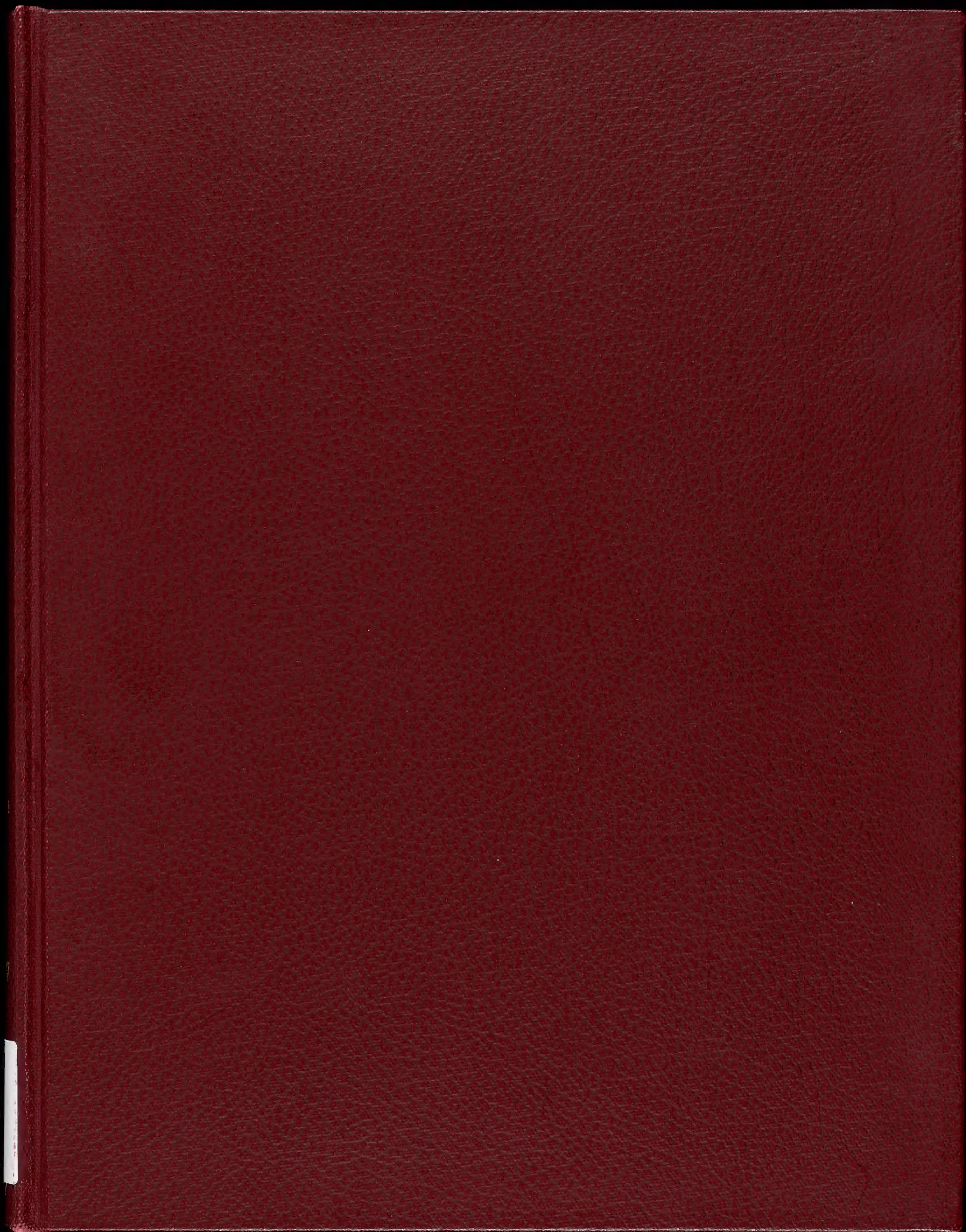

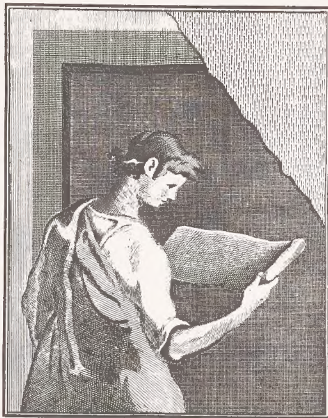

INSCRIPTIONES GRAECAE

CONSILIO ET AVCTORITATE

ACADEMIAE LITTERARVM REGIAE BORVSSICAE

EDITAE

VOLVMEN IX

PARS I

BEROLINI APVD GEORGIVM REIMERVM

MDCCCXCVII

INSCRIPTIONES
GRAECIAE SEPTENTRIONALIS
VOLVMINIBVS VII ET VIII NON COMPREHENSAE

PARS I

INSCRIPTIONES PHOCIDIS LOCRIDIS AETOLIAE ACARNANIAE

INSVLARVM MARIS IONII

CONSILIO ET AVCTORITATE

ACADEMIAE LITTERARVM REGIAE BORVSSICAE

EDIDIT

GVILELMVS DITTENBERGER

BEROLINI APVD GEORGIVM REIMERVM

MDCCCXCVII

PRAEFATIO.

Miretur quispiam, quod primum huius corporis volumen excipit non alterum sed tertium neque id totum una editur, sed fasciculus modo prior, etsi omnium regionum, quae inter Parnassum et Olympum sunt, titulos uno volumine non nimii ambitus comprehendi potuisse manifestum sit. Ac secundo quidem volumini titulos Delphicos reservatos esse iam in primi praefatione indicavi. Quos colligendos, supplendos, enarrandos suscepit Ioannes Pomtow huius provinciae epigraphicae singulariter peritus, isque omnia, quae ante explorationum Francogallicarum initium reperta sunt, ita adornata habet, ut per se quidem nihil obstet, quominus haec iam typis exscribantur et edantur. Sed tale corpus condere, quod iam eo ipso die quo ederetur, mancum futurum esset propter multitudinem titulorum felici Francogallorum industria ac sollertia erutorum, qui eo non continerentur, neque Academiae Regiae neque Pomtowio aut mihi utile visum est; quare illud quidem volumen in praesentia differendum fuit. Tertii vero ut prior fasciculus nunc separatim ederetur, ea potissimum de causa factum est, quod longior mora intercessit, quominus iter in Thessaliam vicinasque regiones susciperetur, quo tamen opus esse priusquam earum tituli collecti edantur, nemo harum rerum vel mediocriter peritus negabit. Quod negotium laboris plenissimum qui in se susciperet, primo frustra quaesivimus; deinde Adolphus Wilhelm, qui ei omni ex parte egregie idoneus erat, spem fecit se illas regiones nostra causa aditurum esse; sed propter multitudinem aliorum negotiorum invitus eo consilio destitit. Ac feliciter quidem accidit, ut in eius locum succederet homo omnibus nominibus ad illud officium grave et arduum bene peragendum non minus paratus Otto Kern; sed cum iam in eo esset, ut is proficisceretur, turbae illae in oriente eruperunt, quae nunc etiam quem habiturae sint exitum obscurissimum est. Id tamen iam apparebat, per multos menses nullam futuram esse eas regiones adeundi facultatem, in quibus tum ipsum duarum nationum odio internecivo inflammatarum exercitus congregabantur. Quare satius visum est, non amplius opperiri, sed quae typis expressa essent statim publici iuris facere.

Quod in primi voluminis praefatione dixi, quicquid haec collectio utilitatis haberet, id imprimis H. G. Lollingio acceptum ferri, id, etsi vir doctissimus flebili fato nobis ereptus est, tamen ex parte etiam in hunc fasciculum cadit. Etenim Phocida et Locrorum utrorumque terram is eadem assiduitate et diligentia ac Boeotiam perlustraverat, neque ipsius culpa accidit, sed rerum natura, ut multo minus largam titulorum messem illic faceret; namque illas regiones omnino lapidum inscriptorum copia neutiquam excellere notum est. Tamen Lollingio contigit, ut non modo paene omnes editos illarum regionum titulos denuo cum lapidibus conferret, sed etiam haud paucos ad id tempus ignotos reperiret, ex quibus maximi momenti sunt manumissiones n. 349—352, quibus inventis situs antiqui Physcensium oppidi definitus est. Multo minus etiam feraces monumentorum epigraphicorum Aetoliam, Acarnaniam, insulas maris Ionii praeter Corcyram esse in vulgus notum est. Quare hic contenti fuimus edita repetivisse, nisi quod I. Partschii beneficio nonnullorum titulorum Leucadiorum, Cephalleniorum, Ithacensium per itineris occasionem ab ipso visorum apographa et ectypa accepimus (cf. n. 536. 543. 578. 592. 613. 661. 672. 673). Quod contra Corcyraeorum inscriptionum et numerum et dignitatem tantam esse apparebat, ut necessario denuo adeunda insula videretur. Quod negotium suscepit Adolphus Wilhelm et felicissimo successu peregit omnium, qui aetatem tulerunt, lapidum inscriptionibus, inter quas haud paucae ineditae erant, exscriptis, magnaeque partis eorum etiam ectypis chartaceis confectis, quorum praecipue in aetate titulorum definienda egregia fuit utilitas. Sed cum multa ex insulis maris Ionii monumenta in Italiam, ac potissimum quidem Venetias et Veronam translata constaret, Maximilianus Fraenkel a me rogatus per itineris Graeci vere anni 1896 suscepti occasionem illarum duarum urbium collectiones perscrutatus est; atque etsi musei Naniani quidem monumenta pleraque quo pervenerint, explorari non potuit, tamen nonnullos titulos et Veronae et Venetiis reperit Fraenkelius et exscripsit, veluti plebiscitum n. 687. Insignem vero utilitatem habuit ectypum chartaceum tabulae in museo Veronensi asservatae, quae duos diversorum temporum titulos n. 691. 692 habet, ab illo transmissum. Quare viro humanissimo et doctissimo hic publice ex animi sententia gratias ago. Neque silentio premenda est Eugenii Oberhummer benevolentia, qui ephemeridis Graecae cui titulus est Νέα Πανδώρα eum fasciculum, in quo tituli Acarnanici n. 513—517 editi sunt, utendum mihi concessit.

De rationibus, quas in adornanda titulorum collectione secutus sum, supervacaneum est hic repetere, quae exposui cum primo volumini praefarer. Hic quoque regionum et intra quamque regionem civitatium rationem habui, ita ut necessario tituli in Actio promunturio reperti, etsi argumentum eorum ad res communes foederis Acarnanici spectant, inter Anactorienses referendi fuerint. Thermum Aetoliae itemque Apodotorum, Ophioneorum, Eurytanum, Aperantorum, Agraeorum gentes hoc nomine civitatium instar habendas fuisse sponte patet.

Denique ne nonnulla hic desiderent lectores, quae in aliis earundem regionum collectionibus epigraphicis invenerint, haec moneo: Titulos antri Corycii (C. I. G. 1782; Le Bas II, 832) non magis recepi quam plebiscitum Crisae (*Chryso*) repertum, quod primus

edidit I. Schmidt *Mitth. des arch. Inst. in Athen* V p. 202 n. 62 (*Hist. und phil. Aufs. E. Curtius gewidmet* p. 292 n. II; H. Pomtow Mus. Rhen. LI p. 351 sq.); nam hi quidem alteri quod Delphica continebit volumini reservanda sunt. Epitaphium Damaeneti Palensis (I. G. A. p. 77 n. 334) Athenis repertum videtur, non in Cephallenia insula, atque ipsum ethnicum additum testimonio est hominem peregre fato functum esse. Neque ad tempora Byzantina descendere licebat per universum huius sylloges consilium; quare titulos quarto a. Chr. n. saeculo a Ioviano imperatore ecclesiae Panagiae quam Corcyrae condiderat inscriptos (n. 720. 721) quidem recipiendos existimavi, recentiores vero Christianos (C. I. G. 8730. 8731. 8733. 8751. 8802. 9438) secludendos. Quod vero epitaphia quaedam Zacynthia, quae O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* fasc. XVIII) p. 12 n. 2 exhibet, et ex quibus unum etiam O. Hoffmann in Collitzii collectione II p. 173 n. 1680*c* Zacynthiis inseruit, hic non comparent, id noli mihi vitio vertere. Etenim in horto comitis Romae ea esse testatur Riemann; atqui ille collectionem habebat lapidum sepulcralium, quorum titulos edidit F. Lenormant *Recherches archéologiques à Eleusis* p. 334 sqq. Qui quod eos Eleusinios existimat argumentis usus perquam futilibus, nequeo satis mirari; nam ab Attica quidem consuetudine mirum quantum abhorrent. At ficticios iniuria iudicavit Mordtmann Hermae XVII p. 451 sq.; nam quomodo finxerit Lenormantius, probe scimus (cf. adn. n. 988), ut confidenter pronuntiari liceat, haec eum fingere non potuisse. Immo ex insula aliqua maris Aegaei advectas omnino certum est, Rhenaeenses potissimum esse valde probabile (H. Roehl Hermae XVIII p. 102 n. 13). At utut hoc se habet, Zacynthii origine certe non sunt, neque video cur Riemannus perpaucos, Hoffmannus adeo unum modo huius collectionis titulum inter illius insulae monumenta receperit, cum tamen luce clarius sit omnium causam eandem esse. Similia monumenta sepulcralia insulana haud pauca ex Woodhousii collectione in museum publicum Corcyraeum pervenerunt; quorum apographa a Wilhelmo transmissa, etsi titulos non recipiendos fuisse apparet, tamen alio nomine utilissima fuerunt; etenim eorum ope fraudem falsarii impudentissimi detegere licebat (cf. adn. ad n. 1044. 1046. 1048). Lucernae argenteae titulum ap. Mustoxydem *Delle cose Corciresi* p. 241 n. LXXVII (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 549 n. 22 et in tabula annexa n. 2*ab*) ne in appendice dubiorum et spuriorum quidem collocandum duxi, quia, qui haec confinxit, non Corcyraeum monumentum haberi voluit, sed Boeoticum. Denique cave ex eis, quae S. Reinach in libro utilissimo *Chroniques d'Orient* p. 629 dicit '*Anticyre. Le hasard ayant fait découvrir en cet endroit une statue virile, M. Staïs y a commencé quelques fouilles qui ont dégagé un sanctuaire archaique dédié à Apollon Égialé*', coniecturam feceris de titulo Anticyrensi a me omisso. Etenim illud dei cognomen sane ex titulo repetitum est, verum is (Ἀριστομένης Ἀριστομήδους Θετταλὸς ἐκ Φερῶν, Νίκων Κηφισοδώρου Ἀθηναῖος. Ἀπόλλ[ω]νι Αἰγιλεῖ [ἀ]νέθηκαν) non Anticyrae Phocidis repertus est, sed in Aegila insula exigua prope Cythera sita, quae ab hodiernis Graecis Ἀντικύθηρα vocatur (cf. Δελτίον ἀρχ. 1889 p. 171).

Unus titulus (n. 693) hic inter Corcyraeos habetur, quem nuperrime cognitum est Creticum potius esse (v. Add. p. 212).

Scribebum Halis Saxonum
mense Maio a. MDCCCLXXXXVII.

GVILELMVS DITTENBERGER.

CONSPECTVS EORVM QVAE HOC FASCICVLO CONTINENTVR.

PARS PRIMA.

INSCRIPTIONES PHOCIDIS.

I.

ANTICYRA.

1. 2 Marmor inventum iuxta litus maris prope Anticyram antiquam atque inde delatum in vicum propinquum *Aspra-Spitia.* Edd. Leake *Travels in Northern Greece* II p. 541 tab. XX n. 96; Lebas *Inscr.* II, 1002. 1003 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 65 n. 1521). Lollingius frustra quaesivit.

(1) [Α Γ Α . . . Τ . . Α Ι]
ΑΡΧΟΝΤΟΣΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΔΕΤΟΥΣΥ[Ν]....
[ΕΔΡΙ]ΟΥ....ΙΑΕΝΕ...Ω...ΚΛΗ..ΑΙΕΔΟΞΕΤΑΙΠΟΛΕΙΤΩ[ΝΑ.]
ΤΙΚΥΡΕ...ΔΟΜΕΝΗΡΑΚΛΕΩ.ΙΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥΑΜΒΡΥΣΣΙΩ[ΚΑΙ]
[ΑΥ]ΤΩΙ.............ΡΟΞ......ΛΙΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΝΠΡΟΔΙ[ΚΙΑ]
[ΙΣΟ]ΠΟΛΙ..ΑΝ...............ΚΙΑΣΚΑΙΤΑΛΛΑΤΙΜ[ΙΑΟΣ.]
[ΚΑ]ΙΤΟΙΣΑΛ..ΙΣΠ......ΡΓΕΤΑΙΣΤΑΣΠΟΛΙΟΣΥΠΑΡΧ..
[ΕΓΓ]ΥΟΙΤΑΣΠΡΟΞΕΝΙΑΣΑ....ΛΑΗΡΑΚΛΕΙΔΑΣΞΕΝΟΚΡ..

(2) ΑΡΧΟΝΤΟΣΚΑΛ..............ΤΟΥΣΥΝΕΔΡΙΟΥΑΝΤΙ....
ΤΟΥΕΝΕΝ.ΟΜ...............ΕΙΤ..ΑΝΤΙΚ..........
[ΜΕ]ΝΕΥΘΥ[ΔΙΚ]..............................
[ΑΣ]ΥΛΙΑΝ..................................
[ΚΑ]ΙΤΑΛΛΑΤΙΜ..............................
..Α[Ρ]ΧΕΙΕΓΓΥ[ΟΙ]...........................

Quae uncis inclusi, Lebasius habet, cum apud Leakium desiderentur.

1 Ἀγα[θᾷ] τύχᾳ. Ἄρχοντος Καλλιστράτου, γραμματεύοντος δὲ τοῦ συνεδρίου ....ία, ἐν ἐ[ννόμ]ῳ [ἐκ]κλη[σί]ᾳ ἔδοξε τᾷ πόλει τῶν Ἀ[ν]τικυρέ[ων], δόμεν Ἡρακλέω[ν]ι Ξενοκρίτου Ἀμβρυσσίῳ καὶ | αὐτῷ [καὶ ἐκγόνοις π]ροξ[ενίαν, ἀσυ]λίαν, ἀσφάλειαν, προδικία[ν], | ἰσοπολι[τεί]αν, [ἔγκτησιν γᾶς καὶ οἰ]κίας, καὶ τἆλλα τίμια, ὅσ[α] καὶ τοῖς ἄλ[λο]ις π[ροξένοις καὶ εὐε]ργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχ[ει]. ἔγγυοι τᾶς προξενίας· Α.... ...λα, Ἡρακλείδας Ξενοκρ[ίτου].

2 Ἄρχοντος Καλ[λιστράτου, γραμματεύοντος δὲ] τοῦ συνεδρίου Αντι... του, ἐν ἐν[ν]όμ[ῳ ἐκκλησίᾳ ἔδοξε τᾷ πόλ]ει τ[ῶν] Ἀντικ[υρέων, δό]μεν Εὐθυδίκ[ῳ .... αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν], ἀσυλίαν, [ἀσφάλειαν, προδικίαν, ἰσοπολιτείαν, ἔγκτησιν γᾶς καὶ οἰκίας], καὶ τἆλλα τίμ[ια, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπ]άρχει. ἔγγυοι [τᾶς προξενίας· ....].

Hi duo tituli itemque proximus n. 3 alterius a. Chr. n. saeculi esse videntur, etsi de litteraturae genere ex Leakii et Lebasii exemplis non nimis confidenter iudicare licet. Memorabile est hic Anticyrensium hospitium publicum in hominem Ambryssium conferri, qua ex re haud absurde coniicias post annum 146 a. Chr. demum, Phocensium foedere a Romanis dissoluto, haec decreta esse. Etenim apud Boeotos certe, dum societas manebat, non licebat alteri civitati alterius civem proxenum asciscere (vide quae exposui ad I, 262). Sed num eadem lex Phocensium fuerit, propter testimoniorum penuriam in medio relinquendum est, etsi id quidem huic opinioni favet, quod omnes Phocenses communis consilii decreto hospitium publicum peregrinis tribuere solebant (cf. n. 99, 1. 101, 5), quod idem in Boeotos cadere lapides Oropii I, 280, 4. 283, 2. 352, 3. 393, 5 testantur.

3 Anticyrae (*Aspra-Spitia*). Ed. Lebas *Inscr.* II, 1001 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 65 n. 1522). Lollingius frustra quaesivit.

Α Γ Α . Α . . . Χ Α .
. . . ΟΝΤΟΣΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣΤΟΥ . . . ΑΜ . . . . ΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΔΕ . . . . .
ΕΔΡΙΟΥΑΜΥΜ . ΝΟΣΤΟΥ . . . . ΝΑΝΤ . . . . . ΩΝΕΝΕΝ . .
ΜΩΙ . ΚΚΛΗΣΙΑΙΕ . . . . ΠΟ . . . . ΠΑΥΣΙΟΥΧΡΗΣΤΑΠΟΛΛΑ
ΕΠΟΙΗΣΕΤΑΙΓΟΛΕΙ . . . . Σ . . . ΘΟΙΣΑ . . Λ . . ΧΟΙ
ΠΙΔΙΔΟ . . . ΧΙ . . . . ΕΙΣΤΑΣΣΠΟΥΔΑΣΚΑΙ
ΠΙΜ . ΑΣΟΥΟΣ . . . . ΑΝΙΣΟΓΟΛΙΤΕΙΑΝΑΥΤΩΙ
. . . . ΕΚΓΟ . . . . . . Ι . . . . ΚΑΙΑΤΕΛΕΙΑΝΚΑΙΠΡΟΔΙΚΙΑΝΚΑΙΠΟΛΕ
ΜΟΥΚΑΙΕΙΡΑΝ . . ΚΑΙ . . . . ΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ
ΤΑΣΠΟΛΙΟΣΥΠ . . . . ΛΕΟΣ . . . .

Ἀγα[θ]ᾶ[ι] [τύ]χα[ι]. | [Ἄρχ]οντος Ἐμπεδοκλέους τοῦ [Εὐδ]άμ[ου, γρ]αμματεύοντος δὲ [τοῦ συν]|εδρίου Ἀμύμ[ο]νος τοῦ [. . . . ., ἔδοξε τᾷ πόλει τῶ]ν Ἀντ[ικυρέ]ων ἐν ἐν[νό]|μῳ [ἐ]κκλησίᾳ· ἐ[πειδὴ . . . . .]πο . . . . Παυσίου χρηστὰ πολλὰ ἐποίησε τᾷ πόλει [τᾷ Ἀντικυρέων, μεγάλοι]ς [ἀγα]θοῖς α[ὐτ]ὰ[ν .]χοι . . ., ἐ]πιδιδο[ὺς] χ[ρήματα ἅττε ἀπαλλάξαι τοὺς δαν]ειστάς, σπουδᾶς καὶ [φιλο]τ]ιμ[ί]ας οὐ[θὲν ἐλλείπων, εἶναι . . . . . . προξενί]αν, ἰσοπολιτείαν αὐτῷ [καὶ] ἐκγό[νοις, κα]ὶ [ἀσυλίαν] καὶ ἀτέλειαν καὶ προδικίαν καὶ πολέ|μου καὶ εἰράν[ας], καὶ [τἆλλα τίμια ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξ]ένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπ[άρχει. ἔγγυοι τᾶς προξενίας· . . . . κ]λέος, ...

In versibus 5. 6 restituendis a Bechtelii rationibus discedendum esse mihi visum est, ea potissimum de causa, quia altero ex his versibus de aere alieno civitatis ab illo qui collaudatur creditoribus persoluto dici manifestum est. Qua de re *ἀπαλλάττειν τινά* iam apud oratores Atticos haud raro dici notum est.

4 Fragmenta duo basis lapidis leucophaei inaedificata ad scalas domus privatae sitae in orientali margine vici *Aspra-Spitia*, cuius dominus est Lampros Sisos. Ed. Lolling *Mitth. des arch. Inst. in Athen* XIV (1889) p. 232. Apographum transmisit idem.

a	*b*
ΓΙΧΑΒ	ΗΣΝΙΚΟΒ
ΑΡΤΕΜΙΔ	

[Ἐ]πὶ Χαβ[ρία ἄρχοντος . . . .]ης Νικοβ[ούλου] Ἀρτέμιδ[ι ἀνέθηκε].

Lollingius coniecit, lapidem in vicum delatum esse ex parietinis delubri, quas ipse repperit in colle saxoso, qui vocatur *Kephali* eo loco, quem incolae appellant *Palatia*, meridiem versus a vico hodierno *Aspra-Spitia*. Etenim in eum locum unice quadrare Pausaniae descriptionem X, 37, 1: *τῆς πόλεως δὲ ἐν δεξιᾷ, δύο μάλιστα προελθόντι ἀπ' αὐτῆς σταδίους, πέτρα τέ ἐστιν ὑψηλή, μοῖρα ὄρους ἡ πέτρα, καὶ ἱερὸν ἐπ' αὐτῆς πεποιημένον Ἀρτέμιδος.* Quare templum quidem Dianae illic fuisse omnino certum est. Sed num hic lapis ex illo potissimum fano delatus sit, propterea quispiam dubitaverit, quia aliud quoque Dianae templum in Anticyrensium agro fuisse docet titulus n. 5. Sed illud sane multo remotius fuit ab oppido antiquo et vico hodierno, ut tamen Lollingii opinio probabilior existimanda sit.

5 Duo lapides nigri accurate inter se commissi, a. 0,75, l. 0,75, c. 0,47, inaedificati in pariete metochii in vico *Aspra-Spitia* sito ubi quondam fuit Anticyra. Corinthi apographum accepit A. Milchhöfer ediditque *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 161, qui tamen errabat cum lapidem ipsum Corinthum delatum existimaret, qui numquam Anticyra amotus est. Ex G. Koertii apographo nonnullorum locorum lectionem emendavit U. Koehler *Mitth.* IV p. 288. Totum titulum accurate exscripsit Lolling.

a	*b*
ΗΒΟΥΛΗ,ΚΑΙΟΔΗΜΟΣ,ΑΝΤΙ	ΚΥΡΕΩΝ,ΤΗΝΦΙΛΩΝΟΣ,ΤΟΥ,
ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ,ΚΑΙ,ΝΕΙΚ	ΑΡΕΤΗΣ,ΤΗΣ,ΕΡΩΤΟΣ,ΘΥΓΑΤΕΡΑ,
ΕΥΠΟΡΙΑΝ,ΤΗΝΙΕΡΕΙΑ	Ν,ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ,ΔΙΚΤΥΝΝΗΣ
ΚΑΤΑΤΟΕΞΗΣ,ΣΥΝΤΗ	ΑΔΕΛΦΗ,ΕΠΑΦΡΩ,ΓΕΝΟΜΕΝΗΝ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝ,ΕΑΥΤΗΣ	ΤΕ,ΚΑΙΤΩΝΓΟΝΕΩΝ,

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀντικυρέων τὴν Φίλωνος τοῦ Συττράτου καὶ Νεικαρέτης τῆς Ἔρωτος θυγατέρα | Εὐπορίαν, τὴν ἱέρειαν Ἀρτέμιδος Δικτύννης κατὰ τὸ ἑξῆς σὺν τῇ ἀδελφῇ Ἐπαφρῷ γενομένην, ἀρετῆς ἕνεκεν ἑαυτῆς τε καὶ τῶν γονέων.

De Dianae Dictynnae templo haec tradit Pausanias X, 36, 5: *τραπέντι δὲ* (sc. *ἐξ Ἀμβρωσοῦ*) *ἐπὶ Ἀντίκυραν ἀνάντης τὰ πρῶτα ἐστὶν ὁδός· ἀναβάντι δὲ ὅσον δύο στάδια ὁμαλές τε χωρίον καὶ ἐν δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ Δικτυνναίας ἐπίκλησιν ἱερόν ἐστιν Ἀρτέμιδος. ταύτην οἱ Ἀμβρωσεῖς ἄγουσι μάλιστα ἐν τιμῇ· τῷ δὲ ἀγάλματι ἐργασία τέ ἐστιν Αἰγιναία, καὶ μέλανος τοῦ λίθου πεποίηται. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς Δικτυνναίας κατάντης ὁδὸς ἐς Ἀντίκυραν πᾶσά ἐστι.* Unde apparet in ipso montium transitu ac sine dubio in confiniis agri Ambryssii et Anticyrensis situm fuisse templum; sed Pausanias id Ambryssiorum civitati verbis nulla ex parte obscuris vindicat. Hic vero titulus Anticyrensium fuisse docet; nam si illi non sui sed alieni delubri sacerdotem statuae honore affecissent, originis significationem nullo modo omitti licuit. Quae testimoniorum discrepantia quomodo expediatur difficile est dictu. Nam si quis hic non de illo fano cogitare iubeat, quod Pausanias c. 36, 3 describat, sed de eo quod idem c. 37, 1 prope Anticyram fuisse narret, mirum foret in illo *Δικτυνναίας* cognomen addi, in hoc omitti. Quare nescio an praestet monere sacrorum quae in ipsis terminis duarum civitatum collocata erant ius ac regimen haud raro contentionibus obnoxium fuisse ideoque non absimile esse vero, modo Ambryssios modo Anticyrenses illo templo potitos esse. Multo levior est alius Pausaniae et tituli dissensus; nempe *Δικτυνναίας* et *Δικτύννης* nomina non magis inter se discrepant quam Cereris quae Olympiae colebatur appellationes *Χαμύνη* (Paus. VI, 20, 9. 21, 1) et *Χαμυναία* (Olympia V, Inscriptiones p. 572 n. 485, 3). Ceterum hic Euporiae sacerdotis titulus primi p. Chr. n. saeculi esse videtur.

6 Basis lapidis calcarii leucophaei, a. 1,35, l. 0,62, inaedificata in metochio vici *Aspra-Spitia.* Titulum lectu difficillimum exscripsit Lolling.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΚΑΙϹΑΡΑΜΑΡ
ΚΟΝΑΥΡΗΛΙ
ΟΝΑΝΤѠΝΕΙ
ΝΟΝΚΟΜΟ
ΔΟΝϹΕΒΑϹ
ΤΟΝΗΠΟΛΙϹ
ΗΑΝΤΙΚΥΡΕ
ѠΝΨΗΦΙϹΑ
ΜΕΝΗΕΠΙ //////
ΛΠΙ
Π
// /// ΙΜΕΛΗ /// /// Ν
ΛΠΙϹΝ
ΠΑΤΡϹ ΙΙ

Αὐτοκράτορα | Καίσαρα Μᾶρ|κον Αὐρήλι|ον Ἀντωνεῖ|νον Κόμο|δον Σε|βαστὸν ἡ πόλις | ἡ Ἀντικυρέ|ων, ψηφισα|μένη ἐπὶ [ἄρ|χοντος Οὐ]λπί|[ου Γράτου, ὑ|π[ὸ | ἐπ]ιμελη[τὴ]ν | [Οὔ]λπιον | [Σώ]πατρον.

Supplevi ex titulis Anticyrensi n. 8, 1 et Tithronio n. 224, 8. 9. Eosdem homines in compluribus Phocidis civitatibus summos honores gerere memorabile est; neque enim quin eidem sint dubitari sinunt nominum et temporum rationes. Haec basis fortasse ut Ambryssia n. 18, cum qua in nomine imperatoris concinit, post mortem Commodi demum, Septimio Severo imperium tenente erecta est. Perperam sane de defuncto usurpantur vocabula αὐτοκράτωρ, Καῖσαρ, Σεβαστός. Sed in titulis provincialibus, Graeco praesertim sermone conceptis, perfrequenter hanc in partem peccatur.

---

7 Basis lapidis calcarii leucophaei, inaedificata in vico *Aspra-Spitia* in pariete metochii. Ex apographo Corinthi accepto (v. ad n. 5) edidit A. Milchhöfer *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 161, apographi Koertiani varias lectiones publici iuris fecit U. Koehler ibid. p. 288. Totum titulum denuo exscripsit Lolling.

ΙΟΥΛΙΑϹΔΟΜΝΗϹ
ϹΕΒΑϹΤΗϹΜΗΤΡΟϹ
ΜΑΡΚΟΥΑΥΡΗΛΙΟΥ
ΑΝΤѠΝΕΙΝΟΥΑΥΤΟ
ΚΡΑΤΟΡΟϹΚΑΙϹΑΡΟϹ
ΜΗΤΡΟϹΚΑϹϹΤΡѠΝ
ΗΠΟΛΙϹΗΑΝΤΙΚΥ
ΡΕѠΝΕΠΙΜΕΛΟΥ
ΜΕΝΟΥΤΟΥΑΡΧΟΝ
ΤΟϹΠΟΥΤΙΚΙΟΥΚΛΑ
ΔΟΥΓΥΜΝΑϹΙΑΡΧΟΥΝ
ΤΟϹΠΟΥΤΙΚΙΟΥΚΛΑΡΟΥ
Ψ Β

Vs. 11 init. ΡΟΥ in apographo Milchhoeferiano est, sed litteram initialem Δ esse consentiente Koertii et Lollingii testimonio constat. Quod contra vs. 12 extr. ΚΛΑΡΟΥ in omnibus tribus exemplaribus est.

Ἰουλίας Δόμνης | Σεβαστῆς, μητρὸς | Μάρκου Αὐρηλίου | Ἀντωνείνου Αὐτο|κράτορος Καίσαρος, μητρὸς κάστρων, ἡ πόλις ἡ Ἀντικυ|ρέων, ἐπιμελου|μένου τοῦ ἄρχον|τος Πουτικίου Κλά|δου, γυμνασιαρχοῦν|τος Πουτικίου Κλάρου. Ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς).

Hanc imaginem post Getae necem (a. 212 p. Chr.) erectam esse apparet, quia unus M. Aurelius Antoninus filius commemoratur. Archontis et gymnasiarchae magistratibus funguntur duo homines non eodem quidem nomine utentes (v. supra), sed eiusdem familiae quae in civitatem Romanam recepta nomine gentili utebatur, quod hic quidem Πουτίκιος scribitur, alibi Ποτίκιος (C. I. A. III, 1101, 13 Ποτίκιος Ἀφρ[οδίσιος] Σημα[χίδης]). Nam idem esse eo certius est, quia in aliis quoque nominibus Romanis subinde ου pro ο scribitur: C. I. A. III, 1171, 29. 70 Α(ὔκιος) Πουστούμιος Πόπλιος Μαραθώνιος. Ceterum ab hoc nomine, quod Latine scribitur *Poticius*, probe distinguendum est *Potitius* (Liv. I, 7, 12. IX, 29, 9. Wilmanns Exempla Inscr. Lat. 2572). Neque enim consonae *c* et *t* tam antiquo tempore inter se confundebantur.

---

8 Lapis calcarius leucophaeus a. 0,35, l. 0,43, inaedificatus in vico *Aspra-Spitia* in domo Euthymii Kampaflis. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 445. Exscripsit Lolling.

ΛΠΙΟΝΓΡΑΤΟΝ
ΙΕΡΕΑΚΑΙΠΡѠ
ΗϹΠΟΛΕѠϹΕΠΙ
ΑΡΧΗϹΜΟΥΛΤ
ΔΑΜΑϹΙΠΠϹ
vacat

[Μ(ᾶρκον) Οὔ]λπιον Γρᾶτον, | [τὸν ἀρ]χιερέα καὶ πρῶ[τον τ]ῆς πό|λεως, ἐπὶ | [τῆς] ἀρχῆς Μ(άρκου) Οὐλπ[ί|ου] Δαμασίππο[υ].

M. Ulpius Gratus redit in basi Tithronia Antonini Caracallae n. 224, 8, M. Ulpii Damasippi statuae subscriptus fuit titulus Amphicliensis n. 218; praeterea illius nomen certa ni fallor coniectura restitui in inscriptione Commodi Anticyrensi n. 6, 12, quae etiam M. Ulpii Sopatri nomen cum illo elogio Tithronio commune habet. Hi omnes tituli Severi filiorumque aetatis sunt, quo minus dubitari potest, quin eidem, non cognomines homines ubique agnoscantur. Videmus igitur eosdem in tribus Phocidis oppidis non cives modo fuisse, id quod ex Graecorum institutis nihil habet insoliti, sed etiam summos honores impetrasse.

---

9 Inter collem qui quondam arcem Anticyrae sustinebat quique nunc *Sirós* vocatur, et montem e regione eius situm, in loco qui appellatur *Konstantina*, viginti quinque minutarum spatio a vico *Aspra-Spitia*, in rupe praerupta multae litterae incisae erant, sed nunc cum propter lapidem tempestatis iniuria laesum ac detritum tum propter cruces aliaque id genus signa posteriore tempore insculpta perpauca leguntur, quae exscripsit Lolling.

ΟΤΙΜΟΣ
ΑΦΡΟΔ...
ΔΑΜΟΞΕΝΟΣ

Praeter .... ότιμος, Ἀφροδί[σι]ος, Δαμόξενος nihil certi dispicitur.

II.

AMBRYSSVS.

10 Lapis calcarius leucophaeus, a. 0,30, l. 0,34, Ambryssi (*Distomo*) in ecclesia Panagiae. Edd. Pittakis Eph. 840 (Lebas *Inscr.* II, 975); multo accuratius A. Conze et A. Michaëlis *Annali dell' Instituto arch. Rom.* XXXIII (1861) p. 75 n. 29 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 64 n. 1520). Contulit Lolling.

ΑΠΟΛΙϹΤΩΝΑΜΒΡΥ
Ρ///ΧΩΝΙΚΛΕΩΝΥΜΟΥΟΙΑΝΘ
ΥΤΟΙΚΑΙΕΓΓΟΝΟΙϹΠΡΟΞΕΝΙΑΝ
ΘΕΑΡΙΑΝΙϹΟΠΟΛΙΤΙΑΝΚΑΙΓΑϹ
. ΓΚΤΗϹΙΝΚΑΙΟΙΚΙΑϹΚΑΙΤΑΑΛΛΑ
ΤΙΜΙΑΟϹΑΚΑΙΤΟΙϹΑΛΛΟΙϹΠΡΟΞΕ
. ΟΙϹΚΑΙ . . ΕΡΓΕΤΑΙϹΤΑϹΠΟΛΙΟϹΥ
. ΑΡΧΕΙ . ΓΓΥΟΙΤΑϹΠΡΟΞΕΝΙΑϹΔΑ
. . ΚΛΗϹΑ . ΝΗϹΙΑΑΛΚΑΙΟϹΑΓΗϹΙΑ
. . ΒΡΥϹϹΙΟΙ

[Ἀγαθᾷ τύχᾳ]. Ἁ πόλις τῶν Ἀμβρυ[σ|σίων ἔδωκε Ἄ]ρχωνι Κλεωνύμου Οἰανθ[εῖ | καὶ α]ὐτοῖ καὶ ἐγγόνοις προξενίαν, | [προ]θεαρίαν, ἰσοπολιτ(ε)ίαν καὶ γᾶς | [ἔ]γκτησιν καὶ οἰκίας, καὶ τὰ ἄλλα τίμια, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ[ν]οις καὶ [εὐ]εργέταις τᾶς πόλιος ὑ[π]άρχει. [ἔ]γγυοι τᾶς προξενίας· Δα[μο]κλῆς Α[ἰ]νησία, Ἀλκαῖος Ἀγησία | [Ἀμ]βρύσσιοι.

Vs. 2 inter Ρ et Χ laesus quidem est lapis, sed nulla ibi intercidisse videtur littera. Titulus alterius a. Chr. n. saeculi esse videtur, qua aetate rotundae litterarum Ε Ϲ formae rarae quidem sunt sed neutiquam inauditae (cf. I, 2809 sqq.; Olympia V, Inscriptiones p. 443 n. 318).

11 Fragmentum tabulae inaedificatum in ecclesia S. Georgii sita inter vicos *Distomo* et *Stiri*. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 442.

[Ἀ]γαθᾷ τύχᾳ. ἄρχ[ον]τος ἐ[ν Ἀ]μβρυσσῷ Δαμασ[ίππου . . . .] ἐν ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ . . . . τῶν Ἀμβρυσσίων . . . . Ῥωμαίῳ αὐτῷ κ[αὶ ἐκγόνοις προξ]ενίαν, ἰσοπολειτείαν καὶ γᾶς ἔγκτησιν καὶ οἰκίας [καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄ]λλοις [προξένοις καὶ εὐεργέταις ὑπάρχει κτλ.]

Decretum eiusdem aetatis ac n. 10 aut etiam aliquanto recentius, sed certe imperatorum Romanorum tempore prius, quia tum proxeniae honor in desuetudinem venit.

12 Columna marmoris leucophaei, a. 1,39, l. 0,37, c. 0,38, inventa anno 1879 in fundamentis domus, quae tum aedificabatur in vico *Distomo*. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 439. Lollingius frustra quaesivit.

. . ΟϹΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΑΡΧΟΝΤΟϹΕΝΑΜ
ΒΡΟϹϹΩΑΥΡϹΕΚΟ.
ΔΟΥΟΙΑΓΩΝΙϹΑ . .
ΝΟΙΤΟΝΑΓΩΝΑ . .
ΚΑΤΕΛΙΠΕΝΟΠΑϹ.
ΜΝΗϹ . ΙϹΑΥΡΠΑΡΜ.
ΝΕΙΔΗϹΤΟΝΚΑΛΟΥ
ΜΕΝΟΝΓΟΡΓΑϹΕΚ . .
ΤΗΤΗΤΕΤΡΑΕΤ . . Α
ΚΑΙΝΕΙΚΗϹΑΝΤϹ . .
ϹΙΝΟΙΥΠΟΓΕΓΡΑΜ . .
ΝΟΙΕΠΙ . ΕΛΗΤΕΥΟΝ
ΤΟϹΤΩΝΙϹΤΟΝΑΓ.
ΝΑΚΑΙΤΑϹΝΟΜΑϹΧ . .
ΜΑΤΩΝΤΟΥΑΞΙΟΛΟ
ΓΩΤΑΤ . . ΑΥΡΑΝΤΕ
ΡΩΤΟϹ ΙΠΠΩΝ Π.
ΛΩΝΓΕΛΛΙΟϹΑΡΙϹΤΟ
ΜΕΝΗϹΚΟΡΙΝΘΙΟϹΩ
ΘΕΜΑΤΟϹ✱ . Ε . .
ΠΩΝΤΕΛΕΙΩΝΑΥΡ
ΑΦΡΟΔΕΙϹΙΟϹΤΙΘΟ.
ΡΕΥϹΩΘΕΜΑΤΟϹ✱Ι.
ϹΑΛΠΙϹΤΩΝΑΥΡΧΑ
ΡΟ . ΕΙΝΟϹΧΑΙΡΩΝΕΥϹ
ΩΘΕΜΑΤΟϹ✱Ζ ΚΗΡ.
ΚΩΝΑΥΡϹΩΚΡΑΤΗϹ
ΛΕΒΑΔΕΥϹΩΘΕΜΑ
ΤΟϹ✱Ζ ΠΑΙΔΩΝ
ϹΤΑΔΙ . ΝΑΥΡΝΕΙΚΗ
ΤΗϹΕΛΑΤΕΥϹΩΘΕ
ΜΑΤΟϹ✱ΙΒ ΑΝΔΡΩΝ
ϹΤΑΔΙΟΝΑΥΡΕΠΑ
ΦΡΟΔΕΙΤΟϹΑΜ . ΡΟϹ
ϹΙΟϹΩΘΕΜΑΤΟϹ✱Ι.
ΠΑΙΔΩΝΠΑΛΗΝΑΥΡ
ΘΕΑΓΕΝΗϹΑΜΒΡΟϹϹΙ
ΟϹΩΘΕΜΑΤΟϹ✱ΙΒ
ΠΑΙΔΩΝΠΑΝΚΡΑΤΙ
ΟΝΑΥΡΚΡΑΤΩΝ . ΙϹ
ΒΕΥϹΩΘΕΜΑΤΟϹ
✱ΙΕ ΑΝΔΡΩΝΠΑΛΗΝ
ΕΠΑΓΑΘΟϹΚΟΡΙΝΘΙΟϹ

Θεός. Ἀγαθῇ τυχῇ. Ἄρχοντος ἐν Ἀμβροσσῷ Αὐρ(ηλίου) Σεκο[ύ|ν]δου οἱ ἀγωνισά[με]νοι τὸν ἀγῶνα, [ὃν] κατέλιπεν ὁ πᾶσ[ι] μνησ[θ](ε)ὶς Αὐρ(ήλιος) Παρμ[ε]νείδης, τὸν καλούμενον Γόργας, ἑκ[άσ]|τῃ τῇ τετραετ[εί]ᾳ, καὶ νεικήσαντ[ες, εἰ]σὶν οἱ ὑπογεγραμ[μέ]|νοι, ἐπι[μ]ελητεύοντος τῶν (ε)ἰς τὸν ἀγ[ῶ]|να καὶ τὰς νομὰς χ[ρη]|μάτων τοῦ ἀξιολο|γωτάτ[ου] Αὐρ(ηλίου) Ἀντέ|ρωτος·

ἵππων π[ώ]|λων· Γέλλιος Ἀριστομένης Κορίνθιος, ᾧ | θέματος ✱ [ι]ε′
[ἵπ]|πων τελείων· Αὐρ(ήλιος) Ἀφροδείσιος Τιθο[ρ]ρεύς, ᾧ θέματος ✱ ι[ε]′ |
σαλπιστῶν· Αὐρ(ήλιος) Χα|ρο[π]εῖνος Χαιρωνεύς, | ᾧ θέματος ✱ ζ′

κηρ[ύ]|κων· Αὐρ(ήλιος) Σωκράτης | Λεβαδεύς, ᾧ θέματος ✱ ζ′
παίδων , στάδι[ο]ν· Αὐρ(ήλιος) Νεικήτης Ἐλατεύς, ᾧ θέματος ✱ ιβ′
ἀνδρῶν , στάδιον· Αὐρ(ήλιος) Ἐπα|φρόδειτος Ἀμ[β]ρόσσιος, ᾧ θέματος ✱ ι[ε]′ |
παίδων πάλην· Αὐρ(ήλιος) Θεαγένης Ἀμβρόσσι|ος, ᾧ θέματος ✱ ιβ′ |
παίδων παγκράτι|ον· Αὐρ(ήλιος) Κράτων [Θ]ισ|βεύς, ᾧ θέματος , ✱ ιε′
ἀνδρῶν πάλην· , Ἐπάγαθος Κορίνθιος.

Tituli aetatem produnt nomina hominum; nam inter duodecim viros decem Aurelii sunt, Gellius unus, item unus modo qui nomine gentilicio careat. Quae res post annum 212 p. Chr., quo civitas omnibus imperii Romani liberis hominibus tributa est, laterculum incisum indicat (cf. quae exposui C. I. A. III, 1177; I. G. Sept. I, 1776; Olympia V, Inscriptiones p. 207 n. 110). Atque ex ipsa constantia, qua haec civitatis nota fere ubique adiungitur, iure meritoque colligas aliquo ex proximis post eum annum decenniis hos ludos habitos esse; nam postea rursus neglegentia quaedam et libido in hoc genere obtinuit (v. Olympia l. l. p. 208). Victorum nomina quae hic recensentur si alibi circumspicias, invenias sane Charopinum Chaeronensem (I, 3326, 3), Socratem Lebadensem (I, 3084, 7), Cratones Thisbenses complures (I, 2237, 8. 2358, 1. 2). Sed hi omnes aliquanto antiquiores sunt neque ulli ex eis Aurelium nomen tribuitur, nisi forte ei archonti Lebadensium, qui I, 3106, 4 proavi sui monumentum restituit, Αὐρήλιος Σωκράτης nomen fuit. Quod propterea negavi, quia ex tribus testibus duo, Rossius et Lebasius, in lectione ΟΚΡΑΤΗϹ consentirent, quum unus Pittakis ωΚΡΑΤΗϹ haberet. At quum plerosque titulos collectionis Lebasianae, atque haud paucos quidem non sine arbitrariis mutationibus, ex libris impressis transscriptos esse constet, vereor nunc ne ille testium consensus nullus sit.

Recensentur hic victores ludorum quinquennalium, quos Aurelius Parmenides civis Ambryssius e nobilissimis testamento instituerat (κατέλιπεν vs. 6), ni plane fallor in memoriam uxoris aut filiae ante ipsum defunctae. Nam id quidem manifestum est, Γόργας vs. 9 nomen mulieris genetivo casu enuntiatum esse. In quo cave offendaris vocali ᾱ in titulo volgaris dialecti tertiique post Christum saeculi retenta. Etenim longe aliter hac in re haberi virorum feminarumque nomina quam reliqua omnia linguae vocabula multis exemplis probatum est in inscriptionum Olympicarum editione p. 309 ad n. 179, ubi inter alia habes genetivum Φιλοξένας in titulo anno 209 p. Chr. n. exarato. Iam caerimonias ab homine privato institutas aut ipsius aut alicuius ex necessariis nomine significari non insolitum est; commemorasse sufficiet Alcesippea ab Alcesippo Delpho condita (Wescher-Foucart *Inscr. de Delphes* 436), et synodum heroistarum Epaminondae et Theocrines Acraephiensium ab ipsorum parentibus superstitibus institutam (I, 2725). Sed cogitari etiam potest, Gorgam illam non mulierem, sed divinum aliquod numen esse, sive cognomen Minervae statuere malis, sive proprium nomen heroinae, quod in compluribus fabulis occurrit (v. Roscher *Lexikon der griech. und röm. Mythologie* I, 2 p. 1694).

13 Marmor caeruleum, a. 0,53, l. 0,33, in impluvio domus privatae cuius dominus est Lukas Balaguras, in vico *Distomo*. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 449 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 64 n. 1516). Exscripsit Lolling.

ΔΕΞΕΝΙΚΑ
ΕΥΝΟΜΙΩΝΟΣ
ΑΘΑΝΑΙ

Δεξενίκα | Εὐνομίωνος | Ἀθάνᾳ.

Tertii ut videtur a. Chr. n. saeculi. Nomen mulieris per ε, non ι scriptum non ad errorem lapicidae referendum est, sed multis similibus exemplis defenditur (cf. n. 52 Καλλενίκα).

14 Tabula lapidis calcarii leucophaei, a. 0,40, l. 0,45, c. 0,20, inaedificata inversa positura in pariete ecclesiolae S. Demetrii sitae viginti minutarum intervallo a vico *Distomo* septentrionem versus, ad viam qua in planiciem Cephisi transscenditur. Edd. ex G. Gellii schedis Boeckh C. I. G. 1727 (Rangabé *Ant. Hell.* 1080; Lebas *Inscr.* II, 973; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 157 n. 222; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 64 n. 1518). Exscripsit Lolling.

ΠΑΝΤΑΙΝΕΤΑ
ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙΑ
ΔΑΜΑΤΡΙ
ΚΑΙΚΟΡΑΙ

Πανταινέτα | Ξενοκρατεία | Δάματρι καὶ Κόρᾳ.

Secundi aut primi a. Chr. n. saeculi.

15 Ambryssi (*Distomo*) exscriptum titulum ed. Meletius Geogr. ant. et nov. p. 333 (Boeckh C. I. G. 1726; Lebas *Inscr.* II, 972; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 64 n. 1517). Sinistra pars (*a*) periisse videtur, dextra (*b*), lapis calcarius leucophaeus a sinistra fractus, a reliquis partibus integer, a. 0,16, l. 0,40, hodie quoque extat inaedificata in ecclesia antiquiore Panagiae quae est in vico *Distomo*, dextram versus a porta occidentali. Exscripsit Lolling.

a *b*

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΑΑΠΟΛΩΝΙ

Καλλιστράτα Ἀπόλ(λ)ωνι.

16 Lapis calcarius leucophaeus ab omnibus partibus integer, a. 0,28, l. 0,38, inaedificatus in aedicula S. Nicolai, quae est in latere ecclesiae antiquioris Panagiae in vico *Distomo*, iuxta portam. Edd. Meletius Geogr. p. 333 (Boeckh C. I. G. 1729); Pittakis Eph. 839 (Lebas *Inscr.* II, 974; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 64 n. 1519). Exscripsit Lolling.

ΑΛΚΑΙΟΣ
ΛΑΜΠΡΩΝ
ΑΜΦΙΔΑΜΟΣ
ΣΑΡΑΠΙ
ΙΣΙ
ΑΝΟΥΒΙ
ΤΑΝΠΑΣΤΑΔΑ
ΚΑΙΤΟΠΡΟΠΥΛΟΝ

Ἀλκαῖος, | Λάμπρων, | Ἀμφίδαμος | Σαράπι, | Ἴσι, | Ἀνούβι , τὰν παστάδα | καὶ τὸ πρόπυλον.

17 Basis marmoris albi, cuius superior pars (*a*) periit, inferior (*b*) exstat in adyto ecclesiae Panagiae, quae est Ambryssi (*Distomo*). Totum titulum ed. Meletius Geogr. p. 333 (Boeckh C. I. G. 1734; Lebas *Inscr.* II, 976), partem *b* ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 445. Exscripsit Lolling.

a ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΝΕΡΩΝΑ
ΤΡΑΙΑΝΟΝΚΑΙϹΑΡΑ

ϹΕΒΑϹΤΟΝΓΕΡΜΑ
b ΝΙΚΟΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙ
ΟΔΗΜΟϹΑΜΒΡΟϹ
ϹΙΩΝ

Αὐτοκράτορα Νέρ[ου]α , Τραϊανὸν Καίσαρα | Σεβαστὸν Γερμανικὸν ἡ βουλὴ καὶ | ὁ δῆμος Ἀμβροσσίων.

Monumentum dedicatum aliquo ex primis Traiani annis (98—102 p. Chr.); nam cum *Germanici* cognomen addatur, plane incredibile est *Dacici* consulto omissum esse; immo hoc eum tum temporis nondum ornatum fuisse colligendum est. Nomen quod est *Nerva* plerumque quidem et apud scriptores Graecos et in titulis primam declinationem sequitur. Sed fuisse quoque qui flexione nominis abstinere mallent, inscriptio Tanagraea I, 570, 3 documento est, ubi Νέρα accusativi vicibus fungitur. Idem hic usu venisse putaverim, quia sic mirus Meletii error Νέρυνα faciliorem habet explicationem.

18 Ambryssi (*Distomo*) in basi statuae impolita. Edd. Meletius Geogr. p. 333; accuratius Chandler *Inscr.* II p. 82 n. 148 (Boeckh C. I. G. 1736; Franz Elem. Epigr. Graec. p. 294 n. 134; Lebas *Inscr.* II, 977). Periisse videtur.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙ
ϹΑΡΑΜ·ΑΥΡΗΛΙΟΝ
ΚΟΜΟΔΟΝΑΝΤΩ
ΝΕΙΝΟΝΑΥΤΟ
ΚΡΑΤΟΡΟϹΚΑΙϹΑΡΟϹΛΥ
ϹΕΠΤΙΜΙΟΥϹΕΟΥΗ
ΡΟΥΠΕΡΤΙΝΑΚΟϹ
ϹΕΒΑϹΤΟΥΑΡΑΒΙ
ΚΟΥΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥ
ΠΑΡΘΙΚΟΥΜΕΓΙϹΤΟΥ
ΑΔΕΛΦΟΝΗΠΟΛΙϹ
ΑΜΒΡΩϹϹΕΩΝΕΠΙ
ΤΗϹΑΡΧΗϹΑΝΤΕΡΩ
ΤΟϹΤΟΥΑΝΤΕΡΩΤΟϹ
ΚΑΙΕΥΤΥΧΕϹΤΑΤΟΥΤΟ.
ΖΗΘΟΥΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝ
ΤΟϹΤΟΥΑΡΧΟΝΤΟϹΑΝ
. . ΡΩΤΟϹ
ΨΒ

Αὐτοκράτορα Καί|σαρα Μ(ᾶρκον) Αὐρήλιον | Κόμοδον Ἀντω|νεῖνον, Αὐτο|κράτορος Καίσαρος Λ(ο)υ(κίου) | Σεπτιμίου Σεουή|ρου Περτίνακος Σεβαστοῦ Ἀραβι|κοῦ Ἀδιαβηνικοῦ | Παρθικοῦ μεγίστου | ἀδελφόν, ἡ πόλις | Ἀμβρωσσέων ἐπὶ | τῆς ἀρχῆς Ἀντέρω|τος τοῦ Ἀντέρωτος | καὶ Εὐτυχεστάτου το[ῦ] | Ζήθου, ἐπιμεληθέν|τος τοῦ ἄρχοντος Ἀν|[τέ]ρωτος. Ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς).

Cum *Parthici maximi* nomen Severo tribuatur, *Britannici* vero absit, annorum 198 et 209 p. Chr. terminis origo monumenti circumscribitur. Sed proxime ab initio huius spatii abesse inde colligas, quod vix alia eius erigendi causa cogitari potest atque imperatoris Severi decretum, quo is Commodi memoriam restituit atque adeo frater illius haberi voluit. Anteros archon aut idem est cuius n. 12, 17 mentio fit, aut eius pater. Cur illic Aurelius vocetur, hic vero nomine gentili careat, ex eis quae illic adnotavi cognosces. Hic unus titulus est, in quo oppidi Ambryssi cives Ἀμβρωσσεῖς appellentur, cum in eis qui Romanorum imperio antiquiores sunt, Ἀμβρύσσιος (n. 1, 4. 10, 1. 10. 11, 3), in reliquis imperatorum aetatis monumentis Ἀμβρόσσιος (n. 12, 35. 38. 17, 5) legatur. Quo minus dubium est, quin Pausanias, cuius periegesis hoc titulo paucis modo decenniis antiquior est, X, 36, 1. 4. 5 suae aetatis morem, non antiquiorum scriptorum exemplum secutus sit. Nam ei certe in producta syllabae paenultimae vocali et in declinatione ethnici cum hac una inscriptione convenit; quod consonam σ simplicem habet pro geminata, id quidem nullius monumenti testimonio confirmatur.

19 Lapis a. 0,22, l. 0,60, inaedificatus in puteo iuxta domum Lucae Pitzáva in vico *Distomo.* Edd. Dodwell Itin. T. II p. 512 (Boeckh C. I. G. 1717; Franz Elem. Epigr. Graec. p. 303 n. 144; Lebas *Inscr.* II, 978); A. Conze et A. Michaëlis *Annali dell' Instituto arch. Rom.* XXXIII (1861) p. 76. Exscripsit Lolling.

Dodwelli exemplum:

ΤΟΝΜΕΓΙϹΤΟΝΚΑΙΘΕΙ
ΟΤΑΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΜ
ΑΥΡΗΛΙΟΝϹΕΟΥΗΡΟΝΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ
ΕΥΤΥΧ

Lollingii exemplum:

ΤΟΝΜΕΓΙϹΤΟΝΚΑΙΘΕΙ
ΤΑΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
, ///////////////////////////// ΟΥΗΡΟΝ
/ , ////////////////////////////////// ΕΥ

A Lollingio Conze et Michaëlis non discrepant, nisi quod vs. 1 extr. ΘΕΙ et vs. 4 extr. ΕΥ exhibent.

Τὸν μέγιστον καὶ [Θ]ει[ό]|τατον Αὐτοκράτορα | Μ(ᾶρκον) Αὐρήλιον Σεουῆ-ρον | Ἀλέξανδρον [Εὐσεβῆ] Εὐ τυχ[ῆ Σεβαστὸν . . . .].

Quae exstant omnibus ex partibus conveniunt cum Dodwelli apographo, nisi quod versus ab eo non recte disiuncti sunt. Quare non est, cur in eis, quae nunc desiderantur, illius fides in dubium vocetur, etsi concedendum est ea sola, quae Conzius et Michaëlis et Lollingius in lapide legerunt, etiam ad aliorum imperatorum atque Alexandri nomina commode referri posse. Alexandrum annis 222—235 p. Chr. imperasse in volgus notum est.

20 Lapis fractus in duas partes, ex quibus altera (*b*) inaedificata est in domo vici *Distomo*, cuius dominus est Lucas Pitzávas, altera (*a*) iacebat ante eandem domum, sed nunc periit. Fragmentum *b* neglegenter exscriptum ed. Dodwell Itin. T. II p. 512 (Boeckh C. I. G. 1750; Lebas *Inscr.* II, 986), accuratissime exscripsit Lolling. Totum titulum edd. A. Conze et A. Michaëlis *Annali dell' Instituto arch. Rom.* XXXIII (1861) p. 76; Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 445.

a	*b*
ΝΕΟϹΕΠ	ΤΗϹΑΡΧΗϹ
ΑΥΡΑΥΞΙΒ	ΥΤΟΥΑΝΤΕ
ΡΩΤΟϹΒ′Υ	ΟΕΠΙΜΕΛΗ
ΤΑϹΑΥΡΝΙ	ΚΟΔΩΡΟΝΑΓΑ
ΘΟΚΛΕΑΚΑ	ΛΙΤΥΧΟΝ

. . . . νεος, ἐπ[ὶ] τῆς ἀρχῆς | Αὐρ(ηλίου) Αὐξιβ[ίο]υ τοῦ Ἀντέρωτος β′, ὑ[π]ὸ ἐπιμελη|τὰς Αὐρ(ηλίους) Νικόδωρον, Ἀγα|θοκλέα, Κα[λ]-λίτυχον.

Auxibius eius Auterotis filius esse videtur, quem habes n. 12, 17. 18, 13. Titulus igitur ei qui proxime praecedit aetate suppar habendus est, ac nisi leves quaedam litteraturae discrepantiae intercederent, non improbabile existimarem illic superiorem, hic inferiorem eiusdem basis ex duobus lapidibus compositae partem haberi.

21 Tabula lapidis calcarii leucophaei a. 0,56, l. 0,68, c. 0,25, quondam in ecclesia beatae Virginis, quae est in vico *Distomo*, nunc in domo Leonidae Leonardu sacerdotis. Edd. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 34 n. 80 tab. VII (Rangabé *Ant. Hell.* 2222; Lebas *Inscr.* II, 979); ex Rossii diario et Lollingii apographo Roehl I. G. A. p. 68 n. 316 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 63 n. 1514; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 232 n. 230*b*). Denuo exscripsit Lolling.

ΤΙΜΕΑΙ
ΓΕΙΔΑ

Supra priorem versum Lebas exhibet ΕΠΙ, sed cum Lollingius testetur ibi nihil scriptum esse neque unquam fuisse, interpolatio manifesta est.

[Ἐπὶ] Τιμέᾳ
[Εὐ]κλείδᾳ.

22 Ambryssi (*Distomo*) in scalis sacerdotis cuiusdam. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 37 n. 79 tab. VI. VII (Rangabé *Ant. Hell.* 2115; Lebas *Inscr.* II, 984). Lollingius frustra quaesivit.

Δ Ε Ξ Ι Κ Ρ Α Τ
Α Ρ Ι Σ Τ Ο Κ Ρ
Δ Ε Ξ Ι Κ Ρ Α

Δεξικράτ[ης].
Ἀριστοκρ[άτης] | Δεξικρά[τειος].

Versu tertio utrum genetivus Δεξικράτεος fuerit an adiectivum patronymicum apud Phocenses non inusitatum (cf. n. 14, 2. 73, 3) discerni nequit.

---

23 Tabula lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate, inaedificata in pariete ecclesiolae S. Eliae sitae supra vicum *Distomo*. Edd. Meletius Geogr. p. 333; Dodwell Itin. T. II p. 512 (Osann Syll. p. 155; Boeckh C. I. G. 1745; Lebas *Inscr.* II, 985); Pittakis Eph. 809; Rangabé *Ant. Hell.* 2113, qui errore lapidem Tithoreae (*Velitza*) inventum dicunt. Exscripsit Lolling.

Ε Π Α Φ Ρ Ο Δ Ε Ι Τ Ο Ν
Χ Α Ι Ρ Ε

rosa *rosa*

Ἐπαφρόδειτον | χαῖρε.

Boeckhius ut recte negavit accusativum hic haberi (cf. quae monui ad I, 3556) et nominativum neutrius generis ab adiectivo ἐπαφρόδιτος formatum et nominis muliebris vice fungentem agnovit, sic erravit cum hoc nominis genus in dubium vocaret, quia deminutivi ne speciem quidem haberet. Namque fugit eum haud infrequentia esse eiusmodi nomina feminarum in sermone Graeco et a deminutivis probe distinguenda, veluti Ἅβροι, Ἄγαθον, Αἶσχρον, Ἄμεμπτον, Βέβαιον, Γλαῦκον, Γλάφυρον, Εὔκολον, Εὐφρόσυνον, Ἵλαρον, Κωμικόν, Λίγυρον, Ὅμοιον, Ὀνησιφόρον, Πίθανον, Πόθεινον, Σῖμον, Σόβαρον, Σόφον, Σύμφορον, Σύνετον, Φιλόκαλον, Φρόνιμον, Χλίδανον, Ὡρικόν aliaque id genus. Plerumque ea nomina servarum aut libertinarum sunt.

---

24 Lapis calcarius leucophaeus, a. 0,30, l. 0,42, inaedificatus in ecclesiola S. Athanasii sita meridiem versus ab vico *Distomo*, in angulo parietum orientalis et septentrionalis. Exscripsit Lolling.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ϲ/////
Χ Α Ι Ρ Ε

Θεόδωρο[ς] | χαῖρε.

---

25 Columella sepulcralis inaedificata in ecclesiola S. Eliae sita supra vicum *Distomo*. Edd. Meletius Geogr. p. 333; Dodwell Itin. T. II p. 512 (Boeckh C. I. G. 1747; Lebas *Inscr.* II, 983); Pittakis Eph. 810. Exscripsit Lolling.

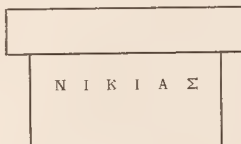

Νικίας.

26 Stela sepulcralis marmoris leucophaei, a superiore parte ornata anthemio, inaedificata in pariete occidentali ecclesiolae S. Athanasii, quae est meridiem versus a vico *Distomo* quartae partis horae intervallo. Exscripsit Lolling.

Π Ο Λ Υ Ξ Ε Ν Ο Σ

rosa *rosa*

Πολύξενος.

---

27 Magna tabula marmoris leucophaei, in vico *Distomo* ante domum Leonidae Leonardu sacerdotis. Exscripsit Lolling.

Φ Ι Λ Ω Ν Χ Α Ι Ρ Ε

Φίλων χαῖρε.

---

28 Stela sepulcralis lapidis calcarii leucophaei, in vico *Distomo* in domo Papajoannu. Exscripsit Lolling.

Ε Π Ι Β Α Κ Ι Α Ι

Ἐπὶ Βακίᾳ.

---

29 Stela lapidis fusci cum aëtomate, inaedificata in pariete ecclesiolae S. Eliae, quae est supra vicum *Distomo*. Edd. Dodwell Itin. T. II p. 512 (Boeckh C. I. G. 1740); Pittakis Eph. 808 (Rangabé *Ant. Hell.* 2117; Lebas *Inscr.* II, 980; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 63 n. 1515). Exscripsit Lolling.

Ε Π Ι Μ Α Κ Η Τ Ι
Ε Π Ι Κ Α Λ Λ Ο Ι

Ἐπὶ Μάκητι.
Ἐπὶ Καλλοῖ.

---

30 Stela sepulcralis cum aëtomate, Ambryssi (*Distomo*) in ecclesia quadam. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 34 n. 78 tab. VI (Rangabé *Ant. Hell.* 2116; Lebas *Inscr.* II, 982). Lollingius frustra quaesivit.

Ε Π Ι Μ Ε Ν Ω Ν Ι

Ἐπὶ Μένωνι.

---

31 Ambryssi (*Distomo*). Ed. Dodwell Itin. T. II p. 512 (Boeckh C. I. G. 1743; Lebas *Inscr.* II, 981). Lollingius frustra quaesivit.

Ε Π Ι Χ Ο

Ἐπὶ Χο . . . .

III.
STIRIS.

32 Tabula marmoris subcaerulei, a. 1,24, l. 0,31, c. 0,43, in arce Stiridis veteris ante ecclesiolam S. Nicolai. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 42 (W. Dittenberger Syll. Inscr. Graec. 294; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 157 n. 223; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 75 n. 1539; commentario illustravit W. Feldmann Analecta epigraphica ad historiam synoecismorum et sympolitiarum Graecorum, Argentorati 1885, p. 129 seqq.). Nunc ita positus est lapis, ut sola lateris *b* inscriptio legi possit, quam accurate contulit Lolling, sed praeter litterarum nonnullarum formas accuratius expressas nihil invenit, quod a Beaudouinii exemplo discreparet.

a

. ΕΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑ
. ΑΝΣΤΡΑΤΑΓΕΟΝΤΟΣ
. ΩΝΦΩΚΕΩΝΙΕΥΞΙΟΥ
. ΗΝΟΣΕΒΔΟΜΟΥΟΜΟΛΟ.
. ΑΤΑΠΟΛΕΙΣΤΕΙΡΙΩΝΚΑΙ
. . ΠΟΛΕΙΜΕΔΕΩΝΙΩΝΣΥ.
. ΠΟΛΙΤΕΥΣΑΝΣΤΕΙΡΙΟΙΚΑ.
. ΕΔΕΩΝΙΟΙΕΧΟΝΤΕΣΙΕΡΑΠΟ
. . ΝΧΩΡΑΝΛΙΜΕΝΑΣΠΑΝΤΑ
. ΛΕΥΘΕΡΑΕΠΙΤΟΙΣΔΕΕΙΜΕΝ
. ΟΥΣΜΕΔΕΩΝΙΟΥΣΠΑΝΤΑΣ
. ΤΙΡΙΟΥΣΙΣΟΥΣΚΑΙΟΜΟΙΟΥΣ
ΚΑΙΣΥΝΕΚΛΗΣΙΑΣΕΙΝΚΑΙΣΥ
ΝΑΡΧΟΣΤΑΤΕΙΣΘΑΙΜΕΤΑΤΑΣ
. . ΛΙΟΣΤΑΣΣΤΙΡΙΩΝΚΑΙΔΙΚΑ
. ΕΙΝΤΑΣΔΙΚΑΣΤΑΣΕΠΙΠΟΛΙ
. ΣΠΑΣΑΣΤΟΥΣΕΝΙΚΟΜΕΝΟΥΣ
. ΑΙΣΑΛΙΚΙΑΙΣΙΣΤΑΝΘΩΔΕΚΑ.
. ΕΡΟΤΑΜΙΑΝΕΚΤΩΝΜΕΔΕΩ
. ΙΩΝΕΝΑΤΟΝΘΥΣΕΟΝΤΑΤΑΣ
ΘΥΣΙΑΣΤΑΣΠΑΤΡΙΟΥΣΜΕΔΕΩΝ
. ΟΙΣΟΣΑΙΕΝΤΙΕΝΤΩΠΟΛΙΤΙΚΩΝΟΜ.
. ΕΤΑΤΩΝΑΡΧΟΝΤΩΝΤΩΝΣΤΑ
. ΕΝΤΩΝΕΝΣΤΙΡΙΛΑΝΒΑΝΕΤΩ
. ΕΟΙΕΡΟΤΑΜΙΑΣΑΡΕΣΜΙΟΝΟΙ
. ΡΧΟΝΤΕΣΕΛΑΜΒΑΝΟΝΗΜΙ
. ΝΑΙΟΝΚΑΙΤΩΝΧΟΩΝΤΟΕΠ.
. ΑΛΟΝΤΩΙΕΡΟΤΑΜΙΑΙΣΥΝΔΙ
. ΑΞΕΙΔΕΟΙΕΡΟΤΑΜΙΑΣΜΕΤΑ
. ΩΝΑΡΧΟΝΤΩΝΤΑΣΔΙΚΑΣΑΣ
. ΟΙΑΡΧΟΝΤΕΣΔΙΚΑΞΟΝΤΙΚΑΙ
. ΛΑΡΩΣΙΤΑΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑΑΚΑ
ΔΕΗΚΛΑΡΩΕΙΝΜΕΤΑΤΩΝΑ.
ΧΟΝΤΩΝΜΗΕΣΤΩΔΕΕΠΑΝΑΓ
. ΕΣΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙΝΤΟΥΣΜΕΔΕ
ΩΝΙΟΥΣΕΝΣΤΙΡΙΤΑΣΑΡΧΑΣΟΣΟΙ
ΓΕΓΕΝΗΝΤΑΙΕΝΜΕΔΕΩΝΙΑΡ
ΧΟΝΤΕΣΞΕΝΟΔΙΚΑΙΠΡΑΚΤΗΡΕΣ
Γ
ΔΑΜΙΟΥΡΟΙΙΕΡΕΙΣΙΕΡΑΡΧΑΙΚΑΙ
ΤΑΝΓΥΝΑΙΚΩΝΟΣΑΙΙΕΡΗΤΕΥ
ΚΑΤΙΕΙΜΗΤΙΣΕΚΩΝΥΠΟΜΕΝΟΙ
ΙΣΤΑΝΘΩΝΔΕΕΚΤΩΝΑΛΕΙΤΟΥ
ΡΓΗΤΩΝΤΩΝΜΕΔΕΩΝΙΩΝΚ
ΑΙΕΚΤΩΝΣΤΙΡΙΩΝΔΑΜΙΟΥΡ
. ΕΟΝΤΩΝΔΕΚΑΙΤΑΕΝΜΕΔΕ
. . . . ΕΡΑΚΑΘΩΣΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣΝΟ
ΜΟΣΚΕΛΕΥΕΙΚΑΙΤΑΝΧ.
. . ΤΑΝΜΕΔΕΩΝΙΑΝΕΙΜΕΝ
. ΑΣΑΝΣΤΙΡΙΑΝΚΑΙΤΑΝΣΤΙ
ΡΙΑΝΜΕΔΕΩΝΙΑΝΚΟΙΝΑΝΠ.
. . ΝΚΟΙΝΩΝΕΟΝΤΩΔΕΟΙΜΕΔΕ
. ΝΙΟΙΤΑΝΘΥΣΙΑΝΤΑΝΕΝΣΤΙ
ΠΑΣΑΝ
. . ΚΑΙΤΟΙΤΟΙΣΤΙΡΙΟΙΤΑΝΕΝΜΕ
ΔΕΩΝΙΠΑΣΑΝΜΗΕΞΕΣΤΩΔ
ΕΑΠΟΠΟΛΙΤΕΥΣΑΣΤΑΙΤΟΥ.
ΜΕΔΕΩΝΙΟΥΣΑΠΟΤΩΝΣΤΙΡΙ
. ΗΜΗΔΕΤΟΥΣΣΤΙΡΙΟΥΣΑΠΟ
. ΩΝΜΕΔΕ . . . ΩΝΟΠΟΤΕΡΟΙ
. ΕΚΑΜΗΕΜΜΕΙΝΩΝΤΙΕΝΤΟΙ
. ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙΣΑΠΟΤΕΙ
ΣΑΝΤΩΝΤΟΙΣΕΜΜΕΙΝΑ.
ΤΟΙΣΑΡΓΥΡΙΟΥΤΑΛΑΝ
ΤΑΔΕΚΑ

b

. . . . ΟΙΕΟΝΤΩΝ
. ΡΑΨΑΝΤΩΝΔΕΤΑΝΟΜ.
Λ
ΛΟΓΙΑΝΕΝΣΤΑΑΝΚΑΙΑΝ . . .
ΝΤΩΝΕΝΤΟΙΕΡΟΝΤΑΣΑ . . .
ΑΣΘΕΣΤΩΝΔΕΤΑΝΟΜΟ . . . .
ΑΝΚΑΙΠΑΡΑΙΔΙΩΤΑΝΕΣ . . .
ΓΙΣΜΕΝΑΝΑΟΜΟΛΟΓΙΑΠ . . .
ΘΡΑΣΩΝΑΛΙΛΑΙΕΑΜΑΡ . .
ΡΕΣΘΡΑΣΩΝΔΑΜΑΤΡΙΟΥΕ
ΛΑΤΕΥΣΕΥΠΑΛΙΔΑΣΘΡΑ
ΣΩΝΟΣΛΙΛΑΙΕΥΣΤΙΜΟ
ΚΡΑΤΗΣΕΠΙΝΙΚΟΥΤΙΘΟΡΡΕ
ΥΣΔΟΝΤΩΝΔΕΤΟΙΣΤΙΡΙΟΙ
ΤΑΦΑΤΡΙΑΤΩΝΜΕΔΕΩΝΙ
ΩΝΕΝΕΤΕΟΙΣΤΕΤΤΑΡΟΙΣ
ΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΣΠΕΝΤΕΚΑ.
. ΟΠΟΝΤΑΝΚΑΛΕΙΜΕΝΑΝ
. Α . . ΤΡΕΙΑΝ

[Θ]εὸς τύχαν ἀγα[θ]άν. Στραταγέοντος [τ]ῶν Φωκέων Ζευξίου, [μ]ηνὸς ἑβδόμου, ὁμολο[γί]α τᾷ πόλει Στειρίων καὶ | [τᾷ] πόλει Μεδεωνίων· συ[νε]πολίτευσαν Στείριοι κα[ὶ Μ]εδεώνιοι ἔχοντες ἱερά, πό[λι]ν, χώραν, λιμένας, πάντα [ἐ]λεύθερα, ἐπὶ τοῖσδε· εἶμεν [τ]οὺς Μεδεωνίους πάντας [Σ]τιρίους ἴσους καὶ ὁμοίους, | καὶ συνεκλησιάζειν καὶ συ[ν]αρχοστατεῖσθαι μετὰ τᾶς | [πό]λιος τᾶς Στιρίων, καὶ δικά[ζ]ειν τὰς δίκας τὰς ἐπὶ πόλι[ο]ς πάσας τοὺς ἐνικομένους | [τ]αῖς ἁλικίαις. ἱστάνθω δὲ κα[ὶ ἱ]εροταμίαν ἐκ τῶν Μεδεω[ν]ίων ἕνα, τὸν θυσέοντα

τὰς θυσίας τὰς πατρίους Μεδεωνί[ο]ις, ὅσαι ἐντὶ ἐν τῷ πολιτικῷ νόμ[ῳ, μ]ετὰ τῶν ἀρχόντων τῶν στα|[θ]έντων ἐν Στίρι. λανβανέτω | [δ]ὲ ὁ ἱεροταμίας ἀρέτμιον ὃ τοὶ ἄρ]χοντες ἐλλάμβανον ἡμι|[μ]ναῖον, καὶ τῶν χοῶν τὸ ἐπι[β]αλὸν τῷ ἱεροταμίᾳ. συνδι|[κ]άξει δὲ ὁ ἱεροταμίας μετὰ | [τ]ῶν ἀρχόντων τὰς δίκας ἃς | [τ]οὶ ἄρχοντες δικάζοντι, καὶ [κ]λαρώτ(ε)ι τὰ δικαστήρια, ἅ κα | δέῃ κλαρώειν, μετὰ τῶν ἀ[ρ]χόντων. μὴ ἔστω δὲ ἐπάναγ[κ]ες λειτουργεῖν τοὺς Μεδε|ωνίους ἐν Στίρι τὰς ἀρχάς, ὅσοι γεγένηνται ἐν Μεδεῶνι ἄρχοντες, ξενοδίκαι, πρακτῆρες, δαμιουργοί, ἱερεῖς, ἱεράρχαι, καὶ | τᾶν γυναικῶν ὅσαι ἱερητεύ|κατι, εἰ μή τις ἑκὼν ὑπομένοι. | ἱστάνθων δὲ ἐκ τῶν ἀλειτουργήτων τῶν Μεδεωνίων κ|αὶ ἐκ τῶν Στιρίων, δαμιουρ|[γ]εόντων δὲ καὶ τὰ ἐν Μεδε[ῶνι ἱ]ερά, καθὼς ὁ πολιτικὸς νό|μος κελεύει. καὶ τὰν χ[ώ|ραν] τὰν Μεδεωνίαν εἶμεν | [π]ᾶσαν Στιρίαν καὶ τὰν Στι|ρίαν Μεδεωνίαν κοινὰν π[ᾶσα]ν. κοινωνεόντω δὲ οἱ Μεδε|[ώ]νιοι τᾶν θυσιᾶν τᾶν ἐν Στί|[ρι] πασᾶν, καὶ τοὶ ⟨τοὶ⟩ Στίριοι τᾶν ἐν Με|δεῶνι πασᾶν. μὴ ἐξέστω δ|ὲ ἀποπολιτεύσασθαι τού[ς] | Μεδεωνίους ἀπὸ τῶν Στιρί[ω](ν) μηδὲ τοὺς Στιρίους ἀπὸ [τ]ῶν Μεδε[ωνί]ων· ὁπότεροι | [δ]έ κα μὴ ἐμμείνωντι ἐν τοῖ|[ς] γεγραμμένοις, ἀποτεισάντων τοῖς ἐμμεινά[ν]τοις ἀργυρίου τάλαν|τα δέκα. |......... π]οιεόντων. [γ]ραψάντων δὲ τὰν ὁμ[ο]λογίαν ἐν στάλαν καὶ ἀν[αθέ]ντων ἐν τὸ ἱερὸν τᾶς Ἀ[θνᾶ]|ας. θέστων δὲ τὰν ὁμο[λογί]|αν καὶ παρὰ ἰδιώταν ἐσ[φρα]|γισμέναν. ἁ ὁμολογία π[αρὰ] Θράσωνα Λιλαιέα. μάρ[τυ]|ρες· Θράσων Δαματρίου Ἐλατεύς, Εὐπαλίδας Θράσωνος Λιλαιεύς, Τιμοκράτης Ἐπινίκου Τιθορρεύς. δόντων δὲ τοὶ Στίριοι τᾷ φατρίᾳ τῶν Μεδεωνίων ἐν ἔτεσι τεττάρεσι ἀργυρίου μνᾶς πέντε κα[ὶ τ]όπον τὰν καλειμέναν .α..τρείαν.

Hoc pactum, quo Stiriorum et Medeoniorum civitates in unam confunduntur, quoniam communem Phocensium praetorem praescriptum habet, neque vero aut ante Aetolorum dominationem aut post foedera a Romanis restituta (Paus. VII, 16, 10) factum esse potest, necessario annorum 194 et 146 a. Chr. terminis circumscribitur. Neque desunt quibus ad hanc sententiam cum confirmandam, tum accuratius definiendam uti liceat; namque Beaudouinus monuit, eundem Thrasonem Lilaeensem, apud quem hoc pactum deponitur (vs. 71), in titulis Delphicis apud Wescherum et Foucartum *Inscr. rec. à Delphes* 81 (initio alterius a. Chr. n. saeculi). 198. 308. 312 (paullo post a. 170 a. Chr.) recenseri. Qui cum hic iam adulta aetate filium avi Eupalidae cognominem (vs. 73) habeat, vix multo ante annum 170 a. Chr. tabulam incisam iudicaverim. Eodem spectat Thrasonis Elatensis mentio vs. 72, etsi ea quidem minus momenti habet, quia apud Wescherum et Foucartum n. 81 nomini apud Phocenses satis frequenti non adiungitur patris designatio. Denique quod dixi Medeonios cives in titulis Delphicis (Wescher-Foucart 392. 402. 436; *Bull. de corr. Hell.* V p. 412 n. 20) inveniri usque ad annum 182/1 a. Chr., quo anno hunc titulum, quippe quo Medeoniorum civitas funditus de medio tollatur, utique recentiorem esse, id argumentum impugnavit Feldmann, sed iniuria si quid video. Etenim quod dicit, tria fuisse eiusdem nominis oppida, id non ab omni parte verum est. Namque Acarnanicae quidem civitati illos homines ascribere propterea non licet, quia eius nomen recte per iota scribitur (Μεδιών Steph. Byz. s. v.; Μεδιώνιοι I. G. Sept. I, 16; I. Baunack Philol. LIV p. 54 n. 6), Boeoticam vero unquam fuisse nego. Namque Stephanus Byzantius quidem Μεδεών· Βοιωτικὴ πόλις habet, sed ab eo πόλεις vocari perfrequenter, quae re vera κῶμαι sint, i. e. loca habitata, quae tamen nullam habeant rempublicam sed alius civitatis partes efficiant, nemo peritus negabit. Strabo vero IX, 2, 26 p. 410 Cas. tantum abest, ut illam de Boeotica Medeoniorum civitate opinionem confirmet, ut ea contra manifesto redarguatur eius disputatione. Nam qui sic loquitur: Μεδεὼν δ᾽ ὁ μὲν Φωκικὸς ἐν τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ, διέχων Βοιωτίας σταδίους ἑκατὸν ἑξήκοντα, ὁ δὲ Βοιωτιακὸς ἀπ᾽ ἐκείνου κέκληται, πλησίον δ᾽ ἐστὶν Ὀγχηστοῦ ὑπὸ τῷ Φοινικίῳ ὄρει, ἀφ᾽ οὗ καὶ μετωνόμασται Φοινικίς· τῆς δὲ Θηβαίας καὶ τοῦτο λέγεται· [ὑπ᾽ ἐνί]ων δὲ τῆς Ἁλιαρτίας καὶ Μεδεὼν καὶ Ὠκαλέα, eum luce clarius est non de civitate loqui sed de loco in agro civitatis alicuius sito. Non magis igitur quam Ascra, Eutresis, Harma, Leuctra, Peteon aliaque id genus loca Medeon inter Boeotorum civitates est. Restat, ut quicunque in titulis Delphicis comparent Medeonii, ad unum omnes Phocenses esse statuamus.

33 Lapis calcarius leucophaeus, a. 0,40, l. 0,63, inversa positura inaedificatus in meridionali pariete ecclesiae monasterii S. Lucae Stiriensis. Ex schedis Koehlerianis ed. Boeckh C. I. G. 1724*b*; accuratius Rangabé *Ant. Hell.* 739; Lebas *Inscr.* II, 990 (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 110 n. 90, ed. 2 p. 157 n. 221; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 77 n. 1544). Exscripsit Lolling et versuum primorum ectypum chartaceum misit.

Α Ι Λ Ο / Ι Ι Ι Χ ///////// Α Ι . .
Κ Α Ν Ο Ρ Θ Ο Τ Ι Μ Ω Κ Α Λ Α Ι Θ Ο /
Τ Υ Λ Ι Σ Ι Ω Ι Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ι Α Ν Α Υ ‾ /
Ε Κ Γ Ο Ν Ο Ι Σ Κ Α Ι Ε Γ Κ Τ Η Σ Ι Ν
Ο Ι Κ Ι Α Σ Κ Α Ι Ε Π Ι Ν Ο Μ Ι Α Σ Κ Α Ι
Α Ν Κ Α Ι Α Σ Φ Α Λ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Π Ο
Κ Α Ι Ε Ι Ρ Α Ν Α Σ Κ Α Ι Τ Α Α Λ Λ Α Ο
Τ Ο Ι Σ Α Λ Λ Ο Ι Σ Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο Ι Σ Κ Α
Γ Ε Τ Α Ι Σ Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ω Ν Δ Α Μ Ι Ν
Κ Λ Ε Ο Μ Ε Δ Ο Ν Τ Ο Σ

Ἀ[γ]αθ[ᾶ τύ]χ[α. Δ]α[υλιεῖς(?) ἔδω]|καν Ὀρθοτίμῳ Καλαίθο[υ Κρητὶ] Τυλισίῳ προξενίαν αὐτ[ῷ καὶ] | ἐκγόνοις καὶ ἔγκτησιν [γᾶς καὶ] οἰκίας καὶ ἐπινομίας καὶ [ἀσυλί]αν καὶ ἀσφάλειαν καὶ πο[λέμου] | καὶ εἰράνας, καὶ τὰ ἄλλα ὅ[σα καὶ] | τοῖς ἄλλοις προξένοις κα[ὶ εὐερ]|γέταις· ἀρχόντων Δαμίν[α, ...], | Κλεομέδοντος.

Stiriorum hoc decretum esse, quae opinio quod propter locum ubi exstat ultro se offert, sumpsit Bechtelius. Sed cum hac sententia adversa fronte pugnant versus primi reliquiae, in quibus litteras ΑΙ non posse ad terminationem nominis τύχα spectare spatium docet. Ad Ambryssios rettulerunt Rangabé et Cauer; sed si modo Α littera initialis ethnici esset, non minore iure de Anticyrensibus, quorum oppidum non maiore intervallo a Stiride distabat, cogitari liceret. Verum quoniam intervallum inter Χ et Α intercedens suadere videtur, ut hanc secundam potius nominis litteram existimemus, sponte occurrit Dauliensium nomen; at quia supplementum utique incertum manet, lapidem inter eius loci ubi inventus est monumenta relinquere quam alio transferre malui. Vs. 2 extr. ethnicum Κρητί supplevi certa ratione cum quia aliter lacuna non expletur, tum quia in Cretensium titulis haec duplex originis significatio perfrequens est; sic epitaphia Pagasis inventa complura Κρὴς Τυλίσιος aut Κρῆτες Τυλίσιοι defunctorum nominibus addunt (v. indicem).

34 Marmor album, concavum, a. 0,97, l. 0,25, cum alio eiusdem generis, sed sine scriptura, inaedificatum in sacrario ecclesiae dirutae S. Nicolai, quae est in arce antiqua Stiriorum. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 447 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 79 n. 1547). Contulit Lolling.

ΘΕΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΤΙΜΟΚΡΑΤΕΟΣΑΦΙΗΤΙΚΑΛΛΙ
. . . . ΜΟΣΔΩΡΟΘΕΟΥΑΝΤΙΔΩΡΑΛΑΜΠΟΥΤΑΙΔΙΑΣΩΜΑΤΑΕΛΕΥ
. . . . . . ΛΟ . ΡΟ . . ΣΩΣΙΧΑΝΠΑΡΜΕΝΙΩΝΑΡΟΔΑΝΚΑΙΠΑΡΑΚΑΤΑΤΙ
. . . . . ΠΑΡΑΤΟΥΣΘΕΟΥΣΚΑΙΤΟΝΑΣΚΛΑΠΙΟΝΚΑΙΤΟΥΣΠΟΛΙΤΑΣΚΑΙ
. . . . ΦΩΚΕΙΣΕΙΔΕΤΙΣΚΑΚΑΤΑΔΟΥΛΙΖΗΤΑΙΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΑΡΓΥΡΙΟΥ
. . . . ΤΟΥΣΩ . . ΤΟΣΜΝΑΣΔΕΚΑΠΕΝΤΕΤΩΠΡΟΣΤΑΝΤΙΤΟΥΤΟΥΔΕ
. . ΗΜΙΣΥ . . ΘΙΕΡΟΝΕΣΤΩΤΟΥΑΣΚΛΑΠΙΟΥΠΡΟΙΣΤΑΣΘΩΔΕΟΘΕΛΩΝ
. . . . . ΤΕ . . . ΘΩΔΕΕΙΚΑΑΥΤΟΙΘΕΛΩΝΟΙΠΕΡΙΔΕΤΩΝΠΡΟΤΕΡΟΝΑΦΕΙΜΕ
. . . . ΥΘΕΡΩΝΥΠΟΤΩΝΠΡΟΓΟΝΩΝΑΥΤΩΝΑΑΥΤΑΖΑΜΙΑΕΣΤΩ

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος Τιμοκράτεος, ἀφίητι Καλλι[ώνυ]μος Δωροθέου, Ἀντιδώρα Λάμπου τὰ ἴδια σώματα ἐλεύ[θερα, Φι]λό[φ]ρο[να], Σωσίχαν, Παρμενίωνα, Ῥόδαν, καὶ παρακατατί[θεντι] παρὰ τοὺς θεοὺς καὶ τὸν Ἀσκλαπιὸν καὶ τοὺς πολίτας καὶ [τοὺς] Φωκεῖς. εἰ δέ τίς κα καταδουλίζηται, ἀποτειτάτω ἀργυρίου [ἑκάσ]του σώ[μα]τος μνᾶς δεκαπέντε τῷ προστάντι· τούτου δὲ [τὸ] ἥμισυ [πο]θίερον ἔστω τοῦ Ἀσκλαπιοῦ. προϊστάσθω δὲ ὁ θέλων. [πολι]τε[υόν]θω δέ, εἴ κα αὐτοὶ θέλων[θ]ι. περὶ δὲ τῶν πρότερον ἀφει[μένων ἐλε]υθέρων ὑπὸ τῶν προγόνων αὐτῶν ἁ αὐτὰ ζαμία ἔστω.

Litterarum formae hunc titulum alteri a. Chr. n. saeculo vindicant. Versus octavi initium sagaciter restituit Bechtelius, provocans ad manumissiones Delphicas apud Wescherum et Foucartum *Inscr. de Delphes* 179 et apud Haussoullierum *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 419 n. 32. In nominibus restituendis item Bechtelium secutus sum praeter vs. 1 extr. 2 init., ubi litterae a Lollingio enotatae cum illius supplemento Καλλί[στρα]τ[ο]ς conciliari nequibant.

35. 36 Lapis calcarius leucophaeus a. 0,67, l. 0,51, c. 0,34, supra fractus, a lateribus integer quidem, sed ita detritus, ut versuum initia et fines evanuerint, Stiride prope ecclesiam dirutam S. Nicolai sitam in arce antiqua. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 31 n. 74 tab. VIII (Lebas *Inscr.* II, 994. 995; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 77 n. 1548). Contulit Lolling.

(35)

ΔΕΚΑΤΕΛΕΙ
ΑΤΕΚΑΙΜΗΚΑΤΑΔΟ
ΕΣΩΣΩΜΗΘΕΙΣΜΗΤΕΟΙΚΑ
ΛΛΟΣΥΠΕΡΤΟΥΤΟΥΣΜΗΘΕΙΣ
ΙΔΕΤΙΣΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΟΙΤΟΦΙΛ
ΠΟΘΙΕΡΟΝΤΩΙΑΣΚΛΑΠΙΩΙΑΡΓ
ΟΙΩΣΕΛΕΥΘΕΡΑΙΕΟΝΤΩΠΡΟΙΣΣΤΑΣ
ΠΙΟΣΕΠΕΙΤΑΔΕΚΑΙΟΙΕΡΕΥΣΤΟΥΑΣΚΛΑ
ΩΝΣΤΕΙΡΙΩΝΤΕΚΑΙΦΩΚΕΩΝΑΞΑΜΙΟΣ
ΜΑΡΤΥΡΕΣΠΟΛΩΝΠΟΛΥΓΝΩΤΟΥΣΩΣΙΙ
ΕΞΩΝΠΛΕΙΣΤΩΝΟΣΣΤΕΙΡΙΟΙ

(36)

ΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΕΝΣΤΕΙΡΕΙΝΙΚΑ
ΛΡΤΟΥΕΑΜΕΡΙΣΑΡΙΣΤΩΝΟΣΚΑΙΒΙΘΥΣΑΙΤ
ΤΑΝΑΘΕΣΙΝΑΥΤΟΙΣΔΟΜΕΝΑΝΑΤΕ
ΞΙΩΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΑΝΚΑΙΑΝΕΘ
ΕΝΑΝΚΑΙΟΜΕΙΛΙΑΝΤΩΑΣΚΛ
ΑΘΕΣΕΙΚΑΙΤΟΥΠΡΟΣΤΑΤΑΕ
ΛΟΥΑΣΚΑΙΕΙΛΑΦΕΙΕΑΜΕΡΙΣ
ΑΙΠΑΡΑΜΕΙΝΑΤΩΣΑΝΕΑΜΕΡΕΙ
ΔΕΚΑΤΕΛΕΥΤΑΣΩΝΤΙΥΠΑΡΧΟΝ
ΟΜΕΙΔΙΑΘΑΨΑΣΑΙΑΥΤΟΥΣΚΑΙΜΗ
ΜΗΔΕΚΑΘΟΠΟΙΟΝΤΡΟΠΟΝΑΝΕΠΑΦ
ΟΝΟΝΑΠΟΠΑΝΤΩΝΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑ
ΕΙΔΙΑΣΗΠΑΡΘΕΝΑΣΕΞΕΣΤΩ
ΤΟΥΑΣΚΛΑΠΙΟΥΚΑΙΑΛΛΟΝΤΟΝΘΕ
ΕΥΘΕΡΙΑΝΚΑΙΠΟΤΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩ
ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΚΑΙΤΟΜΕΝΗΜΙΣΟΝΕΣΤΩ
ΝΠΟΘΙΕΡΟΝΤΟΥΑΣΚΛΑΠΙΟΥΚΑΙΟΜ
ΙΜΑΡΤΥΡΕΣΝΙΚΩΝΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥ
ΑΤΗΣΕΥΑΡΧΟΥΑΡΝΙΑΣΑΙΧΜΙΩΝ
– – ΟΣ

35 [....... ἐπεὶ] δέ κα τελε[υτάση ....., ἔστω Φιλ.... καὶ Σωτὼ ἐλευθέρ]α τε καὶ μὴ καταδο[υλιξάστω μήτε Φι.... μήτ]ε Σωτὼ μηθείς, μήτε οἱ κ[λαρονόμοι οἱ .... μήτε ἄ]λλος ὑπὲρ τούτους μηθεὶς [μηδὲ καθ᾽ ὁποῖον τρόποι· ε]ἰ δέ τις καταδουλίζοιτο Φιλ[..... ἢ Σωτώ, ἀποτεισάτω] ποθίερον τῷ Ἀσκλαπιῷ ἀργ[υρίου τάλαντον, αἱ δὲ | ἀφειμέναι ὁμ]οίως ἐλεύθεραι ἐόντω. προϊστάσ[θω δὲ ὑπὲρ αὐτὰς ὁ θε]ὸς ὁ Ἀσκλα]πιός, ἔπειτα δὲ καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀσκλα[πιοῦ καὶ ἄλλος ὁ παρ[ατυχ]ὼν Στειρίων τε καὶ Φωκέων, ἀζάμιος [ἐὼν πάσας δίκας καὶ | ζαμίας]. μάρτυρες· Πόλων Πολυγνώτου, Σωτι[.... .... Δ]έξων Πλείστωνος Στείριοι.

36 [Θεὸς τύχ]αν ἀγαθάν. Ἄρχοντος ἐν Στείρει Νικα[......., | μηνὸς τετ]άρτου, Ἑαμερὶς Ἀρίστωνος καὶ Βῖθυς, αἰτ[ησάμενοι | τὰν πόλιν] τὰν ἀ(ι ά)θεσιν αὐτοῖς δόμεν ἀνα[γ]ε[γράφθαι ἐν τῷ | Ἀσκλαπι]εί(ῳ), ἀπελευθέρωσαν καὶ ἀνέθ[ηκαν σώματα δύο γυναι]κεῖα, Παρθ]ένα καὶ Ὁμει[λ]ίαν, τῷ Ἀσκλ[απιῷ, συνευδοκέ]οντος τᾶ ἀν]αθέτει καὶ τοῦ προστάτα Ἑ[αμερίδος | .....]λου, ἃς καὶ εἰλάφει Ἑαμερὶς |......... ......, κ]αὶ παραμεινάτωσαν Ἑαμέρει [καὶ Βίθυι, ἕως καὶ ζῶντι· ἐπεὶ] δέ κα τελευτάσωντι, ὑπαρχόν[τω ἐλεύθεραι Παρ]θένα καὶ] Ὁμει[λ]ία θάψασαι αὐτούς, καὶ μὴ [καταδουλιξάσθω αὐτὰς μηθεὶς] μηδὲ καθ᾽ ὁποῖον τρόπον, ἀνεπάφ[ους οὔσας τὸν πάντα χρ]όνον ἀπὸ πάντων. εἰ δέ τις ἐφά[πτοιτο ἢ ἐπιλαμβάνοιτο Ὁμ]ει[λ]ίας ἢ Παρθένας, ἐξέστω [προστάμεν ὑπὲρ αὐτὰς | τὸν ἱερέα] τοῦ Ἀσκλαπιοῦ καὶ ἄλλον τὸν θέ[λοντα Στειρίων ἢ Φωκέων ἐν ἐλ]ευθερίαν, καὶ ποταποτεισάτω [ὁ καταδουλιζόμενος ἀργυρίου μνᾶς] τριάκοντα, καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω [τοῦ προστάντος, τὸ δὲ | ἥμισο]ν ποθίερον τοῦ Ἀσκλαπιοῦ, καὶ ὁμ[οίως ἐόντω

ἐλευθέρα]ι. μάρτυρες· Νίκων Ξενοκρίτου, [.............., ...κρ]άτης Εὐάρχου, Ἀρχίας Αἰχμίω[ος, ..., ...κρά]τεος.

Manumissio n. 35 non aliter ac n. 36 ad duas mulieres spectat. Etenim Rossii ratio a Bechtelio probata propterea reicienda est, quia is id quod omnino certissimum est femininum *ἐλευθέραι* vs. 7 arbitraria mutatione sustulit propter masculinum *τούτους* vs. 4, quod ad manumissos referri ut certum sit tantum abest, ut multo commodius de eis, qui libertinas in servitutem abstracturi sint, intellegatur. Huic rationi versuum 3—5, quos Rossius et Bechtelius fere intactos reliquerunt, supplementum accommodavi, quod nolo pro certo venditare, etsi haud absurde hic praecipuo loco eius qui manumisit heredes commemorari vix negaveris.

Item alterius tituli n. 36 versus 1—8 plenius quam priores editores restituere conatus sum, ac certe conexum sententiarum recte assecutus esse mihi videor, etsi singillatim nonnulla sunt quae displiceant, maxime vs. 3 fin., ubi infinitivus perfecti passivi num eiusmodi exemplis, qualia sunt *δεδόχθαι, ἐψηφίσθαι, ἐπικεχυρῶσθαι* sim. in decretis usurpata, satis defendatur sane dubito.

Has omnes manumissionum tabulas Stirias non magno inter se temporis intervallo distineri nomina docent compluribus locis redeuntia: Polo Polygnoti f. est n. 35, 10 et 43, 9, Nico Xenocriti f. n. 36, 18, Xenocritus Niconis f. n. 43, 7, Callo Agesonis f. archon n. 42, 2, Ageso Callonis f. testis n. 43, 4. Atque etsi certiora de aetate horum titulorum explorari nequeunt, tamen omnes priore alterius a. Chr. n. saeculi parte incisos esse pro certo licet pronuntiari.

37—40 Basis marmoris caerulei a. 0,80, l. 0,19, c. 0,45, in ecclesiola diruta S. Nicolai, quae est inter rudera antiquae Stiriorum arcis. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 446 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 76 n. 1542, p. 78 n. 1546). Contulit Lolling.

(37)	(40)	(38)
	ΑΡΙΣ	
ι//// ——ΕΤ——	ΤΑΡΧΟΣΚΑΙΠΟΛΩΝ	Ι Ι Μ Α Ι Ο Ρ Α Ν
	ΟΙΕΠΑΡΜΟΣΤΟΥ	
Δ Ι Ο Δ Ω Ρ Ο Σ	ΘΕΩΝΘΕΩΝΟΣΜΝΑ	Κ Α Φ Ι Σ
	ΣΙΑΣΚΑΙΠΟΛΥΓΝΩ	
Α Σ Κ Λ Α Π Ι Ω Ι	ΤΟΣΟΙΛΑΤΩΝΟΥ	Α Σ Κ Λ Α Π Ι Ω Ι
	ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣΙΕΡΩΝΟΣ	

(39) ΘΕΟΣΤΥΧΑΝΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΕΝΣΤΕΙΡΕΙΦΙΛΩΝΟΣΤΟΥΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥ.
ΜΗΝΟΣΤΕΤΑΡΤΟΥΣΩΤΗΡΙΔΑΣΞΕΝΩΝΟΣΔΕΛΦΟΣΑΦΙΗΤΙΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣΞΕΝΩΝΑΚΑΙΠΑΡΑΜΟ
ΝΟΝΤΟΥΣΙΔΙΟΥΣΘΡΕΠΤΟΥΣΠΑΡΑΜΕΙΝΑΝΤΑΣΣΩΤΗΡΙΔΑΠΑΝΤΟΝΤΑΣΖΩ.‾ΧΡΟΝΟΝΚΑΙΑΝΑΤΙC...
ΑΥΤΟΥΣΤΩΘΕΩΤΩΑΣΣΚΛΑΠΙΩΤΩΕΝΣΤΕΙΡΕΙΜΗΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΑΣΤ......ΕΙΣΤΟΥΣΠΡΟΓ....
ΜΜΕΝΟΥΣΜΗΔΕΚΑΘΟΠΟΙΟΝΤΡΟΠΟΝΟΙΚΑΙΠΑΡΑΜΕΙΝΑΤΩΣΑΝΣΩΤΗΡΙ.......ΟΝΤΑΣΖΩΑΣ...
ΝΟΝΚΑΙΘΑΨΑΤΩΣΑΝΚΑΙΤΑΩΡΙΑΑΥΤΟΥΚΑΘΩΣΕΘΟΣΕΣΤΙΝΑΥ........ΑΤΩΣΑΝΕΙ....
ΜΗΠΟΙΗΣΩΝΤΙΚΑΘΩΣΠΡΟΓΕΓΡΑΠΤΑΙΑΤΕΛΗΣΕΣΤΩΑΑΝΑ........ΤΑΠΟΤ....
ΤΩΣΑΤΩΣΑΝΑΡΓΥΡΙΟΥ/ΙΑΣΤΡΙΑΚ.ΝΤΑΕΙΔΕ.....ΛΑΜΒΑΝ..............
‾‾ΓΓΕΝΗΘΕΙΣ..ΟΥΛΑΓΩ.ΙΑ........ΙΑΡΜΕΝΑΕΣΤΩΚΛ....

Antiquissimi ex his titulis sunt n. 37 et 38, quibus imagines duae huic basi impositae dedicabantur Aesculapio. Deinde planiciei vacuae incisa est manumissio n. 39, denique quod spatium inter duas dedicationes patebat, ei minutissimis litteris insculptus est titulus n. 40.

Inscriptionis n. 39 litteraturam, quam paullo minus accurate repraesentaverat editor Francogallus, hic ex Lollingii collatione exhibemus, qui definite testatur initio versus primi Θ, praeterea ubique Θ in lapide esse. Idem n. 40 vs. 6 ΛΑΤΩΝΟΥ, non ut Beaudouinus habet ΛΑΓΩΝΟΥ incisum esse refert.

37 [... τ]έλ[η] Διόδωρος | Ἀσκλαπιῷ.

38 [Τ]ιμα[γ]όραν | Κᾶφις Ἀσκλαπιῷ.

39 Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος ἐν Στείρει Φίλωνος τοῦ Φιλοκράτου[ς], | μηνὸς τετάρτου, Σωτηρίδας Ξένωνος Δελφὸς ἀφίητι ἐλευθέρους Ξένωνα καὶ Παράμο|νον τοὺς ἰδίους θρεπτούς, παραμείναντας Σωτηρίδα πᾶν τὸν τᾶς ζω[ᾶς] χρόνον, καὶ ἀνατί[θητι] αὐτοὺς τῷ θεῷ τῷ Ἀσσκλαπιῷ τῷ ἐν Στείρει. μὴ καταδουλιξάστ[ω δὲ μηθ]εὶς τοὺς προγ[εγρα]μμένους μηδὲ καθ' ὁποῖον τρόπον, οἱ καὶ παραμεινάτωσαν Σωτηρί[δα πᾶν τ]ὸν τᾶς ζωᾶς [χρό]νον, καὶ θαψάτωσαν καὶ τὰ ὥρια αὐτοῦ, καθὼς ἔθος ἐστίν, αὐ[τοὶ ποιησ]άτωσαν. εἰ [δέ κα] μὴ ποιήσωντι καθὼς προγέγραπται, ἀτελὴς ἔστω ἁ ἀνά[θεσις καὶ πο]ταποτ[εισά]τω(σαν)των ἀργυρίου [μν]ᾶς τριάκ[ο]ντα. εἰ δέ [τις ἐπι]λαμβάν[οιτο αὐτῶν, ἅ] τε γενηθεῖσ[α δ]ουλαγω[γ]ία [ἄκυρος κα]ὶ ἀρμένα ἔστω κα[ὶ ποταποτεισάτω .....].

40 ....Ἀρίσταρχος καὶ Πόλων οἱ Ἐπαρμόστου, Θέων Θέωνος, Μνασίας καὶ Πολύγνωτος οἱ Λατώνου, Τιμοκράτης Ἱέρωνος.

Tituli dedicatorii n. 37. 38 tertii a. Chr. n. saeculi esse videntur, manumissio n. 39 secundi ineuntis. Hac non multo recentiorem iudicaverim titulum n. 40, neque enim litterae ω forma illa aetate offensioni esse potest. Quid hic hominum recensus sibi velit latet; nam testium nomina instrumento manumissionis subiuncta haec esse propterea improbabile est, quia ex titulorum dedicatoriorum collocatione colligi licet, non magnam lapidis partem supra periisse. Utique quod Bechtelius sibi persuasit, ipsius manumissionis n. 39 testes, quia spatium in inferiore lapidis parte deesset, in superiore inter titulos dedicatorios inscriptos esse, id insigni scripturae discrimine quae inter hos titulos intercedit redarguitur.

In titulo n. 39 vs. 3 *πάν(τα) τὸν* emendaverunt editores priores. At idem *πᾶν τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον* est in manumissionis instrumento Tithorensi n. 190, 9, quum tamen bis diverso loco ac tempore in eadem formula eundem errorem commissum esse omnium maxime improbabile sit. Quare quod in aliis dialectis in nominum propriorum modo, quae in *-ας, -αντος* cadunt, accusativis factum esse scimus, ut *Αἴαν, Θόαν* pro *Αἴαντα, Θόαντα* fingerentur, id apud Phocenses etiam in voce *πᾶς* usu venisse statuo. Cui sententiae minime obstat, quod alii duo tituli Tithorenses in eadem ara incisi (n. 192, 19. 194, 20) sane volgare illud *πάντα τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον* habent.

41. 42 Tabula marmoris leucophaei a. 0,51, l. 0,58, c. 0,15, imposita pilae in maceria horti, qui est ante portam meridionalem monasterii S. Lucae Stiriensis. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 30 n. 73 tab. VII (Lebas *Inscr.* II, 987. 993; P. Caner Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 109 n. 89, ed. 2 p. 159 n. 224; W. Dittenberger Sylloge Inscr. Graec. 445; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* I p. 76 n. 1541. p. 77 n. 1545). Contulit Lolling.

(41) Φ Ι Λ Ω Ν Λ Ι Θ Ο Υ Ρ Γ Ο Σ
Α Σ Κ Λ Α Π Ι Ω Ι

(42) ΘΕΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΕΝΣΤΕΙΡΙ
Μ Η
ΚΑΛΛΩΝΟΣΤΟΥΑΓΗΣΩΝΟΣΝΟΣΤΕΤΑΡ
ΙΔΙΑΠ
ΤΟΥΠΡΑΞΙΑΣΘΕΩΝΟΣΑΦΙΗΤΙΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣΕΥΠΡΑΞΙΝ
ΚΑΙΤΟΕΞΑΥΤΑΣΠΑΙΔΑΡΙΟΝΩΟΝΟΜΑΔΩΡΙΩΝΜΗΚΑ
ΤΑΔΟΥΛΙΞΑΣΘΩΔΕΑΥΤΟΥΣΜΗΘΕΙΣΜΗΔΕΚΑΘΟΠΟΙ
ΟΝΤΡΟΠΟΝΟΙΚΑΙΠΑΡΑΜΕΙΝΑΤΩΣΑΝΠΡΑΞΙΑΚΑΙΤΑΓΥ
ΝΑΙΚΙΑΥΤΟΥΑΦΡΟΔΙΣΙΑΕΩΣΑΝΖΩΝΤΙΚΑΙΘΑΨΑΝΤΩΚΑΙΤ.
ΩΞΙΑΑΥΤΩΝΠΟΙΗΣΑΤΩΣΑΝΕΙΔΕΜΗΘΑΨΩΝΤΙ/ΚΑΙΠΟΙΗΣΩ
ΤΙΤΑΩΡΙΑΑΥΤΩΝΚΑΘΩΣΠΡΟΓΕΓΡΑΠΤΑΙΑΤΕΛΗΣΕΣΤΩΑ
ΝΑΘΕΣΙΣΚΑΙΠΟΤΑΠΟΤΙΣΑΤΩΣΑΝ/ΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝ
ΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΙΔΕΤΙΣΕΠΙΛΑΝΒΑ/ΝΟΙΤΟΑΥΤΩ
ΝΗΚΑΤΑΔΟΥΛΙΖΟΙΤΟΑΤΕΓΕΝΗΘΙΣ/ΑΔΟΥΛΑΓΩ
ΓΙΑΑΥΤΩΝΑΚΥΡΟΣΚΑΙΑΡΕΜΕΝΑ/ΕΣΤΩΚΑΙΠΟΤΑ
ΣΑ
ΠΟΤΙΤΩΟΚΑΤΑΔΟΥΛΙΖΟΜΕΝΟΣΜ/ΝΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑ
..ΙΤΟΜΕΝΗΜΙΣΟΝΕΣΤΩΤΟΥΠ/ΡΟΣΤΑΝΤΟΣΤΟ
sic ..ΗΜΙΣΟΝΤΟΥΑΣΣΛΑΠΙΟΥΕΞ/ΕΤΩΔΕΠΡΟΣΤ
.ΜΕΝΥΠΕΡΕΥΤΟΥΣΤΟΝΘΕ ΛΟΝΤΑΦΩΚΕΩΝ

41 Φίλων λιθουργὸς | Ἀσκλαπιῷ.

42 Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος ἐν Στείρι | Κάλλωνος τοῦ Ἀγήσωνος, μηνὸς τετάρ|του, Πραξίας Θέωνος ἀφίητι ἐλευθέρους Εὔπραξιν | καὶ τὸ ἐξ αὐτᾶς παιδάριον, ᾧ ὄνομα Δωρίων. μὴ κα|ταδουλιξάσθω δὲ αὐτοὺς μηθεὶς μηδὲ καθ' ὁποῖ|ον τρόπον, οἳ καὶ παραμεινάτωσαν Πραξίᾳ καὶ τᾷ γυ|ναικὶ αὐτοῦ Ἀφροδισίᾳ, ἕως ἂν ζῶντι, καὶ θαψάντω καὶ τ[ὰ] ὥ[ρ]ια αὐτῶν ποιησάτωσαν· εἰ δὲ μὴ θάψαντι καὶ ποιήσω[ν]τι τὰ ὥρια αὐτῶν, καθὼς προγέγραπται, ἀτελὴς ἔστω ἁ ἀ|νάθεσις καὶ ποταποτισάτωσαν ἀργυρίου μν|ᾶς τριάκοντα. εἰ δέ τις ἐπιλανβάνοιτο αὐτῶ|ν ἢ καταδουλίζοιτο, ἅ τε γενηθ(ε)ῖσα δουλαγω|γία αὐτῶν ἄκυρος καὶ ἀρεμένα ἔστω καὶ ποτα ποτισάτω ὁ καταδουλιζόμενος μνᾶς τριάκοντα, | [κα]ὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τοῦ προστάντος, τὸ [δὲ] ἥμισον τοῦ Ἀσσ(κ)λαπιοῦ. ἐξέ(σ)τω δὲ προστ|[ᾶ]μεν ὑπὲρ (α)ὐτοὺς τὸν θέλοντα Φωκέων.

De aetate cf. quae adnotavi ad n. 35. Emendationes errorum lapicidae n. 42, 2 et 14 perspicuae sunt, paullo obscurior versu tertio. Nam quod olim sumpsi ΙΔΙΑΠ pro ΙΔΙΑΙ exaratam esse, id nunc displicet non tam quia mirum sit, quadratarium in errore emendando iterum errasse — nam haec non recte se habere utique constat — quam quia hoc adverbium ita et inusitate et otiose ponitur. Quare quum alibi haud raro τὸ ἴδιον δουλικὸν παιδάριον similiaque legantur, hic quoque eiusmodi additamentum a lapicida primum omissum, deinde supplendi consilium captum, sed quum iterum in incidendo lapsus esset, rursus abiectum esse putaverim. Vs. 14 ἀρεμένα pro ἀρμένα (i. e. ἡρμένη, cf. n. 39, 9) ex volgari pronuntiatione potius natum existimo quam ex mero lapicidae errore.

43 Titulus in latere angusto tabulae lapideae. In monasterio S. Lucae Stiriensis exscripsit Lolling.

ΡΟ
ΑΝΤΑ/
ΤΩΝΜΑ
ΤΥΡΕΣΑ
ΗΣΩΝΚ
ΛΛΩΝΟΣ
ΕΝΟΚΡ
ΟΣΝΙΚΩ
ΝΟΣΠΟΛ
ΩΝΠΟΛΥ
ΝΩΤΟΥΣ
ΙΡ.ΟΙ ΠΟΛ
ΑΣ ΔΑΜ
////// ΝΟΣΞΕ
ΜΟΥΙΛ/// ///
// ΙΕΡΩ ///
Σ //////////

[.......... τὸν π]ρο[στ]|ά[ν]τα α[ὐ]τῶν. μά[ρ]|τυρες· Ἀ|[γ]ήσων Κ|[ά]λλωνος, | [Ξ]ενόκρ[ι|τ]ος Νίκω|νος, Πόλων Πολυ[γ]νώτου Σ|[τ]ίρ[ι]οι, Πολ|[έ]ας Δάμ|[ω]νος, Ξε[ν]ό[φ]ιλ[ος] Ἱέρω[νο]ς, ...

Apparet lapicidam cum in fronte lapidis maximam partem manumissionis exarasset neque spatium sufficeret, in latus angustum transgressum illic ipsius instrumenti finem et testium nomina incidisse. Sed utrum lapis ita muro alicui immissus sit, ut anticae planiciei titulus lateat, an haec inscriptio in eadem tabula ac n. 41. 42 sit, ex eis quae Lollingius apographo suo ascripsit non apparet. De aetate ac de nonnullis nominibus, quae eadem hic et alibi occurrunt, cf. quae exposui ad n. 35. 36.

44 Marmor album magnopere detritum prope ecclesiam dirutam sitam orientem versus a monasterio S. Lucae Stiriensi; ecclesiam S. Nicolai in arce Stiridis veteris intellegendam esse, etsi Rossius nomen non addit, perspexit Lolling. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 33 n. 75 tab. VII (Rangabé *Ant. Hell.* 1221; Lebas *Inscr.* II, 988; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 76 n. 1540). Lollingius frustra quaesivit.

ΟΙΚΥΝΑΓΟΙ
ΙΣΤΩΝΣΩΞΕΝΟΥ
ΡΙΔΑΜΟΣ.ΡΙΣΤΕΑ
Ο.ΡΑΜΟΣ//////////////////////
ΙΛΟΜΗΛΟΣ////////////////
ΝΑΣΩΝΦΑΙΝΕ.ΑΟΥ
ΝΑΣΙΜΗΛΟΣΦΕΙΔΟ/..
ΔΑΜ//////////////////////////////////
.ΛΦ////////////////////////////////
ΤΙΜΟΘΕΟΣ//////////////

ΑΝΕΘΗΚ//////////////

Οἱ κυναγοί
[Ἀρ]ίστων Σωξένου
[Χ]αρίδαμος [Ἀ]ριττέα
[Ὀρ]θ[ό]φαμος ....
[Φ]ιλόμηλος ......
[Μ]νάσων Φαινε[λ]άου
[Μ]ναςίμηλος Φειδολ[άου]
Δαμ........
[Ἀ]λφ.....
Τιμόθεος ....
ἀνέθηκ[αν].

Vs. 3 supplevit K. Keil Anal. epigr. p. 82, vs. 4 Bechtel. Haec dedicatio manumissionibus n. 35. 36. 39. 42. 43 aliquanto antiquior videtur, tertio a. Chr. n. saeculo exarata.

45 Fragmentum inaedificatum in pariete ecclesiae dirutae S. Nicolai in arce Stiridis veteris. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 449 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 77 n. 1543). Periisse videtur.

ΑΛΦΡΟΔΙΤΑΙ

.... α Ἀφροδίτᾳ.

46 Fragmenta duo lapidis calcarii leucophaei a. 0,21. *a* inaedificatum in sinistra parte portae septentrionalis monasterii S. Lucae Stiriensis. Ed. Rangabé *Ant. Hell.* 2110 (K. Keil Zur Sylloge Inscr. Boeot. p. 594; R. Meister ap. Bezzenberger *Beitr.* VI p. 18 n. 42; W. Larfeld Sylloge Inscr. Boeot. 252*c*; R. Meister ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* I p. 266 n. 825. De Rangabei errore, qui ad ecclesiam S. Lucae in monte Helicone sitam retulit, v. quae exposui vol. I praef. p. VI. Recte inter titulos Phocenses exhibet F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 81 n. 1551). Fragmentum *b*, inaedificatum e regione illius in dextra parte eiusdem portae, exscripsit Lolling.

a

ΑΡΙΣΤ
ΞΕΝΟΙ

b

ΑΝ
ΠΙΩΙ

Ἀρίστ[ων τὼ ἀδελφ]ὼν Ξενόκ[λειαι Ἀσκλα]πιῷ.

47 In coenobio S. Lucae Stiriensis. Integrum titulum edd. Spon Itin. T. III P. II p. 10; Wheler Itin. p. 323; ex suis schedis Muratori T. I p. CCCCLXXXVIII. 5; Meletius Geogr. p. 333 (Boeckh C. I. G. 1730). Postea lapide fracto frustulum *c* periit, reliqua duo fragmenta (*a b*) diversis locis inaedificata sunt in pariete orientali ecclesiae ab exteriore parte, ubi etiamnunc exstant. Fragmentum *a* solum ed. Leake *Travels in Northern Greece* II p. 531 tab. XX n. 95, *b* adiunxit Rangabé *Ant. Hell.* 1220 (Lebas *Inscr.* II, 989). Utrumque contulit Lolling.

a	*c*	*b*
ΘΕΟΙΣΣΕΒΑΣΤΟΙΣΚΑΙΤΗΠΟΛΕΙΤΗΝΚΡΗΝΗΝΚΑΙΤΑΠ	ΡΟΣΤΟΥ	ΣΒΑΘΜΟΥΣΚΑΙΤΟ
ΕΠΟΙΚΙΟΝΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΕΥΜΑΡΙΔΑΣ	ΑΝΕΘΗ	ΚΑΝΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝ
ΚΑΙΤΗΝΤΟΥΥΔΑΤΟΣΕΙΣΑΓ	ΩΓΗΝ	

Dum integer erat lapis hanc habebat formam:

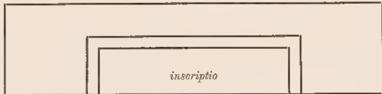

Θεοῖς Σεβαστοῖς καὶ τῇ πόλει τὴν κρήνην καὶ τὰ πρὸς τοὺς βαθμοὺς καὶ τὸ ἐποίκιον Ξενοκράτης καὶ Εὐμαρίδας ἀνέθηκαν ἐκ τῶν ἰδίων | καὶ τὴν τοῦ ὕδατος εἰσαγωγήν.

Quum Leakius hunc titulum ad fontem intra ipsum monasterii peribolum profluentem, cuius nemo praeter illum mentionem facit, referat, multo probabilius est, eum fontem intellegendum esse, qui aquae copia insignis medio inter antiquissimi oppidi Stiriorum parietinas (Παλαιοχώρα) et monasterium S. Lucae loco prorumpit; eo enim antiquitus cives usos esse ex Pausania X, 35, 9 discimus: τὸ δὲ ὕδωρ οἱ ἄνθρωποι τὸ πότιμον ὅσον στάδια τέσσαρα ὑποκαταβαίνοντες λαμβάνουσιν ἐκ πηγῆς· ἡ δὲ ἐν πέτραις ἐστὶν ὀρωρυγμένη, καὶ ἀρύονται κατιόντες ἐς τὴν πηγήν. Sed quo iure Bursianus *Geogr. von Griechenland* I p. 184 ex Pausaniae verbis colligat, tunc eas, quas hic titulus praedicat, structuras nondum fuisse, non intellego, neque inscriptionem illius aetate recentiorem esse probabile est. Namque Θεοῖς Σεβαστοῖς in universum dici de omnibus qui se in imperio orbis terrarum excipiunt principibus, neque necessario de compluribus, qui simul imperaverint, Augustis accipiendum esse constat.

48 Basis lapidis calcarii leucophaei, a. 0,90, l. 0,40, c. 0,36, inaedificata in monasterio S. Lucae Stiriensis dextram versus a porta, qua in impluvium monasterii a septentrionibus intratur. Edd. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 33 n. 76 tab. VII; Lebas *Inscr.* II, 991. Contulit Lolling.

. . . Τ . . . .
. . . . ΙΙΑ
. . . . ΒΗ
. . . . ΡΘΙ
ΚΟΥΒΡΥΤΑΝΝΙ
ΚΟΥΜΕΓΙϹΤΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΑΗϹΤΙ
ΡΙΕΩΝΠΟΛΙϹ
ЄΠΙΑΡΧΟΝΤΩ'
ЄΠΙΚΤΑΤΟΥ
ΤΟΥΦΙΛΙϹΤΙΩ
ϹЄΝΤΟϹΛΥΙ

Quum versus 2—4 a dextra, 5—8 utrimque manifesto integri sint, idem in versus 9—12 non cadere apparet. Namque si quis tres priores ex his sic suppleat, ut Rossius fere fecit: ἐπὶ ἀρχόντω[ν] Ἐπικτάτου | τοῦ Φιλιστίω[νος], primum quidem pro compluribus archontibus unum modo habeamus, deinde litteris ΝΟϹ supplendis spatium non sufficiat, denique versus duodecimus nullam habeat explicationem. Accedit quod Ἐπίκτατος legibus dialecti neutiquam accommodatum est (vide Ahrens de dial. linguae Graecae II p. 131), etsi haec barbaries non incredibilis est in hominibus, qui Septimii Severi aetate priscum sermonem suscitare conabantur, cuius studii sane nullum aliud hic cernitur vestigium. Sed hae omnes difficultates non possunt expediri nisi statuas basim ex duobus lapidibus compositam duorum hominum imagines sustinuisse, quorum elogia quidem separatim in utroque lapide scripta essent, sed magistratuum eiusque qui curam monumenti faciendi gesserat nomina continuis versibus per ambos lapides transcurrerent. A dextra conicias Septimii Severi statuam fuisse, praesertim cum hunc sollemnem ordinem in mariti et uxoris imaginibus coniunctis fuisse exempla lapidum Olympicorum doceant (cf. quae exposui Olympia V, Inscriptiones p. 508 ad n. 408. 409).

Haec igitur pristina tituli forma fuisse videtur:

[᾿Ιουλίαν Δό]- . . . .
[μναν Σεβασ]- . . . .
[τήν, Αὐτοκράτο]- . . . .
[ρος Καίσαρος] . . . .
[Λουκίου Σεπ]- . . . .
[τιμίου Σεουή]- . . . .
[ρου Εὐσεβοῦς] . . . .
[Περ]τ[ίνακος] . . . .
[Σεβαστοῦ Ἀρ]α- . . . .
[βικοῦ Ἀδια]βη- . . . .
[νικοῦ Πα]ρθι- . . . .
κοῦ Βρυταννι- . . . .
κοῦ μεγίστου . . . .
γυναῖκα, ἡ Στι- . . . .
ριέων πόλις . . . .
ἐπὶ ἀρχόντω[ν .... τοῦ ....],
Ἐπικτᾶ τοῦ [......, ...]
τοῦ Φιλιστίω[νος, ἐπιμελη]-
[θ]έντος Αι[κ..... τοῦ .....].

Intra annorum 209 et 211 p. Chr. spatium hunc titulum exaratum esse ex cognomine *Britannici*, quo Septimius Severus ornatur, colligendum est.

---

49 Lapis leucophaeus inscriptus litteris grandibus, inaedificatus infra fenestram in porta septentrionali monasterii S. Lucae Stiriensis. Ed. Rangabé *Ant. Hell.* 339 (Lebas *Inscr.* II, 996; Roehl I. G. A. p. 69 n. 320; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 81 n. 1549; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 232 n. 230 *e*). Exscripsit Lolling.

ΨΑΡΙΜΕΔΕΣ

Χαριμήδης.

---

50 Fragmentum stelae sepulcralis marmoris leucophaei, a superiore parte anthemio ornatae, ante ecclesiam S. Nicolai quae est inter rudera antiqui Stiriorum oppidi. Exscripsit Lolling.

ΛΛΕΝΙΚΑ

[Κα]λλενίκα. Cf. n. 13, 1.

---

51 Tabula longa lapidis calcarii leucophaei, inaedificata in muro orientali monasterii S. Lucae Stiriensis. Ed. Chandler *Inscr.* II p. 82 n. 147 (Boeckh C. I. G. 1748; Lebas *Inscr.* II, 997). Contulit Lolling.

[Υ] Ρ Ρ Ι Χ Ο C

Primam litteram non iam exstare testatur Lolling.

[Π]ύρριχος.

---

52. 53 Tabula lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate, a. fere 1,00, l. 0,90, c. 0,45, in ecclesiola S. Georgii prope Stirin (v. ad n. 55). A dextra anaglyphum virum stantem repraesentans, a sinistra locus anaglypho vacuus relictus. Exscripsit Lolling.

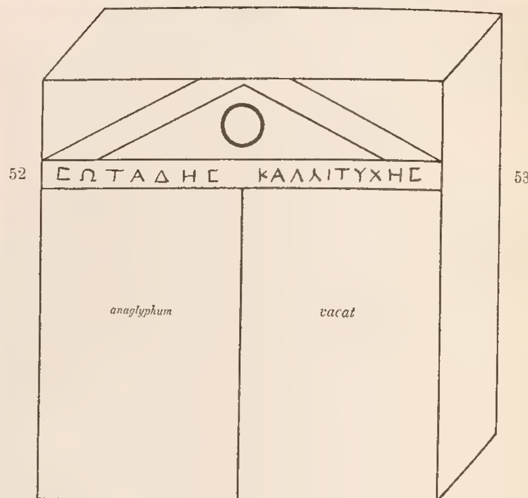

52 Σωτάδης.
53 Καλλιτύχης.

Cave haec nomina coniunctim legas et de Sotade Callityches filio interpreteris. Neque enim moris fuit apud Phocenses homines materna origine designare (v. ad n. 73), et planiciei anticae dispositio indicat, duorum, non unius hominis hoc epitaphium esse. Sic igitur res se habuisse videtur: Sotade mortuo Callityche uxor et illi et sibi monumentum sepulcrale paravit, illius effigiem anaglypho insculpendam curavit, suae locum reliquit, quae tamen post ipsius obitum nescio qua de causa — cogitari possunt multae — non elaborata est. Genetivus in ea aetate, quam litteratura monstrat, quae utique imperatoribus Romanis non antiquior est, nullam habet offensionem.

---

54 Tabula lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate, l. 1,00, inaedificata in muro orientali ecclesiae S. Lucae Stiriensis. Ed. Rangabé *Ant. Hell.* 2108 (K. Keil Zur Sylloge Inscr. Boeot. p. 594; R. Meister ap. Bezzenberger *Beitr.* VI p. 18 n. 40 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* I p. 266 n. 826. De errore Rangabei, quo factum est ut hic titulus in inscriptionum Boeoticarum collectiones irreperet, vide quae dixi vol. I praef. p. VI). Exscripsit Lolling.

Φ Ι Λ Ο Κ Ρ Α Τ Ε Ι Α

Φιλοκράτεια.

---

55 Stela sepulcralis lapidis calcarii leucophaei, a superiore parte anthemio ornata, inaedificata sinistram versus a porta ecclesiolae S. Georgii sitae viginti quinque minutarum intervallo a monasterio S. Lucae Stiriensis orientem et meridiem versus, quartae partis horae spatio ad orientem ab oppido antiquo Stiriensium. Exscripsit Lolling.

Ε Π Ι
Ξ Ε Ν Ο Ι
rosa *rosa*

Ἐπὶ Ξενοῖ.

56 Lapis inaedificatus in muro quodam monasterii S. Lucae Stiriensis e regione ecclesiae ab orientali parte, tam excelso loco ut legi de plano vix possit. Exscripsit Lolling.

Ε Π Ι
Π Α Ρ Θ Ε Ν // Ι

Ἐπὶ | Παρθέν[α]ι.

57 Lapis inaedificatus inversa positura in pariete septentrionali ecclesiae S. Lucae Stiriensis. Ed. Rangabé *Ant. Hell.* 2109, qui iniuria ecclesiae S. Lucae in monte Helicone sitae ascribit (inde repetiverunt K. Keil Zur Sylloge Inscr. Boeot. p. 594; R. Meister ap. Bezzenberger *Beitr.* VI p. 18 n. 41; W. Larfeld Sylloge Inscr. Boeot. 252*b*; R. Meister ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* I p. 266 n. 824; vide quae adnotavi vol. I praef. p. VI). Cum vera originis indicatione Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 34 n. 77 (Lebas *Inscr.* II, 1000; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 81 n. 1550). Exscripsit Lolling.

ΕΠΙΦΙΛΟΞΕΝΑΙ

Ἐπὶ Φιλοξένᾳ.

IV.

BVLIS.

58 Inter rudera Bulidis in fragmento laterculi. Ed. P. Forchhammer Halkyonia p. 27 (Roehl I. G. A. p. 68 n. 317; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 232 n. 230*d*).

ΕΡΓΙΔΙ

. . . . εργιδι . . .

59. 60 '*In porta aediculae eremitae cuiusdam, in regione veteris Bulidis indice Whelero Itin. p. 325*' Boeckh C. I. G. 1741 (Lebas *Inscr.* II, 999).

Ε Π Ι Ξ Ε Ν Ο Β Ο Υ Λ Η
Ε Π Ι Ξ Ε Ν Ω Ν

59 Ἐπὶ Ξενοβούλῃ.
60 Ἐπὶ Ξένων[ι].

Satis recentis aetatis lapis esse videtur propter terminationem prioris nominis (n. 59). Nam etsi Pausanias X, 37, 2 Bulidis incolas Phocenses non fuisse testatur, tamen quin dialecto usi sint quae antiquam vocalem ᾱ conservaret non est dubitandum.

V.

DAVLIS.

61 Basis lapidis calcarii leucophaei alta 1,40, lata a superiore parte 0,39, ab inferiore 0,42, crassa 0,28. In superficie duo foramina. Exstat in ecclesia τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, quae est in vico *Davlia*. Partis anticae inscriptionem (*a*) ed. Walpole Mem. p. 459 sqq., lateris sinistri angustioris titulum (*b*) Leakius in Walpolii Itin. p. 513 sqq. Inde repetivit Boeckh C. I. G. 1732, qui praeterea partis *a* apographo Koehleriano usus est (Boeckhii exemplum repetivit Franz Elem. Epigr. Graec. p. 280 n. 123). Lapide magis detrito exscripsit Lebas et edidit *Inscr.* II, 815. Minusculis litteris exhibet Leake *Travels in Northern Greece* II p. 627 n. 1. 2. Lebasii exemplum cum lapide contulit et tres primos lateris *b* versus exscripsit Lolling. Quae neque Lollingius neque Lebasius legerunt, ex antiquioribus apographis intra uncos addidimus.

[*Textum vide pag. 16.*]

Ἀγαθῇ τύχῃ. | Αὐτοκράτορι Τραϊανῷ Ἀδριανῷ Καί|σαρι Σεβαστῷ τὸ β', Γναίῳ Πεδανίῳ Φού|σκῳ Σαλεινάτορι ὑπάτοις, πρὸ θ' | κ(αλανδῶν) Νουεμβρίων ἐκ Χαιρωνείας· | Ζώπυρος Ἀριστίωνος καὶ Παρμένων Ζωπύρου οἱ ἔγδικοι τῆς Δαυλιέων πόλεως ἐμαρτυροποιήσαντο ἀπόφασιν ἀντιγεγράφθαι τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ Τ(ίτου) Φλαουίου Εὐβούλου τὴν ὑπογεγραμμένην.

Τ(ίτος) Φλάουιος Εὔβουλος, ὁ δοθεὶς κριτὴς καὶ ὁρι|στὴς ὑπὸ Κασσίου Μαξίμου ἀνθυπάτου καὶ τηρηθεὶς ὑπὸ Οὐαλερίου Σεουήρου ἀνθυπάτου μετα|ξὺ Ζωπύρου τοῦ Ἀριστίωνος καὶ Παρμένωνος | τοῦ Ζωπύρου καὶ Μεμμίου Ἀντιόχου περὶ χώρας | ἀμφισβητουμένης, ἀκούσ(ας) ἑκατέρου μέρους ἐφ' ὅσον ἐβούλοντο καὶ ἐπὶ τὴν αὐτοψίαν ἐλθών, | κελεύσαντός με ἀποφήνασθαι Κλωδίου Γρα|νιανοῦ τοῦ κρατίστου ἀνθυπάτου, κρείνω

a

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΤΡΑΙΑΝΩΑΔΡΙΑΝΩΚΑΙ
ΣΑΡΙΣΕΒΑΣΤΩΤΟΒΓΝΑΙΩΠΕΔΑΝΙΩΦΟΥ
ΣΚΩΣΑΛΕΙΝΑΤΟΡΙ ΥΠΑΤΟΙΣ ΠΡΟΘ
Κ ΝΟΥΕΜΒΡΙΩΝ ΕΚΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ
ΖΩΠΥ[ΡΟ]ΣΑΡΙ[ΣΤΙ]Ω[ΝΟΣΚΑ]ΙΠΑΡΜΕΝΩΝ
ΖΩΠΥ[ΡΟΥΟΙΕΓΔΙΚΟΙΤΗΣ]ΔΑΥΛΙΕΩΝΠΟ
ΛΕΩΣΕ[ΜΑ]ΡΤΥ[ΡΟΠΟΙΗΣΑΝΤ]ΟΑΠΟΦΑΣΙΝ
ΑΝΤΙΓΕ[ΓΡΑΦ]ΘΑΙ[ΤΗΝΔΟΘΕΙΣ]ΑΝΥΠΟΤΦΛΑΟΥ
ΙΟΥΕΥΒΟΥΛΟΥ[ΤΗΝΥΠΟ]ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗΝ
ΤΦΛΑΟΥΙΟΣΕ[ΥΒΟΥΛΟΣ]ΟΔΟΘΕΙΣΚΡΙΤΗΣΚΑΙΟΡΙ
ΣΤΗΣΥΠΟΚΑ[ΣΙ]Ο[ΥΜΑΞΙΜΟΥΑ]ΝΘΥΠΑΤΟΥΚΑΙΤΗΡΗ
[Θ]ΕΙΣΥΠΟΟΥ[ΑΛΕΡΙΟΥΣΕΟΥΗ]ΡΟΥΑΝΘΥΠΑΤΟΥΜΕΤΑ
[ΞΥ]ΖΩΠΥΡΟΥ[ΤΟΥΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣΚΑ]ΙΠΑΡΜΕΝΩΝΟΣ
ΤΟΥΖΩΠ[ΥΡΟΥΚΑΙΜΕΜΜΙΟΥ]ΑΝΤΙΟΧΟΥΠΕΡΙΧΩΡΑΣ
ΑΜΦΙΣΒΗΤΟ[ΥΜΕΝΗΣΑΚΟΥΣ]ΕΚΑΤΕΡΟΥΜΕΡΟΥΣ
ΕΦΟΣΟΝΕΒΟΥ[ΛΟΝΤΟΚΑΙΕΠΙ]ΤΗΝΑΥΤΟΨΙΑΝΕΛΘΩΝ
ΚΕΛΕΥΣΑΝΤΟΣ[ΜΕΑΠΟΦΗΝΑ]ΣΘΑΙΚΛΩΔΙΟΥΓΡΑ
ΝΙΑΝΟΥΤΟΥ[ΚΡΑΤΙΣΤΟΥΑΝΘΥ]ΠΑΤΟΥΚΡΕΙΝΩΚΑΘΩ[Σ]
ΥΠΟΓΕΓΡΑΠΤΑ[ΙΑΓΡΟΥΔΡ]ΥΠΠΙΟΥΟΝΗΓΟΡΑΣ[Ε]
ΠΑΡΑΤΩΝ[ΚΛΕΑΣΚΛΗΡΟΝΟΜ]ΩΝΜΕΜΜΙΟΣΑΝΤΙΟ
ΧΟΣΚΑ[ΤΑΛΑΒΟΜΕΝΟΣ]Ε[ΚΤ]Ω[Ν]ΕΠΙΜΕΚΟΜΙΣΘΕ[Ν]
ΤΩΝΓΡΑΜΜΑΤ[ΩΝΠΡΟΣΗΚΕΙΝΑΝΤΙ]ΟΧΩΠΛΕΘΡΑ<
ΦΩΚΙΚΑΥΛ[ΕΟΣΑΑΝΕΥΡΕΘΗ]ΠΛΕΙΩΤΟΥΤΩΝ
ΚΡΕΙΝΩΕΙΝΑΙ[ΤΗΣΔΑΥΛΙΕΩΝ]ΠΟΛΕΩΣ ΟΜΟ
ΙΩΣΑΓ[ΡΟΥ]Ε[ΥΞΥΛΕΙΑΣΠΛΕΘΡ]ΑΥΛΚΡΕΙΝΩ
ΕΙΝΑΙΑ[ΝΤΙΟΧΟΥΤΑΔΕΛΟΙΠΑΤΗ]ΣΠΟΛΕΩΣΕΙ
ΝΑΙΧΩΡΙΩ[ΝΠΛΑΤΑΝΟΥΚΑΙΜ]ΟΣΧΟΤΟΜΕΩΝ
ΠΛΕΘΡ[ΑΣΛΚΡΕΙΝΩΕΙΝΑΙΑΝΤ]ΙΟΧΟΥΤΑΔΕΛΟΙ
ΠΑΤΗ[ΣΠΟΛΕΩΣΤΗΝΔΕΑΡΧΗ]ΝΤΗΣΜΕΤΡΗ[ΣΕΩΣ]
ΚΡΕΙ[ΝΩΓΕΝΕΣΘΑΙΤΗΣΧΩΡΑ]ΣΟΘΕΝΑΝΒΟΥ
[Λ]Η[ΤΑΙΑΝΤΙΟΧΟΣΕΝΕΚΑΤΕΡ]ΩΝΤΩΝΑΓΡΩΝ
[ΔΡ]ΥΠ[ΠΙΩΚΑΙΕΥΞΥΛΕΙΑΕ]ΝΔΕΠΛΑΤΑΝΩ<
[Κ]ΑΙΜΟΣ[ΧΟΤΟΜΕΑΙΣΜΙΑΕΠ]ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣΑΡ
ΧΗΤΗΣ[ΜΕΤΡΗΣΕΩΣΕΣΤ]ΑΙΜΕΤΡΟΥΜΕΝΩΝ
[ΑΠΟ]ΤΗ[ΣΔΟΘΕΙΣΗΣΑΡΧΗΣΤΩΝΕΦ]ΕΞΗΣΜΗ
Ε[ΛΛΟΓΟΥΜΕΝΩΝΤΑΙΣΜΕΤΡΗΣΕ]ΣΙΝΑΠΑΣΑΙΣ
ΜΗΤΕΡΕ[ΙΘΡΩΝΜΗΤΕΟΣΑΤΡΑΧΕ]ΑΟΝΤΑΚΑΙ
ΜΗΔΥΝ[ΑΜΕΝΑΓΕΩΡΓΕΙΣΘΑΙΥ]ΠΕΡΔΕΚΑΣ[ΦΥ]
[ΡΑΣ]ΕΣΤ[ΙΝ ΠΑΡΗΣΑΝΤΦΛΑΟΥ]ΙΟΣΕΥΒΟΥ
ΛΟΣΑΠΕ[ΦΗΝΑΜΗΝΚΑΙΕΣΦΡΑΓΙΣΜΑΙ]Λ’ΜΕΣ
ΤΡΙΟΣΣΩ[ΚΛΑΡΟΣΚΛΕΟΜΕΝΗΣ]ΚΛΕΟΜΕΝΟΥΣ
ΝΕΙΚΩΝΣΥ[ΜΦ]Ο[ΡΟΥΑΑΜΠΡΙΑΣ]ΝΕΙΚΩΝΟΣ
ΖΩΠΥΡΟΣΑΝΤ[ΙΠΑΤΡΟΥ]ΣΩΣΙΒΙΟΣΔΡΑΚΩ
ΝΟΣ ΝΕΙΚΩΝΑΛ[ΕΞΑΝΔΡ]ΟΥΛΕΩΝΘΕΟΔΟ
ΤΟΥΚΑΛΛΩΝΦΥΛΑ[ΚΟΣΚΑΣ]ΣΙΟΣΜΑΡΤΙΑΝΟΣ

ΨΗΦΙΣΜΑΤΙΤΗΣΠΟΛΕΟΣ

b

ΟΔΟΣΔΕΗΕΠΙΤΟΝ<
ΑΡΧΑΓΕΤΗΝΕΞΕΙΠΛΑ
ΤΟΣΚΑΛΑΜΟΥΣΔΥΟ
ΤΑΔΕΣΗΜΕΙΑΚΑΙΤΟΥ.
ΟΡΟΥΣΤΗΣΜΕΤΡΗΣΕ
ΩΣΕΝΧΑΡΑΞΟΥΣΙΚΟ.
ΝΗΕΝΤΟΣΤΗΣΕΙΚΑΔΟ[Σ]
ΤΟΥΔΩΔΕΚΑΤΟΥΜΗ
ΝΟΣΗΜΩΝΟΤΑΝΕΝ
ΧΑΡΑΧΘΩΣΙΝΕΠΕΛΕ[Υ]
ΣΟΜΕΝΩΝΑΥΤΟΥΣ
ΠΕΡΙΑΓΡΟΥΔΡΥΠΠΙΟ[Υ]
ΚΑΤΑΤΗΝΠΡΟΚΟΜΙΣΘ..
ΣΑΝΧΕΙΡΑΥΠΟΣΕΡΑ...
ΑΔΟΣΖΩΠΥΡΟΥΤΟΥ
ΕΓΔΙΚΟΥΚΑΙΤΩΝΠΕΡ[Ι]
ΦΙΛΩΝΑΣΩΣΙΚΡΑΤΟΥ[Σ]
ΚΑΙΔΑΜΩΝΑΖΩΠΥ
ΡΟΥΑΡΧΟΝΤΩΝΚΡΕΙΝ.
ΜΕΝΕΙΤΙΛΕΙΠΕΙΤΩΑ
ΡΙΘΜΩΕΚΤΗΣΑΠΟΦΑ
ΣΕΩΣΤΗΣΕΥΒΟΥΛΟΥ
ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΩΝΤΡΙΑΚ
ΤΑΠΕΝΤΕΠΛΕΘΡΩΝ
ΤΟΥΤΟΥΕΧΕΙΝΑΠΑΙΤΗ
ΣΙΝΣΕΡΑΠΙΑΔΑΑΠΟ
ΤΗΣΔΑΥΛΙΕΩΝΠΟΛΕ
ΩΣ ΠΑΡΗΣΑΝ
ΚΟΥΡΡΙΟΣΑΥΤΟΒΟΥ
ΛΟΣΚΕΚΡΙΚΑΚΑΙΤΙ.
ΤΗΝΠΡΩΤΗΝΕΣΦΡΑ
ΓΙΣ·ΝΕΙΚΕΙΦΟΡΟΣΛΥ
ΚΟΜΗΔΟΥΣΚΕΚΡΙΚΑ
ΑΓΑΣΙΑΣΤΕΙΜΩΝΟΣ
ΚΕΚΡΙΚΑ ΠΑΙΛΙΟΣ
ΔΑΜΟΞΕΝΟΣΕΣΦΡΑ
ΓΙΣΑΤΕΤΑΡΤΗΝΕΙΣΙΔ
ΠΕΜΠΤΗΝΜΗΤΡΟΔΩ
ΡΟΣΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥΑΝ
ΤΙΚΥΡΕΥΣ ΝΕΙΚΑΡΕ
ΤΟΣΠΙΣΤΟΥΤΙΘΟΡΕΥ[Σ]
ΤΥΡΑΝΝΟΣΤΥΡΑΝΝΟΥ
ΕΣΦΡΑΓΙΣΜΑΙΑΚΙΝΔ[Υ]
ΝΟΣΚΑΛΛΙΚΡΑΤΟΥΣΤ[Ι]
ΘΟΡΕΥΣ ΣΕΞ ΚΟΡΝ[ΗΛΙ]
ΟΣΑΞΙΟΧΟΣ ΕΥΝΟΥ[Σ]
ΕΠΑΦΡΑ ΚΑΛΛΙΓΕΝΗ[Σ]
ΚΛΕΟΝΕΙΚΟΥΕΣΦΡΑΓΙ[ΚΑ]
ΤΙΘΟΡΕΥΣ

Uncis saepsi eas litteras, quas iam Lebasius non invenit in lapide. Praeterea Lollingius fines versuum in latere *b* magis etiam mutilas repperit, ut hae litterae non iam agnoscerentur: Vs. 53 Ο || vs. 60 Θ | vs. 64 Υ | vs. 72 ΤΗ praeter sinistram partem lineae transversae ¯//// | vs. 80 Α || vs. 81 ΟΣ || vs. 82 Σ | vs. 85 Ω | vs. 86 Ν | vs. 94 ΝΗ || vs. 95 ΓΙ.

20 καθὼς ὑπογέγραπται· ἀγροῦ δρυππίου, ὃν ἠγόρασε παρὰ τῶν Κλέας
κληρονόμων Μέμμιος Ἀντίο|χος, καταλαβόμενος ἐκ τῶν ἐπί με κομισθέν-
των προσήκειν Ἀντιόχῳ πλέθρα Φωκικὰ υλε', ὅσα ἂν εὑρεθῇ πλεία
25 τούτων, κρείνω εἶναι τῆς Δαυλιέων πόλεως. ὁμοίως ἀγροῦ εὐξυλείας
πλέθρα υλ' κρείνω | εἶναι Ἀντιόχου, τὰ δὲ λοιπὰ τῆς πόλεως εἶναι.
χωρίων πλατάνου καὶ μοσχοτομεῶν πλέθρα σλ' κρείνω εἶναι Ἀντιόχου,
30 τὰ δὲ λοιπὰ τῆς πόλεως. τὴν δὲ ἀρχὴν τῆς μετρήσεως | κρείνω γενέσθαι
τῆς χώρας, ὅθεν ἂν βούληται Ἀντίοχος ἐν ἑκατέρῳ⟨ν⟩ τῶν ἀγρῶν, |
δρυππίῳ καὶ εὐξυλείᾳ, ἐν δὲ πλατάνῳ | καὶ μοσχοτομέαις μία ἐπ' ἀμ-
35 φοτέροις ἀρχὴ τῆς μετρήσεως ἔσται, μετρουμένων | ἀπὸ τῆς δοθείσης
ἀρχῆς τῶν ἐφεξῆς, μὴ ἐλλογουμένων ταῖς μετρήσεσιν ἀπάταις μήτε
ῥείθρων μήτε ὅσα τραχέα ὄντα καὶ | μὴ δυνάμενα γεωργεῖσθαι ὑπὲρ
40 δέκα σφύρας ἐστίν. παρῆσαν·
T(ίτος) Φλαύιος Εὔβου|λος ἀπεφηνάμην καὶ ἐσφράγισμαι.
Λ(ούκιος) Μέστριος Σώκλαρος
Κλεομένης Κλεομένους
Νείκων Συμφόρου
Λαμπρίας Νείκωνος |
Ζώπυρος Ἀντιπάτρου
45 Σωσίβιος Δράκω|νος
Νείκων Ἀλεξάνδρου
Λέων Θεοδότου
Κάλλων Φύλακος
Κάσσιος Μαρτιανός
Ψηφίσματι τῆς πόλεως.

50 Ὁδὸς δὲ ἡ ἐπὶ τὸν | ἀρχαγέτην ἕξει πλάτος καλάμους δύο. | τὰ δὲ
σημεῖα καὶ τού[ς] ὅρους τῆς μετρήσε|ως ἐνχαράξουσι κο[ι]|νῇ ἐντὸς τῆς
55 εἰκάδος τοῦ δωδεκάτου μη|νός, ἡμῶν ὅταν ἐν|χαραχθῶσιν ἐπελευσομέ-
60 νων αὐτούς. | περὶ ἀγροῦ δρυππίου | κατὰ τὴν προκομισθ[εῖ]σαν χεῖρα
ὑπὸ Σερα[πι]άδος Ζωπύρου τοῦ | ἐγδίκου καὶ τῶν περὶ | Φίλωνα Σωσι-
65 κράτους | καὶ Δάμωνα Ζωπύ|ρου ἀρχόντων κρείν[ο]|μεν, εἴ τι λείπει τῷ
70 ἀρι|θμῷ ἐκ τῆς ἀποφά|σεως τῆς Εὐβούλου | τετρακοσίων τριάκο[ν]τα
πέντε πλέθρων, τούτου ἔχειν ἀπαίτησιν Σεραπιάδα ἀπὸ | τῆς Δαυλιέων
75 πόλεως. παρῆσαν· |
Κούρριος Αὐτόβου|λος κέκρικα καὶ ⟨τ[ὴν]⟩ τὴν πρώτην ἐσφράγισ(α)
80 Νεικηφόρος Λυ|κομήδους κέκρικα
Ἀγασίας Τείμωνος | κέκρικα
Π(όπλιος) Αἴλιος Δαμόξενος ἐσφράγισα τετάρτην
85 Εἰσίδ(ωρος) πέμπτην
Μητρόδωρος Ἀπολλοδότου Ἀντικυρεύς
Νεικάρετος Πίττου Τιθορεύς
Τύραννος Τυράννου | ἐσφράγισμαι
90 Ἀκίνδυνος Καλλικράτους Τιθορεύς
Σέξ(τος) Κορνήλιος Ἀξίοχος
Εὔνους | Ἐπαφρᾶ
95 Καλλιγένης Κλεονείκου ἐσφράγικα | Τιθορεύς.

Duae hac tabula continentur sententiae ad duas lites spectantes, quarum sane altera ex altera nata videtur, alia ab aliis iudicibus pronuntiata, prior a T. Flavio Eubulo (vs. 9. 11. 40), altera a Curio Autobulo collegisque (vs. 76 sqq.).

I (vs. 1—47). De quattuor fundis, ex quibus duo (δρύππιος et εὐξυλεία) ἀγροί vocantur, reliqui duo (μοσχοτομέαι et πλάτανος) arboribus consitae fuisse videntur, lis orta erat inter Memmium Antiochum quendam et civitatem Dauliensium, quia ni fallor Antiochus hos fundos totos suos esse aiebat, cum civitas aliquam partem publicam esse contenderet. Quam rem ut causa cognita diiudicaret sub finem principatus Traiani Cassius Maximus proconsul Achaiae mandaverat T. Flavio Eubulo, apud quem Zopyrus Aristionis f. et Parmeno Zopyri f. civitatis nomine causam orabant. Qui quod ἔγδικοι τῆς Δαυλιέων πόλεως vocantur (vs. 7), Boeckhius quidem patronos huius ipsius litis causa a Dauliensibus electos intellegit. Sed hoc oratorum genus principatus temporibus συνδίκων potius nomine significatur (χειροτονείτω συνδίκους ὁ δῆμος C. I. A. III, 38, 55); quod contra ἔκδικος perpetuus magistratus est, qui apud praesidem provinciae iura et causas civitatis suae defendit, cf. Plin. ep. X, 110, 1: *Ecdicus, domine, Amisenorum civitatis petebat apud me a Iulio Pisone denariorum circiter quadraginta milia donata ei publice ante viginti annos bule et ecclesia consentiente, utebaturque mandatis tuis, quibus eiusmodi donationes vetantur* (all. a Marquardtio *Röm. Staatsverwaltung* I p. 214 not. 8). Neque est, cur in titulo Dauliensi aetate suppari vocabulum aliter intellegatur. Iam cum et Cassii Maximi et eius, qui hunc excepit, Valerii Severi (vs. 12) proconsulatus praeteriisset, priusquam causa cognosceretur, huius demum successor Clodius Granianus (vs. 18) Eubulum sententiam pronuntiare iussit. Eius sententiae, quae Chaeroneae pronuntiabatur, apographum a. d. IX Cal. Novembres 118 p. Chr. Daulida transmiserunt Zopyrus et Parmeno defensores civitatis, ut huic tabulae incideretur, id quod factum est ex decreto senatus populique (vs. 47).

II. Quae in dextero latere (vs. 48—96) incisa sunt, ea etsi simplici particula δέ prioribus illis annectuntur, tamen non posse ad idem iudicium spectare cum ex nominibus subscriptis (vs. 40—46 et vs. 75—96), quorum ne unum quidem utrobique redit, tum ex argumento collegit Boeckhius. Immo hoc alterum esse arbitrium, quo illius prioris partes quaedam accuratius definiantur et suppleantur. Sed errare videtur, quod illorum nominum subscriptorum vim plane diversam fuisse vult utroque loco, etsi hic et illic eadem vox παρῆσαν usurpatur. Nempe prius iudicium ab uno Eubulo pronuntiatum esse manifestum est, ut illos decem, qui praeterea adfuerunt, testium modo officio fungi appareat. Quod contra Curium Autobulum una cum illis undecim, quorum designatio ipsius nomen subsequatur, alteram sententiam pronuntiasse. At, quod mihi quidem non neglegendum videtur, inter hos alii quidem iudicasse (κέκρικα) aut signasse (ἐσφράγικα πρώτην, τετάρτην, πέμπτην) se scribunt, alii nuda nomina ponunt. Qua de re animadvertere licet, hos plerosque Tithorenses aut Anticyrenses vocari, illos vero omnes praeter unum Calligenem Cleonici f. Tithorensem (vs. 94—96) ethnicis carere, ut Daulienses esse colligendum sit. Quare hos quidem septemviros, Curium Autobulum, Nicephorum Lycomedis f., Agasiam Timonis f., P. Aelium Damoxenum, Isidorum, Tyrannum Tyranni f. Daulienses et Calligenem Cleonici f. Tithorensem, arbitros fuisse iudico, qui litigantium consensu electi in ipsa Dauliensium civitate de nonnullis rebus, quae ambiguae manserant in illo Eubuli arbitrio, decernerent, reliquos quinque testes huic negotio affuisse.

Ac prima quidem huius sententiae pars (vs. 47—58), quae est de via dimetienda et terminis ponendis, nihil habet obscuritatis. Altera vero (vs. 59—75) difficultatibus quibusdam implicata est maxime, quia haec ad Antiochi cum populo Dauliensi controversiam spectare apparet ac tamen illius nomen hic non legitur. Quod vero Boeckhius sibi persuasit, hic hominem, cui Serapias Zopyri f. nomen esset quique Antiochi causam coram arbitris defendisset, commemorari, id cum aliis gravissimis de causis incredibile est, tum quia Σεραπιάς manifesto mulieris, non viri nomen est. Quare neque Ζωπύρου a Σεραπιάς pendet, sed a χεῖρα, neque τοῦ ἐκδίκου ad Σεραπιάδος refertur, sed ad Ζωπύρου, qui sine dubio non diversus est a Zopyro Aristionis f. defensore civitatis (vs. 6), ut totius enuntiati vis haec sit: 'cum Serapias litteras manu Zopyri defensoris civitatis et archontum Philonis Sosicratis f. et Damonis Zopyri f. scriptas protulisset'. Sic igitur res se habebat: Paullo post Eubuli sententiam pronuntiatam Antiocho defuncto eius res familiaris hereditate ad Serapiada filiam pervenit. Iam cum iudex a proconsule datus eius agri, qui δρύππιος vocabatur, quadringenta triginta quinque plethra Antiocho adiudicasset, quod eum numerum excederet populo Dauliensium, dimensione facta repertum est, totum agrum eam mensuram non explere. Inde nova lis orta inter civitatem, quae Serapiada minore numero contentam esse iubebat, et ipsam, quae ut quod deesset, aliunde sibi populus suppleret, postulabat. Atque arbitri secundum eam iudicabant freti litteris defensoris et magistratuum ab ea prolatis, ex quibus apparebat, etsi in sententia Eubuli nihil definite de ea re scriptum erat, tamen hoc menti arbitri magis accommodatum esse, ut Antiochus utique ne minus quadringentis triginta quinque plethris acciperet. Quae interpretatio si vera est, haud exiguum momentum addit Boeckhii opinioni, aliquantum temporis inter Eubuli iudicium et hanc Curii Autobuli et collegarum sententiam intercedere, ita ut nullo modo duodecimus mensis (vs. 55) eiusdem anni intellegi posset, cuius mense Octobre ad finem vergente (vs. 4. 5) Eubuli decretum Chaeronea Daulida missum est, ut lapidi incideretur.

62 Daulide in ecclesia (S. Theodori) sita in orientali clivo collis praerupti, qui olim arcem veteris Dauliensium oppidi sustinebat. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 37 n. 82 tab. VII (Rangabé *Ant. Hell.* 770*g*; Lebas *Inscr.* II, 814; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 68 n. 1526). Ex illius ecclesiae parietinis anno 1844, quum in ipso vico *Davlia* nova aedes τῶν ἁγίων Ἀναργύρων aedificaretur, omnes qui ad hanc rem utiles videbantur, lapides evolsi et in ea structura consumpti sunt, quo factum est, ut tituli a Rossio lecti n. 62. 64. 66. 67. 73 evanescerent.

ΤΟΝ..ΣΠ
ΠΡΟΔΙΚΙΑΝΕΠΙΙ
ΟΣ..ΙΤΑΙΤΟΙΣΑ
ΤΑΣΠΟΛΙΟΣ
ΠΡΟΞΕΝΙΑΣ ΟΓ

[. . . . . αὐτῷ καὶ ἐκγ]όν[οι]ς π[ροξενίαν, πολιτείαν, προεδρίαν], προδικίαν, ἐπι[νομίαν, ἀσυλίαν καὶ τὰ ἄλλα πάντα] ὅσ[α κα]ὶ τοῖς ἄ[λλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις] | τᾶς πόλιος [τᾶς Δαυλιέων ὑπάρχει. ἔγγυοι τᾶς] προξενίας· Θε . . . .

In supplementis aliquantum deflexi a Rossii ratione, quem Bechtelius secutus est, maxime propter ambitum partis deletae, de quo ex versu 3 satis certa coniectura fieri potest. Vs. 2 fin. ἔ(γκ)τ[ησιν γᾶς καὶ οἰκίας Ross et Bechtel, sed non est, cur in transscribendo erratum esse statuamus.

63 Marmor leucophaeum, a. 0,25, l. 0,30, inaedificatum inversa positura in ecclesiola diruta S. Taxiarchis in orientali clivo collis, qui quondam sustinebat Dauliensium arcem. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 53 n. 1. Exscripsit Lolling.

ΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΕ
ΣΤΟΥΤΕΙΜΑΓΟΡΟΥΕΝ/
ΤΑΣΠΟΛΙΟΣΒΟΥΛΑΡΧΕ
ΦΙΛΟΝΙΚΟΥΜΗΝΟΣΔΕΚΑΤ
ΙΣΑΝΤΟΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΠΟ
ΩΝΟΣΕΥΑΝΔΡΑΕΠΑΡΜΟΣΤΟΥ
ΣΤΕΙΜΟΚΡΑΤΕΙΑΝΑΡΙΣΤΑΡ>
ˉΠΙΤΑΝΙΔΙΑΝΙΣΤ/////ΝΜΑΡ

[Θεὸς τύχαν ἀγα]θάν. Ἄρχοντος ἐ[ν Δαυλίᾳ | . . . . εο]ς τοῦ Τειμαγόρου, ἐν [ἐννόμῳ | ἐκκλησίᾳ] τᾶς πόλιος, βουλαρχέ[οντος | . . . . . . τοῦ] Φιλονίκου, μηνὸς δεκάτ[ου, | . . . .]ίσαντο κατὰ τὸν νόμον Πο . . . . | . . . . . . ωνος, Εὐάνδρα Ἐπαρμόστου [τὰς | ἰδίας δούλα]ς Τειμοκράτειαν, Ἀριστάρχ[αν, | καλέσαντες] ἐπὶ τὰν ἰδίαν ἱστ[ία]ν. μάρ[τυρες· . . . . . .].

Paris quum hunc titulum de muliere nescio qua ad cenam aut convivium privatim invitata interpretaretur, vs. 5 init. [ἐκαλέ]σαντο supplevit, admonens formularum καλέσαι ἐπὶ ξένια et ἐπὶ τὰν κοινὰν ἑστίαν in titulis perfrequentium. Sed mirum in modum neglexit, maximum momentum hic habere publicae et privatae invitationis discrimen, ut illam lapidi inscribi sollemne sit ac legitimum, hanc omnium maxime incredibile. Quid dicam de magistratuum nominibus praemissis, de comitiorum mentione, de formula κατὰ τὸν νόμον, de testibus adhibitis, quae omnia in illa interpretatione ineptissima sunt? Atqui cum appareat, hic dici de negotio aliquo publice et sollemniter, neque vero a populo aut senatu aut magistratibus, sed a duobus privatis hominibus, quorum nomina vs. 5. 6 nominativo casu leguntur, peracto, quis dubitabit, quin manumissionis instrumentum teneamus, quo litterarum genere nihil est per illas regiones frequentius? De verbo vs. 5 reponendo sane res ambigua est; nam quod in mentem venit [ἀπηλευθερ]ίσαντο, in eo ἀπελευθερίζω quidem pro volgari ἀπελευθερόω dialecto convenit (cf. ἀπελευθερισμός n. 109, 12), sed medium activi loco usurpatum quomodo defendam non habeo. Postremus versus solemnem aliquam manumissionis formam indicat, de qua nusquam alibi his aut similibus verbis mentio fit. Nempe hospitium non poterat intercedere nisi inter liberos; qui igitur paterfamilias coram testibus servum suum mensae hospitali adhibebat, ea re significabat, se eum liberum esse velle. Nota est Romanorum *manumissio per mensam*; sed nescio, an apud Graecos quoque vestigia similis instituti lateant in illis verbis, quae per Thessaliam vicinasque regiones perfrequenter leguntur in servorum manumissionum laterculis ἀπελευθερωθεὶς ξενικῇ λύσει aut ξενικῇ λυτρώσει, in quibus nomen substantivum plerumque omittitur. Praescripta vs. 1—4 ad manumissionem in comitiis publice pronuntiatam spectare non est, quod moneam.

64 Lapis inaedificatus in ecclesiola S. Theodori. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 36 (Lebas *Inscr.* II, 813; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 68 n. 1525). Periisse videtur (v. ad n. 62).

ΤΟΣΕΝΔΑΥΛΙΑΘΕΟΔΩΡΙΔΑ
ΟΥΛΑΡΧΕΟΝΤΟΣΕΝΩΤΑΤΟΥΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣΕ. . . .

[Ἄρχον]τος ἐν Δαυλίᾳ Θεοδωρίδα [τοῦ . . . ., β]ουλαρχέοντος [Γ]νωτᾶ τοῦ Ἀριστίωνος, ἐ[ν ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ . . . .].
Vs. 2 med. nomen emendavit Bechtel.

65 '*Daulide in lapide; Cyriac. p. XXXII n. 212 versibus non distinctis, et ex schedis Cyriaci Barberinis Murat. T. II p. DXCIV. 1, ex quo versuum divisionem dedi. Attigit Corsinus F. A. T. II p. 442*' Boeckh C. I. G. 1725 (Lebas *Inscr.* II, 811; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 67 n. 1524). Periisse videtur.

ΤΟΥΠΑΤΡΩΝΟΣΒΟΥΛΑΡΧΕΟΝΤΟΣΚΑΛΛΙΚΛΕΟΥΣΜΗ
ΝΟΣΔΟΜΟΥΙΕΡΗΤΕΥΟΥΣΑΣΤΑΑΘΑΝΑΠΑΤΟΠΛΟΥΤΑΣΙΕ
ΡΟΓΛΑ. . . . .ΕΝΝΟΜΩΕΥΣΑΔΙΑΕΞΕΤΡΕΥΣΑΣΤΟΥΣΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ
ΜΑΡΤΥΡΕΣΑΓΕΔΑΜΟΣΠΥΘΕΑΚΑΛΛΙΚΛΗΣΦΙΛΩΝΟΣ
ΤΕΙΜΑΤΟΡΟΣΤΑΝΤΟΣΔΑΥΛΙΕΙΣ

[Ἄρχοντος ἐν Δαυλίᾳ . . . .] τοῦ Πάτρωνος, βουλαρχέοντος Καλλικλέους, μηνὸς (ἑβ)δόμου, ἱερητευούσας τᾷ Ἀθάνᾳ [Δικ]α[ι]οπλούτας, Ἱερό[κ]λ[ει]α . . . . ἐλευθέρους. | μάρτυρες· Ἀγέδαμος Πυθέα, Καλλικλῆς Φίλωνος, Τειμά[γ]ορος [Θ]ά[λη]τος, Δαυλιεῖς.

Verba tituli foedissime corrupta non possunt probabiliter restitui nisi ex parte. Vs. 1 Πάτρωνος non archontis nomen esse sed patris, articulus demonstrat. Vs. 2 sub finem Δικαιοπλούτας nomen, quod in titulo Thessalico legitur (v. indicem), satis certa ratione restitui; multo violentius Bechtel (τ)ᾷ (Π)ο(λιάδι) Πλουτα(ρχία)ς. Minus certum est quod sequitur nomen, sed id utique ab Ἱερο . . . . initium cepisse videtur. Ipsam manumissionis formulam non magis expedio quam Boeckhius aut Bechtelius, nisi quod in litteris ΑΕΞΕΤΡΕΥΣΑΣΤΟ latere videtur ἃ ἐξε[θ]ρέ[ψ]α[ν]το (cf. n. 66, 5). Quod si et hinc et ex aliis exemplis apparet, apud Cyriacum consonarum Τ et Θ commutationem neutiquam inauditam esse, tertii testis patri Θάλης nomen fuisse non improbabile videbitur.

66 Tabula marmorea pedem et dimidium alta, duos pedes et octo pollices lata, admodum detrita, transversa infixa parieti ecclesiae S. Theodori in arce antiqua Dauliensium. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 35 n. 81 tab. VIII (Lebas *Inscr.* II, 812; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 66 n. 1523). Periisse videtur (v. ad n. 62).

////////////// Ο // Ν //////////////////////////////////
ΑΡΧΟΝΤΟΣΕΝΔΑΥΛΙΑΝΙΚ . . // /. . / . . / . / / / / /
ΟΝΤΟΣΦΙΛΩΝΟΣΤΟΥΓΝΩ.Ω //
.ΑΛΑΩ.ΜΑΣΙΑΔΑΙΡΟΦΙΛΩΝΟΣΔΑΥΛΙΕΙΣΝΟΕΟΝΤΕΣΚΑΙ.ΡΟΝΕΟΝΤΕΣ
ΑΝΕΘΗΚΑΝΤΑΑΘΑΝΑΙΤΑΙΠΟΛΙΑΔΙΛΕΞΕΘΡΕΥΑΝΤΟΣΩΝΑΤΑΟΙΣΟΝΟΜΑΤΑ
ΕΣΣΤΙΣΩΣΙΚΡΑΤΗΣΕΠΙΕ.ΤΗΣΩΣΔΩΔΩΡΟΣΜΝΑΣ ////////////////////////////////// ΤΗΡ
ΤΟ..ΟΥΣΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣΕΙΜΕΝΠΑΝΤΑΣΤΟΥΣΠΑΙΟΥΣ.ΡΕ ///// ΤΟΥΣΜΗΚΑΤΑ
ΔΟΥΛΙΞΑΣΣΤΩΔΕΜΗΘΕΙΣΤΟΥΤΟΥΣΟΥΣΑΝΕΘΒΚΕΚΑΛΛΩΝΚΑΙΔΑΜΟ //////
ΑΘΑΝΑΙΤΑΙΠΟΛΙΑΔΙΜΗΔΕΚΑΘΟΠΟΙΟΝΤΡΟΠΟΝΕΙΔΕΤΙΣΚΑΤΑΔΟΥΛΙΖΟΙ
.ΟΥΣΑΝΑΤΕΘΕΚΑΝΤΙΚΑΛΛΩΝΚΑΙΔΑΜΩΝΤΑΥΠΑΡΧΟΝΤΑΤΟΥΤ...
.ΙΑΓΕΝΟΜΕΝΑ.ΕΡΝΑΕΚΤΟΥΤΩΝΗΤΑΓΕΝΟΜΕΝΑΤΕΡΝΑΕΚΤΟΥΤΩΝΕΣ
ΣΤΩΣΑΝΕΛΕΥΘΕΡΟΙΕΞΕΣΤΩΤΩΘΕΛΟΝΤΙΠΡΟΙΣΤΑΣΘΑΙΦΩΚΕΩΝΑΝΥΠ
ΔΙΚΩΙΕΟΝΤΙΚΑΙΑΝΥΠΕΥΘΥΝΩΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣΚΑΙΖΑΜΙΑΣΗΚΑΤΑΔΟΥΛΙ
.ΟΙΤΟΗΑΥΤΟΥΣΗΤΑΕΚΤΟΥΤΩΝΤΟΥΣΑΝΑΤΕΘΕΜΕΝΟΥΣΥΠΟΚΑΛΛΩΝΟΣ
ΚΑΙΔΑΜΩΣΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΤΑ.ΑΘΑΝΑΙΚΑΙΤΩΙΠΡΟΣΤΑΝΤΙΥΠΕΡΤΟΥΣΑΝΑΤΕ
ΘΕΜΕΝΟΥΣΚΑΘΕΚΑΣΤΟΝΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΣΔΕΚΑΚΑΙΤΟΜΕΝΗΜΙΣΟΝΕΣΣΤΩ
ΤΑΣΑΘΑΝΑΣΤΟΔΕΗΜΙΣΟΝΕΣΣΤΩΤΟΥΠΡΟΣΣΤΑΝΤΟΣΠΑΡΜΕΙ / . Ω ///
ΔΕΠΑΡΑΚΑΛΛΩΝΑΜΝΑΣΙΑΚΑΙΔΑΜΩΝΦΙΛΩΝΟΣΔΑΥΛΙΕΟΣΟΙΑΝΑΤΕΘΕΜΕΝΟΙΠ.
.ΟΥΝΤΕΣΤΟΠΟΤΙ.Α.ΣΟΜΕΝΟΝΠΑΝΤΕΣΠΑΝΤΟΔ.ΝΑΤΟΝΕΙΔΕΜΗΠΟΙΗΟΙΙ
.ΟΝΤΟΣΑΝΕΠΙΤΕΙΜΕΟΝΤΕΣΤΡΟΠΟΙΟΙΚΑΘΕΛΩΝΤΙ //
ΚΑΑΥΤΟΙΣΩΟΝΤ.ΚΑΛΛΩΝΚΑΙΔΑΜΩΕΠΕΙΚΑΔΕΟΥΤΟΙΑΠΟΘΑΝΩΝΤΙΚ..
ΛΩΝΜΝΑΣΙΑΚΑΙΔΑΜΩΦΙΛΩΝΟΣΤΟΥΣΑΝΕΘΗΚΑΝΤΑΙΑΘΑΝΑΙΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ.
ΜΕΝΠΑΝΤΑΣΤΑΑΝΔΓ.ΡΑΦΟΝΤΑΣΑΝΑΘΕΣΕΟΣΠΑΡΑΤΟΝΣΑΡΑΠΙ.Ν.ΙΣΡ.ΤΕ.
ΤΟΝΤΩΙΣΑΡΑΠΕΙΕΝΔΑΥΛΙΑΙΠΑΤΡΩΝΟΣΤΟΥΜΝΑΣ.ΙΕΡΑΤΕΩΣΜΑΡΤΥΡΕΣΑ.
ΣΤΟΒΟΥΛΟΣΘΟΙΝΙΑΚΑΛΛΩΝΤΙΜΑΓΟΡΟΥΔΑΥΛΙΕΙΣΠΑΜΦΙΛΟΣΦΙΛΩΝΟΣΤΙΘΟΡΕ..

[Θε]ὸ[ς τύχαν ἀγαθά]ν. | Ἄρχοντος ἐν Δαυλίᾳ Νικ[...... τοῦ ... ..., βουλαρχέ]ιοντος Φίλωνος τοῦ Γνά[τ]ω[νος, ... | Κ]άλ[λ]ω[ν] Μ(ν)ασία, Δα[μὼ] Φίλωνος Δαυλιεῖς νο[έ]οντες καὶ [φ]ροιέοντες ἀνέθηκαν τᾷ Ἀθάνᾳ τᾷ Πολιάδι [ἃ] ἐξεθρέ[ψ]αντο σώ[μ]ατα, οἷς ὀνόματά | ἐσστι Σωσικράτης, Ἐπί[κτ]ησ[ι]ς, Δ[ιό]δωρος, Μνασ......, ...τηρ. το[ύτ]ους ἐλευθέρους εἶμεν πάντας τοὺς [ἰδ]ίους [θ]ρε[π]τούς. μὴ κατα|δουλιξάσστω δὲ μηθεὶς τούτους, οὓς ἀνέθηκε Κάλλων καὶ Δαμ[ὼ τᾷ] | Ἀθάνᾳ τᾷ Πολιάδι, μηδὲ καθ' ὁποῖον τρόπον. εἰ δέ τις καταδουλίζοι|[το] οὓς ἀνατεθέκαντι Κάλλων καὶ Δαμὼ [ἢ] τὰ ὑπάρχοντα τούτ[ων ἢ τ]ὰ γενόμενα τέ[κ]να ἐκ τούτων ⟨ἢ τὰ γενόμενα τέ[κ]ια ἐκ τούτων⟩, ἔσστωσαν ἐλεύθεροι. ἐξέττω (δὲ) τῷ θέλοντι προΐτταστθαι Φωκέων ἀνυπ[ο]διίκῳ ἐόντι καὶ ἀνυπευθύνῳ πάσας δίκας καὶ ζαμίας. (εἰ δέ τις ἐπιλαμβάνοιτο) ἢ καταδουλί|[ζ]οιτο — ἢ αὐτοὺς ἢ τὰ ἐκ τούτων — τοὺς ἀνατεθεμένους ὑπὸ Κάλλωνος | καὶ Δαμῶς, ἀποτεισάτω τᾶ[ι] Ἀθάνᾳ καὶ τῷ προττάντι ὑπὲρ τοὺς ἀνατεθεμένους καθ' ἕκαττον ἀργυρίου μνᾶς δέκα, καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔσττω | τᾶς Ἀθάνας, τὸ δὲ ἥμισον ἔσστω τοῦ προσστάντος. παρμει[νάτ]ω[σαν] | δὲ παρὰ Κάλλωνα Μνασία καὶ Δαμῶν Φίλωνος Δαυλιέ[α]ς οἱ ἀνατεθεμένοι π[ο|ι]οῦντες τὸ ποτι[τ]α[σ]σόμενον πάντες πᾶν τὸ δ[υ]νατόν· εἰ δὲ μὴ ποι[έ]οι[εν, κύριοι | ἐ]όντ[ω]σαν ἐπιτειμέοντες τρόποι οἷ κὰ θέλωντι. [παρμεινάτωσαν δὲ παρ' αὐτούς, ἇς] | κα αὐτοὶ [ζ]ώ[ω]ντι Κάλλων καὶ Δαμώ· ἐπεί κα δὲ οὗτοι ἀποθάνωντι, Κ[άλ]|λων Μνασία καὶ Δαμὼ Φίλωνος, τοὺς ἀνέθηκαν τᾷ Ἀθάνᾳ ἐλευθέρους [εἶ]μεν πάντας. τ[ὸ] ἀν[τίγ]ραφον τᾶς ἀναθέσ[ι]ος παρὰ τὸν Σάραπιν (καὶ τὸν) ἱ[ε]ρ[α]τε[ύ]ον(τα) τῷ Σαράπει ἐν Δαυλίᾳ. Πάτρωνος τοῦ Μνασ[ία] ἱερατέως. μάρτυρες· Ἀ[ρι]στόβουλος Θοινία, Κάλλων Τιμαγόρου Δαυλιεῖς, Πάμφιλος Φίλωνος Τιθορε[ύς].

In hoc titulo, qui mirum in modum verbose et neglegenter conceptus, non sine crebris lapicidae erroribus incisus, denique non omni ex parte recte a Rossio descriptus multas gravesque habet offensiones, supplendo et emendando eximio acumine elaborarunt Rossius et Bechtelius. In universum Bechtelii rationes secutus sum, ut praeter nonnulla perexigui momenti, quae commemorare operae pretium non est, bis modo ab eo discederem: vs. 6 Rossius probante Bechtelio in ΕΠΙΕ.ΤΗΣΩΣ latere existimabat Ἐπι[κ]τήσω[ν], ego emendatione non violentiore praetuli nomen notissimum Ἐπί[κτ]ησ[ι]ς, quia illud offensione carere mihi non videtur. Vs. 23 Rossius *παρὰ τὸν Σαραπί[ειο]ν ἱερατέα τὸν τῷ Σαράπει*, quod propter intolerabilem tautologiam E. Curtius reposito *Σαραπί[ω]ν[α]* emendare conatus est. Sed *ὁ ἱερατεὺς ὁ τῷ Σαράπει* (pro genetivo legitimo) inauditum est, id quod Bechtelius reposito *ἱερητεύοντα* emendare studuit. At reliquit gravissimam articuli *τὸν Σαραπίωνα* offensionem; qui argumento est, non hominis qui sacerdotio fungebatur, sed ipsius dei nomen hic agnoscendum esse (cf. n. 35, 8). Litteras aliquot transsiluisse videtur quadratarius, id quod etiam alibi in hoc titulo usu venit.

---

67 Daulide (*Davlia*) in ecclesia. Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 37 n. 84 tab. VII (Rangabé *Ant. Hell.* 1225; Lebas *Inscr.* II, 810; Pittakis Eph. 2437; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 68 n. 1528). Periisse videtur (v. ad n. 62).

ΑΡΤ.ΜΙΔΙ
ΣΩΤΕΙΡΑΙ

Pittakis solus priorem versum integrum habet, sed eum lapide non viso litteram Ε pro arbitrio supplevisse suspicor.

Ἀρτ[έ]μιδι | Σωτείρᾳ.

68 Stela sepulcralis marmoris subcaerulei, a. 1,70, ad ecclesiam S. Eliae in vico *Davlia*. Exscripsit Lolling.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΑ

rosa *rosa*

Ἀριστοβούλα.

69 Fragmentum stelae sepulcralis marmoreae cum acroterio immissum parieti ecclesiae τῶν ἁγίων Ἀναργύρων in vico *Davlia*. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 450. Exscripsit Lolling.

Ε Υ Ν Ι Κ Α

Α Ρ Ι Σ Τ Ο Μ Ε Ν Η Σ
Φ Ε Ι Δ Ι Α Ο

Εὐνίκα.
Ἀριστομένης | Φειδίαο.

Notabilis est genetivus Φειδίαο, qui in titulo neutiquam antiquo — nam tertio aut secundo a. Chr. saeculo exaratus videtur — sine dubio a vicinorum Boeotorum sermone repetendus est.

70 Daulide. Ed. Lebas *Inscr.* II, 816. Lollingius frustra quaesivit.

Ν Ε Μ Ι Α Σ

Νεμίας.

Non videtur de lectione dubitandum; formam hypocoristicam putaverim a Νεμήνιος pro Νεομήνιος (cf. Νεμηνίς n. 170, 2) derivatam.

71 Tabula marmoris albi cum aëtomate, in vico *Davlia* apud Euthymium Maduram. Exscripsit Lolling.

Π Ο Λ Υ Ξ Ε Ν Α Κ Λ Ε Ω

Πολυξένα, Κλεῦ.

72 Tabula marmoris leucophaei cum aëtomate, gradus vicibus fungens in scalis ecclesiae τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, quae est in vico *Davlia*. Exscripsit Lolling.

Ε Π Ι Ε Υ Δ Α Μ Α

Ἐπὶ Εὐδάμᾳ.

73 In ecclesia S. Theodori, quae est in loco ubi fuit arx Dauliensium. Edd. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 37 n. 83 tab. VII (Rangabé *Ant. Hell.* 2118; Lebas *Inscr.* II, 817); Leake *Travels in Northern Greece* II tab. V n. 23; Pittakis Eph. 2436 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 68 n. 1527). Periisse videtur (v. ad n. 62).

Ε Π Ι Π Α Τ Ρ Ο Ι
. Α Κ Ρ Α Τ Ε Ι Α
Λ Α Κ Ρ Α Τ Ε Ι Α

Var. lect. Expressi Rossii exemplum. Leakius vs. 1 extr. ΡΩΙ habet et versus tertii primam litteram omittit. Pittakis vs. 1 extr. ΤΡΟΝ legit, vs. 2 init. ʹΑ.

Ἐπὶ Πατροῖ.
[Λ]ακράτεια | Λακρατεία.

Vs. 3 fin. Rossius Λακρατεία[ς] supplevit assentientibus posterioribus editoribus. Sed neque maternae originis nota in Phocensium titulis alibi occurrit (v. ad n. 53) neque quisquam ex editoribus hic lacunam notavit. Quare sine dubio [Λ]ακράτεια Λακρατεία i. e. Lacratea Lacratis filia, legendum est. Cf. n. 14, 2.

VI.
PANOPEVS.

74 Tabula lapidis leucophaei cum aëtomate. Infra titulum excavatio lapidis quadrangula, cui tabula picta olim inserta fuisse videtur. In ecclesiola ἁγίας Παρασκευῆς supra vicum aestivum *Malta* situm viginti minutarum intervallo a vico *Hagios Vlasis*. Exscripsit Lolling.

Μ Ι Κ Κ Α

Μίκκα.

75 Lapis leucophaeus l. 0,40, inaedificatus in ecclesiola ἁγίας Παρασκευῆς (v. ad n. 74) ad eum angulum, qui spectat inter meridiem et occidentem solem. Exscripsit Lolling.

Π Υ Ρ Γ Ι //////////////

Πυργί[ων].

76 Tabula marmoris albi cum aëtomate, cuius nunc dextra modo pars (*b*) exstat in ecclesiola S. Athanasii sita in ipsa Panopei veteris arce. Totum titulum ed. Meletius Geogr. p. 332 (Boeckh C. I. G. 1739; Lebas *Inscr.* II, 809). Fragmentum *b* exscripsit Lolling.

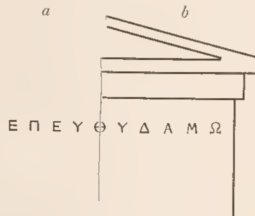

Ἐπ' Εὐθυδάμῳ.

77 Tabula marmoris albi inaedificata in ecclesia Panagiae sita decem minutarum intervallo a vico *Hagios Vlasis* ad eam regionem, quae spectat inter septentriones et occidentem solem. Exscripsit Lolling.

Ε Π Ι Ο Ν Α Σ Ι Μ Ω

Ἐπὶ Ὀνασίμῳ.

VII.

ABAE.

78 Marmor subcaeruleum, a. 0,46, l. 0,36, c. 0,13, in ecclesia S. Georgii quae est in vico *Kalapodi*, quo allatum videtur ex vicino templo Apollinis Abaei. Ed. I. Bilco *Bull. de corr. Hell.* VI (1882) p. 171 (W. Dittenberger Sylloge Inscr. Graec. 192). Contulit Lolling.

ΒΑΣΙΛΕΥΣΦΙΛΙΠΠΟΣ
ΑΒΑΙΩΝΤΩΙΚΟΙΝΩΙ
ΧΑΙΡΕΙΝ ΟΙΠΑΡΥΜΩΝ
ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΑΜΕΙΝΙΑΣ
ΠΑΓΧΑΡΙΔΑΣΣΩΤΙΜΟΣ
ΑΡΧΕΔΑΜΟΣΕΥΑΝΩΡΑΡΧΙ
ΑΣΝΙΚΟΒΟΥΛΟΣΑΠΟΔΟΝ
ΤΕΣΤΟΨΗΦΙΣΜΑΔΙΕΧΕΓΗ
ΣΑΝΟΠΩΣΥΠΑΡΧΗΙΥΜΙΝ
ΤΗΣΙΕΡΑΣΧΩΡΑΣΗΑΤΕΛΕ///
ΚΑΘΑΚΑΙΠΡΟΤΕΡΟΝΚΑΙΔΙΑ
ΤΟΝΘΕΟΝΟΥΝΚΑΙΥΜΙΝΒΟΥΛΟ
ΜΕΝΟΣΧΑΡΙΖΕΣΘΑΙΓΕΓΡΑ
.ΑΤΩΙΗΡΑΚΛΕΙΔΗΙΜΗΕΝΟ
.\ΕΙΝΥΜΑΣ ΕΡΡΩΣΘΕ
.ΤΟΥΣΓΚΑΙΙΥΠΕΡΒΕΡΕΤΑΙΟΥ
Ξ
LΙ
//ΙΟΥ

Vs. 8 sub finem lapicida primo errore Χ pro λ incidere coeperat. Quae infra versum sextumdecimum exstant, non ad pristinum titulum pertinere, sed ab otioso homine ludibrii causa leviter insculpta esse refert Lolling.

Βασιλεὺς Φίλιππος | Ἀβαίων τῷ κοινῷ | χαίρειν· Οἱ παρ' ὑμῶν | πρεσβευταί, Ἀμεινίας, | Παγχαρίδας, Σώτιμος, | Ἀρχέδαμος, Εὐάνωρ, Ἀρχί|ας, Νικόβουλος, ἀποδόν|τες τὸ ψήφισμα διελέγη|σαν, ὅπως ὑπάρχῃ ὑμῖν | τῆς ἱερᾶς χώρας ἡ ἀτέλε[ια] | καθὰ καὶ πρότερον· καὶ διὰ | τὸν θεὸν οὖν καὶ ὑμῖν βουλό|μενος χαρίζεσθαι γέγρα|[φ]α τῷ Ἡρακλείδῃ μὴ ἐνο|[χ]λεῖν ὑμᾶς· ἔρρωσθε. | [ἔ]τους γ' καὶ ι', Ὑπερβερεταίου.

Philippum Demetrii, non Amyntae filium intellegendum esse litteratura tituli tertii a. Chr. n. saeculi ad finem vergentis mori accommodata, a quarti parte media omnino abhorrens documento est. Quum Antigonus Doson sub finem anni Iuliani 221 a. Chr. aut ipso initio insequentis vita functus sit (cf. Droysen *Geschichte des Hellenismus* III, 2 p. 156 not. 1), annique civilis apud Macedones initium fuerit aequinoctium autumnale, sequitur, ut secundus Philippi annus coeperit ab autumno 220 a. Chr., tertiusdecimus ab autumno 209 a. Chr. Iam Hyperberetaeus ultimus anni mensis est (Ideler *Chronologie* I p. 394), unde hanc epistulam anni 208 a. Chr. mense Augusto aut Septembre scriptam colligitur. Itaque non potest referri ad eam expeditionem, quam proximo demum anno 207 a. Chr. Philippi iussu in Phocensium terram suscepit Polyphantas (Polybius X, 42, 2; Liv. XXVIII, 5 sqq.), neque convenit nomen ducis, cum tamen consentaneum sit ei, qui toti expeditioni praeesset, mandata a rege de immunitate templi religiose servanda dari. Quare sumendum est iam anno proxime superiore partem exercitus a rege missam Heraclide duce (commemorantur autem duo huius nominis homines inter praefectos regis, Gyrtonius apud Polyb. XVIII, 22, 2 et Tarentinus apud eundem XIII, 4, 4) usque Abas in Phocida penetrasse, id quod eo tempore, quo Philippus Aetolos apud Lamiam bis vicerat (Liv. XXVII, 30, 2), facillimo negotio fieri potuisse nemo facile negaverit.

79 Lapis qui gradus vicibus fungitur in scalis ante domum sacerdotis in vico *Exarchos*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 58 n. 7.

ΣΩΤΗΡΙΚΑ
ΑΣ..ΙΡ.ΓΛΑ

Ξ

Vs. 1 σωτῆρι κα[ὶ εὐεργέτῃ] (vel κτίστῃ) fuisse probabile est. De reliquis restituendis desperandum videtur.

---

80 Titulus incisus in ventre scyphi nigri, a. 0,08, inventi in parietinis Abarum, quae sunt prope vicum hodiernum *Exarcho*. Ed. P. Girard *Bull. de corr. Hell.* II (1878) p. 588 tab. XXVI n. 14 (Roehl I. G. A. p. 68 n. 315; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 226, 4; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 63 n. 1512; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 232 n. 230 *a*).

DIOCEITON

Διογείτοι.

---

81 Saxum rude, a. 1,20, l. 0,45, in necropoli veteris Abaeorum oppidi. Exscripsit Lolling.

ΜΝΑΜΑΧΙΟΝΟΣ

Μνᾶμα Χίωνος.

---

82 Stela sepulcralis lapidis, qui vocatur πῶρος, a. 0,73, l. 0,33, c. 0,28, in necropoli Abaeorum. Exscripsit Lolling.

Ἐπὶ Διοφείδει.

83 Saxum rude, a. 1,35, l. 0,45, olim in necropoli Abaeorum, nunc translatum in vicum *Drachmani*. Exscripsit Lolling.

ΕΠΙΠΑΜΠΕΙΡ
Α

Ἐπὶ Παμπείρᾳ.

84 Tabula marmoris albi a superiore parte foliis acanthi ornata, ad latus orientale ecclesiolae S. Nicolai sitae viginti quinque minutarum intervallo a vico *Exarcho* meridiem versus. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 58 n. 9. Exscripsit Lolling.

ΞΕΝΑΡΙΣΤΑ
ΖΩΙΛΑ
rosa *rosa*

Ξεναρίστα.
Ζωΐλα.

85 Marmor inaedificatum in pariete ecclesiolae S. Nicolai sitae prope vicum *Exarchos*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 58 n. 8.

ΤΟΙΑΥ
ΞΓΟΝΕ
ΜΥΘΙΟΝ
ΕΠΙΠΕΝ
ΑΙΚΑΤΑΦΩ

–⏑⏑ –⏑⏑ –⏑⏑ – ⏑ τοι αὐ ⏑⏑ – ⏓
–⏑⏑ –⏑⏑ –⏑⏑ – ξ γονέ[ων ⏑⏑ – ⏓]
[–⏑⏑ –⏑⏑ – παρα]μύθιον – ⏑⏑ – ⏓
⏑⏑ ⏑⏑ – ἐπὶ πέν[θει ⏑⏑]
[⏑⏑ – ⏑⏑ · θῆκε γυν]αῖκα τάφῳ.

Epitaphium distichis elegiacis compositum fuisse sumpsit Paris, qui praeter [γυν]αῖκα vs. 5 nihil supplevit. Sed id maxime propter versus tertii reliquias mihi minus probatur; immo quattuor hexametris herois subiunctum fuisse pentametrum, quo totum carmen clauderetur, existimo. Quae carminis forma in titulis Graecis nequaquam inaudita est (cf. G. Kaibel Epigr. Graec. Index p. 701 sq.).

VIII.
HYAMPOLIS.

86 Basis cubi figura, lapidis calcarii leucophaei, fracta in tres partes, ex quibus maxima (*a*) a. 0,50, l. 0,67, c. 0,40; angulus sinister inferior (*c*) periit. Reliqua exstant in media ex tribus ecclesiolis dirutis vici deserti *Smixi* (v. ad n. 84). Vidit Leake (cf. *Travels in Northern Greece* II p. 169), sed exscribere tum non poterat. Inferiorem partem (inde a vs. 6) non sine lacunis ed. E. Curtius Anecd. Delph. p. 73 n. 38, totum titulum P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 54 n. 2 Fragmenta *a* et *b* exscripsit Lolling, qui etiam ectypum chartaceum misit.

a

ΤΟΣΕΝΥΑΜΠΟΛΙΣΩΤΗΡΟ[Υ]
ΣΜΗΝΟΣΟΓΔΟΟΥΒΟΥΒΑΣΤΙΟΙΣ
ΖΑ ////// ΜΑ[Ζ]Ω[Σ]ΑΑΦΙΕΤΙΤΑΝΙΔΙΑΝΔΟΥ
ΛΑΝΙ [Σ]ΟΧΡ[Υ]ΣΟΝΕΛΕΥΘΕΡΑΝΑΠΟΤΑΣΣΑ
ΜΕΡΣ [Ν]ΑΜΕΡΑΣΠΑΡΟΝΤΟΣΕΠΙΚΤΗΤΟΥΤΟ[Υ]
ΤΟΥΣ[Ω] ΣΙΚΡΑΤΟΥΣΤΟΥΙΕΡΕΩΣΤΟΥΣΑΡΑΠΙΔ[ΟΣ]
ΚΑΙΤΗ[Σ] ΕΙΣΙΔΟΣΕΝΩΠΙΟΝΤΩΝΠΡΟΓΕΓΡΑ[Μ]
b ΜΕΝΣ ΝΘΕΩΝΚΑΙΤΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥΤΡΑΓΙΑΝ *sic*
ΚΑΙΣΑ[Ρ Ο]ΣΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥΜΗΘΕΝΙΜΗΔΕΝΠΟ
ΘΗΚΟΥ [Σ]ΑΝΠΑΡΑΜΕΙΝΑΣΑΝΑΥΤΗΤΟΝΤΗΣΖΟΗΣ *sic*
ΧΡΟΝΟΙ [Ν]ΑΝΕΝΚΛΗΤΩΣΕ Ο //// ΑΙΣΠΑΝΤΙΚΡΙ
ΤΗΚΑΙΤ[Τ]ΑΝΤΙΔΙΚΑΙΟΔΟΤΗΦ[Υ]Λ[ΑΞ]ΑΙΜΟΥΤΗΝ
ΒΟΥΛΗΣ ΙΝΕΙΔΕΤΙΣΤΟΥΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣΩ
ΜΑΤΟΣ [Ε] ////// [Ψ]ΟΙΤΟΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΤΟΙΣΠΡΟΓΕ
ΓΡΑΜΜ ΕΝΟΙΣΘΕΟΙΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑ
[Κ]ΑΙΤΟΜ [Ε]ΝΗΜΙΣΟΝΕΣΤΩΤΩΝΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕ
ΝΩΝΘΕ ΩΝΤΟΔΕΗΜΙΣΟΝΤΟΥΠΡΟΣΤΑΝΤΟΣΑΥΤΑΣ
c ΕΞΕΣΤΩΔΕΠΡΟΣΤΗΝΑΙΤΩΘΕΛΟΝΤΙΜΑΡ
ΤΥΡΕΣ ΟΙΘΕΟΙ

Quae uncis inclusi, Lollingius non vidit in lapide.

[Ἄρχον]τος ἐν Ὑαμπόλι Σωτήρου | . . . . . ς, μηνὸς ὀγδόου, Βουβαστίοις, Ζ[ωσί]μα Ζωσᾶ ἀφί[η]τι τὰν ἰδίαν δούλαν Ἰσόχρυσον ἐλευθέραν ἀπὸ τᾶς σάμερον ἀμέρας, παρόντος Ἐπικτήτου ⟨τοῦ⟩ | τοῦ Σωσικράτους, τοῦ ἱερέως τοῦ Σαράπιδος | καὶ τῆς Εἴσιδος, ἐνώπιον τῶν προγεγραμ|μένων θεῶν καὶ τοῦ Σεβαστοῦ Τραγιαν[οῦ] | Καίσαρος Γερμανικοῦ, μηθενὶ μηδὲν ποθήκουσαν, παραμείνασαν αὐτῇ τὸν τῆς ζοῆς | χρόνον

ἀνενκλήτως. ε[ὔ]χο[μ]αι [ἅ]παντι κρι|τῇ καὶ παντὶ δικαιοδότῃ φυλάξαι μου τὴν | βούλησιν. εἰ δέ τις τοῦ προγεγραμμένου σώματος ἐ[πιλάβ]οιτο, ἀποτεισάτω τοῖς προγεγραμμένοις θεοῖς ἀργυρίου μνᾶς τριάκοντα, | καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τῶν προγεγραμμένων θεῶν, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ προστάντος αὐτᾶς· ἐξέστω δὲ προστῆναι τῷ θέλοντι. μάρ|τυρες· οἱ θεοί.

Aetatem tabulae indicat Traiani Caesaris (a. 98—117 p. Chr.) nomen (vs. 8. 9). Versu tertio ζῶσα participium esse statuit Paris, sine dubio ita intellegens, ut non testamento manumissam servam indicetur. Sed id sic enuntiari potuisse nego ideoque malui Ζωσᾶ patris nomen agnoscere.

---

87 Marmor, quod in pariete alterius ex duabus ecclesiolis desertis vici *Smixi* ita inaedificatum erat, ut planicies *B* in muro lateret, *A* vero conspicua quidem esset, sed propter obscuritatem loci legi nequiret, praesertim quum haec quidem lapidis pars admodum detrita esset. Lapide ex muro evolso utriusque lateris compluria ectypa chartacea confecit eorumque ope exscriptum titulum edidit P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 59 n. 11.

A

. . . .
ΑΝΤΙ.Ο
ΔΕΧ.ΡΤΟΥΩΣ.
ΝΤΑΣΕΠΙΣΤΟΛΑΣΤ
.Α.ΟΣΙΟΣΔΥΟΙΝΧΩΡΙΟ
Ι.ΓΕΚΟΙΝ..ΗΡΟΣΤΡΑ
.Ρ\.Ρ.ΟΝ.Κ.ΤΗΠΟΛΕΙΗΡΟ
ΕΣΒΕΥΤΩΝ..ΟΥΣΑΩΣΠ.
ΕΤΕΙΝ.ΑΝ.Ρ..ΜΙΤΑΧΩΡ
ΙΝΠΡΟΣΠΥΡΓΟΥΚΑΙΤΩΝΧΩΡΙΣ
ΤΩΙΑΠΟ..ΩΝΙΚΑΙΤΗΙΑΡ.Ε.ΙΤ.
.ΠΡΟΣΟΔΟΥΣ.ΙΩΣΤΩΙ..ΑΠΟΛ
ΚΑΙΠΡΟ....Κ..ΝΕΤΟΙΝΕΡΟ
Χ Ω.ΟΣΓΕΤΗ.ΚΑΙΠΑΝ..ΟΕ.ΑΣ
ΩΜΕΝΟΣΑΛΛΗ.Ι.ΤΑ...ΕΛΦΟΥΜΕΝ
ΜΟΥΕΠΙΣΤΟΛΗΝΚΑΙΟΑΝ...ΟΙΥ.ΕΙΣΙ
ΑΣΑΝΑΘΕΤΕΞΙΣΤΑΝΑ.ΚΑΙΕΡΕΥΣ
ΊΟΡΑ.ΑΣΙΝΑΥΤΑΣ....ΟΥ/Α.ΙΝΤΩΝ
ͻΑΡΓΥΡΙΟΝΠΑΡΑΤΗΣΠΟΛΕΩΣΤΑΧΡ
ΡΑ..ΟΝΤΕΣΤΑΝ.ΡΑΝΚΑΙΔΑΜΟΣΙΑΝ
ΩΝ.ΥΝΝΙΩΝΟΣΤΙΜΑΓΟΡΑΙΣΧΥΛΟΥΝΙ
ΕΤΟΥΠΕΡΑΛΛΩΟΣΑΕΠΙΤΩΙΠΕΠΡΑΙ
ΔΑΕΞΓΕΙΤΩΝΠΟΤΑΟΥΣΘΡΑΣΩΝΑ
ΠΟΤΙΧΩΡΙΑΤΟΠΟΤΙΤΑΙΚΡΙ.Α
ΓΕΙΤΩΝΠΟΤΑΩΘΡΑΣΩΝΑΡΙΣΤΟΚ
.ΤΕΟΣΠΟΤΙΤΩΙΑΛΧΡΙΩ..ΥΝΤΑ
.ΤΩΝΠΟΤΑΩΦΙΛΩΝΚΛΕΙΠΠΟΥΠΟΘ
...ΘΟΝΟΝΠΛΕΘΡΑΔΕ..ΤΡΙΑΓΕΙΤ
...ΣΠΕΡΑΣΟΝΥΜΟΚΛΗΣ.ΑΣΙΩ
....ΡΑ...ΤΑΡΑΚΟΝΤΑΓΕΙΤΩΝΠΟ
ΡΑ..ΝΔΡΩΝ.ΙΟ.ΜΕ.Ο
ΟΣΦΙΛΟΜΗ..ΛΕΟΘΕΤΟΥ
ΘΡΑΔΕΚΑΤΡΙΑΓΕΙΤΩΝΠΟΤΑΩΟ
Α.ΡΙΟΥΑΛΛΟ.ΩΡΙΟΝΠΛΕΘΡΑΤΡΙΑΙ
.ΡΙΟΥΠΟΘΕΣΠΕΡΑΣΠΟΛΥΞΕΝΟΣΦ
ΟΣΥΛΛΕΙΚΟΣΓΕΙΤΩΝΠΟΤΑΩΤΟΧΩ
ΔΥΩΠΛΕΘΡΑΛΛΟΠΛΕΘΡΑΤΡΙΑΓΕΙΤΩ
ΕΡΑΣΤΙΜΑΝΔΡΟΣΜΥΝΝΙΩΝΟΣ
ΟΤΑΩΦΙΛΩΝΚΛΕΙΠΠΟΥΠΟΘΕ
ΘΡΑΕ..ΝΗΚΟΝΤΑΕΞΓΕΙ.ΩΝ
ΠΟΣ.Ιl..ΑΟΥ.Λ
ΙΣΤΟΣΔΕ
Ο

B

\ΣΠΛΕΘ
ΑΩΘΕΑΙΝ
ΚΡΑΤΕΟΣΓ
ΡΑΣΘΕΑΙΝΕΤ
ΚΡΑΤΕΟΣΑΧΡΑ
ΠΛΕΘΡΟΝΓΕΙΤΩΝ
..Ο.ΤΡΑΤΟΣΛΥΣΙ
ΠΟΘΕΣΠΕΡΑΣΘΕΟ
ΠΟΣΣΙΜΜΙΧΟΥΤΑ
ΤΟΙΣΠΟΛΥΦΡΙΤΑΤ
ΘΡΑΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ
ΡΙΣΤΩΣΘΕΑΡΤΙΟΣ
ΤΩΝΠΟΤΑΩ..Γ.
ΔΑΣΑΡΧΕΔΑΜΟΥ
ΟΘΕΣΠΕΡΑΣΑΡΙΣΤΟΙ
ΤΗ....ΝΑΕΙΔΑ_Α
ΚΑΙΑΙΠΛΕΘΡΑΤΡΙΑ
ΣΙΑΓΕΙΤΩΝΠΟΤΑ
ΚΙΩΝΘΕΟΔΩΡΟΥΠΟ
ΠΕΡΑΣΔΙΟΔΟΥΦΙΛΩ
ΩΝΟΣ_ΚΛΕΩΝΑΤ
ΜΩΝΕΞΚΑΙΤΑΣΠΑ
ΜΕΝΑΠΛΕΘΡΑΕΚΑΤ
ΔΕΚΑΓΕΙΤΩΝΠΟΤΑ
ΙΚΛΗΣΑΜΦΙΔΑΜΟΥ
ΘΕΣΠΕΡΑΣΚΑΛΛΙΚ
ΟΣΑΙΝΕΤΟΥΞΠΟΤΙΘ
Ρ.ΟΙΔΙΡ.ΕΘΡΑ
ΤΩΝΠΟΤΑΩΑΛΛ
ΧΩΡΑΠΟΘΕΣΠΕ
ΘΟΔΩΡΟΣΑΓΙΔΙΡ
ΠΟΣΙΠΙΑΛΕΙΑΙΤΟ
ΕΚΑΤΟΝΕΙΩΙΠΛΕΘ
ΔΥΟΓΕΙΤΩΝΠΟΤΑΩ
ΚΑ=ΟΜΒΙΟΝΠΟΘΕ.Π
ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣΚΑΛΛΙΜ

. . . . . αντι . σ[. . . . . τοῦ] δὲ χ[ω]ρ[ί]ου ὡς . . . . | . . . . ν τᾶς ἐπιττολᾶς τ[. . . . . τᾶς παρ]α[δ]όσιος δυοῖν χωρίο[ιν . . . .]γε κοιν[ᾶ] Ἡρόστρα|τος . . . . | . . . .] . . ρ . . ρ . οι . κ . τῇ πόλει Ἡρό[στρατος . . . . | . . . . πρ]εσβευτῶν . . ουτα ὑπ[ερ . . . .]ετειν [τ]ὰν [Ἀ]ρ[τέ]μιτα χωρ[ία . . . .]ιν πρὸς πύργου καὶ τῶν χωρίω[ν . . . .] τῷ Ἀπό[λλ]ωνι καὶ τῇ Ἀρ[τ]έ[μ]ιτ[ι . . . . | . . . .] προσόδους . . ως τῷ [τε] Ἀπόλ[λωνι καὶ τᾷ Ἀρτέμιτι | . . . .] καὶ προ . . . . κ . . νε τοῦ (ἱ)ε[ροῦ χωρίου(?) . . . | . . . . Ἀπόλλ]ω[ι]ος . . τη . καὶ παν . . σε . ας . . . . | . . . . ωμενος ἄλλη . . . τα[. . . . . . ἀ]δελφοῦ μὲν . . . . | . . . . μου ἐπιστολὴν καὶ ὃ ἂν [αὐτ]οὶ ὑ[μ]εῖς . . . . ας, ἀνάθετε [ε]ὶς τὰ να[ϊκ]ά(?). ἱερεὺς [. . . . . γ]όρα [π]ᾶσιν αὐτὰς . . . . ου [π]ᾶ[σ]ιν τῶν . . . . . | . . . . ρ ἀργύριον παρὰ τῆς πόλεως. τα χρ . . . . ρα . . οντες τὰν [ἱε]ρὰν καὶ δαμοσίαν [χώραν

. . . . | . . . .]αν [Μ]υννίωνος, Τιμαγόρα Ἰσχύλου, Νι[κ . . . . | . . . .]ετο ὑπὲρ ἄλλω(ν), ὅσα ἐπὶ τῷ πεπρα[μένῳ . . . . | . . . . . . δα ἕξ, γείτων ποτ' ἀοῦς Θράσων Ἀ[ριστοκράτεος. . . . . . .] ποτὶ χωρία, τὸ ποτὶ τῷ κρ[άν]ᾳ, ... | . . . ., γείτων ποτ' ἀῶ Θράσων Ἀριστοκ[ράτεος, ποθ' ἑσπέραν [Θράσων | Ἀριστοκρά]τεος. ποτὶ τῷ Ἀ[νακε]ίῳ, [Ἀμ]ύντα[ς . . . . | . . . . γεί]των ποτ' ἀῶ Φίλων Κλεΐππου, ποθ' [ἑσπέρας . . . . | . . . .]θονον, πλέθρα δε[κα]τρία, γείτ[ων ποτ' ἀοῦς . . . . | . . . ., ποθ' ἑ]σπέρας Ὀνυμοκλῆς [Π]ασίω[νος . . . . | . . . . . . πλέθ]ρα [τετ]ταράκοντα, γείτων πο[τ' ἀῶ . . . . | . . . ποθ' ἑσπέ]ρα[ς Ἄ]νδρων [Δ]ιομέ[δ]ο[ντος . . . . | . . . . ος Φιλόμη[λος] Λεοθέτου(?) [. . . . . | . . . . πλέ]θρα δεκατρία, γείτων ποτ' ἀῶ Ὀ[νυμοκλῆς Πασίωνος, ποθ' ἑσπέρας | . . . .] Ἀ[γ]ρίου. ἄλλο [χ]ωρίον, πλέθρα τριά[κοντα, γείτων ποτ' ἀῶ | . . . . Ἀγ]ρίου, ποθ' ἑσπέρας Πολύξενος Φ[. . . . . . . | . . . . ἀγρ]ὸς Ὑλλεικός, γείτων ποτ' ἀῶ τὸ χω[ρίον τὸ . . . . | . . . . ἄλλο χωρίον, πλέθρα] δύω, ἄλλο πλέθρα τρία, γείτω[ν ποτ' ἀῶ . . . . . ., | . . . ., ποθ' ἑσπ]έρας Τίμανδρος Μυννίωνος. [ἄλλο χωρίον, πλέθρα | . . . ., γείτων π]οτ' ἀῶ Φίλων Κλεΐππου, ποθ' ἑ[σπέρας . . . . | . . . . ἄλλο, πλέ]θρα ἐ[νε]νήκοντα ἕξ, γεί[τ]ων [ποτ' ἀῶ . . . ., | ποθ' ἑσπέρας . . . . .]πος [. . . λ]άου . . . . | . . . . ιστος Δε . . . . ας, πλέθ[ρα . . . ., γείτων πο[τ'] ἀῶ Θεαίν[ετος Καλλι]κράτεος, π[οθ' ἑσπέ]ρας Θεαίνετ[ος Καλλι]κράτεος. αχρά[δος] | πλέθρον, γείτων [ποτ' ἀῶ] | . . ό[σ]τρατος Λυσι . . . . . ., | ποθ' ἑσπέρας Θεό[προ]πος Σιμμίχου, τὰ [ποτὶ] | τοῖς Πολυφ[ο]ίτα τ[. . . πλέ]θρα ἐνενήκοντα, ... Ἀ]ριττῦς Θεάρτιος, [γεί]των ποτ' ἀῶ . . γ . . δας Ἀρχεδάμου, [π]|οθ' ἑσπέρας Ἀριστο[κρά]|τ[ης . . .]ναείδα . α . . καιαι πλέθρα τρια[κό]σια, γείτων ποτ' ἀ[ῶ Φω]|κίων Θεοδώρου, πο[θ' ἑσ]πέρας δι' ὁδοῦ Φίλω[ν Φίλ]|ωνος. Κλέων Ἀτ . . . μων ἕξ καὶ τὰ σπα . . . . |μενα πλέθρα ἑκατ[ὸν] | δέκα, γείτων ποτ' ἀ[ῶ . . . .]|ικλῆς Ἀμφιδάμου, | [πο]θ' ἑσπέρας Καλλικ[ράτης | Θε]αινέτου. ποτὶ θ . . . |π . οῖδι π[λ]έθρα [. . ., γεί]των ποτ' ἀῶ ἄλλ[α ἱερὰ] | χώρα, ποθ' ἑσπέ[ρας Πυ]|θόδωρος Ἀγιδίπ[που]. | πο[τ]ὶ Πιαλείᾳ τὸ [παρὰ τῷ] | Ἑκατον[β]ίῳ, πλέθ[ρα δεκα]|δύο, γείτων ποτ' ἀῶ [τὸ Ἑ]|κα[τ]όμβιον, ποθ' ἑ[σπέρας] Ξενοκράτης Καλλιμ[άχου].

Titulum magna ex parte evanidum neque ubique recte lectum ad agros quosdam Apollini et Dianae consecratos spectare apparet, ita ut vs. 1—23 leges et condiciones donationis contineant, quae nunc neque restitui neque intellegi possunt, reliquam partem tituli enumeratio fundorum occupet, quorum unicuique vicini ab oriente et ab occidente adduntur, non item a septentrionibus et a meridie, ut appareat hos omnes agros uno tractu ab oriente ad occidentem se excepisse unamque et continuam agri Hyampolitani regionem effecisse, cuius terminos communes meridionales et septentrionales in singulorum fundorum situ definiendo commemorare non attinebat. Ceterum in priore inscriptionis parte multa insunt obscura, veluti duorum fundorum mentio (vs. 5. 13), cum tamen infra multo plures enumerentur, et quae versibus 15—17 de epistula nescio cuius leguntur, qua nisi fallor donatio continebatur. Ac cum Paris pauca modo quae ultro se offerebant supplementa posuisset, ego paullo plura expedire conatus sum. In situ agrorum definiendo duo delubra commemorantur, alterum (vs. 26) incertum, siquidem emendationem meam paullo violentiorem esse me non fugit; alterius vero nomen Ἑκατόμβιον bis (vs. 76. 78) leviter corruptum certissima emendatione restitui. Quod quoniam Ἑκατόμβιος Apollinis cognomen esse aliunde notum est (Syll. Inscr. Graec. 373, 30), vix dubium videtur quin eiusdem dei, cui haec praedia dono dantur, fanum intellegendum sit. Versus 63 ita intellegendus est, ut fundo ab occidente vicinus esse indicetur Philonis Philonis f. ager, ita tamen ut via intercedat, δι' ὁδοῦ, ut διὰ τεττάρων ἐτῶν est quadriennii spatio interposito.

Mira dialecti fluctuatio, quae potissimum in promiscuo vocalium ᾱ et η usu cernitur, hunc titulum altera secundi a. Chr. n. saeculi parte non antiquiorem indicat; ex altera parte nihil inest quod ut usque ad imperatorum Romanorum aetatem descendamus suadeat.

88 Columna marmoris leucophaei, a. 1,00, l. 0,28, c. 0,28, in parietinis vici deserti quae vocantur *Smixi*. Qui locus cum multo propius absit a loco Hyampolis veteris (prope *Bogdáno*) quam a ruderibus Abarum (*Palaeo-Exarcho*), titulos illic repertos Hyampolitanos potius quam Abaeos esse probabile est (cf. adn. ad n. 83. 87. 89). Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 449 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 63 n. 1513). Exscripsit Lolling.

lapidis forma:

titulus

ΔΑΜΑΤΡΙΟΣ
ͻΑΣΩΝΟΣ
ΑΡΤΕΜΙΤΙ·

Δαμάτριος | [Θ]ράσωνος | Ἀρτέμιτι.

Dianae sacra Hyampoli fuisse etiam titulus n. 87, 9. 11 testatur.

89 Lapis calcarius a. 0,54, l. 0,29, inaedificatus in exteriore muro ecclesiae S. Georgii in vico *Exarcho*, quo delatus videtur ex parietinis Hyampolis antiquae prope vicum *Bogdáno* sitis. Ex Nicolai Chalkiopuli apographo ed. C. Wachsmuth Mus. Rhen. XXVII p. 614 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 61 n. 1506). Multo accuratius Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 449 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 73 n. 1535). Cf. quae adnotavi *Deutsche Litteraturzeitung* 1886 n. 11 p. 367. Exscripsit Lolling.

ΚΡΙΝΟΛΑΟΣ ΞΕΝΟΠΕΙΘΕ
ΟΣΙΕΡΗΤΕΥΣΑΣΤΟΠΡΟΠΥ
ΛΟΝΚΑΙΤΑΣΣΤΟΑΣΚΑΙΤΟΥΣ
ΟΙΚΟΥΣΣΑΡΑΠΕΙΕΙΣΕΙ
ΑΝΟΥΒΕΙΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Κρινόλαος Ξενοπείθεος ἱερητεύσας τὸ πρόπυ|λον καὶ τὰς στοὰς καὶ τοὺς | οἴκους Σαράπει, Εἴσει, | Ἀνούβει χαριστήριον.

In manumissionis instrumento Delphico paullo post annum 170 a. Chr. lapidi inciso (Wescher-Foucart *Inscr. rec. à Delphes* 82; Sylloge Inscr. Graec. 463) legitur στραταγέοντος τῶν Φωκέων Μενεσθέος τοῦ Κρινολάου Ὑαμπολίου. Huius praetoris patrem ipsum Xenopithis filium esse non credo, quia huius titulus aliquanto recentior esse videtur, sed eiusdem familiae homo sine dubio est. Cf. etiam n. 91, 2.

90 Tabula marmoris leucophaei, a. 0,16, l. 0,95, inventa ad eum angulum moenium Hyampolis veteris, qui spectat inter meridiem et orientem solem, translata in ecclesiolam dirutam, quae est in arce antiqua. Hic lapis cum aliis ab utraque parte commissus summam partem magnae basis efficiebat. Ed. Lolling *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 222 n. V. Anno 1888 iterum contulit idem.

ΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΑΝΕΘΗΚΕΝΚΑΙΤΗΠΟΛΕΙΑΓΩΝΟΘΕ
ΤΗΣΑΣΑΥΤΟΥΤΩΝΜΕΓΑΛΩΝΚΑΙΣΑΡΗΩΝΚΑΙΤΩΝΜΕΓΑ
ΛΩΝΕΛΑΦΗΒΟΛΙΩΝΤΕΚΑΙΛΑΦΡΙΩΝΔΙΣΟΥΣΑΓΩΝΑΣ
ΜΟΝΟΣΚΑΙΠΡΩΤΟΣΕΙΣΗΓΗΣΑΤΟΚΑΙΕΤΕΛΕΣΕΝΕΚΤΩΝΙΔΙ

lapidis figura:

ab antica parte:

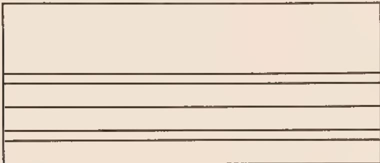

a latere:

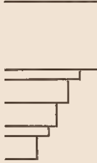

. . . . *ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέθηκεν καὶ τῇ πόλει, ἀγωνοθετήσας αὐτοῦ τῶν μεγάλων* **Καισαρήων** *καὶ τῶν μεγάλων* **Ἐλαφηβολίων** *τε καὶ Λαφρίων δίς, οὓς ἀγῶνας | μόνος καὶ πρῶτος εἰσηγήσατο καὶ ἐτέλεσεν ἐκ τῶν ἰδί[ων].*

Quum ille cuius hic titulus est, tres ludos a semet ipso primum institutos praedicet, necessario monumentum Caesaris aut Augusti aetati vindicandum est, quia *τῶν μεγάλων Καισαρήων* appellatio nullo imperatoris nomine proprio adiuncto luculentissime demonstrat, haec sacra non aliquo ex posterioribus principibus gubernacula reipublicae tenente demum condita esse.

91 'In ecclesia ad viam, quae Parapotamiis ducit Hyampolin (quae nunc est *Bogdáno*).' Ed. Ross Inscr. inedd. fasc. I p. 37 n. 85 tab. VII (Rangabé *Ant. Hell.* 1226; Lebas *Inscr.* II, 818; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 73 n. 1534). Lollingius, qui a Rossio aliquam ex dirutis ecclesiis vici deserti *Smixi* (v. ad n. 90) indicari perquam probabiliter coniecit, hunc lapidem frustra quaesivit.

ΝΟΝΤΩΝΦΩΚΕΩΝ
ΟΝΞΕΝΟΠΕΙΘΕΟΣΑΡΕΤΑΣ
ΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΤΑΣΕΝΑΥΤΟΥΣ

[Τὸ *κοι*]*νὸν τῶν Φωκέων* | [Κ*ρινόλα*]*ον Ξενοπείθεος ἀρετᾶς* | [*ἕνεκεν*] *καὶ εὐνοίας τᾶς ἐν αὐτούς.*

Nomen vs. 2 init. ex n. 89, 1 supplere non dubitavi, quia neque in litteratura neque in sermone quicquam est, quod hos titulos ad eandem aetatem referre vetet. Commune Phocensium concilium id hic significari videtur, quod aliquot post 146 a. Chr. annis Romanorum permissu restitutum erat (Pausan. VII, 16, 10).

92 In latere eiusdem lapidis, qui in fronte habet titulum n. 83. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 57 n. 3.

ΕΥΚΛΕΙΔΑΣΚΑΛΛΩ
ΤΙΜΑΝΔΡΟΝΤΟΝ
ΥΙΟΝΣΑΡΑΠΙΙΣΙΑΝΟΥΒΙ

Εὐκλείδας, Καλλὼ | Τίμανδρον τὸν | υἱὸν Σαράπι, Ἴσι, Ἀνούβι.

Timandrum Hyampolium habes etiam n. 87, 38. Titulum ut n. 89. 91 secundo aut primo a. Chr. n. saeculo vindicaverim.

93 Basis marmoris leucophaei, a. 0,77, l. 0,53, c. fere 0,30, in vico *Smixi*. Edd. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 450; P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 57 n. 4. Exscripsit Lolling.

ΤΕΙΜΩΝΑΓΑΣΙΟΥ
ΕΡΩΤΙΝΠΑΡΩΝΟΣ
ΤΗΝΙΔΙΑΝΓΥΝΑΙΚΑ

Τείμων Ἀγασίου | Ἐρῶτιν Πάρωνος τὴν ἰδίαν γυναῖκα.

Inscriptio sine dubio eis quae proxime antecedunt recentior, primo aut secundo p. Chr. n. saeculo exarata. Qui n. 61, 81 est Agasias Timonis filius, ad eandem stirpem pertinere videtur, etsi ille quidem in titulo Dauliensi sine ethnico commemoratur, ut civem Dauliensem esse probabile sit.

94 Basis lapidis calcarii leucophaei; inferior pars terrae immissa, quae conspicua sunt a. 0,75, l. 0,53, c. 0,52, in vico deserto *Smixi*. In superficie duo foramina. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 58 n. 9. Exscripsit Lolling.

Lollingii exemplum:

//////////////////////////////////
ΑΝΤΙΚΑΙΚΑΤΑΞΗϹ//
/ΙΤΟΝΗΔΙΙΙ◠ΤΙΟΦΘΟ
ΑΓ///ΚΑΙϹΝΑΛΑ3ΑϹ
ϹΙΑΝΠΟΛΙΜΕΙΖΟΝΑ
//ΙΝΙΩ

Parisii exemplum:

ΑΝΠ ΛΙΚΑΤΑΞΗϹΑ
ΟΠΟΝΗΔΗΤΟΥΤΟΝΦΘ
ЄϹΤ.ΛΗΝΑΛΛΞΑϹϹ
ΟΡΑΝΠΟΛΥΜΕΙΖΟΝΑ

lapidis figura:

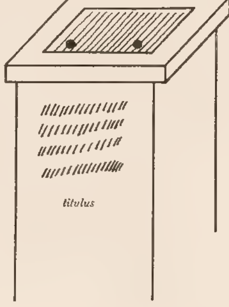

De titulo lectu difficillimo restituendo in tanta apographorum discrepantia desperandum videtur, praesertim cum quae Paris extricasse sibi visus est [Ἐν Ὑ]*άνπολι κατα*[ζ]*ήσας* | [τ]*όπον ἤδη τοῦτον φθ*[*ίμενος*] *ἐστ*[*ά*]*λην ἀλάξας* [*εἰς* | *χώ*]*ραν πολὺ μείζονα* sensu cassa sint. In Lollingii apographo vs. 3. 4 dactylici metri speciem habent, sed vs. 1. 2 repugnant. Vs. 4 vocativus [Ὑ]*άνπολι* fuisse videtur, cum dativus eiusdem nominis, quem Paris vs. 1 init. reponere conatur, cum eis quae Lollingius legit conciliari nequeat.

95 Stela marmoris subcaerulei supra acanthi foliis magnifice exornata, ad ecclesiam S. Georgii, quae est in vico *Kalapodi*. Minusculis litteris ed. Leake *Travels in Northern Greece* II p. 187, maiusculis P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 59 n. 10. Exscripsit Lolling.

Α Μ Υ Ν Α Ν Δ Ρ Ο Σ

rosa *rosa*

Ἀμύνανδρος.

96 Fragmentum stelae sepulcralis lapidis calcarii leucophaei, ad mediam ex tribus ecclesiolis dirutis, quae sunt in vico deserto *Smixi*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 57 n. 5. Exscripsit Lolling.

Ε Π Α Ι Ν Ε Τ/

Α Μ Ι Ν Ι Α/

Ἐπαίνετ[ος], Ἀμινία[ς].

IX.

ELATEA.

97 Pars inferior tabulae marmoris leucophaei, a. 0,35, l. 0,36, c. 0,09, inventa in muro quodam templi Minervae Cranaeae, nunc est in museo vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 332 n. 9. Exscripsit Lolling.

\ I I Λ
ΠΑΡΧΟΥΣΑΝΤΗΝΙΟΙ
Η ΕΔΟΧΘΑΙΤΩΙΚΟΙΝΩΙΦΩΚΕΩΝΤ///ΙΕ
///ΡΟΝΤΟΥ///////ΤΕΙΔΑΝΟΣΚΑΙΤΑΣΑΜΦΙΤΡΙΤΑΣ
ΕΝΤΗΝΩΙΚΑΙΤΑΝΝΑΣΟΝΑΣΥΛΑΕΙΜΕΝΚΑ///
ΕΝΤΑΝΚΑΤΑΣΚΕΥΑΝΤΟΥΝΑΟΥΤΟΥΘΕΟΥΕ⁻Ι
ΜΕΝΤ///ΙΠΑΡΟΝΤΟΣ///ͻΜΕΝΠΕΝΤΕΜ///ΑΣΥΣ
ΤΕΡΟΝΔΕΓΕΝΟΜΕΝΩΝΦΩΚΕΥΣΙΤΩΝΠΡΑΓΜΑΤΣ,
ΚΑΙΤΟΥΠΟΛΕΜΟΥΚΑΤΑΛΟΓΟΝΑΠΟΣΤΕΙΛΑΙ
ΚΑΤΑΞΙΩΣΤΩΝΘΕΩΝΚΑΙΤΑΣΥΠΑΡΧΟΥΣΑΣ
ΟΙΚΞΙΟΤΑΤΟΣΠΟΤΙΤΗΝΙΟΥΣΕΠΑΙΝΕΣΑΙΔΕΚΑΙ
ΤΑΝΠΟΛΙΝΤΗΝΙΩΝΟΤΙΤΟΥΤΕΙΕΡΟΥΤΑΝΕΠΙΜΕ
ΛΕΙΑΝΠΟΙΕΙΝΤΑΙΚΑΙΤΑΝΠΟΤΙΦΩΚΕΙΣΟΙΚΕΙΟΤΑ
ΤΑΑΝΑΝΕΟΥΝΤΑΙΚΑΙΕΙΜΕΝΤΗ\\\ΟΙΣΙΣΟΠΟΛΙ
ΤΕΙΑΝΠΑΣΙΔΕΔΟΜΕΝΑΝΕΜΦΩΚΕΥΣΙΔΟΜΕΝ
ΔΕΚΑΙΘΕΣ⁻ΙΑΙΔΙΑΙΤΟΥΤΩΙΘΕΑΡΩΙΜ''ΑΝΚΑΙΕ
ΞΕΝΙΑΚΑΛΕΣΑΝΤΩΝΑΥΤΟΝΤΟΙΦ///ΚΑΡΧΑΙ ΑΝ/
ΓΡΑΨΑΙΔΕΚΑΙΕΝΣΤΑΛΑΣΤΡΕΙΣΤΟΨΑΦΙΣΜΑΚ//
ΑΝΑΘΕΜΕΝΤΑΝΜΕΝΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΑΣ///ΘΑΝΑΣ
ΕΝΚΡΑΝΑΙΣΤΑΝΔΕΕΝΤΑΙΑΓΟΡΑΙΕΝΕΛΑΤΕΙ///
ΤΑΝΔΕΕΝΔΕΛΦ///ΙΣΤΟΔΕΑΝΑ///ΩΜΑΔΟΜΕΝΤ/// //
ΦΩΚΑΡΧΑΣΚΑΙΤΟΥΣΑΙ///ΙΣΤΗΡΑΣΘΕΣΘΑ///

vacat

[........ τὰν ὑ]πάρχουσαν Τηνίοι[ς .... δ]εδόχθαι τῷ κοινῷ Φωκέων τ[ὸ] ἱε|ρὸν τοῦ [Πο]τειδᾶνος καὶ τᾶς Ἀμφιτρίτας ἐν Τήνῳ καὶ τὰν νᾶσον ἄσυλα εἶμεν, κα[ὶ] ἐν τὰν κατασκευὰν τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ ἐ[π]ὶ μὲν τ[οῦ] παρόντος [δ]όμεν πέντε μ[ν]ᾶς, ὕσ|τερον δέ, γενομένων Φωκεῦσι τῶν πραγμάτω[ν] | καὶ τοῦ πολέμου κατὰ λόγον, ἀποστεῖλαι | καταξίως τῶν θεῶν καὶ τᾶς ὑπαρχούσας | οἰκειότατος ποτὶ Τηνίους. ἐπαινέσαι δὲ καὶ τὰν πόλιν Τηνίων, ὅτι τοῦ τε ἱεροῦ τὰν ἐπιμέλειαν ποιεῖνται καὶ τὰν ποτὶ Φωκεῖς οἰκειότα|τα ἀνανεοῦνται, καὶ εἶμεν Τη[ν]ίοις ἰσοπολιτείαν πᾶσι δεδομέναν ἐμ Φωκεῦσι. δόμεν | δὲ καὶ Θεστίᾳ Διαίτου τῷ θεαρῷ μ[ν]ᾶν, καὶ ἐ[πὶ] | ξένια καλεσάντων αὐτὸν τοὶ φ[ω]κάρχαι. ἀν[α]|γράψαι δὲ καὶ ἐν στάλας τρεῖς τὸ ψάφισμα, κ[αὶ] ἀναθέμεν τὰν μὲν ἐν τῷ ἱερῷ τᾶς [Ἀ]θάνας ἐν Κράναις, τὰν δ' ἐν τᾷ ἀγορᾷ ἐν Ἐλατεί[ᾳ], | τὰν δὲ ἐν Δελφ[ο]ῖς· τὸ δὲ ἀνά[λ]ωμα δόμεν τ[οὺς] φωκάρχας, καὶ τοὺς ἀρ[τ]ιστῆρας θέσθα[ι].

Haud infrequentia fuerunt saeculis tertio et secundo a. Chr. n. plebiscita civitatium Graecarum, quibus ius asyliae templis nobilissimis alius civitatis tribuebatur; quo ex numero, quod hic editur, commune Phocensium de sacris Neptuni et Amphitrites Teniis decretum si non antiquissimum, at certe unum ex antiquissimis est. Namque litteratura nihil habet, quod ab optimae aetatis usu abhorreat, et utique aliquanto antiquior est titulorum n. 99—103 scriptura, quos anno 240 a. Chr. certe non multo posteriores esse certa ratione evincitur. Quod si quis usque ad medium quartum a. Chr. n. saeculum ascendere et verba γενομένων Φωκεῦσι τῶν πραγμάτω[ν] καὶ τοῦ πολέμου κατὰ λόγον ad sacrum illud bellum annorum 355—346 a. Chr. referre audeat, litterarum certe formis vix redarguatur. Verum enimvero eiusmodi de asylia deliberationes ab illa antiquiore aetate omnino alienae esse videntur. Quare praestat priori tertii a. Chr. n. saeculi parti titulum vindicare; cuius temporis res Graecae cum propter testimoniorum penuriam omnium obscurissimae sint, ne id quidem pro certo pronuntiari licet, de quonam potissimum bello illa tituli verba accipienda sint. De ἀρτιστήρων magistratu (vs. 22) vide quae dixi ad n. 101, 9.

98 Marmor caeruleum, a. 0,66, l. 0,45, c. 0,18, inventum in peribolo templi Minervae Cranaeae, qui locus nunc vocatur *κάστρο στὸν Λαστέν* aut *κάστρο τῆς ἁγίας Εἰρήνης*, infra substructiones ipsius templi. Ed. Lolling *Mitth. des arch. Inst. in Athen* III (1878) p. 19. Anno 1888 denuo contulit idem et ectypum chartaceum misit.

ΤΙΘΕΣΘΑΙΒΟ...Ν͵Α
Ω . ΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΕΙΝΑΙΑΥΤΟΙΣΕΙ
_ΑΓΩΝΤΑΙΕΝΔΕΤΗΙΧΩΡΑΙΔΙΔΟΝΑΙΤ
ΝΑΙΤΟΔΙΚΑΙΟΝΔΙΔΟΝΑΙΑΥΤΟΥΣΚΑΙΛ
ΓΙΝΗΤΑΙΑΠΟΤΩΝΥΠΕΚΤΙΘΕΜΕΝΩΝΚΑ
ΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣΥΠΕΡΔΕΤΩΝΑΛΛΩΝΑΠΑΝΤ
ΛΜΒΑΝΕΙΝΒΟΙΩΤΟΥΣΚΑΙΦΩΚΕΙΣΠ[ΑΡΑΛΛΗ] *in rasura*
ΕΙΝΑΙΔΕΒΟΙΩΤΟΙΣΚΑΙΦΩΚΕΥΣΙΔΙΟΡΘΩΣΑΣ
ΡΟΑΝΔΟΞΗΙΚΟΙΝΗΙΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣΟΜΝΥΕΙΝΔΕΤΑ
ΝΑΚΑΙΤΑΚΑΤΑΠΟΛΕΙΣΚΑΘΕΚΑΣΤΟΝΕΝΙΑΥΤΟΝΕΦ
ΛΗΝΕΠΕΙΔΑΝΑΙΡΕΘΗΙΤΑΜΕΝΒΟΙΩΤΩΝΕΝΟΓΧΗΣΤ///
ΛΑΤΕΙΑΙΕΞΟΡΚΙΞΕΤΩΣΑΝΔΕΤΟΥΣΜΕΝΒΟΙΩΤΑΡΧ
ΙΝΟΙΣΤΡΑΤΗΓΟΙΤΟΥΣΔΕΣΤΡΑΤΗΓΟΥΣΚΑΙΤΑΚΑΤΑΠ
ΒΟΙΩΤΑΡΧΑΙΤΟΔΕΟΡΚΙΟΝΕΚΑΤΕΡΟΙΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ ΟΡΚΟ[Σ]
ΟΝΔΙΑΤΟΜΒΑΣΙΛΕΑΚΑΙΤΗΝΗΡΑΝΤΗΜΒΑΣΙΛΕΙΑΝΚΑΙΤΟΜΠΟΣ[ΕΙ]
ΝΑΘΗΝΑΝΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΘΕΟΥΣΠΑΝΤΑΣΚΑΙΠΑΣΑΣΕ/
ΙΩΤΟΙΣΚΑΙΦΩΚΕΥΣΙΚΑΤΑΤΑΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣΑΔΟΛΩΣΕΙΣΤΟΝ
ΝΟΝΕΥΟΡΚΟΥΝΤΙΜΕΜΜΟΙΕΙΗΠΟΛΛΑΚΑΓΑΘΑΕΙΔΕΦΙΟΡΚΟΙΗΝΤΑ
ΥΣΔΕΒΟΙΩΤΑΡΧΑΣΚΑΙΤΟΥΣΣΤΡΑΤΗΓΟΥΣΑΝΑ
ΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝΕΙΣΣΤΗΛΗΝΚΑΙΑΝΑΘΕΙΝΑΙΕΚΑΤΕΡΟΥΣ
ΙΣΕΝΙΕΡΩΙΟΥΑΝΔΟΚΗΙΕΓΚΑΛΛΙΣΤΩΙΕΙΝΑΙ

Quae uncis inclusi evanuerant, cum Lollingius lapidem iterum examinaret.

[. . . . . ἐὰν δέ τι ὑπεκ]τίθεσθαι βο[ύλω]ν[τ]α[ι Βοιωτοὶ εἰς τὴν Φωκίδα ἢ Φωκεῖς εἰς Βοι]ω[τ]ίαν, ἀτέλειαν εἶναι αὐτοῖς εἰ[σάγουσί τε καὶ ἐάν πάλιν ἐ]ξάγωνται· ἐν δὲ τῇ χώρᾳ διδόναι τ[ὰ τέλη . . . . | . . . .]ναιτο δίκαιον διδόναι αὐτοὺς καὶ λ[αμβάνειν . . . . . ἐὰν δέ τις] γίνηται ἀπὸ τῶν ὑπεκτιθεμένων κα[ρπός, ἀτελῆ εἶναι | παντὸς τέλους π]αρ' ἑκατέροις· ὑπὲρ δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντ[ων τὰ νόμι|μα τέλη λ]αμβάνειν Βοιωτοὺς καὶ Φωκεῖς παρ' ἀλλή[λων . . . . | . . . . . . ἐξ]εῖναι δὲ Βοιωτοῖς καὶ Φωκεῦσι διορθώσασ[θαι . . . . , ...] ὃ ἂν δόξῃ κοινῇ ἀμφοτέροις. ὀμνύειν δὲ τὰ [ἀμφοτέρων ἀρ|χεῖα τά τε κο]ινὰ καὶ τὰ κατὰ πόλεις καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐφ . . . . | . . . . λην ἐπειδὰν αἱρεθῇ, τὰ μὲν Βοιωτῶν ἐν Ὀγχηστ[ῷ, τὰ δὲ Φω|κέων ἐν Ἐ]λατείᾳ· ἐξορκιζέτωσαν δὲ τοὺς μὲν βοιωτάρχ[ας οἱ τῶν | Φωκέων κοι]νοὶ στρατηγοί, τοὺς δὲ στρατηγοὺς καὶ τὰ κατὰ π[όλεις | ἀρχεῖα οἱ] βοιωτάρχαι· τὸ δὲ ὅρκιον ἑκάτεροι παρεχόντων. Ὅρκος· | [Ὀμνύω τ]ὸν Δία τὸμ Βασιλέα καὶ τὴν Ἥραν τὴμ Βασίλειαν καὶ τὸμ Ποσει[δῶνα καὶ τὴ]ν Ἀθηνᾶν καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς πάντας καὶ πάσας ἐμ[μενεῖν τῇ συμμαχίᾳ Βο]ιωτοῖς καὶ Φωκεῦσι κατὰ τὰς ὁμολογίας ἀδόλως εἰς τὸν | [πάντα χρ]όνον· εὐορκοῦντι μέμ μοι εἴη πολλὰ κἀγαθά, εἰ δ' ἐφιορκοίην, τὰ [ναντία. το]ὺς δὲ βοιωτάρχας καὶ τοὺς στρατηγοὺς ἀνα|[γράψαι τὴ]ν συμμαχίαν εἰς στήλην καὶ ἀναθεῖναι ἑκατέρους [παρ' ἑαυτο]ῖς ἐν ἱερῷ, οὗ ἂν δοκῇ ἐγ καλλίστῳ εἶναι.

Foederis, quod inter Boeotos et Phocenses convenerat, maiorem partem supra fracto lapide intercidisse intellegitur, quia quae primariae sunt in *συμμαχίας* vi condiciones de armis iungendis deque mutuo auxilio ferendo hic desiderantur neque omnino ex ipsius pacti argumento quicquam superest nisi unus locus de armentis servitiisque per belli tempora apud vicinos deponendis (*ὑπεκτίθεσθαι*, vs. 1—7). Excipiunt haec ea praecepta, quae eiusmodi pactis in fine subiungi solent, de mutandis communi utrorumque consensu condicionibus (vs. 8. 9), de iureiurando (vs. 9—18), de foedere tabulis lapideis incidendo (vs. 19—21). Atque haec quidem nihil fere memorabile habent, illum priorem vero locum Lollingius perbene illustravit allatis cum scriptorum Aeneae (Poliorc. 10, 1) Xenophontis (Hell. I, 3, 2) Plutarchi (Alcib. 19) testimoniis, tum instrumentis foederum inter Hermiam et Erythraeos (Syll. Inscr. Graec. 97) et inter Priansios Hierapytniosque (C. I. G. 2556) factorum, quae admodum similes de ea re condiciones habent. In restituendis tituli verbis haud raro aut plura aut alia ac Lollingius supplenda existimavi, quae singillatim enumerare supervacaneum est. Vs. 13 *κο]ινοί* scripsi, quia apparet hic communes totius gentis magistratus a singularum civitatium, quae item praetores habebant, distingui; quod vero hic quidem apud Phocenses solos populorum magistratus peculiares commemorantur, apud Boeotos non item, id merae neglegentiae tribuendum est, siquidem paullo supra (vs. 10. 11) in utraque gente *τὰ κατὰ πόλεις* (*ἀρχεῖα*) ut iureiurando adigantur, praecipitur. Vs. 16 *εὐ[νοήσειν | Βο]ιωτοῖς καὶ Φωκεῦσι* Lolling, quod non modo litterae vestigio quod ille lapide iterum examinato post E agnovit refellitur, sed etiam per se aptum non est; nam qui haec iurat aut si Boeotus est, solis Phocensibus, aut si Phocensis, solis Boeotis se iureiurando obstringit. Eadem de causa reieci supplementum *ἐμ[πεδώσω τὴν συμμαχίαν] Βοιωτοῖς καὶ Φωκεῦσι*, quod initio propter expeditiorem enuntiati structuram, in qua dativi a verbo pendent, magis arriserat. In eo quod posui sane *Βοιωτῶν καὶ Φωκέων* potius exspectaveris; sed etiam dativus a *συμμαχίᾳ* pendens habet, quo defendatur.

Apparet hoc foedus fieri non potuisse nisi ea aetate, qua et Phocensium civitates commune concilium habebant et item Boeotorum. Quo nomine scrupulum movet Lollingii iudicium, qui et propter argumentum et propter litteraturam alteri tertii a. Chr. n. saeculi parti (a. 250—200 a. Chr.) tabulam vindicare conatur. Nam per magnam huius temporis partem non modo Aetolorum rapinis et excursionibus, id quod ipse Lollingius commemorat, vicinarum regionum res multifariam turbatas, sed etiam modo maiorem modo minorem numerum urbium Phocidis ipsorum foederi insertam fuisse scimus, cum aliae Philippi Macedonis praesidiis tenerentur. Quo tempore nullum fuisse omnium Phocensium concilium, nullum communem magistratum sponte patet. Atqui illa rerum condicio initium cepit aut ab anno 220 a. Chr. aut etiam antea, restitutum vero est Phocensium concilium non prius quam anno 196 a. Chr. (cf. W. Feldmann Analecta epigraphica ad historiam synoecismorum et sympolitiarum Graecorum, Argentorati 1885 p. 131 sqq.). Quod quoniam optio datur, utrum illo anno antiquiorem an hoc recentiorem titulum statuamus, hoc praefero cum propter sermonem volgarem, quem sane in foedere duarum gentium, quae non eadem dialecto utebantur, consentaneum est paullo prius usurpatum esse quam in singularum civitatium litteris publicis, tum propter scripturam, quae si quid video alteri a. Chr. n. saeculo melius

convenit quam tertio medio. Praecipue litterae alpha forma hic constanter usurpata, quae in angulo arcum pro linea recta habet, etsi tertio saeculo non plane inaudita est, tamen longe frequentius occurrit per totum fere saeculum secundum cum alibi (veluti Olympiae in sententia Milesiorum de lite Lacedaemoniorum cum Messeniis, Olympia V, Inscriptiones p. 103 n. 52) tum in ipsa Phocide (cf. n. 32). Neque vero improbabile est, eis ipsis miseriis ac vicissitudinibus, quas per aliquot decennia experti erant, Phocenses simulatque rursus in unum coierunt permotos esse, ut hoc foedus facerent cum vicina Boeotorum natione, cui similes casus erant pertimescendi. Itaque paullo post annum 196 a. Chr. haec lapidi incisa esse existimaverim.

99—102 Marmor leucophaeum. In latere sinistro (*A*) tituli n. 99. 100, in planicie antica convexa (*B*) n. 101, in planicie postica concava (*C*) n. 102. Inventus lapis in ecclesiola diruta infra ecclesiam S. Theodori, exstat in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 359 sqq. n. 2—5. Exscripsit Lolling.

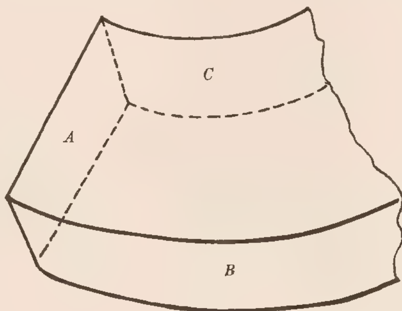

A

(99) ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΦΩΚΕΙΣΕΔΩΚΑΝΜΕΝΕΦΕΙΔΕΙΜΕΝΕΤΙΜΟΥΛΥΣΑΙΑΝΕΡΙΣΤΟΥ
ΑΓΕΜΑΧΩΙΠΡΩΤΟΜΑΧΟΥΛΑΡΙΣΑΙΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΑΥΤΟΙΣΚΑΙΕΚΓΟΝ///Ι////
ΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΦΩΚΑΡΧΕΟΝΤΩΝΚΥΔΙΠΠΟΥΤΙΘΟΡΡΕΟΣΞΕΝΟΤΙΜΟΥ
ΕΛΑΤΕΟΣΕΥΔΡΟΜΟΥΦΑΝΟΤΕΟΣΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΑΝΤΙΛΟΧΟΥΦΑΝ
ΟΣ

(100) ΘΑΙΤΥΧΑΙΑΡΧΟΝΤΟΣΓΕΝΝΑΙΟΥΕΔΩΚΕΑΠΟΛΙΣΤΩΝΕΛΑΤΕΩΝ
ΜΑΧΩΙΜΕΙΛΙΧΟΥΒΟΙΩΤΙΩΙΕΞΩΡΩΠΟΥΠΡΟΞΕΝΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝ
ΝΑΣΥΛΙΑΝΚΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΚΑΙΠΟΛΕΜ///ΥΚΑΙΕΙΡΑ
ΝΚΑΙΚΑΤΑ///ΑΛΑΣΣΑΝΚΑΙΓΑΣΕΓΚΤΗΣΙΝΚΑΙΟΙΚΙΑΣΚΑΙ
ΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ

B

(101) ////////////ΑΡΧΕ//ΙΛΛΙ////////////////////Λ
////////////////////////////////ΛΕ///ΛΑ//// //////////ΕΔΟ
ΤΟΙΣΦΩΚΕΥΣΙΝΠΡΟΘΥΜΟΣΑΙ/// /// /// /// /// ///ΤΙΕΥΕΡΓΕΤΕΙΝ>
ΦΩΚΕΩΝΕΝΠΕΛΟΠΟΝΝΑΣΩΙΚΑΙΕΥΝΟΥΣΕΩΝΔΙΑΤΕΛΕ
ΤΟΙΣΑΕΙΓΕΝΟΜΕ/////////ΔΕΔΟΧΘΑΙΤΩΙΚΟΙΝΩΙΦΩΚΕΩΝΕΓ
Ι///////ΟΝΕΚΚΡΗΤΑΣΑΝΑΝΕΩΣΑΣΘΑΙΔΕΑΥΤΩΙΤΑΝΥΠΑΡ
ΚΟΙΝΟΥΦΩΚΕΩΝΘΕ///CΛ///ΔΕΚΑΙΕΝΤΟΝΛΟΙΠΟΝΧΡΟΝΟΝΜΝΑ
ΦΩΚΑΡΧΑΣΚΑΙΑΝΑΘΕΜΕΝΕΝΤΩΙΚΟΙΝΩΙΕΝΕΛΑΤΕΙΑΙΕΙΚ
ΣΤΑΛΑΝΤΟΥΣΑΡΙΣΤΗΡΑΣΘΕΣΘΑΙΑΠΟΣΤΕΙΛΑΙΔΕΚΑΙΠΡΟ
Ε/// ///ΜΕΝΟΥΣΤΟΝΑΝΑΝΓΕΛΕΟΝΤΑΑΙΡΕΘΗΠΕΙΣΙΚΡΑΤΗΣΠΥΘΙΣ//

C

(102) ΘΕΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΑΜΦΑΡΕΤΟΥΤΟ^{Υ}Φ
ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΔΕΤΟΥΣΥΝΕΔΡΙΟΥΜΕ///ΩΝ//
ΔΑΤΟΥΔΙΟΚΛΕΟΥΣΑΠΟΛΙΣΤΩΝΕΛΑΤΕΩΝΕΔΩΚΕ
ΑΛΕΞΩΝΙΑΛΕΞΑΜΕΝΟΥΟΙΤΑΙΩΙΕΞ.////ΙΠΟΥΑΥΤΩΙΚΑΙ
ΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΚΑΙΤΑΛΟΙΠΑΠΑΝΤΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣ
ΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΤΑΣΠΟΛΙΟΣΥΠΑΡ
ΧΕΙΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΕΝΓΥΟΙΤΑΣΠΡΟΞΕΝΙΑΣΑΔΑΙΟΣ
ΚΛΕΟΦΩΝΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

99 Ἀγαθᾷ τύχᾳ. Φωκεῖς ἔδωκαν Μενεφείδει Μενετίμου, Λυσᾷ Ἀνερίττου, | Ἀγεμάχῳ Πρωτομάχου Λαρισαίοις προξενίαν αὐτοῖς καὶ ἐκγόν[ο]ι[ς] | κατὰ τὸν νόμον, φωκαρχεόντων Κυδίππου Τιθορρέος, Ξενοτίμου | Ἐλατέος, Εὐδρόμου Φανοτέος, γραμματεύοντος Ἀντιλόχου Φαν[οτέ]ος.

100 [Ἀγα]θᾷ τύχᾳ. Ἄρχοντος Γενναίου ἔδωκε ἁ πόλις τῶν Ἐλατέων | [Κλεο]μάχῳ Μειλίχου Βοιωτίῳ ἐξ Ὠρωποῦ προξενίαν, ἀτέλειαν, | [ἀτφάλεια]ν, ἀτυλίαν καὶ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις καὶ πολέμ[ο]υ καὶ εἰρά[νας, καὶ κατὰ γᾶ]ν καὶ κατὰ [θ]άλασσαν, καὶ γᾶς ἔγκτησιν καὶ οἰκίας καὶ | [τἆλλα ὅσα καὶ το]ῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις.

101 [Φωκ]αρχε[όντων ....]λε[.................. Ἐ]λα[τέος], ἔδο[ξε τῷ κοινῷ· ἐπειδὴ .....] τοῖς Φωκεῦσιν πρόθυμος ἀ[εί ἐσ]τι εὐεργετεῖν, χ[ρείας τε παρέχεται τοῖς ἐπιδημοῦσι] | Φωκέων ἐν Πελοποννάσῳ καὶ εὔνους ἐὼν διατελε[ῖ ....?. καὶ χρήσιμος αὐ]|τοῖς ἀεὶ γενόμε[νος]· δεδόχθαι τῷ κοινῷ Φωκέων ἐπ[αινέσαι .... Τυλ]ί[σι]ον(?) ἐκ Κρήτας, ἀνανεώσασθαι δὲ αὐτῷ τὰν ὑπάρ[χουσαν προξενίαν παρὰ τοῦ] | κοινοῦ Φωκέων, θέ[σ]θα[ι] δὲ καὶ ἐν τὸν λοιπὸν χρόνον μνα[μεῖον τᾶς ἀρετᾶς αὐτοῦ τοὺς] | φωκάρχας καὶ ἀναθέμεν ἐν τῷ κοινῷ ἐν Ἐλατείᾳ εἰκ[όνα γραπτάν, τὰν δὲ] | στάλαν τοὺς ἀριστῆρας θέσθαι. ἀποστεῖλαι δὲ καὶ πρὸς [Τυλισίους(?) ἄνδρα] | ἑ[λο]μένους τὸν ἀναγγελέοντα. ᾑρέθη Πεισικράτης Πυθίω[νος].

102 Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος Ἀμφαρέτου τοῦ Φ[ει]δία, γραμματεύοντος δὲ τοῦ συνεδρίου Με[ν]ων[ί]δα τοῦ Διοκλέους, ἁ πόλις τῶν Ἐλατέων ἔδωκε | Ἀλέξωνι Ἀλεξαμενοῦ Οἰταίῳ ἐξ ...ιπου αὐτῷ καὶ | ἐκγόνοις προξενίαν καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέτας τᾶς πόλιος ὑπάρ|χει κατὰ τὸν νόμον. ἔνγυοι τᾶς προξενίας· Ἀδαῖος, | Κλεοφῶν, Μένανδρος.

Haec omnia decreta eiusdem aetatis esse consentaneum est; ac n. 100 quidem qui hospitii publici honore afficitur Cleomachus Milichi f. Oropius, ab eo rogata tenemus tria eiusdem generis plebiscita Oropia, ex quibus unum (I, 252) Dionysii, duo reliqua (I, 253. 256) Stratonis communis Boeotorum archontis nomen praescriptum habent. Illum aliquo ex proximis ante 247 a. Chr. annis, hunc non multo post in magistratu fuisse demonstratum est I, 298. Praeterea Cleomachus sacerdos Amphiarai (I, 258. 302) etsi patris nomen adiunctum non habet, tamen quin idem sit, vix est dubium. Privilegium Elatense illis Oropiis aetate suppar esse inde quoque cernitur, quod in uno ex eis (I, 253) Cleomachi rogatione proxeniae honor confertur in Gennaeum Cleonis f. Elatensem, eundem sine dubio, qui hic archon recensetur.

Quod in titulo n. 101, 9 comparet ἀριστήρων collegium, ei n. 97, 22 idem tabulae erigendae negotium mandatur. Sed illic ex Lollingii apographo ἀ[ρτ]ιστῆρας potius scriptum fuisse colligitur. Utro loco erratum sit, ambiguus haereas; sed utique ἀρτιστήρ derivationem habet simplicissimam et officio magistratus egregie accommodatam, ἀριστήρ vero nullam.

103. 104 Marmor leucophaeum, fractum a dextra et a superiore parte; a sinistra alius lapis cum hoc commissus erat. Altitudo lapidis 0,52, lat. 0,45, cr. 0,28. Inventus in ruderibus ecclesiolae S. Ioannis, exstat in museo vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 364 n. 6. 7. Contulit Lolling.

(103)

ΔΗΣΩΣΙΚΛΗΣΧΑΡΙΚ
ΝΤΑΚΑΙΚΑΤΑΚΟΙΝΟΝΚΑΙΚΑΤΙ
ΟΝΕΝΤΑΠΑΡΑΚΑΛ//ΙΜΕΝΑΣΠΟΥΔΑΣ
ΑΙΤΩΙΔΑΜΩΙΤΩΙΕΛΑΤΕΩΝΕΠΑΙΝΕΣΑ
ΤΑΝΠΟΛΙΝΑΜΩΝΚΑΙΔΕΔΟΣΘΑΙΑΥΤΩ
ΑΤΑΓΑΝΚΑΙΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΚΑΙΠ///
ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΩΝΕΛΑΤΕΩ//

(104)

ΚΑΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΡΙΣΤΩΝΟΣΕΠΕΙΔΗΑΣΚ
ΝΑΜΩΝΚΑΙΤΑΝΑΝΑΣΤΡΟΦΑΝΠΟΙΗΣΑΜΕΝ
ΑΜΕΡΑΣΠΛΕΙΟΝΑΣΠΕΡΙΤΩΝΚΑΤΑΤΟΕΠΙΤΑΔΕΥ/
ΩΠΑΡΑΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΑΤΩΕΠΙΤΑΔΕΥΜΑΤΙΚΑΘΗΚΟΝΤΑ
ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΑΝΦΡΟΝΤΙΔΑΤΑΣΤΩΝΕΝΑΡΡΩΣΤΙΑΕΟ
ΙΚΑΘΗΚΟΝΕΣΤΙΤΟΙΣΠΡΟΤΙΜΕΟΝΤΟΙΣΔΟΞΑΝΟΠΩΣΟ
ΑΝΔΡΩΝΔΕΔΟΧΘΑΙΤΟΙΣΤΕΣΥΝΕΔΡΟΙΣΚΑΙΤΩΔΑΜΩ
ΙΔΕΔΟΣΘΑΙΑΥΤΩΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΑΥΤΟΥΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠ
ΟΜΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΚΑΙΚΑΤΑΓΑΝ//////ΙΚΑΤΑΘΑΛ
ΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΩ
ΣΤΩΝΥΜΟΣΝΙΚΟΔΩΡΟΥ

103 [Θεὸς τύχα. Ἐπει]δὴ Σωσικλῆς Χαρικ[λέους .... διατελεῖ κατὰ πά]ντα καὶ κατὰ κοινὸν καὶ κατ᾽ ἰδί[αν ἀπροφασίστως | ἐπιδιδοὺς ἑαυ]τὸν ἐν τὰ παρακαλ[ε]ίμενα, σπουδᾶς [καὶ προθυμίας οὐδὲν | ἐλλείπων, δεδόχθ]αι τῷ δάμῳ τῷ Ἐλατέων, ἐπαινέσα[ι αὐτὸν ἀρετᾶς καὶ εὐνοίας ἕνεκα τᾶς ποτὶ] τὰν πόλιν ἁμῶν, καὶ δεδόσθαι αὐτῷ [προξενίαν, ἀτυλίαν, | ἀσφάλειαν καὶ κ]ατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν, καὶ π[άντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ] εὐεργέταις τᾶς πόλιος τῶν Ἐλατέω[ν ὑπάρχει].

104 [Θεὸς τύ]χα. Ἄρχοντος Ἀρίστωνος· ἐπειδὴ Ἀσκ[...... ...... παραγενόμενος | ἐν τὰν πόλι]ν ἁμῶν καὶ τὰν ἀναστροφὰν ποιησάμεν[ος .... | ....]ω παρὰ τᾶς πόλιος τὰ τῷ ἐπιταδεύματι καθήκοντα [................ πεποίηται τὰν] ἐνδεχομέναν φροντίδα τᾶς τῶν ἐν ἀρρωστίᾳ ἐό[ντων σωτηρίας ...., καθὼς κ]αὶ καθῆκόν ἐστι τοῖς προτιμεόντοις δόξαν· ὅπως ο[ὖν ἁ πόλις φαίνηται χάριν ἔχουσα τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς τῶν] ἀνδρῶν, δεδόχθαι τοῖς τε συνέδροις καὶ τῷ δάμῳ, [ἐπαινέσαι Ἀσκ........... | ...., κ]αὶ δεδόσθαι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις αὐτοῦ προξενίαν, π[ολιτείαν, ἀσφάλειαν, | ἀσυλίαν, ἐπι]νομίαν, προεδρίαν, ἀτέλειαν καὶ κατὰ γᾶν [κα]ὶ κατὰ θάλ[ασσαν, καὶ τἆλλα πάντα | ὅσα καὶ τ]οῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος τῶ[ν Ἐλατέων ὑπάρχει. ἔγγυος | τᾶς προξενίας· Ἀρι]στώνυμος Νικοδώρου.

Hunc lapidem litteratura demonstrat illo, qui titulos n. 99—102 habet, aliquanto recentiorem ac vix ante saeculi a. Chr. n. secundi mediam partem incisum esse.

105. 106 Fragmentum marmoris leucophaei undique mutilum, inventum in ecclesiola deserta infra ecclesiam S. Theodori, exstat in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 366 n. 8. Exscripsit Lolling.

(105)

Α
ΕΠΙΤ
ΞΕΝΙΑΝ
ΑΘΑΛΑΣΣ
ΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠ
ΙΟΝΝΟΜΟΝΕΓΓΥ
ΑΝΝΕΟΣ

(106)

Γ Α Θ Ι
ΝΕΔΩΚΕΚΟΝΩΝ
ΤΟΙΣΑΥΤΟΙΣΚ
ΙΑΤΕΛΕΙ/
ΚΑΙΤΑ

105 [Ἀγαθ]ᾶ[ι τύχαι. | ....] ἐπιπ[.................. .... προ]ξενίαν, [.............. ἀτέλειαν καὶ κατὰ γᾶν | καὶ κατ]ὰ θάλασσ[αν, καὶ τἆλλα πάντα | ὅσα καὶ] τοῖς ἄλλοις π[ροξένοις καὶ εὐεργέταις ὑπάρχει | κατὰ τ]ὸν νόμον. ἔγγυ[ος τᾶς προξενίας· ..... | ... ...]άννεος.

106 [Ἀ]γαθᾶ[ι τύχα. Ἁ πόλις Ἐλατέω]ν ἔδωκε Κόιων[ι ...... καὶ ....ί]οις αὐτοῖς κ[αὶ ἐκγόνοις προξενίαν καὶ ... . κα]ὶ ἀτέλεια[ν καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ | θάλασσαν] καὶ τἆ[λλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις ὑπάρχει κατὰ τὸν νόμον].

107 Fragmenta duo lapidis inter se contingentia; a sinistra exstat margo. In vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 367. Exscripsit Lolling.

ΕΠΕΙΔΙ
ΣΩΝΤΑ
ΘΕΝΕΝ
ΤΙΜΑΙΣ
ΤΕΤΑΙΚΑ
ΤΕΙΑΝΑΣ
ΛΑΤΙΝ

.... ἐπειδὴ [.......... διατελεῖ λέγων καὶ πράσ]σων τὰ [βέλτιττα τᾷ πόλει ....]θεν ἐν .... τιμαῖς .... τεται κα]ὶ ...... εἶναι αὐτῷ προξενίαν, ἰσοπολι]τείαν, ἀτ[φάλειαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλατταν καὶ τἆλ]λα τίμ[ια ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τᾶς πόλιος ὑπαρχει].

108 Marmor leucophaeum undique fractum, a. 0,62, l. 0,45, admodum detritum. In vico *Drachmani* in museo. Exscripsit Lolling.

ΛΙΝ
ΤΩΤΑΝ
ΓΡΟΣΠΟΛΙ
Δ /// Π ΙΙ
ΤΟ /// Λ /// ΩΣ
ΟΝΓΡΑΜΜΑΤ
ΥΣΑΝΕΓΙΙ
ΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝ
ΑΓΑΜΑΙΚΑΤΑ
ΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕ
ΝΑ //////// ΙΩ
ΑΣΠΟΛΙΟΣ
ΛΑΤΕΩΝΚ
ΛΕΑΣΩΤΙ
vacat

Vs. 1 [τὰν πό]λιν; vs. 2 .....τω τὰν [πόλιν?]; vs. 3 ....γρος Πολί[τα]; vs. 6 [τ]ὸν γραμματ[έα]; vs. 7 .....ς ανεγ...; vs. 8 [τὰ π]ρογεγραμμέν[α]; vs. 9. 10 [καὶ κατ]ὰ γᾶ[ν κ]αὶ κατὰ [θάλατταν, καὶ τἆλλα τίμια ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοι]ς καὶ εὐεργέ[ταις τᾶς πόλιος ὑπάρχει]; vs. 12 [τ]ᾶς πόλιος; vs. 13 [Ἐ]λατέων κ....; vs. 14 [ἔγγυοι τᾶς προξενίας· ....κ]λέα, Σώτι[μος ....].

109 Tabula marmoris leucophaei, a. 0,35, l. 0,25, inventa in muro quodam intra ipsum templum Minervae Cranaeae, exstat in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 337 n. 10. Exscripsit Lolling.

ΕΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝ
ΑΡΧΟΝΤΟΣΚΑΛΛΙΠΠΟΥ
ΤΟΥΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΣΓΡΑΜ
ΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΔΕΤΟΥΣΥ
ΝΕΔΡΙΟΥΠΟΛΥΞΕΝΟΥΤΟΥΞΕ
ΝΟΚΑΤΕΟΣΨΑΦΙΣΜΑ
ΜΗΝΟΣΠΕΜΠΤΟΥΠΕΝΤΕΚΑΙ
ΔΕΚΑΤΑΕΝΤΟΙΣΣΥΝΕΔΡΟΙΣΧΕΙ
ΡΟΣΚΟΠΟΣΞΕΝΟΔΟΚΟΣΘΕΟΓΝΙΟΣ
ΕΔΟΞΕΤΟΙΣΣΥΝΕΔΡΟΙΣΣΤΕΦΑΝΟΝ
ΤΟΝΟΝΤΑΠΡΟΤΕΡΟΝΠΑΙΔΑΛΑΜΠΩ *sic*
ΝΟΣΕΛΕΥΘΕΡΟΝΕΙΜΕΝΚΑΙΤΟΝΑΠΕ
ΛΕΥΘΕΡΙΣΜ ΝΑΥΤΟΥΑΝΑΓΡΑΨΑΙ
ΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΑΣΑΘΑΝΑΣΤΑΣΚΡΑΝΑΙ
ΑΣΑΠΟΤΕΤΟΥΜΕΝΕΚΛΕΙΑΣΚΑΠΟ
ΤΑΣΠΟΛΙΟΣΟΝΟ///ΑΤΟΣΕΙΚΑΚΑΙΕΝΤΩΙ
ΔΑΜΩΔΟΞΗΕΔΟΞΕΚΑΙΕΝΤΩΙΔΑΜΩΙ
ΓΕΝΟΜΕΝΑΣΨΑΦΟΦΟΡΙΑΣΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝ
ΟΔΑΜΟΣΕΛΑΤΕΩΝΚΑΙΜΕΝΕ
ΚΛΕΙΑΛΑΜΠΡΩΝΟΣΑΦΙΕΝΤΙ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΝΣΤΕΦΑΝΟΝΤΟΝΟ
ΤΑΠ ///////// ΕΡΟΝΠΑΙΔΑΛΑΜΠΡ ////

[Θ]εὸς τύχαν ἀγαθάν. | Ἄρχοντος Καλλίππου τοῦ Ἀριττοκλέος, γραμ|ματεύοντος δὲ τοῦ συνεδρίου Πολυξένου τοῦ Ξενοκράτεος, ψάφισμα.

μηνὸς πέμπτου πεντεκαιδεκάτᾳ, ἐν τοῖς συνέδροις χειροτκόπος Ξενόδοκος Θεόγνιος· ἔδοξε τοῖς συνέδροις, Στέφανον τὸν ὄντα πρότερον παῖδα Λάμπ(ρ)ω|νος ἐλεύθερον εἶμεν, καὶ τὸν ἀπελευθερισμ[ὸ]ν αὐτοῦ ἀναγράψαι | [ἐ]ν τῷ ἱερῷ τᾶς Ἀθάνας τᾶς Κραναί|ας ἀπό τε τοῦ Μενεκλείας κἀπὸ τᾶς πόλιος ὀνό[μ]ατος, εἶκα καὶ ἐν τῷ | δάμῳ δόξῃ. ἔδοξε καὶ ἐν τῷ δάμῳ γενομένας ψαφοφορίας κατὰ τὸν νόμον.

Ὁ δᾶμος Ἐλατέων καὶ Μενέ|κλεια Λάμπρωνος ἀφίεντι ἐλεύθερον Στέφανον τὸν ὄ[ν]τα π[ρότ]ερον παῖδα Λάμπ[ρωνος].

Lampro quidam Elatensis moriens Menecliae filiae cum aliis bonis reliquerat Stephanum servum, cuius manumissionem haec tabula testatur. Ex qua, id quod plane singulare est, praeter dominae voluntatem etiam senatus populique Elatensis consensu opus fuisse ad manumissionem perficiendam videmus. Quod Paris quidem ita expedire conatus est, ut Stephanum insigni quadam re gesta gratiam a populo Elatensi iniisse statueret. Sed si praemii loco libertas publice tributa esset, permirum videri debebat homines Graecos in eiusmodi tabulis publicis laudationum neutiquam parcos illius merita silentio transiisse. Accedit aliud: namque sive Stephanus superstite priore domino egregio beneficio civitatem affecit, mireris cur mortuo eo demum populus gratiam rettulerit, sive post illius obitum demum id factum statuimus, non perspicitur, cur non sim-

pliciter Menecliae servus dicatur, sed ὁ ὢν πρότερον παῖς Λάμπρωνος. Quae verba ita modo commodam explicationem habeant, si post ipsam domini mortem statim manumissum sumamus. Consensu vero senatus populique coniecerim propterea opus fuisse, quia nullum superstitem habebat Meneclia necessarium, qui post patris mortem tutoris (κυρίου) officium sustineret.

Quod vs. 8 legitur vocabulum χειροσκόπος, eo Suidae explicationem, a nonnullis in dubitationem vocatam, quia adhuc nullum eius usus exemplum notum erat, χειροσκόποι· οἱ τὰς χειροτονίας ἐπισκοποῦντες, luculenter confirmari monuit Paris.

---

110 Pars superior tabulae lapidis calcarii leucophaei, a. 0,41, l. 0.42, c. 0,12. Scriptura lectu difficilis. Inventus lapis in muro occidentem versus a templo Minervae, exstat in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 326 n. 3. Exscripsit Lolling.

Ͽ Ε Θ Σ Κ Α Τ Ε Β Α Λ Θ Ν Τ Ο Φ Ω Κ Ε Ι Σ Τ
Α Χ Ρ Η Μ Α Τ Α Ε Ν Δ Ε Λ Φ Θ Υ Σ Δ Δ Δ
Α Ρ Χ Θ Ν Τ Θ Σ Ι Λ Β Θ Υ Λ Θ /// Θ
/// Α Ι Σ Χ /// Ι Ω Ν Θ Σ Μ Ε Δ Ε Ω Ν Ι Θ Υ Β Ρ Υ Τ Α
//////////////// Ω Ν Δ Ε Λ Φ Ω Ν Τ Α Ρ Α Ν Τ Ι Ν Θ Υ Α //////
Θ //////////////// Θ Υ Λ /// Ι Ι Θ ////// Θ Σ Ε Τ Υ Μ Ω Ν Δ Α
Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ε Σ Φ Ω Κ Ε Ω Ν Α Γ Η Σ Ι Π Π Ο Σ
Λ ////////// Ι / Σ Τ Ι Δ Η Σ Π Λ Ε Ι Σ Τ Ε Α Σ Κ Λ
Ξ Θ Ν Β Ρ Θ Τ Θ Σ Δ Ε Λ Φ Ω Ν Π Λ Ε Ι Σ Τ Ε
/ Ι// Τ Ρ Α Π Ε Ξ Ι Τ Α Σ

Θεός. Κατεβάλοντο Φωκεῖς τὰ χρήματα ἐν Δελφοὺς ΔΔΔ, ἄρχοντος [Νικ]α[τι]βούλου [τ]ο[ῦ] Αἰσχ[ρ]ίωνος Μεδεωνίου, βρυτα[νευόντ]ων Δελφῶν Ταραντίνου, Α.. ...., ...ος, Ἐτυμώνδα. μάρτυρες Φωκέων Ἀγήσιππος, Ἀ[ειμν]αστίδ[α]ς, Πλειστέας, Κλ[εόνβροτος, Δελφῶν Πλειστέ]ας. ....] τραπεζίτας.

Phocenses quum anno 346 a. Chr. a Phalaeco duce eiusque mercennariis deserti in deditionem venire cogerentur, inter alias durissimas condiciones Amphictionum decreto eis annuum sexagenorum talentorum tributum impositum, quod penderent, dum opes direptas Apollinis Pythii restitutae essent, Diodorus narrat XVI, 60, 2: ἔχειν δὲ Φωκεῖς τὴν χώραν καὶ φέρειν κατ᾽ ἐνιαυτὸν τῷ θεῷ φόρον τάλαντα ἑξήκοντα, μέχρι ἂν ἐκτείσωσι τὰ ἀπογραφέντα χρήματα κατὰ τὴν ἱεροσυλίαν. Atqui reddenda erant deo plus quam decem milia talentorum ex computatione, quae exstat apud eundem XVI, 56, 6: ὥστε τὸ πᾶν κατακοπὲν χρυσίον εἰς ἀργυρίου λόγον ἀναγομένων τῶν χρημάτων εὑρίσκεσθαι τάλαντα τετρακισχίλια, τῶν δὲ ἀργυρῶν ἀναθημάτων τῶν τε ὑπὸ Κροίσου καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἀνατεθέντων τοὺς πάντας στρατηγοὺς δεδαπανηκέναι τάλαντα πλείω τῶν ἑξακισχιλίων, προστιθεμένων δὲ καὶ τῶν χρυσῶν ἀναθημάτων ὑπερβάλλειν τὰ μύρια τάλαντα. Quae ut conficerentur annuis sexagenorum talentorum pensionibus fieri non poterat ante annum 170 a. Chr. Sed re vera per plus quam sesquisaeculum quotannis eam summam solvere perrexisse Phocenses, praesertim in tantis turbis quantae per illam aetatem Graeciam continenter vexaverunt, nullo modo credibile est. Ac cum hi tituli manifesto ad illas pecunias spectent, nihil in eis inest, quod omnes ad alteram partem quarti et priorem tertii a. Chr. n. saeculi referre vetet. Videmus bis per annum sub tempus conciliorum Amphictionicorum (ἐν τὰν ἐαρινὰν πυλαίαν n. 111, 2) tricena talenta reddita esse.

Recte Paris ex litterarum formis, inter quas praecipue Θ pro Ο memorabilis est (cf. n. 130), titulum n. 110 omnium antiquissimum ac sine dubio quarto a. Chr. n. saeculo scriptum collegit. Adde quod vs. 3 sub finem genetivus secundae quam dicunt declinationis terminationem Θ, non ΘΥ habuisse videtur. Tamen aliquot certe anni inter deditionem Phocensium et hanc pensionem elapsi erant; namque qui hic inscribitur communis Phocensium magistratus, eum non est probabile mansisse post cladem anni 346 a. Chr., sed restitutum esse, cum Athenienses et Thebani paullo ante cladem Chaeronensem (a. 338 a. Chr.) Phocenses in oppida sua reducerent; cf. Paus. X, 3, 3.

Vs. 3 [Θρ]α[συ]βούλου Paris, quod spatii rationibus minus accommodatum est. Vs. 8 init. Ἀ[ρι]στίδης idem, quod cum Lollingii apographo conciliari nequit; quod posui, cum vestigiis ab illo enotatis convenit, sed nequaquam certum est.

---

111 Tabula lapidis calcarii leucophaei, a. 0,82, l. 0,44, c. 0,12. Undique praeter inferiorem partem exstat margo. Inventus lapis prope orientalem murum substructionis templi Minervae Cranaeae, translatus in museum vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 323 n. 2. Exscripsit Lolling.

/// Ε Ο Σ Φ Ω Κ Ε Ι Σ /// /// /// /// /// Α Λ Ο Ν Τ Ρ Ι Α Ν Ο Ν Τ Α Τ
Α Λ Α Ν Τ Α Ε Ν Δ Ε Λ /// Ο /// /// Ε Ν Τ Α Ν Ε Α Ρ Ι Ν Α Ν Π Ι Λ Α
Ι Α Ν Α Ρ Χ Ο Ν Ν Φ Ω Σ Ι Α Ρ Χ Ε Δ Α Μ Ο Υ Ε Λ Α
Τ Ε Ι Ε Ο Σ Κ Ρ Ι Τ Ω Ν Ο Σ Ε ////////// Λ Ε Λ Ι Τ Ω Ν Ο Σ Ε Λ Α Τ
Ε Ι Ε Ο Σ Κ Ρ Ι Τ Ω Ν Ο Σ Π Ο /. Ͻ Υ Γ Ρ Α Μ Α Τ Ε Ο Ν Τ Ο
Σ Τ Ι Μ Α Ρ Ι Ι Ο Υ Ε Ρ Ω Χ Ͻ Υ Α Ρ Χ Ο Ν Ο Σ Δ Ε Λ Φ Ο Ι Σ
Π Α Λ Α Ι Ο Υ Ε Υ Α Ν Θ Ε Ο Σ Β Ρ Υ Τ Α Ν Ε Υ Ο Ν Τ Ω Ν Θ Η Β
Α Γ Ο Ρ Α Σ Ε Λ Ι Ν Ι Ο Σ Ε /// Δ Ο Κ Ο Σ Ε Π Η Ι Λ Τ Ο Υ Α Ρ Ι Σ Τ Ω Ν
/ Η Τ Ο Σ Ε Υ Π Ο Λ Ι Σ Κ Λ Ε Ο Δ Α Μ Ο Υ Κ Λ Ε Ω /// Α Ι Ν Η Σ Ι Δ Α Μ Ο Ι
//// Ν Α Σ Ε Α Σ Ε Υ Α Ν Γ Ε Λ Ο Υ Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Σ Κ Ρ Α Τ Ε Ι Δ Α Τ Ε
. Ε Δ Ο Σ Α Ι Σ Χ Ρ Ι Ω Ν Λ Γ Ε Σ Τ Ρ Α Τ Ο Σ Δ Α Ρ Κ Ε Ο Σ Λ
Ι Σ Ω Ν /// Ι Ι Μ Λ Ι Λ ////////////////////////// Χ Ι Δ Α Σ Φ Ω Κ Ε Ω Ν Τ Υ Δ
/ Σ Ε Λ Α Τ Ε Υ Σ Ν Ι Κ Ο Δ Ω Ρ Ο Σ Λ Ι Λ Α Ι Ε Υ Σ Ξ Ε Ν Ο Π Ε Ι Θ
./// < Ε /// /// Χ Ο Σ Λ Α Κ Ρ Ι Τ Ο Σ Ε Λ Α Τ Ε Υ Ν Ι Κ Ο Β Ο Υ Λ Ο Σ Ε
Λ Α Τ Ε Υ Σ

[Θ]εός. Φωκεῖς [κατέβ]αλον τριάκο[ν]τα τ[άλαντα ἐν Δελ[φ]ο[ὺς] ἐν τὰν ἐαριν[ὰν] π[υ]λαίαν, ἀρχόν[τ]ων Φω[κεῦ]σι Ἀρχεδάμου Ἐλατείος, Κρίτωνος Ἐ[ρωχοῦ, Μ]ελίτωνος Ἐλατειέος, Κρίτωνος Πο....ου, γραμ(μ)ατεύοντο[ς] Τιμαρί[ο]ου Ἐρωχοῦ, ἄρχον[τ]ος Δελφοῖς [Π]αλαίου Εὐάνθεος, βρυτανευόντων Θηβαγόρας Ἐλίνιος, Ε[ὔ]δοκος Ἐπη[ρ]άτου, Ἀρίστων ..ητος, Εὔπολις Κλεοδάμου, Κλέω[ν] Αἰνησιδάμο[υ, Μ]νασέας Εὐαγγέλου, Θεόδωρος Κρατείδα, Τε[λ]έδ[αμ]ος Αἰσχρίων[δα], Ἀγέστρατος Δάρκεος, Λ[ύ]σων [Χ]α[ρ]μα[ντ]ίδ[α, ...]χίδας, Φωκέων Τυδ[εὺ]ς Ἐλατεύς, Νικόδωρος Λιλαιεύς, Ξενοπείθ[η]ς Ἐ[ρω]χός, Λάκριτος Ἐλατεύ(ς), Νικόβουλος Ἐλατεύς.

Cf. quae adnotavi ad n. 110. Supplementa paene omnia Parisii sunt, a quo dissentiendi nulla causa erat praeter quaedam leviora, ubi Lollingii apographum cum illius restitutione pugnabat (veluti vs. 6 Τιμα[γήτ]ου Par.).

Vs. 4 ubi Paris adnotavit ethnicum incertum esse, quia tria essent ab eadem littera E incipientia, Ἐχεδαμιεύς, Ἐλατ(ει)εύς, Ἐρωχός, hoc ponere non dubitavi, quia reliquis duobus spatium non sufficit. Quod vs. 7 sqq. propria prytanum nomina ad unum omnia nominativum casum habent, etsi genetivus *βρυτανευόντων* praemittitur, nullam habet offensionem; gemina plane eiusdem neglegentiae exempla habes I, 1672, 4 sqq.: *ἀφεδριατευόντων* Δωρόθεος Ἀριστέαο Πλατηεύς, Ε..... Ἱσμηνίχω Θειβῆος, Εὐρούμει Διοσκο[ρίδα]ο Θεισπιεύς, Καφισόδωρος Ἑρμα[ίω ....], Μαντίας Νικοκλείδαο Ἀνθ[αδόνιος] et Olympia V, Inscriptiones p. 73 n. 36, 5 sqq.: ὑπὸ ἑλ[λα]νοδικᾶν Ἀγιάδ|ας, Φίλ[ων Λ]υκομήδεος, Βάθυλ[λος Κ]εου[ά]χω.

112 Tabula lapidis calcarii leucophaei, l. 0,43, fracta in duas partes inter se contingentes. Litterae inter lineas leviter incisas. Inventus lapis in muro templi Minervae Cranaeae, nunc exstat in museo vici *Drachmani.* Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 327 n. 4. Exscripsit Lolling.

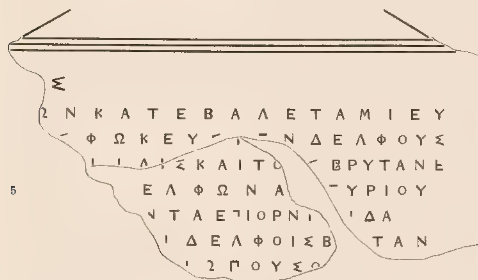

[Θεό]ς. [Κλέ]ων κατέβαλε ταμιεύ[ων τοῖ]ς Φωκεῦσι ἐν Δελφοὺς [τοῖς ταμ]ίαις καὶ το[ῖ]ς βρυτανε|[ύουσι Δ]ελφῶν ἀ[ργ]υρίου | [ΔΔΔ τάλα]ντα, ἐπὶ Ὀρνι[θ]ίδα [ἄρχοντος ἐν] Δελφοῖς, β[ρυ]ταν|[ευόντων Μελαν]ώπου, Σω[.........].

Cf. quae adnotavi ad n. 110. Supplevit Paris.

113 Fragmentum tabulae marmoris leucophaei, a. 0,22, l. 0,18. A sinistra exstat margo. Litterae altae 0,01. In museo vici *Drachmani.* Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 330 n. 6. Exscripsit Lolling.

ΕΛΦΟΙΣΒΑ
ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ
ΤΟΣΚΛΕΟΔΑΜ
ΕΥΣΔΙΟΝΥΣ
ΠΕΙΣΙΛΑΟΣ/
ΜΑΡΤΥΡΕΣΦΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΣΝ
ΠΕΡΙΚΛΗΣ
ΔΕΛΦΩΝΦΙ
ΚΑΛΛΙΚΡΑΤ
ΕΤΥΜΩΝΔΑΣ
vacat

[.... ἄρχοντος ἐν | Δ]ελφοῖς Βα........., | πρυτάνεις ....|τος, Κλεόδαμ[ος, ..., ...]|εύς, Διονυσ...., ..., | Πεισίλαος, ... μάρτυρες Φω[κέων ....], Θεόδωρος, Ν.........., | Περικλῆς, ... | Δελφῶν Φι............., Καλλικράτ[ης, ...] | Ἐτυμώνδας, ...

Tribus superioribus tabulis haec paullo recentior existimanda est, quia in locum scripturae *βρυτανευόντων*, quae sine dubio pronuntiationem per illas regiones usitatam fideliter exprimit, hic iam successit volgaris *πρυτάνεις*, quae recurrit n. 114, 3. Aut sub finem quarti a. Chr. n. saeculi aut ipsis tertii initiis haec incisa esse etiam litterae *φι* forma tum maxime volgaris indicare videtur.

114 Pars inferior stelae lapidis calcarii leucophaei, a. 0,40, l. 0,35, c. 0,10, in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1881) p. 329 n. 5. Exscripsit Lolling.

ΑΥ
ΟΤΟΙΓΕΙ
ΠΡΥΤΑΝΙΕΣΜ
ΛΕΩΝΥΜΟΣΕΡΜΙΑΣΠΟ
///ΗΣΚΛΕΑΡΕΤΟΣΑΝΤΙΜΑΧΟΣΞΕ
ΚΟΣΑΡΙΣΤΩΝΥΜΟΣΟΛΥΜΠ////ΟΔ//////////////////
ΔΕΛΦΩΝΠΥΘΟΔΩΡΟΣΙΕΡΟΣ//////////////Ο//////
ΣΤΑΣΜΕΙΔΩΝΕΧΥΛΛΟΣ/// ///\Ε////////////////
ΔΙΚΩΝΚΑΛΛΙΞΕΝΟΣ///////////////

.......αο[.......|......ντ]ο τοὶ γε[νόμενοι | ἀεὶ] πρυτάνιες. μ[άρτυρες Φωκέων | Κ]λεώνυμος, Ἑρμίας, Πο......, ...ης, Κλεάρετος, Ἀντίμαχος, Ξέ[νων, Αὐ]|κος, Ἀριστώνυμος, Ὀλυμπ[ι]όδ[ωρος]· Δελφῶν Πυθόδωρος, Ἱερόσ[τρατος], Ὀ[ρέ]|στας, Μείδων, Ἔχυλλος, ..., Δίκων, Καλλίξενος, ...

In versibus 2—4 restituendis a Parisii ratione paullulum deflexi. Is enim magistratus significationem *πρυτάνιες* nominibus propriis prytanum, quorum primum ab M...... inciperet, praemitti statuit. At cum vs. 5 Δελφῶν scriptum sit, ea nomina quae proxime antecedunt, non prytanum Delphorum, sed testium Phocensium esse colligendum est. Neque vero ullus ante versum octavum locus est, ubi vocabulis *μάρτυρες Φωκέων* reponendis spatium sufficiat, praeter vs. 3. Quod quoniam etiam alterius versus reliquiae ab eis formulis quae in reliquis huius generis tabulis leguntur plane discrepant, vocem *πρυτάνιες* clausulam enuntiati alicuius efficere existimo, quo aliquid praecipiatur quod eis qui quotannis prytanes constituantur faciendum sit. De aetate tituli vide ad n. 113.

115 Fragmentum tabulae marmoris leucophaei, a. 0,34, l. 0,36, in museo vici *Drachmani.* Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 330 n. 7. Exscripsit Lolling.

ΑΙΑ//ΡΙΟΥΒΟΥΛΕΥ
ΟΝΤΩΝΜΕΛΑΝΩΠΟΥΔΑΜΟ
ΧΑΡΕΟΣΚΛΕΩΝΟΣΑΙΣΧΡΙ
ΩΝΔΑΜΑΡΤΥΡΕΣΠΑΣΙΞΕ
ΝΟΣΑΡΓΕΙΟΣΔΕΛΦΩΝΓΛ
ΑΥΚΩΝΛΥΣΙΔΑΜΟΣΜΕΛΑ
ΝΩΠΟΣΑΧΑΙΜΕΝΗΣΘΗΒΑ
ΓΟΡΑΣΕΤΥΜΩΝΔΑΣΦΩΚΕ
ΩΝΚΛΕΟΦΑΝΗΣΣΩΣΙΚΟΣ
ΑΛΕΞΙΜΑΧΟΣΚΑΛΛΙΠΠΟΣ
ΞΕΝΟΦΑΝΤΟΣΔΙΟΣΚΟΡΙ
ΔΑΣΔΑΜΟΞΕΝΟΣΚΛΕΟΝΙ
ΚΟΣ

[.... ἄρχοντος Δ]α[μ]α[τ]ρίου, βουλευ|όντων Μελανώπου, Δαμο|χάρεος, Κλέωνος, Αἰσχρι|ώνδα. μάρτυρες· Πασίξε|νος Ἀργεῖος· Δελφῶν Γλ|αύκων, Λυσίδαμος, Μελά|νωπος, Ἀχαιμένης, Θηβα|γόρας, Ἐτυμώνδας· Φωκέ|ων Κλεοφάνης, Σώσικος, | Ἀλεξίμαχος, Κάλλιππος, | Ξενόφαντος, Διοσκορί|δας, Δαμόξενος, Κλεόνικος.

Haec tabula rursus omnibus superioribus recentior est, quia prytanum loco hic enumerantur illi *βουλεύοντες*, quos in permultis titulis Delphicis tertii a. Chr. n. saeculi ad finem vergentis et secundi ineuntis redire notum est. Ac desiderantur satis certa argumenta, quibus hanc quoque tabulam ad pensiones a Phocensibus post bellum sacrum factas spectare demonstretur. Nam alia quoque multa cogitari posse negotia Elateae peracta, quibus Delphi et Phocenses una testes adfuerint, nemo infitiabitur; neque neglegendum est hic praeter sex Delphos et octo Phocenses etiam Argivum hominem in testimonium adhiberi, cuius rei in titulis 110—114 nihil simile reperitur. Ceterum cave de tituli aetate quicquam inde colligas, quod hic nomina quaedam inveniuntur, quae etiam in illis antiquioribus titulis obvia sunt, ut Ἐτυμώνδας (n. 110, 6. 113, 11. 115, 8), Θηβαγόρας (111, 7. 115, 7), Μελάνωπος (112, 8. 115, 6). Nam ea per multas aetates in eisdem familiis nobilibus Delphicis identidem redeunt, ut etiam priore alterius a. Chr. n. saeculi parte, sesquisaeculi spatio post eam aetatem qua titulus n. 110 insculptus est, in titulis Delphicis frequentissima sint (Ἐτυμώνδας Syll. Inscr. Graec. 198, 123. 127. 131. 319, 7. 447, 7. Θηβαγόρας 448, 14. 453, 9. 455, 2. 5. 456, 2).

116 Pars inferior tabulae marmoris leucophaei, a. 0,27, l. 0,31, in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 332 n. 8. Exscripsit Lolling.

-ΚΑΛΛΙΜΑ
ΜΦΙΣΣΕΥΣ
ΦΩΚΕΙΣΛΥΚΩΝ
ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ

.... Καλλίμα[χος Ἀ]μφισσεύς, Φωκεῖς· Λύκων, | Ἀριστογείτων.

Num hoc quoque fragmentum ad tabulas pecuniarum a Phocensibus Delphis numeratarum referendum sit, propterea dubium est, quia vs. 1. 2 non Delphi, sed Amphissensis hominis nomen legitur. Tertii a. Chr. n. saeculi esse litterae *φῖ* forma argumento est.

117 Fragmenta duo stelae lapidis calcarii leucophaei, c. 0,16; *a* undique fractum, *b* a dextra marginem integrum habet. In vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 340 n. 11. Exscripsit Lolling.

a

Ͱ
ΛΑΣΚ
ΝΚΟΙ
ΧΡΙΟ
ΝΟΙΑΡ
ΚΤΑΣΑΚΡ
ΝΤΑΔΟΜΕ
ΟΔΕΕΛΑΙ
ΓΥΡΙ

b

ΚΑΙΤΟΙ
ΤΟΙΣΘΕΟΥΣ
ΣΤΡΑΤΟΥ
ΠΟΛΥΣΤΡΑ
///ΟΥΣΦΩΚΓ
ΑΙΚΑΙ
Α

Vs. 2 [.... ἀρ]χὰς κ[αί]; vs. 3 [τ]ὰν κοι[νάν]; vs. 4 [μέ]χρι οὗ; vs. 5 [οἱ καθεσταμένοι ἄρ[χοντες]; vs. 6 [ἐ]κ τᾶς ἀκρ[οπόλεως]; vs. 7 .... αυτα δόμε[ν]; vs. 8 ὃ δὲ ἐλα[ϑ....]; vs. 9 [ἀρ]γυρί[ου]; vs. 10 καὶ τοῖ|[ς]; vs. 11 το[ὺ]ς θεούς; vs. 12 [Πολυ]στράτου; vs. 13 Πολύστρα|[τος]; vs. 14 [τ]οὺς Φωκέ[ας]; vs. 15 .... αι καί.

Argumentum tituli obscurum est.

118 Lapis leucophaeus, a. 0,70, l. 0,85, fractus in tres partes, inventus Elateae, ubi inaedificatus fuit in fundamentis ecclesiolae S. Ioannis. Exstat in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* IX (1885) p. 222 sqq.; *Elatée*, Parisiis 1892 p. 229 sqq. Ex Lollingii apographo Th. Mommsen C. I. L. III Suppl. p. 1923 (Mommsen et Blümner Edictum Diocletiani p. 43 sqq.).

[*Textum vide pag. 34.*]

a (27, 1—31)

.... ἱσ[τ]ὸς α' ✱ ͵ασν'
[ἅπερ ἀ]πὸ φώ[ρμ]ης τῆς προειρημέ|νης καταδεέστερα (ε)ἶεν κοξαλί|ων ἤτοι περι[ζ]ωμάτων
φώρμης α' ἱστὸς α' ✱ ͵α
φώρμης β' ἱστὸς α' ✱ ω'
φώρμης γ' ἱστὸς α' ✱ σ'
ἀπὸ λίνου τραχέως ε[ἰς] χρῆσιν τῶν ἰδιωτίδων ἤτοι τ[ῶν] φαμελιαρίων | κοξαλίων ἤτοι περιζωμάτων
φώρμης α' ἱστὸς α' ✱ υ'
φώρμης β' ἱστὸς α' ✱ τ'
φώρμης γ' ἱστὸς α' ✱ σ'
ὠραρίων α' φώρμης Σκυτοπολιτανῶν ἱστὸς α' ✱ ͵ατ'
Ταρσικῶν ἱστὸς α' ✱ ͵α
Βιβλίων ἱστὸς α' ✱ ω'
Λαδικηνῶν ἱστὸς α' ✱ χ'
Ταρσικαλεξανδριν(ῶν) ἱστὸς α' ✱ φ'
φώρμη[ς] β' Σκυτοπο[λιτ]ανῶν ἱστὸς [α' ✱ ..]
Ταρσικῶν ἱστὸς α' ✱ ψ'
Βιβλίων ἱστὸς α' ✱ χ'
Λαδικηνῶν ἱστὸς α' ✱ φ'
Ταρσικαλεξανδριν(ῶν) ἱστὸς α' ✱ τ'
φώρμης γ' Σκυτοπολιτανῶν ἱστὸς α' ✱ ψ'
Ταρσικῶν ἱστὸς α' ✱ χ'
Βιβλίων ἱστὸς α' ✱ φ'
Λαδικηνῶν ἱστὸς α' ✱ υ'
Ταρσικαλεξανδριν(ῶν) ἱστὸς α' ✱ τ'
ὅπερ ἀπὸ φώρμης τῆς προειρημένης καταδεέστερα (ε)ἶεν ὠραρίων φωρμης α' ἱστὸς α' ✱ τν'
φώρμης β' ἱστὸς α' ✱ σ'
φώρμης γ' ἱστὸς α' ✱ ρν
ἀπὸ λίνου τραχέος εἰς χρῆσιν | τῶν ἰδιωτῶν καὶ τῶν φαμελιαρίων φόρμ(ης) α' ἱστὸς α' ✱ ρκ'
[φ]ώρμης β' ἱστὸς α' ✱ ρ'
[φώ]ρμης γ' ἱστὸς α' ✱ π'
[γυ]ναικίων φώρμης α' | .. πολιανῶν ἱστὸς α' ✱ ͵αφ'
.... ἱστὸς α' ✱ ͵α..'
.... [ἱ]στὸς α' [✱ ...]

b (27, 31—58)

[... καταδεέστε]ρα (ε)ἶεν [σ]ινδόν[ων] κοιταρί[ων ἱστὸς α' ✱ γ'
φώρμης β' ἱστὸς α' ✱ ͵βφ'

a

	Ι..ΟϹΑ*Α'ϹΝ
ΠΟΦω..ΗϹΤΗϹΠΡΟΕΙΡΗΜΕ	
ΝΗϹΚΑΤΑΔΕΕϹΤΕΡΑΙΕΙΕΝΚΟΞΑΛΙ	
ωΝΗΤΟΙΠΕΡΙ.ωΜΑΤωΝ	
ΦωΡΜΗϹ Α	ΙϹΤΟϹΑ*Α'
ΦωΡΜΗϹ Β	ΙϹΤΟϹΑ*ω
ΦωΡΜΗϹ Γ	ΙϹΤΟϹΑ*Χ
ΑΠΟΛΙΝΟΥΤΡΑΧΕΟϹΕ..ΧΡΗϹΙΝΤωΝΙΔΙ	
ωΤΙΔωΝΗΤΟΙΤωΝΦΑΜΕΛΙΑΡΙωΝ	
ΚΟΞΑΛΙωΝΗΤΟΙΠΕΡΖωΜΑΤωΝ	
ΦωΡΜΗϹ Α	ΙϹΤΟϹΑ*Υ
ΦωΡΜΗϹ Β	ΙϹΤΟϹΑ*Τ
ΦωΡΜΗϹ Γ	ΙϹΤΟϹΑ*Ϲ
ωΡΑΡΙωΝΑΦωΡΜΗϹϹΚΥΤΟΠΟΛΙΤΑ	
ΝωΝ	ΙϹΤΟϹΑ*Α'Τ
ΤΑΡϹΙΚωΝ	ΙϹΤΟϹΑ*Α'
ΒΙΒΛΙωΝ	ΙϹΤΟϹΑ*ω
ΛΑΔΙΚΗΝωΝ	ΙϹΤΟϹΑ*Χ
ΤΑΡϹΙΚΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝˢ	ΙϹΤΟϹΑ*Φ
ΦωΡΜΗ. Β ϹΚΥΤΟΠΟ	
ΑΝωΝ	ΙϹΤΟϹΑ
ΤΑΡϹΙΚωΝ	ΙϹΤΟϹΑ*Ψ
ΒΙΒΛΙωΝ	ΙϹΤΟϹΑ*Χ
ΛΑΔΙΚΗΝωΝ	ΙϹΤΟϹΑ*Φ
ΤΑΡϹΙΚΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝˢ	ΙϹΤΟϹΑ*Υ
ΦωΡΜΗϹ Γ ϹΚΥΤΟΠΟΛΙΤΑ	
ΝωΝ	ΙϹΤΟϹΑ*Ψ
ΤΑΡϹΙΚωΝ	ΙϹΤΟϹΑ*Χ
ΒΙΒΛΙωΝ	ΙϹΤΟϹΑ*Φ
ΛΑΔΙΚΗΝωΝ	ΙϹΤΟϹΑ*Υ
ΤΑΡϹΙΚΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝˢ	ΙϹΤΟϹΑ*Τ
ΟΠΕΡΑΠΟΦωΡΜΗϹΤΗϹΠΡΟΕΙΡΗΜΕ	
ΝΗϹΚΑΤΑΔΕΕϹΤΕΡΑΙΕΝωΡΑ	
ΡΙωΝΦωΡΜΗϹ Α	ΙϹΤΟϹΑ*ϹΝ
ΦωΡΜΗϹ Β	ΙϹΤΟϹΑ*Ϲ
ΦωΡΜΗϹ Γ	ΙϹΤΟϹΑ*ΡΝ
ΑΠΟΛΙΝΟΥΤΡΑΧΕΟϹΕΙϹΧΡΗϹΙΝ	
ΤωΝΙΔΙωΤωΝΚΑΙΤωΝΦΑ	
ΜΕΛΙΑΡΙωΝΦωΡΜˢΑ	ΙϹΤΟϹΑ*ΡΚ
.ωΡΜΗϹ Β	ΙϹΤΟϹΑ*Ρ
..ΡΜΗϹ Γ	ΙϹΤΟϹΑ*Π
..ΝΑΙΚΙωΝΦωΡΜΗϹΑ	
..ΤΟΛΙΤΑΝωΝ	ΙϹΤΟϹΑ*Α'Φ
	ΙϹΤΟϹΑ*Α'
	ΓΤΟΓ^

b

....	
ΡΑΙΕΝ.ΙΝΔΟΝ..ΚΟΙΤΑΡΙ	
ωΝ	ΙϹΤΟϹΑ*Γ'
ΦωΡΜΗϹ Β	ΙϹΤΟϹΑ*Β'Φ
ΦωΡΜΗϹ Γ	ΙϹΤΟϹΑ*Α'ΨΝ
ΑΠΟΛΙΝΟΥΤΡΑΧΕΟϹΕΙϹΧΡΗϹΙΝΤω	
ΙΔΙωΤωΝΗΤΟΙΦΑΜΕΛΙΑΡΙΚωΝ	
ΦωΡΜΗϹ Α	ΙϹΤΟϹΑ*Α'Υ
ΦωΡΜΗϹ Β	ΙϹΤΟϹΑ*Α'
ΦωΡΜΗϹ Γ	ΙϹΤΟϹΑ*Ψ
ΦΑϹΚΙΑϹ Α ΦωΡΜΗϹΑΠΟΛΙΝΟΥϹΚΥΤ	
ΠΟΛˢΑΠΟΤΑΡϹΙΚΟΥΗΒΙΒΛΙΝΟΥΗΛ	
ΔΙΚΙΝΟΥΗΕΞΕΤΕΡΟΥΚΑΘΑΡΙωΤΑΤΟΥ	
ΛΙΝΟΥ	*Α'Φ
ΦΑϹΚΙΑϹ Α ΦωΡΜΗϹ Β	*Α'ϹΝ
ΦωΡΜΗϹ Γ	*Α'
ΟΠΕΡΑΠΟΦωΡΜΗϹΤΗϹΠΡΟΓΕΓΡΑΜ	
ΜΕΝΗϹΚΑΤΑΔΕΕϹΤΕΡΑΙΕΝ	
ΦωΡΜΗϹ Α ΦΑϹΚΙΑϹ Α	*ΨΝ
ΦωΡΜΗϹ Β ΦΑϹΚΙΑϹ Α	*Φ
ΦωΡΜΗϹ Γ ΦΑϹΚΙΑϹ Α	*Υ
ΑΠΟΛΙΝΟΥΤΡΑΧΕΟϹΕΙϹΧΡΗϹΙΝΤωΝΙ	
ΔΙωΤωΝΗΤΟΙΦΑΜΕΛΙΑΡΙΚωΝ	
ΦωΡΜΗϹ Α ΦΑϹΚΙΑϹ Α	*Τ
ΦωΡΜΗϹ Β ΦΑϹΚΙΑϹ Α	*Ϲ
ΦωΡΜΗϹ Γ ΦΑϹΚΙΑϹ Α	*ΡΝ
ΤΥΛΗΜΕΤΑΠΡΟϹΚΕΦΑΛΑΙΟΥΤΡΑΛ	
ΑΝΗΗΤΟΙΑΝΤΙΝΟΗϹΙΑ	*Β'ΨΝ
ΔΑΜΑϹΚΗΝΗΗΤΟΙΚΥΠΡΙΑΚΑΙΑΙΛΟΙ	
ΦωΡΜΗϹ Α	*Α'ΨΝ
ΦωΡΜΗϹ Β	*Α'ϹΝ
ΦωΡΜΗϹ Γ	*ω
ΑΠΕΡΑΠΟΦωΡΜΗϹΤΗϹΠΡΟΕΙ	
ΡΗΜΕΝΗϹΚΑΤΑΔΕΕϹΤΕΡΑΕΝ	
ΤΥΛΗΚΑΙΠΡΟϹΚΕΦΑΛˢΦωΡΜˢΑ	*Χ
ΦωΡΜΗϹ Β	*Φ
ΦωΡΜΗϹ Γ	*Υ
ΑΠΟΛΙΝΟΥΤΡΑΧΕΟϹΕΙϹΧΡΗϹΙΝ	
ΤωΝΙΔΙωΤωΝΗΤΟΙΦΑΜΕΛΙΑ	
ΡΙωΝΦωΡΜΗϹ Α	*ΤΝ
ΦωΡΜΗϹ Β	*Τ
ΦωΡΜΗϹ Γ	*ϹΝ
ΠΟΥΛΒΙΝΟϹΕΙϹΧΡΗϹΙΝΤωΝΙΔΙω	
ΤωΝ	*Ρ
ϹΑΒΑΝωΝΓΑΛΛΙΚωΝΦωΡ	
	*Β'Φ

c

ΙϹΓΙΝ..Η.ω	
ΔΕΛΜΑΤΙΚωΝΟΡΘ	
ΥΠΟΒΛΑΤˢ	ΙϹΤΟϹΑ*
ΥΠΟΒΛΑΤΤωΝΕΧΟΥϹˢ 8ϛ	ΙϹΤΟϹΑ*ΜΒ́
ΟΞΥΤΥΡΙωΝΕΧΟΥϹˢ 8ϛ	ΙϹΤΟϹΑ*$\overset{Β}{Μ}$Γ́
ΑΠΛΙΟΥΗΤΟΙΜΟΝΟΒΑΦΟΥΕΧΟΥˢ 8ϛ	ΙϹΤΑ*Μ̀
ΙϹΓΙΝΟϹΗΜωΝΕΧΟΥϹˢ ΛΑ	ΙϹΤΑ*Β'Φ(?)
ΙϹΓΙΝΟϹΗΜωΝΕΧΟΥϹˢωΝ 8ϛ	ΙϹΤΑ*Γ́Φ
ΦΑΚΙΑΛΙωΝϹΗΜΙωΤωΝΒΛΑΤΤΟϹΗΜωΝ	
ΕΧΟΝΤωΝ 8ϛ	ΙϹΤΟϹΑ*$\overset{Γ}{Μ}$Ά
ΥΠΟΒΛΑΤΤΗϹΕΧΟΝΤωΝ 8ϛ	ΙϹΤΟϹΑ*$\overset{Β}{Μ}$Β́
ΟΞΥΤΥΡΙΑϹΕΧΟΝΤωΝ 8ϛ	ΙϹΤΟϹΑ*$\overset{Α}{Μ}$Β́
ΑΠΛΙΟΥΗΤΟΙΜΟΝΟΒΑΦΟΥΕΧΟΝΤωΝ	
8ϛ	ΙϹΤΟϹΑ*ΉΦ
ΙϹΓΙΝΟϹΗΜωΝΕΧΟΝΤωΝ ΛΑ	ΙϹΤˢΑ*Γ́Φ
ΙϹΓΙΝΟϹΗΜωΝΕΧΟΝΤωΝ 8ϛ	ΙϹΤˢΑ*Β́Φ
ΜΑΦΟΡΤΙωΝΟΡΘΟϹΗΜωΝΓΥΝΑΙΚΙωΝ	
ΒΛΑΤΤΟϹΗΜˢΕΧΟΝΤωΝ ΛΑ	ΙϹΤˢΑ*$\overset{Ε}{Μ}$Έ
ΥΠΟΒΛΑΤΤΗϹΕΧΟΝΤωΝ ΛΑ	ΙϹΤˢΑ*$\overset{Γ}{Μ}$ϛ́
ΟΞΥΤΥΡΙΑϹΕΧΟΝΤωˢ ΛΑ	ΙϹΤˢΑ*$\overset{Β}{Μ}$Υ(?)
ΑΠΛΙΟΥΗΤΟΙΜΟΝΟΒΑΦˢΕΧΟΝˢ ΛΑ	ΙϹΤˢΑ*$\overset{Λ}{Μ}$
ΙϹΓΙΝΟϹΗΜωΝΕΧΟΝΤˢ ΛΑ	ΙϹΤˢΑ*Γ́Φ
ΕΝΑΠΑϹΙΝΜΕΝΤΟΙϹΤΟΙϹΠΡΟΕΙΡΗΜΕ	
ΝΟΙϹΕΙΔΕϹΙΝΠΑΝΤΑΤΑΜΕΤΡΑΠΑΡΑ	
ΦΥΛΑϹϹΕϹΘΕΟΦΙΛΕΙΤΟΥΤΟΜΕΝΕΝ	
ΓΥΝΑΙΚΙΟΙϹΤΟΥΤΟΔΕΕΝΤΟΙϹΠ	
ΔΙΚΟΙϹΚΑΙΤΟΙϹΛΟΙΠΟΙϹΙΔΕϹΙΝωΝΚΑ	
ΤΑΙΔΟϹΜΕΤ ΝΟΥΓΕΓΡΑΦΗΤΑΙΜΕΤΑ	
ΞΥΤΟΥΑΓΟΡΑϹΤΟΥΚΑΙΤΟΥΠΡΑΤΟΥ	
ΛΟΓΟΥΓΕΝΟΜΕΝΟΥΤΟΥΤΟΜΕΝΤΗϹ	
ΠΟΙΟΤΗΤΟϹΤΗϹΠΟΡΦΥΡΑϹΚΑΙΤΟΥ	
ΛΙΝΟΥΚΑΙΤΟΥϹΤΑΘΜΟΥΚΑΙΤΟΥ	
ΕΡΓΟΥΚΑΙΤΟΥΜΕΤΡΟΥΗΔΙΑΠΡΑϹΙ	
ΟΦΙΛΙΓΙΓΝΕϹΘΑΙ	
ΠΕΡΙΧΡΥϹΟΥ ΧΡΥϹΟΥΒΡΥΖΗϹΕΝ	
ΡΗΓΛΙΟΙϹΗΕΝΟΛΟΚΟΤΤΙΝΟΙϹ ΛΑ	*Μ̀
ΧΡΥϹΟΥΕΝΗΓΜΕΝΟΥ ΛΑ	*$\overset{Λ}{Μ}$Β́
ΤΟΙϹΤΕΧΝΕΙΤΑϹΤΟΙϹΕΙϹΤΟΜΕΤΑ	
ΛΟΝΕΡΓΑΖΟΜˢΕΙϹΤΗΝ ΛΑ	*Έ
ΑΥΡΙΚΑΕϹωΡΙΒΟΥϹΕΙϹ ΛΑ	*Γ́
ΧΡΥϹΕΛΑΤΑΙϹΕΙϹΛΑΜΝΑϹ ΛΑ	
ΧΡΥϹΟΝΕϹΤΡΙΕΙϹΙϹ ΛΑ	*Β́Φ
ΧΡΥϹΟΧΟωΕΙϹ ϹΑ	*Ή
ΧΡΥϹΟΧΟωΕΙϹΕΡΓΟΝΚΑΘΑΡ	
ΠΕΡΙΑΡΓΥΡΙΟΥΤΟΥΤΕϹΤΙΝΜΑ	
ΠΟΥϹ	

φύρμης γ ἱστὸς α' ✳ αψν'
ἀπὸ λίνου τραχέος εἰς χρῆσιν τῶ[ν] | ἰδιωτῶν ἤτοι φαμελιαρικῶν
φύρμης α' ἱστὸς α' ✳ ͵αι'
φύρμης β' ἱστὸς α' ✳ ͵α
φύρμης γ' ἱστὸς α' ✳ ψ'
φασκίας α' φύρμης ἀπὸ λίνου τκυτ[ο] πολ(ιτικοῦ) ἀπὸ Ταρσικοῦ ἢ Βιβλίου ἢ Λ[α]δικ[η]νοῦ ἢ ἐξ ἑτέρου καθαριωτάτου | λίνου ✳ ͵αφ'
φασκίας α' φύρμης β' ✳ ͵ατν'
φύρμης γ' ✳ ͵α
ὅπερ ἀπὸ φύρμης τῆς προγεγραμμένης καταδεέστερα (ε)ἴει
φύρμης α' φασκίας α' ✳ ψν'
φύρμης β' φασκίας α' ✳ φ'
φύρμης γ' φασκίας α' ✳ υ'
ἀπὸ λίνου τραχέος εἰς χρῆσιν τῶν ἰδιωτῶν ἤτοι φαμελιαρικῶν
φύρμης α' φασκίας α' ✳ τ'
φύρμης β' φασκίας α' ✳ σ'
φύρμης γ' φασκίας α' ✳ ρν
τύλη μετὰ προσκεφαλαίου Τραλ[λι]ανὴ ἤτοι Ἀντινοησία ✳ ͵βψι' Δαμασκηνὴ ἤτοι Κυπρία καὶ αἱ λοι[παί]
φύρμης α' ✳ ͵αψι'
φύρμης β' ✳ ͵ατι'
φύρμης γ' ✳ ͵υ'
ἅπερ ἀπὸ φύρμης τῆς προειρημένης καταδεέστερα (εἴ)εν τύλη καὶ προσκεφάλ(αιον) φύρμ(ης) α' ✳ χ'
φύρμης β' ✳ φ'
φύρμης γ' ✳ υ'
ἀπὸ λίνου τραχέος εἰς χρῆσιν τῶν ἰδιωτῶν ἤτοι φαμελιαρίων φύρμης α' ✳ τν'
φύρμης β' ✳ τ'
φύρμης γ' ✳ σν'
πουλβῖνος εἰς χρῆσιν τῶν ἰδιωτῶν ✳ ρ'
σαβάνων Γαλλικῶν φύρ[μης α'] ✳ ͵βφ'

c (29, 31—31, 1)

ἰσγω[σ]τ[ήμ]ω[ν]
Δελματικῶν ὀρθ[οσήμων]
ὑποβλάτ(των) ἱστὸς α' ✳ ..
ὑποβλάττων ἐχουσ(ῶν) οὐ(γκίας) ς' ἱστὸς α' ✳ $\overset{\beta}{\mu}$ ͵β
ὀξυτυρίων ἐχουσ(ῶν) οὐ(γκίας) ς' ἱστὸς α' ✳ $\overset{\beta}{\mu}$ ͵γ
ἁπλίου ἤτοι μονοβάφου ἐχου(σῶν) οὐ(γκίας) ς' ἱστ(ὸς) α' ✳ $\overset{\alpha}{\mu}$
ἰσγωσήμων ἐχουσ(ῶν) λ(ίτραν) α' ἱστ(ὸς) α' ✳ ͵βφ'
ἰσγωσήμων ἐχουσ(ῶν) οὐ(γκίας) ς' ἱστ(ὸς) α' ✳ ͵γφ'
φακιαλίων σημ(ε)ιωτῶν βλαττοσήμων | ἐχόντων οὐ(γκίας) ς' ἱστὸς α' ✳ $\overset{\gamma}{\mu}$ ͵α
ὑποβλάττης ἐχόντων οὐ(γκίας) ς' ἱστὸς α' ✳ $\overset{\beta}{\mu}$ ͵β
ὀξυτυρίας ἐχόντων οὐ(γκίας) ς' ἱστὸς α' ✳ $\overset{\alpha}{\mu}$ ͵β
ἁπλίου ἤτοι μονοβάφου ἐχόντων | οὐ(γκίας) ς' ἱστὸς α' ✳ ͵ηφ'
ἰσγωσήμων ἐχόντων λ(ίτραν) α' ἱστ(ὸς) α' ✳ ͵γφ'
ἰσγωσήμων ἐχόντων οὐ(γκίας) ς' ἱστ(ὸς) α' ✳ ͵βφ'
μαφορτίων ὀρθοσήμων γυναικείων | βλαττοσή-μ(ων) ἐχόντων λ(ίτραν) α' ἱστ(ὸς) α' ✳ $\overset{\epsilon}{\mu}$ ͵ε
ὑποβλάττης ἐχόντων λ(ίτραν) α' ἱστ(ὸς) α' ✳ $\overset{\gamma}{\mu}$ ͵ε
ὀξυτυρίας ἐχόντων λ(ίτραν) α' ἱστ(ὸς) α' ✳ $\overset{\beta}{\mu}$ ͵α
ἁπλίου ἤτοι μονοβάφ(ου) ἐχόν(των) λ(ίτραν) α' ἱστ(ὸς) α' ✳ $\overset{\alpha}{\mu}$
ἰσγωστήμων ἐχόντ(ων) λ(ίτραν) α' ἱστ(ὸς) α' ✳ ͵γφ'
ἐν ἅπασιν μέντοι τοῖς προειρημέ|νοις εἴδεσιν πάντα τὰ μέτρα παραφυλάσσεσθ[αι] ὀφ(ε)ίλει, τοῦτο μὲν ἐν γυναικ(ε)ίοις, τοῦτο δὲ ἐν τοῖς π[αι]-δικοῖς καὶ τοῖς λοιποῖς (ε)ἴδεσιν κατὰ (ε)ἶδος μέ[τρο]ι οὐ γεγραφηται μεταξὺ τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ τοῦ πρατοῦ, λόγου γενομένου τοῦτο μὲν τῆς ποιότητος τῆς πορφύρας καὶ τοῦ | λίνου καὶ τοῦ σταθμοῦ καὶ τοῦ ἔργου καὶ τοῦ μέτρου ἡ διάπρασι[ς] ὀφ(ε)ίλ(ε)ι γίγνεσθαι

περὶ χρυσοῦ.

χρυσοῦ βρύζης ἐν .... ιοις ἢ ἐν ὁλοκοττίνοις λ(ίτρα) α' ✳ ͵μ
χρυσοῦ ἐνηγμένου λ(ίτρα) α' ✳ $\overset{\alpha}{\mu}$β'
τοῖς τεχνείταις τοῖς εἰς τὸ μέταλλον ἐργαζομ(ένοις) εἰς τὴν λ(ίτραν) α' ✳ ͵ε
αὐρικαστωρίβους εἰς λ(ίτραν) α' ✳ ͵γ
χρυσελάταις εἰς λάμνας λ(ίτραν) α' [✳ .]
χρυσονηττριεῖ εἰς λ(ίτραν) α' ✳ ͵βφ
χρυσοχόῳ εἰς σα..... ✳ ͵η
χρυσοχόῳ εἰς ἔργον καθαρ..
περὶ ἀργυρίου τοῦτ' ἔστιν μα....
πουσ....

Hoc edicti Diocletiani fragmentum commentario illustrare non huius loci est.

119 Duo fragmenta inter se contingentia partis inferioris tabulae marmoris leucophaei, a. 0,31, l. 0,22, c. 0,07. Effossus lapis in delubro Minervae Cranaeae, exstat in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 341 n. 12. Exscripsit Lolling.

ΡΑΓΛ
ΕΙΛΩΝΙ/
ΛΙΞΕΤΩΤ
ΗΔΕΙΣΜΗ
ΜΗΤΕΛ
ΣΑΙΔΕ
ΣΕΣΤΩΙΑ///ΕΙΑ
ΟΣΑΙΝΕΙΞΠΙΜ_/
ΤΑΙΑΘΑ///ΑΞΕΥΣΕ
ΜΑΣΑΠΟΛΛΩΝΠΟ
ΤΕΙ/ //ΝΧΑΡΙΤΕΣ
ΚΕ/ ///ΥΣΑΝΤΟΣ
ΦΕ/// ΙΤΟΣ
vacat

Vs. 4 lapicida primum O pro E exaraverat, quod deinde emendavit.

[.......... ἄπ ε]ρ ἀπε[γράψατο ὀφ]είλων. κ[αὶ καταδου]λιζέτω τ[οῦτον μ]ηδείς, μή[τε .....] μητε ἄ[λλος. συνδική]σαι δὲ [ὑπὲρ Φέ-ρητο]ς ἔστω(ι) ἀ[δ]εια. [ὁ δᾶμ]ος αἰνεῖ. ἐπιμελ[η]ταί· Ἀθά[ν]α, Ζεύς, Ἑ[ρ]μᾶς, Ἀπόλλων, Πο[τει[δά]ν, Χάριτες, | κε[λε]ύσαντος | Φέ[ρη]τος.

Manumissionem hic haberi intellexit Paris, sed priorem partem usque ad medium versum octavum intactam reliquit; quae etsi in plerisque versibus paucae modo litterae perierunt egregiam habet difficultatem, quia verba et formulae mirum quantum a reliquorum eiusmodi instrumentorum usu abhorrent. Cuius discriminis causa in aetate tituli posita mihi videtur, quippe cuius litteratura quartum a. Chr. n. saeculum referat, cum ingens manumissionum Delphis et per totam Phocidem inventarum numerus tertii aut secundi, haud paucae etiam posteriorum saeculorum sint. Neque negandum est, antiqui aliquid et horridi in structura et conexione enuntiatorum cerni. Supplementa mea non aeque certa esse omnia probe scio. De primo enuntiato, quod ab initio mutilum est, lubricum est iudicium, etsi de participio [ὀφ]είλων quidem non videtur dubitandum. Sumpsi Phereta ea condicione manumissum esse, ut partem pretii statim numeraret, partem se debere confiteretur et stato die penderet; quod si facere neglexisset, manumissionem irritam fore. Activum καταδουλίζειν (vs. 3) etiam in titulo Tithorensi occurrit, quum volgaris harum tabularum usus medium postulet. Vs. 4 fin. nomen patroni qui manumisit scriptum erat. Vs. 5. 6 [συνδική]σαι mihi non ab omni parte placet, cum quia ambitus lacunae vix huic supplemento sufficit, tum quia vox desideratur, cuius vis aliquanto latius pateat; nam hoc enuntiato manifesto idem dicitur, quod in recentioribus tabulis prolixius sic fere exprimi solet: ἐξέστω δὲ προστάμεν ὑπὲρ αὐτὸν τῷ θέλοντι Φωκέων, ἀνυποδίκῳ ὄντι καὶ ἀζαμίῳ πάσας δίκας καὶ ζαμίας. Mira breviloquentia vs. 7. 8 populi consensus (de quo cf. quae dixi ad n. 109) indicatur, neque tamen quicquam hic est, quod cum sermonis usu pugnet; immo simplex verbum αἰνεῖν, quo Attici fere

abstinent, apud alias gentes Graecas de eo proprie usurpatur, qui alius sententiam suo assensu comprobat. Adde quod certe compositum διαινεῖν et substantivum αἶνος in litteris publicis Delphorum simili vi usurpata esse scimus (Syll. Inscr. Graec. 223, 20. 28). Deorum enumeratio, quibus Pheres libertatem suam tutandam commendat (vs. 8—13), item sine exemplo est, sed prope ad eam accedit formulam, quam in manumissionis tabula Aetolica (v. infra Part. IV) legimus: Πολύφρων Λύκου Α[ἴνη]σαν τὰν ἰδίαν θρεπ[τὰν ἀπηλ]ευθ[έρ]ωσεν ὑπὸ Δία Γῆν Ἥλιον.

120—127 Lapis calcarius leucophaeus, cuius figura infra delineata est; altitudo (*bc*) 0,64, latitudo ab inferiore parte (*ab*) 0,75, a superiore (*ce*) 0,42, crassitudo (*cd*) quae exstat (nam a postica parte lapis fractus est) 0,38. Planicies *A* titulum n. 120, *B* n. 121—123, *C* n. 124—127 habet. Lapis quondam inaedificatus erat in ecclesia S. Georgii, nunc translatus est in museum vici *Drachmani*. Inscriptionem n. 120, quae est in superficie *A*, ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 379, titulos lateris *C* E. Curtius Anecdota Delphica p. 74 n. 39 (inde repetiverunt Rangabé *Ant. Hell.* 953—956; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 71 n. 1532). Multo plenius et accuratius P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 376 n. 16. Omnia exscripsit Lolling, qui monet in latere *B* infra reliquias titulorum a se exscriptas etiam alia id genus instrumenta incisa fuisse, sed omnia ita detrita, ut vix quicquam, quod operae pretium sit, legi possit.

A

(120) ΕΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΝ
ΟΥΣΥΝΕΔΡΙΟΥ///ΑΝΔΡΟΚΛΕΟ
ΛΗΣΙΑΤΩΝΣΥΝΕΔΡΩΝΤΡΙΑΚΑΔΙ
ΕΙΣΑΛΚΙΠΟΥΑΦΙΕΝΤΙΕΛΕΥΘΕΡΑ
ΔΕΣΩ////ΝΙΚΑΝ ΜΗ ΤΕΒΕΡΕΝΙΚΑ
ΜΗΘΕΙΣΜΗΔΕΚΑΘΟΠΟΙΟΝΤΡΟΠΟΝ
ΕΙΔΕΤΙΣΚ[T]Α[T]ΔΟΥΛΙΞΟΙΤΟΣΩΣΙΝↄ
ΑΣΣΚ////ΛΑΠΙΩΙΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΣ
ΣΙΝΙΡ////ΑΚΑΙΤΑΕΚΚΤΑΥΤΑΣΚΑΙ
ΛΗΝΚ////ΑΙΠΡΟΙΣΤΑΣΘΑΙΑΥΤΑΣΚΑΙ
ΘΑΙΕ///ΠΙΤΩΗΜΙΣΩΤΟΥΕΠΙΤΙΜΙϹ
ΔΕΗΜΙΣΟΝΠυΘΙΕΡΟΝΤΟΥΑΣΚΛΑΠΙ
ΤΙΜΑΙΝΕΤΟΣ // *rasura*
/////////////// ΑΛΛΙΚΡΑΤΕ [ΟΣ/////////] *rasura*

B

(121) Χ ΚΛ//ΙΕΙΕΙ-ΤΟΥΑΣ
ΗΜΙΣΩΙΤΟΥΕΠΙΤΙΜΙΟΥΤΟΔΕ///ΛΙΣΟΝΕΣΤΩ
ΕΟΣΕΥΞΕΝΟΣΕΡΜΟΞΕΝΟΥΑΡ
ΞΕΝΟΠΕΙΘΕΟΣ

(122) ΟΣΓΡΑΜΜΑΤΕΥ
ΕΜΕΝΝΟΜΩΙΕΚΚΛΗ
Λ/////////////////ΟΦΕΛΙΩΝΑΕΛΕΥΘΕΡΟΝ
\ΗΕΡΜΙΣ///ΥΝΕΥΔΟΚΕ//////////ΑΣΚΑΙ
ΑΔΟΥΛΙΞΑΣΘΑΙΜΗΘΕΝΑ
ΞΣ///ΩΚΑΙΑΝΕΠΑΦΟΣΕ˥Τ
ΙΣΑΤΩΟΚΑΤΛΔΟΥΛ
ΝΤΩΑΣΚΛΑΠΙΩΑΡΓΥΡΙΟΥ
ΟΕΣ(ΩΣ///Ν
ΙΑΛΛΟΣΟ
ΗΜΙΣΟΝΕΣΤΩΠΟΘΙΕΡΟΝ
ʔΝΥΜΟΥΣΤΡΑΤΩΝ

(123) Ν Δ ΟΥΣΩ
ΛΙʟ////ΜΑ
ΣΠ
ᵛΘΙΛΕ
ΠΛ/ ΣΛΣΑΝ, ΕΡΙΑΥΤ/Σ
ᴦΣΩΝ⁻ΟΔΕΗΝ
ΛΓΞ ΣΙΝΑΛΛΟ
⸌ΡΑΤΙΣΤΟΥ
ΙΕΥΔΟΚΕΟ///ΣΑΣΝΟ

C

(124) ΙΤΥΧΑΙΑΡΧΟΝΤΟΣΝΙΚΑΝ⅃
-ΥΟΝΤΟΣΔΕΤΟΥΣΥΝΕΔΡΙΟΥΕΠ
\ΩΕΚΚΛΗΣΙΑΙΑΦΙΗΤΙΑΣΩΠΟΔΩΡ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΝΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣΚΑ
ΜΗΕΞΕΣΤΩΔΕΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΑΣΘΑΙ
ΔΩΡΩΙΜΗΤΕΑΛΛΩΙΜΗΘΕΝΙΜΗΔΕΚΑ
ΤΕΙΣΑΤΩΟΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΟΜΕΝΟΣΑΥΤΟ
ΤΩΙΑΣΚΛΑΠΙΩΙΚΑΙΟΜΟΙΩΣΕΛΕΥΘΕΡΟ'
ΘΩΣΑΝΠΕΡΙΑΥΤΟΥΟΙΑΡΧΟΝΤΕΣΟΙΑ
ΣΚΛΑΠΙΟΥΚΑΙΑΛΛΟΣΟΘΕΛΩΝΕΠΙΤ
ΟΣΩΝΜΑΡΤΥΡΕΣΕΥΚΛΕΙΔΑΣΠΥ
(125) ΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΠΟ
ΩΣΙΟΝΑΓΥΛΟΣΔΙΟΚΛΕΙΑΝΚΑΙΤΑΝΘΥΓ
ΜΩΕΚΚΛΗΣΙΑΤΩΝΣΥΝΕΔΡΩΝΓΡΑΜΜΑ
ΕΠΕΙΚΑΤΕΒΑΛΟΝΤΑΛΥΤΡΑΤΑΕΚΤΩΝΠΟΛΕ
ΤΟΣΤΟΥΑΣΚΛΑΠΙΟΥΘΕΥΚΡΙΝΕΟΣΤΟΥΘΕΩ
ΑΝΜΗΔΕΚΑΛΛΙΔΑΜΗΤΕΑΥΤΩΞΕΥΞΕΙΜΗ/
ΤΕΑΥΤΑΣΤΑΥΤΑΣΜΗΔΕΤΑΤΑΥΤΑΝΥΠΑ
ΤΕΙΣΑΤΩΟΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΟΜΕΝΟΣΑΡΓΥΡΙ
ΟΜΟΙΩΣΕΛΕΥΘΕΡΑΙΕΟΝΤΩΣΑΝΚΔΙΕΓΔΙ *sic*
ΧΟΙΟΝΤΕΣΚΑΙΟΙΕΡΕΥΣΤΟΥΑΣΚΛΑΠΙΟΥ
ΠΕΥΘΥΝΟΣΕΩΝΜΑΡΤΥΡΕΣΛΥΣΕΑΣΕΙΦΙΚΚΑΣΥ
(126) ΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΝΙΚΩΝΟ⅃
ΝΟΣΤΡΙΤΟΥΕΝΕΝΝΟΜΩΕΚΚΛΗΣΙΑΤΩΙ
ΛΡΑΜΕΙΝΑΣΑΝΔΙΩΝΙΑΧΡΙΚΑΣΩΗΔΙΩΝΜΗΕΞ
ΣΙΑΝΑΛΛΑΕΛΕΥΘΕΡΑΕΣΤΩΚΑΙΑΝΕΠΑΦΟΣΔΙΩΝ
ΜΙΑΝΠΟΘΙΕΡΟΝΤΩΑΣΚΛΑΠΙΩΑΡΓΥΡΙΟΥΤΑΛΑΝ
ΑΡΧΟΝΤΕΣΟΙΑΕΙΕΝΑΡΧΟΙΟΝΤΕΣΚΑΙΟΙΕΡΕΥΣΤΟΥ
ΕΠΙΤΙΜΙΟΥΤΟΔΕΗΜΙΣΟ/////ΣΤΩΠΟΘΙΕΡΟΝΤΟΥΑ
ΑΡΙΣΤΟΤΙΜΟΥ
(127) ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΑ ͻΝΤΟΣΝΙΚΩΝΟΣ
=ΝΕΝΝΟΜΩΙΕΚΚ ΑΤΩΝΣΥΝΕΔΡΩΝ
vacuum spatium unius versus
ΟΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΟ ΣΣΩΤΗΡΙΝΑΡΓΥΡ
-ΔΙΚΑΞΕΣΘΩΣ ΕΡΙΑΥΤΑΣΟΙΑΡΧΟ
ΟΥΕΠΙΤΙΜΙ ΡΕΣΗΡΑΚΛΕ.Τ

120 [Θ]εὸς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος Μ]......., γραμματεύοντος δὲ τ]οῦ συνεδρίου Ἀνδροκλέο[ς, μηνὸς ...... ἐν ἐννόμῳ ἐκκ]λησίᾳ τῶν συνέδρων, τριακάδι· [Βερενίκα .... καὶ ......]εις Ἀλκίπ(π)ου ἀφίεντι ἐλευθέρα[ι Σωσινίκαι. μὴ καταδουλιξάσθω] δὲ Σω[σι]νίκαν μήτε Βερενίκα [μήτε ....εις μηδὲ ἄλλος] μηθεὶς μηδὲ καθ' ὁποῖον τρόπον [μηδὲ τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῖς]. εἰ δέ τις κατ(α)δουλίζοιτο Σωσινί[καν, ἀποτεισάτω ποθιέρους τῷ] Ἀσκλαπιῷ ἀργυρίου μνᾶς [..... καὶ ὁμοίως ἐλευθέρα ἔστω Σω]σινίκα καὶ τὰ ἐκ ταύτας· καὶ [ἐξέστω τῷ θέλοντι συ]λῆν καὶ προΐστασθαι αὐτᾶς καὶ [εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσ]θαι ἐπὶ τῷ ἡμίσῳ τοῦ ἐπιτιμίο[υ ἀνυποδίκῳ ὄντι καὶ ἀζαμίῳ. τὸ] δὲ ἥμισον ποθίερον τοῦ Ἀσκλαπι[οῦ ἔστω. μάρτυρες]· | Τιμαίνετος [.... ..., ..., ... Κ]αλλικράτεος.

121 [... καὶ ἐγδικαζέσθωσαν περὶ αὐτῶν οἱ ἄρχοντες οἱ ἀεὶ ἔναρ]χ[οι ὄντες] κα[ὶ ὁ] ἱε[ρ]ε[ὺ]ς τοῦ Ἀσ[κλαπιοῦ καὶ ἄλλος ὁ θέλων ἐπὶ τῷ] ἡμίσῳ τοῦ ἐπιτιμίου, τὸ δὲ [ἥμ]ισον ἔστω [ποθίερον τοῦ Ἀσκλαπιοῦ. μάρτυρες· ....]εος, Εὔξενος Ἑρμοξένου, Ἀρ....... ... ., ... Ξενοπείθεος.

122 [Ἀγαθᾷ τύχᾳ. Ἄρχοντος .. ....]ος, γραμματεύ[οντος τοῦ συνεδρίου ....], ἐν ἐννόμῳ ἐκκλη[σίᾳ, ἀφίντι τὸν ἑαυτᾶς] δ[οῦλον] Ὀφελίωνα ἐλεύθερον [...... ....]η Ἑρμίς, [σ]υνευδοκε[ούσ]ας καὶ [τᾶς ματρὸς ...... μὴ ἐξέστω δὲ Ὀφελίωνα κατ]αδουλίξασθαι μηθένα [μηδὲ καθ' ὁποῖον τρόπον, ἀλλ' ἐλεύθερος νομιζ]έσ[θ]ω(?) καὶ ἀνέπαφος ἔσ[ω. εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο, ἀποτε]ισάτω ὁ καταδουλ[ιζόμενος ποθίερο]ν τῷ Ἀσκλαπιῷ ἀργυρίου [τάλαντον, ἐγδικαζ]έσ[θ]ωσ[α]ν [δὲ οἱ ἄρχοντες καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀσκλαπιοῦ κα]ὶ ἄλλος ὁ [θέλων ἐπὶ τῷ ἡμίσῳ τοῦ ἐπιτιμίου, τὸ δὲ] ἥμισον ἔστω ποθίερον [τοῦ Ἀσκλαπιοῦ. μάρτυρες· ....]ωνύμου, Στράτων .....

123 Vs. 1 [γραμματεύοντος τοῦ συ]ν[ε]δ[ρί]ου Σω......; vs. 2 [Καλ]λιδ[ά]μα; vs. 5 πλ..σασαν [π]ερὶ αὐτ[ᾶ]ς; vs. 6 [ἀνυπεύθυν]ος ὤν, τὸ δὲ ἥμ[ισον ἔστω ποθίερον τῷ Ἀσκλαπιῷ]; vs. 8 [κ]ρατίστου; vs. 9 [..... συν]ευδοκεούσας Νο......

124 [Ἀγαθᾶ]ι τύχᾳ. Ἄρχοντος Νικάνδ[ρου τοῦ ......, γραμματ]εύοντος δὲ τοῦ συνεδρίου Ἐπ[...., μηνὸς .... ἐν ἐννό]μῳ ἐκκλησίᾳ, ἀφίητι Ἀσωπόδω[ρος ....] | ἐλεύθερον, συνευδοκέοντος καὶ ....] μὴ ἐξέστω δὲ καταδουλίξασθαι [...... μήτε Ἀσωπο]δώρῳ μήτε ἄλλῳ μηθενὶ μηδὲ [καθ' ὁποῖον τρόπον, ἢ ἀπο]τεισάτω ὁ καταδουλιζόμενος αὐτὸ[ν ἀργυρίου τάλαντον ποθίερον] τῷ Ἀσκλαπιῷ καὶ ὁμοίως ἐλεύθερο[ς ἔστω ...., καὶ ἐγδικαζέσ]θωσαν περὶ αὐτοῦ οἱ ἄρχοντες οἱ ἀ[εὶ ἔναρχοι ὄντες καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀ]σκλαπιοῦ καὶ ἄλλος ὁ θέλων ἐπὶ τ[ῷ ἡμίσῳ τοῦ ἐπιτιμίου ἀνυπεύθυν]ος ὤν. μάρτυρες· Εὐκλείδας Πυ......., ...

125 [Θε]ὸς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος Πο[......, ἀφίεντι ....., Σ]ώσιον, Ἀγύλος Διόκλειαν καὶ τὰν θυγ[ατέρα αὐτᾶς Καλλίδα, ἐν ἐννό]μῳ ἐκκλησίᾳ τῶν συνέδρων, γραμμα[τεύοντος ....], ἐπεὶ κατέβαλον τὰ λύτρα τὰ ἐκ τῶν πολ[εμίων, ἱερατεύο]ντος τοῦ Ἀσκλαπιοῦ Θευκρίνεος τοῦ Θεω[ν]ος. καὶ μήτε καταδουλίξεται ...... Διόκλει]αν

μηδὲ Καλλίδα μήτε αὐτῷ ζεύξει, μηδ[ὲ ἄλλος μηδείς, μή]τε αὐτὰς ταύτας μήτε τὰ ταυτᾶν ὑπ[άρχοντα, μηδὲ καθ᾽ ὁποῖον τρόπον, ἢ ἀπο]τεισάτω ὁ καταδουλιζόμενος ἀργυρί[ου τάλαντον ποθίερον τῷ Ἀσκλαπιῷ, καὶ] | ὁμοίως ἐλεύθεραι ἐόντωσαν, κ[α]ὶ ἐγδι[καζέσθωσαν περὶ αὐτᾶν οἱ ἄρχοντες οἱ ἀεὶ ἔναρ]χοι ὄντες καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀσκλαπιοῦ [καὶ ἄλλος ὁ θέλων ἐπὶ τῷ ἡμίσῳ ἀνυ]πεύθυνος ἐών. μάρτυρες· Λυσέας Εἰφικκᾶ, Συ.....

126 [Θε]ὸς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος Νίκωνος, [ἀφίητι Δίων ἐλευθέραν | μη]νὸς τρίτου ἐν ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ τῶ[ν συνέδρων ......σίαν | π]αραμείνασαν Δίωνι ἄχρι κα ζώῃ Δίων. μὴ ἐξ[έστω δὲ καταδουλίξασθαι ....]|σίαν, ἀλλὰ ἐλευθέρα ἔστω καὶ ἀνέπαφος Δίων[ι· ἀποτεισάτω δὲ ὁ καταδουλιζόμενος ζα]|μίαν ποθίερον τῷ Ἀσκλαπιῷ ἀργυρίου τάλαν[τον. ἐγδικαζέσθωσαν δὲ περὶ αὐτᾶς οἱ] ἄρχοντες οἱ ἀεὶ ἔναρχοι ὄντες καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ [Ἀσκλαπιοῦ ἐπὶ τῷ ἡμίσῳ τοῦ] ἐπιτιμίου, τὸ δὲ ἥμισο[ν ἔ]στω ποθίερον τοῦ Ἀ[σκλαπιοῦ. μάρτυς .....] | Ἀριστοτίμου.

127 Ἀγαθᾷ τύχᾳ. Ἄ[ρχ]οντος Νίκωνος, [ἀφίητι ἐλευθέραν ......
...] ἐν ἐννόμῳ ἐκκ[λησί]ᾳ τῶν συνέδρων [Σωτῆριν. ἀποτεισάτω δὲ] | ὁ καταδουλι[ζ]ό[μενο]ς Σωτῆριν ἀργυρ[ίου τάλαντον ποθίερον τῷ Ἀσκλαπιῷ. καὶ | ἐ]γδικαζέσθωσ[αν π]ερὶ αὐτᾶς οἱ ἄρχο[ντες καὶ ἄλλος ὁ θέλων ἐπὶ τῷ ἡμίσῳ | τ]οῦ ἐπιτιμί[ου. μάρτυ]ρες· Ἡράκλε[ι]τ[ος ....].

Ut in universum hae litterae secundo a. Chr. n. saeculo exaratae consuetisque formulis conceptae nihil memorabile habent, sic titulus n. 125 ab reliquis non uno nomine discrepat. Cuius rei causam hanc potissimum opinor, quod mulieres captivae hic manumittuntur pretio, quo ex hostium dicione solutae erant, illis qui redemerant reddito (vs. 4). Sane Paris hic τὰ ἐκ τῶν πόλ[εως νόμων] supplevit, sed neque hoc dicendi genus, quo articulus alteri substantivo additur, alteri non item, sermonis usui accommodatum est, neque credibile pretium, quo servi se redimerent, lege civitatis definitum fuisse. Item vs. 6 nequeo cum editore primo facere, qui Καλλίδᾳ et Ζεύξει virorum nomina dativo casu usurpata statuit et αὐτῷ legit. Sane singulare est, quod is qui manumisit non modo in servitutem retrahere, sed etiam (invitas) matrimonio sibi iungere (αὐτῷ ζεύξει) vetatur mulieres, sed id cum earum condicione et sorte de qua supra dixi cohaerere videtur, neque enim vernaculae vilesve servae sunt, sed mulieres honestae et ingenuae, quae captivitate libertatem amiserunt. Ceterum subiecti vice in hoc enuntiato is fungi videtur, qui sub finem versus primi primo inter eos qui manumittunt loco nominatus erat; neque enim, ut Paris putat, illi duo quorum nomina exstant soli id fecerunt, quia sic nomina particula copulativa coniungenda fuerunt. Quae post versum sextum leguntur ea ad prius membrum (μήτε καταδουλίξεται) modo spectare, non etiam ad alterum (μήτε αὐτῷ ζεύξει) sponte patet, sed hoc hyperbati genus non habet, quod reprehendatur.

128 Tabula marmoris leucophaei, a. 0,70, l. 0,70, c. 0,45, inventa in ecclesiola S. Ioannis, exstat in museo vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 381 n. 18. Exscripsit Lolling.

```
          /ΟΛΔΙ/////   -ΜΗΝΕΙΗΜΕΝΜΟΙ
                ·ΜΟΥΓΥΝΑΙΚΑΘΕΟΦΙΛΗΝΘΕ
            ΙΤΧΡΗΣΑΜΕΝΗΣΔΙΑΤΗΝΕΙΣΕΜΕΕΠΙ
          /ΠΑΣΙΝΥΠΑΡΧΟΥΣΙΝΟΥΣΙΝΠΟΛΛΟΙΣ///Σ
        ΕΝΤΑΙΣΕΑΥΤΟΥΧΕΡΣΙΝΑΝΕΘΡΕΨΑΜΗΝΟΣ
      ΙΗΠΟΛΕΙΟΣΑΕΔΥΝΗΘΗΝΕΥΟΙΔΑΟΤΙΑΠΟ
     ΟΚΑΤΑΛΙΠΕΙΝΠΕΠΟΙΗΚΑ·ΚΑΤΑΛΕΙΠΩΔΕΤΗΠΟ
     )ΧΩΡΙΟΥΤΑΥΡΟΝΘΥΕΣΘΑΙΤΩΜΝΗΜΕΙΩΜΟΥ
    ΕΣΚΑΙΟΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΚΑΙΟΙΑΠΟΓΥΜΝΑΣΙΟ
    \ΕΙΣΜΕΝΤΟΝΑΓΩΝΑΚΑΙΤΗΝΤΟΥΤΑΥΡΟΥ
     ΙΤΗΝΕΥΩΧΙΑΝ·ΜΗΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΥΑΓΩΝΟ
     ΜΕΡΑΤΗΠΡΟΕΙΡΗΜΕΝΗ·ΙΝΑΔΞΑΕΙ///ΑΜΕΝΗ
     ΟΝΣΤΕΦΑΝΟΝΜΗΤΕΑΛΛΟΤΙΝΝΙΕΠ/ΛΩΝΑΛ
       ΟΝΟΜΩΝΜΟΥΕΠΕΙΔΑΙ/////Γ//ΟΟΩΝΤΑΙΜΕ
      |ΘΗΚΑΙΑΜΕΛΗΘΗΠΑΡΑΚΑΛΩΤΗΝΙΕΡΑΝ///
       ΙΑΦΡΟΔΕΙΤΟΝΔΟΥΛΟΝΜΟΥΣΗΜΙΟΓΡΑΦΟΝ
          ΜΑΙΚΑΙΘΕΛΩΠΕΙ///ΛΑΓ/////Ε//////ΙΩΚΑΙΑΤ//
            . /ΥΘΕΟΦΙΛΗΚΑΙΤΟΙΔΙΟΝΑΥΤΗΣΜΕ
           ΜΕΝΗΝΤΗΝΓΕΝΟΜΕΝΗΝΤΟΥΠΑΙ
             //ΙΙΜΟΣΙΠΟΙΗΣΟΥΣΙΝΑΠΤΟΥΣΑΙΑΥ
                ΔΙΑΘΗΚΗΣΤΡΟΠΟΝΕΧΟΝ
                              ΥΡΥ
```

.... πρόσ]θε δι[εθέ]μην· εἴη μέν μοι [...............
τὴν φιλτάτην] μου γυναῖκα Θεοφίλην Θε[οφίλου ....]
χρησαμένης διὰ τὴν εἰς ἐμὲ ἐπι[μέλειαν ....] πᾶσιν ὑπάρχουσιν, οὖσιν πολλοῖς, [ὅ]σ|[α ....] ἐν ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶν ἀνεθρεψάμην, ὃς | [..................... τ]ῇ πόλει ὅσα ἐδυνήθην εὖ οἶδα ὅτι ἀπὸ | ....ο καταλιπεῖν πεποίηκα. καταλείπω δὲ τῇ πό[λει χωρίον .... ὥστε ἀπὸ τῆς προσόδου τοῦ] χωρίου ταῦρον θύεσθαι τῷ μνημείῳ μου | [καὶ ἀγῶνα τίθεσθαι .... οἵ τε ἄρχοντ]ες καὶ ὁ ἀγωνοθέτης καὶ οἱ ἀπὸ γυμνασίου | .... εἰς μὲν τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν τοῦ ταύρου | [θυσίαν καὶ .... κα]ὶ τὴν εὐωχίαν μὴ ἐκδιδομένου ἀγῶνο[ς .... τῇ ἡ]μέρᾳ τῇ προειρημένῃ. ἵνα δὲ ἀεὶ [δι]αμένῃ | [ἡ τοῦ ἀγῶνος μνήμη, μηδεὶς ἀπενεγκάτω μήτε τ]ὸν στέφανον μήτε ἄλλο τι [τῶν] ἐπ[άθ]λων, ἀλ[λὰ ἀναθέτω αὐτοῦ. .... τῶν κληρ]ονόμων μου, ἐπειδὰ[ν πρ]οθῶνταί με, | [.............. ὅπως δὲ μηδὲν τούτων, ἃ περιέχουσιν αἱ δια]θῆκαι, ἀμεληθῇ, παρακαλῶ τὴν ἱερὰν [γερουσίαν(?) .... Ἐ]παφρόδειτον δοῦλόν μου σημ(ε)ιογράφον | ....μαι καὶ θέλω ....ω καὶ απ[.......
.... ἡ γυνή μο]υ Θεοφίλη καὶ τὸ ἴδιον αὐτῆς με ....
..............μένην τὴν γενομένην τοῦ παι[δὸς ....
...]μοσι ποιήσουσιν ἅπτουσαι αὐ[τ..........................
...] διαθήκης τρόπον ἔχοι .... χρυ-
[σ.......].

Testamentum hominis divitis Elatensis, quo praecipue de sacrificiis, certaminibus aliisque caerimoniis, quibus sepulcro ipsius honos habendus esset, satis accurata praecepta continebantur. Paullo plura restituere conatus sum quam primus editor, sed tam multa a sinistra periisse appa-ret, ut de plerisque versibus supplendis plane desperandum sit. Secundi p. Chr. n. saeculi esse videtur.

---

129 Lapis a. 0,90, l. 0,50, c. 0,22, non laevigatus, inventus in vico *Sfaka* sito prope Elateam in via quae Opuntem fert, nunc translatus in vicum *Drachmani* in museum. Ex ectypo chartaceo, quod confecerat I. Bilco, ed. P. Foucart *Bull. de corr. Hell.* VIII (1884) p. 216 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 70 n. 1531; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 232 n. 229 *bis*). Exscripsit Lolling.

ΕΝ//ΟΙϜΑ
ΝΑΚΕΙΟΙ
ΘΥΟΝΤΑ
ΣΚΑΝΕΝ
ΓΥΝΑΙΚΑ
ΜΕΠΑΡΙΜΕ
////

Ἐν τῷ ϝαναϰείῳ θύοντα | σκανῆν· | γυναῖκα | μὴ παρίμε[ν].

Litteratura nondum Ionica est, sed nulla habet remotioris antiquitatis vestigia, ut vix dubium sit, quin finem saeculi a. Chr. n. quinti non ita multo excedat tituli aetas.

---

130 Basis marmoris candidi, a. 0,47, l. 1,95, c. 0,70, a postica parte fracta, Elateae (*Lefta*) inter rudera ecclesiolae Panagiae, ubi liminis inferioris vice in porta quadam functa esse videtur. Titulus in partis anticae angulo sinistro superiore. Ab hac parte alius lapis cum hoc commissus fuit, a dextra non item. In superficie complura foramina, ex quibus apparet alios lapides, plinthas scilicet statuarum, huic impositos fuisse. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 367 n. 9 (E. Cougny Anth. Pal. III p. 587 n. 101 *b*; E. Hoffmann Sylloge Epigr. Graec. p. 174 n. 339). Exscripsit Lolling.

Π Ο Ν Τ Ι Ω Ι Ι Π Π Ο Μ Ε Δ Ο Ν Τ Ι Π Ο Σ Ε Ι Δ Ω Ν Ι Κ Ρ Ο Ν Ο Υ Ι Ε Ι
Η Π Ο Λ Ι Σ Ε Υ Ξ Α Μ Ε Ν Η Τ Ο Υ Σ Δ Α Ν Ε Θ Η Κ Ε Θ Ε Ω Ι
Η Μ Ι Θ Ε Ο Υ Σ Σ Ω Τ Η Ρ Α Σ Υ Π Ε Ρ Π Ρ Ο Γ Ο Ν Ω Ν Τ Ε Κ Α Ι Α Υ Τ Ω Ν
Κ Α Ι Γ Η Σ Κ Α Ι Τ Ε Κ Ε Ω Ν Κ Α Ι Σ Φ Ε Τ Ε Ρ Ω Ν Α Λ Ο Χ Ω Ν

Totus titulus accurate *στοιχηδόν* exaratus est, praeterquam quod vs. 1 duplex ΙΙ unius litterae spatium tenet. Sub finem eiusdem versus, ubi Paris ΧΡΟΝΟΥ legit, Κ distincte in lapide legi testatur Lolling.

Ποντίῳ ἱππομέδοντι Ποτειδᾶνι Κρόνου υἱεῖ
ἡ πόλις εὐξαμένη τούσδ' ἀνέθηκε θεῷ
ἡμιθέους σωτῆρας ὑπὲρ προγόνων τε καὶ αὐτῶν
καὶ γῆς καὶ τεκέων καὶ σφετέρων ἀλόχων.

Elatenses aliquando per belli pericula voverant se, si patriam feliciter ab hostium vi atque oppugnatione defendissent, heroum quorundam (ἡμι-θέων vs. 3), quibus salus civitatis praecipue deberetur, imagines Neptuno consecraturos esse. Quod cum voti compotes facti praestitissent basi simulacrorum hos versus insculpendos curaverunt. Quinam fuerint illi heroës adiutores etsi pro certo pronuntiare non licet, tamen Dioscuros significari omnium maxime probabile videtur cum quia horum naturae illae partes in tuendis per belli vicissitudines civibus accommodatissimae sunt, tum quia eos Elateae cultos esse testatur titulus n. 129, 1, cum ϝανακείου mentionem faciat. Aliam viam sane secutus est Paris, cum de Phoco heroë eponymo Phocensium cogitans monumenti originem ad narrationem de antiquissimis Phocensium cum Thessalis certaminibus (Paus. X, 1) revocaret. Sane litteraturam huius tituli illo bello plus quam saeculo recentiorem esse; sed fortasse monumentum vetustate collapsum aliquando restitutum eoque tempore titulum antiquum noviciis litteris repetitum esse. Neque vero ulla est causa, cur monumentum et carmen ea aetate, quam monstrat litterarum forma, id est quarto a. Chr. n. saeculo, vetustiora esse sumamus. Quod bellum voto et dedicationi ansam dederit, in tanta rerum Phocicarum obscuritate in medio relinquendum est. Sane de bello sacro vix cogitari licet; sed etiam priora saeculi quarti tempora neutiquam carebant incursionibus hostium in Phocida factis, per quarum occasiones tale quid accidere poterat (cf. Xen. Hell. III, 5, 4. V, 2, 33. VI, 1, 1. 2, 1. 3, 1. 4, 2. 17. 21. 27).

---

131 Basis marmoris leucophaei fracta in duas partes, a. 0,38, l. 0,63, c. 0,30. Versus epigrammatis inter lineas leviter incisas. Artificis titulus (vs. 7. 8) satis neglegenter exaratus. Pars dextra (*b*) admodum detrita. Effossum utrumque fragmentum in parietinis templi Minervae translatumque in vicum *Drachmani*, ubi exstat in museo. Edd. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 344 n. 14; E. Loewy *Inschr. griech. Bildhauer* p. 388 n. 155 *c* (E. Hoffmann Sylloge Epigr. Graec. p. 176 n. 343). Exscripsit Lolling.

ΟΤΝΙΑΘΑΝΑΙΑΤΟΔΕ
ΤΟΠΡΕΠΟΝΕΝΧΑΛΚΩΙΣ   Ν
a ΕΞΟ/////ΣΙΩΝΕΡΓΩΝΑΚΡΟΘΙΙ   Λ ΓΛΙ
ΠΟΛΛΑΚΙΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΙΦΩΤΙ   Η Λ   *b*
ΤΩΙΣΦΕΚΑΙΕΥΚΛΕΙΔΗΣΜΟΥΣΑ   ΕΡ Σ
ΚΟΣΜΕΙΑΕΙΜΝΗΣΤΟΙΣΕΥΛΟΓΙΑΣΕΠΕΣΙΝ

Ξ Ε Ν Ο Κ Ρ Α Τ Η Σ Ε Ρ Γ Ο Φ Ι Λ Ο
Ε Π Ο Η Σ Ε

[Π]ότνι' Ἀθαναία, τόδε [δέξαι ἀμεμφὲς ἄγαλμα],
τὸ πρέπον ἐν χαλκῷ τ[εῦξε]ν ⏑ ⏑ –
ἐξ ὁσίων ἔργων ἀκροθί[νιον – ⏑ ⏑]
πολλάκι καλλιτέχνῳ φωτί
τῷ σφε καὶ Εὐκλείδης Μούσαι[ς φίλος, ἱ]ερ[ὸ]ς [ἀνὴρ]
κοσμεῖ ἀειμνήστοις εὐλογίας ἔπεσιν.

Ξενοκράτης Ἐργοφίλο[υ] ἐπόησε.

Primum versum supplevit Paris, quinti supplementa mea sunt; in secundi fine nomen eius qui dedicavit, veluti Ἀριστοτέλης aliudve eiusdem mensurae fuisse existimaverim. Tertium et quartum attingere nolui, quia res nimis incerta est. Xenocratem statuarium eundem esse qui in titulis Oropiis I, 332. 336 sit et apud Plinium N. h. XXXIV, 83 Tisicratis aut ex aliorum sententia Euthycratis discipulus fuisse dicatur, summa cum probabilitate coniecit Loewy. Certe litteratura huius tituli illius artificis aetati, id est priori tertii a. Chr. n. saeculi parti, accommodatissima est.

132 Pyramis argillacea exigua, inventa inter rudera templi Minervae Cranaeae. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 38 n. 2.

Θ Ε Δ Ω Ρ Ι Σ
Α Θ Α Ν Α Ι

Θεδωρὶς Ἀθάνᾳ.

133 Fragmentum vasis argillacei flavi, nigro colore inducti, inventum inter rudera templi Minervae Cranaeae. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 42.

Θ Ε Κ Ε

[. . . . . . . ἀνέ]θηκε.

134 Basis rotunda lapidis calcarii leucophaei, a. 0,70, diameter ab inferiore parte 0,48, a superiore 0,48. Inventus lapis in ecclesiola diruta prope viam quae ad templum Minervae Cranaeae fert, exstat in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 375 n. 15. Exscripsit Lolling.

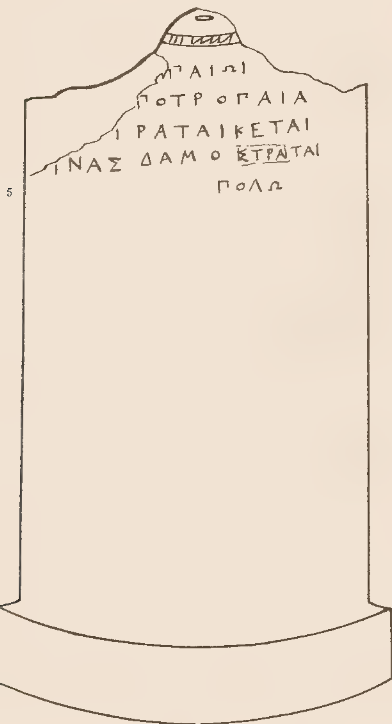

in rasura

Vs. 3 post ΙΚΕΤΑΙ Paris litteras ΤΟ exhibet, quas Lollingius non vidit. Quae vs. 4 post Α conspicitur littera Ι, eam ex antiquiore titulo eraso reliquam esse, neque unquam aliud nomen, ut Paris opinabatur, post ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΑ scriptum fuisse adnotat Lolling.

[Δὶ Ἀποτρο]παίῳ [τάδε ἀ]ποτρόπαια [κατ᾽ ὀνε]ίρατα ἱκέται | . . . ί-νας, Δαμοστράτα, | Πολώ.

Supplevit Paris. Πολώ hypocoristicum mulieris nomen est, ut Πόλων (n. 35, 10. 40, 2. 43, 9) viri. Cf. Δαμώ et Δάμων, Καλλώ et Κάλλων multaque alia eiusdem generis.

135 Fragmentum marmoris leucophaei, a. 0,11; a superiore et ab inferiore parte exstat margo. In vico *Drachmani* in museo. Exscripsit Lolling.

Ι Ο Σ
Θ Η Κ Ε
Τ Ο Λ

. . . ιος [ἀνέ]θηκε[ν τῷ Ἀ]πόλλ[ωνι].

136 Duo fragmenta inter se contingentia tabulae marmoris candidi, c. 0,07, inventa inter rudera ecclesiae Panagiae, exstant in museo vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 358. Exscripsit Lolling.

ΛΗΠΙΩΙΥΓΕ

[Ἀσκ]λ̣ηπιῷ, Ὑγε[ίᾳ . . . .].

137 Fragmenta sex tabulae marmoris albi, c. 0.045, inventa in muro substructionum templi Minervae Cranaeae, et translata in museum vici *Drachmani*. *a b c d e* ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 61. Adiuncto fragmento *f* omnia exscripsit Lolling.

a *b*

Ι Ο   Ρ Ι Υ Χ Η Ι *c*
ΕΥΛ   Ν Τ Α C Τ Η Ν C Τ Ο Α
C Υ Π Ο Χ Ρ Ο Ν Ο Υ
f ΕΙCΑΙ   Θ Ε Ω *e*
d Τ Ο

[Ἀγ]αθ[ῇ τ]ύχῃ. | [Τοὺς ἐπισ]κευά[σα]ντας τὴν στοὰ[ν | τοῦ Ποσει-δῶνο]ς ὑπὸ χρόνου | [διαφθαρ]εῖσα[ν καὶ ἀναθέντας τῷ] θεῷ . . . . το . . .

Supplevi. Tabulam ad basin statuarum quae homines nonnullos de Elatensium sacris optime meritos repraesentarent spectasse manifestum est; videtur basis ex vilibus lapidibus composita in fronte tabula tenui marmorea obducta fuisse, quod structurae genus ut ab antiquiore Graecorum more plane alienum, ita Romanorum aetate, cui hanc tabulam vindicant litterarum formae, omnium frequentissimum est. Dedicatas fuisse imagines Minervae Cranaeae manifestum est; neque vero munificentiam quae versibus 2—4 praedicatur ad eandem deam spectasse sed ad deum quendam scripturae reliquiae produnt. Atque etsi dubitari potest, utrum is Apollo an Neptunus fuerit, tamen huius nomen reponere malui, quia ex n. 130, 1 primarias eius partes fuisse in sacris Elatensium discimus. Ceterum cum hoc elegio conferri licet I, 1867, 5 sqq. ἔκγονον δὲ τῶν τὸν Διόνυσον ἀναθέντων.

138 Fragmentum basis lapidis calcarii leucophaei, a. 0,72; integer quondam lapis ea forma erat, quae infra delineata est. Etiam in sinistro latere quattuor laureae coronae, sed earum tituli, ut *efgh*, data opera deleti sunt. Inventus lapis in ecclesiola deserta infra ecclesiam S. Theodori, exstat in museo vici *Drachmani*. Edd. Meletius Geogr. p. 336 (Boeckh C. I. G. 1731; Lebas *Inscr.* II, 819); multo accuratius P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 383 n. 20. Exscripsit Lolling.

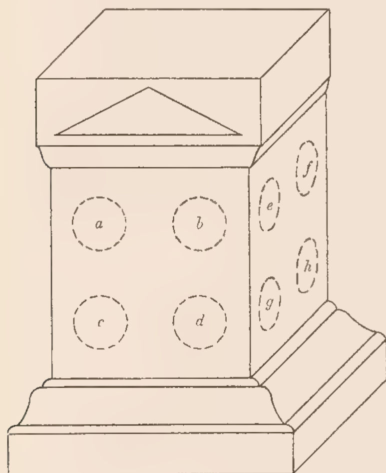

a	*b*	*e*	*f*
(*corona hederacea*)	(*corona hederacea*)	(*corona laurea*)	(*corona laurea*)
ΝΕΜΕΙ Α	ΝΕΜΕΙ Α	///////ΝΑ	*titulus periit*
c	*d*	*g*	*h*
(*corona laurea*)	(*corona laurea*)	(*corona laurea*)	(*corona laurea*)
ΕΦΕ ΣΟΝ	ΑΔΡΙΑ ΝΙΑ Β	*titulus periit*	*titulus periit*

a Νέμεια. *b* Νέμεια. *cd* Ἔφεσον Ἀδριάνια β′. *ef* [Κοι]νὰ | [Ἀσίας β′].

Quod in titulo *cd* manifesto factum est, ut duplicis victoriae Ephesiae monumenta duae coronae sculperentur, inscriptio vero communis per ambas continuaretur, id item in coronas *ef* cadere sumpsi, quia tituli *e* reliquiae, qui uno versu absolutus fuisse videtur, per se non sufficiunt ad integrum certaminis alicuius nomen restituendum. Hadriani principatu (a. 117—138 p. Chr.) monumentum neque antiquius est neque si quid video multo recentius.

139 Superior pars basis lapidis calcarii leucophaei, a. 0,36, l. 1,05, c. 0,77, iuxta rudera templi Minervae in colle, qui antiquitus Cranae vocabatur, nunc apud accolas aut a monte e regione sito, cui Λασός nomen est, κάστρο στὸν Λασόν aut ab ecclesia diruta, quae est in meridionali collis clivo, κάστρο τῆς ἁγίας Εἰρήνης vocatur. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 318 n. 1. Exscripsit Lolling.

Ξ Ε Α Σ Κ Α Ι Π Ρ Ε Ι Μ Α Τ Ο
Ν Η Σ Ι Φ Ο Ρ Ο Ν Ι Ε Ρ Η Τ Ε Υ Σ
Α Θ Α Ν Α ◌ Κ Ρ Α Ν

[Λυ]σέας καὶ Πρεῖμα τὸ[ν υἱὸν Ὀ]νησιφόρον ἱερητεύσ[αντα] | Ἀθάνᾳ Κρα-ν[αίᾳ].

Vs. 1 [Θρα]σέας Paris. Sed altero versu comparato vix plus duabus litteris initio intercidisse intelleges, et Lyseam Elatensem habes n. 125, 11.

140 Fragmentum marmoris leucophaei, a. 0,38, l. 0,43, inaedificatum in pariete domus Demetrii Piperis in vico *Drachmani*. Exscripsit Lolling.

Θεόμ[νηστος .... θε]ῷ Ἀντω[νείνῳ Εὐσεβεῖ καὶ ....
...............] θεοῖς καὶ τῇ [πόλει ....] | φιλτάτῃ ὑπὲ[ρ
...............] Κυρεῖνον .... ιους τ.......

141 Lapis summus basis alicuius cum margine ornato, infra quem titulus, a. 0,20, l. 0,28, erutus anno 1884 in templo Minervae Cranaeae. Ex ectypo chartaceo, quod miserat P. Paris, ed. E. Loewy *Inschr. griech. Bildhauer* p. 393 n. 241*a*. Exscripsit Lolling.

Πολυκλῆς Τιμ[αρχίδου Ἀθηναῖος ἐποίησεν].

Pausanias X, 34, 8, ut monuit Loewy, simulacrum Minervae Cranaeae a Polyclis filiis (i. e. a Timocle et Timarchide, cf. c. 34, 6) sculptum esse refert. Eius ipsius titulum nos hic tenere haud improbabile iudicabat Paris. Sed ei iure meritoque oblocutus est Loewy, cum quia id adversa fronte pugnaret cum Pausaniae testimonio, quod tamen unum in causa esset, cur ad hanc potissimum statuariorum familiam simulacri originem referremus, tum quia omnino in eo artificis nomen insculptum fuisse non esset probabile. Quare ille ad aliud nescio quod Polyclis minoris, qui Timarchidis filius erat (Plin. N. hist. XXXVI, 35), opus hanc inscriptionem rettulit, perquam probabiliter, siquidem et litterarum formae illius aetati (paullo post medium saeculum a. Chr. n. secundum) conveniunt et complures eiusdem familiae homines atque adeo aetates in uno eodemque fano artificiis exornando occupatos esse haud raro videmus.

142 Lapis calcarius leucophaeus, qui olim summam partem basis efficiebat, a. 0,26, l. 0,78, c. 0,48, inventus in ecclesia Panagiae, exstat in museo, quod est in vico *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 375 n. 14. Exscripsit Lolling.

Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Α Κ Α Λ Λ Ι Κ
‾ Α Ν Θ Υ Γ Α Τ Ε Ρ
Ε Ο Ι Σ

[....... ....] Θεοδώρα Καλλικ.....
[........ τ]ὰν θυγατέρ[α]
[θ]εοῖς.

Paris titulum a sinistra praeter versus tertii litteram initialem integrum esse sumpsit; sed id manifesto redarguitur versuum positura, ex qua col-

ligitur vocabuli [Θ]ΕΟΙΣ litteram mediam O fere medium totius planiciei anticae locum tenere. Quare vs. 1 amborum parentium nomina, intervallo quodam separata, fuisse colligo, vs. 2 vero sinistram partem nomen proprium filiae occupasse. Sic habemus versus commode et aequabiliter, ut fieri solebat, dispositos. Utrum illa, quae a sinistra interciderant, omnia in eodem lapide fuerint, an alius eiusdem generis illic fuerint cum hoc commissus, in medio relinquendum est.

143 Tabula marmoris leucophaei, a. 0,28, l. 1,20, c. 0,60, quae antiquitus summam partem basis altae effecisse videtur; Byzantinorum aetate caput pilae inde effectum est. In superficie duo vestigia pedum. Inventus lapis in ecclesiola diruta S. Georgii, exstat in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 371 n. 10. Exscripsit Lolling.

ΔΑΜΟΣΕΛΑΤΕΩΝΦΑΥΣΤΟ
ΙΟΝΣΥΛΛΑΝΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΝΑ
ΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝΤΟΝΕΑΤΟΥΕ
ΕΡΓΕΤΑΝ ΘΕ(

[Ὁ] δᾶμος Ἐλατέων Φαῦστο[ν Κορνήλιον]
[Λευκίου] υἱὸν Σύλλαν Ἐπαφρόδιτον, ἀ[ντιταμίαν καὶ]
[ἀ]ντιστράτηγον, τὸν ἑατοῦ ε[ὐ]-
εργέταν θεο[ῖς].

Faustus Cornelius Sulla Lucii dictatoris filius quaestor urbanus fuit a. 54 a. Chr., deinde quum Pompeius eum a. 49 a. Chr. propraetorem in Mauretaniam mittere Philippi tribuni plebis intercessione prohibitus esset (Caes. B. C. I, 6, 3. 4), illum in Graeciam secutus est pro quaestore (Cic. ad Att. IX, 1, 4). Propraetoris dignitatem, quam unus hic titulus testatur, per illud bellum, quod anno 48 a. Chr. clade Pompei Pharsalia finitum est, nactus esse videtur. In supplendo titulo cum aliis de causis a Parisii exemplo discedendum fuit, tum quia vs. 2 init. υἱόν, non [Κορνήλ]ιον fuisse ex Lollingii apographo perspicitur. Qua ex re cum in universum apparet, aliquanto plura utrimque quam primus editor statuit intercidisse, tum vero cognoscitur nullo modo versus alterius finem et tertii initium nulla interposita lacuna se excipere posse, ut vox ἀ|ντιστράτηγον integra exstet. Neque ulla est offensio in titulorum ἀ[ντιταμίαν καὶ ἀ]ντιστράτηγον (*pro quaestore pro praetore*) coniunctione, cuius alia exempla attulit Th. Mommsen *Römisches Staatsrecht* I p. 683 not. 4 (editionis tertiae).

144 Tabula lapidis calcarii leucophaei, a. 0,80, l. 0,83, c. 0,32, quae olim anticam partem basis efficiebat, cum postica pars ex alio lapide eiusdem plane figurae, qui periit, constaret. In hac tabula alius antiquior titulus fuit, quo exciso hic inscriptus est, ita ut planicies non satis accurate laevigata videatur. Inventus lapis in ecclesiola S. Demetrii, nunc exstat in museo vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 372 n. 11. Exscripsit Lolling.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΘΕΟΥ
ΤΡΑΙΑΝΟΥΠΑΡΘΙΚΟΥΥΙΟΝ
ΘΕΟΥΝΕΡΟΥΑΥΙΩΝΟΝΤΡΑΙΑΝΟΝ
ΑΔΡΙΑΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΑΡΧΙΕΡΕΑ
ΜΕΓΙΣΤΟΝΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣΕΞΟΥ
ΣΙΑΣΤΟΗ///ΠΑΤΟΝΤΟΓΕΛΑΤΕ
ΩΝΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΕΚΤΩΝ
ΑΡΓΥΡΟΤΑΜΙΕΥΤΙΚΩΝΚΑΙΤΑΝ
ΕΥΤΙΚΩΝΧΡΗΜΑΤΩΝΤΗΝΕΠΙ
ΜΕ/ΕΙΑΝΠΟΙΗΣΑΙΙΕΝΩΝΤ<
ΦΛΑΟΥΙΟΥΤΕΙΜΟΞΕΝΟΥΚΑΙΤ<
ΦΛΑΟΥΙΟΥΑΡΙΣΤΟΤΕΙΜΟΥΤΟΥ
ΙΕΡΕΩΣΤΟΥΠ/ΘΙΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱόν, θεοῦ Νέρουα υἱωνόν, Τραιανὸν Ἁδριανὸν Σεβαστόν, ἀρχιερέα | μέγιστον, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ η', [ὕ]πατον τὸ γ', Ἐλατέων ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐκ τῶν ἀργυροταμιευτικῶν καὶ ταμ[ι]ευτικῶν χρημάτων, τὴν ἐπιμέλειαν ποιησαμένων Τ(ίτου) Φλαουίου Τειμοξένου καὶ Τ(ίτου) | Φλαουίου Ἀριστοτείμου, τοῦ ἱερέως τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος.

Hadriani octavus tribuniciae potestatis annus 124 p. Chr. est, quocum etiam tertius consulatus concinit, quem ille cum anno 119 p. Chr. gessisset omnibus reliquis principatus annis in titulis usurpavit. Pythii (non Ptoii, ut Parisio visum erat) Apollinis sacra, quae hic (vs. 13) tanguntur, in ipsa Elatensium urbe fuisse statuendum est. Quid discriminis inter ἀργυροταμιευτικὰ et ταμιευτικὰ χρήματα (vs. 8. 9) intercederet, Paris docta et subtili disputatione enodare conatus est, qui haud improbabiliter ταμίαν quidem quaestorem esse existimat, qui aerario publico praesit, ἀργυροταμίαν vero, cuius nulla occurrit in civitatibus Graecis ante Traiani principatum mentio, eundem magistratum, qui in occidentali imperii Romani parte *curator calendarii* appelletur. Eius administrationem spectare ad eas pecunias publicas, quae privatis mutuae dentur, usurasque inde redeuntes.

145 Basis lapidis calcarii leucophaei, fracta in duas maiores et duas minores partes, a. 0,42, l. 0,75, c. 0,55, inventa in ecclesia S. Ioannis, exstat in museo vici *Drachmani*. Edd. Meletius Geogr. p. 336 (Boeckh C. I. G. 1735; Lebas *Inscr.* II, 820); multo accuratius P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 374 n. 12. Exscripsit Lolling.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙϹΑΡΑ
ΜΑΡΚ(/ΑΥ\ΡΗΛΙΟΝ
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝΕΥϹΕΒΗΙ
ϹΕΒΑϹΤ(Ν/ ΒΡΕΤΤΑΝΙ
ΚΟΝΜΕΓ ϽΝΗΒΟΥΛΗΙ
ΚΑΙΟΔΗΜ(ΑΤΕΩΝ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα | Μᾶρκο[ν] Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον Εὐσεβῆ⟨ι⟩ Σεβαστὸν Βρεττανικὸν μέγ[ιστ]ον ἡ βουλὴ⟨ι⟩ | καὶ ὁ δῆμο[ς Ἐλ]ατέων.

Antonini Caracallae monumentum erectum intra annos 210 p. Chr., quo is una cum patre *Britannici* nomen assumpsit, et 213 p. Chr., quo accesserunt *Germanici* et *Felicis* appellationes, quae hic nondum leguntur. Hanc statuam patris obitu (a. 211 p. Chr.) et fratris nece (a. 212 p. Chr.) recentiorem esse pro certo affirmari nequit; nam etsi probabile non est illis superstitibus unius Caracallae imaginem dedicaturos fuisse Elatenses, tamen fieri potest, ut similia illorum monumenta interciderint.

146 Tabula marmoris leucophaei fracta a dextra et ab inferiore parte, a. 0,42, l. 0,44, c. 0,10. In superficie parvum foramen. In vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 342 n. 13. Exscripsit Lolling.

ΜΝΑΣΙΒΟΥ
ΜΝΑΣΙΒΟ\
ΔΙΣΠΕΡΙΟ
ΚΟΥΑΡΙΣΤ
ΗΝΩΝ

Μνασίβου[λον] | Μνασιβού[λου], δὶς περιο[δονί]κου, ἀρίστ[ου Ἑλ-λ]ήνων, [υἱὸν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἐλατέων].

Ipse Mnasibulus, cuius statuae haec subscripta fuerunt, ignotus est ceteroqui; at de patre, cuius laudes in filii titulo primarium locum habent, haec leguntur apud Pausaniam X, 34, 5: τὸ δὲ Κοστοβώκων τῶν λῃ-

στικῶν τὸ κατ' ἐμὲ τὴν Ἑλλάδα ἐπιδραμὸν ἀφίκετο καὶ ἐπὶ τὴν Ἐλάτειαν. ἔνθα δὴ ἀνὴρ Μνασίβουλος (sic recte Paris legendum existimavit ex codicibus *La Lb*, qui infra Μνασιβούλου habent, quum hic sane et altero loco omnes libri in littera η consentiant) λόχον τε περὶ αὑτὸν ἀνδρῶν συνέστησε καὶ καταφονεύσας πολλοὺς τῶν βαρβάρων ἔπεσεν ἐν τῇ μάχῃ. οὗτος ὁ Μνασίβουλος δρόμου νίκας καὶ ἄλλας ἀνείλετο καὶ Ὀλυμπιάδι πέμπτῃ πρὸς ταῖς τριάκοντά τε καὶ διακοσίαις (a. 161 p. Chr.) σταδίου καὶ τοῦ σὺν τῇ ἀσπίδι διαύλου· ἐν Ἐλατείᾳ δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ δρομέως Μνασιβούλου χαλκοῦς ἕστηκεν ἀνδριάς. Costobocorum incursionem Paris probabili coniectura coniungit cum eis, quae Cassius Dio LXXI, 12 de hac gente anno 174 p. Chr. ab Astingis Rhao et Rhapto ducibus ex sedibus suis expulsa narrat; tum ipsum eos errabundos in Graeciam venisse. Statuam filii, cuius titulum habemus, post id tempus, quo Pausanias illam patris viderat, ei appositam esse non improbabiliter opinatur Paris.

147 Basis lapidis calcarii leucophaei, a. 0,80, l. 0,47, c. 0,48, inventa in ecclesiola diruta sita infra ecclesiam S. Theodori; nunc est in museo vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 375 n. 13. Exscripsit Lolling.

ΛΓΛΘΗΙΤΥΧ..
.ΛΛΒΙΛΝΛΛΝΕΙΚΛΝ
Ε.ΕΙΛΝ//////////

Ἀγαθῇ τύχῃ. Φλαβίαν Λανεῖκαν, [ἀρχι]έρειαν [δ]ι[ὰ βίου τοῦ τε κοινοῦ Βοιωτῶν τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς κτλ..].

Integer eiusdem mulieris titulus honorarius (I, 3426) Chaeroneae exstat, quae Lanices patria fuisse videtur. Sed ut imperatorum Romanorum aetate Boeotorum et Phocensium res publicae arctissima necessitudine inter se continebantur (cf. n. 218, 5 sqq. τὸν βοιωτάρχην πατρὸς βοιωτάρχου, ἀγωνοθέτην, φωκάρ|χην), sic illa summa sacerdotia simul in Boeotia et in Phocide gessit (ἀρχιέρειαν — τοῦ κοινοῦ Φωκέων ἔθνους), quae causa fuisse videtur, cur Elateae quoque eius statua erigeretur. De reliquis eius honoribus et sacerdotiis, quae quondam etiam in hoc lapide enumerata erant, vide titulum Chaeronensem. Vocalis α in syllaba finali nominis Λανεῖκαν in titulo tertii p. Chr. n. saeculi nihil habet offensionis; cf. Olympia V, Inscriptiones p. 309 ad n. 179.

148 Basis exigua marmoris leucophaei, a. 0,08, l. 0,24, c. 0,18, in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 385 n. 26. Exscripsit Lolling.

\ Ο Ν Α ////// Ο ///
Τ Ι Φ Λ Λ Τ Ε Ι Μ ///

......λον Ἀ.ο..... | ..... Τίτ(ος) Φλ.ά(ουιος) Τειμ[όξενος .....].

Eius qui dedicavit nomen ex n. 144, 11 supplevit Paris.

149 In ansa vasis grandis argillacei inventa inter rudera templi Minervae Cranaeae et translata Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 1.

Α. Θ Α Ν Α Σ
Ι Ε Ρ Ο Σ

Ἀθάνας ἱερός.

Tituli n. 149—159 indicant haec omnia vasa fictilia ad supellectilem sacram Minervae Cranaeae pertinuisse. Ac Paris quidem, quae Pausanias rettulit de lavacris puerorum sacerdotum illius deae (X, 34, 8: καὶ λουτρὰ αἱ ἀσάμινθοι κατὰ τρόπον εἰσὶν αὐτῷ τὸν ἀρχαῖον), his vasorum insolitae magnitudinis reliquiis confirmari existimat. Sed cum ex periegetae narratione appareat, cum more antiquo etiam vocabulum retentum esse, mireris quod Paris neglexit ipsis titulis suam sententiam refelli. Etenim ἀσάμινθος ab Homero ad Pausaniam ubique feminini generis est, hic vero si omnino adiectivum adiungitur, constanter usurpatur masculinum ἱερός (n. 149. 156. 157. 158. 159).

150 Fragmentum marginis vasis grandis argillacei, inventum inter rudera templi Minervae Cranaeae, translatum Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 2.

Α Θ Α Ν Α Σ

Ἀθάνας.
Vide adn. ad n. 149.

151 Fragmentum marginis vasis grandis argillacei cum fragmento ansae, inventum inter rudera templi Minervae Cranaeae, translatum Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 9.

Α Θ

Ἀθ[άνας].
Vide adn. ad n. 149.

152 In margine vasis grandis argillacei, eruti ex ruderibus templi Minervae Cranaeae et translati Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 4.

Α Θ Α Ν Α .

Ἀθάνα[ς].
Vide adn. ad n. 149.

153 In ansa vasis grandis argillacei, inventa inter rudera templi Minervae Cranaeae et translata Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 3.

Α Θ Α Ν Α Σ

Ἀθάνας.
Vide adn. ad n. 149.

154 Fragmentum marginis vasis magni argillacei, inventum inter rudera templi Minervae Cranaeae, translatum Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 6.

Η Ι Ν

[Ἀθ]ην[ᾶς] fuisse suspiceris, sed scrupulum movet vestigium litterae inter Η et Ν interpositae.

155 In ansa vasis grandis argillacei, inventa inter rudera templi Minervae Cranaeae et translata Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 5.

Α Θ Η Ν Α Σ

Ἀθηνας.
Vide adn. ad n. 149.

156 Ansa vasis grandis argillacei, inventa inter rudera templi Minervae Cranaeae, translata Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 10.

Ι Ε Ρ Ο Σ

Ἱερός.
Vide adn. ad n. 149.

157 Ansa vasis grandis argillacei, inventa inter rudera templi Minervae Cranaeae, translata Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 9.

Ι Ε Ρ Ο Σ

Ἱερός.
Vide adn. ad n. 149.

158 Fragmentum argillae flavae nigro colore inductum. Litterae admodum neglegenter insculptae. Inventum inter rudera templi Minervae Cranaeae. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 46 n. 22.

Ο Σ

[Ἱερ]ός.
Vide adn. ad n. 149.

159 Ansa vasis argillacei grandis, inventa inter rudera templi Minervae Cranaeae, translata Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 11.

Ι Ε Ρ Ο Σ

Ἱερός.
Vide adn. ad n. 149.

160 Discus argillaceus; supra litteras duo foramina. Inventus inter rudera templi Minervae Cranaeae. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 38 n. 8.

A
Ж

Ἀ(θάνας) Κ(ρανaίας).

161 Parva pyramis argillacea, a. 0,02, inventa inter rudera templi Minervae Cranaeae. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 38 n. 3.

in altera parte prope summum verticem:

Α Τ

in contraria parte:

Χ

Quid sibi velint hae litterae obscurum est.

162 Margo vasis grandis argillacei; littera alta 0,035. Inventus in ruderibus templi Minervae Cranaeae et translatus Athenas. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XII (1888) p. 41 n. 7.

Ν

163 Stela magna marmoris leucophaei, a. 1,45, l. supra 0,57, infra 0,62. Aëtoma, quod fuit, excisum est. In museo, quod est in vico *Drachmani.* Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 382 n. 19 (E. Cougny Anth. Pal. III, 2 p. 590 n. 173*b*; E. Hoffmann Sylloge Epigr. Graec. p. 98 n. 189). Exscripsit Lolling.

Ε Π Ι Δ Α Μ Ο Τ Ι Μ Ω Ι

ΗΜΑΛΑΔΗΦΘΙΜΕΝΟΝΣΕΚΛΥΤΑΠΑΤΡΙΣΑΔΕΛΑΤΕΙΑ
ΚΑΛΟΙΣΙΔΑΜΟΤΙΜΕΚΥΔΑΙΝΕΙΛΟΓΟΙΣ
ΕΣΘΛΟΣΓΑΡΚΑΙΑΜΩΜΟΣΑΚΜΛΙΣΕΝΙΣΩΦΡΟΝΟΣΗΒΑ<
ΘΝΗΣΚΕΙΣΔΑΜΑΣΘΕΙΣΘΥΜΟΝΩΚΕΙΑΙΝΟΣΩΙ
ΠΟΛΛΑΚΙΔΑΜΦΙΤΕΟΝΜΑΤΗΡΤΑΦΟΝΟΙΚΤΡΟΝΑΥΣΕΝ
ΔΕΞΩΣΤΕΝΑΖΟΥΣΑΟΡΦΑΝΑΝΤΕΚΝΟΥΧΑΡΙΝ

Ἐπὶ Δαμοτίμῳ.

Ἦ μάλα δὴ φθίμενόν σε κλυτὰ πατρὶς ἅδ' Ἐλάτεια
καλοῖσι, Δαμότιμε, κυδαίνει λόγοις.
ἐσθλὸς γὰρ καὶ ἄμωμος ἀκμαῖς ἐνὶ σώφρονος ἥβας
θνήσκεις δαμασθεὶς θυμὸν ὠκείᾳ νόσῳ.
πολλάκι δ' ἀμφὶ τεὸν μάτηρ τάφον οἰκτρὸν ἄϋσεν
Δεξώ, στενάζουσ' ὀρφανὰν τέκνου χάριν.

Tertii a. Chr. n. saeculi esse videtur.

164 Fragmentum marmoris caerulei, a. 0,45, l. 0,42, quod gradus vice fungebatur in domo Nicolai Iannakopulo in vico *Drachmani*, nunc translatum est in museum. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 450 (versum primum repetivit F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialekt-inschr.* II p. 73 n. 1533; totum titulum E. Cougny Anth. Pal. III p. 590 n. 173*c*). Exscripsit Lolling.

ΕΠΙΦΙΛΑΙ ΕΠΙΔΙΟΝΥΣΙΩΙ

ΩΞΕΝΕΤΟΝΤΕΛΙ' \ΡΑΔΙΟΝΥΣΙΟΝΗΔΕΓΥΝΑΙΚΑ
ΔΕΡΚΕΟΤΟΥΔΕ ΙΛΑΝΠΝΕΥΜΑΛΙΠ
ΑΜΦΩΓΗΡΑΛΕΩ ΞFΕΔΕΤΕΚ^Ν ΩΝΤΕΚΙΑΙΔΟΝΤΑ
ΟΛΒΙΣΤΟΥΣΘΑΝΑΤΟΣΓΛ// / //ΣΚΑΤΕΧ//////

Ἐπὶ Φίλᾳ. Ἐπὶ Διονυσίῳ.

Ὦ ξένε, τόν[δ]ε ⏑ – Διονύσιον ἠδὲ γυναῖκα
δέρκεο τοῦδε [Φ]ίλαν πνεῦμα λιπ[οῦσαν ἅμα],
ἀμφω γηραλέω, ⏑ – δὲ τέκνων τέκν᾽ ἰδόντα(ς)
ὀλβιστοὺς θάνατος [– ⏑ ⏑]ς κατέχ[ει].

Versum initialem epigrammatis Beaudouinus sic supplevit: ὦ ξένε, τόνδ᾽ ἑ[τά]ρα Διονύσιον ἠδὲ γυναῖκα, quod ut a sermone et sententia nihil habet offensionis, sic cum reliquiis scripturae a Lollingio enotatis nullo pacto conciliatur; vice versa quod ipse Lollingius proposuit τόν τε ἄνδρα accuratissime cum litterarum vestigiis superstitibus convenit, sed tam foedum vitium metricum nolim huic poëtae imputare. Ceterum vix magno temporis intervallo a n. 163 distat hoc epigramma.

165 Saxum rude, fractum a dextra, a. 0,26, l. 0,72, c. 0,26, inscriptum litteris grandibus, extractum ex muro ecclesiolae Panagiae et illatum in museum vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 358 n. 1. Exscripsit Lolling.

Φρασι . . . . .
Ἐπὶ Δαματ . . . .

166 Lapis calcarius leucophaeus quadratus, a. 0,35, l. 1,05, c. 1,10. In superficie excavatio cui immissa erat basis statuae. A dextra et a sinistra alii lapides adiuncti erant. Ad ecclesiam S. Athanasii, quae est inter parietinas Elateae. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 384 n. 21. Exscripsit Lolling.

ΑΝΑΞΩ

Ἀναξώ.

167 Lapis inaedificatus in domo privata vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 384 n. 22.

ΑΡΧΙΝΟ///
ΘΕΥΞΕΝΟΣ

Ἀρχῖνο[ς], Θεύξενος.

168 Marmor leucophaeum, a. 0,25, l. 0,95, c. 0,22, fractum in tres partes accurate inter se contingentes, in museo vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 381 n. 17. Exscripsit Lolling.

Ἀρχίππα.

169 Stela marmoris albi, a superiore parte ornata anthemio, inaedificata ad fontem in foro vici *Drachmani*. Exscripsit Lolling.

ΔΑΜΩ
ΔΑΜΑΙΝΕΤΑ

Δαμώ, Δαμαινέτα.

170 Stela lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate, in vico *Drachmani* ad domum Demetrii Piperis. Exscripsit Lolling.

ΕΠΙΤΕΛΗΣ
ΝΕΜΗΝΙΣ

Ἐπιτέλης, Νεμηνίς.

171 Stela marmoris leucophaei, a superiore parte anthemio ornata, in vico *Drachmani* ad fontem quendam. Exscripsit Lolling.

ΕΥΚΛΕΙΔΑΣ
rosa *rosa*

Εὐκλείδας.

172 Fragmentum stelae sepulcralis marmoris leucophaei; a superiore parte reliquiae exiguae foliorum acanthi, quibus lapis ornatus erat, exstant. In museo vici *Drachmani*. Exscripsit Lolling.

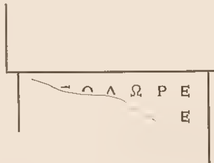

[Θ]εόδωρε [χαῖρ]ε.

173 Stela marmoris leucophaei a superiore parte anthemio ornata, in vico *Drachmani* ad ecclesiam S. Demetrii. Exscripsit Lolling.

ΘΕΟΚΡΙΝΗΣ

Θεοκρίνης.

174 Lapis calcarius leucophaeus coni obtusi figura; altitudo 0,34, diameter a superiore parte 0,21, ab inferiore 0,27. Inventus prope murum orientalem substructionum templi Minervae Cranaeae, exstat in museo vici *Drachmani*. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XI (1887) p. 345 n. 15. Exscripsit Lolling.

ΜΕΙΛΙΧΙΟ/Ι
ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΑ
ΜΙΚΑ
ΧΟΙΡΙΝΑ

lapidis figura:

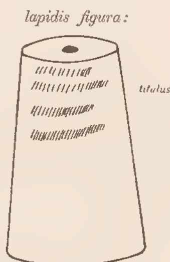

Μειλίχιο[ν], | Δαμοστράτα, | Μίκα, | Χοιρίνα.

175 Fragmentum tabulae lapidis calcarii leucophaei, ad fontem in meridionali vici *Drachmani* parte. Exscripsit Lolling.

ΝΙΚΟΞΕΝΑ
ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ
rosa *rosa*

Νικοξένα, | Καλλικράτης.

176 Fragmentum stelae sepulcralis marmoris leucophaei a superiore parte acanthi foliis ornatae, in vico *Drachmani* in museo. Exscripsit Lolling.

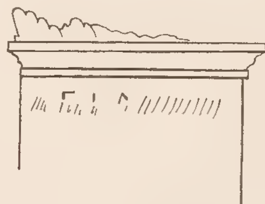

[Τ]εισ....

177 Pars superior stelae crassae lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate, in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 384 n. 25. Exscripsit Lolling.

Φιλοκράτης.

178 Tabula crassa lapidis calcarii leucophaei, in vico *Drachmani* in museo. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 384 n. 24. Exscripsit Lolling.

ΕΠΙΑΓΑ∠
ΑΝΔΡΩΙ

Ἐπὶ Ἀγασάνδρῳ.

179 Superior pars magnae stelae sepulcralis ornata anthemio, inventa Elateae, exstat in vico *Drachmani* prope scholam. Edd. Meletius Geogr. p. 336 (Boeckh C. I. G. 1742); Pittakis Eph. 838 (Rangabé *Ant. Hell.* 2196); Lebas *Inscr.* II, 821. Exscripsit Lolling.

ΕΠΙΓ ΝΝΑΙΩΙ
O O
ΦΙΛΩ
ΚΑΛΛΙΔΩΡΑ

Ἐπὶ Γ[ε]νναίῳ.
Φιλώ, | Καλλιδώρα.

180 Tabula lapidis calcarii leucophaei, inaedificata in vico *Drachmani* in pariete domus Andreae Eliopuli. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 384 n. 23. Exscripsit Lolling.

ΕΠΙΠΡΑΞΟΙ
ΓλΑΥΚΑ

Ἐπὶ Πράξοι. Γλαύκα.

181 Lapis calcarius leucophaeus, l. 0,25. A dextra exstat margo. In vico *Drachmani* in museo. Exscripsit Lolling.

ΙΞΕΝΑ
ΙΕΙΝΩ
ΑΙ
vacat

Ratio et argumentum tituli obscurissima; vs. 1 fortasse [Ἐπ]ιξένα, [Καλλ]ιξένα, [Μνασ]ιξένα aut aliud huius generis nomen fuit, vs. 2 dativum nominis in -(ε)ῖνος cadentis agnoveris. Sed ne haec quidem certa sunt.

182 Fragmentum marmoris leucophaei, a. 0,13, l. 0,16, in vico *Drachmani* in museo. Exscripsit Lolling.

)ΡΛ⁝ΘΑΡΡ/⌒

[......γ[όρα Θαρρ[ί]ο[υ(?) ....].

183 Lapis calcarius niger cubi figura cui a sinistra alius adiunctus fuit, in vico *Drachmani* in museo. Exscripsit Lolling.

. . . . . . οιου.

184 Lapis calcarius admodum similis n. 183, sed paullo minus obscurus. Eiusdem monumenti haec esse vix possunt, quia litterae a superiore margine hic multo maiore intervallo distant, quam illic. Sed duo monumenta eiusdem generis eodem tempore dedicata haec fuisse probabile est. In museo vici *Drachmani*. Exscripsit Lolling.

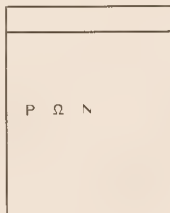

Tertium similem lapidem exstare, in qua una littera Σ conspicua sit, Lollingius testatur.

. . . . . ρων.

185 Fragmentum tabulae tenuis lapidis leucophaei, a. 0,14, l. 0,18, in vico *Drachmani* in museo. Exscripsit Lolling.

. . . . ης Π . . . .

X.
LEDON.

186 Saxum a. 0,90, l. 2,20, a dextra et a sinistra fractum, quod incolis vocatur *γραμμένη πέτρα*, humi iacens in regione, quae vocatur *Pteliäs*, meridiem versus a vico *Modi*, decem minutarum spatio a Cephisi fluminis ponte, sexaginta passuum intervallo occidentem versus a torrente, iuxta quem via a ponte ad vicum *Modi* fert. Exscripsi Lolling.

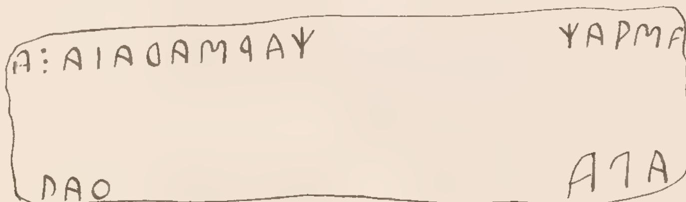

In ea parte quae intuenti dextra est, nihil amplius scriptum fuisse existimaverim quam Χαρμα[δαία ʽ]α γᾶ. Etenim neque aedificii alicuius partem fuisse hoc rude saxum, neque basin statuae aliusve monumenti sponte patet; termini potius vicibus functum esse videtur. Iam adiectiva quae a nominibus propriis derivantur etsi plerumque quidem patronymica sunt, tamen vim multo latius patentem habent, ut non modo alias inter homines necessitudines indicare possint (Πουτάλα Πουταλεία κόρα, Τιτυρεία γυνά est in epitaphio Larisaeo), sed etiam de rebus inanimis usurpentur, cuius generis est titulus antiquissimus sepulcralis Larisae inventus Πολυξεναία (sc. στάλα) ἐμμί. Dominus igitur agri Charmadas hoc termino posito suum ius tueri conatus est. A sinistra nescio an Χαρμαδαία ἁ [γᾶ τῶ . . . . .]δαο fuerit, ut patris modo nomine addito ab altero exemplari discrepet. Etenim haec genetivi cum adiectivo coniunctio egregie convenit huius tituli antiquitati, qui priore quinti a. Chr. n. saeculi parte non videtur recentior esse; cf. Hom. B, 54: Νεστορέῃ παρὰ νηῒ Πυλοιγενέος βασιλῆος.

XI.
TITHORA.

187—190 Ara quadrata lapidis calcarii leucophaei, alta 0,86, lata ab inferiore parte 0,62, crassa ab eadem parte 0,53, ab omnibus partibus inscripta (in fronte tituli n. 187—190, in reliquis partibus n. 191—194), nunc pilae vicibus fungens in domo vici *Velitza*, quam possidet Ioannes Rhizos. Edd. ex Iatridis apographo Pittakis Eph. 783 (in tabula lithographa errore n. 792); H. N. Ulrichs Mus. Rhen. II (1843) p. 550; Lebas *Inscr.* II, 822. 823 (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 159 n. 225; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 83 n. 1554. 1555). Contulit Lolling.

(187)
ΓΝΩΣΙΦΙΛΟΣΚΑΙΕΠΙΞΕΝΑΤΟΝΥΙΟΝ
ΘΕΩΝΙΔΑΝΣΑΡΑΠΕΙΙΣΕΙΑΝΟΥΒΕΙ

(188)
ΘΕΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΕΝΤΙΘΟΡΡΑΙ
ΑΡΜΟΞΕΝΟΥΤΟΥΘΕΟΞΕΝΟΥΙΕΡΗΤΕΥΟΝΤΟΣΔΕΤΩ
ΘΕΩΙΤΩΙΣΑΡΑΠΕΙΝΙΚΟΔΑΜΟΥΤΟΥΒΙΩΝΟΣΜΗΝΟΣΠΕΝ
ΠΤΟΥΑΠΕΔΟΝΤΟΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣΞΕΝΟΦΙΛΟΥΚΑΙΜΕ
ΝΕΜΑΧΟΣΜΕΝΕΦΙΛΟΥΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣΚΑΙΤΟΥΥΙΟΥ
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΥΜΕΝΕΜΑΧΟΥΤΩΙΘΕΩΙΤΩΙΣΑΡΑΠΕΙΕΠΕ
ΛΕΥΘΕΡΙΑΙΤΟΝΙΔΙΟΝΕΞΕΛΕΥΘΕΡΟΝΝΙΚΩΝΑΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟ[Υ]
ΜΝΑΝΕΙΚΟΣΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΛΥΣΙΑΣΤΙΜΑΣΙ/
ΜΗΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΑΣΘΩΔΕΜΗΘΕΙΣΝΙΚΩΝΑΜΗΤΕΑΥΤΟΝΜΗΤΕ
ΤΑΥΠΑΡΧΟΝΤΑΜΗΔΕΚΑΘΟΠΟΙΟΝΤΡΟΠΟΝΕΙΔΕΤΙΣΚΑΤΑΔΟΥΛΙΖ[ΟΙ]
ΤΟΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΑΡΓΥΡΙΟΥΤΑΛΑΝΤΟΝΠΟΘΙΕΡΟΝΤΟΥΣΑΡΑΠ[Ι]
ΟΣΕΞΕΣΤΩΔΕΚΑΙΠΡΟΣΤΑΜΕΝΤΩΙΘΕΛΟΝΤΙΦΩΚΕΩΝΚΑΙ
ΤΟΜΕΝΗΜΙΣΟΝΕΣΤΩΤΟΥΠΡΟΣΤΑΝΤΟΣΤΟΔΕΗΜΙΣΟΝΤΟΥ
ΘΕΟΥΤΟΥΣΑΡΑΠΙΟΣΑΩΝΑΠΑΡΑΤΟΝΘΕΟΝΤΟΝΣΑΡΑΠΙΝ
ΚΑΙΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΠΑΡΑΤΟΝΑΡΧΟΝΤΑΑΡΜΟΞΕΝΟΝΜΑΡΤΥ
ΡΕΣΛΑΩΝΛΑΜΠΡΩΝΟΣΣΩΚΛΑΡΟΣΑΓΙΑΠΟΛΥΞΕΝΟΣΞΕΝΩ
ΝΟΣ

(189)
ΘΕΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΑΡΧΟΝΤΟΣΕΝΤΙΘΟΡΡΑΙΜΝΑΣΙΑΤΟΥΞΕΝΙΝΟΥΣΤΡΑ
ΤΑΓΕΟΝΤΟΣΔΕΤΩΝΦΩΚΕΩΝΕΠΙΝΙΚΟΥΤΟΥΝΙΚΑΡΧΟΥΛΙΛΑΙΕΟΣΙΕΡΗΤΕΥΟΝΤΟΣΔΕ
ΤΩΙΘΕΩΙΤΩΙΣΑΡΑΠΕΙΔΑΜΟΚΛΕΑΤΟΥΕΧΕΚΡΑΤΕΟΣΜΗΝΟΣΤΡΙΤΟΥΑΠΕΔΟΝΤΟΛ.
ΩΝΚΑΙΛΑΜΠΡΩΝΟΥΙΟΣΑΥΤΟΥΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣΚΑΙΤΟΥΠΑΤΡΟΣΑΥΤΩΝΟΜΟΙΩΣ
ΔΕΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣΤΑΙΩΝΑΙΚΑΙΤΟΥΤΙΜΟΞΕΝΟΥΥΙΟΥΛΑΜΠΡΩΝΟΣΚΑΙΘΕΩΝΟΣ
ΤΟΥΤΙΜΟΜΑΧΟΥΧΡΗΣΑΝΤΟΣΤΑΝΧΕΡΑΛΑΩΝΟΣΤΟΥΛΑΜΠΡΩΝΟΣΤΩΙΘΕΩΙΤΩΙΣΑΡΑ
ΠΕΙΤΩΙΕΝΤΙΘΟΡΡΑΙΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝΩΙΟΝΟΜΑΣΩΤΙΜΟΣ[Τ]ΟΝΥΙΟ
ΑΡΧΟΥΣΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΠΕΝΤΕΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΘΣΩΝΤΙΜΟ
ΜΑΧΟΥΜΗΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΑΣΘΩΔΕΜΗΘΕΙΣΣΩΤΙΜΟΝΜΗΔΕΚΑΘΟΠΟΙΟΝΤΡΟΠΟΝΜΗ
ΤΕΑΥΤΟΝΜΗΤΕΑΚΑΕΧΗΑΛΛΑΕΛΕΥΘΕΡΟΣΕΣΤΩΚΑΙΜΗΠΟΘΕΙΚΕΤΩΜΗΘΕΝΙΜΗΘΕΝΕΙ
ΕΙΔΕΤΙΣΚΑΤΑΔΟΥΛΙΖΟΙΤΟΣΩΤΙΜΟΝΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΣΕΞΗΚΟΝΤΑΠΟΘΙΕΡΟΥ
ΠΟΘΙΕΡΟΥΣΤΩΙΘΕΩΙΤΩΙΣΑΡΑΠΕΙΕΞΕΣΤΩΔΕΚΑΙΠΡΟΣΤΑΜΕΝΤΩΙΘΕΛΟΝΤΙΦΩΚΕΩΝΕΠΙΤΩΙΗ
ΜΙΣΩΙΚΑΙΤΟΜΕΝΗΜΙΣΟΝΕΣΤΩΤΟΥΠΡΟΣΤΑΝΤΟΣΤΟΔΕΗΜΙΣΟΝΤΟΥΘΕΟΥΤΟΥΣΑΡΑΠΙΟΣΠΑΡ
ΑΜΕΙΝΑΤΩΔΕΣΩΤΙΜΟΣΛΑΜΠΡΩΝΙΤΑΝΖΩΑΝΤΩΙΠΑΤΡΙΛΑΩΝΟΣΚΑΙΤΙΜΟΞΕΝΟΥΠΟΙΩΝ
ΤΟΕΠΙΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝΠΑΝΕΙΔΕΜΗΠΑΡΑΜΕΝΗΛΑΜΠΡΩΝΙΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΑΡΓΥΡΙΟΥΠΛΑ
ΤΗΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΚΑΙΑΓΩΓΙΜΟΣΕΣΤΩΠΟΤΙΤΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝΕΠΙΤΙΜΙΟΝΔΙΔΟΤΩΔΕΛΑΜΠ
ΡΩΝΣΩΤΙΜΩΙΤΑΝΕΥΣΧΗΜΟΣΥΝΑΝΑΩΝΑΠΑΡΑΤΟΝΘΕΟΝΤΟΝΣΑΡΑΠΙΝΤΟΔΕΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝΠΑΡΑ
ΤΟΝΑΡΧΟΝΤΑΜΝΑΣΙΑΝΜΑΡΤΥΡΕΣΚΑΛΛΙΓΕΝΗΣΤΙΜΩΝΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑΒΙΩΝ
ΝΙΚΟΔΑΜΟΥ

(190)
ΘΕΟΣΤΥΧΑΝΑΓΑΘΑΝΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣΤΩΝΦΩΚΕΩΝΚΑΛΛΙ
ΚΡΑΤΟΥΣΤΟΥΚΡΙΤΟΔΑΜΟΥΤΙΘΡΩΝΙΟΥΕΝΔΕΤΙΘΟΡΑΑΡΧΟΝ
ΤΟΣΤΟΔΕΥΤΕΡΟΝΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣΤΟΥΣΩΚΛΑΡΟΥΜΗΝΟΣΔΩ
ΔΕΚΑΤΟΥΔΑΜΑΙΝΕΤΟΣΜΝΑΣΙΑΚΑΙΚΟΣΜΙΑΔΙΟΝΥΣΙΟΥΑ
ΠΕΔΟΝΤΟΤΩΘΕΩΤΩΣΑΡΑΠΕΙΤΩΕΝΤΙΘΟΡΑΣΩΜΑΚΟΡΑ
ΣΙΟΝΓΕΙΔΗΜΙΟΠΡΑΤΟΝΑΟΝΟΜΑΣΩΤΗΡΙΧΑΤΙΜΑΣΑΡΓΥ
ΡΙΟΥΜΝΑΝΔΕΚΑΕΝΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΟΝΤΙ
ΠΑΣΑΝΟΠΩΣΠΑΡΑΜΕΙΝΗΣΩΤΗΡΙΧΑΔΑΜΑΙΝΕΤΩ
ΚΑΙΚΟΣΜΙΑΠΑΝΤΟΝΤΑΣΖΩΑΣΧΡΟΝΟΝΑΝΕΝΚΛΗΤ/// //.
ΚΑΙΠΟΙΕΙΤΩΤΟΕΠΙΤΑΣΟΜΕΝΟΝΠΑ/ΠΟΙΓΡΣ////// Ν ////////
ΜΗΚΑΤΑΔΟΥΛΙΞΑΣΣΤΩΔΕΜΗΘΙΣΣΩΤΗΡΙΧΑΝΜΗΔΕΑΓΑ
ΓΕΤΩΕΙΣΔΟΥΛΗΑΣΧΑΡΝΕΙΔΕΜΗΥΠΕΥΘΥΝΟΣΕΣΤΩΚΑΙΑΠΟ
ΤΕΙΣΑΤΩΤΩΘΕΩΤΩΣΑΡΑΠΕΙΤΩΕΝΤΙΘΩΡΡΑΑΡΓΥΡΙ
ΟΥΜΙΕΞΟΥΣΙΑΔΕΕΣΤΩΤΩΘΕΛΟΝΤΙΦΩΚΕΩΝΠΡΟΣΤΑ
ΜΕΝΣΩΤΗΡΙΧΑΣΕ ||| || ΙΝΛΑΨΑΙΤΟΥΣΑΠΟΔΟΜΕΝΟΥΣΕΙΔΕΤΙ/////
ΛΑΒΟΙΤΟΣΩΤΗΡΙΧΑΣΕΙΣΔΟΥΛΗΑΣΧΑΡΙΝΗΑΠΕΛΕΥΘΕΡΙΩΣΕΩΣΤΟΑΥΤΟΠΡΟΣ
ΤΙΜΟΝΑΠΟΤΙΣΑΤΩΕΞΟΥΣΙΑΔΕΕΣΤΩΤΩΘΕΛΟΝΤΙΠΡΟΣΤΑΜΕΝΦΩΚΕΩΝΚΑΙΤΟΜΕΝΗ
ΜΙΣΟΝΕΣΤΩΤΟΥΘΕΟΥΤΟΥΣΑΡΑΠΙΔΟΣΤΟΔΕΗΜΙΣΟΝΤΟΥΠΡΟΣΤΑΝΤΟΣΧΩΡΙΣΠΑΣΑΣ
ΑΙΤΙΑΣΒΕΒΑΙΩΤΗΡΤΙΜΩΝΕΥΤΥΧΙΔΟΥΜΑΡΤΥΡΕΣΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ
Σ Ρ
ΚΛΕΟΝΙΚΟΥΛΟΥΚΙΟΚΝΗΛΙΟΣΝΙΓΕΡΤΙΜΩΝΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΥ

Var. lect. Quas litteras uncis inclusi, Lollingius non iam invenit in lapide. N. 189 vs. 3 Λ.|ΩΝ Ulrichs, Lolling. ΛΙ|ΩΝ Pittakis, ΛΕ ΩΝ Lebas, qui litteram mutilam pro arbitrio supplevisse videtur.

187 Γνωσίφιλος καὶ Ἐπιξένα τὸν υἱὸν Θεωνίδαν Σαράπει, Ἴσει, Ἀνούβει.

188 Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος ἐν Τιθόρρᾳ Ἁρμοξένου τοῦ Θεοξένου, ἱερητεύοντος δὲ τῷ θεῷ τῷ Σαράπει Νικοδάμου τοῦ Βίωνος, μηνὸς πέμπτου, ἀπέδοτο Νεοπτόλεμος Ξενοφίλου καὶ Μενέμαχος Μενεφίλου, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Νεοπτολέμου Μενεμάχου, τῷ θεῷ τῷ Σαράπει ἐπ' ἐλευθερίᾳ τὸν ἴδιον ἐξελεύθερον Νίκωνα τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν εἴκοσι. τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτήρ· Λυσίας Τιμασία. | μὴ καταδουλιξάσθω δὲ μηθεὶς Νίκωνα, μήτε αὐτὸν μήτε | τὰ ὑπάρχοντα, μηδὲ καθ' ὁποῖον τρόπον· εἰ δέ τις καταδουλίζοι|το, ἀποτεισάτω ἀργυρίου τάλαντον ποθίερον τοῦ Σαράπιος. ἐξέστω δὲ καὶ προστᾶμεν τῷ θέλοντι Φωκέων, καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τοῦ προστάντος, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ θεοῦ τοῦ Σαράπιος. ἁ ὠνὰ παρὰ τὸν θεὸν τὸν Σάραπιν καὶ τὸ ἀντίγραφον παρὰ τὸν ἄρχοντα Ἁρμόξενον. μάρτυρες· Λέων Λάμπρωνος, Σύνκλαρος Ἀγία, Πολύξενος Ξένω|νος.

189 Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος ἐν Τιθόρρᾳ Μνασία τοῦ Ξενίωνος, στραταγέοντος δὲ τῶν Φωκέων Ἐπινίκου τοῦ Νικάρχου Ἐλατέος, ἱερητεύοντος δὲ τῷ θεῷ τῷ Σαράπει Δαμοκλέα τοῦ Ἐχεκράτεος, μηνὸς τρίτου, ἀπέδοντο Λ[ά]ων καὶ Λάμπρων ὁ υἱὸς αὐτοῦ, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὁμοίως | δὲ συνευδοκέοντος τᾷ ὠνᾷ καὶ τοῦ Τιμοξένου υἱοῦ Λάμπρωνος καὶ Θέωνος τοῦ Τιμομάχου, χρήσαντος τὰν χέρα Λέωνος τοῦ Λάμπρωνος, τῷ θεῷ τῷ Σαράπει τῷ ἐν Τιθόρρᾳ ἐπ' ἐλευθερίᾳ σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Σώτιμος, τὸν υἱὸ[ν] Ἀρχοῦς, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε. τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν. βεβαιωτήρ· Θ[έ]ων Τιμομάχου. μὴ καταδουλιξάσθω δὲ μηδεὶς Σώτιμον μηδὲ καθ' ὁποῖον τρόπον, μήτε αὐτὸν μήτε ἅ κα ἔχῃ, ἀλλὰ ἐλεύθερος ἔστω καὶ μὴ ποθικέτω μηθενὶ μηθὲν ἔ[τι]. εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο Σώτιμον, ἀποτεισάτω ἀργυρίου μνᾶς ἑξήκοντα ⟨ποθιέρου⟩ ποθιέρους τῷ θεῷ τῷ Σαράπει. ἐξέστω δὲ καὶ προστᾶμεν τῷ θέλοντι Φωκέων ἐπὶ τῷ ἡμίσῳ, καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τοῦ προστάντος, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ θεοῦ τοῦ Σαράπιος. παραμεινάτω δὲ Σώτιμος Λάμπρωνι τὰν ζωάν, τῷ πατρὶ Λέωνος καὶ Τιμοξένου, ποιῶν | τὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν· εἰ δὲ μὴ παραμείνῃ Λάμπρωνι, ἀποτεισάτω ἀργυρίου πλάτι ἑβδομήκοντα, καὶ ἀνάγιμος ἔστω ποτὶ τὸ γεγραμμένον ἐπιτίμιον. διδότω δὲ Λάμπ|ρων Σωτίμῳ τὰν εὐσχημοσύναν. ἁ ὠνὰ παρὰ τὸν θεὸν τὸν Σάραπιν, τὸ δὲ ἀντίγραφον παρὰ τὸν ἄρχοντα Μνασίαν. μάρτυρες· Καλλιγένης Τίμωνος, Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίδα, Βίων Νικοδάμου.

190 Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. Στραταγοῦντος τῶν Φωκέων Καλλικράτους τοῦ Κριτοδάμου Τιθοραιέως, ἐν δὲ Τιθόρᾳ ἄρχοντος τὸ δεύτερον Ἀριστίωνος τοῦ Συνκλάρου, μηνὸς δεκάτου, Δαμαίνετος Μνασία καὶ Κοσμία Διονυσίου ἀπέδοντο τῷ θεῷ τῷ Σαράπει τῷ ἐν Τιθόρᾳ σῶμα κοράσιον γε(νόμενον) δημιόπρατον, ᾇ ὄνομα Σωτηρίχα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα ἐν ἐλευθερίαν — τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν — ὅπως παραμείνῃ Σωτηρίχα Δαμαινέτῳ καὶ Κοσμίᾳ πὰν τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον ἀνενκλήτ[ως]· | καὶ ποιείτω τὸ ἐπιτασ(σ)όμενον πᾶν [τ]ὸ [ἐ]γ[γ]ε[νό]μ[ενον]. μὴ καταδουλιξάσσθω δὲ μηθ(ε)ὶς Σωτηρίχαν μηδὲ ἀγαγέτω εἰς δουλήας χάρ(ι)ν· εἰ δὲ μή, ὑπεύθυνος ἔστω καὶ ἀποτεισάτω τῷ θεῷ τῷ Σαράπει τῷ ἐν Τιθόρρᾳ ἀργυρί|ου μν(ᾶς) ι΄. ἐξουσία δὲ ἔστω τῷ θέλοντι Φωκέων προστᾶμεν Σωτηρίχας ἐ[π]ὶ [τῷ μὴ β]λάψαι τοὺς ἀποδομένους. εἰ δέ τι[ς ἐπι]λάβοιτο Σωτηρίχας εἰς δουλήας χάριν ἢ ἀπελευθερώσεως, τὸ αὐτὸ πρόστιμον ἀποτισάτω, ἐξουσία δὲ ἔστω τῷ θέλοντι προστᾶμεν Φωκέων, καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τοῦ θεοῦ τοῦ Σαράπιδος, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ προστάντος χωρὶς πάσας αἰτίας. βεβαιωτήρ· Τίμων Εὐτυχίδου. μάρτυρες· Διονυσόδωρος | Κλεονίκου, Λούκιος Κορνήλιος Νίγερ, Τίμων Διονυσοδώρου.

Antiquissimum esse titulum dedicatorium margini superiori planiciei anticae incisum (n. 187), tum demum manumissionum instrumenta in quattuor lateribus basis (n. 188—194) exarata esse vix est, quod moneam. Atque ex his quidem bis bina (n. 189. 191 et 192. 194) eorundem annorum sunt, ut omnino quinque in septem titulis annuorum magistratuum nomina legantur; sed eorum annos admodum exiguis temporis intervallis distare nomina eorundem hominum, quae hic usquequaque recurrunt, luculentissime demonstant. Neque vero est, quod inter dedicationem monumenti et illas manumissionis litteras plus temporis elapsum statuamus. Nam si quis Gnosiphilum (n. 187, 1. 194, 30) eundem hominem esse statuat, cuius ex filiis alterius Theonidae imaginem a parentibus dedicatam hic lapis quondam sustinuerit, cum alter Samius testis officio functus sit in manumissione Nicasii, admodum probabiliter certe iudicet.

Quum igitur constet, has octo inscriptiones eiusdem aetatis esse, eas initiis secundi p. Chr. n. saeculi vindicare non dubitabimus, quia idem civis Tithorensis Nicaretus Pisti f., a quo n. 193, 6 sqq. servam manumitti videmus, paullo post annum 118 p. Chr. testis adfuit, cum sententia de lite inter Dauliensium civitatem et Serapiadem Antiochi filiam a Curio Autobulo sociisque pronuntiaretur (n. 61, 87). Namque quin eundem hominem, non duos cognomines hic et illic habeamus non dubitandum est propter alia aetatis indicia. Ex quibus litteraturae genus certe ultra initia aerae Christianae ascendere vetat, scriptura Λούκιος vero (n. 190, 20), cum reipublicae liberae temporibus inaudita sit, Augusti imperio rarissima, post medium demum primum p. Chr. n. saeculum paullatim increbrescit (cf. Hermae VI p. 310). Quare si horum omnium titulorum originem ad Traiani fere principatum referemus, a vero utique non multum aberrabimus (cf. etiam adn. ad n. 200).

Tituli n. 188 versus 5. 6 ambigui sunt, quia aut ad υἱοῦ ex proximis supplere licet αὐτοῦ (i. e. Μενεμάχου τοῦ Μενεφίλου) et deinde Νεοπτολέμου Μενεμάχου, omisso articulo τοῦ, qui ex Atticorum usu sane necessarius esset, sollemnem huius hominis appellationem interpretari, aut haec omnia sic intellegere 'cum consentiret etiam filius Neoptolemi, cui nomen est Menemachus'. Sed propter n. 189, 5 illa prior interpretatio probabilior mihi videtur, ut Neoptolemus Menemachi, non Menemachus Neoptolemi filius designetur. Versu 7 ἐξελεύθερον obscurum est; neque enim ullo modo ad hanc ipsam manumissionem referri licet prolepsi perversa ac paene ridicula. Coniiciat quispiam hominem ab eo, qui nunc manumittit, antea ex captivitate redemptum (cf. n. 125, 4 cum adnotatione) indicari.

Tituli n. 189 vs. 4 Λ[ά]ων eo certius est, quia litteram E ex omnibus, qui lapidem viderunt, unus Iatridis se agnovisse significat ac ne is quidem integram (v. *var. lect.*). Vs. 5 sine dubio mera neglegentia τοῦ Τιμοξένου υἱοῦ Λάμπρωνος incisum est pro eo, quod debebat, Τιμοξένου τοῦ υἱοῦ Λάμπρωνος. Nam huic homini Timoxenus Lampronis f. nomen fuisse apparet ex versu 16. Vs. 10 fin. ἔ[τι] incertum est.

Tituli n. 190 vs. 6 Ulrichsius ingeniose sane γ(εγονὸς) ἔ(τη) ι', δημιόπρατον. Sed cum haec scripturae compendia vix idoneis exemplis confirmentur, neque quae manumittitur serva privata recte δημιόπρατος tum esse, sed fuisse quondam, i. e. venditione ex bonis nescio cuius publicatis aliquando ad hunc dominum pervenisse dicatur, malui γε(νόμενον) δημιόπρατον rescribere, qua in re non consulto compendiariam scripturam usurpatam, sed eadem neglegentia, quae in his titulis incidendis multifariam grassata est, maximam verbi partem omissam statuo. Vs. 9 πὰν τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον. Editores πάν(τα), sed cum eadem scriptura recurrat n. 39, 3, metaplasmum agnoscere praestat. Vs. 10 fin. τὸ ἐγγεινόμενον supplevi pro eo, quod Bechtelius posuit, τὸ δυνατόν; hoc sane usitatius est, sed illud idem significat et cum litterarum reliquiis a Lollingio enotatis multo melius convenit; nam P proclivi errore pro Γ legi potuit. Vs. 15 ἐ[φ' ᾧ τε αὐτὰς θ]λάψαι τοὺς ἀποδομένους Bechtel; sed huic praecepto neque hic locus est, neque cum eo conciliari possunt, quae Lollingius legit. Quae supplevi, sane ne ipsa quidem ab omni parte placent, siquidem non satis perspicio, quo pacto in muliere illa in libertatem vindicanda cavendum fuerit, ne damnum daretur eis, qui manumisissent.

191. 192 In latere dextro eiusdem arae, quae in fronte habet titulos n. 187—190. Titulus n. 191 excisa antiquiore inscriptione insculptus ideoque lectu difficilis. Edd. Pittakis Eph. 785 (in tabula lithographa per errorem n. 793); H. N. Ulrichs Mus. Rhen. II (1843) p. 558 n. VI; Lebas *Inscr.* II, 826 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 88 n. 1555*f*). Contulit Lolling.

(191)

Θ Ε Ο C Τ Υ Χ Α Ν Α Γ . Θ Α Ν Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Ε Ν
Ϲ Ι Α Τ Ο Υ Ξ Ε Ι Η Ι / Ͻ Υ Ϲ Τ Ρ Α Τ Α Γ Ε Ο Ν Τ Ο Ϲ Δ
⟨ Ε Ι Μ Ε Π Ι Κ Ι Ι' Ο Υ Τ Ο Υ Ν Ι Κ Α Ρ Χ Υ Λ Ι Λ Λ Ε Ο
Ͻ Υ Ο Τ Ϲ Δ Ε Ω Ι Θ Ε Ω Ι ‾ Ϣ Ϲ Α Ρ Α Π Ε Ι Λ Λ Ι Λ Ο Κ
Τ Ο Υ Ε Χ Ε Κ Ρ Α Τ Ε Ο Ϲ ιι Γ Ι Ε Ϲ ‾ Ι Τ Ο Υ Μ ‾ Ξ Ε _ ι //// ι Λ
‹ Α Ρ / //// ‾ Η Ι Ρ Ω Ν Ο ‾ Τ Ο Ϲ ////////////// Υ Ϲ /// ιι Γ Υ //////// Ϲ Ο
Γ Ο Ϲ Κ Α Ι Τ Ο Ŧ Π Α Τ Ρ Ο ////////// Τ Ο Υ

(192)

a

Θ Ε Ο Σ Τ Υ Χ Α Ν Α Γ Α Θ Α Ν Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Κ Α Φ Ι Δ Ο Σ Τ Ο Υ Α Ρ Ι
Σ Τ Ι Ω Ν Ο Σ Ι Ε Ρ Η Τ Ε Υ Ο Ν Τ Ο Σ Δ Ε Τ Ω Θ Ε Ω Τ Ω Σ Α Ρ Α Π Ε Ι *b*
Ν Ε Ι Κ Α Ι Ν Ε Τ Ω Τ Ο Υ Ν Ε Ι Κ Α Ι Ν Ε Τ Ο Υ Μ Η Ν Ο Σ Ε Ν Δ Ε Κ Α Τ Ο Υ Α Π Ε
Δ Ο Τ Ο Ν Ε Ι Κ Α Ι Ν Ε Τ Ο Σ Ν Ε Ι Κ Α Ι Ν Ε Τ Ο Υ Κ Α Ι Δ Ι Ο Κ Ρ Ι Τ Α Τ Ε Ι Μ Ω
Ν Ο Σ Τ Ι Θ Ο Ρ Ι Σ Σ Υ Ν Ε Υ Α Ρ Ε Σ Τ Ε Ο Ν Τ Ω Ν Κ Α Ι Τ Ω Ν Υ Ι Ω Ν Α Υ
Τ Ο Υ Ν Ε Ι Κ Α Ι Ν Ε Τ Ο Υ Κ Α Ι Τ Ε Ι Μ Ω Ν Ο Σ Τ Ω Θ Ε Ω Τ Ω Σ Α
Ρ Α Π Ι Δ Ι Κ Ο Ρ Α Σ Ι Ο Ν Δ Ο Υ Λ Ι Κ Ο Ν Ο Ν Ο Μ Α Ο Ν Α Σ Ι Φ Ο Ρ Ο Ν
Τ Ε Ι Μ Α Σ Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Υ Δ Ι Ν Α Ρ Ι Ω Ν Χ Ε Ι Λ Ι Ω Ν Τ Α Ν Τ Ε Ι Μ Α *c*
Ν Α Π Ε Χ Ο Μ Ε Ν Π Α Σ Α Ν Ε Π Ι Τ Ο Ι Σ Δ Ε Ε Π Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ι Α
Μ Η Κ Α Τ Α Δ Ο Υ Λ Ι Ξ Α Σ Τ Ω Δ Ε Ο Ν Α Σ Ι Φ Ο Ρ Ο Ν Μ Η
Δ Ε Ι Σ Μ Η Δ Ε Α Γ Α Γ Ε Τ Ω Ε Π Ι Δ Ο Υ Λ Ε Ι Α Μ Η Δ Ε Ε Ν Ε
Χ Υ Ρ Α Ξ Α Τ Ω Κ Α Τ Α Μ Δ Ε Ν Α Τ Ρ Ο Π Ο Ν Ε Ι Δ Ε Μ Η Α Π Ο Τ Ε Ι
Σ Α Τ Ω Τ Ω Θ Ε Ω Τ Ω Σ Α Ρ Α Π Ε Ι Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Υ Δ Ε Ι Ν Α Ρ Ι Α Δ Ι Σ Χ Ι
Λ Ι Α Ε Ξ Ο Υ Σ Ι Α Δ Ε Ε Σ Τ Ω Τ Ω Θ Ε Λ Ο Ν Τ Ι Π Ρ Ο Σ Τ Α Μ Ε Ν Ο Ν
Α Σ Ι Φ Ο Ρ Ο Υ Α Ν Υ Π Ο Δ Ι Κ Ω Ο Ν Τ Ι Κ Α Ι Α Ζ Α Μ Ι Ω Π Α Σ Α Σ Δ Ι
Κ Α Σ Κ Α Ι Ζ Α Μ Ι Α Σ Κ Α Ι Α Λ Ω Τ Ω Θ Ε Λ Ο Ν Τ Ι Ω Σ Ο Μ Ο Ι Ω Σ
Κ Α Ι Τ Ο Μ Ε Ν Η Μ Ι Σ Ο Ν Ε Σ Τ Ω Τ Ω Ν Δ Ι Σ Χ Ι Ω Ν Δ Ι Ν Α Ρ Ι Ω Ν
Τ Ο Υ Θ Ε Ο Υ Τ Ο Υ Σ Α Ρ Α Π Ι Ο Σ Τ Ο Δ Ε Η Μ Ι Σ Ο Ν Τ Ο Υ Π Ρ Ο Σ Τ Α Ν Τ Ο Σ
Π Α Ρ Μ Ε Ν Ι Δ Ε Ο Ν Α Σ Ι Φ Ο Ρ Ο Ν Π Α Ν Τ Α Τ Ο Ν Τ Α Σ Ζ Ω Α Σ Χ Ρ Ο
Ν Ο Ν Ν Ε Ι Κ Α Ι Ν Ε Τ Ω Ν Ε Ι Κ Α Ι Ν Ε Τ Ο Υ Κ Α Ι Δ Ι Ο Κ Ρ Ι Τ Α Τ Ι Μ Ω
Ν Ο Σ Τ Ο Ι Σ Δ Ε Λ Ο Ι Π Ο Ι Σ Α Π Α Σ Ι Ν Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Α Ε Σ Τ Ω Κ Α Ι Α Ν Ε
Π Α Φ Ο Σ Α Ω Ν Α Π Α Ρ Α Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Τ Ο Ν Σ Α Ρ Α Π Ι Ν Κ Α Ι Τ Ο Ν Α Ρ
Χ Ο Ν Τ Α Κ Α Φ Ι Ν Β Ε Β Α Ι Ω Τ Η Ρ Ε Σ Ν Ε Ι Κ Α Ι Ν Ε Τ Ο Σ Ν Ι Κ Α Ι Ν Ε Τ Ο Υ
Ν Ε Ω Τ Ε Ρ Ο Σ Κ Α Ι Τ Ι Μ Ω Ν Ν Ε Ι Κ Α Ι Ν Ε Τ Ο Υ Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ε Σ Α Γ Ι
Α Σ Σ Ω Κ Λ Α Ρ Ο Υ Α Ρ Ι Σ Τ Ι Ω Ν Σ Ω Κ Λ Α Ρ Ο Υ Κ Α Λ Λ Ι Δ Α Μ Ο Σ
Κ Α Λ Λ Ι Γ Ε Ν Ο Υ Σ Χ Ι Ρ Ο Γ Ρ Α Φ Ο Ν Ν Ι Κ Α Ι Ν Ε Τ Ο Υ Τ Ο Υ Ν Ι Κ Α Ι
Ν Ε Τ Ο Υ Γ Ε Γ Ο Ν Α Β Ε Β Α Ι Ω Τ Η Ρ Ε Π Ι Τ Α Σ Π Ρ Ο Γ Ε Γ Ρ Α Μ Μ Ε
Ν Α Σ Ω Ν Α Σ Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ε Σ Ο Ι Α Υ Τ Ο Ι Χ Ι Ρ Ο Γ Ρ Α Φ Ο Ν Τ Ι Μ Ω Ν Ο Σ
Τ Ο Υ Ν Ι Κ Α Ι Ν Ε Τ Ο Υ Γ Ε Γ Ο Ν Α Β Ε Β Α Ι Ω Τ Η Ρ Ε Π Ι Τ Α Σ Π Ρ Ο Γ Ε
Γ Ρ Α Μ Ε Ν Α Σ Ω Ν Α Σ Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ε Σ Ο Ι Α Υ Τ Ο Ι

Particulae *abc* perierant, cum Lollingius lapidem examinaret. Vs. 24 littera E supra versum addita cum B superioris versus ita colligata est, ut forma litterarum typis accurate exprimi non potuerit.

191 Θεὸς τύχαν ἀγ[α]θάν. Ἄρχοντο(ς) ἐν [Τιθορέᾳ Μνα]σία τοῦ Ξε[ν]ί[ν]ου, στραταγέοντος δ[ὲ τῶν Φω]κέ[ων] Ἐπι[ν]ί[κ]ου τοῦ Νικάρχ[ο]υ Λιλ[αι]έο[ς], ἱερητ[ε]ύο[ν]τ[ο]ς δὲ [τ]ῷ θεῷ τῷ Σαράπει [Δ]α[μ]οκ[λ]έα τοῦ Ἐγεκράτεος, [μη]ν[ὸ]ς τ[ρ]ίτου, [ἀπέδοτο Νί]καρχ[ος(?) Μ]ν[ά]σ[ω]νος [......... σ]υ[νευδοκ]έο[ν]τ]ος καὶ το[ῦ] πα[τρὸς αὐ]τοῦ.

192 Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος Κάφιδος τοῦ Ἀριστίωνος, ἱερητεύοντος δὲ τῷ θεῷ τῷ Σαράπει Νεικαινέτ[ου] τοῦ Νεικαινέτου, μηνὸς ἐνδεκάτου, ἀπέδοτο Νεικαίνετος Νεικαινέτου καὶ Διοκρίτα Τείμωνος Τιθορ(ε)ῖς, συνευαρεστεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Νεικαινέτου καὶ Τείμωνος, τῷ θεῷ τῷ Σαράπιδι κοράσιον δουλικόν, ᾧ ὄνομα Ὀνασιφόρον, τειμᾶς ἀργυρίου διναρίων χειλίων — τὰν τειμὰν ἀπέχομεν πᾶσαν — ἐπὶ τοῖσδε ἐπ' ἐλευθερίᾳ· μὴ καταδουλιξάστω δὲ Ὀνασιφόρον μηδεὶς μηδὲ ἀγαγέτω ἐπὶ δουλείᾳ, μηδὲ ἐνεχυραξάτω κατὰ μηδένα τρόπον· εἰ δὲ μή, ἀποτεισάτω τῷ θεῷ τῷ Σαράπει ἀργυρίου δειναρία δισχίλια· ἐξουσία δὲ ἔστω τῷ θέλοντι προστάμενον Ὀνασιφόρου ἀνυποδίκῳ ὄντι καὶ ἀζαμίῳ πάσας δίκας καὶ ζαμίας, καὶ ἄλ(λ)ῳ τῷ θέλοντι ὡς ὁμοίως, καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τῶν δισχι(λί)ων διναρίων τοῦ θεοῦ τοῦ Σαράπιος, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ προστάντος. παρμεν(ε)ῖ δὲ Ὀνασιφόρον πάντα τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον Νεικαινέτῳ Νεικαινέτου καὶ Διοκρίτᾳ Τίμωνος, τοῖς δὲ λοιποῖς ἅπασιν ἐλευθέρα ἔστω καὶ ἀνέπαφος. ἁ ὠνὰ παρὰ τὸν θεὸν τὸν Σάραπιν καὶ τὸν ἄρχοντα Κάφιν. βεβαιωτῆρες Νεικαίνετος Νικαινέτου νεώτερος καὶ Τείμων Νεικαινέτου. μάρτυρες· Ἀγίας Σωκλάρου, Ἀριστίων Σωκλάρου, Καλλίδαμος Καλλιγένους. χ(ε)ιρόγραφον Νικαινέτου τοῦ Νικαινέτου· γέγονα βεβαιωτὴρ ἐπὶ τὰς προγεγραμμένα[ς] ὠνάς· μάρτυρες οἱ αὐτοί. χ(ε)ιρόγραφον Τίμωνος τοῦ Νικαινέτου· γέγονα βεβαιωτὴρ ἐπὶ τὰς προγεγραμ(μ)ένας ὠνάς. μάρτυρες οἱ αὐτοί.

De aetate cf. quae adnotavi ad n. 187.

193 In parte postica eiusdem arae, quae habet titulos n. 187—192. Inde a media fere parte versus oblique positi, litterae admodum inaequales. Edd. Pittakis Eph. 784 (in tabula lithographa per errorem n. 794); H. N. Ulrichs Mus. Rhen. II (1843) p. 556 n. IV; Lebas *Inscr.* II, 824 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 86 n. 1555*d*). Contulit Lolling.

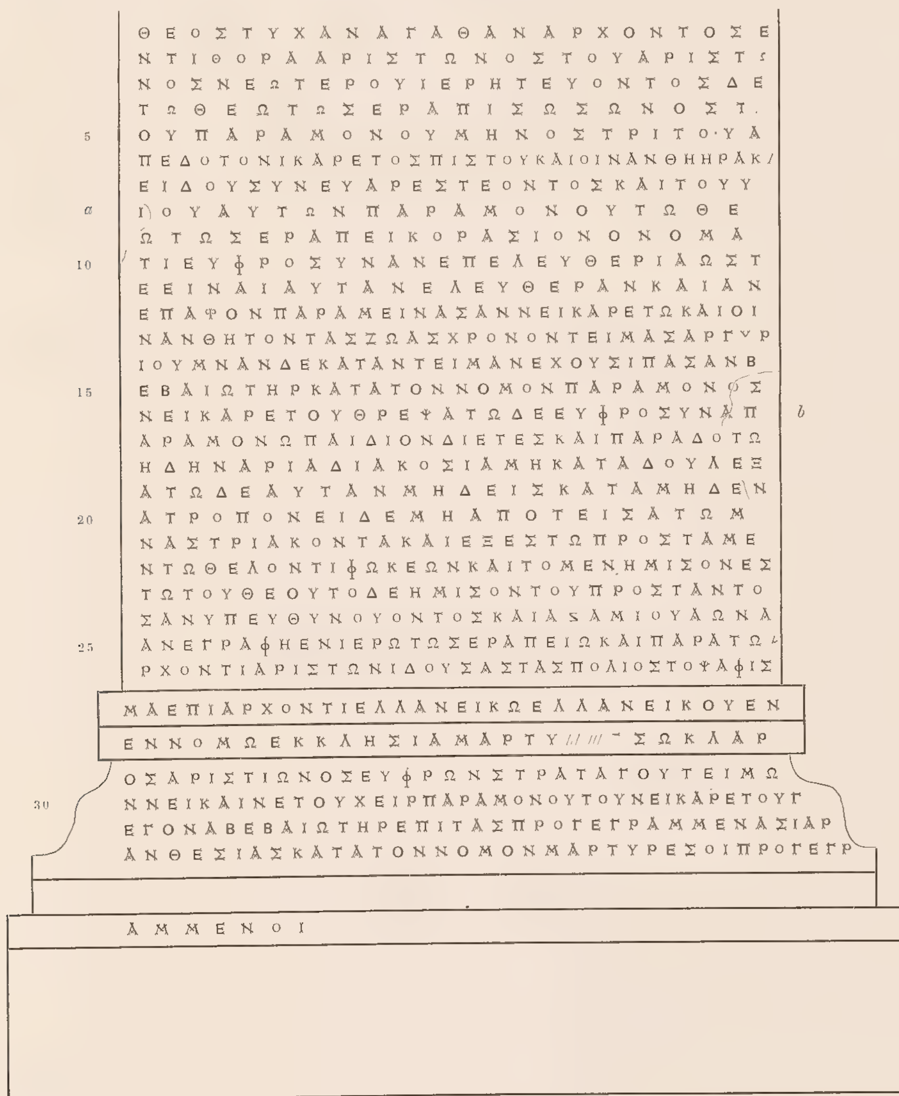

Fragmenta *a b* perierant, cum Lollingius lapidem examinaret. Vs. 7 lapicidam initio ΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣ exarare coepisse, deinde emendasse testatur Lolling.

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν. Ἄρχοντος ἐν Τιθόρᾳ Ἀρίστωνος τοῦ Ἀρίστωνος νεωτέρου, ἱερατεύοντος δὲ | τῷ θεῷ τῷ Σεράπι Σώσωνος τ|οῦ Παραμόνου, μηνὸς τρίτου, ἀπέδοτο Νικάρετος Πίστου καὶ Οἰνάνθη Ἡρακλ|είδου, συνευαρεστέοντος καὶ τοῦ υ|ἱοῦ αὐτῶν Παραμόνου, τῷ θε|ῷ τῷ Σεράπει κοράσιον, ὄνομα τι Εὐφροσύναν, ἐπ' ἐλευθερίᾳ, ὥστ|ε εἶναι αὐτὰν ἐλευθέραν καὶ ἀνέπαφον παραμείνασαν Νεικαρέτῳ καὶ Οἰνάνθῃ τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον, τειμᾶς ἀργυρ|ίου μνᾶν δέκα. τὰν τειμὰν ἔχουσι πᾶσαν. βε|βαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον· Παράμονος Νεικαρέτου. θρεψάτω δὲ Εὐφροσύνα Παραμόνῳ παιδίον διετὲς καὶ παραδότω, ἢ δηνάρια διακόσια. μὴ καταδουλεξάτω δὲ αὐτὰν μηδεὶς κατὰ μηδένα τρόπον· εἰ δὲ μή, ἀποτεισάτω μνᾶς τριάκοντα, καὶ ἐξέστω προστᾶμεν τῷ θέλοντι Φωκέων, καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τοῦ θεοῦ, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ προστάντος, ἀνυπευθύνου ὄντος καὶ ἀζαμίου. ἁ ὠνὰ ἀνεγράφη ἐν ἱερῷ τῷ Σεραπείῳ καὶ παρὰ τῷ ἄ|ρχοντι Ἀρίστωνι, δούσας τᾶς πόλιος τὸ ψάφισμα ἐπὶ ἄρχοντι Ἑλλανείκῳ Ἑλλανείκου ἐν ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ. μάρτυ[ρε]ς· Σώκλαρος Ἀριστίωνος, Εὔφρων Στρατάγου, Τείμων Νεικαινέτου. χεὶρ Παραμόνου τοῦ Νεικαινέτου· γ|έγονα βεβαιωτὴρ ἐπὶ τὰς προγεγραμμένας ἱαρανθεσίας κατὰ τὸν νόμον. μάρτυρες οἱ προγεγραμμένοι.

De aetate cf. quae disputavi ad n. 187. Vs. 18 fin. 19 init. *καὶ παραδότω | [αὐτ]ὸ δηνάρια διακόσια* Bechtel. Sed neque *παραδιδόναι* de summa pecuniae propria vox est, neque est cur quicquum hic lapicidae socordia turbatum statuamus. Forma *καταδουλεξάτω* cum propter activum verbi genus, tum propter vocalem *ε* pro *ι* usurpatam magnam offensionem habet, etsi illud quidem tituli n. 119, 3 testimonio defenditur, hoc vero in flexione verborum in *-ίζω* cadentium in Thessalica certe dialecto usitatum fuisse constat (*ἀπελευθερετθές, ἀπελευθερετθέντα* in inscriptione Pheraea, v. infra), in alio genere etiam apud Phocenses invenitur (*Δεξενίκα* n. 13, 1, *Καλλενίκα* n. 50).

---

194 In latere sinistro eiusdem arae, quae in reliquis partibus habet titulos n. 187—193. Edd. Pittakis Eph. 786 (in tabula lithographa per errorem n. 795); H. N. Ulrichs Mus. Rhen. II (1843) p. 557 n. V; Lebas *Inscr.* II, 825 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 87 n. 1555 *e*). Contulit Lolling.

ΘΕΟΣ ΤΥΧΑΝ ΛΓΑΘΛΝ
ΛΡΧΟΝΤΟΣΕΝΤΙΘΟΡΛΚΑΦΙΔΟ
ΣΤΟΥΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣΙΕΡΗΤΕΥΟΝΤΟΣΔ
ΕΤΩΘΕΩΤΩΣΑΡΑΠΙΝΕΙΚΛΙΝΕΤΟΥ
¯ΟΥΝΕΙΚΛΙΝΕΤΟΥΜΗΝΟΣΤΕΤΑΡΤΟΥ
/ΊΕΔΟΤΟΛΝΑΣΙΦΟΡΟΝΗΡΑΚΛΕΙΔΑΤΙΘΟΡΙΣ
ΤΩΘΕΩΤΩΣΑΡΑΠΕΙΣΩΜΛΤΑΓΥΝΑΙΚΕΙΑΔΥ
ΟΛΙΣΟΝΟΜΑΤΑΝΙΚΑΣΙΝΚΑΙΣΤΟΡΓΗΝΤΙΜΛΣΑ
ΡΓΥΡΙΟΥΔΕΙΝΑΡΙΩΝΤΡΙΣΧΕΙΛΙΩΝΤΛΝΤΙΜΑ
ΝΛΠΕΧΕΙΠΛΣΑΝΕΠΙΤΟΙΣΔΕΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΜΗΚΛΤΛΔΟΥΛΙΞΑΣΣΤΩΔΕΝΙΚΑΣΙΟΝΜΗΔΕ
ΣΤΟΡΓΗΝΜΗΔΛΠΛΓΑΓΕΤΩΜΗΔΕΕΝΕΧΥΡΛ
ΞΛΤΩΕΙΔΕΜΗΑΠΟΤΙΣΛΤΩΤΩΘΕΩΤΩΣΑΡΑΠΕΙ
ΛΡΓΥΡΙΟΥΔΕΙΝΛΡΙΛΤΕΤΡΛΚΙΣΧΙΛΙΛΕΞΟΥΣΙΛΔΕΣΤ
ΩΤΩΘΕΛΟΝΤΙΦΩΚΕΩΝΠΡΟΣΤΛΜΕΝΝΙΚΛΣΙΟΥΚ
ΑΙΣΤΟΡΓΗΣΑΝΥΠΟΔΙΚΩΟΝΤΙΚΛΙΛϚΛΜΙΩΠΑΣ
ΑΣΔΙΚΑΣΚΑΙϚΑΜΙΛΣΚΑΙΤΟΜΕΝΗΜΙΣΟΝΕΣ
ΣΤΩΤΩΝΤΕΤΡΛΚΙΣΧΙΛΙΩΝΔΙΝΛΡΙΩΝΤ
ΟΥΘΕΟΥΤΟΥΣΑΡΛΠΙΟΣΤΟΔΕΗΜΙΣΟΝΤΟΥΠΡΟ
ΣΤΑΝΤΟΣΠΑΡΜΕΝΙΔΕΝΙΚΑΣΙΝΚΑΙΣΤΟΡΓΗΠΑΝ
ΤΑΤΟΝΤΑΣϚΩΑΣΑΠΦΟΡΟΝΑΣΙΦΟΡΟΥΧΡΟΝΟΝΥ
ΔΟΥΛΕΥΟΥΣΑΙΤΟΙΣΔΕΛΟΙΠΟΙΣΕΛΕΥΘΕΡΛΙΕ
ΣΒΕΒΛΙΩΤΗΡΚΛΛΛΙΚΡΛΤΗΣΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟ
ΥΕΧΡΗΣΕΤΑΝΧΕΡΛΛΟΥΚΙΟΣΚΟΡΝΗΛΙΟΣΝΙ
ΓΕΡΑΥΤΛΣΠΛΡΕΟΥΣΛΣΟΝΛΣΙΦΟΡΟΥΚΑΙΚ *vacat*
ΕΛΕΥΟΥΣΛΣΧΡΗΣΛΙΤΑΝΧΕΡΑΥΠΕΡΑΥΤΑΝ
ΤΑΩΝΛΠΛΡΛΤΟΝΘΕΟΝΣΑΡΑΠΙΝΚΑΙΠΑΡΑΤΟ
a Ν ΑΡΧΟΝΤΑΚΑΦΙΝΒΕΒΛΙΩΤΗΡΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣΝΕ
.ΠΤΟΛΕΜΟΥΜΑΡΤΥΡΕΣΠΡΛΞΩΝΖΩΠΥΡΟΥ
./ΛΜΙΟΣΓΝΩΣΙΦΙΛΟΥΣΩΣΙΒΙΟΣΣΩΣΙΒΙΟΥΧΕΙΡΟ
ΓΡΑΦΟΝΚΑΛΛΙΚΡΑΤΟΥΣΤΟΥΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΥΓΕΓΟ
ΝΛΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΠΙΤΛΣΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΣϚ
ΝΑΣΜΑΡΤΥΡΕΣΟΙΑΥΤΟΙΕΧΡΗΣΕΤΑΝΧΕΡΑΛΟΣ
.\ΑΛΟΠΟΡΝΙΟΣΑΚΡΑΤΟΣ

Pars inferior marginis sinistri (*a*) perierat, cum Lollingius lapidem examinaret.

Θεὸς τύχᾳ ἀγαθᾷ. Ἄρχοντος ἐν Τιθόρᾳ Κάφιδος τοῦ Ἀριστίωνος, ἱερητεύοντος δὲ τῷ θεῷ τῷ Σαράπι Νεικαινέτου [τ]οῦ Νεικαινέτου, μηνὸς τετάρτου, | ἀπέδοτο Ἀνατιφόρον Ἡρακλείδα Τιθορὶς τῷ θεῷ τῷ Σαράπει σώματα γυναικεῖα δύ|ο, αἷς ὀνόματα Νικάσιν καὶ Στοργήν, τιμᾶς ἀργυρίου δειναρίων τρισχειλίων — τὰν τιμὰ|ν ἀπέχει πᾶσαν — ἐπὶ τοῖσδε ἐπ' ἐλευθερίᾳ· | μὴ καταδουλιξάσστω δὲ Νικάσιον μηδὲ Στοργὴν μηδ' ἀπαγαγέτω μηδὲ ἐνεχυραξάτω· εἰ δὲ μή, ἀποτισάτω τῷ θεῷ τῷ Σαράπει ἀργυρίου δεινάρια τετρακισχίλια. ἐξουσία δ' ἔστω τῷ θέλοντι Φωκέων προστᾶμεν Νικασίου καὶ Στοργῆς ἀνυποδίκῳ ὄντι καὶ ἀζαμίῳ πάσας δίκας καὶ ζαμίας, καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τῶν τετρακισχιλίων δειναρίων τοῦ θεοῦ τοῦ Σαράπιος, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ προστάντος. παραμεν(ε)ῖ δὲ Νικάσιν καὶ Στοργὴ πάντα τὸν τᾶς ζωᾶς ⟨Ἀνασιφόρ[ου]⟩ Ὀνασιφόρου χρόνον δουλεύουσαι, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐλεύθεραι ἔστων. βεβαιωτὴρ Καλλικράτης Νεοπτολέμου. ἔχρησε τὰν χέρα Λούκιος Κορνήλιος Νίγερ, αὐτᾶς παρεούσας Ὀνασιφόρου καὶ κελευούσας χρῆσαι τὰν χέρα ὑπὲρ αὐτᾶν. τὰ ὠνὰ παρὰ τὸν θεὸν Σάραπιν καὶ παρὰ τὸν ἄρχοντα Κάφι(ν). βεβαιωτήρ· Καλλικράτης Νε[ο]πτολέμου. μάρτυρες· Πράξων Ζωπύρου, [Σ]άμιος Γνωσιφίλου, Σωσίβιος Σωσιβίου. χειρόγραφον Καλλικράτους τοῦ Νεοπτολέμου· γέγονα βεβαιωτὴρ ἐπὶ τᾶς προγεγραμμένας ὠνᾶς. μάρτυρες οἱ αὐτοί. ἔχρησε τὰν χέρα Λ(ούκι)ος [Κ]αλοπόρνιος Ἄκρατος.

De aetate cf. quae adnotavi ad n. 187. Nomen mulieris, quae duas servas manumisit, vs. 6 *Ἀνατιφόρον* scriptum est, vs. 25 *Ὀνασιφόρου*, tertio loco vs. 21 ea ipsa re, quod lapicida inter utramque formam dubius haerebat, scriptura gravius turbata videtur. Quare non mero errore Α pro Ο incisum indicaverim, sed volgaris pronuntiationis, quae sane cum manifesta nominis origine pugnabat, hoc vestigium esse persuasum habeo.

195—199 Marmor candidum a. 0,50, l. 0,33, quod quondam basi impositum erat, in vico *Velitza* in domo Lucae Katzamajae. Exscripsit Lolling.

in fronte:

(196)

ΣΧΕΙΡΟΓ

(195)

ΑΓΕΜ/

///ΑΡΑΠΕ

(197)

ΚΑΙΣΤΕΙΝ

ΟΥΓΡΕΙ

ΘΩΡΟΣ ////// Ν

in superficie:

(198)

Θ Ε Ο Σ Τ Υ Χ ///
Α Γ Α Θ Α Ν
Ρ Ρ Ω Τ Α Ρ Χ Ο Υ Ν Τ Ο Σ Δ
\ Ο Υ Σ Τ Ρ Α ¯ Λ
Λ Ι Δ Ο Υ Α Ι Ν
Η Ν Α Ρ Ι Ω Ν Χ Ι Λ
Ο Σ Λ Ι' Α Λ Μ
Τ Ω Σ Δ Ε Σ Υ Ν
ΙΙ Κ Α Τ Α Δ Ο Υ Λ
Σ Ι
Υ Ρ Ι Ο Υ
Τ Ω

in latere sinistro:

(199)

Ν Α Π Ε Λ \ Ρ Μ Ο Ν Α Κ Α Ι ΙΙ //////////
Λ Ι' Ε Ρ Μ Λ Ι Δ Ι C Ρ Α Ν Γ Ε Ν Ε Ι Τ Ω Ν Δ Η Μ Ο //////
Ν Τ Ι C Є Π Є Λ Є Υ Θ Є Ρ Ι Α Ω C Τ Є Є Ι Ν Α Ι Α Υ Τ Ο
Τ Ο Ι Α Ν C Γ Α Φ Ο Ν Є Ν Є Ν Ι Τ Α Ν Τ Є Ι Μ Α C Α
Α Ν Τ Є Ι Μ Α Ν Є Χ Є ////////////////////////// Α Ν Β Є Β Α Ι Ω
Ο Υ Μ Η Δ Ο Υ Λ Ι ¯ C //////

Similis monumenti ac n. 187—194 has esse reliquias apparet. Atque antiquissimus quidem titulus dedicatorius n. 195 manifesto sic se habebat: Ἀγέμα[χος .... | Σ]αράπε[ι, Ἴσει, Ἀνούβει]. Ex manumissionibus duae, quibus illa dedicatio circumdatur (n. 196. 197), adeo mutilae sunt, ut ex altera nihil agnoscatur praeter vocem χειρόγ[ραφον], alterius vero tres versus omnino legi et suppleri nequeant. Paullo plura dispiciuntur in titulo n. 198: Θεὸς τύχα[ν] | ἀγαθάν. Πρωταρχοῦντος Δ.... -λου, στρα[τ]α[γοῦντος ....]λίδου, Ἀ[γ]ων [....... ἀπέδοτο δ]ηναρίων χι-λ[ίων .... συνευδοκέοντ]ος ...αλμ[..........., ὑπ αὐ]τοῦ δὲ συν-[ευδοκέοντος .... μ]ὴ καταδουλ[ιξάσθω δὲ ....]τι-[................ .. ἀργ]υρίου [......... ..]τω ......

Tituli n. 199 ratio et connexus non uno nomine obscura sunt, etsi haud paucae agnoscuntur dicendi formulae, quae in hoc inscriptionum genere sollemnes sunt. Vs. 1 ....ν ἀπελ[ευθεροῦτι Π]αρμόνα καὶ .... Vs. 2 suspiceris fuisse [ᾇ ὄνομ]α Ἑρμ[α]ί[α], ἱ[ε]ρὰν γένει τῶν δημο...... Sed quae in fine versus distincte scripta agnoscuntur, nullam habent sanam sententiam, quae vero initio fuisse videntur, pugnant cum vs. 3, ubi aut plures homines, aut si unum, non mulierem sed virum hic manumitti indicatur. Vs. 3 ν τις ἐπ' ἐλευθερίᾳ ὥστε εἶναι αὐτο[ὺς] aut αὐτό[ν]. Vs. 4 .....τοι ἀνέπαφον ....ταν, τειμᾶς ἀ[ργυρίου ......]. Vs. 5. 6 [τ]ὰν τειμὰν ἔχε[ι πᾶσ]αν. βεβαιω[τὴρ ....]ου. μὴ δουλι[ζ]έ[σθω δὲ μηδεὶς ....].

200 Lapis concavus a. 0,92, l. 0,51, in sanctuario ecclesiae Panagiae, quae est in vico *Velitza* ad torrentem, qui vocatur Καχάλης. Edd. Clarke *The Tomb of Alexander* p. 155 n. 4; Itin. P. II S. III p. 222 (Boeckh C. I. G. 1733); Leake *Travels in Northern Greece* II p. 78 not. 1 tab. V n. 21 (Lebas *Inscr.* II, 827). Postremus versus nunc latet, reliqua exscripsit Lolling.

Α Υ Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Ρ Α Ν Ε Ρ Β Α Ν Κ Α Ι Σ /
Α Ρ Χ Ι Ε Ρ Ε Α Μ Ε Γ Ι Σ Τ Ο Ν Δ Η Μ Α Ρ Χ Ι Κ
Ε Ξ Ο Υ Σ Ι Α Σ Υ Π Α Τ Ο Ν Τ Ο Δ
Π Α Τ Ε Ρ Α Π Α Τ Ρ Ι Δ Ο Σ Η Π Ο Λ
Τ Ι Θ Ο Ρ Ε Ω Ν Κ Α Ι Τ̄ Φ Λ Α Β Ι Ο Σ Σ
Κ Λ Α Ρ Ο Σ Κ Α Ι Τ̄ Φ Λ Α Β Ι Ο Σ Α Π Α Σ
Κ Α Ι Λ Φ Λ Α Β Ι Ο Σ Π Ω Λ Λ Ι Α Ν Ο Σ Α Ρ Ι Σ Τ Ι

Αὐτοκράτορα Νέρβαν Καίσα[ρα], ἀρχιερέα μέγιστον, δημαρχικ[ῆς] ἐξουσίας, ὕπατον τὸ δ', | πατέρα πατρίδος, ἡ πόλ[ις] Τιθορέων καὶ Τ(ί-του) Φλάβιος Σ[ώ]κλαρος καὶ Τ(ίτος) Φλάβιος Ἀ[γί]ας καὶ Λ(ούκιος) Φλάβιος Πωλλιανὸς Ἀριστί[ων].

Quartum consulatum Nerva gessit anno 98 p. Chr., qui fuit vitae eius supremus. Vs. 6 etsi Ἄπας nomen proprium similitudine eius, quod in titulo Olympia V, Inscr. p. 545 n. 453 est, Πρόπας quispiam defendere conetur, tamen lenissima ac paene nulla mutatione Ἀ[γί]ας reponere malui, propter titulorum n. 188—194 testimonia, qui hoc paullo recentiores sunt. Ex quibus discimus, tres homines, qui hic nulla necessitudinis nota addita enumerantur, patrem cum duobus filiis esse; nam sine dubio haec statuenda est parentelae ratio:

T. Flavius Soclarus
(n. 200, 5)

T. Flavius Agias
(n. 192, 24. 200, 6)

L. Flavius Pollianus Aristio
(n. 190, 3. 192, 25. 200, 7)

[T. Flavius] Soclarus
(n. 188, 16)

[T. Flavius] Soclarus
(n. 193, 29).

Neque enim alias hic, alias illic eiusdem familiae aetates agnoscendas esse ex eis, quae de utriusque tituli aetate disputata sunt, apparet.

201 Stela sepulcralis marmoris albi, a superiore parte foliis acanthi ornata, inaedificata in meridionali pariete ecclesiolae S. Georgii, quae est infra speluncam Ulixis quae vocatur. Exscripsit Lolling.

Α Γ Η Σ Ι Α Σ
Ε Υ ////////////// Σ

Ἀγησίας, Εὐ.....

202 Lapis calcarius leucophaeus margine superiore integro, inaedificatus ad angulum domus privatae cuius dominus est Lukas Karvunis, in vico *Velitza*. Exscripsit Lolling.

Μ Ν Α
Υ Θ Ο Δ Α Μ

[Ἄ]μνα, | [Π]υθόδαμ[ος].

203 Tithoreae (*Velitza*) in ecclesia. Edd. Clarke Itin. P. II S. III p. 222; Dodwell Itin. T. II p. 138 (Boeckh C. I. G. 1744); Leake *Travels in Northern Greece* II tab. V n. 22 (Lebas *Inscr.* II, 830; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 89 n. 1556). Lollingius frustra quaesivit.

Α Ρ Χ Ε Β Ο Υ Λ Α
Ε Υ Ν Ι Κ Ι Δ Α Σ

Ἀρχεβούλα, | Εὐνικίδας.

204 Stela sepulcralis marmoris leucophaei a superiore parte anthemio ornata, in vico *Velitza* in domo quam possidet Lukas Katzamajas. Exscripsit Lolling.

Γ Λ Α Υ Κ Ο Σ

Γλαῦκος.

205 Lapis calcarius leucophaeus, a. 1,00, l. 0,55, cum anaglypho mulierem stantem repraesentante et aëtomate, intra quod rosa. In epistylio titulus. Inventus lapis prope areas sitas ante antiquum Tithorensium oppidum, nunc est in vico *Velitza* in domo Panagiotae Athanasiu qui et Sanidovasilis. Exscripsit Lolling.

Δ Ι Ο Κ Λ Ε Α Χ Α Ι Ρ Ε

Διόκλεα χαῖρε.

206 Tabula lata marmoris leucophaei, postis vicibus fungens in porta scholae publicae quae est in vico *Velitza*. Ed. Dodwell Itin. T. II p. 138 (Boeckh C. I. G. 1746*a*; Lebas *Inscr.* II, 829). Exscripsit Lolling.

Ε Υ Θ Υ Μ Α Χ Ο Ξ
Φ Ι Λ Ω
Ξ Ω Ξ Ι Κ Ρ Α Τ Ε Ι Α

rosa *rosa*

Εὐθύμαχος, | Φιλώ, | Σωσικράτεια.

207 Tabula marmoris leucophaei, a superiore parte foliis acanthi magnifice exornata, ad latus orientale ecclesiolae Panagiae, quae est occidentem versus a vico *Velitza*. Exscripsit Lolling.

Ε Υ Κ Ρ Α Τ Η Σ

Εὐκράτης.

208 Tabula marmoris leucophaei, a superiore parte foliis acanthi magnifice exornata, ad latus orientale ecclesiolae Panagiae, quae est occidentem versus a vico *Velitza*. Exscripsit Lolling.

Ε Υ Τ Υ Χ Ο Σ

Εὔτυχος.

209 Stela sepulcralis marmoris albi cum aëtomate, in vico *Velitza* in domo privata cuius dominus est Nicolaus Kólias. Exscripsit Lolling.

Ζ Ω Π Υ Ρ Ο Σ

Ζώπυρος.

210 Tabula marmoris leucophaei, inaedificata in occidentali pariete ecclesiolae S. Eliae, quae est supra vicum *Velitza*. Exscripsit Lolling.

Α Λ Λ Ω
Μ Ε Ν Α Ν Δ Ρ Ο Σ

[Κ]αλλώ, | Μένανδρος.

211 Stela sepulcralis; infra titulum rosae duae. Tithoreae (*Velitza*) inaedificata in ecclesia. Edd. Rangabé *Ant. Hell.* 2111; W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 52 (*Kleine Schriften* II p. 77) n. 58 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 82 n. 1553). Lollingius frustra quaesivit.

Λ Υ Σ Α Ν Δ Ρ Ι Δ Α Σ

Λυσανδρίδας.

212 Stela sepulcralis marmoris albi cum aëtomate intra quod rosa, in vico *Velitza* in domo quam possidet Nicolaus Kólias. Exscripsit Lolling.

Ξ Ε Ν Ο Τ Ε Ι Μ Α

Ξενοτείμα.

213 Tabula marmoris leucophaei, nunc postis dextri portae vice fungens in peribolo ecclesiolae Panagiae, quae est in vico *Velitza* supra torrentem qui vocatur Καχάλης. Ed. Rangabé *Ant. Hell.* 2112. Manifesto eiusdem tituli apographum est, quod ille n. 2051 edidit errore ad vicum *Dadi* (Amphicliam) referens. Exscripsit Lolling.

Σ Ω Σ Θ Ε Ν Η Σ

rosa *rosa*

Σωσθένης.

214 Bis edidit Rangabé, *Ant. Hell.* 2053, ubi in vico *Dadi* (Amphiclia) esse dicit, et 2114, ubi in ecclesia Beatae Virginis in vico *Velitza* (Tithorea) exscriptum narrat. Neutro quidem loco nunc exstat, sed cum titulum n. 213, quem item bis exhibet Rangabé cum eadem duplici originis significatione, Tithorensem, non Amphicliensem esse Lollingii testimonio constet, idem in hunc cadere omnium maxime probabile est.

Φ Ι Λ Α Ρ Χ Ο Σ
Τ Ι Μ Α Ι Ο Σ

Φίλαρχος, | Τίμαιος.

215 Tithoreae. Ed. Clarkius Itin. P. II S. III p. 222 (Boeckh C. I. G. 1746*b*; Lebas *Inscr.* II, 828). Lollingius frustra quaesivit.

Τ Ι Μ Ο Κ Ρ Α Τ Η Σ

Τιμοκράτης.

216 Marmor leucophaeum inaedificatum supra portam in pariete occidentali ecclesiolae S. Eliae, quae est supra vicum *Velitza*. Exscripsit Lolling.

Nunquam plus uno versu in lapide fuisse testatur Lolling.

Ἐπὶ Ἀτ.....

217 Tabula marmoris leucophaei in schola publica vici *Velitza* ita inaedificata, ut portae postem efficiat. Exscripsit Lolling.

//// Π Ι Β Ο Ι Σ Κ
Ε Ξ Ι Σ
Ζ Ω Π Υ Ρ Ο

[Ἐ]πὶ Βοίτα[ς].
[Δ]εξία.
Ζώπυρο[ς].

XII.

AMPHICLIA.

218 Basis lapidis calcarii leucophaei, l. et c. 0,53; inferior pars in terra abscondita, ita ut altitudo totius lapidis definiri nequeat. Quattuor passuum intervallo septentriones versus ab ecclesiola Κοιμήσεως sita in colle, ubi quondam fuit arx oppidi Amphicliae. Ed. Leake apud Walpol. *Travels* p. 508 n. 7 (Boeckh C. I. G. 1738); *Travels in Northern Greece* II p. 75 not. 1 tab. IV n. 20 (Lebas *Inscr.* II, 831). Exscripsit Lolling.

Ψ Β Δ

ᴚ *hydria* ᴚ

Μ̄ Ο Υ Λ Δ Α Μ Α C Ι Π Π Ο
Τ Ο Ν Α Ρ Χ Ι Ε Ρ Ε Α Τ Ο Υ //////
Γ Α Λ Ο Υ Θ Ε Ο Υ Δ Ι Ο Ν Υ C Ο ///
Τ Ο Ν Β Ο Ι Ω Τ Α Ρ Χ Η Ν Π Α
Τ Ρ Ο C Β Ο Ι Ω Τ Α Ρ Χ Ο Υ Α
Γ Ω Ν Ο Θ Ε Τ Η Ν Φ Ω Κ Α Ρ
Χ Η Ν Α Μ Φ Ι Κ Τ Υ Ο Ν Α Θ Ε
Η Κ Ο Λ Ο Ν Π Α Ν Ε Λ Λ Η Ν Α
Α Ρ Χ Ο Ν Τ Α Κ Α Ι Τ Α C Α Λ Λ Α C
Π Α C Α C Ε Ν Τ Η Π Α Τ Ρ Ι Δ Ι
Τ Ε Λ Ε C Α Ν Τ Α Λ Ι Τ Ο Υ Ρ Γ Ι
Α C Κ Ι Ν Τ Υ Λ Ι Α Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ
Χ Η Η Γ Υ Ν Η Τ Ο Ν Ι Δ Ι Ο Ν
Α Ν Δ Ρ Α Ε Υ Ν Ο Ι Α C Κ Α Ι Α Ρ Ε
Τ Η C Ε Ν Ε Κ Ε Ν Δ Ι Ο Ν Υ
C Ο Υ Ε Ν Τ Ε Μ Ε Ν Ε Ι

Ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς) δ(ήμου).

Μ(ᾶρκον) Οὔλ(πιον) Δαμάσιππο[ν], τὸν ἀρχιερέα τοῦ [με]γάλου θεοῦ Διονύσο[υ], τὸν βοιωτάρχην, πατρὸς βοιωτάρχου, ἀγωνοθέτην, φωκάρχην, ἀμφικτύονα, θεηκόλον, πανέλληνα, ἄρχοντα, καὶ τὰς ἄλλας πάσας ἐν τῇ πατρίδι | τελέσαντα λιτουργίας, Κυντυλία Πλουτάρχη ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα, εὐνοίας καὶ ἀρετῆς ἕνεκεν, Διονύσου ἐν τεμένει.

Eiusdem Damasippi nomen redit in titulo Anticyrensi n. 8, 4, unde apparet hoc monumentum Septimii Severi aut Caracallae tempore dedicatum esse.

219 Tabula lapidea magna infra vicum *Dadi* ad viam. Angulus sinister superior (*a*) perierat cum Lollingius illuc veniret, sed de scriptura consentientibus incolarum testimoniis plane constabat. Reliqua (*b*) exscripsit Lolling.

Εὐκλέα μνᾶμα.

220 Pars superior stelae sepulcralis marmoris leucophaei anthemio magnifice exornata, inaedificata in pariete occidentali ecclesiolae S. Georgii, quae est in superiore parte vici *Dadi*. Exscripsit Lolling.

Α Ρ Ι /// Τ Ι Ω Ν
- Ε Ν ////// Ι Ν Ι Σ

Ἀρί[σ]τ[ω]ν, [Ξ]ει[α]νίς.

221 Tabula marmoris leucophaei a superiore parte anthemio ornata, inaedificata iuxta aedes telegraphi in vico *Dadi*. Exscripsit Lolling.

Δ Α Μ Ο Κ Ρ Α Τ Η Σ
Φ Ι Λ Ω
rosa *rosa*

Δαμοκράτης, | Φιλώ.

XIII.

TITHRONIVM.

222. 223 Fragmenta duo marmoris caerulei, inventa Tithronii (*Verzana*), translata in vicum vicinum *Dadi*, ubi nunc unum supra alterum inaedificata sunt in angulo domus Konstantini Kotridis, quae est in margine occidentali et septentrionali vici. *a* a. 0,36, l. 0,27, *b* a. 0,41. l. 0,22. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 441 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 81 n. 1552). Contulit Lolling.

a

(222) Ν Α Γ Α Ε
ΑΛΟΠΑΙΟΣΑΝΗΡΚΑΛΟΣ
ΑΜΠΟΛΙΝΤΩΝΤΕΙΘΡΩΝΙΩ
ΤΕΝΗΤΟΙΣΑΕΙΧΡΕΙΑΝΕΧΟΝΤΟΙ
ΕΠΙΔΙΔΟΥΣΑΥΤΟΣΑΥΤΟΝΕΝΠΑΝΤ.
ΟΥΘΕΝΕΝΛΕΙΠΩΝΚΑΙΠΑΡΑΙΤΙΟ.
ΝΟΣΚΑΙΚΟΙΝΑΙΚΑΙΚΑΘΙΔΙΑΝΤΟΙΣ
/ΤΩΝΑΠΟΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΩΝΑΥ *vacat*
ΤΑΙΠΟΛΕΙΤΩΝΤΕΙΘΡΩΝΙΩΝΕΠΑΙΝΕ
ΝΕΠΙΤΕΤΑΙΕΥΝ..ΑΙΚΑΙΑΙΡΕΣΕΙΚΑΙ
ΟΣΘΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑ
ΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΕΠΙΝΟΜΙΑΝΑΣΦ/
ΕΓΚΤΗΣΙΝΚΑΙΟΙΚΙΑΣΚΑΙΤΑΑΛΛΑΠΑΙ
ΓΕΤΑΙΣΥΠΑΡΧΕΙΔΙΑΠΟΣΤΕΙΛΑΙΔΕ
ΝΤΟΛΟΙΠΟΝΠΑΡΑΚΑΛΕΙΝΑΥΤΟΝΤΟ
ΟΝΓΙΝΕΣΘΑΙΚΑΙΚΟΙΝΑΙΚΑΙΚΑΘΙΔΙΑΝ
ΣΕΓΓΥΟΙΤΑΣΠΡΟΞΕΝΙΑΣ.ΕΝΕΚΡΑΤΗΣΤ
ΟΙΤΟΥΑΥΤΟΥΚΑΛ..ΚΡΑΤΗΣΕΥ
....

(223) Ν Α Γ Α Θ Α Ν
ΝΙΟΣΑΝΗΡΚΑΛΟΣΚΑΓΑΘΟΣΥΠΑΡ
ΟΛΕΙΤΩΝΤΕΙΘΡΩΝΙΩΝΕΥΧΡΗΣΤΟΝ
ΑΕΙΧΡΕΙΑΝΕΧΟΝΤΟΙΣΤΩΜΠΟΛ
ΥΣΑΥΤΟΣΑΥΤΟΝΕΝΠΑΝΤΟΣΥΜΦΕ
/ΘΕΝΕΝΛΕΙΠΩΝΚΑΙΠΑΡΑΙΤΙΟΣ/
ΛΕΝΟΣΚΑΙΚΟΙΝΑΙΚΑΙΚΑΘΙΔΙΑΝ

b

ΤΙ
ΘΑΙΕΔΟΞ
ΣΑΙΠΑΥΣΑΝΙΑΝ
ΟΙΑΙΚΑΙΑΙΡΕΣΕΙΑΙΕΧΕ
ΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΓΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙ
ΠΡΟΕΔΡΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙ
ΚΑΙΠΟΛΕΜΟΥΚΑΙΕΙΡΑΝΑΣΚΑΙ
ΑΙΤΑΑΛΛΑΠΑΝΤΑΟΣΑΚΑΙ
ΛΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΥΠΑΡΧΕΙΑΡΧΟΝ
ΟΝΤΟΣΝΙΚΟΔΑΜΟΥΕΝΓΥΟ
ΣΤΡΑΤΟΥΕΥΦΡΑΝΩΡΑΡΧΙΚΛΕΣ

222 [Θεὸς τύχα]ν ἀγαθ[άν. | Ἐπειδὴ ....] Ἀλοπαῖος ἀνὴρ καλὸς [κἀγαθὸς ὑπάρχων περὶ τ]ὰμ πόλιν τῶν Τειθρωνίω[ν | παρεῖχεν ἑαυτὸν εὔχρηστον καὶ ἐκ]τενῆ τοῖς ἀεὶ χρείαν ἐχόντοι[ς | τῶμ πολιτᾶν, ἀπροφατίστως] ἐπιδιδοὺς αὐτοσαυτὸν ἐν πᾶν τ[ὸ συμφέρον, σπουδᾶς καὶ προθυμίας] οὐθὲν ἐνλείπων καὶ παραίτιο[ς | ἀεί τινος ἀγαθοῦ γενόμε]νος καὶ κοινᾷ καὶ καθ' ἰδίαν τοῖς [ἀεὶ δεομένοις τῶμ πολιτᾶν, α]ὐτῶν ἀπομαρτυρησάντων αὐ[τῷ, ... ἔδοξε] τᾷ πόλει τῶν Τειθρωνίων, ἐπαινέ[σαι .... Ἀλοπαῖο]ν ἐπί τε τᾷ εὐν[οί]ᾳ καὶ αἱρέσει καὶ | [φιλοτιμίᾳ ᾇ ἔχει, καὶ δεδ]όσθαι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενία[ν, προεδρίαν, ἀ]συλίαν, ἀτέλειαν, ἐπινομίαν, ἀσφά[λειαν καὶ γᾶς] ἔγκτησιν καὶ οἰκίας, καὶ τὰ ἄλλα πά[ντα, ὅσα τοῖς ἄλλοις εὐερ]γέταις ὑπάρχει. διαποστεῖλαι δὲ | [ποτ' αὐτὸν καὶ πρεσβευτὰν καὶ ἐ]ν τὸ λοιπὸν παρακαλεῖν αὐτὸν τὸ[ν αὐτὸν τρόπον ἀγαθ]ὸν γίνεσθαι καὶ κοινᾷ καὶ καθ' ἰδίαν [περὶ τοὺς πολίτα]ς. ἔγγυοι τᾶς προξενίας· [Μ]ενεκράτης Τ.......... οι τοῦ αὐτοῦ· Καλ[λι]κράτης Εὐ..... ......

223 [Θεὸς τύχα]ν ἀγαθάν. | [Ἐπειδὴ Παυσανίας ....]νιος ἀνὴρ καλὸς κἀγαθὸς ὑπάρ[χων διατελεῖ τᾷ τε π]όλει τῶν Τειθρωνίων εὔχρηστον | [παρέχων ἑαυτὸν καὶ τοῖς] ἀεὶ χρείαν ἐχόντοις τῶμ πολ[ιτᾶν, ἀπροφατίστως ἐπιδιδο]ὺς αὐτοσαυτὸν ἐν πᾶν τὸ συμφέ[ροι, σπουδᾶς καὶ

προθυμίας ο]ὐθὲν ἐνλείπων, καὶ παραίτιος α[εί τινος ἀγαθοῦ γενό]μενος καὶ κοινᾷ καὶ καθ᾽ ἰδίαν [τοῖς δεομένοις, ...] τι ....σθαι, ἔδοξ[ε τᾷ πόλει τῶν Τειθρωνίων, ἐπαιν]έσαι Παυσανίαν [..... ....νιον ἐπὶ τᾷ εὐν]οίᾳ καὶ αἱρέσει ᾇ ἔχε[ι ποτὶ τὰμ πόλιν, καὶ δεδόσθ]αι αὐτῷ καὶ ἐγγόνοις προξενί[αν, ἰσοπολιτείαν], προεδρίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλεια[ν πάντων, ἀσφάλειαν] καὶ πολέμου καὶ εἰράνας καὶ [γᾶς ἔγκτησιν καὶ οἰκίας κ]αὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅσα καὶ | [τοῖς ἄλλοις προξένοις κ]αὶ εὐεργέταις ὑπάρχει. ἄρχον[τος ...., γραμματεύ]οντος Νικοδάμου. ἔνγυο[ι τᾶς προξενίας ....]στράτου, Εὐφράνωρ Ἀρχικλέο[ς].

Formulas horum decretorum simillimas quidem inter se esse, sed non ab omni parte easdem, in eis partibus quae aetatem tulerunt cum accusativus [τ]ὰμ πόλιν n. 222, 8 collatus cum dativo [τᾷ π]όλει n. 223, 3 demonstrat, tum καὶ post αἱρέσει n. 222, 10, quod n. 223, 11 non est. Quare ubi spatii rationes aut alia causa suadere videbatur etiam deperditas partes hic paullo aliter restitui quam illic; atque in universum quidem priores editores secutus sum, sed nonnunquam ab eis discedendum existimavi cum aliis de causis, tum quia hic illic supplementa illorum magnitudini lacunarum, quae ex certissimis aliorum versuum supplementis ab ipsis propositis cognoscitur, non satis accommodata videbantur.

224 Basis lapidis calcarii, a. 1,08, l. 0,58, c. 0,55, Tithronii (*Verzana*). Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 444.

Α Υ Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Ρ Α Κ Α Ι Ϲ Α Ρ Α Μ
Λ Ι Ο Ν Α Ν Τ Ω Ν Ε Ι Ν Ο Ν Ϲ Ε Β Α Ϲ Τ Ο Ν
Υ Ι Ο Ν Α Υ Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Ρ Ο Ϲ Λ Ο Υ Κ Ι Ο
Ϲ Ε Π Τ Ι Μ Ι Ο Υ Ϲ Ε Υ Η Ρ Ο Υ Π Ε Ρ Τ Ι Ν Α
Κ Ο Ϲ Ε Β Α Ϲ Τ Ο Υ Α Ρ Α Β Ι Κ Ο Υ Α Δ Ι Α Β Η Ν Ι Κ Ο Υ
Μ Ε Γ Ι Σ Τ Ο Υ Η Π Ο Λ Ι Ϲ Τ Ε Ι Θ Ρ
Ω Ν Ι Ω Ν Ε Π Ι Τ ΗϹ Α Ρ Χ ΗϹ Μ Ο Υ Λ Π Ι
Ο Υ Γ Ρ Α Τ Ο Υ Υ Π Ο Ε Π Ι Μ Ε Λ Η Τ ΗΝ
Μ Ο Υ Λ Π Ι Ο ΝϹ ΩΠ Α ΤΡ Ο Ν Κ Α Ι
Τ Ε Ι Μ Ο Κ Ρ Α ΤΗΝ ΤΕ Ι Μ Ο Κ(Ρ) Α Τ Ο Υ Ϲ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ(ᾶρκον) [Αὐρή]λιον Ἀντωνεῖνον Σεβαστόν, υἱὸν Αὐτοκράτορος Λουκίο[υ] Σεπτιμίου Σευήρου Περτίνακος Σεβαστοῦ Ἀραβικοῦ Ἀδιαβηνικοῦ μεγίστου, ἡ πόλις Τειθρωνίων ἐπὶ τῆς ἀρχῆς Μ(άρκου) Οὐλπί[ου Γράτου, ὑπὸ ἐπιμελητὴν Μ(ᾶρκον) Οὔλπιον Σώπατρον καὶ | Τειμοκράτην Τειμοκράτους.

Cf. quae adnotavi ad n. 6, 13. 15. 8, 1. 4. 218, 2.

225 Fragmentum tabulae lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate ad torrentem iuxta vineam Leventis sacerdotis, decem minutarum intervallo septentrionem versus a palaeocastro vici *Verzana*. Exscripsit Lolling.

Ε Π Ι Δ Ε Ξ Ι Ν Ω Ι
Ε Π Ι Μ Ν Α Σ Ι Α
Ε Π Ι Κ Λ Ε Ω Ν

Επι Δεξίνῳ.
Ἐπὶ Μνασία[ι].
Ἐπὶ Κλέων[ι].

XIV.

DRYMAEA.

226—230 Marmor subcaeruleum inaedificatum in pariete ecclesiae S. Ioannis, quae est in vico *Glunista*, ubi fuit Drymaea, a. 0,69, l. 0,40, c. 0,22. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 137 (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 240 n. 385; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialekt-inschr.* II p. 69 n. 1529).

[*Textum vide pag. 58.*]

226 [....... εἰ δέ κα μὴ] διοικῆ ἁ πόλις τῶν Δρυμίων τὰς | [καταβολ]ὰς πάσας, καθὼς [ἐ]πρ[ε]σβεύσα[ντο | καὶ] συ[νεχ]ωρήθη αὐτοῖς, κατὰ νόμον ἔ[στων ἐπὶ τὸ] δάνειον τὸ ἐξ ἀρχᾶς πᾶν τῷ θεῷ καὶ [τοῖς] Οἰταίοις καὶ Αἰ(τωλ)οῖς αἱ οἰκονομίαι αἱ κατὰ | [τᾶς] πόλιος τῶν Δρυμίων. εἰ δέ κα διοικήση ἁ πο[λις] τῶν Δρυμίων τὰς ἐνήκοντα μνᾶς, κα[θ]ὼς ἐν τᾷ ὁμολογίᾳ γέγραπται, τῷ θεῷ καὶ [τ]οῖς Οἰταίοις, ἀπολελυμένα ἔστω [το]ῦ δανείου παντός, καὶ ἁ συνγραφὰ ἀτε[λ]ὴς καὶ ἀρμένα ἔστω. τὰν ὁμολογίαν [φ]υλάσσοντι Κλεότιμος, Λόχαγος Καλλιπο[λῖται], Λαϊάδας Ἀμφισσεύς. ἐξετείσατο. [μά]ρτ[υ]ροι· [Ε]ὐρύδαμος, [Π]έταλος, Λεοντο[μ]ένης Καλλιπολῖται, Καλλίστρατος Φυ[σ]κεύς, Ἀνδρόβολος Κυτενιεύς, Ὀξύμαχος, [Σ]ώπατρος Ἐρυθραῖοι, Θράσων, Καλλείδας, [Φ]ιλόνικος Ὑαμπόλιοι, Ζεῦξις, Τείσιππος Ἐ[λ]ατεῖς, Πολύξενος, Ἀριστοτέλης Τειθρώ[ν]ιοι, Πατροκλέας, Τιμοκράτης, Ξενοκρά[τ]ης, Ἀριστίων Λιλαιεῖς.

227 [Β]ουλαρχεόντων ἐν Οἴτᾳ Αντάνορος Ἡρα[κ]λειώτα, Φωκίδι Ἀντικυρίτα, Ἀριστίωνος [Ὁ]μιλιάδα, ἱεροθυτᾶν δὲ Εὐθύφρονος Ἡρα[κ]λειώτα, Ἀλέξιος Ἀντικυρίτα, Βομβύλου | [Ἀμ]φανίου, Μενεκράτεος Ὀλεαίου, μηνὸς [Ἀ]πελλαίου, τῶν δὲ Φωκέων στραταγέον[τ]ος Κάφιος Φανοτέος, μηνὸς πρώτου, δι(ῴ)κη|[σαν τ]ὰν δευτέραν κα[ταβολὰν ....].

228 [....... τὰν καταβ]ο[λὰν τὰν] τρίταν πυλαίας [ὀπωριν]ᾶς τᾶς μετὰ τὰν βουλαρχίαν Τ...|..... τοῦ Ἀνταγόρα, τὰν δὲ ἐσχάταν ἐν τῷ | [ἐχομένῳ ἐνι]αυτῷ μετὰ τὰν τρίταν καταβολὰν διοικ[ήσει] ἐν πυλαία[ι .]ε[...|..]ας. μ[άρτ]υροι· Ἀριστόδαμος, Θ...... ...ειοι, Ἄλκιμος, Ἀρισταγόρας Ναυπά[κ]τιοι, Μένιππος Ἀκραῖο[ς].

229 Βουλαρ[χεό]ντων ἐν Οἴτᾳ Εὐθύ[φρονος] | Ἡρακλειώτα, ...φάνεος Δρυοπαίο[υ], Κρινο[λά]ου [Ὁμ]ιλιά[δα], ἱερο[θυ]τᾶν δὲ Λα...... | Ἡρακλειώτα, [Ἀ]ριστίωνος Χαρα[δραί]ου, | Αυσ....ου ....τίδα, μηνὸς Ἀπ[ε]λλαίο[υ], τῶν [δὲ Φ]ωκέων στρα[τα]γέοντος Τεισά[νδ]ρου [Ἐ]λ[ατέ]ος, [μ]η[νὸς] πρώτου, κατέβαλον | οἱ Δρύμι[οι τ]ὰν τρίταν καταβολὰν τῷ θε[ῷ] | καὶ το[ῖς Οἰτ]αίο[ις] ἐν Ἡρακλείᾳ Ἡρακλεί[οις. | μά]ρτυρο[ι· ......]δαμος, [Εὔ]ν[ο]ος Καλυδώνι[οι, | .....]τας, Εὐπόλεμος Ἀλ[α]ῖοι, Μίκκος Ἀμφισσεύς.

(226)
..ΔΙΟΙΚΗΑΠΟΛΙΣΤΩΝΔΡΥΜΙΩΝΤΑΣ
.......ΑΣΠΑΣΑΣΚΑΘΩΣ.ΠΡ.ΣΒΕΥΣΑ.
...ΣΥ...ΩΡΗΘΗΑΥΤΟΙΣΚΑΤΑΝΟΜΟΝΕ...
..ΔΑΝΕΙΟΝΤΟΕΞΑΡΧΑΣΠΑΝΤΩΙΘΕΩΙΚΑΙ
....ΟΙΤΑΙΟΙΣΚΑΙΑΙΑΟΙΣΑΙΟΙΚΟΝΟΜΙΑΙΑΙΚΑΤΑ
...ΠΟΛΙΟΣΤΩΝΔΡΥΜΙΩΝΕΙΔΕΚΑΔΙΟΙΚΗΣΗΑΠΟ
...ΤΩΝΔΡΥΜΙΩΝΤΑΣΕΝΗΚΟΝΤΑΜΝΑΣΚΑ
.ΩΣΕΝΤΑΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙΤΩΙΘΕΩΙΚΑΙ
.ΟΙΣΟΙΤΑΙΟΙΣΑΠΟΛΕΛΥΜΕΝΑΕΣΤΩ
..ΥΔΑΝΕΙΟΥΠΑΝΤΟΣΚΑΙΑΣΥΝΓΡΑΦΑΑΤΕ
.ΗΣΚΑΙΑΡΜΕΝΑΕΣΤΩΤΑΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ
.ˇΛΑΣΣΟΝΤΙΚΛΕΟΤΙΜΟΣΛΟΧΑΓΟΣΚΑΛΛΙΠΟ
.....ΛΑΙΑΔΑΣΑΜΦΙΣΣΕΥΣΕΞΕΤΕΙΣΑΝΤΟ
..ΡΤ.ΡΟΙ.ΥΡΥΔΑΜΟΣΝΕΤΑΛΟΣΛΕΟΝΤΟ
.ΕΝΗΣΚΑΛΛΙΠΟΛΙΤΑΙΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣΦΥ
.ΚΕΥΣΑΝΔΡΟΒΟΛΟΣΚΥΤΕΝΙΕΥΣΟΞΥΜΑΧΟΣ
.ΩΠΑΤΡΟΣΕΡΥΘΡΑΙΟΙΘΡΑΣΩΝΚΑΛΛΕΙΔΑΣ
.ΙΛΟΝΙΚΟΣΥΑΜΠΟΛΙΟΙΙΕΥΞΙΣΤΕΙΣΙΠΠΟΣΕ
.ΑΤΕΙΣΠΟΛΥΞΕΝΟΣΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣΤΕΙΘΡΩ
.ΙΟΙΠΑΤΡΟΚΛΕΑΣΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣΞΕΝΟΚΡΑ
.ΗΣΑΡΙΣΤΙΩΝΛΙΛΑΙΕΙΣ

(227)
.ΟΥΛΑΡΧΕΟΝΤΩΝΕΝΟΙΤΑΙΑΝΤΑΝΟΡΟΣΗΡΑ
.ΛΕΙΩΤΑΦΑΙΚΙΑΑΝΤΙΚΥΡΙΤΑΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ
.ΜΙΛΙΑΔΑΙΕΡΟΘΥΤΑΝΔΕΕΥΘΥΦΡΟΝΟΣΗΡΑ
.ΛΕΙΩΤΑΑΛΕΞΙΟΣΑΝΤΙΚΥΡΙΤΑΒΟΜΒΥΛΟΥ
..ΦΑΝΙΟΥΜΕΝΕΚΡΑΤΕΟΣΟΛΕΑΙΟΥΜΗΝΟΣ
.ΠΕΛΛΑΙΟΥΤΩΝΔΕΦΩΚΕΩΝΣΤΡΑΤΑΓΕΟΝ
.ΟΣΚΑΦΙΟΣΦΑΝΟΤΕΟΣΜΗΝΟΣΠΡΩΤΟΥΔΙΟΙΚΗ
....ΑΝΔΕΥΤΕΡΑΝΚΑ.........

(228)
......Ο.....ΤΡΙΤΑΝΠΥΛΑΙΑΣ
.....ΑΣΤΑΣΜΕΤΑΤΑΝΒΟΥΛΑΡΧΙΑΝΤ...
...ΤΟΥΑΝΤΑΓΟΡΑΤΑΝΔΕΕΣΧΑΤΑΝΕΝΤΩΙ
.........ΑΥΤΩΙΜΕΤΑΤΑΝΤΡΙΤΑΝΚΑ
ΤΑΒΟΛΑΝΔΙΟΙΚ....ΕΝΠΥΛΑΙΑ..Ε...
..ΑΣΜ...ΥΡΟΙΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΣΘ
ΕΙΟΙΑΛΚΙΜΟΣΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΣ
ΝΑΥΠΑ.ΤΙΟΙΜΕΝΙΠΠΟΣΑΚΡΑΙΟ.

(229)
ΒΟΥΛΑΡ...ΝΤΩΝΕΝΟΙΤΑΙΕΥΘΥ
ΗΡΑΚΛΕΙΩΤΑ...ΦΑΝΕΟΣΔΡΥΟΠΑΙΟ.
ΚΡΙΝΟ..ΟΥ..ΙΛΙΑ..ΙΕΡΟ..ΤΑΝΔΕΛΑ
ΗΡΑΚΛΕΙΩΤΑ.ΡΙΣΤΙΩΝΟΣΧΑΡΑ....ΟΥ
ΛΥΣ....ΟΥ....ΤΙΔΑΜΗΝΟΣΑΠ.ΛΛΑΙΟ.
ΤΩΝ...ΩΚΕΩΝΣΤΡΑ..ΓΕΟΝΤΟΣΤΕΙΣΑ.
.ΡΟΥ.Λ...ΟΣ.Η...ΠΡΩΤΟΥΚΑΤΕΒΑΛΟΝ
ΟΙΔΡΥΜΙ...ΑΝΤΡΙΤΑΝΚΑΤΑΒΟΛΑΝΤΩΙΘΕ..
ΚΑΙΤΟ.....ΑΙΟ..ΕΝΗΡΑΚΛΕΙΑΙΗΡΑΚΛΕΙ
..ΡΤΥΡΟ.......ΔΑΜΟΣ..Ν.ΟΣΚΑΛΥΔΩΝΙ..
.....ΤΑΣΕΥΠΟΛΕΜΟΣΑΛ.ΙΟΙΜΙΚΚΟΣ
ΑΜΦΙΣΣΕΥΣ

(230)
ΒΟΥΛΑΡΧΕΟΝΤΩΝΕΝΟΙΤΑΙ.ΩΤΗΡΟΥΗΡΑΚΛ
..ΩΤΑΕΥΑΓΟΡΟΥΔΡΥΟΠΑΙΟΥΘΕΟΔΩΡΟΥΚΟ.
...ΕΟΣΙΕΡΟΘΥΤΑΝΔΕΑΡΧΙΝΟΥΗΡΑΚΛΕ
ΙΩΤΑ.....ΕΛΕΟΣΔΡΥΟΠΑΙΟΥΤΙΜΟΚΡΙΤΟΥ
......ΑΜΗΝΟΣΑΠΕΛΛΑΙΟΥΤΩΝΔΕΦΩΚ
ΕΩΝΣΤΡΑΤΑΓΕΟΝΤΟΣΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΟΣΕΛ
.Τ.ΟΣΜΗΝΟΣΠΡΩΤΟΥΕΝΠΥΛΑΙΑΙΕΝΤΩ..
.....ΡΙΩΙΩΜΟΛΟΓΕΟΝΑΠΕΧΕΙΝΟΙΟΙΤΑΙ..
....ΟΙΣΕ.....ΤΕΣΤΑ...ΝΑΤΟΥΘΕΟ.

230 Βουλαρχεόντων ἐν Οἴτᾳ [Σ]ωτήρου Ἡρακλ[ει]ώτα, Εὐαγόρου Δρυοπαίου, Θεοδώρου Κο[λ|ακ]έος, ἱεροθυτᾶν δὲ Ἀρχίνου Ἡρακλε|ιώτα, [....τ]έλεος Δρυοπαίου, Τιμοκρίτου | [Ὁμιλιάδ]α, μηνὸς Ἀπελλαίου, τῶν δὲ Φωκέων στραταγέοντος Καλλικράτεος Ἐλ|[α]τ[έ]ος, μηνὸς πρώτου, ἐν πυλαίᾳ ἐν τῶ[ι συνεδ]ρίῳ ὡμολόγεον ἀπέχειν οἱ Οἰταῖ[οι Δρυμί]οις, ἐ[ξαλείψαν]τες τὰ [κοι]νὰ τοῦ θεο[ῦ καὶ τῶν Οἰταίων γράμματα τὰ περὶ τοῦ δανείου τῶν Δρυμίων, τὰς ἐνήκοντα μνᾶς ....]

Manifesto ei negotio, ad quod hi tituli spectant, egregia intercedit similitudo cum illo civitatis Orchomeniae et Nicaretes Thespiensis, quod habes I, 3172. Namque haec omnia referuntur ad summam pecuniae, quam Drymiorum populus mutuatus erat ex dei cuiusdam (n. 226, 4. 8. 229, 8. 230, 9) aerario sacro. Cuius dei nomen proprium tacetur; sed haec ipsa res vetat de alio cogitari ac de eo, penes quem totius Oetaeorum reipublicae regimen ac tutela fuerit. Atqui eum Herculem fuisse non modo propter eximias partes, quas in illius regionis fabulis et sacris tenebat, sed etiam propterea certum est, quia caput foederis Oetaeorum sine dubio Heraclea fuit, siquidem ubique (n. 227, 1. 229, 1. 230, 1) principem inter bularchos locum tenet Heracleota; hoc oppidum vero non modo nomen ab Hercule repetebat, sed etiam Ἡράκλεια ferias sollemnes habebat (n. 229, 9). Pro illo aere alieno syngrapham (n. 226, 10) Oetaeis dederant Drymii. Sed cum status dies adesset, solvendo non erant ideoque legatione ad Oetaeos missa (n. 226, 2. 3) impetraverunt, ut novum pactum (ὁμολογία n. 226, 8) de aere alieno quattuor pensionibus solvendo fieret. Quam per occasionem summam debitam etiam auctam esse, ut in illa Nicaretae causa factum videmus, consentaneum est. Quare τὸ δάνειον τὸ ἐξ ἀρχᾶς (n. 226, 4) probe distinguitur ab illis nonaginta minis (n. 226, 7), quae ex pacto recentiore debentur. Iam in hoc pacto convenisse videtur, ut prima pensio statim fieret; itaque litterae, quae hanc factam testantur, cum illa ὁμολογίᾳ in eiusdem instrumenti tenore coniunctae sunt (n. 226, 13). Sequitur documentum alterius pensionis (n. 227). Sed post hanc rursus mora intercessisse videtur; nam recte Beaudouinus statuit titulum n. 228 novum pactum continere, quo illius antiquioris condiciones immutentur; neque mihi dubium est, quin hoc recentissimo pacto duarum, quae restabant, pensionum dies amplius prolati sint. Denique n. 229. 230 has ipsas pensiones tandem aliquando factas testantur.

Aetatem tituli diligentissimis observationibus ita definivit Beaudouinus, ut nullus dubitationi locus relinqueretur. Etenim Caphidis Phanotensis (n. 227, 6) et Callicratis Elatensis (n. 230, 6) praeturas ex titulis apud Wescher et Foucart *Inscriptions recueillies à Delphes* n. 50. 53 anno 170 a. Chr. recentiores esse, sed paucis modo annis intellegitur, idemque comprobant satis multa hominum Aetolorum et Phocensium nomina, quae haec tabula cum titulis Delphicis communia habet, ut Lochagi Callipolitae, qui a. 191 a. Chr. praetor Aetolorum fuit (n. 226, 12; Wescher-Foucart 252, 1), Philonici Hyampolii (n. 226, 18), cui a. 172 a. Chr. hospitium publicum a Delphis decretum est (Syll. Inscr. Graec. 198, 284), Aristotelis Tithronii (n. 226, 19; Wescher-Foucart 128, 1, archonte Delphis Xenea, post a. 170 a. Chr.), Polyxeni Tithronii (n. 226, 19; Wescher-Foucart 312, 1. 318, 4. 368, 1. 383, 1, praetor Phocensium archonte Delphis Praxia a. 178 a. Chr.), Timocratis Lilaeensis (n. 226, 20; Wescher-Foucart 128, 20), Xenocratis Lilaeensis (n. 226, 20; Wescher-Foucart 82, 18. 19. 90, 6, a. 172 a. Chr.).

De Oetaeorum foedere nonnulla discimus ex his titulis; ac de Heracleotarum principatu iam supra dixi; reliquarum civitatum nomina hic magna ex parte mutilata sunt, sed nonnulla feliciter restituit Beaudouinus, praecipue n. 230, 2. 3 Κο[λακ]έος ex Athenaeo VI, 254 *F*, ubi Κολάκεια urbs commemoratur. Quod vero idem ex n. 228, 5 colligit, civitatium foederatarum conventum πυλαίας nomen habuisse, id mihi neutiquam probatur; neque enim ulla est causa, cur huic voci hic aliam vim tribuamus atque ubique habet; scilicet Amphictionum, inter quos et Oetaei et Phocenses erant, conventus frequentissimi praecipue idoneam facultatem praebebant huic negotio transigendo. Ac re vera eiusmodi conventibus Graecos uti solitos esse ad tales res administrandas notum est; sufficiat hic quoque Nicaretae Thespiensis mentionem iniecisse, cui pecuniae debitae solvuntur ab Orchomeniorum civitate per Pamboeotiorum ferias (I, 3172, 25).

Tituli n. 226, 2 [ἐ]πρ[έ]σβευσα[ν] editores; sed quum subiecti locum non legati, sed Drymiensium civitas teneat, medio opus est. Vs. 13 ἐξετείσαντο Beaudouin, ἐξέτεισαν τὸ [πρῶτον] Bechtel. Qui quod spatium huic supplemento sufficere dicit, erravisse videtur; namque a versu quarto omnes versus a dextra integri sunt, ut ne hic quidem quicquam amplius scriptum fuisse appareat. Desideres sane definitam primae pensionis mentionem; sed quum in priore huius pacti parte deleta sine dubio scriptum fuerit, ut prima pars summae debitae statim penderetur, ad hanc solam notam pensionis factae spectare sponte intellegitur. Medium vero verbi genus de pecunia non ab ipsis Drymiis praesente numerata, sed per alios, fortasse per mensam argentarii, soluta intellexerim. Vs. 16 Κυτενιεύς pro Κυτινιεύς non lapicidae aut Beaudouini errore exaratum, sed hanc esse usitatam apud indigenas nominis formam testatur inscriptio Lebadensis I, 3055, 11: Δωριεὺς ἐκ Κυτενίου. Vs. 18 de ethnico Ὑαμπόλιος, quod unum noverunt tituli, cf. quae exposui ad I, 3055, 39.

Titulum n. 228, cuius de argumento in universum iam Beaudouinus recte iudicavit, restituere conatus sum. De supplemento meo versus n. 229, 9 extr. Ἡρακλεί[οις] cf. quae supra exposui. Item tituli n. 230 finem, quem editores intactum reliquerunt, ita refinxi, ut certe sententiam me assecutum esse confidam, etsi singula verba praestare nolo.

231 Columna rotunda, a. 0,48, diam. 0,40, excavata in usum baptismi, collocata extra ecclesiolam S. Ioannis in vico *Glunista*. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 449 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 70 n. 1530). Contulit Lolling.

ΔΑΜΟΚΡΑΤΗΣΚΑΛΛΙΤΕΛΕΟΣ
ΑΣΚΛΑΠΙΩΙ

Δαμοκράτης Καλλιτέλεος | Ἀσκλαπιῷ.

XV.

LILAEA.

232 Basis lapidis calcarii leucophaei, a. 0,70, l. 0,40, c. 0,26; in superficie foramen rotundum. In fronte titulus; postea alia inscriptio eidem lapidis planiciei incisa est, quae nunc iam legi non potest. Ad fontem Cephisi, infra murum substructionis in qua olim Cephisi delubrum erat, in lacu parvo fontis. Exscripsit Lolling.

ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ
ΞΕΝΟΔΩΡΑ
ΑΝΔΡΙΣΚΟΝ
ΚΑΦΙΣ Ω Ι

Ξενοφάνης | Ξενοδώρα | Ἀνδρίσκον | Καφισῷ.

Titulus tertii, ut quidem videtur, a. Chr. n. saeculi.

233 Fragmentum lapidis calcarii, fractum a superiore parte, a. et l. 0,55, in loco *Nichori*, ubi fuit antiquum Lilaeensium oppidum. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 444. Contulit Lolling.

ΑΔΙ
ΠΑΡΘΙΚΟ . . . ΣΕ
ΒΗΕΥΤΥΧΗΜΕ
ΓΙΣΤΟΝΛΙΛΑΙ
ΕΩΝΗΠΟΛΙΣ

.... Ἀδι[αβηνικὸν] Παρθικὸ[ν Εὐ[σε]β[ῆ] Εὐτυχῆ Μέγιστον Λιλαιέων ἡ πόλις.

Monumentum honorarium Septimii Severi aut Antonini Caracallae.

PARS ALTERA.

TITVLI LOCRORVM ORIENTALIVM.

I.

LARYMNA.

234. 235 Tabula marmoris albi cum aëtomate et acroteriis, a. 0,83, l. 0,43, fracta ab inferiore parte. In vico *Kastri* ante domum Ioannis Zurunis. Ex Chalciopuli apographo a Wachsmuthio accepto ed. G. Kaibel Epigr. Graec. 493 (E. Cougny Anth. Pal. III p. 136 n. 276). Exscripsit Lolling.

(234) Φ I Λ Ω N

rosa *rosa*

(235)
ΔΕΡΚΕΟΤΟΝΔΕΞΕΙΝΕΚΑΤΑΦΘΙΜΕΝΟΙΟΦΙΛΩΝΟΣ
-ΥΜΒΟΝΟΣΕΜΜΟΥΣΑΙΣΓΡΑΜΜΑΣΙΝΕΥΞΥΝΕΤΣ//// *sic*
ΤΑΙΔΕΙΗΝΗΣΚΗΣΕΝΑΠΑΣΙΔΕΚΟΙΝΟΝΕΝΑΣΤΟΙΣ
ΗΘΟΣΛΑΡΥΜΝΗΣΠΡΟΣΦΙΛΕΩΣΕΘΕΤΟ
ΤΟΝΚΑΙΕΤΑΚΜΑΙΗΝΒΙΟΤΟΝΛΕΙΠΟΝΤΑΚΑΘΗΒ$\overset{\text{N}}{\text{Η}}$
ΚΗΔΟΣΟΜΟΦΡΟΝΕΩΣΠΑΣΕΔΑΚΡΥΣΕΠΟΛΙΣ

234 Φίλων.

235 Δέρκεο τόνδε, ξεῖνε, καταφθιμένοιο Φίλωνος
τύμβον, ὃς ἐμμούσ(ο)ις γράμμασιν εὐξυνέτω[ς]
παιδείην ἤσκησεν, ἅπασι δὲ κοινὸν ἐν ἀστοῖς
ἦθος Λαρύμνης προσφιλέως ἔθετο·
τὸν καὶ ἔτ' ἀκμαίην βίοτον λείποντα καθ' ἥβην
κῆδος ὁμοφρονέως πᾶτ' ἐδάκρυσε πόλις.

---

236 Tabula marmoris albi cum aëtomate, a. 0,70, l. 0,34, ad torcular Georgii Stamatelli in vico *Kastri*. Ed. P. Girard de Locris Opuntiis p. 36. Exscripsit Lolling.

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΥ
ΠΥΘΟΚΛΕΙΑ
ΠΥΘΩΝΟΣ

Ἀπολλόδωρος | Αὐτοκράτου.
Πυθόκλεια | Πύθωνος.

---

237 Superior pars tabulae marmoris albi anthemio venuste exornata, a. 0,60, l. 0,43, in vico *Kastri* apud Georgium Stamatellum. Exscripsit Lolling.

ΑΡΙϹΤΙΚΩΝ

rosa *rosa*

Ἀριστικῶν.

---

238 In vico *Kastri*. Ed. P. Girard de Locris Opuntiis p. 36. Mense Februario a. 1888 Lollingius frustra quaesivit.

ΒΑΚΧΙΣ

Βάκχις aut Βακχίς.

---

239 Tabula marmoris albi cum aëtomate, a. 0,60, l. 0,35, in vico *Kastri* apud Ioannem Lampru. Exscripsit Lolling.

ΔΙΚΑΙΑΡΧΟΣ

rosa *rosa*

Δικαίαρχος.

---

240 In vico *Kastri*. Ed. P. Girard de Locris Opuntiis p. 36. Mense Februario a. 1888 Lollingius frustra quaesivit.

ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Διονυσία.

241 Tabula marmoris albi cum aëtomate, a. 1,20, l. 0,45, in domo vici *Kastri*, cuius dominus est Georgios Tzelemarkos. Exscripsit Lolling.

ΔΙΟΝΥϹΙΟϹ
ΑΡΤΕΜΩΝΟϹ
ΧΑΙΡΕ

Διονύσιος | Ἀρτέμωνος | χαῖρε.

242 Tabula marmoris candidi cum aëtomate, a. 0,80, l. 0,30, in vico *Kastri* apud Ioannem Lampru. Exscripsit Lolling.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
ΗΡΑΙΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Διονύσιος | Ἡραίου | χαῖρε.

243 Tabula marmoris albi cum aëtomate, intra quod rosa, a. 1,10, l. 0,37. In domo privata vici *Kastri*, cuius dominus est Lukas D. Lukas. Exscripsit Lolling.

ΕΜΜΟΝΙΣΧΑΙΡΕ
rosa *rosa*

Ἐμμονὶς χαῖρε.

244 Tabula marmoris albi, a. 0,90, l. 0,30, a superiore parte desinens in arcum, intra quem anthemium. In vico *Kastri* in domo privata, quam possidet Δῆμος Ἀργυρίου Βιτζάκος. Exscripsit Lolling.

ΕΥΤΥΧΙΣ

Εὐτυχίς.

245 Stela marmoris albi cum aëtomate, a. 1,00, l. 0,40, in loco sito viginti minutarum intervallo occidentem versus a vico *Kastri*, ubi erant complura sepulcra. Exscripsit Lolling.

ΚΑΛΛΙΤΕΛΗΣ
rosa *rosa*

Καλλιτέλης.

246 In vico *Kastri*. Ed. P. Girard de Locris Opuntiis p. 36. Mense Februario a. 1888 Lollingius frustra quaesivit.

.ΑΡΑΝΙΑ
.ΛΠΙΝΙΚΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
.ΘΗΝΑΔΟΥ

[Κ]αρανία | [Ἐ]λπινίκου.
Δημήτριος | [Ἀ]θηνάδου.

247 Superior pars tabulae marmoris albi cum aëtomate, intra quod clypeus, a. et l. 0,44, in vico *Kastri* apud Georgium Stamatellum. Exscripsit Lolling.

ΚΛΕΙΤΙΛΑΣ

Κλειτί[δ]ας.

248 Tabula marmoris albi a. 1,12, l. 0,38, inaedificata in vico *Kastri* in pariete domus privatae, cuius dominus est Stamatis Selekos. Exscripsit Lolling.

ΝΙΚΑΣΙΟΝ
ΧΑΙΡΕ
rosa *rosa*

Νικάσιον | χαῖρε.

249 In vico *Kastri*. Ed. P. Girard de Locris Opuntiis p. 36. Mense Februario a. 1888 Lollingius frustra quaesivit.

ΝΙΚΟΔΗΜΕ
ΧΑΙΡΕ

Νικόδημε | χαῖρε.

250 Tabula marmoris albi cum aëtomate, a. 1,00, l. 0,35, in domo vici *Kastri*, cuius dominus est Konstantinos Karaiskos. Exscripsit Lolling.

ΠΑΡΜΟΝΙΣ
rosa *rosa*

Παρμονίς.

251 Stela marmoris albi cum aëtomate, a. 1,20, l. 0,52—0,54, circiter quartae horae partis intervallo occidentem versus a vico *Kastri*. Exscripsit Lolling.

ϹΩϹΙΚΡΑΤΗΣΠΑΡΑΜΟΝΟΥ
rosa *rosa*

Σωσικράτης Παραμόνου.

252 In vico *Kastri*. Ed. P. Girard de Locris Opuntiis p. 36. Mense Februario a. 1888 Lollingius frustra quaesivit.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ

Σώστρατος.

253 Tabula marmoris albi cum aëtomate, intra quod clypeus, a. 1,00, l. 0,40. In domo privata vici *Kastri*, cuius dominus est Ghikas Papaghikas. Exscripsit Lolling.

ΣΩΣΥΛΑ
ΧΑΙΡΕ

Σωσύλα | χαῖρε.

254 Stela marmoris albi cum aëtomate, intra quod flos, a. 0,95, l. 0,40, quartae partis horae intervallo occidentem versus a vico *Kastri*. Exscripsit Lolling.

ΤΕΧΝΩΝ
rosa *rosa*

Τέχνων.

255 Pars superior tabulae marmoris albi desinens in arcum, intra quem anthemium, a. 0,65, l. 0,42. In domo vici *Kastri*, quam possidet Δῆμος Ἀργυρίου Βιτζάκος. Exscripsit Lolling.

/// /// ΛΟΞΕΝΑ
rosa *rosa*

[Φι]λοξένα.

II.

HALAE.

256 Tabula marmoris albi cum duabus rosis supra titulum, inaedificata in occidentali pariete ecclesiae S. Demetrii, quae est in vico *Malesina* tam excelso loco, ut scalae ad ascendendum non sufficerent inscriptioque de plano telescopi ope legenda esset, qua de causa multa dubia aut erronea in apographo suo esse adnotavit Lollingius, qui exscripsit.

ΚΟΦΗΣΕΚΠΕΤΡΗΣΛΟΓΟΝΕΜΠΝΟΥΝΔΕΞΑΙΟΔΙΤ//
ΒΑΙΟΝΕΠΙΣΤΗΣΑΣΙΧΝΟΣΟΔΟΠΟΡΙΗΣ
ΕΝΘΑΔΕΓΩΚΕΙΜΑΙΤΕΛΕΟΥ///ΟΣΘΕΛΠΕΙΣΤΟ////
ΕΙΚΟΣΙΕΠΤΑΕΤΩΝΕΙΣΑΙΔΗΝΚΑΤΑΒΑΣ
ΠΑΣΙΝΑΝΕΓΚΛΗΤΟΣΓΕΓΟΝΩΣΕΘΑΝ///ΕΠΟΟ///Λ///
ΥΧΙΠΟΝΗΡΟΣΕΩΝΑΚΡΙΣΙΑΔΕΤΥΧΗΣ
ΔΥΣΤΗΝΟΣΦΙ//////////ΙΤΙΣΕΓΩΔΥΠΟΒΑΣΤΟΔΑΝΕΙΠΟΝ
ΟΥΤΑΥΤΩΣΤΑΧΙΣΩΣΔΕΥΤΥΧΙΑΣΜΕΤΕΧΩΝ
ΕΙΠ///ΤΗΜΑΚΕΑΖΩΗΛΥΠΑΙΠΑΡΕΠΟΝΤΑΙ
Κ///ΔΕΟΜΩΣΤΑΥΤΑΣΕΚΤΕΛΕΣΑΝΤΑΘΑΝΕΙΝ
Ε///ΝΟΣΑΝΕΙΔΑΙΜΩΝΕΙΗΜΑΛΛΟΝΠΑΡΑΒΑΤΑΣ
ΣΤΥΓΕΡΟΥΓΗΡΩΣΘΥΚΕΣΙΔΩΝΒΙΟΤΟΝ

Κ[ω]φῆ ἐκ πέτρης λόγο(ν) ἔμπνουν δέξαι, ὁδῖτ[α],
βαιὸν ἐπιστήσας ἴχνος ὁδο[ι]πορίης.
Ἐνθάδ' ἐγὼ κεῖμαι Τελέ[θ]υ[μος – ◡◡ – ⏓]
εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν εἰς Ἀΐδην καταβάς.
"πᾶσιν ἀνέγκλητος γεγονὼς ἔθαν' [ἠδ]ὲ ποθ[εινός],
[ο]ὐχὶ πονηρὸς ἐών, ἀκρισίᾳ δὲ τύχης
δύστηνος" φ[ήσε]ι τις. ἐγὼ δ' ὑποβὰς τόδ' ἂν εἴπον·
οὐ ταυτως· τάχ' ἴσως δ' εὐτυχίας μετέχων,
εἴπ[ερ] τῇ μακ[ρ]ᾷ ζωῇ λῦπαι παρέπονται,
[χρὴ] δὲ ὅμως ταύτας ἐκτελέσαντα θανεῖν,
[κ]ε[ῖ]νος ἂν ε[ὐ]δαίμων εἴη μᾶλλον παραβάτας
[τοῦ] στυγεροῦ γήρως οὐκ ἐσιδὼν βίοτον.

Epigramma inferioris aetatis esse cum litteratura prodit tum genus dicendi verbosum ac tamen multis locis poëtico colore plane carens; cf. praecipue v. 8—11. Quid statuendum sit de voce barbara ταύτως (v. 8), ubi sententia οὕτως postulare videtur, et de παραβάτας (v. 11), quae a notissima voce παραβάτης cum paenultimae syllabae mensura discrepat tum utique aliam vim habere debet atque illa, etsi sententia paullo obscurior est, id quidem in medio relinquendum existimo. Nam aut barbaro huius miseri poëtae sermoni haec tribuenda sunt, aut lapicida peccavit aut in summa legendi difficultate (v. lemma) Lollingius aliquot litteras non recte excepit. Versu tertio exeunte hoc utique statuendum est, ubi nomen cunctanter sane restitui, quia id in carmine alicubi enuntiatum fuisse probabile est neque usquam praeterea ei restituendo locus est. Ipsa nominis forma simili Τελέδαμος (n. 111, 10) satis defendi videtur. Sed quae hoc nomen sequuntur, neque mensurae versus accommodata sunt neque sanam sententiam habent.

257 Tabula marmoris subcaerulei cum aëtomate, intra quod clypeus, inaedificata supra portam meridionalem ecclesiae S. Demetrii, quae est in vico *Malesina*. Exscripsit Lolling.

ΑΓΛΑΟΘΟΥΜΟΣ

Ἀγλαόθουμος.

Memorabilis est Boeotica vocalis syllabae paenultimae. Halas ut Larymnam vicinam aliquantisper Boeotorum fuisse constat (v. Bursian *Geographie von Griechenland* I p. 192 not. 2). Atque etsi eas civitates, quae alius stirpis erant, etiam cum foederis Boeotorum participes factae essent patrio sermone uti perrexisse tituli Megarensium et Oropiorum docent, tamen consentaneum est per illa tempora haud infrequenter homines origine Boeotos ex vicinia Halas se contulisse ibique domicilium posuisse.

258 Stela marmoris albi, a superiore parte acanthi foliis exornata, a. 1,25, prope domum Martini Nicolau in vico *Malesina*. Exscripsit Lolling.

Δ Α Ν Α Ι Σ
rosa *rosa*
ΝΙΚΟΤΕΛΕΙΑ

Δαναΐς | Νικοτελεία.

259 Stela lapidis quem vocant πῶρον cum aëtomate, in quo clypeus, a. 0,55, l. 0,40, inaedificata in domo Martini Nicolau in vico *Malesina*, ad fornacem pistoriam. Exscripsit Lolling.

ΖΩΙΛΟC

Ζωΐλος.

260 Stela marmoris albi cum aëtomate, a. 0,46, l. 0,47, inaedificata ad fornacem pistoriam in domo Martini Nicolau, quae est in vico *Malesina*. Exscripsit Lolling.

ΖΩΠΥΡΕΧΑΙΡΕ

Ζώπυρε χαῖρε.

261 Stela marmoris albi, a superiore parte margine prominente ornata, a. 0,70. In vico *Malesina* ad domum Martini Nicolau. Exscripsit Lolling.

ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΑ

Νικοστράτα.

262 Tabula marmoris subcaerulei cum aëtomate, inaedificata supra portam occidentalem ecclesiae S. Demetrii, quae est in vico *Malesina*. Exscripsit Lolling.

ΠΑΣΩΝ
ΧΑΙΡΕ

ΖΩΠΥΡΑ
ΧΑΙΡΕ

Πάσων χαῖρε.
Ζωπύρα χαῖρε.

263 Iuxta ecclesiolam S. Ioannis prope vicum *Malesina* exscripsit P. Girard et edidit de Locris Opuntiis p. 40 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 56 n. 1489). Lollingius se bis frustra quaesivisse refert, abbatem vero monasterii Malesinensis meminisse sibi visum esse lapidem in vicum *Malesina* delatum. Fortasse eundem esse qui supra portam septentrionalem ecclesiae S. Demetrii inaedificatus esset. Nam eum olim titulum antiquum habuisse, nunc vero totam superficiem inscriptionis novae insculpendae causa laevigatam esse.

ΟΣΕΠΑΦΡΑΧΑΙΡΕ

. . . . . . ος Ἐπαφρᾶ χαῖρε.

264 Tabula lapidis, qui vocatur πῶρος, cum aëtomate, a. 0,58, l. 0,35, in domo privata vici *Malesina*, quam possidet Δῆμος Νικολάου. Exscripsit Lolling.

ΕΠΙΝΙΚΟΣΤΡΑΤΩΙ

Ἐπὶ Νικοστράτῳ.

265 Cylix nigra ornatu carens, in vico *Malesina*. Exscripsit Lolling.

ΗΔΥΠΟΤΟΣ

ἡδύποτος.

266 Cylix nigra sine ornatu. Titulus non pictus, sed insculptus. In vico *Malesina*. Exscripsit Lolling.

ΦΙΛΙΑΣ

φιλίας.

III.

OPVS ET VICINIA.

267 Lapis infra integer, a reliquis partibus fractus, a. 0,14, l. 0,36, litterae a. 0,013—0,017. In oppido *Atalanti* in angulo ecclesiae τῆς Μεταμορφώσεως, qui spectat inter meridiem et orientem solem. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου I p. 489; ex ectypo chartaceo R. Weil *Arch. Zeitg.* XXXI (N. S. VI, 1874) p. 142 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 61 n. 1508). Contulit Lolling. Cf. quae adnotavi in indice schol. hib. univ. Halens. 1885/6 p. XI.

ΑΜΩΙΛΟΚΙΩ.ΩΝΙ
ΤΑΙΧΩΡΑΙΚΑΙΧΡΗΜΑΤ
ΝΙΠΟΛΙΣΚΑΙΦΑΡΣΑΛΙ[ΟΙ]
-ΗΘΕΙ//////////////ΡΑΕΔΕΙΗΘΗΤΟΚΟΙΝΟΝΛΟΚ·[Ι]
,ΤΩΝΟΠΟΣΩΝΚΑΔΕΩΝΤΑΙΔΕΑΟΧΣ
ΑΥΤΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΝΑΓΡΑΦΕΝΕ
ΑΑΥΤΑΔΕΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΘΕΣΣΑΛΟΙΣΕΙΔΕΤ[Ι]
\ΝΑΤΙΟΥΣΣΤΑΤΗΡΑΣΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΕΝΦΑΙΝΕΤ
ΝΒΟΥΛΑΝΚΑΘΩΝΚΑΙΤΑΣΑΛΛΑΣΕΝΦΑΝΙΑΣΚΑΙΥΠΟΔΙΚΟΣ
///ΑΜΗΤΙΘΗΔΕΟΝΑΥΤΟΝ

Quas litteras uncis inclusi, non iam in lapide invenit Lolling. Vs. 9 litteram I a lapicida errore omissam ac postea suppletam esse testatur idem.

[. . . . . τῷ δ]άμῳ Λοκ[ρ]ῶ[ν τ]ῶν [Ὑποκναμι]δίων . . . . καὶ]
τᾷ χώρᾳ καὶ χρημάτ[εσσι . . . .]νι πόλις καὶ Φαρσά-
λιοι . . . . ηθε . . . . . ρα ἐδειήθη τὸ κοινὸν Λοκ[ρῶν . . .
. . . . πάν]των ὁπόσων κα δέωνται [ἀγ]α[θ]ῶ[ν . . . .]
αὐτοῖς καὶ εὐεργέταις ἀναγράφε(ι)ν ἐ[ν στάλᾳ . . . . τ]ὰ
αὐτὰ δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις Θεσσαλοῖς. εἰ δέ τι[ς κα ἐκκοψῃ, πεντ]ακα-
τίους στατῆρας ἀποτεισάτω· ἐνφαινέτ[ω δὲ ὁ θέλων ποτ τὰ]ν βουλάν,
καθ᾽ ὧν καὶ τὰς ἄλλας ἐνφανίας, καὶ ὑπόδικος [ἔστω ὅστις κ[α μὴ
τισῇ, δέον αὐτόν.

Etsi prior pars (vs. 1—6) tam lacera est, ut restitui probabili ratione nequeat, tamen summa argumenti dispicitur; etenim Pharsaliis aliisque Thessalis hic honores decerni videmus, quia nescio qua ratione optime de Locrorum gente meruerant. Subiunguntur solito more praecepta de illis honoribus lapidi incidendis (vs. 6); neque multa, cuius deinde mentio fit, alio referri potest atque ad eum, qui tabulam laeserit scripturamve deleverit; nam aliter non hoc potissimum loco haec inserta essent. Eiusmodi poenas proponi eis, qui tabulas publicas deleverint, perfrequenter videmus (cf. Olympia V, Inscriptiones p. 24 ad n. 9, 8). Denique vs. 8—10 praecipitur, ut eius, qui tale delictum commiserit, nomen ad senatum deferatur; quodsi multam a senatu irrogatam non persolverit, iam reus in iudicium vocari iubetur (ὑπόδικος ἔστω).

Quod vs. 5 fin. legitur ΔΕΑΟΧΣ, id nomen proprium esse, ut priores editores statuerunt, mihi persuadere nequeo; emendationi meae sane non nimium confido, siquidem ΔΕΑΟ quidem proclivi errore ex ΑΓΑΘ nasci potuerunt, sed scrupulum movet littera Χ perperam inserta. Quinque postremorum versuum supplementa mea sunt praeter levissima nonnulla. Postremo versu ad δέον αὐτόν (*cum debeat*) infinitivum τιθέμεν mente supplendum esse ex eo quod antecedit τιθῇ, breviloquentiae genere neutiquam inaudito, vix est quod moneam. De καθ' ὧν v. 9 vide ad n. 334, 1.

Propter litteraturam titulum ad secundum a. Chr. n. saeculum rettulit Weilius, non improbabiliter, etsi etiam paullo antiquior esse potest.

---

268 In oppido *Atalanti* quondam in ecclesiola S. Panteleemonis. Ed. Meletius Geogr. p. 337 (Boeckh C. I. G. 1752; Lebas *Inscr.* II, 607 et 1012); accuratius Leake *Travels in Northern Greece* II tab. IX n. 39 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 59 n. 1503). Ecclesiolam pridem dirutam esse eiusque loco simplex εἰκονοστάσιον exstare, titulum vero non reperiri testatur Lolling.

ΑΘΑΙΤΥΧΑΙΔΑΜΟ
ΠΟΥΝΤΙΟΙΕΔΩΚΑΝ
ΙΩΝΑΥΤΩΙΚΑΙ.ΚΓ
ΑΣΥΛΙΑΝΚΑΙΑΥΤ.
ΚΑΙΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝ
ΑΡΧΟΝΤΟΣΕΡΟΔΑΜ.
ΝΙΚΟΒΟΥΛΟΣΝΙΚΟ

Var. lect. Versum septimum Meletius videtur paullo pleniorem legisse, cum in fine Νικοτέα habeat. Eiusdem errores enotare supervacaneum est, cum omnes Leakii apographo, quod expressi, emendentur.

[Ἀγ]αθᾷ τύχᾳ· δάμο[υ καὶ βουλᾶς ψαφίσματι· Ὀ]πούντιοι ἔδωκαν]. . . . . Κεφαλλᾶνι ἐκ Κρα[ν]ίων αὐτῷ καὶ [ἐ]κγ[όνοις προξενίαν, ἀσφάλειαν], ἀσυλίαν καὶ αὐτ[οῖς καὶ χρημάτεσσι κατὰ γᾶν] | καὶ κατὰ θάλατταν [καὶ πολέμου καὶ εἰράνας], ἄρχοντος Ἐροδάμ[ου. ἔγγυοι τᾶς προξενίας]· Νικόβουλος Νικο[τέλεος, ...].

Versum primum nihil nisi [ἀγ]αθᾷ τύχᾳ δάμο[υ] continuisse opinatur Bechtelius, id quod spatii rationibus refutatur; nam plus dimidia parte lapidis a dextra periisse reliqui versus docent. Vs. 2. 3 supplevi ex n. 276, 3.

---

269 Marmor nigricans, a. 0,15, l. 0.26, inaedificatum in domo privata oppidi *Atalanti*, cuius dominus est Christos Michalakis. Exscripsit Lolling.

vacat
ΝΤΙΟΙΚΑΙ
ΟΣΥΠΑΤΑΙΟ
ΕΙΑΝΑΥΤΩΙΚ
ΥΚΑΙΕΙΡΑΝΑ
ΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞ
ΝΟΣ ΕΝΓΥ
vacat

[Θεός. Ἀγαθᾷ τύχᾳ. Ἄρχοντος . . . ., Ὀπο]ύντιοι καὶ Λ[οκροὶ οἱ μετὰ | Ὀπουντίων ἔδωκαν . . . .]ος Ὑπαται[ῳ προξενίαν, πολι|τείαν, γᾶς ἔνκτησιν καὶ οἰκίας καὶ ἀσφά]λειαν αὐτῷ κ[αὶ τοῖς ἐκγό νοις αὐτοῦ καὶ ἀσυλίαν καὶ πολέμ]ου καὶ εἰράνας [καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς] ἄλλοις προξέ[νοις καὶ εὐερ|γέταις δίδο|ται . . . .]νος. ἔνγυ[ος τᾶς προξενίας . . . .].

Supplevi praecipue ex n. 276, cuius hunc titulum satis similem fuisse et litterae superstites et spatii rationes docent, etsi nonnulla hic paullo aliter enuntiata fuisse cognoscitur. Litterae secundi a. Chr. n. saeculi sunt.

---

270. 271 Basis quadrata lapidis nigricantis, a. 1,00, l. 1,00, c. 0,35. In superficie foramen magnum rotundum. Lapis inscriptus a tribus partibus, quarta non laevigata. Tituli n. 270 et 271 unus iuxta alterum in antica parte scripti, n. 272—275 in latere uno; in altero quae scripta erant, propter posituram lapidis legi non poterant. Inventus lapis prope eum angulum oppidi hodierni *Atalanti*, qui spectat inter septentriones et orientem solem. Edd. Kumanudis Ἀθηναίου I p. 484; R. Weil *Arch. Zeitg.* XXXI (N. S. VI, 1874) p. 140. 141 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 58 n. 1500. p. 59 n. 1504 *A*. Titulum n. 270 repetiverunt G. Kaibel Epigr. Graec. 855 et E. Cougny Anth. Pal. III p. 18 n. 121).

(270)
Πατρὸς ἀριζήλοιο Πολυκρίτου υἷα σὺν ἵππωι
δέρκεο, Βοιωτῶν ἀρχὸν ἀεθλοφόρων·
δὶς γὰρ ἐνὶ πτολέμοις ἁγήσατο τὰν ἀσάλευτον
νίκαν ἐκ πατέρων τηλόθεν ἀρνύμενος,
καὶ τρίτον ἱππηων· Ὀπόεντα δὲ πολλάκι τάνδε
καὶ χερὶ καὶ βουλᾶι θῆκε ὀνομαστοτέραν.
εἰ δὲ ἀρχαῖς ἀχάλινος ὑπ' ἀργύρου ἔπλετο πίστις,
ἀστῶν εὐνομίας θέσμια παρθεμένων·
τῶι καὶ ἀείμναστον Νικασιχόρωι κλέος ἔσται,
πίστις ἐπεὶ πάντων κοίρανος ἁγνοτάτα.

(271)
Θεός.
Ἄρχοντος Σατέλεος
Ὀπούντιοι καὶ Λοκροὶ
οἱ μετὰ Ὀπουντίων
ἔδωκαν Θεοκλείδηι
Ἀθηνοδώρου Τραλλι-
ανῶι προξενίαν αὐ-
τῶι καὶ ἐκγόνοις καὶ
ὅσα τοῖς ἄλλοις προ-
ξένοις καὶ εὐεργέταις
δίδοται πάντα κατὰ
τὸν νόμον. ἔγγυος
Σωτέλης Σασιβίου.

In Nicasichori epigrammate (n. 270) versuum 2—5 argumentum pugnare videtur cum eis, quae vs. 7. 8 leguntur; nam haec quidem Opuntium civem fuisse demonstrant, cum ille prior locus de foederis Boeotici magistratibus, boeotarchia et hipparchia, intellegendus sit. Sed haec difficultas facile tolletur, si meminerimus, ipsam Opuntiorum civitatem aliquantisper Boeotorum rebus publicis interfuisse, id quod luculentissime demonstrat titulus Oropius I, 393, 2: ἐπεψάφιδδε Διδύμμων Ἐπαρμόστω Ὀποέντιος. Atque huic communi Boeotorum decreto qui praescriptus est archon Charopinus, eius nomen in duobus aliis titulis redit (I, 3068, 1. 4259, 1), qui etsi ne ipsi quidem accuratiorem aetatis notam habent, tamen probabiliter ad mediam tertii a. Chr. n. saeculi partem relati sunt. Sed quot annis ante hoc tempus foederi Boeotorum accesserint, quamdiu post illud in eo permanserint, latet. Utique haec observatio accommodata est ad commendandam Kaibelii sententiam etiam aliis nominibus perquam probabilem, qui Nicasichori res fortiter gestas ad libertatem patriae a Macedonum dominatione vindicatam refert ideoque proximis post Deme-

trium Antigoni f. regem mortuum (229 a. Chr.) annis hoc monumentum erectum opinatur. Decreta honoraria n. 272—275 paullo recentiora esse sponte patet, neque vero est, cur multo post initium saeculi a. Chr. secundi exarata statuamus. Cui temporis definitioni sane favet Weilii observatio de formula Ὀπούντιοι καὶ Λοκροὶ οἱ μετὰ Ὀπουντίων. Qua cum manifesto una pars Locrorum ab alia distinguatur, ille sumit tum temporis eam Locridis orientalis regionem, quae ad occidentem et septentrionem spectaret, etiam Aetolorum foederi interfuisse, alteram orientalem et meridionalem, cuius caput Opus erat, iam sui iuris fuisse. Id vero cadere in novissima dominationis Aetolorum tempora. At ut concedo, illa formula non usuros fuisse Locros nisi ut hos, ad quos Opuntiorum principatus spectaret, ab aliis distinguerent, sic non est, cur propterea ad omnes Locros orientales illa verba referri posse negemus; nam alii quoque Locri fuerunt, ad quos Opuntiorum imperium nunquam pertineret, occidentales dico et Epizephyrios (cf. etiam adn. ad n. 309). Sed utut hoc se habet, sub finem tertii aut primis initiis secundi a. Chr. n. saeculi haec omnia incisa esse probabile est.

272—275 In latere eiusdem lapidis, qui in fronte habet epigramma Nicasichori (n. 270) et Theoclidis proxeniam (n. 271). Edd. Kumanudis Ἀθηναίου I p. 485; R. Weil *Arch. Zeitg.* XXXI (N. S. VI, 1874) p. 141 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 59 n. 1504 *B*).

(272)
Θεός. ἀγαθᾶι τύχαι. ἄρχοντος Π/......,
Ὀπούντιοι καὶ Λοκροὶ οἱ μετὰ Ὀπουντίων ἔδωκαν
Ἀντιφίλωι Θρασυμήδευς Αἰτωλῶι καὶ τοῖς
ἐκγονοις αὐτοῦ προξενίαν, πολιτείαν, γᾶς
ἔνκτησιν καὶ οἰκίας καὶ ἀσφάλειαν καὶ πολέμου
καὶ εἰράνας καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν
καὶ ὅσα τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις
δίδοται πάντα. ἔγγυ[ο]ι Θειοκλῆς, ...ιτος, Ε....

(273)
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . . καὶ ὅσα τοῖς . . . . .
. . . . πάντα . . . .

(274)
. . . . ινας Ἀμωία. Ἄρχοντος
. . . κλεῖος ἔδωκαι Πυθονίκωι γᾶς ἔνκτησι[ν]
καὶ οἰκία[ς . . . .]
. . . .
. . . . δ . . . .

(275)
[Ὀπούντιοι καὶ Λοκροὶ οἱ μετὰ] Ὀπουντίων ἔδωκαν
. . . κα . . . . κ . . . .
. . . .

Cf. quae exposui ad n. 270. 271.

276 Lapis fractus a sinistra, inventus eodem loco ac n. 270—275. Edd. Kumanudis ex ectypo a Stamataki accepto Ἀθηναίου I p. 487; R. Weil *Arch. Zeitg.* XXXI (N. S. VI, 1874) p. 142 n. 3 (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 113 n. 92, ed. 2 p. 160 n. 228; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 60 n. 1505). Periisse videtur.

[Θεός. ἀγαθᾶι τύχαι. ἄρχοντ]ος Πύθωνος, Ὀπούντιοι καὶ Λοκροὶ
[οἱ μετὰ Ὀπουντίων ἔδω]καν Δικαιάρχωι Εὐίππου, Ἀφθοντήτι
[......, ...], Κεφαλλάνεσσι ἐκ Κρανίωι
[αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις αὐ]τῶν προξενίαν, πολιτείαν, ἰσοτέλειαν,
[ἀσφάλειαν καὶ πολέμο]υ καὶ εἰράνας καὶ αὐτοῖς καὶ χρημάτεσ-
[σι καὶ κατὰ γᾶν κ]αὶ κατ[ὰ] θάλασσαν, καὶ ὅσα τοῖς ἄλλοις προξέ-
[νοις καὶ εὐεργ]έταις δίδοται πάντα κατὰ τὸν νόμον. ἔγγυοι
[...... Συν]τρόφου, Κάλλων Καλλιστράτου.

Cf. quae adnotavi ad n. 270. 271.

277 Fragmentum tenue marmoris albi, in schola Hellenica oppidi *Atalanti.* Ex ectypo chartaceo a Stamataki accepto ed. Kumanudis Ἀθηναίου I p. 489. Exscripsit Lolling.

Α
Α Ν
Λ Ι Ω Ν Ε Ι Ι
Ο Ν Χ Ρ Υ Σ Ω Ι Σ Ι
Τ Ε Ρ Ι Τ Η Σ Α Π Ο Σ Τ Ο Λ
Δ Ω Ρ Ο Ν Α Μ Ε Ι Ν Ι Α Κ Α Ι Σ Ο
Ε Π Α Ρ Ε Τ Η Ι Κ Ι Ν Ι

. . . . α . . . . αι . . . . λων ἐ]π . . . .
. . . . στεφανῶσαι αὐτ]ὸν χρυσῷ σ[τεφάνῳ . . . .
π]ερὶ τὴν ἀποστολ[ὴν . . . . | . . . .[δωρον Ἀμεινία καὶ Σ[ι-
. . . . ἐ]π' ἀρετῇ κ[α]ὶ ν . . . .

Plebiscitum honorarium secundi aut primi a. Chr. n. saeculi.

278 Tabula marmoris albi cum aëtomate inaedificata supra portam (ʻἄνωθεν τῆς αὐλείας θύρας') in monasterio deserto Eliae prophetae του Καρκάρη, duarum fere horarum intervallo a vico *Zeli* sito in eparchia Locridis. Ed. P. Eustratiadis Ἐφ. ἀρχ. περ. II p. 490 n. 443 (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 113 n. 93; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 58 n. 1502). Exscripsit Lolling.

[*Textum vide pag. 67.*]

Θεὸς ἀγαθᾷ τύχᾳ. Ἄρχοντος Ὀρθομενίδα, ἔδοξε τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις τοῖς ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Νεμέας, συντελοῦσιν δὲ ἐν Ὀ|πούντι· ἐπειδὴ Σωτέλης Σωσίνου ἀνὴρ καλὸς κἀγαθός, διὰ προγόνων | εὔνους ὑπάρχων τοῖς τεχνίταις καὶ λέγων καὶ πράσ(σ)ων τὰ συμφέρο[ν]τα καὶ καθ' ἰδίαν ἑκάστῳ καὶ κατὰ κοινὸν πάσᾳ τᾷ συνόδοι, ἀπόδε[ι]|ξιν τὰγ καλλίσταν ποιούμενος τᾶς ποτὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβείας | καὶ τᾶς ποτὶ τὸ κοινὸν τ[ῶν τεχν]ιτᾶν εὐνοίας, ὁμοίως δὲ καὶ ἁ | γυνὰ αὐτοῦ Ξενόλα [Ἀ]μεινία, ἐν τᾷ ἀνιερώσει ᾇ ἐποιήσαν[το] τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῷ Ἑρμᾷ καὶ ταῖς Μούσαις πρόνοιαν ἐ[ποι]ήσαντο κατὰ κοινὸν τ[ὰ]ν ἀρίσταν ὑπὲρ τᾶς συνόδου τῶν [τε]χνιτᾶν, διασαφήσαντες ἐν τᾷ ἀνιερώσει, ὅτι κα[θ'] ἕκαστ[ον] ἐνιαυτὸν λαμβάνῃ ἁ σύνοδος τῶν τεχνιτᾶν ἀργύριον [εἰς θυ]σίας τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῷ Ἑρμᾷ καὶ ταῖς Μούσαις· ὅθεν | διὰ πάντα τὰ προειρημένα φιλοφρόνως ἁ σύνοδος ἀποδε[χο]μένα τὰν [εὐεργεσίαν] Σωτέλεος καὶ Ξενόλας ἐκάλεσε[ν αὐτοὺς εἰς προεδρίαν . . . .]

ΘΕΟΣΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΑΡΧΟΝΤΟΣΟΡΘΟΜΕΝΙΔΑΕΔΟΞΕΤΟΙΣΠΕΡΙΤΟΝ
ΔΙΟΝΥΣΟΝΤΕΧΝΙΤΑΙΣΤΟΙΣΕΞΙΣΘΜΟΥΚΑΙΝΕΜΕΑΣΣΥΝΤΕΛΟΥΣΙΝΔΕΕΝΟ
ΠΟΥΝΤΙΕΠΕΙΔΗΣΩΤΕΛΗΣΣΩΣΙΝΟΥΑΝΗΡΚΑΛΟΣΚΑΓΑΘΟΣΔΙΑΠΡΟΓΟΝΩΝ
ΕΥΝΟΥΣΥΠΑΡΧΩΝΤΟΙΣΤΕΧΝΙΤΑΙΣΚΑΙΛΕΓΩΝΚΑΙΠΡΑΣΣΩΝΤΑΣΥΜΦΕΡΟ
ΤΑΚΑΙΚΑΘΙΔΙΑΝΕΚΑΣΤΩΙΚΑΙΚΑΤΑΚΟΙΝΟΝΠΑΣΑΙΤΑΙΣΥΝΟΔΟΙ/-ΟΔΕ///
ΞΙΝΤΑΓΚΑΛΛΙΣΤΑΝΠΟΙΟΥΜΕΝΟΣΤΑΣΠΟΤΙΤΟΥΣΘΕΟΥΣΕΥΣΕΒΕΙΑΣ
ΚΑΙΤΑΣΠΟΤΙΤΟΚΟΙΝΟΝΤ///////////////ΙΤΑΝΕΥΝΟΙΑΣΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙ/
ΓΥΝΑΑΥΤΟΥΞΕΝΟΛΑ, ΜΕΙΝΙΑΕΝΤΑΙΑΝΙΕΡΩΣΕΙΑΙΕΠΟΙΗΣΑ
ΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΚΑΙΤΩΙΕΡΜΑΙΚΑΙΤΑΙΣΜΟΥΣΑΙΣΠΡΟΝΟΙΑΝΕ//
ΗΣΑΝΤΟΚΑΤΑΚΟΙΝΟΝΤ///ΝΑΡΙΣΤΑΝΥΠΕΡΤΑΣΣΥΝΟΔΟΥΤΩΝ///////
ΧΝΙΤΑΝΔΙΑΣΑΦΗΣΑΝΤΕΣΕΝΤΑΙΑΝΙΕΡΩΣΕΙΟΠΩΣΚΑΘΕΚΑΣ-//////
ΕΝΙΑΥΤΟΝΛΑΜΒΑΝΗΑΣΥΝΟΔΟΣΤΩΝΤΕΧΝΙΤΑΝΑΡΓΥΡΙΟΝΙ////
ΣΙΑΣΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΚΑΙΤΩΙΕΡΜΑΙΚΑΙΤΑΙΣΜΟΥΣΑΙΣΟΘΕΝ/
ΔΙΑΠΑΝΤΑΤΑΠΡΟΕΙΡΗΜΕΝΑΦΙΛΟΦΡΟΝΩΣΑΣΥΝΟΔΟΣΑΠΟΔΕ.
ΜΕΝΑΤΑΝ/////////////////ΣΩΤΕΛΕΟΣΚΑΙΞΕΝΟΛΑΣΕΚΑΛΕΣΕ///////
//

Bechtelius fortassé initio versus quarti (διατελεῖ) quadratarii errore excidisse opinatur; sed etsi haec loquendi consuetudo frequentissima est in decretis honorariis, tamen hic omnis enuntiatorum structura et connexio illo supplemento evertitur, siquidem ita ab ὁμοίως δὲ καὶ ἁ γυνά (vs. 7. 8) novum enuntiatum, quod sui iuris esset, inciperet, quod tamen non ita se habere demonstrat pluralis ἐποιήσαντο et διασαφήσαντες (vs. 8. 9. 11). Quod contra quae tradita sunt, omnino sanam et rectam habent orationis conformationem.

Litterarum formae secundo a. Chr. n. saeculo conveniunt, qua aetate synodos technitarum Dionysiacorum maxime floruisse etiam aliis testimoniis constat (v. Olympia V, Inscriptiones p. 505 ad n. 405).

279 Fragmenta tria tabulae marmoris albi, inventa prope oppidum *Atalanti* inter rudera ecclesiae antiquae, in cuius locum nunc successit ecclesiola S. Ioannis. *a b* delata Athenas in aedes administrationi instructionis publicae destinatas, *c* exstat in schola Hellenica oppidi *Atalanti*. *a* ex apographo Eustratiadis et ectypo chartaceo, quae Luedersius transmiserat, ed. Th. Mommsen C. I. L. III p. 1055, *b* ex Luedersii exemplo addidit idem p. 1058; ex Lollingii ectypo idem Suppl. vol. III p. 1910. *c* ex Lollingii apographo, quo nos quoque utimur, ed. Th. Mommsen C. I. L. Suppl. vol. III p. 1922. (Omnia repetiverunt Th. Mommsen et H. Blümner *Der Maximaltarif Diocletian's* IV, 24 sqq. VII, 24 sqq. XXVI, 4 sqq.)

I
/Λ
/ ✱ Ι
✱ ΙΒ
ι ✱ Ξ \ II
/ ✱λ ✱ Κ
✱λ ✱ ΚΔ ΠΕ
λ ✱ Κ Χλ/
✱ Μ
✱ ΡΝ ΕΙΣΚ
/ ✱ Μ ΕΝΣΚ
ΕΙΣλ\
/ΙΝΕΣΛΙΠΑΡΟΙΙ ✱ Μ ΕΝλ
Ι ✱ Κ ΤΟΥ
λλΟΙ Ι ✱ Μ ΠΑ
ΟΥΘΟΙ Ι ✱ ΙϚ Η
-ΕΣΕλΙΟΙ Ι ✱ Μ ΤΟ
ΠλΩΝλΡΣΗΣ ✱ Τ -
ΠλΩΝΘΗλΙλ ✱ C Υ
ΚΟλΕΟΙ Ι ✱ Κ Τ
ΨλΡΕΣ Ι ✱ Κ
ΓΡΙΟΥ ɣ' λ' ✱ ΙϚ
ΕΛλ Υ ɣ' λ ✱ ΙΒ
ΔΟΡΙ ΤΟΙλΙΓλΓΡΙΟΥΗ ✱ ΙΒ
ΚΕ ΟΥ ɣ' λ'
ΓΑλΑC ΠΟΓλλΑΚΤΟΣɣ'λ' ✱ Ι
λΡΝΕ ✱ Ι

b *a*

ΟΣ
ΦΩΡΜΗ-
ΦΩΡΜΗ
ΙΑΛΙΝΥΠΕΙΙΜΕ-
ΦΩΡΜΑΝΤ/Ν
ΠΡΟΕΙΡΗΜΕ
ΦΩΡΜΗΙ ΙΡΙΙΙ
ΦΩΡΜ ɣ' λ' ✱
ΦΩΡΜ ɣ' λ' ✱ι
λΙΝΟΥΤΙ ΤΕΡΟΥΕΙΣ
////ΕΙΝΙλΙ//ΙΝΤΕΚλΙΦ/
ΜΕλΙλΡ''ΩΝ
ΦΩΡΜΗΣΠΡΩΤΗΣ ɣ' λ' ✱ C ι
ΦΩΡΜΗΣ Β' ɣ' λ' ✱ Ρ ιι
ΦΩΡΜΗΣ Γ' ɣ' λ' ✱
ΣΤΙΧΩΝΑΣΗΜΩΝ
ΦΩΡΜΙ - Π Ͻ
ΓΙϹ

c

Fragm. *ab* col. I (4, 24—47).

[πέρδιξ α′] ✳ [ξ′]
.... ✳ ιϛ′
[τρυγών] ✳ ιβ′
[κιχλῶν] ι′ ✳ ξ′
[οἰνάδων] ζ(εῦγος) α′ ✳ κ′
[περιστερῶν] ζ(εῦγος) α′ ✳ κδ′
[ἀτταγήνη] α′ ✳ κ′
[νησσῶν ζ(εῦγος)] ✳ μ′
[λαγός] ✳ ρν′
[ἡμίλαγος] ✳ μ′
.....ῖνες λιπαροὶ ι′ ✳ μ′
.... ι′ ✳ κ′
[κορυδα]λλοὶ ι′ ✳ μ′
[στρο]υθοὶ ι′ ✳ ιϛ′
[μύ]ες ἐλ(ε)ιοὶ ι′ ✳ μ′
πάων ἄρσης ✳ τ′
πάων θήλ(ε)ια ✳ σ′
κολοιοὶ ι′ ✳ κ′
ψᾶρες ι′ ✳ κ′
[συα]γρίου λί(τρα) α′ ✳ ιϛ′
ἐλα[φίο]υ λί(τρα) α′ ✳ ιβ′
δορ[κὸς ἤ]τοι αἰγαγρίου ἢ
κε[μαδί]ου λί(τρα) α′ ✳ ιβ′
γαλαθ[ηνοῦ ἀ]πὸ γάλακτος λί(τρα) α′ ✳ ι[ϛ′]
ἀρνε[ίου] [λί(τρα) α′] ✳ ι[β′]

Fragm. *ab* col. II (7, 24—32).

Πε[ρὶ χαλκωμάτων]·
χαλ[κουργῷ ...... ✳ η′]
εἰς κύ[πρου λί(τραν) α′ ✳ ϛ′]
ἐν σκ[εύεσιν ✳ ϛ′]
εἰς ἀ[νδριάντας ✳ δ′]
ἐναγ[ομένου ....] | τοῦ [.... ✳ ϛ′]
πλ[άστῃ ....] . η......
τοι......
τ........
υ........
τ.......

Fragm. *c* (26, 4—13).

[φύρμη]ς [α′ λί(τρα) α′ ✳ ,ασ′]
φύρμη[ς β′ λί(τρα) α′ ✳ Ϡξ′]
φώρμη[ς γ′ λί(τρα) α′ ✳ ωμ′]
πάλιν [ὅ]περ μετ[ὰ τὴν] φώρμαν τὴν [τρίτην τὴν]
προειρημέ[νην]
φώρμη[ς] πρ[ώ]τη[ς λί(τρα) α′ ✳ ψκ′]
φώρμ[ης β′] λί(τρα) α′ ✳ [χ′]
φώρμ[ης γ′] λί(τρα) α′ ✳ [υν′]
λίνου τ[ρ]α[χυ]τέρου εἰς [χρῆσ]ιν ἰδι[ωτῶ]ν τε καὶ
φα[μελιαρι[κ]ῶν
φώρμης πρώτης λί(τρα) α′ ✳ σ[ν′]
φώρμης β′ λί(τρα) α′ ✳ ρ[κε′]
φώρμης γ′ λί(τρα) α′ ✳ [ςβ′]
στίχων ἀσήμων
φώρμ[ης] πρ[ώτης Σκυτολιτανῶν .....]
φιτ....

280 Duo lapides nigricantes a. 0,35, c. 0,61; latitudo lapidis *a* 1,38 in postica, 0,95 in antica parte; lapidis *b* 1,25 in postica, 0,87 in antica parte. Utriusque planicies antica concava, postica convexa, utraque accurate laevigata. In antica parte titulus. Litterae duorum priorum versuum altae 0,034, quattuor posteriorum 0,017. In utriusque lapidis superficie, prope eum locum, ubi inter se commissi sunt, singula pedum vestigia, quae tamen non possunt ad eandem statuam revocari, quia in lapide *a* sinistri, in *b* dextri pedis vestigium est. Ab exteriore parte iuxta utrumque pedem bina foramina, quorum in eo, quod proxime marginem sinistrum lapidis *a* est, etiamnunc plumbum servatum est. Utrimque alios eiusdem generis lapides adiunctos fuisse ex ratione, qua sinistrum lapidis *a* et dextrum lapidis *b* latus elaboratum est, apparet. Inventi lapides prope ecclesiolam S. Georgii sitam iuxta fontem ad introitum orientalem oppidi *Atalanti* et conservati ad portam occidentalem huius ecclesiolae. Ex ectypo chartaceo, quod confecerat P. Kanakas scholarcha oppidi *Atalanti*, ed. E. Loewy Ἐφ. ἀρχ. περ. III, ἔτος 1885 p. 199. Contulit Lolling.

a	*b*
Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ο Ν	Α Γ Ο Λ Λ Ω Ν Α
Ι Ξ Α Ν Ε Θ Η Κ	Ε Θ Ε Γ Ο Μ Γ Ο Ξ
ΞΤΡΟΤΩΝ	
ΓΟΛΥΝΙΚΟΞ	
ΕΓΟΙΗΞΑΤΑΝ	
ΘΗΒΑΙΩ	

......., Διόνυσον, Ἀπόλλωνα, [........, ... τοῖς θεο]ῖς ἀνέθηκε Θέπομπος ....
Στρότων, Πολύνικος ἐποιησάτα Θηβαίω.

Cum Lollingius utrobique alios lapides adiunctos fuisse testetur, titulum quoque utrimque mutilum esse apparet. Etenim a sinistra quidem scripturam mancam esse, cum locus quo artificum subscriptio posita est probat, quia eam mediae dedicationi subiectam fuisse sumendum est, tum versus alterius initium. Minus certum est de dextro latere iudicium, in quod neutrum ex illis duobus argumentis quadrat. Sed merum nomen Θέπομπος in solemni titulo dedicatorio non nimis antiquo usurpatum offensioni est. Scriptura quarti a. Chr. n. saeculo esse videtur. Ceterum deorum simulacra diis dedicari non inusitatum est.

281 Superior pars basis lapidis calcarii leucophaei composita ex duobus lapidibus, quorum uterque rursus in binas partes fractus est, a. 0,22, l. 1,90, c. 0,63, effossa iuxta officinam N. G. Matthaei fabri ferrarii in septentrionali margine eius partis oppidi *Atalanti*, quae ad occasum solis spectat, ubi etiamnunc est. Exscripsit Lolling.

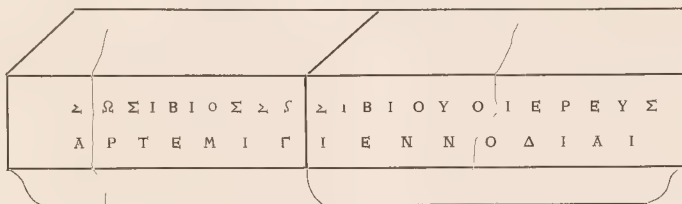

Σωσίβιος Σωσιβίου ὁ ἱερεὺς | Ἀρτέμιτι Ἐννοδίᾳ.

Cognomen ἐνοδία (εἰνοδίη, ἐννοδία) partim Hecatae tribuitur (Etym. M. 344, 42) partim Dianae (Hesych. s. v. Studemund Anecdota I p. 270. 278. 283), haud infrequenter neutro addito nomine ipsum proprii nominis naturam induit, veluti in Antiphili epigrammate Anth. P. VI, 199 et in titulis Thessalicis (v. indicem), ubi probabilius de Hecate quam de Diana intellegitur. Hic titulus Opuntius secundi aut primi a. Chr. n. saeculi esse videtur.

---

282 Marmor album a. 0,44, l. 0,55, c. 0.25, posteriore tempore in basin statuae commutatum, id quod apparet ex pedum vestigiis in ea parte lapidis conspicuis quae e regione planiciei inscriptae est. Inventus lapis inter reliquias aquaeductus prope areas oppidi hodierni *Atalanti*, nunc est in ipso oppido in impluvio domus Serdelopuli. Ex Nicolai Chalciopuli apographo ed. C. Wachsmuth Mus. Rhen. XXVII p. 612. Exscripsit Lolling.

ΓΝΑΙΟΣΚΑΛΠΟΡΝΙΟΣΕΛΙΞ
ΟΙΕΡΕΥΣΘΕΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥΚΑΙΣΑ
ΡΟΣΚΑΙΑΡΧΩΝ.ΑΓΟΡΑΝΟΜΗΣΑΣ
ΕΝΤΕΤΩΙΑΥΤΩΙΕΝΙΑΥΤΩΙΑΓΩΝΟ
ΘΕΤΗΣΑΣΤΩΝΤΡΙΕΤΗΡΙΚΩΝΔΙΟΝΥ
sic ΣΕΙΩΝΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝ.ΔΗΜΩΙ
ΡΩΜΑΙΩΝΚΑΙΘΕΩΙΣΕΒΑΣΤΩΙΚΑΙ
ΣΑΡΙΚΑΙΔΗΜΩΙΟΠΟΥΝΤΙΩΝΤΗΝ
ΚΡΗΝΗΝΚΑΙΤΑΕΝΑΥΤΗΙΑΓΑΛΜΑΤΑ
ΚΑΙΤΗΝΛΗΝΟΝ

Γναῖος Καλπόρνιος Ἕλιξ, ὁ ἱερεὺς Θεοῦ Σεβαστοῦ Καίσα|ρος καὶ ἄρχων, ἀγορανομήσας | ἔν τε τῷ αὐτῷ ἐνιαυτῷ ἀγωνοθετήσας τῶν τριετηρικῶν Διονυσείων ἐκ τῶν ἰδίων, δήμῳ | Ῥωμαίων καὶ Θεῷ Σεβαστῷ Καί|σαρι καὶ δήμῳ Ὀπουντίων τὴν | κρήνην καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἀγάλματα | καὶ τὴν ληνόν.

Qui vs. 2. 7 commemoratur Θεὸς Σεβαστὸς Καῖσαρ, Augustus intellegendus est cum propter ipsius nominis rationem, tum quia talia post illius principatum Θεοῖς Σεβαστοῖς (n. 47, 1. I, 2233, 1. C. I. A. III, 66. 67. 68; ad idem fere redit γένει Σεβαστῶν Inscr. Graec. Sept. I, 2234, 1) dedicari solent. Memorabile est hic ante Caesarem Augustum commemorari populum Romanum, quod item a recentioribus eiusdem generis titulis alienum est.

---

283 In impluvio ecclesiae S. Theodori, quae est in oppido *Atalanti*. Ed. Leake *Travels in Northern Greece* II, tab. IX n. 38. Ecclesia post Leakii tempora de novo aedificata est, qua in aedificatione lapis consumptus videtur.

.............ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣΜΕΝ ΣΙΑΟΠ
ΔΗΜΟΣΟΠΟΥΝΤΙΩΝ.ΚΑΙΡΩΜΑΙΟΙΟ
ΑΙΟΝΚΕΣΤΙΟΝΟ...ΤΙΑΣΕΙΟΥΙΛΙΟΝΤΟΝ
ΣΕΙΣΑ.ΤΟΥΣΟ.ΟΙΣ

.... Πολέμαρχος Μεν[η]τία Ὀπ[ούντιος. Ὁ] δῆμος Ὀπουντίων καὶ Ῥωμαῖοι ο[ἱ ἐπιδημοῦντες Γ]άιον Κέστιον Ὁ[ρα]τία Σε[ρ]ουίλιον τὸν [πάτρωνα εὐνοίας ἕνεκα τῆ]ς εἰς α[ὐ]τοὺς θ[ε]οῖς.

Imperatorum Romanorum aetate hic titulus, si modo recte exscriptus est, vix antiquior fuerit, quia nomen gentile *Servilius* cognominis vices gerens a more liberae reipublicae abhorret. Verum haud absurde conieceris ΣΕΙΟΥΙΛΙΟΝ pro ΣΕΡΟΥΙΑΝΟΝ aut etiam ΣΕΙΟΥΙΛΙΟΝΤΟΝ pro ΣΕΡΟΥΙΛΙΑΝΟΝ errore exscriptum esse. Versus primus finem alius tituli, sed eodem tempore eademque manu exarati efficere videtur. Fortasse plebiscitum honorarium erat, cui statim subiuncta erat monumenti decreti dedicatio.

---

284 Marmor leucophaeum undique fractum, inaedificatum in oppido *Atalanti* in domo mulieris, cui nomen Dimitrula Blachavas. Exscripsit Lolling.

..... Λεύκιο[ς .... τῆς] πόλε[ως ....].

Alterius versus supplementum ambiguum est, nam licet etiam nomen proprium, veluti [Π]ολε[μαρχος] aut [Πτ]ολε[μαῖος], ibi agnoscere. De tempore cf. adn. ad n. 285.

---

285 In oppido *Atalanti*. Minusculis litteris edd. L. Ross *Königsreisen* I p. 96, maiusculis Lebas *Inscr.* II, 1009.

ΛΕΥΚΙΟΝΑΛΛΙΟΝΤΑΥΡΟΝ
ΤΟΝΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝΟΙΕΝΚΡΙ
ΘΕΝΤΕΣΕΠΑΥΤΟΥΑΡΕΤΗΣ
ΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ
ΤΗΣΕΙΣΕΑΥΤΟΥΣΕΡΜΗ
ΗΡΑΚΛΕΙ

Λεύκιον Ἄλλιον Ταῦρον | τὸν γυμνασίαρχον οἱ ἐνκριθέντες ἐπ' αὐτοῦ, ἀρετῆς | ἕνεκεν καὶ εὐεργεσίας τῆς εἰς ἑαυτούς, Ἑρμῇ, | Ἡρακλεῖ.

Scriptura, quae est Λεύκιος (Hermae VI p. 310), titulum non post medium p. Chr. n. saeculum primum incisum demonstrat; neque Augusti aetate videtur antiquior esse, quia homines Graeci tribus nominibus Romano nomine significati in hoc certe inscriptionum genere liberae reipublicae aetate perrari sunt.

286 Pars inferior tabulae marmoris albi, a. 0,60, l. 0,62, c. 0,16, inventa in parietinis ecclesiolae ἁγίας Τριάδος, exstat in oppido *Atalanti* in domo Serdelopuli. Ed. P. Girard De Locris Opuntiis p. 45. Exscripsit Lolling.

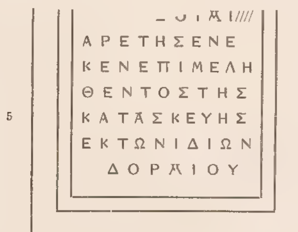

Vs. 7 Δοριλίου Girard, sed mediam litteram Ϻ fuisse testatur Lolling.

[........ Δ]ο[ρ]μί[ου] | ἀρετῆς ἕνε κεν, ἐπιμελη|θέντος τῆς | κατασκευῆς ἐκ τῶν ἰδίων Δορμίου.

Quum titulus sine dubio ad monumentum honorarium nescio cuius hominis spectet, tabulam sumendum est olim frontem basis effecisse, cuius interior pars ex lateribus aut lapidibus vilibus composita esset; quo genere structurae nihil frequentius fuisse Romanorum quidem aetate, cuius hoc monumentum sine dubio est, nemo ignorat. Apparet honorem quidem statuae publice decretum esse, sed sumptum in se recepisse hominem, qui illum cuius imago erigebatur necessitudine aliqua attingeret. Atque huius quidem nomen, quod bis legitur in titulo (vs. 1. 7) haud inepte quispiam Graecum origine suspicetur, ortum illud quidem ex Δρόμιος metathesi in consonae ρ cum vocalibus coniunctione apud Graecos frequentissima (cf. Lobeck Elem. pathol. I p. 492 sqq.). Sed nescio an praestet nomen Latinum *Durmius* hic agnoscere, rarum sane, nam praeter perpaucos homines inferioris ordinis, qui in titulis occurrunt (Durmius Felix primipilaris C. I. L. VIII, 7050. M. Durmius X, 6582. XIV, 2627. Durmia P. l. Philumina XIV, 2182), duos nobiles novimus, M. Durmium triumvirum monetalem paullo post a. 20 a. Chr. (Eckhel Doctrina nummorum V p. 204) et C. Ummidium C. F. Ter. Durmium Quadratum (C. I. L. II, 172. X, 5182), qui a quaestura (a. 14 p. Chr.) usque ad mortem (a. 60 p. Chr.) sub quinque deinceps imperatoribus summis in republica honoribus functus est (cf. Nipperdey ad Tac. Ann. XII, 45). Sed si illa de hoc nomine opinio recte se habet, nomen gentile Romanum hic non propria vi usurpari, sed nominis Graeci instar unum hominem significare, id quod apud Graecos perfrequens est (cf. Olympia V, Inscriptiones p. 657 ad n. 643) cum inde apparet, quod vs. 7 neque praenomen neque cognomen adicitur, tum ex ea ratione qua v. 1 genetivus usurpatur in necessitudinis significatione.

287 Lapis calcarius niger, a. 0,68, l. 0,64, c. 0,21, qui nunc inversus suppositus est uni ex quattuor columnis, quae sunt intra ecclesiam S. Georgii in vico *Kolaka*. Ed. Girard De Locris Opuntiis p. 40 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 56 n. 1490). Exscripsit Lolling, qui suspicatur eundem esse titulum, cuius extremum modo versum ex Nicolai Chalciopuli apographo edidit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XXVI p. 614 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 61 n. 1507). Nam certe Κολώνια locus in vicinia oppidi *Atalanti*, ubi lapidem esse scribit Wachsmuthius, nullus est, sive ex nomine appellativo κολόννα (columna) natus est error, ut Lollingius coniicit, sive vici *Kolaka* nomen perperam lectum est in Chalciopuli schedis, id quod mihi probabilius est.

ϹΛΗΣΚΑΙΙΔΥΛΟΣΟΙΑΡΙΩΝΟΣ
ΙΑΤΕΡΑΕΛΠΙΝΙΚΑΝΙΕΡΗΤΕΥΣΑΣΑΝ
ΑΜΑΤΡΙ ΚΑΙ ΚΟΡΑΙ

....κλῆς καὶ Ἴδυλος οἱ Ἀρ[γ]ωνος | [τὰν μ]ατέρα Ἐλπινίκαν ἱερητεύσασαν [Δ]άματρι καὶ Κόρᾳ.

288. 289 Tabula marmoris leucophaei, a. 0,55, l. 1,52, c. 0,16, liminis inferioris vice fungens in porta impluvii monasterii S. Constantini siti in loco Daphnuntis veteris. Edd. L. Ross *Intelligenzblatt zur Allgemeinen Litteraturzeitung* 1844 n. 80; *Königsreisen* II p. 135 (Lebas *Inscr.* II, 1007. 1008); W. Vischer *Epigr. und archäol. Beiträge aus Griechenland* p. 52 (*Kleine Schriften* II p. 77) n. 59 tab. VI n. 9. Exscripsit Lolling.

(289) ΜΑΝΤΩΝΙΟΝΓΟΡΔΙΑΝΟΝ-ΕΣΤΙΑΙΩΝΗΠΟΛΙΣ
(288) ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑ·Μ·ΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝΚΑΙ //////////////
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣ

288 Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ(ᾶρκον) Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον καὶ [Αὐτοκράτορα Καίσαρα Π(όπλιον) Σεπτίμιον Γέταν Σεβαστοὺς] | ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος.
289 Μ(ᾶρκον) Ἀντώνιον Γορδιανὸν Ἑστιαιῶν ἡ πόλις.

Titulum n. 288 per alium lapidem a dextra attingentem continuatum fuisse cum ex particula καὶ vs. 1 servata tum ex versus secundi collocatione apparet. Iam cum post illud καὶ lacuna aliquot litterarum sit, praeterea vero nusquam vel una littera perierit, ne illas quidem casu intercidisse, sed consulto excisas esse existimaverim; qua re confirmatur coniectura etiam aliis nominibus maxime probabilis, Getae nomen ibi reponendum esse. Erecta igitur est utriusque fratris statua anno 211 aut 212 p. Chr. Aliquot decenniis post in Gordianum tertium, qui regnavit ab anno 238 ad 244 p. Chr., translatum est monumentum, sive statua Caracallae deiecta aliaque imposita sive inscriptione modo mutata. Mireris nudum nomen sine sollemnibus imperatorum titulis usurpatum; quod utique neglegentiam quandam habet, etsi fortasse qui haec incidit voces antiquioris tituli non deleti Αὐτοκράτορα Καίσαρα etiam ad Gordianum referri voluit. Hestiaeenses Euboeae intellegendi sunt; quos in opposita ipsorum oppido ora Locridis hoc monumentum erexisse neutiquam probabile est, sed videtur lapis posteriore demum tempore eo transvectus esse. Sed quia id non ab omni parte certum est, nolui titulum hic desiderari.

290 Marmor nigrum, inter reliquias aquaeductus prope areas oppidi *Atalanti*. Ex apographo Nicolai Chalciopuli ed. C. Wachsmuth Mus. Rhen. XXVII p. 614 (G. Kaibel Epigr. Graec. 856; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 58 n. 1501; E. Cougny Anth. Pal. III p. 19 n. 122). Periisse videtur.

Ἀρχία υἱὸς ὅδ' ἔττ' Ἀλκαίνετος, ὃς δορὶ σώζ[ων]
πατρίδος ἀκρόπολιν τέρμ' ἔλαβεν βιότου.

Fortasse hic titulus ad eadem belli discrimina spectat ac n. 270; qua de re certius iudicari liceret, si litterarum formas novissemus.

291 Lapis calcarius cum aëtomate, in palaeocastro vici *Villivo* prope oppidum *Livanatäs.* Ex Lollingii apographo edd. Roehl I. G. A. p. 65 n. 309; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 160 n. 226,1; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 56 n. 1492; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 243 n. 236*c*).

Ⴎ Λ Ⴎ Ι Ν Ε Τ Ο

Ἀγαινέτο.

292 Lapis a. 0,50, l. 0,57, cum anaglypho virum repraesentante, cuius inferior pars periit. In litteris tituli, qui iuxta caput viri incisus est, vestigia coloris rubri. Inventus est lapis in loco, qui vocatur Χιλιαδοῦ, prope vicum Πρόσκυνα, nunc inaedificatus in monasterio vici *Malesina* in pariete ecclesiae S. Georgii. Edd. P. Girard *Bull. de corr. Hell.* II (1878) p. 588 tab. XXVI n. 20; G. Körte *Mitth. des arch. Inst. in Athen* III (1878) p. 313. IV (1879) p. 270; ex his et Lollingii apographo Roehl I. G. A. p. 66 n. 313 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 56 n. 1491; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 243 n. 236*g*). Cf. quae adnotaverunt R. Meister *Jahrbuch für Philologie* CXXV p. 524 et H. Roehl *Jahresbericht über griech. Epigraphik* 1868—1872 p. 117. Anno 1888 iterum exscripsit Lolling.

Α Λ Α Σ Ι Ν Ο .

Post O etiam unius litterae spatium esse, id quod negaverat Koertius ibique lapidem laesum esse et sine dubio litteram ϟ periisse refert Lollingius.

Ἀγασῖνο[ς].

293 Lapis calcarius inventus non procul ab oppido *Atalanti* in vinetis. Pars sinistra cum initio tituli periit, dextra (*b*) translata est in oppidum, ubi adservatur in schola Hellenica. Totum titulum ed. P. Girard, *Bull. de corr. Hell.* II (1878) p. 588, tab. XXVI n. 26; De Locris Opuntiis p. 44 (Roehl I. G. A. p. 65 n. 311; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 160 n. 226, 2; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 57 n. 1495; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 243 n. 236*e*). Partem superstitem (*b*) exscripsit Lolling.

a *b*

Ε Ψ Σ Ⴎ Ι Ν Ε
Τ
Ο
Σ

Littera quinta Ι est; quae a dextra parte summam hastam attingere videtur linea (Γ), lapide fortuito laeso effecta est.

Ἐξαίνετος.

294 Lapis calcarius rectangulus, l. 0,60, ex ecclesiola diruta S. Nicolai, quae est in antiqua arce sita supra vicum *Kyparissio,* delatus in ipsum vicum, ubi inaedificatus est in exteriore pariete domus Matthaei Antoniu. Ed. P. Girard *Bull. de corr. Hell.* II (1878) p. 588 (Roehl I. G. A. p. 65 n. 310); De Locris Opuntiis p. 44 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 57 n. 1497; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 243 n. 236*d*). Exscripsit Lolling.

Ν Α Υ Σ Ι Τ Ε Ⱶ Ε Σ

Ναυσιτέλης.

295 Lapis calcarius rectangulus, inventus in loco, qui vocatur τοῦ Καραγὸς τὸ Ῥεῦμα, prope oppidum *Atalanti* translatusque in oppidum, ubi inaedificatus est ad fornacem pistoriam in domo, cuius domina est Basilo Palla. Ed. P. Girard *Bull. de corr. Hell.* II (1878) p. 588 tab. XXVI n. 18; De Locris Opuntiis p. 45; ex Lollingii apographo Roehl I. G. A. p. 66 n. 312 (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 226, 3; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 57 n. 1496; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 243 n. 236*f*). Anno 1888 iterum exscripsit Lolling.

Π Ο Λ Υ Ⴎ Ⴎ Μ Ⴎ Ν Τ Ο Σ

Πολυδάμαντος.

296 Lapis sepulcralis, inaedificatus in domo quadam vici *Kyparissio.* Ed. P. Girard De Locris Opuntiis p. 44.

Ε Ρ ////// . .

Ἐρ . . .

297 Tabula marmoris albi, fortasse monumentum sepulcrale. In schola Hellenica oppidi *Atalanti.* Exscripsit Lolling.

Μ Ε

Με . . . . . .

298 Tabula marmorea cum aëtomate, ornata duabus pilis ab utraque parte tituli et corona oleaginea infra inscriptionem, inventa quinque minutarum intervallo ab oppido *Atalanti*, nunc excavata in vas aquarium in domo oppidi, cuius dominus est Ἀθανάσιος Δέβας, itaque collocata, ut titulus lateat. Ed. P. Girard De Locris Opuntiis p. 45 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 58 n. 1499). Apographum P. Kanakae transmisit Lolling.

Μ Ε Ν Ν Ε Α

Μεννέα.

Genetivus est nominis Μεννέας; cf. adn. ad n. 327.

299 Lapis, qui dicitur πῶρος; titulus infra ipsum marginem superiorem. Inaedificatus lapis in domo Nicolai figuli sita ad introitum septentrionalem oppidi *Atalanti*. Exscripsit Lolling.

.... Πολυ[ξ]ένου.

300 Tabula marmorea ornata aëtomate, in oppido *Atalanti* in schola Hellenica. Ed. P. Girard De Locris Opuntiis p. 45 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 57 n. 1498). Exscripsit Lolling.

ΣΩΚΡΑΤΕΑ
ΧΑΙΡΕ

Σωκράτεα | χαῖρε.

301 Basis quadrata lapidis leucophaei, a. 1,00, l. 0,80, c. 0,45, inventa in agro Demetrii Suropani ad viam, qua ex oppido *Atalanti* ad portum (*Skala*) itur, translata ad ecclesiam S. Theodori. Ex apographo a Nicolao Chalciopulo confecto ed. C. Wachsmuth Mus. Rhen. XXVII p. 615. Plenius et accuratius a Stamataki exscriptum expressit Kumanudis Ἀθηναίου I p. 488. Exscripsit Lolling.

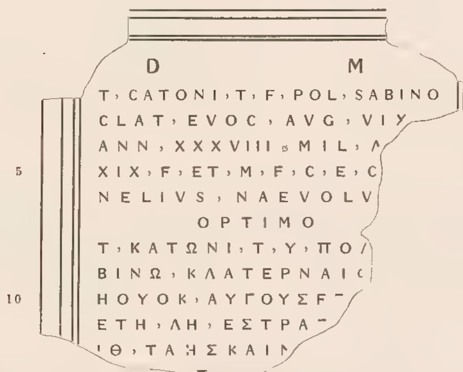

Vs. 1 inter D et M crux rudi opera insculpta.

D(is) M(anibus). | *T. Catoni T. f. Pol(lia) Sabino* | *Clat(erna) evoc(ato) Aug(usti) vix[it]* | *ann(os) XXXVIII, mil(itavit) a[nn(os)]* | *XIX f. et m. f. C[or]'nelius Naevolu[s viro] optimo.* Τ(ίτῳ) Κάτωνι Τ(ίτου) υ(ἱῷ) Πολ[λίᾳ Σα]βίνῳ Κλατερναίῳ | ἠουοκ(άτῳ) Αὐγούσ(του). ἔ[ζησε] ἔτη λη', ἐστράτ[ευσε ἔτη] | ιθ' ταησκαι .....

Nomen mirum, siquidem et Latinum et Graecum exemplum cognomen *Cato* nominis gentilis vice fungens exhibent, neque tamen probabile est utrobique eadem ratione peccatum esse, ut sumpsit Wachsmuth emendans *Catoni(o)*. Claternam Galliae Cisalpinae oppidum esse monuit O. Hirschfeld apud Wachsmuthium. Ceterum compendia scripturae, quae sunt in titulo Latino vs. 5, non magis expedio, quam Graeci versum postremum ex superstitibus.

302 Tegula, in qua litterae impressae non cavae sed eminentes. In schola Hellenica oppidi *Atalanti*. Exscripsit Lolling.

ΚΟΙΝΤΟΥ

Κοίντου ....

303 Titulus incisus in ventre scyphi nigri, alti 0,60, inventi in sepulcro prope oppidum *Livanatäs*. Ed. P. Girard *Bull. de corr. Hell.* II (1878) p. 588 tab. XXVI n. 27 (Roehl I. G. A. p. 65 n. 307); De Locris Opuntiis p. 90 (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 160 n. 227; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 242 n. 236 *a*; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 57 n. 1493).

Καλ[ῶ] Παντέλεος [τ]ὰ ποτήρια καλά.

Primam vocem initio καλ[ά] supplevit Girard, cuius exemplum secuti sunt Roehl, Cauer, Roberts; deinde mutato iudicio Καλ[ός] praeoptavit, ut Παντέλεος nominativus esset; sed hoc cum sermonis legibus pugnare iure meritoque pronuntiavit Bechtelius ideoque genetivum καλ[ῶ] restituit. Emendatio [τ]ὰ necessaria est, etsi paullo violentiorem esse non est negandum.

304 Titulus incisus prope alteram ansam in ventre vasis nigri sine ornamentis, a. 0,90, inventi in sepulcro prope oppidum *Livanatäs*. Ed. P. Girard *Bull. de corr. Hell.* II (1878) p. 588 tab. XXVI n. 4; De Locris Opuntiis p. 93 (Roehl I. G. A. p. 65 n. 308; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 242 n. 236 *b*; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 57 n. 1494).

Θεοί.

305 Tabula rotunda argillacea uno loco prope marginem bis perforata, qua in texturae opificio usi esse videntur. Titulus iam coctae argillae insculptus est ab homine huius negotii imperito. In schola Hellenica oppidi *Atalanti*. Exscripsit Lolling.

ΤΙΜΟΓΛΙΑΣ

Τιμογλίας errore pro Τιμοκλ(ε)ίας scriptum esse haud improbabiliter statuit Lolling.

306 Caput columnae Ionicum; in inferiore planicie reliquiae tituli incisi priusquam lapis in illum usum vocaretur ideoque mutilati. In schola Hellenica oppidi *Atalanti*. Exscripsit Lolling.

Ν Ο Υ Σ
Τ Ι Ο Σ

vacat

. . . . νους | [᾿Οπούν]τιος (?).

307 Tabula lapidis, qui vocatur πῶρος, operculi vice fungens in sepulcro effosso ab agricolis in monte sito prope vicum Locrorum *Zeli*, in loco qui vocatur ᾿ς τὰ πάσανα δένδρα. Ed. P. Paris *Bull. de corr. Hell.* XVIII (1894) p. 63. H. Dielsii supplementa ex M. Fraenkelii litteris edita sunt ibidem p. 339.

Ε Π Ι Μ Ι Ν Α Δ Α Ι
Α Ν Δ Ρ Ι Π Ο Θ Ε Ν Ο Ι
Δ Α Μ Ο Ι Κ Α Ι Π Λ
Ο Ι Σ Κ Α

᾿Επὶ Μινάδᾳ ¦ ἀνδρὶ ποθεινῷ ¦ δάμῳ καὶ πλ[ατί]οις κα[ὶ φίλοις].

IV.
THRONIVM ET VICINIA.

308 Fragmentum tabulae lapidis calcarii leucophaei, a. 0,16, l. 0,22, c. 0,09. A dextra exstat margo, supra versum primum vacuum spatium est. Inventus esse dicitur lapis in vico *Dimarchia* prope Thronium, exstat in vico *Anderas* apud Georgium Papadopulum. Ed. P. Girard De Locris Opuntiis p. 48 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 62 n. 1511). Exscripsit Lolling.

Ͻ Ρ Ο Ν Ι Ε Ι Σ Ε Δ Ω Κ Α Ν
Ε Ο Σ Α Ι Τ Ω Λ Ω Ι Ε Κ Φ Υ
Α Ι Ε Κ Γ Ο Ν Ο Ι Σ Τ Ο Ν
Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ι Α Ν Ι Σ Ο
Δ Ι Κ Ι Α Ν Α Σ Υ Λ Ι Α Ν
Φ Α Λ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Π Ο
Σ Κ Α Ι Κ Α Τ Α

[᾿Αγαθᾶ τύχα. Θ]ρονιεῖς ἔδωκαν | . . . . εος Αἰτωλῷ ἐκ Φυ-[ταίου αὐτῷ κ]αὶ ἐκγόνοις τὸν | [πάντα χρόνον] προξενίαν, ἰσο[πολιτείαν, προ]δικίαν, ἀσυλίαν, | [ἀτέλειαν, ἀσ]φάλειαν καὶ πο[λέμου καὶ εἰράνα]ς καὶ κατὰ | [γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν . . . .].

Bechtelium secutus sum praeter vs. 1, ubi is [῎Αρχοντος . . . . .] habet, cum mihi non videatur casui tribuendum, quod illa pervulgata formula initialis litterarum numero lacunam accurate explet, et vs. 6 init., ubi ille ἰσοτέλειαν, quod iusto longius est vocabulum.

309 Thronii in Locris Epicnemidiis, hodie Παλαιόκαστρο εἰς τὰ Μάρμαρα, supra vicum ῾Ρωμάνι. Ed. Meletius Geogr. p. 337 (Boeckh C. I. G. 1751 Leake *Travels in Northern Greece* II p. 178 not. 1; Lebas *Inscr.* II, 1006; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 61 n. 1510). Periisse videtur.

Α Γ Α Θ Α Ι Τ Υ Χ Α Ι Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Α Λ Ε Ξ Ι Ο Υ Γ Ρ Α Μ Μ
Α Τ Ε Ω Σ Ε Υ Φ Ρ Α Ν Ο Ρ Ο Σ Τ Α Μ Ι Α Α Ρ Ι Σ Τ Ε Ν Ο Υ Σ
Ε Δ Ο Ξ Ε Τ Α Ι Β Ο Υ Λ Α Ι Κ Α Ι Τ Ω Ι Δ Α Μ Ω Ι Θ Ρ Ο Ν Ι Ε Ω Ν
Α Λ Κ Ι Ν Ο Α Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Ο Υ Ε Φ . . . . Ο Π
Ο Υ Τ Ι Ω Ν . . . . Ο Λ Ο Γ Χ Η Τ Ο Ν

᾿Αγαθᾷ τύχᾳ. ῎Αρχοντος ᾿Αλεξίου, γραμματέως Εὐφράνορος, ταμία ᾿Αριστ(ομ)ένους, ἔδοξε τᾷ βουλᾷ καὶ τῷ δάμῳ Θρονιέων, | ᾿Αλκῖνο[ν] Δημητρίου ᾿Εφ[έσιον . . . .] ᾿Οπ|ου(ν)τίων [. . . . . ἰσ]ολόγχητον . . . .

Quid vs. 4. 5 sibi velit Opuntiorum nomen, obscurum est. Qui sane vix hic nominari potuerunt, nisi aliquando eorum principatus etiam ad eam Locridis partem pertinuisset, in qua situm erat Throniensium oppidum; tamen cave suppleveris [πρόξενον εἶμεν] ᾿Οπ|ου(ν)τίων; neque enim Throniensibus de Opuntiorum proxenia tribuenda decernere licebat. Postremam vocem supplere conatus sum; λόγχη idem ac λάχος, μερίς, significasse et lexicographi docent (Hesychius s. v. Etymologicum Magnum p. 569, 34) et titulus Chius (*Mitth. des arch. Inst. in Athen* XIII (1888) p. 166 n. 4 vs. 9 sqq.: ἐὰν δ[ὲ ὁ] | ἱερεὺς μὴ παρῇ, προϊερη[τευ]|έτω τις ὧν αἱ λόγχαι εἰσ[ίν]). Quare si quis ἰσολόγχητον interpretetur τὸν τὰ ἴσα λαχόντα, haec vis proxime accedat ad eius condicionem, qui volgo ἰσοτελής vocatur. Sed non est silentio praetereundum, illud nomen et ab etymologo Ionicum vocari et duo sola quae exstent eius testimonia, titulum modo allatum dico et versum Ionis tragici, ambo origine Chia esse.

310 Tabula lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate, intra quod clypeus, a. 1,07, l. 0,35, inventa prope ecclesiolam ἁγίας Παρασκευῆς iuxta vicum desertum *Pikraki*, ubi fuit antiqua Throniensium urbs, exstat in ipsa ecclesiola. Exscripsit Lolling.

Λ Σ Τ Ε Λ Ζ Η Ν Ω Ν
Χ Λ Ι Ρ Ε Τ Ε
rosa *rosa*

Ἀστέα, Ζήνων, | χαίρετε.

311 Tabula marmoris albi cum aëtomate, intra quod clypeus, l. 1,50, effossa in loco, qui vocatur *Anivitza*, in valle Boagrii fluvii, qua via a Thermopylis Elateam fert; nunc exstat ad fontem, qui est in meridionali vici *Regini* fine. Exscripsit Lolling.

Ε Μ Π Ε Δ Ο Ν Φ Β Α

Ἐμπεδον[ίκ]α.

312 Stela sepulcralis lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate, in loco *Anivitza* sito in valle Boagrii, qua via a Thermopylis Elateam fert. Exscripsit Lolling.

Θ Ο //////////// /

Θο.......

313 Stela sepulcralis lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate, in loco *Anivitza* sito in valle Boagrii fluvii, qua via a Thermopylis Elateam fert. Exscripsit Lolling.

Φ Ι , Ε Ι Α
Κ Α Λ Λ Ι Β Ο Υ Λ Λ
Ε Μ Π Ε Δ Ο Ν Ι Κ Α
Χ Α Ι Ρ Ε

Φί[λ]εια, Καλλιβούλα, Ἐμπεδονίκα χαῖρε.

V.
SCARPHEA.

314 Fragmentum marmoris albi, a. 0,28, l. 0,28. Supra et a sinistra parte exstat margo. Inventus lapis in regione *Tróchala*, quae est orientem versus ab ecclesiola S. Athanasii prope vicum *Molo*. Exscripsit Lolling.

Α Γ Α Θ Α Ι Τ Υ Χ Α Ι Σ Κ
Κ Λ Ε Α Δ Α Ι Δ Ι Ο Δ Ο
Τ Ι Μ Ο Κ Λ Ε Ο Σ Θ Η Β
Α Σ Α Υ Τ Ο Ι Σ Κ Α Ι Ε
Ν Ι Α Ν Ι Σ Ο Π Ο Λ Ι
Π Ρ Ο

Ἀγαθᾶ τύχα. Σκ[αρφεῖς ἔδοσαν] | Κλεάδᾳ Διοδό[του, ...] | Τιμοκλέος Θηβ[αίοις ἐξ Ἀχαΐ]ας αὐτοῖς καὶ ἐ[κγόνοις προξε]|νίαν, ἰσοπολι[τείαν, προδικίαν], | προ[εδρίαν ....].

Tertii a. Chr. n. saeculi ad finem vergentis aut secundi ineuntis sunt litterarum formae. Sed quum postrema tertii saeculi parte Thebae modo in Aetolorum modo in Macedonum potestate fuerint (cf. quae adnotavi ad I, 288. 289), probabilius iudico, haec decreta esse paullo post a. 189 a. Chr.

315 Fragmentum tabulae marmoreae tenuis, l. 0,20, inscriptum litteris grandibus. In vico *Molo* in domo, cuius dominus est Anagnostis Skepanakos. Exscripsit Lolling.

Υ Ι Δ Ι
Ο Υ Μ Α Ρ Τ
Ν Τ Ι Λ Ο

Vs. 2 aut [......ί]ου Μαρτ|[ιαλίου] aliudve huius generis nomen Romanum fuit, aut [τ]οῦ Μαρτ|[ίου μηνός]. Vs. 3 [Ἀ]ντίλο[χος] supplendum videtur.

316 Tabula marmoris albi, a. 0,16, l. 0,68, c. 0,44, nunc in superficie excavata, inventa prope molam, quae est iuxta aquas calidas Thermopylarum, exstat in domo vici *Molo*, cuius dominus est Pantelis Dimitriu. Exscripsit Lolling.

Φ Ι Λ Ι Π Π Ο Υ Τ Ε Τ
Ρ Α Ρ Χ Ι Α Σ Ε Ρ Γ Ο Ν

Φιλίππου τετ|ραρχίας ἔργον.

Litteratura et orthographia alteram partem quarti a. Chr. n. saeculi referunt. Vocabulum τετραρχία cave usitata vi de gentis nescio cuius imperio quadrifariam diviso acceperis. Nam etsi illa ipsa aetate in Thessalia eiusmodi regimen rerum publicarum institutum est a Philippo Amyntae f. Macedonum rege (Dem. IX, 26), tamen, ut alia mittam, nullo modo una ex his Philippi nomine significari poterat. De posterioribus vero Gallograecorum aliarumque nationum tetrarchiis iam propter inscriptionis aetatem cogitari nequit. At aliam nominis significationem commemorat Suidas s. v. τετραρχία· οἱ τέσσαρες λόχοι, ἄνδρες ξδ', καὶ ὁ ἡγούμενος τετράρχης. Cuius vocabuli militaris sane non exstat antiquior testis Arriano (Anab. III, 18, 5; Tact. 10, 1. 10. 28, 2), sed cum hic in Alexandri expeditione τετραρχίαν ἱππικήν commemoret, non est, cur eum sui temporis vocabulum perperam immiscuisse arguamus. Atqui ordines numerosve militares perfrequenter apud Graecos ducis nomine genitivo casu addito definiri nemo fere ignorat. Monumentum igitur habemus a turma equitum, cui Philippus quidam praeerat, erectum.

317 Fragmentum tabulae marmoris albi distincti maculis rubescentibus, a. 0,22, l. 0,72, c. 0,68, inventum prope ecclesiolam S. Athanasii sitam decem minutarum intervallo a vico *Molo* meridiem versus, exstat in ipso vico in domo, quam possidet Christos Anatoliótis. Exscripsit Lolling.

- Τ Ρ Ο Υ
Η Σ Ε

]..... πά]τρου | [ἐποί]ησε.

PARS TERTIA.

INSCRIPTIONES LOCRORVM OCCIDENTALIVM.

I.

AMPHISSA.

318 Marmor album a. 0,46, l. 0,18, inaedificatum in parte domus filiorum Eliae Kontsokionis, quae est Amphissae ad radices castelli. Ed. Mondry Beaudouin *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 451 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 49 n. 1474). Contulit Lolling.

. . . . ι . . ι Χ Α Ν Α Γ Α ω Α Ν //
. Ρ Χ Ι Κ Λ Ε Ο C Τ Ο Υ Δ Α Μ Ο Φ Ι Λ Ο Υ Μ Η ι ι /// Π Α Ν Α Γ ///
Φ Ε Ο Ι Ο /// Ε Ο Ν Τ Ο C Δ Ε Τ Ω Α C Κ Λ Α Π Ι Ω Τ Ω Ε Ν Α Μ Φ Ι C C Α Ο
Ρ Ο Τ Ο Υ Α // Χ Ι Α Α Μ Φ Ι C C Ε Ο C Χ Ε Ι Ρ Ο Γ Ρ Α Φ Ο Ν Κ Ρ Ι Τ Ο Δ Α .
. Υ Δ Ω Ρ Ο Θ Ε Ο Υ Δ Ε Λ Φ Ο Υ Υ Π Ε Ρ Ζ Ω Π Υ Ρ Α Ν Μ Ε Ν Α [Ν]
Ρ Ο Υ /// Υ ¯ Α Μ Φ Ι C C Ι Δ Α Π Α Ρ Ο Υ C Α Ν Κ Α Ι Κ Ε Λ Ε Υ Ο Υ C Α Ν /////// Α
Ν Υ Π Ε Ρ Α Υ Τ Α Ν Ε Π Ε Ι Ε Λ Ε Γ Ε Ν Α Υ Τ Α Γ /// /// Μ Α Τ Α Μ Η Ε Ι Δ Ε Ν Α Ι Α Π Ε
Ο Τ Ο Ζ Ω Π Υ Ρ Α Μ Ε Ν Α Ν Δ Ρ Ο Υ Α Μ Φ Ι C C Ι C Τ Ο //////// Κ Λ Α Π Ι Ω Τ Ω Ε Ν Α Μ [Φ]
C C Α C Ω Μ Α Ο Ι Κ Ο Γ Ε Ν Ε C Ω Ο Ν Ο Μ Α Ν Ι Κ Ο C Τ . . . Ο C Μ Ν Ω Ν Τ Ρ Ι Ω Ν Κ Α Ι
. . . Τ Ε Ι Μ Α Ν Λ /////// Ω Π Α C Α Ν Π Α Ρ Α Μ Ε Ι Ν Α Τ Ω . . Κ Ο C Τ Ρ Α Τ Ο C Ζ Ω Π Υ Ρ Α
. . . . Τ Α Τ Ο [Ν] . . . . . Α C Χ Ρ Ο Ν Ο Ν Π Α Ν Π Ο Ι Ω Ν Τ Ο Ε Π Ι Τ Α C C Ο Μ Ε Ν Ο Ν Γ Α //////
. . . . C Τ Ω Δ Ε Ν Ι Κ Ο C Τ Ρ ////////////////////////////////// ¯ Α Τ ///////////////////////////// ¯ Ο Ν
. . . . . . Ο C Κ Α Ι Α Ν //

Quas uncis inclusimus litteras, Lollingius non iam invenit in lapide.

[Θεο]ὶ [τύ]χαν ἀγαθάν. [Ἄρχοντος ἐν Ἀμφίσσᾳ | Ἀ]ρχικλέος τοῦ Δαμοφίλου, μη[ν]ὸ[ς] Πανάμ[ου, | Θ]εο[κ]ο[λ]έοντος δὲ τῷ Ἀσκλαπιῷ τῷ ἐν Ἀμφίσσᾳ Θ[εομβ] ρότου Ἀ[ρ]χία Ἀμφισσέος, χειρόγραφον Κριτοδά[μ|ο]υ Δωροθέου Δελφοῦ ὑπὲρ Ζωπύραν Μενάν[δ]|ρου [Θ]υγ(ατέρα) Ἀμφισσίδα παροῦσαν καὶ κελεύουσαν [γρ]ά[φει]|ν ὑπὲρ αὐτάν, ἐπεὶ ἔλεγεν αὐτὰ γ[ράμ]ματα μὴ εἰδέναι· ἀπέ[δ]|οτο Ζωπύρα Μενάνδρου Ἀμφισσὶς τῷ [Ἀσ]κλαπιῷ τῷ ἐν Ἀμφ[ί]σσᾳ σῶμα οἰκογενές, ᾧ ὄνομα Νικόστ[ρατ]ος, μνῶν τριῶν, καὶ | [τὰν] τειμὰν ἀ[πέχ]ω πᾶσαν. παραμεινάτω (δὲ) [Νι]κόστρατος Ζωπύρᾳ | [πάν]τα τὸν [τᾶς ζω]ᾶς χρόνον πᾶν ποιῶν τὸ ἐπιτασσόμενον πα[ρὰ] Ζωπύρας. ἔ]στω δὲ Νικόστρ[ατος πάντ]α τ[ὸν βί]ον | [ἐλεύθερ]ος καὶ ἀν[έφαπτος . . . .].

Titulus primo a. Chr. n. saeculo utique non antiquior, fortasse etiam recentior. In supplendo quod aliquot locis a prioribus editoribus mihi discedendum fuit (vs. 2. 3. 10), ad Lollingii apographum accuratius referendum est. Vs. 9 nolui cum Bechtelio μν[ᾶ]ν emendare, quia forma volgaris illa aetate facillime immisceri poterat.

---

319 Marmor fractum a dextra, a reliquis partibus integrum, a. 0,40, l. 1,00, Amphissae (*Salona*) in domo, quam possidebat olim Panagiotakis Pappakostas Tzamálas, nunc possidet Aspasia eius vidua. Edd. A. Conze et A. Michaëlis *Annali dell' Inst. arch. Rom.* XXXIII (1861) p. 75 n. 28. Exscripsit Lolling.

Λ Λ Ι Τ Ε Ι Μ Ο C Λ
Λ Υ Τ Ο Υ Λ Ρ Ι C Τ Ο Π Ι
Λ Υ Τ Ω Δ Ο Θ Η Ν Λ Ι Ε
Λ Α Ν Ε Ι Ο Ν Τ Η Π Ο Λ Ι Λ Ι ///

Λαίτειμος Ἀ[ριστοπείθους ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ] | αὐτοῦ Ἀριστοπ[είθους . . . .] | αὐτῷ δοθῆναι ε . . . .] [δ]άνειον τῇ πόλ(ε)ι ἀ . . . .

Haec dedicatio sine dubio imperatorum Romanorum aetate facta est. Duorum primorum versuum supplementis certe argumenti rationem assecutus esse mihi videor; vs. 3. 4 obscuri sunt. Nam perspicitur quidem, hic de pecunia mutua data dici, sed neque quis a quo acceperit intellegitur, neque quaenam huic negotio intercedat necessitudo cum dedicatione. De nomine quod est Λαίτειμος ambiguum iudicium est; nam proclivis quidem est coniectura, iota mutum hic perperam adiungi vocali productae, ut in ingenti numero nominum ab Λᾱ- incipientium hoc quoque habendum sit. At nescio an id quod scriptum est similitudine nominis Attici Λαισποδίας (cf. Meineke F. C. G. II, 1 p. 475) defendatur.

320 Lapis calcarius leucophaeus, a. 0,86, l. 0,48, c. 0,35, inventus in vinea, cuius dominus est Lukas Ketéas, iuxta ecclesiam Panagiae in vico *Kolopetinitza*, sito inter oppida *Salona* et *Galaxidi*. Exscripsit Lolling.

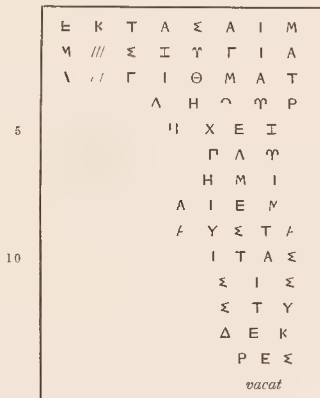

De restituendo monumento, cuius argumentum satis memorabile fuisse videtur, desperandum est, praecipue quia aut utrimque aut certe a dextra scripturam in alio lapide attingente continuatam fuisse apparet; etenim neque vs. 1 et 2 neque 2 et 3 nulla alia littera interposita coniungi possunt. Vel singillatim nihil certi dispicitur nisi paucissima: vs. 1 *ἐκ τᾶς αἰμ[ασιᾶς]*; vs. 2 ..... *μ[ᾶ]ς ζυγία*; vs. 3 *ἴθματ[α]*; vs. 4 fortasse *θύρ[α]*; vs. 7 *ἡμι*....... Ceterum scriptura titulum quarto a. Chr. n. saeculo exaratum probat.

321. 322 Lapis quadratus, a. 0,39, l. 1,25, c. 0,50, Amphissae (*Salona*) in domo, quam possidebat Panagiotakis Pappakostas Tzamálas, nunc possidet eius vidua Aspasia. Utrimque alii lapides adiuncti erant. Edd. A. Conze et A. Michaëlis *Annali dell' Inst. arch. Rom.* XXXIII (1861) p. 75 n. 28 (F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 49 n. 1475). Exscripsit Lolling.

in fronte:

(321)
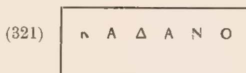

in planicie superiore:

(322)
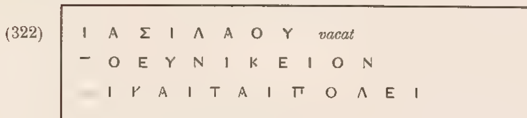

Fragmentum n. 321 ambiguum est, etsi haud absurde conieceris [Νι]*κάδαν ὁ [δᾶμος]* fuisse.

Aliquanto certius est iudicium de titulo n. 322, siquidem id apparet, scripturam per duos contiguos lapides ita dispositam fuisse, ut eorum commissura singuli versus medii diffinderentur. Qua re reputata non dubito haec restituere:

[........ Μν]*ασιλάου*
[*ἐπιτκευάσας τ*]*ὸ* Εὐ*νίκειον*
[*ἀνέθηκε τῷ ἥρω*]*ι καὶ τᾷ πόλει.*

Constat apud Graecos non modo heroum, a quibus quaeque civitas per belli potissimum discrimina auxilium, salutem, victoriam exspectaret, sacra frequentissima fuisse, sed etiam haud raro nominibus propriis heroum hanc vim ac potestatem indicari consuevisse, cuius generis sunt Ἀν*δροκράτης*, Σ*ωτίας*, Σ*ωσίπολις*, Π*ολύστρατος*, Φ*ύλακος* similia. Iam cum Εὐ*νίκειον* per leges sermonis non liceat aliunde atque a nomine proprio Εὔ*νικος* repetere, hoc existimaverim herois cuiusdam Amphissensium fuisse, cuius sacellum vetustate dilapsum ille, quisquis fuit, Mnasilai filius refecit (cf. I, 1827; F. Deneken apud Roscherum *Lexicon der griech. und röm. Mythologie* I, 2 p. 2479 sqq.). Nomen quod est Mnasilaus Amphissae frequentius fuit, quam ut ex eo certius quicquam de aetate tituli colligas: Mnasilaus Damoclis f. Amphissensis est apud Wescher-Foucart *Inscr. de Delphes* n. 145, 3, Damocles Mnasilai f. n. 426, 18, idem cum Praxidamo fratre n. 428, 14, Phestio Mnasilai f. n. 163, 2, Mnasilaus n. 390, 11. Litteratura titulum altero a. Chr. n. saeculo utique non antiquiorem indicat.

323 'In Achaia apud Soloneum Phocidis oppidum prope Delphos ad X mil.' Cyriacus p. VIII n. 65. Ex suis et Cyriaci schedis ed. Muratorius T. III p. MDCCLXXV, 6 (Boeckh C. I. G. 1761; Lebas *Inscr.* II, 1020). Lollingius frustra quaesivit. Oppidum hodiernum *Salona*, quod Amphissae veteris locum tenet, a Cyriaco significari monuit Boeckhius.

ΠΟΛΥΕΤΙΟΥΓΟΝΤΗΝ
ΑΚΡΕΙΒΕΑΦΙΛΑΔΙΑ
ΤΗΡΕΚΤΗΝΙΔΙΗΝ

Ψ Β

.... | *ἀκρειβέα, Φίλα [ἁ μ]ά|τηρ ἐκ τ[ῶ]ν ἰδί[ω]ν.* | *ψ(αφίσματι) β(ουλᾶς).*

Primus versus ita corruptus, ut insanabilis videatur. Ne id quidem, quod Boeckhius statuebat propter litteras finales ΤΗΝ, quem articulum feminini generis putabat, mulieris hoc monumentum esse, certum est. Immo *ἀκρειβέα* vs. 2 magis in virum cadit neque omnino hoc adiectivum per se elogii locum tenere credibile est, sed referendum ad nomen aliquod appellativum quod officium aut magistratum significet. Illud *τὴν* vero eo magis ambiguum est, quia vs. 2 extr. certum tenemus exemplum vocalis *ᾱ* pro *η* usurpatae, et vs. 3 bis Η pro Ω perperam lectum videmus. Quare haud absurde quispiam in ΓΟΝΤΗΝ latere suspicetur ΠΟΛΙΤΩΝ; nam in dialecto non iam vigente, sed artificio quodam quasi ab inferis excitata hanc formam volgarem non magis miraberis quam *μνῶν* n. 318, 9. Genetivum vero facile tibi persuaseris a nomine illo pendere, ad quod *ἀκρειβέα* referatur, veluti [*ἔκδικον τῶν*] [*π*]*ο*[*λι*]*τ*[*ῶ*]*ν ἀκρειβέα*. Sed cum hac sententia rursus pugnat initium versus primi, de quo vix quicquam certi dici licet; genetivum nominis proprii Π*ολυετίου* hic scriptum fuisse non uno nomine improbabile est.

324 Amphissae. Ed. Lebas *Inscr.* II, 1021. Lollingius frustra quaesivit.

ΦΟΙΔΕΛΦΟΝΕΠΟΙΗϹΑΝ...ΚΑΙ...

Si modo haec recte exscripta sunt, videtur legendum esse [....... *Δελ*]*φοὶ Δελφὸν ἐποιήσαν*[*το*] *καὶ* .... ex notissimo sermonis Graeci usu; cf. Demosth. XXXVI, 47. LIX, 89.

325 Tabula lapidis calcarii, a. 0,50, l. 0,16; a dextra exstat margo, superficies admodum detrita. Inventus lapis prope vicum *Kolopetinitza*, situm inter *Salona* et *Galaxidi*, exstat in ipso vico inaedificatus in domo privata, quam possidet Elias Daniskas. Exscripsit Lolling.

ΕΑΝ
ΝΑΜΕΙ
ΣΠΑΕ8Σ

Vs. 2 [*δυ*]*νάμει* fuisse videtur. Reliqua obscurissima.

326 Lapis calcarius leucophaeus obiter laevigatus, a. 1,47, l. 0,50, c. 0,19, inaedificatus in septentrionali pariete ecclesiolae ἁγίας Τριάδος, quae est decem minutarum intervallo ab oppido Amphissa ad eam regionem, quae spectat inter meridiem et occidentem solem. Exscripsit Lolling.

Ν Ι Κ Α Ρ Ψ Ο

Νικάρχω.

---

327 Lapis calcarius durus albus ex monte Parnasso oriundus; undique exstat margo praeter angulum dextrum inferiorem. A. 0,74, l. 0,57, c. 0,20. Ad scalas domus Christi Portokalákis in orientali margine oppidi Amphissae (*Salona*). Ed. Wescher-Foucart *Inscriptions recueillies à Delphes* n. 478 (praef. p. VIII). Exscripsit Lolling.

Κ Α Λ Λ Ε Ν Ι Κ Α
Θ Λ Υ Ν Ι Ο Υ
Λ Γ Η Σ Α Ν Δ Ρ Ο ///
Ξ Ε Ν Α Ν Θ Ο Υ
Κ Λ Ε Ω C
(Κ Α Λ Λ Ι Κ [Ρ] Λ [Τ] Ε [Ο] Σ)
Δ Α Μ Ο Τ Ι Μ Ο Υ
Τ Ι [Μ Η Σ] Ι Λ [Α]
(Θ [Ε] Λ [Γ Ε] Ν [Ε] Ο Σ)
Π Υ Θ Ω Ν Ο Σ
Ε Π Ι Κ Τ Η Τ Ο C
(Π Ρ Α Ξ Ι Δ Α Μ Ο Υ)
Τ Ι ////// / //////////////////
(Α Ν Δ Ρ Ο Ν Ι Κ Ο Σ)

Intra uncos eas litteras addidi ex Wescheri et Foucarti exemplo, quas Lollingius non iam invenit in lapide. Quas ex Lollingii apographo mutilas exhibui, eae apud Wescherum et Foucartum integrae sunt. Sed versus 3. 13. 14 apud editores Francogallos omnino desiderantur. Versus 6. 9. 12. 14 intra planicies excavatas non insculptis sed anaglyphi instar prominentibus litteris exarati sunt.

Καλλενίκα.
Ὀλύν[π]ου.
Ἀγ[ή]σα[ν]δρο[ς].
Ξενά[ν]θου.
Κλέως.
Καλλικράτεος.
Δαμοτίμου.
Τιμησίλα.
Θεαγένεος.
Πύ[θ]ωνος.
Ἐπίκτητος.
Πραξιδάμου.
Τι . . . .
Ἀνδρόνικος.

Novem hic leguntur genetivi, tres certi nominativi (vs. 1. 11. 14), duorum nominum (vs. 3. 13) forma ambigua est. Inde apparet genetivos hic non paternae originis significationem habere, sed unumquodque nomen per se poni, ut quattuordecim hominum, sine dubio cognatorum, eodem loco sepultorum epitaphia agnoscenda sint. Genetivus in titulis sepulcralibus per illas regiones non insolitus est, aut addito μνᾶμα (n. 81. 219) aut nudus (n. 53. 291. 295. 298. 328. 337. 338. 343. 345); atque in nonnullis ex horum titulorum numero eadem ratione atque hic promiscue cum nominativo usurpatur. Memorabile est Xenanthum Amphissensem in titulo Delphico apud Wescherum et Foucartum *Inscr. rec. à Delphes* n. 386, 12 (a. 178/7 a. Chr.) commemorari, in alio vero n. 405, 3 (a. 189/8 a. Chr.) Agesandrum Pythonis filium, quod nomen utrumque hic inter eiusdem familiae homines redit. Theagenes Menandri f. Amphissensis est *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 417 n. 28, Theagenes Agiae f. p. 418 n. 31 (a. 188/7 a. Chr.), in eodem titulo habes Damotimum Amphissensem. Neque litteratura obstat, quominus hoc monumentum sepulcrale secundo a. Chr. n. saeculo vindicemus. De nominis Καλλενίκα scriptura cf. n. 13, 1. 50.

---

328 Lapis calcarius leucophaeus, a. 0,62, l. 0,34, non laevigatus nisi in superiore parte planiciei anticae; inferior pars sine dubio terrae immissa erat. Prope oppidum Amphissam, fere quindecim minutarum intervallo ad viam, quae Topoliam fert. Exscripsit Lolling.

Δ Α Μ Ω Σ

Δαμῶς. Cf. adn. ad n. 327.

---

329 Tabula lapidis calcarii, a. 0,48, c. 0,16, inaedificata ad scalas quasdam in domo vici *Kolopetinitza*, siti inter *Salona* et *Galaxidi*, quam possidet Elias Daniskas. Titulus in latere angustiore lapidis, qui a superiore parte fractus est. Exscripsit Lolling.

Ν
Υ Ι Δ Ε Ι

Nihil certi dispicitur.

II.

CHALIVM.

330 Lapis a Dawkinsio haud longe a Basilico prope Asopum inventus et Oxonium delatus. Praeter hunc titulum etiam n. 331 et 332 habet. Ed. Chandler Marm. Oxon. II, XXIX. 1 (Boeckh C. I. G. 1567; Lebas *Inscr.* II, 580; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 164 n. 232; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 50 n. 1476). De lapidis origine cf. quae disputavit H. L. Ahrens De dialectis I p. 235 not. 1.

Α Γ Α Θ Α   Τ Υ
Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Σ Ξ Ε Ν Ω Ν Ο Σ Ε
Μ Ι Ο Ρ Γ Ε Ο Ν Τ Ο Σ Μ Ι Κ Κ Ω Ν Ο Σ Ε Π
Κ Λ Ε Ο Γ Ε Ν Η Σ Α Λ Κ Ι Θ Ο Ο Υ Α Ι Γ Ι Ε Υ
Ε Υ Ν Ο Υ Σ Ω Ν Κ Α Ι Ε Υ Χ Ρ Η Σ Τ Ο Σ Δ Ι Α Τ Ε
Τ Α Ι Π Ο Λ Ε Ι Τ Ω Ν Χ Α Λ Ε Ι Ε Ω Ν Ε Δ Ο Ξ Ε Τ Α Ι Π Ο
Λ Ε Ι Ε Ν Ε Ν Ν Ο Μ Ω Ι Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α Ι Π Ρ Ο Ξ Ε Ν
Ο Ν Ε Ι Μ Ε Ν Κ Α Ι Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Α Ν Τ Α Σ Π Ο Λ Ι Ο
Τ Ω Ν Χ Α Λ Ε Ι Ω Ν Κ Λ Ε Ο Γ Ε Ν Η Α Λ Κ Ι Θ Ο Ο Υ Α Ι Γ
Κ Α Ι Ε Κ Γ Ο Ν Ο Υ Σ Α Υ Τ Ο Υ Κ Α Ι Ε Ι Μ Ε Ν Α . . Ω Ι Ι Σ Ο
Λ Ι Τ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Α Σ Φ Α Λ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Α Σ Υ Λ Ι Α Ν Κ Α Ι
Μ Ο Υ Κ Α Ι Ε Ι Ρ Α Ν Α Σ Κ Α Ι Γ Α Σ Κ Α Ι Ο Ι Κ Ι Α Σ Ε Ν Κ Τ Η Σ
Κ Α Ι Τ Α Α Λ Λ Α Υ Π Α Ρ Χ Ε Ι Ν Α Υ Τ Ω Ι Π Α Ν Τ Α Ο Σ Α
Τ Ο Ι Σ Α Λ Λ Ο Ι Σ Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο Ι Σ Κ Α Ι Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ
Τ Α Σ Π Ο Λ Ι Ο Σ Υ Π Α Ρ Χ Ε Ι

Ἀγαθᾷ τύ[χα]. Ἄρχοντος Ξένωνος, ἐ[ν Αἰγίῳ δὲ δα]μιοργέοντος Μίκκωνος· ἐπ[ειδὴ] | Κλεογένης Ἀλκιθόου Αἰγιεὺ[ς] | εὔνους ὢν καὶ εὔχρηστος διατε[λεῖ] | τᾷ πόλει τῶν Χαλειέων, ἔδοξε τᾷ πόλει ἐν ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ, πρόξενον εἶμεν καὶ εὐεργέταν τᾶς πόλιο[ς] | τῶν Χαλειῶν Κλεογένη Ἀλκιθόου Αἰγ[ιῆ] | καὶ ἐκγόνους αὐτοῦ, καὶ εἶμεν α[ὐτ]ῷ ἰσο[πο]λιτείαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ [πολέ]μου καὶ εἰράνας καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔνκτησ[ιν], | καὶ τὰ ἄλλα ὑπάρχειν αὐτῷ πάντα ὅσα [καὶ] | τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέτ[αις] | τᾶς πόλιος ὑπάρχει.

Huius lapidis, qui titulos n. 330. 331. 332 habet, originem Boeoticam Boeckhius demonstrare conatus est allato Theopompi apud Stephanum Byz. s. v. Χαλία testimonio de oppidulo Boeotico, cuius nulla alia memoria exstat. Contra quem Ahrensius verissime monuit, neque nominis formam quadrare (ἐν Χαλείῳ est n. 331, 1) neque probabile esse horum titulorum aetate illud oppidum etiamtum sui iuris fuisse (si modo unquam fuit, cf. quae de Medeone disputavi ad n. 32), neque dialectum qualis hic esset ulla aetate in Boeotia usitatam fuisse. Quae omnia optime quadrare in Chalium Locrorum occidentalium, cuius cives etiam cum Aegiensibus (n. 330, 4. 9) commercium habuisse multo probabilius esse quam illos Boeotos mediterraneos. Sed quod fundamentum fuisse videtur opinionis Boeckhianae, id ne Ahrensius quidem sustulit. Etenim Asopi fluvii nomen in causa erat, cur ille de Boeotia potissimum cogitaret; qua de re Ahrensius nihil dixit, nisi Chalium Locrorum Ozolarum ab Asopo non multo remotius esse, quam Chaliam oppidulum Boeoticum. Verum enimvero Peloponnesiacum potius flumen, quod Sicyona praeterfluit, significari ex loci *Vasiliko* (rectius *Vasilika*) mentione apparet; id enim est nomen vici hodierni, qui Sicyonis veteris locum tenet (cf. Bursian *Geogr. von Griechenland* II p. 27). Illuc vero facillimo negotio navi ex opposita sinus Corinthii ora, ubi situm erat Chalium, lapidem deportari potuisse luce clarius est, cum omnium maxime incredibile sit, eum Chalia Boeotorum Sicyona pervenisse.

Antiquissimum ex his tribus titulis n. 332 esse sponte patet; reliqui duo monumenti iam erecti basi incisi sunt. Sed non est, cur magnum temporis spatium intercedere existimemus. Aetatis notam paullo certiorem observavit Bechtelius, monens Aristarchum Laïadae f. Amphissensem (n. 331, 7) aut patrem aut filium (mero calami lapsu nepotem dicit) esse Laïadae Aristarchi filii, qui anno 173/2 a. Chr. Apollini Pythio servas duas, Nicostratam et Olympiada, venumdedit (Wescher et Foucart *Inscr. rec. à Delphes* n. 191, 5). Sed mihi quidem filius potius quam pater illius Laïadae esse videtur hic Aristarchus, ita ut paullo post medium saeculum a. Chr. n. alterum tituli exarati sint. Namque Cleogenis Aegiensis (n. 330, 3. 9) patrem Alcithoum non diversum existimo ab eo, qui apud Polybium XXVIII, 12, 9. 19, 3 vocatur Ἄλκιθος Ξενοφῶντος Αἰγιεύς, sive levissimo errore ΑΛΚΙΘΟΟΣ in ΑΛΚΙΘΟΣ abiit, sive utraque forma usitata fuit, ut δορυξόος, δορυξός aliaque id genus. Illius vero Alcithi sive Alcithoi legatio a Polybio commemorata incidit in annum 169 a. Chr., ut eius filium Cleogenem Aristarchi Laïadae f. Amphissensis aequalem fuisse consentaneum sit.

---

331 In altero eiusdem lapidis latere, qui habet titulum n. 330. Ed. Chandler Marm. Oxon. II, XXIX, 1 (Boeckh C. I. G. 1607; Lebas *Inscr.* II, 581; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 50 n. 1477). Cf. quae uno lapidis loco denuo examinato adnotavit H. Roehl *Beiträge zur griechischen Epigraphik*, Berolini 1876 p. 4.

[*Textum vide pag. 79.*]

Var. lect. Vs. 2 med. ΑΙΡΑΣΤΥΩΝΟΣ Chandler. Sed Roehlius hanc lectionem admodum incertam, ac sibi ΑΠΑΣΤΥΩΝΟΣ aut ΑΓΡΑΣΤΥΩΝΟΣ potius in lapide fuisse videri indicavit.

Ἄρχον[τος ἐν μὲ]ν Χαλείῳ Ἀλεξίνου, μηνὸς Καρείου, ἐν δὲ Ἀμφίσσᾳ ἄρχοντο[ς Ἀριστά]ρχου, μηνὸς Ἀ[γρ]αστυῶνος, ἀπέδοτο Κλεογένης Ἀνδρονίκου | Ἀλεῖος ἐν Ἀμ[φίσ]σᾳ ἐνεργα[ζ]όμενος σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Δημήτριος, τὸ γένος Λαοδικῆ, ἐπ' [ἐλευ]θερίᾳ τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Νασιώτᾳ τιμᾶς ἀργυρίου δραχμᾶν χιλιᾶν· τὰν τιμὰν ἀπέχει πᾶσαν. [β]εβαιωτὴ[ρ κ]ατὰ τὸ σύμβολον Φί[λ]ιος Χαλειεύς. τᾶς ὠνᾶς τὸ ἀν[τίγρα]φον φυλάσσοντι οἱ θεοκόλο[ι τοῦ] Ἀπόλλωνος τοῦ Νασιώτα, Φιλόξενος Νικία, Εὐχανδρίδας Νικάνδρου Χαλειεῖς, ἐν δὲ Ἀμφίσσᾳ Ἀρίσταρχος Λαϊάδα. μάρτυρες· Φιλόξενος, Νικ[ό]λαος, Πέ[τα]λος, (Ν)ικόλαος, Θοφά[νης], Ξενί[ας], Καλλιτέλης, Πολυξενίδας, Ἀλεξῖν[ος], Ξενόσ[τρατος].

ΑΡΧΟΝ . . . . . . ΓΧΑΛΕΙΩΙΑΛΕΞΙΝΟΥΜΗΝΟΣΚΑΡΕΙΟΥΕΝΔΕΑΜΦΙΣΣΑΙΑΡ
ΧΟΝΤΟ . . . . . . ΡΧΟΥΜΗΝΟΣΑΙΙΑΣΤΥΩΝΟΣΑΠΕΔΟΤΟΚΛΕΟΓΕΝΗΣΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ
ΑΛΕΙΟΣΕΝΑΜ . . . ΣΑΙΕΝΕΡΓΑ . ΟΜΕΝΟΣΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝΩΙΟΝΟΜΑΔΗΜΗΤΡΙΟΣΤΟΓΕ
ΝΟΣΛΑΟΔΙΚΗΕΠ . . . . ΘΕΡΙΑΙΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΝΑΣΙΩΤΑΙΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΔΡΑΧΜΑΝΧΙΛΙΑΝΤΑΝΤΙ
ΜΑΝΑΠΕΧΕΙΠΑΣΑΝ . ΕΒΑΙΩΤΗ . . ΑΤΑΤΟΣΥΜΒΟΛΟΝΦΙΔΙΟΣΧΑΛΕΙΕΥΣΤΑΣΩΝΑΣΤΟΑΝ . . . . .
ΦΟΝΦΥΛΑΣΣΟΝΤΙΟΙΘΕΟΚΟΛΟ . . . . ΑΠΟΛΛΩΝΟΣΤΟΥΝΑΣΙΩΤΑΦΙΛΟΞΕΝΟΣΝΙΚΙΑΕΥΧΑΝΔΡΙΔΑΣ
ΝΙΚΑΝΔΡΟΥΧΑΛΕΙΕΙΣΕΝΔΕΑΜΦΙΣΣΑΙΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣΛΑΙΑΔΑΜΑΡΤΥΡΕΣΦΙΛΟΞΕΝΟΣΝΙΚ . .
ΛΑΟΣΠΕ . . . ΛΟΣΙΚΟΛΑΟΣΘΟΦΑ . . . . ΞΕΝΙ . . ΚΑΛΛΙΤΕΛΗΣΠΟΛΥΞΕΝΙΔΑΣΑΛΕΞΙΝ . .
ΞΕΝΟΣ . . . .

De tituli aetate et origine cf. quae adnotavi ad n. 330. Nomen mensis vs. 2, etsi ne post Roehlii collationem quidem de litteris plane constat, tamen Ἀγραστυῶνος fuisse apparet ex aliarum inscriptionum testimoniis a Bechtelio allatis, quae ut in alterius syllabae vocali magnopere variant (Ἀγραστυῶνος Wescher-Foucart n. 247, 1. 248, 2; Ἀγρεστυῶνος n. 92, 1; Ἀγροστυῶνος n. 215, 1; Ἀγρυστυεῶνος n. 256, 2), sic constanter omnes consonas γρ exhibent. Nomina propria vs. 5 sqq. sollerter restituit Bechtelius, monens Petalum Chaliensem (vs. 9) in titulis Delphicis apud Haussoullierum *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 430 n. 44. 45 inveniri. Nomen Θοφάνης simile est eorum, de quibus dixi I, 39.

---

332 In tertio latere eius lapidis, qui habet titulos n. 330 et 331. Ed. Chandler Marm. Oxon. II, XXIX, 1 (Boeckh C. I. G. 1594; Lebas *Inscr.* II, 579).

ΤΟΝΥΙΟΝ
ΝΑΠΟΛΛΩΝΙ

. . . . . τὸν υἱὸν . . . . . . ν Ἀπόλλωνι.
Cf. adn. ad n. 330. Apollo sine dubio Νασιώτας (n. 331, 4) est.

III.

OEANTHEA.

333 Tabula ahenea utrimque inscripta, inventa Oeantheae (*Galaxidi*), delata Corcyram in collectionem Woodhousii, unde pervenit ad Taylorum consulem Britannicum in eadem insula, cuius post mortem quid hac tabula factum sit, ignoratur. Ed. I. N. Oeconomides, Λοκρικῆς ἀνεκδότου ἐπιγραφῆς διαφώτισις, ἐν Κερκύρᾳ 1850 (inde tabulam cum parte commentarii repetivit et prolegomena addidit L. Ross *Alte lokrische Inschrift von Chaleion oder Oeantheia, mit den Bemerkungen von I. N. Oekonomides herausgegeben*, Lipsiae 1854; item tabulam Oeconomidis expressit Rangabé *Ant. Hell.* 356*b*). Ex ectypo chartaceo vera tabulae magnitudine repraesentavit H. Roehl I. G. A. p. 73 n. 322 (Imagines ed. 1 p. 18 n. 2. ed. 2 p. 23 n. 2; E. L. Hicks *Manual of Greek historical inscriptions* p. 43 n. 31; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 114 n. 94. ed. 2 p. 163 n. 230; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 53 n. 1479; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 238 n. 232; Roehlii tabulas nos quoque repetimus). Cf. quae de titulo disputaverunt A. Kirchhoff Philologi XIII p. 1 sqq.; W. Dittenberger Index lect. Halens. hiem. 1885/6 p. XII; A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 144; E. Meyer *Forschungen zur alten Geschichte* p. 307 sqq.

[*Textum vide pag. 80.*]

A

I § 1 Τὸν ξένον μὴ ἄγην ἐτᾶς Χαλεΐδος τὸν Οἰανθέα, μηδὲ τὸν
Χαλειέα ἐτᾶς Οἰανθίδος, μηδὲ χρήματα αἴ τι συ|λῷ· τὸν δὲ
I § 2 συλῶντα ἀνάτω(ς) συλῆν. — Τὰ ξενικὰ ἐθαλάσ(σ)ας ἄγην |
I § 3 ἄσυλον, πλὰν ἐλιμένος τῶ κατὰ πόλιν. — Αἴ κ' ἀδίκω(ς) συλῷ,
τέ|τορες δραχμαί· αἰ δὲ πλέον δέκ' ἀμαρᾶν ἔχοι τὸ σῦλον, ἡ|μιό-
I § 4 λιον ὀφλέτω ϝότι συλάσαι. — Αἰ μεταϝοικέοι πλέον μηνὸς ἢ
ὁ Χαλειεὺς ἐν Οἰανθέᾳ ἢ Ὠιανθεὺς ἐν Χαλειῷ, τᾷ ἐπιδαμίᾳ δίκᾳ
II § 1 χρήστω. — Τὸν πρόξενον, αἰ ψευδέα προξενέοι, διπλ. είῳ θῳήστω.

B

II § 2 Αἴ κ' ἀνδιχάζωντι τοὶ ξενοδίκαι, ἐπωμότας ἐλέσται ὁ ξένος
ὡπάγων τὰν δίκαν ἐχθὸς προξένω καὶ ϝιδιοξένω ἀριστίνδαν,
ἐπὶ μὲν ταῖς μναια|ίαις καὶ πλέον πεντεκαίδεκ' ἄνδρας, ἐπὶ (δὲ)
II § 3 ταῖς | μειόνοις ἐννέ' ἄνδρας. — Αἴ κ' ὁ ϝαστὸς ποὶ τὸν ϝ|α-
στὸν δικάζηται κα(τ) τᾶς συνβολᾶς, δαμιωργὼς | ἐλέσται τὼς
II § 4 ὁρκωμότας ἀριστίνδαν τὰν πε|ντορκίαν ὀμόσαντας. — Τὼς ὁρκω-
μότας τὸν αὐτὸν ὅρκον ὀμνύην, πληθὺν δὲ νικῆν.

A

:ΤΟΝ+ΕΝΟΝΜΕΗΑΓΕΝ:ΕΤΑΣΨΑΛΕΙΔΟΣ:ΤΟΝΟΙΑΝΘΕΑΜ
ΕΔΕΤΟΝΨΑΛΕΙΕΑ:ΕΤΑΣΟΙΑΝΘΙΔΟΣ:ΜΕΔΕΨΡΕΜΑΤΑΑΙΤΙΣΥ
ΛΟΙ:ΤΟΝΔΕΣΥΛΟΝΤΑΑΝΑΤΟΣΥΛΕΝΤΑ+ΕΝΙΚΑΕΘΑΛΑΣΑΣΗΑΓΕΝ:
ΑΣΥΛΟΝ:ΠΛΑΝΕΛΙΜΕΝΟΣ:ΤΟΚΑΤΑΠΟΛΙΝ:ΑΙΚΑΔΙΚΟΣΥΛΟΙ:ΤΕ
ΤΟΡΕΣΔΡΑΨΜΑΙ:ΑΙΔΕΠΛΕΟΝΔΕΚΑΜΑΡΑΝΕΨΟΙΤΟΣΥΛΟΝΗΕ
ΜΙΟΛΙΟΝΟΦΛΕΤΟFΟΤΙΣΥΛΑΣΑΙ:ΑΙΜΕΤΑFΟΙΚΕΟΙΠΛΕΟΝΜΕΝΟΣΕ
ΟΨΑΛΕΙΕΥΣΕΝΟΙΑΝΘΕΑΙΕΟΙΑΝΘΕΥΣΕΝΨΑΛΕΙΟΙΤΑΙΕΠΙΔΑΜΙΑΙΔΙΚΑΙΨ
ΡΕΣΤΟ:ΤΟΝΠΡΟ+ΕΝΟΝ:ΑΙΨΕΥΔΕΑΠΡΟ+ΕΝΕΟΙ:ΔΙΠΛ
FΙΟΙΘΟΙΕΣΤΟ

B

ΑΙΚΑΝΔΙΨΑΖΟΝΤΙ:ΤΟΙ+ΕΝΟΔΙΚΑΙ:ΕΠΟΜΟΤΑΣ:ΗΕΛΕΣ
ΤΟ:Ο+ΕΝΟΣ:ΟΠΑΓΟΝ:ΤΑΝΔΙΚΑΝ:ΕΨΘΟΣΠΡΟ+ΕΝΟ
ΚΑΙFΙΔΙΟ+ΕΝΟ:ΑΡΙΣΤΙΝΔΑΝ:ΕΠΙΜΕΝΤΑΙΣΜΝΑΙΑ
ΙΑΙΣ:ΚΑΙΠΛΕΟΝ:ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΑΝΔΡΑΣ:ΕΠΙΤΑΙΣ
ΜΕΙΟΝΟΙΣ:ΕΝΝΕΑΝΔΡΑΣ:ΑΙΚΟFΑΣΤΟΣΠΟΙΤΟΝF
ΑΣΤΟΝΔΙΚΑΖΕΤΑΙΚΑΤΑΣΣΥΝΒΟΛΑΣ:ΔΑΜΙΟΡΓΟΣ
ΗΕΛΕΣΤΑΙ:ΤΟΣΗΟΡΚΟΜΟΤΑΣΑΡΙΣΤΙΝΔΑΝΤΑΝΠΕ
ΝΤΟΡΚΙΑΝΟΜΟΣΑΝΤΑΣ:ΤΟΣΗΟΡΚΟΜΟΤΑΣΤΟΝΑΥΤΟ
ΝΗΟΡΚΟΝΟΜΝΥΕΝ:ΠΛΕΘΥΝΔΕΝΙΚΕΝ

Tabulam, cuius egregia est utilitas in re iudiciali Graecorum cognoscenda, Oeconomides sobrio iudicio satis habuit quinto a. Chr. n. saeculo certe non recentiorem significasse; sed ne antiquiorem quidem esse post mirum L. Rossii errorem, qui usque ad septimum saeculum ascenderat, Kirchhoffius ex litteratura collegit, quae nullum usquam remotioris antiquitatis indicium haberet; immo litterarum H et Θ formas recentiores, ex quibus illa constanter, haec praeter unum antiquioris exemplum (vs. 7) ubique usurparetur, vix multo ante initium belli Peloponnesiaci haec insculpta testari. Idem cadere in litteram coppa hic iam non usurpatam (ὁρκωμότας, ὅρκος). Utroque nomine n. 334 paullo antiquiorem videri. Vice versa illic EI et OY scribuntur, ubi hic E et O legimus. Quod in tanta similitudine titulorum utrum ad meram scribendi consuetudinem referendum sit, an ad pronuntiationis discrimen, etsi vix pro certo deliberari potest, tamen hoc mihi quidem probabilius est, quare malui hic ubique ω et η scribere.

Quae hucusque disputata sunt, ad utramque tabulae planiciem aeque spectant. Sed non fefellit homines doctos, duas distinguendas esse manus, quarum altera partem anticam praeter postremum enuntiatum, altera hoc ipsum et totam planiciei posticae inscriptionem exarasset. Discrimen praecipue in litterarum ἄλφα (A A), γάμμα (Γ <), μῦ (M M), νῦ (N N) figura cernitur. Neque vero litteraturae modo, sed etiam argumenti differentiam inter has duas partes intercedere iam pridem observatum est, etsi Meyerus demum luculentissime demonstravit, non unius foederis duas partes, sed duo instrumenta diversi generis, nulla re nisi quadam argumenti similitudine inter se coniuncta, in una eademque tabula incisa esse.

I. Pactum de iurisdictione (σύμβολον, συμβολά) inter civitates Oeanthensium et Chaliensium (vs. 1—8). Hoc ab initio mutilum esse cum persuasum habuissent editores, Meyerus negavit hanc opinionem idoneis rationibus inniti; neque enim quicquam hic desiderari. At primum quidem nullum argumenti indicem praemitti utique mirum est, cum vel tabulae prisca sermonis simplicitate insignes eo carere non soleant (cf. n. 334, 1; Olympia V, Inscriptiones p. 3 n. 2. p. 21 n. 9. p. 25 n. 10. p. 27 n. 11. p. 33 n. 13. p. 41 n. 16. p. 45 n. 18). Deinde argumentum nulla ex parte mancum esse concedere non possum. Eiusmodi pactum praecipue de litibus, quae inter utriusque urbis cives intercederent, certa praecepta continere debebat. Iam hic de eorum quidem Chaliensium, qui Oeantheae, et Oeanthensium, qui Chalii habitarent, iudiciis legem tenemus (§ 4 vs. 6—8). At quid iuris sit, si quando Chaliensi, qui non inquilinus sit Oeantheae, cum Oeanthensi lis oriatur aut vice versa, nusquam dicitur; nam quod editores ad hoc causarum genus rettulerunt, quae II § 3 (vs. 14—17) leguntur, id ipsius Meyeri praeclaro invento refutatum est. Neque eo confugere licet, ut eiusmodi praeceptis opus fuisse negemus, quia utraque civitas communi Locrorum foederi interfuerit. Nam si de inquilinorum iudiciis nihil sanctum fuit communibus Locrorum legibus, sed omnia singularum civitatium pactionibus permissa, id quod ex hac tabula apparet, quo iure in illo altero genere id aliter se habuisse statuemus? Quare initium pacti in alia tabula deperdita fuisse persuasum habemus.

§ 1 vs. 1 - 3. *Neque civi Oeanthensi liceat peregrinum ex Chaliensium agro abducere neque civi Chaliensi ex Oeanthensium, neque peregrini bona vi capta pignoris loco auferre; sed quae peregrinus ipse vi cepit, ut pignoris loco teneret, ea illi rursus vi eripere liceat.* In primo enuntiato τὸν Οἰανθέα et τὸν Χαλειέα subiecti, τὸν ξένον obiecti vicibus fungi Kirchhoffius vidit. Postremum vero enuntiatum quum priores ad sequentia rettulissent, ut sic haec coniungerentur τὸν δὲ συλῶντα ἀνὰ τὸ συλῆν τὰ ξενικὰ ἐθαλάσσας ἄγην ἄσυλον, primus Roehlius ab illis diremit, Meyerus vero illam coniunctionem intolerabilem esse compluribus rationibus demonstravit, praecipue quia ἀνὰ τὸ συλῆν gravissimae tautologiae crimen haberent. Quod contra si haec per se enuntiari sumemus et τὸν συλῶντα obiecti accusativum intellegemus, sanissima sententia ei, qui ipse vim fecerit, vim afferri licere statuitur. Ceterum non necessarium videtur cum Kirchhoffio et editoribus plerisque vs. 2 sub finem legere αἴ τι(ς) συλῷ; nam et αἴ τι ad pluralem χρήματα relatum usui sermonis accommodatum est, et subiectum idem est quod antea (τὸν Χαλειέα — τὸν Οἰανθέα), ut id pronomine indefinito indicari opus non sit. Vocem ἀνάτως Meyerus interpretatur '*sine culpa*'; accuratius etiam est '*impune, sine fraude sua*', siquidem ἄτη frequenter damnum significat; cf. ἀνατεί, quod apud Thucydidem VIII, 67, 2 palmari emendatione reposuit H. Sauppius *Ausgewählte Schriften* p. 739. — § 2 vs. 3—4. *Bona peregrinorum, i. e. eorum qui neque Oeanthenses neque Chalienses sunt, e mari abducere liceat impune, excepto tamen portu (utriusque) oppidi.* De portu igitur idem ius statuitur, quod paragrapho prima de agro enuntiatum est, de reliquis maris partibus non item. — § 3 vs. 4—6. *Qui iniuria vim faciet, ei quattuor drachmarum multa pendenda est (et bona capta ilico restituenda); quod si ea plus decem dies retinuerit, sescuplum reddet* (cf. I, 1739, 15 ἐφ' εἱμιολίοι; Olympia V, Inscriptiones p. 41 n. 16, 8 ἡμιολίζοι ἁ πόλις). Vs. 4 ἀδίκω(ς) συλῷ emendavit Kirchhoff, cum Oeconomides verbum compositum ἀδικοσυλῷ agnoscere sibi visus esset, quod non uno nomine improbabile est. — § 4 vs. 6—8. *Qui civis alterius urbis in altera per tempus plus quam menstruum commorabitur, eodem iure iudicioque utetur, quo cives.* Notum est usquequaque per Graeciam distingui solita esse duo peregrinorum alicubi commorantium genera, qui ad tempus ibi versarentur (ξένοι ἐπιδημοῦντες, recentiore aetate nonnunquam παρεπίδημοι) et qui ibi habitarent (μέτοικοι, alibi σύνοικοι aut πάροικοι). Sed ne unquam incertum esset, utrius quisque generis esset, et Athenis et, ut hic videmus, Oeantheae et Chalii sanctum erat, ut quicunque ultra certum tempus maneret, domicilium mutasse existimaretur. Apparet in formula αἰ μεταϝοικέοι πλέον μηνός quandam quasi prolepsin inesse, nam intra menstruum tempus ἐπιδημεῖ, eo exacto demum μέτοικος fit.

II. Lex Oeanthensium de iure litibusque peregrinorum eorumque, qui ordine iudiciorum eodem quo peregrini utuntur (vs. 8—18). Haec non ut illa, quae priore manu exarata sunt, inter duas civitates convenisse, sed unius auctoritate constituta esse primus vidit E. Meyer. Probatur id tertiae paragraphi (vs. 14—17) argumento recte intellecto, neque in reliquis legis partibus quicquam est, quod adversetur. Utrum Chaliensium an Oeanthensium lex sit, pro certo definiri nequit, sed hoc propter locum, ubi aes inventum est, probabilius videtur. Tabulae antiquioris spatium vacuum propterea videtur huic legi inscribendae adhibitum esse, quia utrumque instrumentum ad peregrinorum potissimum res iudiciales spectabat.

§ 1 (vs. 8 -9). *Si proxenus dolo malo munere suo fungetur in fraudem peregrini, cuius causam defendere debet, poenae loco duplum damni, quod illi datum erit, pendet.* Cum antiquitus cives civium potius quam peregrinorum rebus favere consentaneum esset, lege cavendum erat, ne proxeni officium suum desererent. Non hic dici de Chaliensi proxeno Oeanthensium aut Oeanthensi proxeno Chaliensium, sed ad cuiuslibet peregrini civitatis proxenum Oeanthensem haec referri, cum propter ea, quae de alterius inscriptionis argumento et natura supra disputata sunt, tum propterea Meyerus statuit, quia improbabile sit, Locrorum civitates suos invicem cives proxeniae honore affecisse. Quod iudicium, si quid video, insigniter confirmatur eis, quae de Boeotorum et Phocensium institutis supra (I, 262. III, 1. 2) observavimus. Neque vero certum existimo, hic proxenum a peregrina civitate honoris causa electum, non ab ipsis Oeanthensibus magistratus honore praeditum intellegi. Namque hoc quidem proxeniae genus antiquius videtur, quia ipsa vox non tam hospitem publicum indicat, quam eum qui peregrinis praesit eosque tutetur; exempla eius instituti attulit Meyer p. 312 not. 1, qui tamen de eius origine aliter iudicat. De postremis enuntiati verbis multifariam dissentiunt homines docti. Plerique θωϊ' ἔστω scribunt; sed τὰ θώϊα (*multa*) vereor ne auctoritate idonea careat. Quo nomine magis laudanda Oeconomidis et Rossii lectio, qui θωήστω i. e. θῳᾶ ἔστω scribunt; at ex ᾱε apud Locros ut apud Dorienses in crasi et contractione ᾱ nascitur (ἀπιϝοικία n. 334, 1), non η, ut ex ᾶε. Quare malui cum Roehlio unum verbum hic agnoscere, sed unde ille suum θωέστω derivare posse sibi videatur, non intellego, immo θωήστω a θωάω scribendum est. Unde simul apparet, non licere ea quae proxime antecedunt, cum Oeconomide, Rossio aliisque in duas voces διπλεῖ οἱ dirimi, cui conatui etiam obstat digamma omissum in voce ceteroquin eius tenacissima, sed διπλεῖοι ab adiectivo διπλεῖος, quod analogia nequaquam destitutum est, derivari. Manet anacoluthia τὸν πρόξενον — θωήστω pro ὁ πρόξενος θωήστω aut τὸν πρόξενον θωῆσται, sed ea ne in una quidem ex reliquis, quae propositae sunt, lectionibus vitatur et antiquo horridoque huius tabulae sermoni accommodata est. — § 2 (vs. 10—14). *Si iudices peregrinorum dissentient, peregrinus, qui quempiam in ius vocavit, iudices (iuratores) additicios eliget optimos quosque, dummodo ne proxenum aut privatum hospitem suum, in litibus de mina aut de pecunia maiore quindecim, in minoribus novem.* Xenodicarum magistratum etiam

in vicinis Phocidis oppidis fuisse titulus Stiriensis n. 32, 38 docet. Eorum consentientium quidem suffragiis lis dirimitur, dissentientibus vero a peregrino adiciuntur novem aut quindecim cives ab ipso electi; inter quos quod et proxenum et suum privatum hospitem deligere vetatur, recte Meyerus eo refert, quod hi suo officio illius causae favere coguntur. Idem ἀριστίνδαν ad virtutem, non ad generis nobilitatem referri monuit (cf. Olympia V, Inscriptiones p. 95 n. 47, 34). — § 3 (vs. 14—17). *Si civis Oeanthensis alii civi diem dicet ea condicione, ut secundum leges pactionis de peregrinorum iudiciis factae lis instituatur, damiurgi cum iureiurando sanctissimo se obstrinxerint, eligent iudices (iuratores) optimos quosque.* Haec cum antea omnes de lite inter civem Oeanthensem et Chaliensem intellexissent, Meyerus rectissime observavit, verba ὁ ϝαστὸς ποὶ τὸν ϝαστὸν nullo modo ad duarum civitatium cives spectare posse, sed si civis civem in ius vocare diceretur, necessario eiusdem civitatis civem utrumque intellegi. Etenim quia antiquum ius civile Oeanthensium multis obsoletis institutis impeditum esset, commodius visum esse civibus, illo expeditiore et cultiore iudiciorum ordine uti, qui inter cives et peregrinos pactione (συμβολᾷ) constitutus esset; neque fuisse, cur cives eo uti prohiberentur. Sed videmus ad xenodicas has lites non delatas esse; quare summo magistratui civili (δαμιοργοῖς) iudicum eligendorum potestas datur, quos quia non ad alios, ut illi § 2 ad xenodicas, accedunt, sed soli per se iurati iudicant, ὁρκωμότας, non ἐπωμότας vocari consentaneum est. Articulus in voce δαμιοργοί omissus antiqui sermonis est, ad ὁρκωμότας additus significat eos, quibus in quaque lite opus sit, iudices. Damiurgi iurant, se bona fide optimum quemque quem novissent electuros esse, ita ut inter τὰν πεντορκίαν ὀμόσαντας et ἀριστίνδαν arctissima necessitudo intercedat, cf. Olympia V, p. 95 n. 47, 33 sq. (ὅτι ὤμο[σαν αἱρήσεσθαι ἐκ πάν]των ἀριστίνδαν) et locum Festi illic a me allatum. Vs. 15 κα(τ) τὰς συνβολάς editores. Sed cum Delphici quidem tituli singularem habeant (*Bull. de corr. Hell.* V p. 421 n. 34, 4. 5; Wescher-Foucart 53, 6. 9. 213, 6 κατὰ τὰν συμβολάν), genetivus vero cum praepositione κατά coniunctus ea vi, qua reliquarum dialectorum usus accusativum flagitat, duobus aliis exemplis Locrorum sermoni vindicetur (n. 267, 9. 334, 1), τᾶς συνβολᾶς reponere non dubitavi. Ceterum πεντορκίαν interpretes recte iusiurandum per quinque deos intellegunt. — § 4 (vs. 17—18). *Iudices eodem modo iurent, et quod eorum maior pars iudicaverit, ratum sit.* Hoc non ad eos modo, qui proxima paragrapho (vs. 16) ὁρκωμόται dicuntur, sed etiam ad paragraphi secundae ἐπωμότας (vs. 10) referri merito monet Meyer, quia aliter de illorum quidem iureiurando et ordine suffragionum nihil usquam praeciperetur, id quod incredibile esset.

---

334 Tabula ahenea, a. 0,18, l. 0,35, non accurate laevigata, ita ut aliquot locis necessario inter litteras spatia solito maiora relinquerentur, inventa Oeantheae (*Galaxidi*), translata Corcyram in collectionem Woodhousii, unde pervenit ad Taylorum consulem Britannicum in eadem insula; quo defuncto quid hac tabula factum sit, ignoratur. Ed. I. N. Oeconomides Ἐποίκια Λοκρῶν γράμματα τὸ πρῶτον ἐκδοθέντα, Athenis 1869 (inde G. Curtius *Studien zur griech. und lat. Grammatik* II (1869) p. 441; F. Allen ibid. III (1870) p. 212 sqq.). Cum commentario bonae frugis plenissimo repetivit W. Vischer Mus. Rhen. XXVI p. 39 sqq. (*Kleine Schriften* II p. 172 sqq.; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 110 n. 91). Ex ectypo delineatam tituli imaginem exhibet H. Roehl I. G. A. p. 69 n. 321 (Imagines Inscr. Graec. ed. 1 p. 17 n. 1. ed. 2 p. 22 n. 1; E. L. Hicks *Manual of Greek historical inscriptions* p. 117 n. 63; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 161 n. 229; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 51 n. 1478 cum Addendis p. 90; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 234 n. 231 cum commentario p. 346 sqq.; R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach *Recueil des inscriptions juridiques Grecques* p. 180 n. XI; R. Meister cum commentario amplissimo et doctissimo *Berichte der Königl. sächsischen Gesellschaft der Wissenschaften* 1895 p. 272 sqq.; nos quoque Roehlii imaginem repetimus). Cf. quae de titulo disputaverunt C. Bursian *Litterarisches Centralblatt* 1870 p. 154 sqq.; A. Riedenauer Hermae VII p. 111 sq.; E. Egger *Journal des Savants* 1872 p. 29; M. Bréal *Revue archéologique* 1876 p. 115 sqq.; E. Curtius Hermae X p. 237 sqq.; U. von Wilamowitz-Möllendorff *Zeitschrift für Gymnasialwesen* XXXI p. 367; W. Dittenberger Index lect. Halens. hiem. 1885/6 p. XI sqq.; A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 116 sqq.; E. Meyer *Forschungen zur alten Geschichte* p. 291 sqq.

[*Textum vide pag. 83. 84.*]

A Ἐν Ναύπακτον κα(τ) τῶνδε ἀπιϝοικία· Λοϙρὸν τὸν Ὑποκναμίδιον,
ἐπ εί κα Ναυπάκτιος γένηται, Ναυπάκτιον ἐόντα ὅπω(ς) ξένον ὅσια
λανχάν|ειν καὶ θύειν ἐξεῖμεν ἐπιτυχόντα, αἴ κα δείληται. αἴ κα
δείληται, θύειν καὶ λ ανχάνειν κἠδάμω κἠϙοινάνων αὐτὸν καὶ τὸ γέ-
νος καταιϝεί. τέλος το|ὺς ἐπιϝοίϙους Λοϙρῶν τῶν Ὑποκναμιδίων μὴ
φάρειν ἐν Λοϙροῖς τοῖ ς Ὑποκναμιδίοις, φρίν κ' αὖ τις Λοϙρὸς γένη-
ται τῶν Ὑποκναμιδίων. αἰ (κα) | δείλ(η)τ' ἀνχωρεῖν, καταλείποντα
ἐν τᾷ ἱστίαι παῖδα ἡβατὰν ἠδελφεὸν ἐξ|εῖμεν ἄνευ ἐνετηρίων. αἴ
κα ὑπ' ἀνάνκας ἀπελάωνται ἐΝαυπάκτω Λοϙ ροὶ τοὶ Ὑποκναμίδιοι,
ἐξεῖμεν ἀνχωρεῖν, ὅπω ϝέκαστος ἦν, ἄνευ ἐ|νετηρίων. τέλος μὴ φάρειν
§ 1 μηδὲν ὅτι μὴ (μ)ετὰ Λοϙρῶν τῶν ϝεσπαρί|ων. — A — Ἔνορϙον τοῖς
ἐπιϝοίκοις ἐν Ναύπακτον μὴποστᾶμεν ἀ(π' Ὀ)ποντίων| τέ[χ]νᾳ καὶ μα-
χανᾷ μηδεμιᾷ ϝεϙόντας. τὸν ὅρϙον ἐξεῖμεν, αἴ κα δεί|λωνται, ἐπάγειν
μετὰ τριάϙοντα ϝέτεα ἀπὸ τῶ ὅρκω ἑκατὸν ἄνδρας Ὀ ποντίοις Ναυ-
§ 2 πακτίων καὶ Ναυπακτίοις Ὀποντίους. — B — Ὅσστις κα λιποτελέη ι
ἐγ Ναυπάκτω τῶν ἐπιϝοίϙων, ἀπὸ Λοϙρῶν εἶμεν, ἔντε κ' ἀποτείσῃ
§ 3 τὰ νό μια Ναυπακτίοις. — Γ — Αἴ κα μὴ γένος ἐν τᾷ ἱστίᾳ ἦ
ἠ 'χεπάμων τῶν ἐπι|ϝοίϙων ἦι ἐν Ναυπάκτῳ, Λοϙρῶν τῶν Ὑποκναμι-
δίων τὸν ἐπάνχισ τον κρατεῖν, Λοϙρῶν ὅπω κ' ἦ, αὐτὸν ἰόντα, αἴ κ'
ἀνὴρ ἦ ἠ παῖς, τριῶν μ|ηνῶν· αἰ δὲ μή, τοῖς Ναυπακτίοις νομίοις
§ 4 χρῆσται. — Δ — ἘΝαυπάκτω ἀνχωρέ|οντα ἐν Λοϙροὺς τοὺς Ὑπο-
κναμιδίους ἐν Ναυπάκτῳ καρῦξαι ἐν τἀ|γορᾷ, κἠν Λοϙροῖς τοῖ(ς) Ὑπο-
§ 5 κναμιδίοις ἐν τᾷ πόλι, ὧ κ' ἦ, καρῦξαι ἐν | τἀγορᾷ. — E — Περϙοθα-
ριᾶν καὶ Μυσαχέων, ἐπεί κα Ναυπάκτι(ός τι)ς γένητα ι αὐτός, καὶ τὰ
χρήματα τὴν Ναυπάκτῳ τοῖς ἐν Ναυπάκτῳ χρῆσται, τὰ δ' ἐν Λοϙροῖς
B τοῖς Ὑποκναμιδίοις χρήματα τοῖς Ὑποκναμιδί|οις | νομίοις χρῆσται,
ὅπως ἁ πόλις ϝεκάστων νομίζει Λοϙρῶν τῶν Ὑποκν|αμιδίων. Αἴ (κά)
τις ὑπὸ τῶν νομίων τῶν ἐπιϝοίκων ἀνχωρέῃ Περϙοθαριᾶ ν καὶ Μυσα-
§ 6 χέων, τοῖς αὐτῶν νομίοις χρῆσται κατὰ πόλιν ϝεκάστους. | — ϝ —
Αἴ κ' ἀδελφεοὶ ἔωντι τῶ ν Ναύπακτον ϝοικέοντος, ὅπως καὶ Λοϙρῶ ν
τῶν Ὑποκναμιδίων ϝεκάστων νόμος ἐστί, αἴ κ' ἀποθάνῃ, τῶν χ ρη-
§ 7 μάτων κρατεῖν τὸν ἐπίϝοιϙον τῶ κατικόμενον κρατεῖν. — Z — Τοὺς
ἐπιϝοίϙους ἐν Ναύπακτον τὰν δίκαν πρόδιϙον ἀρέσται πο(τ) τοὺς
δ ικαστῆρας, ἀρέσται καὶ δόμεν ἐν Ὀπόεντι κατὰ ϝεος αὐταμαρόν.
Λοϙ|ρῶν τῶν Ὑποκναμιδίων προστάταν καταστᾶσαι, τῶν Λοϙρῶν
τὠπιϝ οίϙω καὶ τῶν ἐπιϝοίϙων τῷ Λοϙρῷ, οἵτινες κἀπι(ϝε)τὲς ἔντιμοι
§ 8 ἔ(ωντι). — H — Ὅσσ|τις κ' ἀπολίπῃ πατάρα καὶ τὸ μέρος τῶν
χρημάτων τῷ πατρί, ἐπεί κ' | ἀπογένηται, ἐξεῖμεν ἀπολαχεῖν τὸν
§ 9 ἐπίϝοιϙον ἐν Ναύπακτον. | — Θ — Ὅσστις κα τὰ ϝεϝαδηϙότα δια-
φθείρῃ τέχνᾳ καὶ μαχανᾷ κα|ὶ μιᾷ, ὅτι κα μὴ ἀνφοτάροις δοκέῃ,
Ὀποντίων τε χιλίων πλήθ|ᾳ καὶ Ναϝπακτίων τῶν ἐπιϝοίϙων πλήθᾳ,
ἄτιμον εἶμεν καὶ χρή|ματα παματοφαγεῖσται. τὠνκαλειμένῳ τὰν δί-
καν δόμεν τὸν ἀρ|χόν, ἐν τριάϙοντ' ἁμάραις δόμεν, αἴ κα τριάϙοντ'
ἁμάραι λείπωντ|αι τᾶς ἀρχᾶς. αἴ κα μὴ διδῷ τῷ ἐνκαλειμένῳ τὰν
δίκαν, ἄτιμ|ον εἶμεν καὶ χρήματα παματοφαγεῖσται, τὸ μέρος μετὰ
ϝο ικιατᾶν. διομόται ὅρϙον τὸν νόμιον. ἐν ὑδρίαν τὰν ψάφιξ ξιν
εἶμεν. καὶ τὸ θέθμιον τοῖς Ὑποκναμιδίοις Λοϙροῖς ταὐ|τᾶ τέλεον
εἶμεν Χαλειέοις τοῖς σὺν Ἀντιφάτᾳ ϝοικεταῖς.

L e x L o c r o r u m H y p o c n e m i d i o r u m d e c o l o n i a N a u p a c t u m m i t t e n d a. Locros orientales, qui e regione Euboeae habitabant, unam civitatem effecisse neque quicquam fidei habere eorum opiniones, qui orientem versus a Daphnunte Opuntios, occidentem versus Epicnemidios incoluisse statuerent, certissimis argumentis evicit Vischer p. 212 sqq. Sed

A

B

quo pacto hic modo Ὀπούντιοι modo Ὑποκναμίδιοι commemorentur, Meyerus demum expedivit, cum Opuntiorum imperio reliqua regionis oppida subiecta fuisse statueret; quare ubi de origine et domicilio hominum quorumpiam diceretur, rectissime gentis nomen poni; magistratus vero, iudicia, omne denique rerum publicarum regimen ad Opuntios solos referri, ut plane eadem ratio inter haec duo nomina intercederet atque inter Ἀθηναῖοι et Ἀττικοί, Σπαρτιᾶται et Λακεδαιμόνιοι, Θηβαῖοι et Βοιωτοί. Quae verissime disputata sunt, nisi quod reliquis exemplis inter se simillimis unum immiscuit ab hac causa plane alienum; etenim Ἀθηναῖος et Ἀττικός non eam habent notionis rationem, quae inter Σπαρτιάτης et Λακεδαιμόνιος, Θηβαῖος et Βοιωτός, Ὀπούντιος et Λοκρός intercedit, sed cum illis comparanda sunt Μεγαρεύς et Μεγαρικός, Κορίνθιος et Κορινθιακός, Λακεδαιμόνιος et Λακωνικός. Quod florentibus Atheniensium rebus sic se habuisse neque Meyerus neque quisquam alius infitiabitur; sed eum usum ab omni tempore obtinuisse neque rerum publicarum mutationibus demum invectum esse intelleget, quicunque omnem ἐθνικῶν et κτητικῶν apud Graecos rationem accurata observatione perspectam habebit; sed hoc fusius exponere non huius loci est. A Locris Hypocnemidiis igitur, quorum imperium penes Opuntios erat, colonia Naupactum missa erat. De hac colonia hic dici luce clarius est. Sed cum plerique ex prioribus, quorum opinionem maxime perspicue exposuit et defendit Meyerus, legem ab Opuntiis propositam agnoscant, Meisterus p. 288 pactum potius inter Opuntios et colonos, qui iam civitatem apud Locros Hypocnemidios exuissent, hic haberi disputat docte sane et subtiliter, neque tamen ita ut mihi persuadeat. Etenim cum ille rectissime iudicet, pactum eiusmodi fieri non potuisse, priusquam coloni ex antiqua civitate discessissent, tamen tabula ipsa cum indice praemisso κατ τῶνδε ἀπιϝοικία, tum eiusmodi locutionibus, qualis est ἐπεί κα Ναυπάκτιος γένηται, demonstrat, coloniam Naupactum deductum iri, non iam deductam esse. In universum igitur Meyerum verum vidisse existimo, quum diceret, hic ea modo iura enumerari, quibus coloni in antiqua patria usuri essent; neque enim Opuntiorum fuisse definire, quid iuris colonis Naupacti esset, sed Naupactiorum, quorum in civitatem illi recipiebantur (cf. tamen quae exposui ad vs. 10. 11). Quod ἔποικοι dicuntur, recte Vischerus inde repetivit, quod in locum iam habitatum mittuntur; nam sic eos ad aliquid, quod iam exstaret, accedere, quare sive antiqui incolae expellerentur sive imperio colonorum subiungerentur sive eodem cum illis iure uterentur, proprie vocem cum praepositione ἐπί compositam usurpari, cum tamen antiquae patriae ratione habita eodem iure ἄποικοι dici possent. Quam nominis definitionem Meyerus amplius comprobavit Charonis frg. 6 et Ephori frg. 73 allatis; pugnare cum ea videtur Thucydidis locus VI, 4, 3: Γέλαν δὲ Ἀντίφημος ἐκ Ῥόδου καὶ Ἔντιμος ἐκ Κρήτης ἐποίκους ἀγαγόντες κοινῇ ἔκτισαν. Sed nescio an hic propterea ἐποίκους dixerit scriptor, quia utraque colonorum pars ad alteram accedit et cum ea coniungitur.

Quando illa colonia missa esset, homines docti initio dissenserunt; hoc sane constabat, id nullo modo fieri potuisse, quo tempore Naupactus ab Atheniensibus capta a Messeniis teneretur (a. 454—404 a. Chr.). At cum Oeconomides tabulam illa aetate antiquiorem existimasset, Vischerus ad tempora bello Peloponnesiaco aliquanto recentiora descendere maluit; neque enim idoneam causam coloniae mittendae illo antiquiore tempore perspici; quod contra Naupacto a Locris recuperata (Paus. X, 38, 10 ἐκλιπόντων δὲ ὑπὸ ἀνάγκης τῶν Μεσσηνίων οὕτως οἱ Λοκροὶ συνελέχθησαν αὖθις ἐς τὴν Ναύπακτον), ne brevi rursus amitteretur, colonis accitis cavendum fuisse, praesertim cum oppidum amplissimum esset (Thuc. III, 102), neque facile nisi a magno civium numero defendi posset. Sed cum paene nihil sciamus de illarum regionum per priora saeculi quinti tempora rebus, quid valet quod occasionem coloniae deducendae demonstrare non possumus? Et litteraturam tituli cum Vischeri opinione pugnare nemo rei palaeographicae peritus negabit; quare cum Kirchhoffio recentiores editores ad unum omnes ad Oeconomidis sententiam redierunt; id sane non video, quare Meyerus titulum multo antiquiorem dicat quam Naupactum ab Atheniensibus occupatam, atque adeo ante bellum Persicum incisum probabile existimet; neque enim est cur per multos annos colonos illos, qui iam cum deducebantur, metuebant ne vi pellerentur (vs. 8), Naupacti mansisse statuamus; ac nescio an ipsum periculum ab Atheniensibus imminens novis civibus ex Locris orientalibus acciendis ansam dederit (cf. E. Curtius Hermae X p. 238, qui num recte coloniae deducendae consilium ad Corinthios rettulerit sane dubito). Tabulae Oeanthensis (n. 333) comparationem, cui Vischerus multum tribuit in aetate huius legis definienda, nullam fere in hac re utilitatem habere existimo, cum quia ipsius quoque tempus mera coniectura constitutum est, tum quia litteratura quidem illic recentior est, sermo vero antiquior, neque constat quid a temporum, quid a locorum, ubi utrumque monumentum incisum est, discrimine repetendum sit.

Inventa haec tabula dicitur Oeantheae (*Galaxidi*), eamque in Locrorum occidentalium, non orientalium regione inscriptam esse litterarum quarundam formae docent. Sed utrum Naupacti exarata sit, an Chalii (propter illud additamentum, quod legitur vs. 46. 47) definiri nequit, etsi hoc mihi quidem probabilius videtur (v. infra p. 88). Quare pro ea lege, quam nobis scripsimus, ut quorum titulorum origo pro certo explorari non posset, inter eius loci ubi inventi essent monumenta referrentur, in Oeanthensium numerum recepimus, etsi Oeanthensis certe origine non est.

Hic quoque dubitatum est a Kirchhoffio, num titulus ab initio integer esset. Non sane caret indice argumenti (vs. 1), sed eum graves offensiones habere et Kirchhoffius et alii existimaverunt. Atque ἁπιϝοικία quidem non recte reprehensum est; nam articulus additus inde repetendus, quod sine dubio priusquam haec lex proponeretur iam aliquantisper de colonia illa agitatum erat (vide quae adnotavi ad vs. 10. 11); quod autem crasi non ᾱ sed η̄ nasci debuisse visum est, id si verum esset facile vitari posset G. Curtii invento, qui aphaeresin ἁ 'πιϝοικία statuit; sed eo ne opus quidem est, siquidem et intra eandem vocem et in duarum confinio Dorienses eosque, qui eodem fere sermonis genere utebantur, ᾰε quidem et ᾰη in η, sed ᾱε in ᾱ contraxisse demonstravi. Graviora sunt, quae de litteris κατονδε disputaverunt homines docti; nam ut mittam Oeconomidem, qui κα τῶνδε (εἴ)α (ἐ)πιϝοικία scripsit (quasi vero infra definiretur, quinam homines coloni mitterentur, non quibus legibus), plerisque editoribus placuit Bursiani lectio κα(τ) τόνδε (sc. τὸν νόμον). At eiusmodi ellipsis, ut ὅδε dicatur pro ὅδε ὁ νόμος, a Graecorum sermone aliena est; quare Roehlius ad satis audax remedium descendit, ut plura neglegentia omissa ratus restitueret κα(τ) τόνδε ἁ(γέστω τὸν νόμον ἐ)πιϝοικία, id quod ipso verborum ordine in actorum publicorum sermone insolito refellitur. Quod contra Curtius κα(τ) τῶνδε legit, genetivum pro accusativo usurpatum statuens. Quae huius usus exempla attulit, ὀμνύναι καθ' ἱερῶν, καθ' ὅλου similia, ea sane ab hac quaestione alienissima sunt. Verum enimvero casuum cum praepositionibus coniunctorum usum in reliquis dialectis multifariam discrepare cum Attica certum est; ut alia mittam, ipsi Locri, Phocenses, Delphi constanter ὑπέρ τινα dicebant pro Attico ὑπέρ τινος. Atque id ipsum, de quo hic quaeritur, κατὰ τῶνδε '*secundum haec*' Locrorum esse, tituli n. 267, 9 testimonio probavi (cf. etiam adn. ad n. 333, 13). Quare non est, cur titulum integrum esse negemus.

Vs. 1—4. *Si quis Locrorum Hypocnemidiorum Naupactum migraverit, ei si quando visendi causa antiquam patriam adierit, licebit utpote peregrino — quia iam Naupactius est — hospitis iure et commodis frui et rem divinam facere, si volet; sin malet ut civis rerum sacrarum particeps esse inter cives antiquos, hoc quoque licebit.* Ita Meyerus hoc enuntiatum primus recte interpretatus est, ut iam appareat, iteratum αἴ κα δείληται, quod Vischerus epanalepseos figura defendit, alii ad lapicidae socordiam revocaverunt, recte et accurate dici de duabus rebus, quarum colono optio detur. Si civis iure in sacris antiquae patriae uti praeferet, non modo totius populi (δάμω), sed etiam minoris corporis, veluti phratriae, gentis, pagi, cuius fuit, rei divinae interesse licebit. Ad eiusmodi corpora enim recte Vischerus rettulit ϙοινάνων nomen, monens Aristotelem Eth. Nic. VIII, 11, 1160 *a*, 9 item ea omnia κοινωνιῶν voce comprehendere. Vs. 2 utrum cum Riedenauero et Meistero Λοϙρὸν τῶν Ὑποκναμιδίων an cum reliquorum plerisque Λοϙρὸν τὸν Ὑποκναμίδιον legendum sit, ambiguus haereas. Nam illud quidem commendat versus 6, neque absurdum est, omnes coniunctos a sedibus, ubi habitabant, Hypocnemidios vocatos esse, singulos non item. Sed articulo τόν vix careri posse in eiusmodo praecepto demonstrant loci n. 333, 1. 2. 7. 8. 14. 15. 334, 29. 31. 34. 35. 37. Deinde lenissima medela Cauerus restituit ὅπω(ς) ξένον, quod unum sententiae plane accommodatum ideoque reliquorum conatibus (ὁπόξενον i. e. ὁμόξενον Oeconomides, ἑπ(λ)όξενον G. Curtius, de lacuna cogitavit Wilamowitzius) longe praeferendum est. Plane aliter hanc totam paragraphum interpretatur Meisterus; qui quod de sacrorum communione, qua coloni non in antiqua patria, sed Naupacti usuri sint, hic dici existimat, id cum ea opinione cohaeret, quam de totius tituli natura et argumento sibi informa-

vit; quae cur mihi non probetur, supra exposui. Quod vero *ὁσία* (sc. *ἐστὶ*) *λαγχάνειν* legere mavolt, de ea re provocat ad locos Homeri π, 423: *οὐδ᾽ ὁσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν*; χ, 412: *οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ᾽ ἀνδράσιν εὐχετάασθαι* et Pindari Pyth. IX, 36: *ὁσία κλυτὰν χέρα προσενεγκεῖν.* Quod his exemplis probare volt, *ἐστίν* omitti in eiusmodi enuntiatis, sane probavit, etsi id quidem vix opus erat; vellem id potius exemplis probasset, in legibus aut pactis civitatium apud veteres Graecos pro usitato imperativo aut infinitivo etiam hanc formulam '*fas est hoc vel illud facere*' inveniri. Cuius usus quum nullum noverim exemplum, praestare videtur in priorum editorum lectione et interpretatione acquiescere.

Vs. 4—6. *Vectigal coloni Locrorum Hypocnemidiorum non pendent Locris Hypocnemidiis, priusquam quis rursus in Locrorum Hypocnemidiorum civitatem redierit.* Vs. 6 *αὖ τις* editores omnes, *αὖτις* Meyer, qua lectione structura durior fit sine idonea causa.

Vs. 6—8. *Si in antiquam patriam redire volet colonus, licebit sine vectigali redire, dummodo Naupacti relinquat filium adulta aetate aut fratrem.* In commissura versuum 6 et 7 lapicidae errore omissam esse particulam *κα* Roehlius observavit. Vs. 7 *καταλείπων ⟨τὰ⟩* Bursian, *καταλείπων τὰ* Meister; sed interpunctionem hic perperam positam esse non tam incredibile est quam illi videtur, et duos accusativos *τὰ ἐν τᾷ ἱστίᾳ* et *παῖδα ἡβατὰν ἠδελφέον* ab eodem participio pendere non credo; si obiecti locum uterque teneret, particula copulativa opus esset; quod vero *τὰ ἐν τᾷ ἱστίᾳ* adverbialem accusativum esse vult Meisterus, id exemplis huius loci neutiquam similibus defendere conatus est. Quare cum plerisque editoribus *καταλείποντα* scripsi. Accusativus recte se habet, dummodo ad apodosin, non ad protasin referatur participium. *ὧ* et *ὅπω* hic non u b i, ut visum erat B. Delbrueckio et R. Schoellio, sed Dorico more u n d e significare perbene exposuit Meister p. 285. *ἐνετήρια* ab *ἐνίημι* (*intromitto*) descendere convenit inter editores; plerique vectigal intellegunt, quod pendant peregrini, quibus civitas detur. Cuius rei cum idonea testimonia desideraret Meisterus, sacrificium (ut *εἰσιτήρια* similia) intellegere maluit. Sed nescio, an in summa obscuritate rerum publicarum per illa tempora nimium tribuerit testimoniorum penuriae.

Vs. 8—10. *Si Naupacto vi expellentur coloni, in suam cuique antiquam patriam redire licebit sine vectigali.* Non ab externis modo hostibus, sed etiam ab antiquis Naupactiis ne coloni expellerentur periculum fuisse, Meisterus monuit.

Vs. 10—11. *Vectigal nullum pendent coloni, nisi una cum Locris occidentalibus.* Hoc Vischerus ita intellexit, ut Naupactii novis colonis alia vectigalia imponere vetarentur ac quae omnes cives penderent, eumque omnes secuti sunt praeter Meyerum, qui cum omnino ad Naupactiorum vectigalia hanc legem spectare posse negaret, hoc cum proximo superiore enuntiato (vs. 8—10) arctissime conexum statuens ita interpretatus est, colonis Naupacto vi expulsis in antiqua patria nihil vectigalis imponi licere, nisi quod dum Naupacti habitabant pependissent. Sed hac interpretatione ni plane fallor vis affertur verbis tituli, quippe quae neque significent hoc ad eos modo spectare, de quibus proximo enuntiato verba facta sunt, neque temporis discrimen (*post reditum — antea*), in quo, si Meyerum sequimur, totius sententiae cardo vertitur, vel levissima vocula indicent. Quare ad Vischeri sententiam redeundum est; nam quod Meyerus monuit, hic non definiri quid Naupactiis liceret vel non liceret, in universum quidem mea sententia verum est. Sed quum consentaneum sit, coloniam non deductam esse nisi pacto quodam inter Naupactios et Opuntios facto, in quo Naupactii se colonos in omnia iura civium sine ullo discrimine recepturos esse promiserant, quidni Opuntii hoc pacto freti eis, qui nomen daturi essent in hanc coloniam, tabula proposita confirmaverint, eos nullis peculiaribus tributis separatim a reliqua Naupactiorum civitate oneratum iri? De his, quae litteris consignata erant priusquam Meisteri commentarius ederetur, mihi cum eo plane convenit, utut ceteroqui de tituli natura et argumento dissentimus.

§ 1 vs. 11—14. *Coloni iureiurando obstringuntur, nunquam se sua sponte ab Opuntiis defecturos esse. Triginta annis post primum iusiurandum elapsis licebit centum viris Naupactiorum ab Opuntiis et centum viris Opuntiorum a Naupactiis postulare, ut iusiurandum iteretur.* Vs. 11 *ἀ(π᾽ ᾿Ο)ποντίων* emendavit Vischer. Vs. 12 *τέ(χ)νᾳ* ex vs. 38 reposuit Roehl, cum priores hic dialecti Locricae proprietatem agnovissent. De sententia vocabulorum *ὅρκον ἐπάγειν* Vischer recte provocavit ad Pausan. IV, 14, 4 *πρῶτον μὲν αὐτοῖς ἐπάγουσιν ὅρκον μήτε ἀποστῆναί ποτε κτλ.* et ad Harpocrationem s. v. *ἐπακτὸς ὅρκος.* Alibi in eiusmodi documentis praecipi solet, ut necessario certis temporis intervallis iusiurandum repetatur, hic id ipsorum arbitrio permittitur, ita tamen ut, si alteri postulent, alteris negare non liceat.

§ 2 vs. 12—16. *Qui ex colonis vectigalibus non solutis Naupacto discedet, is a Locrorum societate excludetur, dum debita Naupactiis pependerit.* De vocis *λιποτελεῖν* notione, etsi alibi non legitur, ipsa compositio et aliorum verborum similitudo nihil dubii relinquunt Vs. 15 Roehlius, quem Cauerus et Meyerus sequuntur, quum reliqui editores *ἀπὸ Λοκρῶν* scribant, adiectivum compositum *ἀπόλοκρον* agnoscere sibi visus est. Sed quod in ea compositione offensioni est, a nomine proprio gentis tale adiectivum deduci, id neque exemplo vocis *ἀπόμαχος*, ad cuius similitudinem ille provocavit, neque, quod sciam, ullo alio defenditur. Hic quoque mihi plane cum Meistero convenire video.

§ 3 vs. 16—19. *Si quis Locrorum Hypocnemidiorum Naupacti prolem aut alium heredem non relinquet, bona ad proximum agnatum inter Locros, undecunque oriundus est, pervenient ea condicione, ut ille, sive adulta aetate sive puer est, intra tres menses illuc se conferat; sin minus, Naupactiorum leges de hereditate valebunt.* Quum priores omnes *ἐχέπαμον* legissent, Meisterus egregio acumine vidit, *ἢ ᾽χεπάμων* per aphaeresin scriptum esse. Nam antiquiorem interpretationem non modo id incommodi habere, quod alterum *ἢ* supervacaneum esset, sed etiam maiore vitio laborare; namque si proles Naupacti non esset, quae hereditatem adiret, statim agnatos, qui apud Locros orientales essent, vocari. Privari igitur fratres aut alios agnatos, qui Naupacti habitarent, hereditatis iure, id quod incredibile esset. Haec ratiocinatio rectissime se habet, nam *γένος*, siquidem gentis notio ab hoc loco alienissima est, nihil significare potest nisi subolem, qua fratres aliique agnati non continentur. Meisteri vero lectio indicat, si n e q u e filii nepotesve n e q u e (alii) heredes sint Naupacti, ad proximum agnatum inter Locros Hypocnemidios hereditatem redire. Vs. 18 *ὅπω κ᾽ ἦ* Meyerus interpretatur 'sive Hypocnemidius est sive Ozola'. Sed quomodo proximus agnatus coloni Hypocnemidii inter Locros Ozolas esse possit, non perspicio, quare illud 'undecunque oriundus est' ad singula potius Locrorum Hypocnemidiorum oppida refero, ut vs. 21 *ὧ κ᾽ ἦ*. Hypocnemidii hic simpliciter *Λοκροί* vocantur, ut infra vs. 34. 35.

§ 4 vs. 19—22. *Qui Naupacto redire volet in Locros Hypocnemidios, id per praeconem pronuntiandum curabit et Naupacti in foro et in eo Locrorum Hypocnemidiorum oppido, ex quo oriundus est, in foro.*

§ 5 vs. 22—29. *Si quis ex gentibus Percothariarum et Mysacheorum Naupactius factus erit ipse, ea bona quoque, quae Naupacti erunt, Naupactiorum legibus utentur, quae vero bona in Locris Hypocnemidiis erunt, Locrorum Hypocnemidiorum legibus utentur, quales in unoquoque oppido leges sunt inter Locros Hypocnemidios. Si quis Percothariarum et Mysacheorum illinc, ubi Naupactiorum leges valent, in antiquam patriam redibit, suis quisque legibus, quae in unoquoque oppido sunt, utetur.* Quum Oeconomides hic bis *περ ϙοθαρίαν καὶ Μυσάχεον* legisset oppidaque duo ceteroquin ignota Locrorum Hypocnemidiorum significari putasset, Vischerus, cum praepositionis *περί* vim neque utroque loco eandem futuram esse et neutro aptam intellexisset, *Περϙοθαριᾶν* unam atque integram vocem esse demonstravit, dici vero hic de duabus gentibus sacerdotalibus; ipsa nomina hanc gentium dignitatem prodere Fridericus Nietzsche a Vischero consultus egregio acumine perspexit; etenim *Περκοθαρίας* a verbo *περικαθαίρειν* (*κοθαρός* Doricum est), *Μυσαχέας* vero a *μύσος* et *ἀκεῖσθαι* dictos esse cum aspiratione apud Locros haud inusitata (cf. *φρίν* vs. 6. *ἐχθός* n. 333, 10); purgando igitur et expiando illos praecipue operam dedisse. Vs. 22 *Ναυπάκτι(ο)ς* Oeconomides, G. Curtius, Meister, *Ναυπάκτι(ός τι)ς* Vischer, quem reliqui sequuntur. Hanc emendationem vix violentiorem dixeris quam illam, siquidem causa erroris in propatulo est. Atque ipsa enuntiati structura, quam Meisterus recte perspexit, vetat nos cum eo de emendatione consentire; nam ab *αὐτός* (*ipse*) genetivus partitivus *Περϙοθαριᾶν καὶ Μυσαχέων* pendere nullo modo potest. Atqui *αὐτός* re vera cum protasi, non cum apodosi coniungendum esse, cum inde apparet, quod rectissime dicitur, si quis i p s e Naupactum mi-

graverit, etiam bona eius, quae Naupacti sint, Naupactiorum legibus uti, tum inde, quod apodoseos structurae nominativus *αὐτός* omnino accommodatus non est, ita ut interpretes ad errorem sculptoris confugere cogantur. Vs. 23 fin. post *ἐν Ναυπάκτῳ* (*νομίοις*) supplere non opus est. Vs. 27 *ὑπὸ τῶν νομίων* 'ita ut inde, ubi legibus Naupactiorum subditus est, decedat' Vischer, cuius interpretatio a Meyero aliisque probata est, iure sine dubio, etsi plane geminum huius usus exemplum me non novisse fateor. Hanc eandem rem video scrupulum movere Meistero. Sed quam is praefert interpretationem, *ὑπὸ τῶν νομίων* non aliter dici atque *ὑπ' οἰωνῶν καλῶν* Eurip. Ion. 1333 aliaque id genus, ea ne ipsa quidem difficultatibus caret; nam quod *τὰ νόμια τῶν ἐπιϝοίκων* de huius tabulae legibus interpretatur, monendum est, eis quidem definiri, quibus condicionibus redire liceat colono, sed nullo modo eum unquam redire cogi; quare in illa Meisteri sententia, ni plane fallor, praepositione *κατά*, non *ὑπό* uti debebat lex. Vs. 27 *κα* supplevit Roehl. Vs. 28 *τοῖς αὐτῶν νομίοις* de peculiaribus illarum duarum gentium privilegiis intellexeris; neque obstat enuntiatum relativum adiunctum; nam poterant illa privilegia varia esse in singulis Locrorum oppidis. Tamen Vischerum verum vidisse persuasum habeo, qui hic simpliciter civitatum, unde quisque oriundus sit, leges intellegit; nam quae hic de eius, qui Naupacto redierit, bonis cunctis statuuntur, consentaneum est non discrepare ab eis, quae vs. 24—27 de eorum, qui Naupacti habitant, rei familiaris parte in patria relicta praecipiuntur; illic vero ita loquitur lex, ut de proprio quodam Percothariarum et Mysacheorum iure intellegi nequeat.

§ 6 vs. 29—31. *Si cui colono Naupacti habitanti fratres sunt in antiqua patria, aliquo ex his defuncto colonus bonorum pro virili parte heres esto.* Nihil hic definitur, nisi ne cuius ius fratris hereditatem adeundi ea re imminuatur, quod Naupactum migravit. Insigne rudis et inculti sermonis documentum est, quod nonnulla mente supplenda sunt, quae plane necessaria videntur, nempe *αἴ κ' ἀδελφεοὶ ἔωντι ἐν Λοϙροῖς τοῖς Ὑποκναμιδίοις* et *αἴ κ' ἀποθάνῃ τῶν ἀδελφεῶν τις.* Quod contra id definite enuntiandum iudicabat legislator, quod per se patebat, si plures essent fratres, non totam hereditatem, sed unam modo portionem ad colonum Naupactium perventuram esse; hoc enim tria postrema paragraphi verba sibi velle mihi cum editoribus convenit, sed non puto eos recte illi *τῶν χρημάτων κρατεῖν* per epexegesin subicere *τὸ κατικόμενον κρατεῖν*, quia sic sine idonea causa a genetivo ad accusativum casum transiretur; immo *τῶν χρημάτων* mihi videtur genetivus partitivus esse, *τῶ* vero pronomen relativum, et *κατικόμενον* verbi finiti locum tenere, ut *προσῆκον* (pro *προσῆκόν ἐστιν* aut *προσήκει*) aliaque id genus frequenter usurpantur. Totum igitur enuntiatum Attice sic exprimendum iudico: *τὸν ἔποικον κρατεῖν τῶν χρημάτων τούτου τοῦ μέρους, οὗ αὐτὸν προσῆκόν ἐστι κρατεῖν.* Forma *τῶ* nullam habet offensionem; nam neque hic neque in tabula Oeanthensi n. 333 aliud exemplum pronominis simplicis relativi occurrit, ut de Locrorum quidem dialecto neutram in partem certum iudicium ferri liceat; sed eam arctissima necessitudine contineri scimus cum Doride, quam passim pronominis demonstrativi *ὁ, ἁ, τό* casibus obliquis relativa vi usam esse constat (cf. Ahrens De dialectis II p. 275 sq.).

§ 7 vs. 32—35. *Colonorum lites ante reliquas omnes ab iudicibus tractabuntur; si opus erit, eadem die qua ad iudicium delatae erunt, transigentur Opunte. Patronum ex Locris colono et ex colonis Locro dabunt ei qui quoque anno magistratibus fungentur.* Prima parte huius paragraphi *προδικίας* privilegium, quod perfrequenter apud Graecos honoris causa singulis hominibus tribuebatur, ab Opuntiis omnibus colonis conceditur, quia ei qui Naupacto Opunta venit sane iudicii dilatio multo molestior futura erat, quam Opuntio. Qua de causa adeo eodem die lites diiudicari iubentur; sine dubio hoc non potest ad omnes lites spectare, sed infeliciter accidit, quod accuratior definitio litteris *καταϝεος* continetur, quae aut vocabulum ceteroqui plane ignotum aut gravem sculptoris errorem habent. Vischeri emendatio *κατὰ ϝέ(τ)ος*, quae plurimorum editorum assensum tulit, tamen Meyero iure sanam sententiam praebere non est visa; etenim si tam intolerabilis existimabatur mora, ut intra unius diei spatium iudicia transigi iuberentur, quomodo eis certum quoddam tempus quotannis rediens destinari potuit, qua in re actores per multos menses occasionem rei ad iudices deferendae expectare cogebantur? Item ex illis, qui pronomen personale tertiae personae *ϝέος* agnoscebant, id quod Roehlius fecit adiuncto audacissimo supplemento, C. A. M. Pond apud Robertsium p. 353 cum interpretatione contorta et obscura, nemo verum vidisse iudicandus est. Ne Meistero quidem contigit, ut difficultatem expediret. Is cum *Λοκρὸν τῶν Ὑποκναμιδίων* legeret, idque ad prius, non ad posterius enuntiatum referret, hoc dici existimavit: 'Locrus Hypocnemidius, qui in ius vocatus erit ab colono Naupactio, quantum in ipso erit eodem die in iudicio illi praesto sit.' Etenim *κατὰ ϝέος* (*καθ' ἑαυτοῦ*) ex Locrorum more (v. ad vs. 1) hic pro *καθ' ἑαυτόν* usurpatum addi, quia mora iudicii etiam sine culpa rei intercedere posset. At neglexit hic Meisterus, quod ipse aliis locis recte observavit, *ἁρέσται καὶ δόμεν* nullo modo posse ad unum reum referri utrumque, sed *ἁρέσται* ad partes litigantes, *δόμεν* ad magistratum, qui iudicio praesit spectare (cf. vs. 41. 42. 43). Una Riedenaueri opinio, qui *κατὰ (χρ)έος* emendat, a sententia quidem nihil habet quod reprehendas; sed loci Homerici, quas ille attulit, partim (*α*, 409. *β*, 45) nomen *χρεῖος* vel *χρέος* sine praepositione habent, partim (*λ*, 479. Hymn. Merc. 138) *κατὰ χρέος* longe alia vi usurpant ac quae hic et conexu sententiarum requiritur et ab ipso eis tribuitur: 'si opus sit' ('*im Bedürfnissfalle*'). Videtur igitur de restituendis his verbis desperandum esse. — Altera pars paragraphi perobscura est. Id quidem cum alii senserunt, tum Meyerus perbene exposuit, colonos sacrorum quidem et iuris privati communione cum antiqua patria etiamtum conexos fuisse, civitatem vero exuisse, cum Naupactii fierent, ita ut Opunte in iudicio civis patrocinio uti deberent; sed id eorum honori datum esse, ut non cum reliquis Naupactiis proxeni auxilium implorarent, sed suus cuique patronus quasi inquilino daretur. Item vice versa si quis Locrorum Hypocnemidiorum, qui domi remansissent, Naupacti cum colono litigaret, eum coloni patrocinio opus habuisse. Sed perspicuitati sententiae maxime officiunt postrema verba sine dubio graviter corrupta. In quibus utut iudicatur de litteris *καπιατες*, illa quidem *οἵτινές κα ἔντιμοι ἔ(ωντι)* certa videntur. Verum haec ipsa ambigua sunt, siquidem Vischer *ἐντίμους* intellegit *magistratus* (*τοὺς ἐν τιμαῖς ὄντας*), Meyer *cives capite non deminutos* (*ἐπιτίμους*). Neutrum cum sermonis usu pugnare certum est. Atqui Meyerus Vischeri sententiam propterea reprehendit, quia pro Graecorum more incredibile sit, patronos ex magistratibus captos esse. Hoc concedo; sed quidni alteram praeferamus interpretationem a Vischero item commemoratam, sed reiectam, *οἵτινές κα ἔντιμοι ἔ(ωντι)* subiecti loco adiungi ad *καταστᾶσαι*, ut non *ex* magistratibus, sed *a* magistratibus patronos eligi significetur? Nam si omnibus eiusdem anni magistratibus in unum collegium (*συναρχίαν*) coniunctis hoc negotium mandari statuemus, non erit, cur parum distincte legislatorem loqui queramur, quae fuit una causa, cur Vischerus hanc interpretationem respueret. Quae quidem mihi eo probabilior est, quia in Meyeri sententia omnino ignoratur, quis tandem patronum elegerit. Quod Meyerus praeterea disputat contra Vischerum, si de omnibus anni cuiuspiam magistratibus diceretur, id aliter enuntiaturum fuisse legislatorem, ne ipsum quidem mihi persuasit; nam perfrequentes in hoc genere sunt formulae, qualis est *οἱ ἄρχοντες οἱ ἀεὶ ἔναρχοι ἐόντες*, ad quam hanc proxime accedere nemo non videt. Meisterus *οἵτινές κα πίατες ἔντιμοι ἔωντι.* Verum fuisse pluralem masculini generis *πίατες* a *πιᾶρ* deductum, qui nobiles vel locupletes significaret, etsi insigni doctrinae copia et mentis acumine probare conatus est, mihi tamen non persuasit, neque haec duo vocabula *πίατες ἔντιμοι* sic *ἀσυνδέτως* posita sermonis usui accommodata sunt. Quod cum ita sit, ut in re incerta Vischeri emendationem *κα' πι(ϝε)τές*, sententiae certe accommodatissimam, recepi; in fine verbum substantivum fuisse luce clarius est, etsi ϜΣ ex EONTI corruptum vel pro huius hominis neglegentia vix credibile videtur. Contra illa inconcinnitas, quod primo de eis modo litibus cogitans, quae Opunte a colonis Naupactiis civibus Opuntiis intenderentur, genetivum *Λοκρῶν τῶν Ὑποκναμιδίων* praemisit, deinde vero, ut alterum quoque genus comprehenderet, subicit *τῶν Λοκρῶν τῶπιϝοίκῳ καὶ τῶν ἐπιϝοίκων τῷ Λοκρῷ*, non gravior est quam multa, quae alibi commisit.

§ 8 vs. 35—37. *Si quis colonus patrem domi reliquerit et cum eo partem bonorum, quae hereditate ad ipsum perventura est, illo defuncto eis bonis potiri eaque Naupactum transferre licebit.* Recte ex his collegit Vischerus, vulgo colonis, qui patres superstites haberent, statim suam bonorum partem traditam esse; sed si quando id non factum erat, lege cavetur, ne colonus propter civitatem mutatam hereditate privetur (cf. § 6).

§ 9 vs. 38—46. *Qui haec decreta violabit, nisi si de eis mutandis consenserint utrique, maior pars mille virorum concilii apud Opuntios et maior*

pars colonorum Naupactiorum, exlex esto et bona eius publicantor. Qui eius nomen deferre volet, ei magistratus iudicium dabit intra tricesimum diem, si modo triginta dies eius magistratus reliqui erunt. Si actori iudicium non dabit, exlex esto et publicantor bona eius, id est fundus cum mancipiis.

Vocabulum ἄτιμος hic ea vi usurpatum videtur, quam habet in illa notissima Arthmii Zelitae stela (cf. Demosth. IX, 44); nam quae vulgo dicitur ἀτιμία, eam nimis lenem sanctionem poenalem in hoc gravissimo negotio existimaverim. Vs. 39. 40 πλῆϑα non ut πληϑύς n. 333, 19 maiorem suffragiorum partem, sed contionem (πλῆϑος, δῆμον) interpretatur Meyerus, iniuria si quid video. Nam nomen concilii contionisve aut δᾶμος (πλῆϑος, πλῆϑα) esse potest, aut χίλιοι, sed Ὀπουντίων χιλίων πλῆϑα hac vi usurpatum non minus pugnaret cum sermonis legibus, quam Ὀπουντίων χιλίων ὁ δᾶμος. Contra si πλῆϑα maiorem partem (*die Majorität*) significat, nihil restat offensionis. Hic quoque convenit mihi cum Meistero. Concilium illud mille virorum plerique non omnem populum intellegunt, sed partem modo civium, qui soli suffragii ius habeant. Quam opinionem Vischerus confirmavit exemplis allatis eiusdem appellationis in civitatibus, quae sine controversia paucorum imperio regebantur, Locrorum Epizephyriorum (Polyb. XII, 16), Colophonis (Theopompus et Diogenes Babylonius apud Athenaeum XII, 526 *C D*), Agrigenti (Diogenes Laert. VIII, 66), Rhegii (Heracl. Polit. c. 25), Cymes Phriconidis (Heracl. Polit. c. 11). Oblocutus est unus Meyerus, qui totius populi contionem intellexit. Concedendum sane est, neutiquam ubicunque hoc vocabulum usurpatum est propterea eandem reipublicae formam et condicionem fuisse; sed quod ille neglexit, vocabulo numerali nunquam apud Graecos comitia totius populi significantur, sed ea modo concilia aut corpora, quae partem civium comprehendant; ut Athenis, simulatque populare imperium infringitur et ius suffragii arctioribus finibus circumscribitur, comparent illi πεντακισχίλιοι et τρισχίλιοι antea inauditi. Quot cives Opunte fuerint, neque Meyerus neque quisquam alius scire potest; sed fuisse praeter illos mille, qui optimo iure essent, alios cives sine suffragio ex ipso χιλίων vocabulo iure meritoque collectum est. Vs. 40. 42 τὠνκαλειμένῳ Vischerus et reliqui plerique passive intellexerunt de reo, Roehlius et Roberts medium esse et ad accusatorem referri maluerunt. Quod unum, si quid video, pro rei natura probabile est. Neque enim hic cavendum fuit, ne reus causam dicere prohiberetur, sed ne facinus legis violatae mora iudicii impunitum relinqueretur. Medii ἐγκαλεῖσϑαι usus sane perrarus est, et duorum exemplorum a Robertsio allatorum alterum manifesto errore huc trahitur; nam apud Aristotelem Eth. Nic. IV, 2, 1127*b* 17 διὸ καὶ ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ ὅτι οἱ μάλιστα ἄξιοι ὄντες ἥκιστα πλουτοῦσι passivum impersonaliter usurpatum esse apparet. Sed dialectum parum cognitam hac in re ab Atticorum usu discrepasse nulla ex parte improbabile est. Vs. 44 quorsum spectent verba τὸ μέρος μετὰ ϝοικιατᾶν dissentitur. Vischerus utrumque rettulit ad sequens enuntiatum, sed ipse iure meritoque miratur τὸ μέρος de actore et reo dictum (*'die Processpartei'*). Item non fugit eum μετὰ ϝοικιατᾶν habere nonnihil offensionis. Vocem ϝοικιάτας ab ϝοικία derivari ut ϝοικέτας a ϝοῖκος, manifestum est. Atqui hic cum de iureiurando dicatur, de servis non licere interpretari, quare ex tota familia liberos modo homines intellegendos esse. Qua in re importune accidit, quod lexicographi (οἰκιάτης Etym. M. 698, 11. Steph. Byz. s. v. οἶκος. οἰκιήτης Hesych. s. v., ubi Meisterus p. 325 not. 1 non recte [οὐκ] ὠνητὸς δοῦλος emendat) hanc vocem ut οἰκέτης nihil nisi servum significare testantur. Praeterea Vischerus, quia illud antiquorum Germanorum institutum, ut necessarii iureiurando suo actorem aut reum adiuvent, a Graecis alienum esset, μετὰ ϝοικιατᾶν non 'una cum necessariis' sed 'coram necessariis' interpretatur, quod num per leges sermonis liceat, vehementer dubito. Sed has omnes difficultates effugiemus, si cum Meyero et Meistero τὸ μέρος μετὰ ϝοικιατᾶν ad superiora referemus. Qua in re Meyerus sane non recte dixit, etiam alibi in hoc titulo μέρος sollemne iuris vocabulum rem familiarem (κλῆρον) significare; etenim vs. 36, quem locum ille intellegit, manifesto vulgarem *partis* notionem habet. Neque vero, si rem familiarem vel hereditatem hic significaret, intellegeretur, cur voci χρήματα, quae manifesto eandem vim habeat, adderetur, aut cur servi, quos partem rei familiaris efficere luce clarius est, separatim commemorentur. Quae incommoda sollerter vitavit Meisterus, quum μέρος sane idem significare statueret, quod alibi voce κλῆρος indicaretur, neque vero *rem familiarem* aut *hereditatem*, sed *fundum* vel *agrum*. Iam apparet, accuratius definiri χρήματα hoc additamento; namque reliquarum rerum praeter fundum et servos, ut erant tum Locrorum res, tam exigua apud eos facultas fuit, ut ea in publicandis damnatorum bonis neglegi nihil incommodi haberet.

Uterque litigantium iureiurando sollemni se obstringat. Suffragia iudicum in urnam coniiciantur. Lex Locrorum Hypocnemidiorum colonis lata eadem etiam de Chaliensibus, qui Antiphata duce in coloniam venerunt, valeat.

Vocabulum διομόσαι (apud Atticos διομόσασϑαι) de accusatoris et rei iureiurando sollemne est. Quae sequuntur verba post ψάφιξξιν εἶμεν, ea Vischerus cum leni emendatione κα(τ) τὸ ϑέϑμιον τοῖς Ὑποκναμιδίοις Λοκροῖς superioribus adiunxit. Sed praestat cum reliquis plerisque καί retinere et ab hoc vocabulo incipere additamentum de Chaliensium colonis, de quo vide supra p. 85. Cuius ex additamenti brevitate quod E. Curtius Hermae X p. 237 not. 2 collegit, titulum integrum non esse, falli mihi videtur. Nam verum quidem est, non omnia, quae antea de Locris Hypocnemidiis scripta erant, etiam in Chalienses quadrare. Sed id nihil incommodi habebat; namque, ut hoc potissimum utar, si Percothariae et Mysachei nulli omnino erant Chalii, sponte patebat, paragraphum quintam ad Chalienses non spectare. Verum enimvero Vischerus, quum neget probabile esse, Chalienses quoque Opuntiorum iudicia adire coactos esse ideoque non sine exceptione, quae antea de Hypocnemidiis scripta sint, Chaliensibus accommodari potuisse existimat, mentem illius additamenti non videtur plane perspexisse. Nam ni omnia me fallunt, paragraphi septimae praecepta Chaliensibus accommodata non id sibi volebant, ut Opunte, sed ut Chalii coloni Chaliensium Naupactum missi cum suis antiquis civibus litigarent, patroni Chaliensis auxilio usi. Iam hoc additamentum non spectat ad res colonorum Hypocnemidiorum, neque eorum intererat id suae tabulae subiungere; quod contra, cum omnia colonorum Chaliensium iura hoc solo decreto, ut quaecunque in Hypocnemidios etiam in ipsos caderent, niterentur, sane opus erat eos exemplum tabulae Opuntiae sibi procurare, hoc ipsum, quod nos etiamnunc tenemus. Fortasse inde, quod ex alia tabula non plane eadem litteratura exarata (nam Opuntiorum et Ozolarum scriptura aliquantum differebat, v. ad n. 333) haec transscripta sunt, errorum et corruptelarum multitudo nata est.

335 Ansa vasis ahenei reperta in oppido *Galaxidi* et in museum societatis archaeologicae Atheniensis illata. Ed. M. Collignon *Rev. arch.* XXXII (1876) p. 182 (Roehl I. G. A. p. 75 n. 323; Imagines ed. 1 p. 19 n. 3. ed. 2 p. 23 n. 3; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 164 n. 231; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 240 n. 233; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 54 n. 1480; A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 147 not. 2).

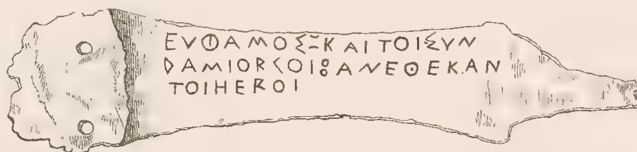

Εὔφαμος καὶ τοὶ συν|δαμιοργοὶ ἀνέϑηκαν | τῷ ἥρωι.

Titulus tabulis n. 333 et 334 tempore suppar videtur. De damiurgis Oeanthensium cf. n. 333, 15.

336 Tabula lapidis calcarii leucophaei, a. 0,64, l. 0,32, c. 0,13, inaedificata ad angulum orientalem et septentrionalem domus Borodemi prope ecclesiam *ἁγίας* Παρασκευῆς in oppido *Galaxidi*. Exscripsit Lolling.

Λ Γ Α Θ Ω Ν Χ
.// Ο Ν Π Η Ι Α Χ
vacat

Ἀγάθων χ[αῖρε].
[Π]ουπηΐα χ[αῖρε].

337 Stela sepulcralis lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate et acroteriis in oppido *Galaxidi* in domo, quam possidet Nicolaus Gribas. Titulus integer est. Exscripsit Lolling.

Α Γ Ι Α

Ἀγία.

Genetivus nominis, quod est Ἀγίας, esse videtur (cf. adn. ad n. 327).

338 'In Achaia apud Cirrham maritimam civitatem Phocidis, quam Anconam Pentagiosque vocant' Cyriacus. Nomen *Pentagioi* aliquantisper ei oppido Locridis fuisse, quod nunc *Galaxidi* vocatur, monuit Lollingius, provocans ad Χρονικὸν ἀνέκδοτον Γαλαξειδίου a C. Satha editum. Titulum habet Cyriacus p. VIII n. 63. Ex Cyriaci schedis ed. Muratori T. III p. MDCCLXXV. 6 (Boeckh C. I. G. 1762; Lebas *Inscr.* II, 1014; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 55 n. 1483). Lollingius frustra quaesivit.

Α Ρ Χ Ε Δ Α Μ Ο Υ
Θ Α Υ Μ Α Ρ Ε Τ Α Χ Α Ι Ρ Ε

Ἀρχεδάμου.
Θαυμαρέτα χαῖρε.

339 Tabula lapidis calcarii leucophaei, a. 0,54, l. 1,20, c. 0,17. Margo exstat a partibus superiore et dextra et, ut videtur, ab inferiore. In planicie antica obiter modo laevigata titulus incisus litteris altis 0,10. Exstat lapis ante ecclesiolam *ἁγίας* Τριάδος, sitam in colle fere dimidiae horae spatio meridiem et occidentem versus ab oppido *Galaxidi*; in proxima vicinia eius loci, ubi nunc est, inventum esse lapidem Lollingio affirmabant homines fide digni. Exscripsit Lolling.

′ Υ Λ Λ Ο Υ
Λ

[...... Βρα]χύλλου
[ἐτῶν] λ'.

Brachyllum patrem potius defuncti esse quam ipsum, cuius hoc epitaphium est, cum propter spatii rationes existimo, tum quia recentior est lapis, quam ut hic de eo more cogitari liceat, de quo verba feci ad n. 327.

340 Lapis calcarius leucophaeus, cui infra ipsum marginem superiorem incisa est inscriptio, inaedificatus ab exteriore parte in ecclesia S. Nicolai in oppido *Galaxidi* in angulo parietum orientalis et meridionalis. Exscripsit Lolling.

Α Ι Μ Α Χ Ο Σ

[Δ]αΐμαχος.

341 Tabula lapidis calcarii leucophaei, a. 0,28, c. 0,16, inaedificata ad scalas in domo privata oppidi *Galaxidi*, cuius dominus est Borodemos. Versus primus in margine paullulum prominente. Exscripsit Lolling.

Ε Ρ Μ Ι Ο Ν Η ////
Β Ι Ε Ι Σ Η Ι Χ
Α Γ Α Π Η Ν C///
Χ Α Ι Ρ

Ἑρμιόνη [χαῖρε]. Β[ρ]εισηὶ χ[αῖρε]. Ἀγαπήν[ωρ] χαῖρ[ε].

342 Stela sepulcralis lapidis calcarii leucophaei, ornata aëtomate et acroteriis, fracta in duas partes, inaedificata in maceria vineae, cuius domini sunt Euthymios Levantis et Ioannes Kyriakis, qui et Phaleas, sitae in regione *Kapanitza*, fere decem minutarum intervallo ab oppido *Galaxidi*. Lapidem, priusquam hic titulus incideretur, inscriptum fuisse tenuia quaedam litterarum vestigia indicant. Exscripsit Lolling.

Ε Υ Τ Ε Ι Χ Α
Χ Α Ι Ρ Ε

Εὐτείχα χαῖρε.

343 Pentagiis i. e. in oppido *Galaxidi* (v. n. 338) vidit Cyriacus p. VIII n. 64. Ex suis schedis ed. Muratori T. III p. MDCXLIX. 14 (Boeckh C. I. G. 1763; Lebas *Inscr.* II, 1015; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 55 n. 1484). Lollingius frustra quaesivit.

Κ Α Λ Λ Ι Κ Ρ Α Τ Ε Ο Σ
Κ Α Λ Λ Ι Σ Τ Ω Σ

Καλλικράτεος.
Καλλιστῶ.

344 In oppido *Galaxidi*. Edd. Dodwell Itin. T. I p. 131; Hughes Itin. T. I p. 397 (Boeckh C. I. G. 1764; Lebas *Inscr.* II, 1017; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 54 n. 1481). Lollingius frustra quaesivit.

Κ Λ Ε Ο Δ Α Μ Ο Σ
Ξ Ε Ν Ω
Α Μ Ο Τ Ι Μ Α

Κλεόδαμος, | Ξενώ, [Δ]αμοτίμα.

345 Lapis calcarius leucophaeus supra margine prominente ornatus, a. 0,59, l. 0,47, c. 0,30. Infra titulum fuerunt duae rosae, sed eae excisae sunt. Iuxta parvam portam impluvii ad orientale latus ecclesiae *ἁγίας* Παρασκευῆς in oppido *Galaxidi*. Exscripsit Lolling.

Λ Α Δ Ι Κ Α Σ
Ε Υ Κ Ρ Α Τ Ε Ι Α Σ

Λαδίκας | Εὐκρατείας.

Non puto haec duo nomina (ut n. 338. 343) separatim legenda, sed unius mulieris, Ladicae Eucratis filiae, titulum sepulcralem hic haberi. Nam adiectiva patronymica, quae apud Boeotos frequentissima sunt, a Phocensium quoque et Locrorum vicinorum more neutiquam abhorruisse tituli n. 13, 2. 73, 3. 258, 2 indicio sunt. De genetivo cf. quae adnotavi ad n. 327.

346 In oppido *Galaxidi*. Ed. Hughes Itin. T. I p. 397 (Boeckh C. I. G. 1765; Lebas *Inscr.* II, 1018; F. Bechtel ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 54 n. 1482). Lollingius frustra quaesivit.

Π Ο Λ Υ Ξ Α Χ Α Ι Ρ Ε

Πολύξα χαῖρε.

Videtur hoc nomen hypocoristicum a Πολυξένα formatum esse, ut a Χαροξένα (cf. Χαρόκλια I, 2899) descendit Χαρόξα (Olympia V, Inscriptiones p. 34 n. 12). Dubium sane est Χαρίξα, quod Bechtelius ex titulo Delphico apud Rossium Inscr. inedd. I p. 29 n. 72 affert; nam inscriptio utique mutila est, atque etsi Rossii interpretatio, qui χαρίξας (pro χαρίσας) participium aoristi intellegit, sermonis usu redarguitur, qui nullas novit activas huius verbi formas, tamen χαρίξασ[θαι] aut χαριξάσ[θω] fuisse putaverim.

347 Tabula lapidis calcarii leucophaei, a. 0,55, l. 0,44, c. 0,15, inaedificata in maceria vineae, cuius domini sunt Euthymios Levantis et Ioannes Kyriakis, qui et Phaleas, sitae in regione *Kapanitza* fere decem minutarum intervallo ab oppido *Galaxidi*. Exscripsit Lolling.

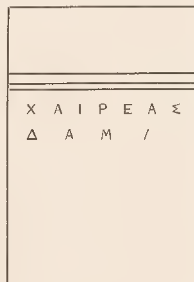

Χαιρέας, | Δαμᾶ[ς].

IV.

PHYSCVS.

348 Lapis calcarius leucophaeus, ab omnibus partibus mutilus praeter superiorem, ubi exstat margo, inaedificatus in angulo meridionali et orientali ecclesiolae ἁγίων Ἀποστόλων sitae ad radices montis, in quo fuit antiquum oppidum Physcus prope vicum *Malandrino*. Exscripsit Lolling.

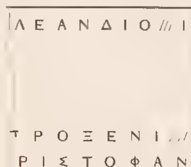

Titulis n. 348—355 eodem loco repertis Lollingius definivit situm veteris Physcensium oppidi, de quo antea ambigebatur (cf. Bursian *Geographie von Griechenland* I p. 149; Lolling in Muelleri *Handbuch der klassischen Alterthumswissenschaft* III p. 137).

Inscriptionis n. 348 versus primus ambiguus; videtur quidem [Κ]λεάνδρο[υ] scriptum fuisse, quod quispiam non absurde ad eum Aetolorum praetorem, qui commemoratur in titulo n. 372, 1 rettulerit. Sed potest etiam [. . . . . . κ]λέαν Διο . . . . . legi. Vs. 2 προξενί[αν]. Vs. 3 [Ἀ]ριστοφάν[ει]. Apparet has reliquias decreti de hospitio publico in aliquem conferendo fuisse.

349. 350 Tabula lapidis calcarii leucophaei, a. 0,57, c. 0,13; a sinistra exstat margo. Lapis liminis vice fungitur in porta, qua ex vestibulo in interiorem partem ecclesiae S. Ioannis intratur in vico *Malandrino* sito iuxta parietinas Physci veteris. Exscripsit Lolling.

(349) Λ Ο
Ν Ι Ο Τ Α Ν Ε
Τ Α Ι Α Θ Α /// Ν Α Ι Τ Α Ι Ι Λ Ι Α Δ Ι Σ Ω Μ Α
/// Ν Ο Ν Α Γ Ω Ν Α Τ Ο Ν Ε Π Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ι
Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Υ Μ Μ Μ Μ Π Α Ρ Α Μ Ε Ν Ε
Ο Σ Π Α Ρ Α Δ Ω Ρ Ο Θ Ε Α Ν Α Χ Ρ Ι Ο Υ Κ Α Ξ
Ρ Ι Ο Ν Τ Ο Ε Π Ι Τ Α Σ Σ Ο Μ Ε Ν Ο Ν Η Γ
Α Τ Ο Ν Ν Ο Μ Ο Ν Ν Ν Ι Κ Ο Δ Α Μ Ο Σ Λ Λ Π Α
Λ Ε Υ Τ Α Σ Δ Ω Ρ Ο Θ Ε Α Μ Α Ρ Τ
Ν Τ Ε Υ Ξ Ι Σ Α Ρ Χ Ω Ν Α Ν Δ Ρ Ο Ν Ι Ν
Α Ρ Ι Σ Τ Ο Π Ε Ι Θ Η Σ Φ Υ Σ Κ Ε Ι Σ Γ
Α Ν Τ Ι Γ Ε Ν Ε Ι Δ Α Σ Κ Α Λ Λ Ι Κ Ρ Α
Λ Ω Ν Α Π Α Ρ Α Α Ν Δ Ρ Ο Ν Ι Κ Ο
Κ Α Λ Λ Ι Κ Ρ Α Τ Η Φ Υ Σ Κ Ε Ι Σ

(350) Α Γ Ω Ν Ο Θ Ε Τ Ε Ο Ν Τ Ο Σ Τ Ω Ν Λ Ο
Ο Σ Μ Η Ν Ο Σ Τ Ρ Ι Τ Ο Υ Α Π Ε Δ Ο Τ
Θ Α Ν Α Ι Τ Α Ι Ι Λ Ι Α Δ Ι Σ Ω Μ Α Τ Α Γ
Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ι Α Ι Ι Α Ι Σ Ο Ν Ο Μ Α Τ Α Λ
Ρ Μ Μ Μ Π Α Ρ Α Μ Ε Ι Ν Α Ν Τ Ω Ι
Σ Ι Λ Λ Χ Ρ Ι Ο Υ Κ Α Ξ Η Ν Ι Κ Ο Λ Α Ο Σ
Ε Ι Δ Ε Μ Η Π Α Ρ Α Μ Ε Ν Ο Ι Ν Η Μ Η Π Ο Ι
Ε Σ Τ Ω Ν Ι Κ Ο Λ Α Ο Σ Τ Υ Π Τ Ω Ν
Χ Ω Ν Ε Ι Μ Η Π Ο Ι Ε Ο Ι Ν Τ Ι Τ Ω Ν
Ν Ο Ι Ν Α Ρ Χ Ω Κ Α Ι Α Φ Ρ Ο Δ Ι Σ Ι
Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Α Ι Ε Σ Τ Ω Ν Α Ρ Χ
Τ Ο Ν Ν Ο Μ Ο Ν

349 . . . . λο[. . . . . ατ]ο τὰν ε . . . .
τᾷ Ἀθάνᾳ τᾷ Ἰλιάδι σῶμα [ἀνδρεῖον καλούμ]ε]νον Ἀγώνατον ἐπ' ἐλευ-
θε[ρίᾳ τιμᾶς ἀ]ργυρίου ΜΜΜΜ. παραμενε[ῖ δὲ Ἀγώνα]τος παρὰ Δωρο-
θέαν ἄχρι οὗ κα ζ[ώη πάν τ ο]ι[ῦ]ν τὸ ἐπιτασσόμενο. ἢ | . . . . βεβαιω-

τῆρες κατ]|ὰ τὸν νόμον Νικόδαμος, Λ[α]πα[. . . ., Καλ] λεύτας, Δωροθέα. μάρτυ[ροι· . . . . ω]|ν, [Ζ]εῦξις, Ἄρχων, Ἀνδρόνικ[ος, ...], Ἀριστοπείθης Φυσκεῖς, ... | Ἀντιγενείδας, Καλλικρά[της, ...] | ἁ ὠνὰ παρὰ Ἀνδρόνικο[ν, ...], | Καλλικράτη Φυσκεῖς.

350 *Ἀγωνοθετέοντος τῶν Λο[κρῶν . . . .]ος, μηνὸς τρίτου, ἀπέδοτ[ο Νικόλαος . . . . . τᾷ Ἀ]θάνᾳ τᾷ Ἰλιάδι τώματα γυ[ναικεῖα δύο ἐν ἐ]λευθερίαν, αἷς ὀνόματα Ἀ[ρχὼ καὶ Ἀφροδισία, τιμᾶς]* 𐅅ΜΜΜ. *παραμεινάντω[ν δὲ Ἀρχὼ καὶ Ἀφροδι]|σία, ἄχρι οὗ κα ζῇ Νικόλαος, [ποιέοντω τὸ ἐπιτασσόμενον]. | εἰ δὲ μὴ παραμένοιν ἢ μὴ ποι[έοιν τὰ ἐπιτασσόμενα, κύριος] ἔστω Νικόλαος τύπτων [καὶ . . . .]|χων, εἰ μὴ ποιέοιν τι τῶν [ἐπιτασσομένων. εἰ δὲ παραμέ]|νοιν Ἀρχὼ καὶ Ἀφροδιτί[α ἄχρι κα ζῇ Νικόλαος, ἐ]λεύθεραι ἔστων Ἀρχ[ὼ καὶ Ἀφροδισία κατὰ] τὸν νόμον.*

Manumissionum documenta n. 349—352 non magno temporum intervallo inter se distare nomina eadem hic illic redeuntia indicant. Qua in re imprimis memorabile est nomen ceteroquin neutiquam frequens *Ἀντιγενείδας* (n. 349, 12. 351, 8. 352, 7). Collatis similibus titulis Delphicis, in quibus cives Physcenses commemorantur, horum aetas aliquatenus definitur. Namque apud Wescherum et Foucartum *Inscr. recueillies à Delphes* n. 74, 5. 13 (archonte Laïada, a. 170/169 a. Chr.) *Πορθάων Στρατάγου Φυσκεύς* et *Στράταγος Πορθάωνος Φυσκεύς* sunt, quum hic n. 351, 8 Stratagus, n. 352, 8 Porthao inter testes Physcenses recenseatur. Porro hic n. 349, 10 testis est *Ζεῦξις*, ap. Wescher-Foucart n. 177, 7 *προαποδότας Ζεῦξις Δαμοκλέος Φυσκεύς*. Polemarchus (n. 351, 6), Stratagus (n. 351, 8), Callicrates (n. 349, 12. 14), Crinias (n. 351, 9. 352, 8) coniuncti recurrunt inter testes tituli Wescher-Foucart n. 186, 13. 14 (archonte Delphis Theuxeno, paullo post a. 169 a. Chr.). Denique Antigenidam Physcensem, qui hic ter recensetur (v. supra), habes etiam in manumissione Delphica Wescher-Foucart n. 432, 17 (Sylloge Inscr. Graec. 458), quam eiusdem aetatis esse demonstravi in adnotatione. Quae temporis indicia cum frequentiora et graviora sint quam ut fallere possint, confidenter harum quoque manumissionum Physcensium aetatem non multis annis ab 170 a. Chr. abesse statuo.

351 Lapis calcarius leucophaeus, a. 0,24, l. 0,48, inaedificatus in pariete exteriore ecclesiae S. Ioannis, quae est in vico *Malandrino* sito iuxta parietinas Physci veteris. Exscripsit Lolling.

ΗΡΙΣΖΩΠΥΡΙΣΣΩΣΙΚΛΗ/ ı
ΝΟΣΟΙΚΟΓΕΝΗΣΩΣΤΕΙΕΡΑΕΙΜΕΝΤ
ΔΕΣΩΤΗΡΙΣΖΩΠΥΡΙΣΣΩΣΙΚΛΗΑΑ
ΝΤΕΣΤΟΕΠΙΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝΕΩΣΚΑΖ
ΝΤΙΤΑΣΑΝΑΘΕΣΙΟΣΟΤΕΑΓΩΝΟ
\ΧΟΣΑΙΝΕΑΣΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣΚΡΙ¯
ΝΙΚΟΔΩΡΟΣΜΑΡΤΥΡΟΙΑΡΙΣΤΟ
ΝΩΝΣΤΡΑΤΑΓΟΣΑΝΤΙΓΕΝΕΙΔΑ
ΝΔΡΩΝΞΕΝΟΤΙΜΟΣΚΡΙΝΙΑΣΑΛΕΞ/

[. . . . . ἀνέθηκε . . . . . σώματα τέσσαρα, οἷς ὀνόματα Σωτ]ηρίς, Ζωπυρίς, Σωσίκληα, [Ἀ . . . . . | . . ., τὸ γέ]νος οἰκογενῆ, ὥστε ἱερὰ εἶμεν τ[ᾶς Ἀθάνας. παραμεινάντων] δὲ Σωτηρίς, Ζωπυρίς, Σωσίκληα, Ἀ[. . . . . . παρὰ . . . ., ποιέο]ντες τὸ ἐπιτασσόμενον ἕως κα ζ[ῇ . . . . τὰ ἔγγραφα φυλασσό]ντι τᾶς ἀναθέσιος ὁ τε ἀγωνο[θέτας . . . . καὶ . . . . . μ]αχος, Αἰνέας, Πολέμαρχος, Κριτ[. . . . ., ...], Νικόδωρος. μάρτυροι· Ἀριστο . . . ., ... νων, Στράταγος, Ἀντιγενείδα[ς, ..., ..., Ἄ]νδρων, Ξενότιμος, Κρινίας, Ἀλεξα . . . . .

De aetate cf. quae disputata sunt ad n. 349. Non minus quattuor homines hic manumitti inde apparet, quod quae exstant tria nomina omnia mulierum sunt, ac tamen vs. 4 de omnibus coniunctim masculinum genus [*ποιέο*]*ντες* usurpatur. Vs. 5 supplevi ex n. 374, 8, non ignorans, substantivum, unde *τᾶς ἀναθέσιος* pendet, etiam aliud fuisse posse. Vs. 6 fin. *Κριτ*[*όλαος*] (Wescher-Foucart n. 354, 5. 6) aut *Κριτ*[*όδαμος*] (ibid. n. 189, 3) fuisse videtur.

352 Lapis calcarius leucophaeus, a. 0,44, l. 0,27, inaedificatus in pariete exteriore ecclesiae S. Ioannis, quae est in vico *Malandrino* sito iuxta parietinas Physci veteris. Exscripsit Lolling.

Ο ⌣ ΓΑΡΑΑΡΙΣ ı
ıΕΛΟΝΚΑΙΚΥΡΙΑ
⌣ΓΕΙΔΕΚΑΑΓΟΘΑ
ΝΘΕΥΚΛΕΙΑΗΡΑΙ
ΕΙΔΕΛΗΓΑΡΑΜΕΝ
ΜΕΝΑΕΣΤΩΛΩΜ
ΑΝΤΙΓΕΝΕΙΔΑΣ
ΚΡΙΝΙΑΣ ΠΟΡΘΑΩ//
ΔΩΝΑΚΕΙ¯ΑΙΓΑΡ
ΤΩΝΟΣΤΟΥΛΥΚ
ΟΥΕΧΕΝ

Sequuntur etiam octo versus minoribus litteris exarati sed tam male habiti, ut Lollingius eos legere nequiverit.

[. . . . . παραμεινάτω δὲ | . . . .]ος παρὰ Ἀρισ[τ . . . .]εμον, καὶ κυρία [ἔστω . . . .] | ἐπεὶ δέ κα ἀποθά[νη . . . . ω]ν Θευκλεία Ἡρα[κλ . . . .] εἰ δὲ μὴ παραμέν[οι . . . ., ἀτελὴς καὶ ἀρ]μένα ἔστω ἁ ὠνά. [μάρτυροι· . . . .], | Ἀντιγενείδας, ..., Κρινίας, Πορθάω[ν, ... ἁ] ὠνὰ κεῖται παρ[ὰ . . . . | ἀγωνοθετέοντος . . . .]τωνος τοῦ Λυκ[. . . . ., | ἄρχοντος . . . . . τ]οῦ Ἐχεν[ίκου . . . . .].

De aetate vide, quae exposui ad n. 349. Initio tituli, quaenam ex nominibus et nominum frustulis ad manumissores, quaenam ad libertum referenda sint, non facile diiudicatur, ac praecipue, quae vs. 1. 2. 4 scripta exstant non video, quomodo inter se concilientur. A postremis duobus versibus aliud eiusdem generis instrumentum initium cepisse videtur, neque tamen id ab omni parte certum est.

353 Lapis calcarius leucophaeus, a. 0,55, l. 0,26, inscriptus litteris grandibus, inaedificatus in exteriore pariete ecclesiae S. Ioannis in vico *Malandrino* sito iuxta parietinas Physci veteris. Exscripsit Lolling.

Ξ < Ω

Nihil certi dispicitur.

V.

TOLOPHON ET VICINIA.

354. 355 Fragmentum tenue tabulae marmoris albi, l. 0,30, inaedificatum in orientali pariete ecclesiolae ἁγίας Παρασκευῆς, sitae iuxta parietinas Tolophonis antiquae non longe a vico *Vitrinitza*, infra fenestram parvam. Supra et a dextro latere exstat margo. Exscripsit Lolling.

(354) (355)

ΤΟΣ ΑΡΧΟ//////////////////////

ΑΘΑΝΙ

ΚΙ ΟΛ

Ex titulo n. 354 nihil aetatem tulit nisi finis vocis [ἄρχον]τος. N. 355 vs. 1 ἄρχο[ντος]; vs. 2 Ἀθανι.... Versus tertii reliquiae obscurae.

a ΧΑΡΕΤΑΒΑΣΙΛΕΙΑ/Ι b

vacat

[Τυ]χαρέτα Βασιλεία.

Utrum illic, ubi hic lapis inventus est, Anticyrensium Locrorum an Erythraeorum oppidum antiquitus situm fuerit, dubitatur (C. Bursian *Geogr. von Griechenland* I p. 148; H. G. Lolling in Muelleri *Handbuch der klassischen Alterthumswissenschaft* III p. 137). Aeque incertum est, utrum Βασιλεία hic proprium deae nomen sit an Iunonis cognomen.

356 Tabula lapidis calcarii leucophaei fracta in duas partes, l. 0,57, c. 0,14, in superiore parte clivi meridionalis eius collis, in quo est palaeocastrum vici *Trizonia*, iuxta reliquias sacelli alicuius. Exscripsit Lolling.

VI.

NAVPACTVS ET VICINIA.

357. 358 Titulus incisus rupi ad fontem orientem versus ab oppido Naupacto, ubi fuit Asclepieum Naupactiorum. Ed. R. Weil *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 24*a*. Exscripsit Lolling.

(357) ΣΤΡΑΤΑΓΕΟΝ///Ο-ΧΑΛΕΠΟΥ
ΓΡΑΜΜΑΤ/// ///ΣΔ-ΠΕΝΑΡΧΟΥ
ΕΠΙΙΕΡΞ)Σ/////////////////////Κ///ΟΥΜΗΝΟΣΟΥ
ΙΟΥ///-//////////////////////////////////Δ///ΡΟΣΓΑ/ ΙΟΣ
5 ΣΡ\Α////Γ//////////////////////////////////Ν Δ/////////////////\/////
/////////Α///////////////////////////////////////Ι//////////////////////////Ρ\///
/. ////.////////////////////////////////////Ο\ ////////////////////ΓΘ//

(358) Ο
\////ΕΥΣ
ΤΩ///////////////ΙΟ<ΑΣ(
ΕΙΘΗΣ
5 ΥΠΑΚΤ///ΟΙ
Ν
ΔΑΚ
Ρ

Manumissionum Naupactiarum tria genera distinguenda sunt: 1) In Asclepieo Naupactiorum iuxta oppidum ab oriente sito incisi sunt tituli n. 357—371, quorum plerique quia in vivo saxo exarata sunt, nunc quoque eundem locum tenent, pauci (n. 359—363) in oppidum delati ibique in aedificationibus adhibiti sunt. 2) Duorum lapidum tituli (n. 372—378) cum Bacchi dedicationes habeant, sine dubio ex Dionysio Naupactiorum asportati sunt; sed eius delubri locus definiri nequit, quia de altero lapide (n. 372—373) nihil scimus, nisi eum Naupacti fuisse, alter vero (n. 374—378) non pristino loco inventus est, sed inaedificatus in oppidi moenibus. 3) In loco, qui antiquitus vocabatur Κρουνοί, maiore intervallo a Naupactiorum oppido ad orientem et septentriones, alterum Aesculapii templum erat, cuius in columnis aliisque lapidibus scripti sunt tituli n. 379—387. Hos quoque in Naupactiorum numerum referendos esse docui ad n. 379.

Sed haec tria genera titulorum cum aliis rebus simillima sunt inter se, tum utique non magno temporis intervallo distant. Ac primum quidem apparet, omnes per eam aetatem exaratos esse, qua Naupactus Aetolorum fuerit. Mireris sane varietatem in praescriptis magistratuum nominibus; etenim modo praetor Aetolorum solus nominatur (n. 357, l. 359, l. 364, l. 365, l. 372, l), modo eponymus Naupactiorum (γραμματεύοντος Θεαροῖς n. 373, l. 374, l. 375, l. 379, l. 383, l. 384, l) aut Buttiorum (ἄρχοντος n. 382, l), modo ille una cum alterutro ex his (στραταγέοντος — γραμματεύοντος Θεαροῖς n. 360, l. στραταγέοντος — ἄρχοντος ἐν

Βουττοῖ n. 380, 1. 381, 1. 2), aut hi duo coniunctim (*γραμματεύοντος Θεαροῖς —, ἐπὶ δὲ ἄρχοντος ἐν* Βουττοῖ n. 385, 1). Neque tamen haec ad aetatis discrimina revocari posse apparet, cum quia eos ipsos titulos, qui diversam anni significationem habent (veluti n. 379—385), tamen hominum eorundem nomina usquequaque recurrentia arguunt tempore aequales esse, tum quia ipsa magistratuum vocabula neutiquam inter se pugnant. Nam gentis Aetolorum pars erat civitas Naupactiorum, huius rursus oppidulum Buttiorum (v. ad n. 379); quare huius cives simul et Buttii et Naupactii et Aetoli erant atque in suis magistratibus indicandis pro arbitrio vel unum vel plures nominare poterant, quod idem etiam in manumissionibus Delphicis videmus; quod contra memorabile est, nusquam Locrorum occidentalium eponymum magistratum, agonothetam, commemorari (de n. 369, 1. 2 vide adnotationem meam). Alterum eiusdem rei indicium in mensium nominibus inest; nam ex octo nominibus, quae hic occurrunt, septem (*Ἀγύειος* n. 368, 1. 383, 2. *Ἀθαναῖος* n. 385, 3. *Διονύσιος* n. 374, 2. 384, 2. *Εὐθυαῖος* n. 370, 2. 373, 2. 379, 3. 381, 3. *Ἱπποδρόμιος* n. 359, 2. 382, 2. *Ὁμολώϊος* n. 375, 2. 376, 1. *Προκύκλιος* n. 380, 3) ex Aetolorum fastis repetiti sunt, quo minus dubitandum sit, quin qui n. 357, 3. 4 recensetur *Θυῖος* undecimus anni Aetolici mensis sit, qui adhuc ignorabatur (cf. E. Bischoff De fastis Graecorum antiquioribus, Lipsiae 1884 p. 363). Quam per occasionem monuerim, *Λαφριαῖον* mensem, qui in uno titulo apud Wescherum et Foucartum n. 243, 2 Delphorum Poetropio respondeat, quum vicies eundem, i. e. quartum inter menses Aetolicos locum teneat Dius, non ad Aetolorum, sed ad peculiares Oeanthensium Locrorum fastos referendum esse, siquidem, quod ipsum sane mirum est, una cum praetore Aetolorum etiam agonothetam Locrorum praescriptum habet illa manumissio.

Aetolis Naupactus anno 338 a. Chr. a Philippo Amyntae filio tradita est (Demosth. IX, 34. Strabo IX, 4, 7 p. 427) et per plura saecula in eorum dicione permansit. Namque quum anno 189 a. Chr. Aetoli a Romanis cogerentur pleraque, quae extra suos antiquos fines occupaverunt missa facere, Naupactum eis non ademtam esse apparet ex pacis condicionibus (Polyb. XXI, 32, 13. Liv. XXXVIII, 11, 9), quibus ea modo oppida dimittere iubebantur, quae inde ab anno 192 a. Chr. a Romanis expugnata essent aut sua sponte in eorum fidem venissent; atqui Naupactus anno 191 a. Chr. obsessa quidem erat a Romanis (Liv. XXXVI, 30, 6), sed neutiquam capta. Quid quod ne illud quidem constat, oppidum unquam Locris redditum esse. Nam id quod Bursianus *Geogr. von Griechenland* I p. 145 not. 3 dicit, Romanorum imperio Antirrhium promunturium publica auctoritate (*'officiell'*) terminum Locridis et Aetoliae constitutum fuisse (Strabo X, 2, 22 p. 460), ita ut eos scriptores, qui etiam imperatorum aetate Naupactum Aetoliae adiungerent, Plinium N. h. IV, 6 et Melam II, 3, 43, antiquioris temporis condicionem repraesentare appareret, non uno nomine parum accurate dictum est. Nam primum quidem Strabo nihil de sua aetate aut de publica auctoritate dicit, sed simpliciter his verbis utitur: *εἶτα Μακυνία πόλις, εἶτα Μολύκρεια καὶ πλησίον τὸ Ἀντίρριον τὸ τῆς Αἰτωλίας ὅριον καὶ τῆς Λοκρίδος*, quae possunt sic intellegi, ut antiquam et tralaticiam opinionem de naturalibus regionum terminis sequatur, non curans oppidum in Locride quidem situm sed ab Aetolis tum possessum. Deinde vero, si Strabo id diceret, quod Bursianus ei tribuit, non modo cum Plinio et Mela pugnaret, sed etiam secum ipse; nam, quod ille mirum in modum neglexit, illo noni libri loco, quem supra attulimus, definite dicit *ἔστι δὲ νῦν Αἰτωλῶν Φιλίππου προσκρίναντος*. Consentientes igitur Strabo, Mela, Plinius testantur, principatus quoque tempore Aetolos Naupactum tenuisse.

Iam quoniam nemo erit, qui hos titulos Philippi aetate antiquiores iudicet, vix multum lucrati sumus, quod in eis omnibus Naupactum Aetolorum esse demonstravimus; sed accuratiora docent praetorum nomina, ex quibus ei quidem, quorum aetas certa est (Chalepus n. 357, Dicaearchus n. 359, Damocritus n. 360) extremis tertii et primis secundi a. Chr. n. saeculi annis eo magistratu functi sunt. Reliqui, si eum exceperis, cuius ne nomen quidem n. 372, 1 plane certum est, in eis titulis leguntur, qui in Asclepieo quod erat Crunis reperti sunt, Ladicus Arsinoënsis n. 380, 2, Trichas Stratius n. 381, 1. Quod quoniam egregio Augusti Mommseni acumine (v. Philologi XXIV, 1 sqq.) annorum 200—169 a. Chr. cum archontibus Delphorum etiam Aetolorum praetores cogniti sunt, restat ut illos aut postremis tertii a. Chr. n. saeculi annis aut post annum 169 a. Chr. in magistratu fuisse statuamus. Qua in re cave propterea ante Aetolorum dominationem a Romanis imminutam haec incisa statuas, quia homo Stratius praetura apud Aetolos fungitur; namque Stratum Acarnaniae ut Naupactum Locridis etiam post annum 189 a. Chr. in Aetolorum potestate mansisse Livii narratio XLIII, 21, 6 sqq. testimonio est, et Lyciscum Stratium constat anno 178 a. Chr. summum Aetolorum magistratum fuisse (*Bull. de corr. Hell.* V p. 421 n. 34). Atque ut post annum 169 a. Chr. hos titulos Crunios, qui utique omnes intra paucorum annorum spatium compositi sunt, exaratos iudicemus, suadet litteratura n. 379. 380 — nam reliquorum non novimus, quia Woodhousius eos minusculis exprimere satis habuit — illa qua n. 357 sqq. utuntur sine dubio aliquanto recentior. Quo ex indicio inscriptiones Dionysii Naupactiorum, vel potius eas ex iis, de quarum scriptura constet (n. 374—378), medium inter utrosque locum tenere iudicaverim. Sed utique nullus est in omnibus tribus generibus titulus, quem altero a. Chr. n. saeculo recentiorem esse probabile sit.

357 *Στραταγέον[τ]ος Χαλέπου, | γραμματ[έο]ς δὲ Μενάρχου, ἐπ ἱε[ρ]έος . . . . . κ . ου, μηνὸς Θυ[ί]ου, [ἀ]π[έδοτο . . . .]δ[ω]ρος Γα . . . ιος [τῷ Ἀ]σκλαπ[ιῷ σῶμα ἀ]νδ[ρεῖον . . . .].*

Chalepus Naupactius Aetolorum praetor in duabus manumissionibus Delphicis (Wescher-Foucart n. 407, 1; *Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 410 n. 16) coniungitur cum Hybria Delphorum archonte, quem antiquiorem ex duobus cognominibus (cf. Sylloge Inscr. Graec. 458 not. 1) intellegendum esse docent Euclis et Xenonis sacerdotum Apollinis Pythii nomina. Iam cum inde ab anno 198 a. Chr. Eucle mortuo Xenon et Athambus sacerdotes recenseantur, annus 200/199 a. Chr. vero Damocriti Calydonii primo magistratu occupatus sit, Chalepum aliquo ex postremis saeculi a. Chr. n. tertii annis praetorem fuisse apparet. Quod vero in altero titulo (Wescher-Foucart n. 407) manumissor est *Μέναρχος Πλυγονεύς*, neutiquam improbabile est eum eundem esse, qui hic scriba recenseatur; nam cave hunc *γραμματέα τῶν Θεαρῶν ἐν Ναυπάκτῳ* esse putaveris. Etenim cum neque praetor definite Aetolorum esse dicatur neque scriba Naupactiorum, fieri non potest, quin uterque magistratus eiusdem reipublicae sit, i. e. Aetolorum.

In titulo n. 358 perpauca agnoscuntur: Vs. 2 [*γραμμ*]*α*[*τ*]*εύς*; vs. 4 fortasse [*Ἀριστοπ*]*είθης*, nomen apud Locros usitatum (cf. n. 319, 2. 349. 11). sed *Διοπείθης* Naupactius est n. 362, 4; vs. 5 [*ἐν Να*]*υπάκτοι*. Reliqua obscura.

359 Lapis calcarius duos pedes longus, qui gradus vicibus fungitur in scalis domus, quam possidet Konstantinos Lukopulos in oppido Naupacto. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 338 n. 1.

Σ Τ Ρ Α Τ Α Γ Ε Ο Ν Τ Ο Σ Δ Ι Κ Α Ι Α Ρ Χ Ο Υ Τ Ρ Ι
Χ Ο Ν Ι Ο Υ Μ Η Ν Ο Σ Ι Π Π Ο Δ Ρ Ο Μ Ι Ο Υ Α Π Ε Δ Ο
Τ Ο Ε Π Ι Κ Ρ Α Τ Ε Ι Α Ν Α Υ Π Α Κ Τ Ι Α Σ Ω Μ Α Γ Υ Ν Α Ι
Κ Ε Ι Ο Ν Α Ι Ο Ν Ο Μ Α Π Ρ Α Ξ Ω Κ Α Ι Τ Ο Π Α Ι Δ Α Ρ Ι Ο Ν Α Ι
Τ Α Σ Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Ο Δ Ω Ρ Ο Ν Τ Ο Γ Ε Ν Ο Σ Σ Κ Υ Ρ Ι Ο Ι Τ
Α Σ Κ Λ Α Π Ι Ω Ι Τ Ω Ι Ε Ν Ν Α Υ Π Α Κ Τ Ω Ι Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο
Ρ Β Ε Β Α Ι Ω Τ Η Ρ Κ Α Τ Α Τ Ο Ν Ν Ο Μ Ο Ν Δ Α Μ Ο Κ Ρ
Τ Η Σ Ν Α Υ Π Α Κ Τ Ι Ο Σ Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Ε Σ Φ Ι Λ Ω Ν
Φ Α Ι Δ Ι Μ Ο Υ Π Ε Ρ Ι Γ Ε Ν Η Σ Σ Α Τ Υ Ρ Ι Ν Ο Σ
Ν Ι Κ Ι Α Σ Ν Ι Κ Ο Λ Ε Ω Ν Ο Σ Φ Υ Σ Α Λ Ο Σ Α Ρ

Στραταγέοντος Δικαιάρχου Τριχονίου, μηνὸς Ἱπποδρομίου, ἀπέδοτο Ἐπικράτεια Ναυπακτία σῶμα γυναικεῖον, ᾇ ὄνομα Πραξώ, καὶ τὸ παιδάριον αὐτᾶς Ἡρακλειόδωρον, τὸ γένος Σκύριοι, τ[ῷ] Ἀσκλαπιῷ τῷ ἐν Ναυπάκτῳ ἀργυρίο[υ] | 𐅃. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον Δαμοκρ[ά]της Ναυπάκτιος. μάρτυρες· Φίλων Φαιδίμου, Περιγένης Σατυρί(ω)νος, | Νικίας Νικολέωνος, Φύσαλος Ἀρ......

360 Lapis fere duos pedes longus, in eisdem scalis domus Constantini Lukopuli ac n. 359 in oppido Naupacto. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 339 n. 2.

ΜΟΚΡΙΤΟϒΚΑΛϒΔΩΝΙΟϒΤΟΔΕ
ΟΣΔΕΘΕΑΡΟΙΣΔΑΜΟΝΙΚΟϒΤΟϒΔ
ΟϒΑΠΕΔΟΤΟΦΙΛΟΣΤΕΦΑΝΟΣΝΑϒΠ
ΙΝΑϒΠΑΚΤΟΙΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΑΙΟΝ
ΝΟΣΑΠΟΤΟϒΑΟΟϒΤΙΜΑΣΑΡΓϒΡΙΟϒΜ
ΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΕϒΔΙΚΟΣΑΜΟΙ
-ϒΡΟΙΔϒΚΟΣΠϒΡΡΟϒΔΑΜΕΑΣΝ
ΣΦΙΛΩΝΑΙΣΧΡΙΩΝΟΣΦΙΛΩΝΦ
ΣΝΙΚΟΛΕΩΝΟΣΔΑΜΟΝΙΚΟΣ
ΠΑΡΑΤΟϒΣΑΡΧΟΝΤΑΣ

[Στραταγέοντος Δα]μοκρίτου Καλυδωνίου τὸ δε[ύτερον, γραμματεύοντ]ος δὲ Θεαροῖς Δαμονίκου τοῦ Δα[......, | μηνὸς .....]ου, ἀπέδοτο Φιλοστέφανος Ναυπά[κτιος τῷ | Ἀσκλαπιῷ τῷ ἐν] Ναυπάκτοι σῶμα γυναικεῖον, ᾇ ὄν[ομα ...., ... τὸ γέ]νος ἀπὸ τοῦ Ἀόου, τιμᾶς ἀργυρίου Μ[... | βεβαιωτὴρ κ]ατὰ τὸν νόμον Εὔδικος Ἀμ[φ]ι[..... .... μάρ]τυροι· [Λ]ύκος Πύρρου, Δαμέας Να...., | ....ς, Φίλων Αἰσχρίωνος, Φίλων Φ[αιδίμου, Νικία]ς Νικολέωνος, Δαμόνικος [...... ἁ ὠνὰ] παρὰ τοὺς ἄρχοντας.

Damocritus Calydonius Aetolorum praetor fuit primum a. 200/199 a. Chr. (v. adn. ad n. 357), iterum a. 193/2 a. Chr. (Livius XXXV, 33, 9). Vs. 5 ἀπὸ τοῦ Ἄθου Woodhousius. At ut O et Θ facillime confundi potuerant, sic flexio nominis plane inaudita est. Quare pro monte Thracio notissimo malui fluvium Illyricum ne ipsum quidem ignobilem intellegere. Cuius nomen cum manifesto barbarum sit, diversas formas, quas in litteris Graecis habet, ad studium insoliti soni suo sermoni accommodanti referendas apparet. Atque ut de audacissima immutatione Αἴας taceam (Hecataeus fr. 71. Scylax 26. Plinius N. h. III, 145), plerumque quidem Ἀῷος (Polyb. V, 110, 1. XXVII, 16, 3. Strabo VII, 5, 8 p. 316. Livius XXXII, 5, 10 sqq. Plinius l. l.), apud Stephanum Byzantium vero (s. v. Παραυαῖοι) Αὖος vocatur. Inter quas scripturas media est, quam hic tenemus ideoque eam, etsi alium testem habet nullum, genuinam existimo, quam Graeci ni fallor adiectivorum ἀῷος (*orientalis*) et αὖος (*aridus*) similitudine moti paullulum inflexerunt. Vs. 7 init. supplevi et emendavi, cum Woodhousius substantivum [μάρ]τυροι non agnovisset ideoque inauditum sane et incredibile nomen [Εὐρ]οίδυκος legere sibi visus esset.

361 Lapis integer supra et a dextra, fractus infra et a sinistra, Naupacti in domo privata, cuius dominus est Konstantinos Lukopulos. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 340 n. 3.

ΣΙΙΜΑΣΑΡΓϒΡΙΟϒΜΝΑΝ𐅃ΜΒΕΒΑΙΟΙ
ΝΟΜΟΝΑΛΕΞΙΑΔΑΣΝΑϒΠΑΚΤΙΟΣ
ΛΕΞΑΝΔΡΟΣΦΙΛΩΝΛϒΚΟΣΛϒΚΙΣΚΟΣ
ΙΩΝΑΠΑΡΑΛϒ///ΣΙΑΝΤΟΝΑΡΧΟΝΤΑ
ΛΟϒΤΟϒΑΣΚ///ΛΑΠΙΟϒΛϒΚΟϒΤΟϒ

.....ς [τ]ιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν 𐅃Μ. βεβαιοῖ [κατὰ τὸν] νόμον Ἀλεξιάδας Ναυπάκτιος. | [μάρτυρες· Ἀ]λέξανδρος, Φίλων, Λύκος, Λυκίσκος, ... ἁ] ὠνὰ παρὰ Λυσίαν τὸν ἄρχοντα. [ἐπὶ Θεοκό]λου τοῦ Ἀσκλαπιοῦ Λύκου τοῦ | [Νικοδάμου].

Dicaearchi Trichonii praetoris Aetolorum annus est 195/4 a. Chr. (B. Haussoullier *Bull. de corr. Hell.* V p. 408). Vs. 5 nominativus Σκύριοι neglegentia in titulis haud infrequenti pro accusativo exaratus. Vs. 9, ubi Woodhousius Σατυρῖνος intactum reliquit, Σατυρί(ω)νος emendavi, quia et hic et in titulo aetate suppari n. 360 testium nomina omnia, de quibus condicio lapidis certum iudicium ferri sinat, paternae originis significationem adiunctam habent.

Vs. 6. 7 supplevi ex titulo n. 387, 7. 8, ubi eundem hominem idemque sacerdotium significari collatis scripturae reliquiis, quae utrobique exstant, perspicitur.

362 Fragmentum lapidis triangulum, liminis vice fungens in porta impluvii domus, quam possidet Christos Lukopulos in oppido Naupacto. Lapis undique fractus, sed titulus infra integer. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 341 n. 5.

ΛΕΙΚΑΤΑ
ΡΕΣΤΙΜΟΛ
ΣΛϒΚΟΣΦΟΡΜΙΩΝΑ
ΑΠΩΝΔΙΟΠΕΙΘΗΣΣΤΡΑ
ΛΗΣΝΑϒΠΑΚΤΙΟΙΔΑΜΟΚΡΙΤ
ΩΝΑΠΑΡΑ.//.ΤΕΛΕΣΤΑΝΑΡ/

vacat

[...προπω]λεῖ κατὰ [τὸν νόμον ...... μάρτυ]ρες· Τιμόλ[αος, ..., ...]ς, Λύκος, Φορμίων, Ἀ[....., Ἀσκλ]άπων, Διοπείθης Στρα[τ.. ..., ...]λης Ναυπάκτιοι, Δαμόκριτ[ος .... ἁ] ὠνὰ παρὰ Τελέσταν Ἀρχ.. ......

Initio de eo homine, qui in hoc titulorum genere modo βεβαιωτήρ modo προαποδότας vocatur, verba fieri cum locus sollemnis ante ipsa testium nomina, tum vestigia formulae in hac re usitatae κατὰ τὸν νόμον luculentissime demonstrant; neutrum nomen sane hic fuisse potest, sed quum n. 361, 1 locum substantivi βεβαιωτήρ teneat verbum βεβαιοῖ, non dubitavi hic προπωλεῖ reponere, cf. n. 374, 6 sqq. ἀτελὴς καὶ ἀρμένα ἁ ὠνὰ ἔστω [καὶ ὁ προαπ]οδότας μὴ προπωλείτω. Vs. 4 [Ἀσκλ]άπων supplevi. Vs. 6 nodum in scirpo quaesivit Woodhousius, cum [ἁ] ὠνὰ παρὰ τέλες τᾶν ἀρχ[όντων] scriptum esse diceret, quidquid id significaret. Hoc sane nihil significat, sed nomine proprio Τελέσταν restituto omnia luce clariora sunt, nisi quod quispiam dubitet, utrum tres postremae litterae nominis proprii an vocabuli ἄρχ[οντα] sint. At tenendum est, in hac formula hos omnes titulos, sive nomen proprium addatur sive non, magistratus vocabulo constanter articulum praemittere (ἁ ὠνὰ παρὰ Λυσίαν τὸν ἄρχοντα n. 361, 4. τὰν ὠνὰν φυλάσσοντι Ἀλεξίδαμος ὁ ἄρχων κτλ. n. 379, 25. Δαμιος ὁ ἄρχων n. 381, 19. ἁ ὠνὰ παρὰ τοὺς ἄρχοντας n. 360, 10. τὰν ὠνὰν φυλάσσοντι οἱ ἄρχοντες n. 375, 15. 380, 4. 382, 18. 383, 12. 384, 6).

363 Lapis undique mutilus insertus scalis in domo Constantini Lukopuli in oppido Naupacto. Litterae accurate et profunde incisae. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 341 n. 4.

[......... Τίμ]αιος Ἀρίστων[ος ....]
[....... μάρ]τυροι· Μέναρ[χος ......]
[....... Ἀλ]έξανδρος Τη[λέφου .....]
.... Λεοντομένης ....
.... Στράτωνος ....
[...... Αἰσ]χρίων Ἀρίστω[νος ....]
[τὰν ὠνὰν φυλ]άσσοντι Λεο[τομένης .....]
...............τίας Ταυρι[.............]

Nomina nonnulla ex reliquis eiusdem generis titulis supplevi.

364 Naupacti in rupe Aesculapii. Ed. Lebas *Inscr.* II, 992, qui sine dubio Aesculapii nomine (cf. n. 34, 4. 7. 35, 5. 8. 36, 5. 14. 37, 3. 38, 3. 39, 4. 41, 2. 42, 16. 46, 2) deceptus inter Stirienses Phocidis rettulit. Cum vera originis significatione R. Weil *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 24*b*. Exscripsit Lolling.

Ͻ Γ Ο Λ /// Τ Α
\ Δ Ο Ν Τ ////// Ν Α Σ Ι Κ Λ
Ͻ Ι Α Σ Κ Λ Α Γ Ι /// Π Ο Ι Ε Ν
Ω Μ / Δ Ρ Ε Ι /////////////// Ο Μ Α Γ Ρ / Τ Ι Ω Ν Τ Ο
Μ Ο //// Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο /// Μ Μ Μ Β \/ /// Α Ι Ω Τ Η Γ
Μ Ο Ν ///////////////// Ν Α Κ Ω Τ Ι Ε Υ Σ Μ Α ////// ⁻ Υ Ρ Ο Ι
Μ Ο Σ Ν Η Σ Α Ρ Ι Σ Τ Ο Κ /// Α Τ Ͱ /// Λ Υ Κ Ο Σ
ΙΙ Η Σ Ν Α Υ Γ Α Κ Τ Ι Ο Ι

[Στραταγέοντος .... Ματρ]οπολ[ί]τα, μηνὸς ...., ἀπέ]δοντ[ο Μ]νασικλ[ῆς καὶ .... τ]ῷ Ἀσκλαπι[ῶ]ι [τ]οῖ ἐν | [Ναυπάκτῳ σ]ῶμα [ἀν]δρεῖ[ον, ᾧ ὄν]ομα Πρατίων, τὸ | [γένος ......]μο[ν] ἀργυρίο[υ] ΜΜΜ. β[εβ]αιωτὴρ [κατὰ τὸν νό]μον ....να Κωτιεύς. μά[ρτ]υροι· | ....μος, ...νης, Ἀριστοκ[ρ]άτη[ς], Λύκος, | ....ης Ναυπάκτιοι.

---

365 Naupacti in rupe Aesculapii. Exscripsit Lolling.

Σ Τ Ρ Α Τ Α Γ
Τ Ρ Υ Μ Ͼ
Ͷ // Γ Ε Δ Ο Τ
Ι' Α Κ Τ Ι Ο
Ε Ι
Μ Σ Ι
Γ Α Ρ Ι Σ Σ Τ Α //////// Ν
Λ Μ Α Τ Α Ε Ͷ Γ Ͼ
Κ Α Υ Τ Α
Τ Η Ω Ν Μ Ν /// Ν
Α Δ \ Υ Κ /// Σ
Μ Ν < Κ Ι Ο Υ /// Σ \ Α Α Ρ Ι
\/ Λ Ε Ω
Κ Λ Ε Ο Ν Ι Κ Ο Σ Τ Ε Λ Ο Λ Α Ο Σ
Ν \ Υ Ν Α Κ Ω ⁻ \ Ο Ι Γ Υ Ρ Ρ Ι //////// Ξ Α Ι
Μ /// Γ Ο Φ Ο ` Τ Ι Κ Λ Τ Ι
Ν Η Σ Η Ρ Α Κ Λ Η ⁰ /// Α /// Α Σ Σ Ι Φ Α
Τ Ο Ν Α Σ Κ Λ /// Π Ι Ο Ν /// Ν
Π Υ Ρ Ρ Ι Α Ν Α
Α Γ Ε Λ Α Ο Ν Κ Λ Ε Ο Ν Ι Κ Ο Υ Δ Ο Ξ Α Ι _ /// Α
Ο Ο Ν

Στραταγ[έοντος ...., γραμματεύοντος Σ]τρυμο[δώρου (?) .... ἀ]πέδοτ[ο .... Ναυ]πάκτιο[ς τῷ Ἀσκλαπιῷ τῷ | ἐ[ν Ναυπάκτῳ ....] | μ...............σι.......... π............ Ἀρισστα[ῖο]ν .... λ...μ[....... τώμ]ετα ἐν πο[λέμῳ ἑαλω]κ[ότα (?) ....] αὐτὰ .... τη...υι .... μν[ᾶ]ν ... .α..........δ[α], Λύκ[ο]ς .... .μ..... Ἀσκ[λαπ]ιοῦ .σια Ἀρι....... | ..... Κλεω[ν................., | Κλεόνικος Τελο...., ...λαος, ... | Ναυνᾶ (?) Κώτιοι, Πυρρί[ας, ..]αι.... ....οφουτικλ......τι..........|νης Ἡρακλήο[υ] α.ασ...σιφα[ν.......|...] τὸν Ἀσκλ[α]πιὸν [ἐ]ν [Ναυπάκτῳ], | ... . Πυρρίαν Α...., | .... Ἀγέλαον Κλεονίκου, Δοξα.... | ....ο.....ον.....

Perpauca suppleri licet, neque ea omnia certa sunt; praecipue de vs. 8 dubito, sed cf. n. 125, 4 cum adnotatione mea.

366 Naupacti in rupe Aesculapii. Ed. R. Weil *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 25*c*. Exscripsit Lolling.

\ Τ Α Γ Ε Ο Ν [Τ] //// Σ
Α
Α /// Ε Τ
Τ Ν Δ Α Μ
Δ Ο Υ [Ο Δ] Α Μ Α
Ο Ι Α Σ Κ Λ Α Γ /// /// Ι
/ Λ Ο ////// Ι Ε Ι Ս
Σ Τ ////// Α Σ Α Ρ Μ Ν Α
Ε Β Α Ι Ω Τ Η ////////// Κ Ο Σ < /// Μ Α Ι Ι
Γ Υ Ρ ΙΙ Α Κ Ρ Ι Ω Ν Φ Ι
Π Ι Ͼ Ͻ . Σ Ω Σ Ι \ Ι
Σ Χ Ε /
<

Paucas litteras, quas Lollingius non iam invenit in lapide, ex Weilii apographo intra uncos addidi.

[Στρ]αταγέοντος ....α[...................., | γραμμ]α[τ]ε[ύοντος] τ[οῖς Θεαροῖς | ....] Δαμ[.............., ἀπ|έ]δο[τ]ο Δαμα[.......... τ]οῖ Ἀσκλαπ[ιο]ῖ [τοῖ ἐν Ναυπάκτῳ σῶμα ἀνδρ]εῖο[ν, ᾧ ὄνομα ...|.....ς, τ[ιμᾶ]ς ἀρ[γυρίου] μνᾶ[ν ..... | β]εβαιωτὴρ [Λύ]κος Σ[α]μά[νδρου (?) ....| μάρ]τυ[ροι· Φαλ]ακρίων Φι........, ..., ..., Πίθω[ν], Σωσίνι[κος ....|.........] σχ.........

---

367 Naupacti in rupe Aesculapii infra n. 366. Exscripsit Lolling.

Σ Δ Ι Ο /// Λ Ε Ν Δ Ρ
Σ Κ Λ Α Γ Ι Ο ′ Γ Α
Ο Ν Ο Μ Α ⁻ Ε
Α ΙΙ Μ Α < Μ Ν
Τ Ο Ν Ν Ο Μ
ΙΙΙ Α Σ Α Σ
Ι Τ Α Σ Α
Λ //// Ι Ε Υ Σ Ι
Υ Α Ρ Η
Σ Γ Γ Υ Σ Ω Ν _
_ Χ

[..........ο]ς Διο[κ]λέ[ος, ἀπέδοτο Ἀ]νδρ[..|...... τοῖ Ἀ]σκλαπιο[ῖ τοῖ ἐν Να]υπά[κτοι σῶμα ....ον] ὄνομα .... ε..... .. ....α[. τ]ιμᾶς [ἀργυρίου] μν[ᾶν ... βεβαιωτὴρ κατὰ] τὸν νόμ[ον .... μάρτυροι· | ....]ας, Ἀσ... .... | ......ίτας, Α... ....ιεὺς .... | .....υ...αρη......... ....ς, Γ[ε]ύτων (?) ....|...εχ.....

Utrum Diocles (n. 367, 1. 368, 1) praetor Aetolorum sit an alius nescio quis magistratus, propter miseram horum titulorum condicionem diiudicari nequit.

---

368 Naupacti in rupe Aesculapii. Exscripsit Lolling.

Ο Σ Δ Ι Ο Κ Λ Ε Ο Σ Μ Η Ν Ο Σ Α Γ Υ
Λ Ο Υ Τ Α Τ Ω Ι Α Σ Κ Λ Α Π Ι
Ω Μ Α Γ Υ Ν Α Ι Κ Ε Ι Ο Ν
Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Υ Μ Μ Μ
Ρ Α Μ Ο Ν Α Ο Σ Μ Ε Ν Η /// Ο Σ Γ Λ
\ Γ / Α Ρ Α Λ ` Α Ν Ε Τ
/Λ Ο Μ Ε Ν Ο Ν Κ
/Λ Ε /// Α Π Α Ρ Α Μ Ε Ν
Ο Ν Τ Α Σ Ι \// Λ Γ Α Ρ Α Τ Υ
Λ Ε Ν Ι Λ
Γ Ο Υ Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Ο Σ

..........ος Διοκλέος, μηνὸς Ἀγυ[είου, ἀπέδοτο .....π]λούτα τῷ
Ἀσκλαπι[ῷ τῷ ἐ]ι Ναυπάκτῳ σ]ῶμα γυναικεῖον, | [ὄνομα ......, τιμᾶς]
ἀργυρίου ΜΜΜ. | [βεβαιωτὴρ ....]ος Μένη[τ]ος. πα[ραμενεῖ δὲ .....
... π]αρὰ Λυ[σί]αν ἔτ[η ..... ποιέουσα τὸ ἐπιτασσ]όμενον κ[ατὰ
τὸ δυνατόν. εἰ δ]ὲ [κ]α παραμέν[η, ... ὁ] παρατυ-
[χὼν? ....λε.....νι[α.... ....]ου,
Δημήτριος | .....

Quae a sinistra leguntur quattuor versuum reliquiae, non huius tituli sunt, sed alius, qui sane eiusdem generis fuisse videtur.

369 Naupacti in rupe Aesculapii. Exscripsit Lolling.

ΧΕΟΝΤΟΣΤ
ΤΕΛΕΟΣΜ
ΙΝΙΕΟΣ
ΥΑΠΕΔΟΤΟ
ΗΔΑΝ
ΑΠΙΩΙΛ
ΔΕΕΣΤΩ
Ε////ΑΙ////ΛΕΟΣ
ΤΗΝ
ΑΠΙ
ΝΑΝΟΣ
ΤΕΣΔΙΟΚΛΗΣ

[Βουλαρ]χέοντος τ[οῦ Λο|κρικοῦ] τέλεος [.....|.. Κυτ]ινιέος, [μηνὸς
.....ο]υ, ἀπέδοτο .....|...μ]ήδα Ν[αυπακτί|α τῷ Ἀσκλ]απιῷ ....
.. .. δὲ ἔττα ....ει [Χ]α[ρ]ι[κ]λέος ...
.... τὴν [..... .... τοῦ Ἀσκλ.]απι[οῦ | φυλάσσοντι
τὰν ν[ικ]ὰν ὅ [τε χρεοφύλαξ καὶ οἱ ἄρχον]τες Διοκλῆς, | ....

Initium supplevi secutus duas manumissiones Delphicas anni 189/8 a. Chr., quarum altera (Wescher-Foucart *Inscr. rec. à Delphes* n. 405) haec praescripta habet: *βουλαρχέοντος τοῦ Λοκρικοῦ τέλεος Δαμοτέλεος Φυσκέος μηνὸς Ἀγυείου, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα μηνὸς Ἡρακλείου*, altera (*Bull. de corr. Hell.* V (1881) p. 424 n. 38) haec: *ἄρχοντος Ξένωνος τοῦ Ἀτεισίδα, μηνὸς Ποιτροπίου, βουλαρχέοντος Δαμοτέλεος Φυσκέος, μηνὸς Δ[ιονυσίου]*. Atque huius editor Haussoullier miratus quidem est, quod hi soli tituli bularchum Locrorum haberent, quum praeterea ubique huius gentis magistratus eponymus esset agonotheta, sed quid rei esset non perspexit. Non est neglegendum *τοῦ Λοκρικοῦ τέλεος* bularchum dici, non *τῶν Λοκρῶν*; neque enim haec est vana circumlocutio, sed *τέλος* hic ut ubique in rebus publicis partem quandam maioris corporis significat, ut ex hac voce iure meritoque colligas, aliquando Aetolorum sympolitiam in complures distributam fuisse regiones, quarum suas quaeque magistratus haberet, unaque ex his omnes civitates Locrorum, quae tum Aetolici foederis participes essent, comprehensas esse. Quam sententiam confirmant Aetolica mensium nomina, *Ἀγύειος* et *Διονύσιος*, quae in illis duobus titulis bularchi nomini adiciuntur ut archonti Delphorum Delphica *Ἡράκλειος* et *Ποιτρόπιος*. Accedit quod simile institutum, certe in re militari, apud Achaeos fuisse indicat Polyb. V, 94, 1: *διὰ τὸ τοῦτον ὑποστράτηγον εἶναι τότε τῆς συντελείας τῆς Πατρικῆς*, ubi compositum *συντέλεια* idem fere valet, quod hic simplex *τέλος*. Ceterum apud Aetolos non diu mansisse videtur illud institutum; nam plerumque etiam ubi is, qui manumittit, ex civitate Locrica oriundus est, simpliciter praetor Aetolorum praescribitur; qua ex re nescio an recte colligas, hunc quoque titulum non magno intervallo distare ab anno 189/8 a. Chr., quo illi duo exarati sint. Vs. 3 ethnicum restitui. Aeginium Epiri ab loco alienum esse sponte patet. Neque vero de Agrinio veteris Aetoliae oppido (Bursian *Geogr. von Griechenland* I p. 138) recte cogitaveris, siquidem bularchos ex ipsis Locris electos esse docent illi duo tituli, qui Physcensem hominem in hoc magistratu recensent. Quod contra pauca illa et exilia Doriensium Parnassiorum oppidula vicinorum Locrorum regioni adiuncta esse ab Aetolis non est improbabile. Vs. 11. 12 supplementa (cf. n. 375, 15. 376, 21) me nolle pro certis venditare vix est quod moneam.

370 Naupacti in rupe Aesculapii. Exscripsit Lolling.

ΟΝΤΟ_
ΗΝΟΣΕΥ
ΓΟΔΙ
ΤΟ
ΤΑ
ΕΛΑ
ΠΙΜ
ΑΤΟ
ΙΔΩΝΙΟΣ
Ι/ΟΝ/
ΥΡ
ΤΗΣΕΙ
ΝΚ
ΤΗΣΣ
ΣΣ
Λ

Vs. 1 ......*οντος*, cf. adn. ad n. 367. Vs. 2 [*μ*]*ηνὸς Εὐ*[*θυαίου*], cf. n. 373, 2. 379, 3. 381, 3. Vs. 3 [*ἀπέδο*]*το Δι*..... Vs. 4 *το*[*ῖ Ἀσκλαπιοῖ*]. Vs. 9 [*Ποσε*]*ιδώνιος*. Vs. 11 [*μάρτ*]*υρ*[*οι*]. Vs. 12 .....*της Ει*..... Vs. 13 [.....*ω*]*ν Κι*..... Vs. 14 .....*της Σ*...... Reliqua obscura.

371 Naupacti in rupe Aesculapii. Exscripsit Lolling.

ΤΙΜΑΣ
ΛΟΜΟΣ
ΔΑΠ
ΩΝΕΡ
ΤΕΟΣ
ΠΑΤ ΗΣ//ΛΕΟΣΤΡΑ
ΟΠΙΝΟ
ΤΙΟΥΣΑ/////////ΟΝ
Ι//ΛΕΟΝ

Vs. 1 *τιμᾶς* [*ἀργυρίου μνᾶν* ....]. Vs. 5 [....*κρά*]*τεος*. Vs. 6 *Πατ*[*ροκλ*]*ῆς* [Κ]*λεοστρά*[*του*]. Vs. 7 [*Χαρ*]*οπῖνος*. Vs. 9 [Κ]*λεόν*[*ικος*]. Praeterea nihil dispicitur.

372. 373 Naupacti. Cyriacus p. VII n. 60. Ex suis ac Barberiniis Cyriaci schedis ed. Muratori T. II p. DXCII. 1 (Boeckh C. I. G. 1757; Lebas *Inscr.* II, 1023; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 251 n. 3. 4; idem ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 26 n. 1426. 1427). Periisse videtur.

(372) | (373)

ΣΤΡΑΤΑΓΕΟΝΤΟΣΚΛΕΑΝΣ | ΕΥΟΝΤΟΣΘΕΑΡΟΙΣΛΕΩ
ΕΥΔΟΚΕΟΥΣΑΣΚΑΙΤΑΣΜΑΤΡΟΣ..... | ....ΕΥΘΥΑΙ
ΝΙΚΑΙΑΑΠΟΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣΑΠΕΔΟΝΤΟΤΩΔΙΟΝΥΣΙΩ | ΕΔΟΤΟΤΩΔΙΟΝΥΣΩΙ
ΤΩΕΚΤΩΙΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝ | ΝΑΥΠΑΚΤΩΙΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙΣΩ
ΛΥΚΙΔΟΣΟΙΚΟΓΕΝΗΤΙΜΣ | ΔΡΙΟΝΩΙΟΝΟΜΑΑΡΙΩΝΟΙΚΟΣΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥ
ΝΟΣΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥΝΙΚΟΚΟΥΑΟΣΔΙΟΝΥΣΩ |

372 Στραταγέοντος Κλεάν[δρου, ... συν]ευδοκεούσας καὶ τᾶς ματρὸς Νικαία(ς) Ἀπο[λλ.......] Ναυπακτίας ἀπέδοντο τῷ Διονύσῳ τῷ ἐ(ν Ναυπά)κτῳ ἐπ' ἐλευθερίᾳ σῶμα ἀνδρεῖον, (ᾧ ὄνομα) Λυκίδ(ας τὸ γέν)ος οἰκογενῆ, τιμ(ᾶ)ς [ἀργυρίου .... μάρτυρες ......
...]νος Ἀριττάρχου, Νικό[β]ου[λ]ος Διονυσ[οδώρου].

373 [Γραμματ]εύοντος Θεαροῖς Λεω[......, | μηνὸς] Εὐθυαί[ου, ...
.. ... ἀπ]έδοτο τῷ Διονύσῳ [τῷ ἐν] | Ναυπάκτῳ ἐπ' ἐλευθερίᾳ σῶ[μα ἀν]δρ(ε)ῖον, ᾧ ὄνομα Ἀρίων, οἰκο(γενὴ)ς, τιμᾶς ἀργυρίου [μνᾶν ......].

Apparet a Cyriaco duos titulos, quorum unus iuxta alterum in eadem lapidis planicie exaratus erat, in unum confusos esse; nam quod Boeckhius tertii reliquias esse sibi persuasit litteras ΔΙΟΝΥΣΩ n. 375 in fine versus sexti, mihi propterea non probatur, quia quum prioris testis nomini originis paternae significatio adiuncta sit, improbabile est Nicobulum ea caruisse. Cyriacus versus non separavit, Muratorii vero divisionem arbitrariam esse eo certius est, quia versuum vera confinia indicant lacunae non significatae vs. 3 paullo ante medium, vs. 4 post tertiam litteram, vs. 5 post quintam.

N. 372 vs. 1 Κλεάν[ορο]ς Fick; sed cum hic incipiat lacuna usque ad ΕΥΔΟΚΕΟΥΣΑΣ pertinens, litteram Σ pro Δ lectam existimaverim proclivi errore et nomen multo frequentius Κλεάν[δρου] reposuerim. Vs. 2. 3 τᾶς ματρὸς ..... | Νικά[τ]α ἀπὸ Ναυπακτίας Boeckh probante Fickio. At ἀπὸ Ναυπακτίας originis definitio inaudita est et incredibilis, quare malui hic ut vs. 4. 5 lacunam latentem statuere, quae patris nomen praeter tres primas litteras hausisset. Vs. 5 lacunam Fickius agnovit et explevit acumine egregio, cum Boeckhius Λυκῖ(ν)ος emendasset. De versus 6 fine vide supra; ΔΙΟΝΥΣΩ facilius ex Διονυσο[δώρου] quam ex Διονυσίο[υ] corrumpi potuisse sponte patet.

N. 373 vs. 2 Εὐθύ(δ)ι[κος] Boeckh et Fick, sed apparet nomen mensis esse ut n. 370, 2. 379, 3. 381, 3.

374 Naupacti in moenium parte orientali. Cyriacus p. VII n. 59. Ex suis et Barberiniis Cyriaci schedis ed. Muratori T. II p. DXCII. 2 (Boeckh C. I. G. 1756; Franz Elem. Epigr. Graec. p. 240 n. 95; Lebas *Inscr.* II, 1024; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 250 n. 2; idem ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 25 n. 1425). Exscripsit Lolling.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΘΕΑΡΟΙΣΑΡΙΣΤΩΝΟΣΤΟΥΑΡΙΣΤΩΝΥΜΟΥΜΗΝ
ΣΙΟΥΑΠΕΔΟΤΟΔΕΛΦΙΩΝΣΩΤΙΩΝΟΣΝΑΥΠΑΚΤΙΟΣΣΥΝΕΥΔΟΚ
ΚΑΙΤΑΣΘΥΓΑΤΡΟΣΚΑΛΛΙΣΤΩΣΤΟΙΔΙΟΝΥΣΟΙΤΟΙΕΝΝΑΥΠ
ΛΕΥΘΕΡΙΑΣΩΜΑΑΝΔΡΕΟΝΟΙΟΝΥΜΑΛΙΒΑΝΟΣΓΕΝΟΣΑΡΑΒΑΤΙΜΑ
ΜΜΜΠΡΟΑΠΟΔΟΤΑΣΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΔΑΜΟΚΛΗΣΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟ
ΣΓΕΝΕΑΝΛΙΒΑΝΟΣΕΙΔΕΘΡΕΨΕΙΑΤΕΛΕ/////ΑΡΜΕΝΑΛΩΓΑΕΣΤ
ΙΟΔΟΤΑΣΜΗΠΡΟΠΩΛΙΤΩΚΑΙΛΙΒΑΝΟΣΕΣΤΩΔΕΛΦΙΩΝΟΣΜΑΡΤΥΡΟΙ
ΩΣΑΝΔΡΟΣΛΥΚΙΔΑΔΑΜΟΤΕΛΗΣΜΙΚΚΟΣΒΟΙΣΚΟΥ/// ΡΑΦΑΤΗΣΕΜ
ΣΕΙΣΩΣΑΝΔΡΟΣΛΥΚΙΔΑ

Γραμματεύοντος Θεαροῖς Ἀρίττωνος τοῦ Ἀριστωνύμου, μην[ὸς Διονυ]σίου, ἀπέδοτο Δελφίων Σωτίωνος Ναυπάκτιος, συνευδοκ[εούσας] | καὶ τᾶς θυγατρὸς Καλλιττῶς, τοῖ Διονύσοι τοῖ ἐν Ναυπά[κτῳ ἐπ' ἐ]λευθερίᾳ σῶμα ἀνδρέον, οἷ ὄνυμα Λίβανος, γένος Ἀραβα, τιμᾶ[ς ἀργυρίου] ΜΜΜ. προαποδότας κατὰ τὸν νόμον Δαμοκλῆς Δαμοστράτο[υ. μὴ θρεψάτω | δὲ] γενεὰν Λίβανος· εἰ δὲ θρέψει, ἀτελ[ὲς καὶ] ἀρμένα [ἁ] ὠ[ν]ὰ ἔστω [καὶ ὁ προαπ]οδότας μὴ προπωλ(ε)ίτω καὶ Λίβανος ἔστω Δελφίωνος. μάρτυροι· [......, Σ]ώσανδρος Λυκίδα, Δαμοτέλης, Μίκκος Βοΐσκου. [ἔγγ]ραφα τῆς ἐμ[..... φυλάσ]σει Σώσανδρος Λυκίδα.

Lollingii apographo difficultates, quae priores editores torserunt, sublatae sunt simulque intellectum est hic quoque, ut n. 372. 373, Muratorium versus pro arbitrio divisisse. Vs. 5 εἰ δὲ (μὴ) θρέψει Fickius collato titulo Wescher-Foucart n. 43, 12 sqq.: τρεφέτω δὲ Μνᾶσα Σωτίβιον τὸν ἴδιον πατέρα καὶ τὰν ματέρα Σωσὼ — εἰ δὲ μὴ τρέφοι — ἐξουσία ἔστω κολάζειν. Sed quum γενεάν vs. 6, quod Boeckhius satis audacter in πέντε μνᾶν convertit, in lapide esse constet, manifestum est non de certo homine nutriendo hic dici, ita ut omnis illius tituli Delphici similitudo evanescat. Cur vetetur Libanus liberos tollere et educare, sane ignoramus, sed proclivis est coniectura id ideo fieri, quia si sine heredibus decedat libertus, bona eius ad patronum perventura sint. Vs. 8 fin. nondum expeditus est; nam id quidem apparet, iniuria hic Boeckhium (Ἀντιφάνης) et Fickium (Ματροφάνης) nomen proprium quaesivisse. Sed utique formula ab eis, quae alibi eandem rem indicant, diversa fuit; quod proposui, mihi neutiquam satisfacit. Cogitaverit quispiam de [ἁ γ]ραφὰ τ(ᾶ)ς ἐ[λευθερώσιος], sed hunc nominativi pro accusativo usum nimiae neglegentiae esse existimaverim.

375 In eodem lapide ac n. 374. Exscripsit Lolling.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΘΕΑΡΟΙΣΕΥ›ΑΝ
ΟΥΤΟΥΠΥΘΟΔΩΡΟΥΜΗΝΟΣΟΜΟΛΩΙΟΥΑ
ΠΕΔΟΤΟΔΙΟΝΥΣΙΟΣΕΥΣΘΕΝΕΟΣΤΩΙΔΙΟΝ
Ι‹ΩΙΤΩΙΕΝΝΑΥΠΑΚΤΩΙΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝ
ΟΙΟΝΟΜΑΕΥΤΥΧΙΔΑΣΤΟΓΕΝΟΣΓΑΛΑ
ΤΑΝΚΑΙΣΩΜΑΚΙΛΙΟΝΟΙΟΝΟΜΑΑΦΡΟΔΙΣΙ
ΤΟΓΕΝΟΣΘΡΑΙΣΣΑΝΚΑΙΚΟΡΙΔΙΟΝΟΙΟΝΟΜΑ
ΩΣΙ..\ΤΑΤΟΓΕΝΟΣΟΙΚΟΓΕΝΕΣΤΑΥΤΑΠΑΝΤ
ΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝ ΔΔΔ ΠΠΡΟΑΠΟΔΟ
ΤΑΣΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΛΥΚΟΣΛΥΚΙΣΚΟΥΝΑΥ
ΠΑΚΤΙΟΣΜΑΡΤΥΡΟΙΘΕΩΝΛΥΚΙΣΚΟΣΛΥΚΟΣ
ΣΩΣΤΡΑΤΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ//////ΟΤΙΩΝΠΟΛΥ
ΚΡΙΤΟΣ///ΥΩΝΙΔΑΣΕΙΙΙΑΙΟΣΠ//////ΟΣΣΩΣ//////
ΠΑΤΡΟΣΔΑΜΟΞΕΝΟΣ
ΞΑΝΩΝΑΝΦΥ///////////\ΛΥΣΩΝΤΙΟΣ
ΤΕΣ///ΑΤ/ΑΩΝ \ΙΟΧΡΕΟΝΥΜ
ΕΥΜΑΙΟΣΛΥΚΟΥ

Γραμματεύοντος θεαροῖς Εὐφάν[τ]ου τοῦ Πυθοδώρου, μηνὸς Ὁμολωΐου, ἀπέδοτο Διονύσιος Εὐσθένεος τῷ Διον[ύ]σῳ τῷ ἐν Ναυπάκτῳ σῶμα ἀνδρεῖον, | οἷ ὄνομα Εὐτυχίδας, τὸ γένος Γαλάταν, καὶ σῶμα (γυναι)κ[ε]ῖον οἷ ὄνομα Ἀφροδισί[α], τὸ γένος Θρᾷσσαν, καὶ κορίδιον οἷ ὄνομα | Σωσι[στρ]άτα, τὸ γένος οἰκογενές, ταῦτα πάντ[α] | τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ΔΔΔ 𐅃. προαποδό|τας κατὰ τὸν νόμον Λύκος Λυκίσκου Ναυ|πάκτιος. μάρτυροι· Θέων, Λυκίσκος, Λύκος, | Σώστρατος, Ἀπολλώνιος, [Δαμ]οτίων, Πολύκριτος, [Θ]υωνίδας, Ε[ὔ]μαιος, Πύ[ρρ]ος, Σωσ[ί]|πατρος, Δαμόξενος· | [τ]ὰν ὠνὰν φυλ[άσ]σ[ο]ντι ο[ἱ ἄρχον]τες [Ν]α[υπ]α[κτί]ων [κ]αὶ ὁ χρεο[φ]ύ[λαξ] | Εὔμαιος Λύκου.

Ad vs. 15. 16 monendum est, in civitatibus Graecorum passim institutum fuisse, ut quae inter privatos de negotiis quibusdam convenissent, scripta deponerentur apud magistratum quendam, qui χρεοφύλαξ aut χρεωφύλαξ vocabatur. De adoptione id apud Coos moris fuisse demonstrat titulus apud Paton et Hicks *Inscriptions of Cos* n. 368, VI, 34 sqq.: ὃν ἐποιήσατο παρὰ Ἀθηναγόρα τοῦ Φιλωνίδα, καθ᾽ υἱοθεσίαν δὲ τὰν ἐπὶ χρεοφυλάκων; VII, 37 sqq.: ὃν ἐποιήσατο παρὰ Τεισάρχου τοῦ Τεισικράτεος καθ᾽ υἱοθεσίαν τὰν ἐπὶ χρεοφυλάκων. Quo minus mirum est, idem apud Naupactios in manumissione usu venisse. Eiusdem rei satis certa vestigia exstant n. 376, 21, obscura et dubia n. 369, 11.

376 Naupacti in eodem lapide ac n. 374. Exscripsit Lolling.

ΛΩ
ΔΡΟΝΙΚΟΣ
ΟΣΑΝΑΞΙ
ΙΚΑΙΑΡΧΟΥ
ΤΟΤΟΙΔΙΟΝ
ΕΝΝΑΥΠΑΚΤ
ΕΥΘΕΡΙΑΙΣ
ΑΝΔΡΗΟΝΟΙΟ
ΑΙΣΤΡΟΣΟΙ
ΕΝΗΤΙΜΑΣ
ΙΟΥΜ Μ Μ
ΠΟΔΟΤΑΣ
ΤΟΝΝΟΜΟΝ
ΣΗΛΙΝΟΞΕ
ΑΡΤΥΡΟΙΛΑ
ΕΤΑΜΕΡΟΣ
ΟΟΩΝΔΡΟ
ΑΝΔΡΟΜΕΝ
ΣΤΑΝ
ΛΑΣΣΟ
ΦΥΛΑ
ΚΛΙ
//////////
vacat

[. . . . . . ., μηνὸς Ὁμο]λω[ΐου, | Ἀν]δρόνικος . . . . . . ος καὶ Ἀναξι[. . . . | Δ]ικαιάρχου [ἀπέδο|ν]το τοῖ Διονύ[σοι τοῖ] ἐν Ναυπάκτ[οι ἐπ᾽ ἐλ]ευθερίᾳ σ[ῶμα] | ἀνδρῆον, οἷ ὄ[νομ]α Ἴστρος, οἰ[κογ]ενῆ, τιμᾶς [ἀργυρ]|ίου ΜΜΜ. [προα]|ποδότας [κατὰ] τὸν νόμον . . . . |ς . . . νοξέ[νου. μ]άρτυροι· Λα . . . ., Ε[ὐ]άμερος, [. . . . ., | Θ]όων, Δρο . . . . ., | Ἀνδρομέν[ης, . . | . . . ς. τὰν [ὠνὰν | φυ]λάσσο[ντι ὁ χρεο]φύλα[ξ . . . | . . . . . .]ς καὶ | . . . .

Vs. 1 mensis nomen supplevi ex n. 375, 2. Vs. 14 quale nomen fuerit non assequor, nam Ἠλινόξενος nihili esse apparet, ex emendationibus, quae succurrunt, [Κ]λ(ε)ινόξενος maxime placet, sed ne hoc quidem certum est. De vs. 20 sqq. vide adn. ad n. 375, 15.

377 In eodem lapide ac n. 374. Exscripsit Lolling.

ΩΡΑ
ΣΘΕ
ΟΥΜΕ
ΑΠΕΔΟ
ΕΑΑΝ
ΤΙΔΩΡΟΣΣΩ
ΝΑΥΠΑΚΤΙΟΙ Ω
ΝΥΣΩΙΤΩΙΕΝΝΑ
ΑΚΤΩΙΕΠΕΛΕ
/// ΙΑΙΣΩΜΑ/ ΙΙΔ ///
ΟΝΩΙΟΝΟΜΑ ΓΑ
/// ΣΟΙΚΟΓΕΝΗΤΙΜΑ
/// Μ ////////////// ΝΑΣΑΡ
ΡΙΟΥΜ Μ Μ ΠΡΟΑΓ
/// ΔΟΤΑΣΚΑΤΑΤΟΝΝ
ΜΟΝΕΥΑΙΝΕΤΟΣ
ΩΠΑΤΡΟΥΝΑΥΠ
/// ΤΙΟΣΜΑΡΤΥΡΟ
/// ΙΟΝΥΣΙΟΣΣ /// ΣΙΜ
ΑΚΑΙ ΟΣΣΙ

. . . . ιαρα[. . . , γραμματεύοντο]ς θε[αροῖς . . . . τ]οῦ Με . . . ., ἀπέδο[ντο . . . . . .]εα Ἀν[τιδώρου, Ἀν]τίδωρος Συ . . . . . Ναυπάκτιοι τῷ[ι Διο]νύσῳ τῷ ἐν Να[υπ]άκτῳ ἐπ᾽ ἐλε[υθε]ρ[ί]ᾳ σῶμα ἀνδ[ρεῖ]ον ᾧ ὄνομα Ἄγα[θο]ς οἰκογενῆ τιμᾶ[ς .]μ . . . . . . νας ἀρ[γυ]ρίου ΜΜΜ. προαπ[ο]δότας κατὰ τὸν ν[ό]μον Εὐαίνετος Σωπάτρου Ναυπά[κ]τιος. μάρτυρο[ι· | Δ]ιονύσιος Σ[ω]σιμ[ίδ]α, Κά[ρπ]ος Σι . . . . .

Vs. 13 inter τιμᾶς et ἀργυρίου videtur genetivus participii nescio cuius scriptus fuisse.

378 Naupacti in eodem lapide ac n. 374. Exscripsit Lolling.

Π ///// ΤΟ ////////////// Υ /// Ω ///
ΥΠΑΚΤΩΙΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙ ///////////////////// Δ /// Ε ////
ΙΟΑΝΑΥΠΑΚΤΙΟΣΜ
ΥΠΑΚΤΙΟΙΛΙΚ

[. . . . . . . ἀπέδοτο . . . .] το[ῖ Διον]ύ[σ]ῳ [τῷ ἐ|ν Να]υπάκτῳ ἐπ᾽ ἐλευθερί[ᾳ σῶμα ἀν]δ[ρ]ε[ῖον. βεβαιωτήρ· . . . .]ιοα Ναυπάκτιος. μ[άρτυροι· . . . ., ... Να]υπάκτιοι, Λ[υ]κ . . . .

379 Titulus insculptus in columna templi, cuius parietinas Woodhousius invenit in angusta et saxosa valle torrentis, qui ab accolis vocatur *ῥεῦμα τῆς Παλαιοσκάλας*, duarum horarum intervallo a vico *Νέα Σκάλα*, in loco qui vocatur *Λογγά*, orientem et septentrionem versus ab Naupacto. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 342 n. 6.

ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ
ΘΕΑΡΟΙΣΦΙΛΩΝΟΣΤΟΥΣΩΣΙΑΕΝ
ΝΑΥΠΑΚΤΟΙΜΗΝΟΣΕΥΘΥΑΙΟΥΑΠΕ
ΔΟΤΟΣΑΤΥΡΟΣΜΕΝΥΟΣΝΑΥΠΑΚΤΙΟΣ
ΤΟΙΑΣΚΛΑΠΙΟΙΤΟΙΕΝΚΡΟΥΝΟΙΣΠΑΙ
ΔΑΡΙΟΝΟΙΟΝΟΜΑΣΩΣΑΣΚΑΙΚΟΡΑ
ΣΙΟΝΑΙΟΝΟΜΑΣΩΣΩΓΕΝΟΣΟΙ
ΚΟΓΕΝΗΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΕΚΑΤΕ
ΡΑΠΜΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΠΑΡΑ
ΜΕΙΝΑΤΩΣΑΝΔΕΣΩΣΑ∠
ΚΑΙΣΩΣΩΠΑΡΑΣΑΤΥΡΟΝΚΑΙ
ΑΓΑΘΩΤΑΓΓΥΝΑΙΚΑΑΥΤΟΥΠΟ
ΕΟΝΤΕΣΤΟΕΠΙΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝΕΙ
ΔΕΜΗΠΑΡΑΜΕΙΝΑΙΣΑΝΑΤΕΩΝΑ
ΑΤΕΛΗΣΕΣΤΩΚΑΙΟΠΡΟΑΠΟΔΟΤΑΣ
ΜΗΒΕΒΑΙΟΥΤΩΠΡΟΑΠΟΔΟΤΑΣΕΠΙ
ΤΟΥΤΟΙΣΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΛΑΜΙΟΣ
/ ΛΕΟΝΤΟΜΕΝΕΟΣΒΟΥΤΤΙΟΣ
////////// ΜΑΡΤΥΡΟΙΔΑΦΝΩΝΣΩΣΙΑΣ
ΤΗΛΕΦΟΥΣΩΣΙΒΙΟΣΕΥΒΟΟΣΚΑΛΛΙΠ
ΠΟΣΝΑΥΠΑΚΤΙΟΙΛΑΜΙΟΣΝΕΑΙΟΣ
ΑΜΥΝΑΝΔΡΟΣΑΜΕΙΝΟΚΡΑΤΗΣ
ΔΑΜΕΑΣΑΝΤΙΟΧΟΣΠΕΥΡΩΝΑΛΕ
ΞΙΔΑΜΟΣΟΑΡΧΩΝΤΑΝΩΝΑΝΦΥ
ΛΑΣΣΟΝΤΙΑΛΕΞΙΔΑΜΟΣΟΑΡΧΩΝ
ΒΟΥΤΤΙΟΣΚΑΙΣΩΣΙΑΣΤΗΛΕΦΟΥ
ΝΑΥΠΑ////////// ΚΤΙΟΣ ΧΚΑ

Ἀγαθᾷ τύχᾳ. γραμματεύοντος | Θεαροῖς Φίλωνος τοῦ Σωσία | ἐν Ναυπάκτοι, μηνὸς Εὐθυαίου, ἀπέ|δοτο Σάτυρος Μένυος Ναυπάκτιος | τοῖ Ἀσκλαπιοῖ τοῖ ἐν Κρουνοῖς παιδάριον, οἷ ὄνομα Σωσᾶς, καὶ κοράσιον ᾇ ὄνομα Σωσώ, γένος οἰ|κογενῆ, τιμᾶς ἀργυρίου ἑκάτερα ΠΜ, ἐπ' ἐλευθερίᾳ. παραμεινάτωσαν δὲ Σωσᾶς καὶ Σωσὼ παρὰ Σάτυρον καὶ | Ἀγαθὼ τὰγ γυναῖκα αὐτοῦ ποέοντες τὸ ἐπιτασσόμενον· εἰ | δὲ μὴ παραμείναισαν, ἅ τε ὠνὰ | ἀτελὴς ἔστω, καὶ ὁ προαποδότας | μὴ βεβαιούτω. προαποδότας ἐπὶ τούτοις κατὰ τὸν νόμον Λάμιος | Λεοντομένεος Βούττιος. μάρτυροι· Δάφνων, Σωσίας Τηλέφου, Σωσίβιος, Εὔβοος, Κάλλιππος Ναυπάκτιοι, Λάμιος, Νεαῖος, | Ἀμύνανδρος, Ἀμεινοκράτης, | Δαμέας, Ἀντίοχος, Πεύρων, Ἀλεξίδαμος ὁ ἄρχων. τὰν ὠνὰν φυ|λάσσοντι Ἀλεξίδαμος ὁ ἄρχων Βούττιος καὶ Σωσίας Τηλέφου | Ναυπάκτιος.

Ex titulis a Woodhousio inventis n. 379—387 didicimus, in angusta convalle septentriones et orientem versus a Naupacto, in loco qui *Κρουνοί* vocabatur, fuisse templum Aesculapii, eumque locum in agro oppiduli cuiusdam, cui nomen erat *Βουττός*, situm fuisse. Verum id oppidum non sui iuris fuisse, sed in Naupactiorum potestate, praescripta harum manumissionum docent, ex quibus quattuor eponymum Naupactiorum magistratum, scribam thearorum, nominant (n. 379. 383. 384. 385). Id in uno titulo n. 379 eo referas, quod is qui manumittit, civis Naupactius est. Sed tres reliqui, cum de servis ab homine Buttio (n. 383, 3), a Porio (n. 384, 3), a duabus mulieribus Phyllaeis (n. 385, 5) manumissis testentur, non minus Naupactii magistratus nomen in fronte habent. Quod nullam habet explicationem, nisi ut Buttios sub imperio Naupactiorum fuisse statuamus. Cave tamen eandem rationem inter Naupactum et Buttum intercessisse statueris atque inter Athenas et Acharnas; namque in testium recensibus ubique distinguuntur homines Buttii et Naupactii, quod in eiusmodi corpore, qualia demi Attici fuerunt, fieri nullo modo poterat.

380 In eadem columna ac n. 379. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 344 n. 7.

ΣΤΡΑΤΑΓΕΟΝΤΟΣΛΑΔΙΚΟΥΑΡΣΙΝΟΕΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΟΝΑΡΧΟΝΤΟΣΔΕΕΝΒΟΥΤΤΟΙ
ΛΟΥΜΗΝΟΣΠΡΟΚΥΚΛΙΟΥΑΠΕΔΟΝΤΟ
ΔΑΣΣΩΣΙΧΑΒΟΥΤΤΙΟΙΤΩΙΑΣΚΑΠΙ *sic*
ΩΙΤΩΙΕΝΚΡΟΥΝΟΙΣΠΑΙΔΑΡΙΟΝΟΙΟΝΟΜΑ
ΛΑΟΣΕΠΕΛ ////ΕΥΘΕΡΙΑΙΤΟΓΕΝΟΣΟΙ
ΚΟΓΕΝΗΤΕΙΜΑΣΑ ///// ΡΓΥΡΙΟΥΜΜΜΒΕΒΑΙ
ΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΛΑΜΙΟΣΛΕΟΝΤΟ
ΜΕΝΕΟΣΒΟΥΤΤΙΟΣΜΑΡΤΥΡΟΙΑΛΕΞΙΑΔΑΣ
ΜΙΚΚΑΔΑΣΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΣΜΕΝΩΝ
ΝΦΙΛΩΝΤΙΜΟΛΑΟΣΛΕΩΝΑΡΚΙΣΩΝ
ΑΔΑΣΔΑΜΟΞΕΝΟΣΤΙΜΑΙΟΣΒΟΥΤΤΙΟΙ
ΙΣΟΣΣΠΑΤΡΩΣΚΥΔΡΙΩΝΝΑΥΠΑΚΤΙΟ
ΩΝΑΝΦΥΛΑΣΣΟΝΤΙΟΙΑΡΧΟΝΤΕΣ
ΛΟΣΑΜΥΝΑΝΔΡΟΣΘΡΑΣΩΝΑΜΕΙ
ΚΡΑΤΗΣΔΑΜΟΞΕΝΟΣΒΟΥΤΤΙΟΙ

Στραταγέοντος Λαδίκου Ἀρσινοέος [τὸ] δεύτερον, ἄρχοντος δὲ ἐν Βουττοῖ ...λου, μηνὸς Προκυκλίου, ἀπέδοντο .....δας, Σωσίχα Βούττιοι τῷ Ἀσκ(λ)απι|ῷ τῷ ἐν Κρουνοῖς παιδάριον, οἷ ὄνομα | .....λαος, ἐπ' ἐλευθερίᾳ, τὸ γένος οἰκογενῆ, τειμᾶς ἀργυρίου ΜΜΜ. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον Λάμιος Λεοντομένεος Βούττιος. μάρτυροι· Ἀλεξιάδας, | ....., Μικκάδας, Ἀριστόμαχος, Μένων, [.....ω]ν, Φίλων, Τιμόλαος, Λέων, Ἀρκίσων, | ....άδας, Δαμόξενος, Τίμαιος Βούττιοι, | [....ων], Σ[ω]σ[ί]πατρ[ο]ς, Κυδρίων Ναυπάκτιο[ι. τὰν] ὠνὰν φυλάσσοντι οἱ ἄρχοντες | ....λος, Ἀμύνανδρος, Θράσων, Ἀμει[νο]κράτης, Δαμόξενος Βούττιοι.

De aetate cf. adn. ad n. 357, de Buttiorum oppido ad n. 379. Vs. 13 ...ισος, Σπάτρως, Κυδρίων Woodhouse. Sed malui emendare collato titulo n. 375, 13.

381 In eadem columna ac n. 379. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 344 n. 8.

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Τριχᾶ Στρα-
τίου β', ἐν δὲ Βουττοῖ ἄρχοντος Λαμίου
τοῦ Ἀλεξομενοῦ, μηνὸς Εὐθυαίου, ἀπέ-
δοτο Μικκίων Βούττιος τοῖ Ἀσκλαπιοῖ
τοῖ ἐν Κρουνοῖς σῶμα ἀνδρεῖον, οἷ ὄνο-
μα Φιλόξενος, τὸ γένος Ἀμφίλοχον,
τιμᾶς ἀργυρίου ΠΜΜΜ. βεβαιωτὴρ
κατὰ τὸν νόμον Λάμιος Λεοντομένε-
ος Βούττιος. παραμενέτω δὲ Φιλόξε[ν]-
ος παρὰ Μικκίωνα ἇς κα ζῆ Μικκίωι
ποιῶν τὸ ποτιτασσόμενον. εἰ δὲ μὴ ποέ-
οι, ἀτελὴς ἁ ὠνὰ ἔστω. εἰ δέ τί κα πάθη
Μικκίων, τόκα ἁ ὠνὰ κυρία ἔστω καὶ
ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιούτω τοῖ Ἀσκλαπιοῖ.
μάρτυροι· Μένων, Φίλων, Νεαῖος,
. . . ος, Σκορπίων, Εὐριπίδας Βούττιοι·
Σάτυρος, Ἀντικράτης, Πολύξενος,
Πολύαρχος Ναυπάκτιοι. τὰν ὠνὰν
φυλάσσοντι Λάμιος ὁ ἄρχων, Δα-
μόξενος Βούττιοι.

De aetate cf. adn. ad n. 357, de Buttiorum civitate ad n. 379.

382 In eadem columna ac n. 379. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 345 n. 9.

Ἐπὶ ἄρχοντος Εὐμήλου ἐν Βο[υττοῖ],
[μη]νὸς Ἱπποδρομίου, ἀπέδοτο [Νικό]-
[στ]ρατος Βούττιος τῶι Ἀσκλαπιῶι τῶι [ἐν]
[Κρο]υνοῖς σῶμα ἀνδρεῖον, ὧι ὄνο[μα Συ . . ., τὸ]
[γένος] οἰκογενῆ, τειμᾶς ἀργυρίου ΠΜ
[βεβαιω]τὴρ κατὰ τὸν νόμον Δαμόξ[ειος]
Βούττιος. παραμενέτω [δὲ Συ . . . παρὰ]
Νικόστρατον ἇς κα ζῆ Νικόσ[τρατος, ποέων]
τὸ ποτιτασσόμενον. εἰ [δέ τί κα πάθη]
Νικόστρατος, τόκα ἁ ὠνὰ [κυρία ἔστω καὶ]
ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιούτω.
εἰ δέ τι μὴ πειθαρχέοι Συ . . . .,
[ἐπιτι]μέων Νικόστρα[τος τρόπωι ὧι κα]
θέλη κύριος ἔστω. μάρ[τυροι]·
Τίμαιος, Μικκάδας, Ἀρίστων,
Εὐριπίδας, Φίλων, Λυκίσκος,
Ἀλεξιάδας, Πετραῖος.
τὰν ὠνὰν φυλάσσοντι οἱ ἄρχο[ντες]
Εὔμηλος, Ἀμύνανδρος
Βούττιοι.

Cf. adn. ad n. 357. 379.

383 In eadem columna ac n. 379. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 345 n. 10.

Γραμματεύοντος Θεαροῖς ἐν Ναυπάκτωι
Φίλωνος τοῦ Σωσία, μηνὸς Ἀγυείου, Θράσων
Εὐξενίδα Βούττιος ἀπέδοτο ἐπ' ἐλευθε-
ρίαι τοῖ Ἀσκλαπιῶι τοῖ ἐν Κρουνοῖς σῶμα ἀν-
δρεῖον ὧι ὄνομα Εὐβουλίδας, τὸ γένος Σύρον,
τιμᾶς ἀργυρίου ΜΜΜΜ. προαποδότας κατὰ τὸν
νόμον Λάμιος Εὐξενίδα Βούττιος. μάρτυροι·
Δαμόξενος, Φίλων, Ἀντίοχος, Σκορπίων,
Λεοντομένης, Καλλιάδας, Λάμιος Λεοντο-
μένεος, Κ[λε]όνικος, Λέων, Ζωπυρίων, Γάστ-
ρων, Λάμιος Εὐξενίδα Βούττιοι, Ἀμύνανδρος
Τεισάνδρου Ναυπάκτιος. τὰν ὠνὰν φυλάσ-
σοντι οἱ ἄρχοντες τῶν Βουττίων Ἀγριά-
δας, Ἀλεξίδαμος.

Cf. adn. ad n. 357. 379. Vs. 10 Κασόνικος Woodhouse, quod nomen nihili lenissima mutatione (ΛΕ pro ΑΣ) sustuli.

384 In lapide longo, qui sine dubio postis vicibus fungebatur in templo illo, de quo dixi ad n. 379. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 346 n. 11.

[Γραμματε]ύοντος Θεαροῖς Φίλωνος τοῦ Σωτία,
μηνὸς Διονυσίου, ἀπέδοτο Νικιάδας Ν[ι]κο-
[πολ]έμου Πώριος κορ[ί]διον οἷ ὄνομα Ἱστια[ί]ς τοῖ
Ἀσκλαπιοῖ τοῖ ἐν Κρουνοῖς, τιμᾶς ἀργυρίου
ΜΜΜ. βεβαιωτῆρες κατέστασε κατὰ τὸν νόμο-
ν Λέωνα, Ἀρχέλαον Πωρίο[υ]ς. τὰν ὠνὰν φυλάσσο-
ντι οἱ ἄρχοντες. μάρτυροι· Φιλλίδας, Ἀρχέλαος,
Φλῶρος, Θρασύλαος, Τελέσαρχος, Ξένων,
Πανκράτης Πώριοι.

Cf. adn. ad n. 357. 379. Vs. 2. 3 Νικο δέμου Woodhouse, sed quum Δ pro Λ lectum esse multo probabilius sit quam Ε pro Α, lacunam vero initio versus statuere propter vs. 1 nihil habeat difficultatis, Νικο [πολ]έμου reponere malui. Vs. 3 in. κορύδιον Woodhouse, quod emendavi. Vs. 3 sub fine Ἱστιαίης, vs. 6 Πωρίοις Woodhouse; utrumque emendavi. Contra noli in dubium vocare scripturam βεβαιωτῆρες, qui est accusativus per illas regiones usitatissimus. Vs. 8 nomen Φλῶρος mirum, siquidem neque ullum usquam nomen Romanum est in his omnibus titulis, et cognomen sic nude positum omnium minime in illud antiquissimum Romanorum cum Graecis commercii tempus quadrat. Quare nata est suspicio, Φλῶρος Graeci nominis Χλῶρος formam illius regionis sermoni propriam esse; qui sic iudicet, certe nihil statuat nisi quod exemplorum plane geminorum similitudine defendatur.

385 Infra n. 384 in eodem lapide. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 346 n. 12.

Γραμματεύοντος Θεαροῖς ἐν Ναυπά-
κτωι Ἀριστοκράτεος τοῦ Παρμενίδα,
μηνὸς Ἀθαναίου, ἐπὶ δὲ ἀρχόντων ἐν
Βουττοῖ Ἀλεξιάδα, Τιμαίου, ἀπέδοντο
Ἀνδρὼ Ἀριστάρχου, Ἀνδρὼ Οἰκά[δ]α, Φυλλα-
ῖαι, σῶμα ἀνδρεῖον, ὧι ὄνομα Κόσμος, τὸ γέ-
νος Θρᾶικα, τοῖ Ἀσκλαπιοῖ τοῖ ἐν Κρουνοῖς,
ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, ἐπ' ἐλευθερίαι. βε-
βαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον Σάτυρος Ἀρι-
στοβούλου, Ἀντίοχος, Φυλλαῖοι. μάρτυροι·
Τείσων, Ἀρώπων, Θασύλας, Ἀριστόβουλος,
Ἀρκίτιος, Νείκαρχος, Παυσανίας Φυλλαῖοι,
Ἀλεξιάδας Βούττιος, Λέων ὁ ἄρχων. τὰν
ὠνὰν φυλάσσοντι Ἀλεξιάδας Βούττιος,
Ἀρίστων Φυλλαῖος.

Cf. adn. ad n. 357. 379. Ex nominibus testium dubitationem movet Ἀρώπων; nam si id Eretriensium et Oropiorum, qui proxime Asopum habitabant, rhotacismo ex Ἀσώπων natum dicas, per se non absurde iudices. sed quomodo in illum Locridis vel Aetoliae angulum pervenerit eiusmodi nomen haud facile assequaris. Pro Θασύλας nescio an Θ(ρ)ασύλας legendum sit.

386. 387 Angulus superior basis quadratae, cuius duae planicies contingentes inscriptiones habebant, ex quibus alterius (n. 386) perpaucae litterae exstant. In eiusdem templi ruderibus ac n. 379—385. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 347 n. 13.

(386)	(387)
Ναυ	ἐπιτασ[σόμενον· προαποδότας κατὰ]
υλας	τὸν νόμ[ον· ..... μάρ]-
τθει	τυρει· Ἀμ....., ..., ...
	λων, Ἐλαφ[........ Ναυ]-
	πάκτιοι. τὰν [ὠνὰν φυλάσσοντι Βουτ]-
	τίων Λεοντομέν[ης, ...],
	Δαμέας· ἐν δὲ Ναυπ[άκτωι Λύ]-
	κος Νικοδάμου Θεο[κόλος Ἀσκλαπιοῦ].

Tituli n. 386 primus versus Naupacti urbis aut hominis Naupactii mentionem habebat, reliquorum duorum reliquiae obscurae sunt. Titulum n. 387 restitui quantum licebat, qua in re duorum postremorum versuum supplementa ex n. 361, 5 repetita sunt.

---

388 Naupacti ad portam. Ed. Cyriacus p. VIII n. 61 (Boeckh C. I. G. 1758; Lebas *Inscr.* II, 1025; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 252 n. 5; idem ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 26 n. 1428). Lollingius frustra quaesivit.

Ε Π Ι Σ Τ Α Σ Ι Α Δ Ε Α Ρ Ο Υ Κ Α Π Π

Ἐπὶ Στασία [Θ]εαροῦ [Ν]α[υ]π[ακτίων ....].

---

389 Tabula lapidis calcarii leucophaei, l. 0,50, c. 0,17, fracta a superiore et ab inferiore parte; titulus quindecim versuum ita evanidus, ut praeter nonnullas trium priorum versuum litteras nihil legatur. Naupacti ante introitum septentrionalem ecclesiae S. Demetrii. Exscripsit Lolling.

Ι Ε Ρ Ο Ν Ν /// /// /// /// /// /
Ο Σ Δ /// /// Ͻ ///////////////////////////
F //

Ἱερὸν [Δάματρ]ος (?) δ[αμ]ο[σιον ....

---

390 Naupacti in vestibulo templi Turcici exscripsit Leake et edidit *Travels in Northern Greece* II tab. XXIII n. 104 (Lebas *Inscr.* II, 1029; G. Kaibel Epigr. Graec. 1071; E. Cougny Anth. Pal. III p. 317 n. 159). Duorum adhuc delubrorum Turcicorum parietinas exstare, sed in utroque se hunc lapidem frustra quaesivisse testatur Lolling.

Δ Ο Υ Τ Ρ Ο Ν Μ Ε Ν . Ρ
Ν Ο Σ Χ Ε Ω Ν Υ Μ Φ Α Ι
Ο Ν Η Τ Ο Ι Σ Ι Δ Υ Γ Ε Ι Η Ν
Φ Ω Σ Χ Α Ρ Ι Ν Η Σ Λ
Δ Ρ Ε Α Σ Θ Η Κ Ε Υ Ν Ο
Η Σ Ι Θ Υ Ν Τ Η Ρ Μ Ε

[Λ]ουτρὸν μὲν [π]ρ οχέω Νύμφαι[ς], | [Θ]νητοῖσι δ' ὑγειην,
[ὧν] χάριν [ἐκτε]λ.[έσ]ας θῆκ' Εὔνο[μο]ς ἰθυντήρ με.

Kaibelius supplevit, monens primum versum fere eundem recurrere in Anthologia Palatina IX, 684:

Νύμφαις μὲν προχέω λουτρόν, θνητοῖσι δ' ὑγείην·
θῆκε δέ με Πτερέλας υἱὸς Εὐμαλίου.

Cui epigrammati cum ascriptum sit εἰς τὴν ἐν Τάφῳ τῇ νήσῳ κρήνην, imitationem tituli in vicina insula positi apud Naupactios facillimam habere explicationem. Quod si alterius versus emendationem nondum perfectam iudicat idem, nihil in eius restitutione displicet nisi ἰθυντήρ absolute usurpatum; quare pro ἐκτελέσας, quo careri utique potest, putaverim genetivum primae declinationis scriptum fuisse, sed ut aptum vocabulum invenirem mihi non contigit.

---

391 Lapis fuscus non laevigatus inventus inter rudera arcis, sitae prope vicum *Soulé*, duarum horarum intervallo orientem versus a Naupacto. Lapis per multos annos pavimento areae immissus erat ideoque magnopere detritus est; nunc exstat in demarchia. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 348 n. 14.

Φ Ε Ι Δ Ω Ν
Α Φ Ρ Ο Δ Ι Τ Α Ι

Φείδων | Ἀφροδίτᾳ.

De Veneris apud Naupactios cultu cf. Paus. X, 38, 12.

---

392 Naupacti in monasterio S. Demetrii *Kravari*. Ed. Leake *Travels in Northern Greece* II tab. XXIII n. 103 (Lebas *Inscr.* II, 1027).

Σ Ω Σ Ι
Α Σ
Μ Ν Α Μ Α

Σωσί|ας | μνᾶμα. Genetivum masculini nominis Σωσίας esse putaverim, qui in antiquis illarum regionum titulis nonnunquam in -ας pro -α cadit (v. ad n. 521).

393 Lapis arenaceus leucophaeus; litterae neglegenter incisae et inaequales. Prope sepulcra nonnulla, quae sunt infra parietinas vici *Belbina*, duarum horarum intervallo a Naupacto occidentem versus. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 348 n. 15.

Δ
Δ Ρ Α Ι Κ Ω
Ν Ι Κ Ο Λ Α Ο Υ

Δραικὼ | Νικολάου. Mulieris nomen num recte lectum sit, valde dubito.

394 Naupacti. Ed. Lebas *Inscr.* II, 1026. Lollingius frustra quaesivit.

Π Α Ρ Ι Σ Τ Ο Κ Λ Ε Ι

[Ἐ]π' Ἀριττοκλεῖ.

---

395 Naupacti. Ed. Lebas *Inscr.* II, 1028. Lollingius frustra quaesivit.

Π Ο
Η Κ
ΛΥΚ
ΘΩΓ
ΛΘ

Argumentum tituli obscurum; versus 5 reliquiae probabile reddunt, titulum sepulcralem fuisse, in quo defunctorum nominibus aetatis anni adderentur. Vs. 3 aut Λύκ[ος] aut nomen nescio quod inde derivatum fuit. Quod genus nominis Naupacti et in Aetolia perfrequens fuisse tituli docent.

PARS QVARTA.

INSCRIPTIONES AETOLIAE.

I.

CALYDON.

396 Lapis inventus inter rudera Calydonis anno 1846, delatus in oppidum *Mesolongi*, ubi Cousinus vidit '*chez l'agent du Panhellénion*'. Edd. W. Henzen ex Papadopuli apographo *Bullettino dell' Instituto arch. Rom.* 1849 p. 105 (Lebas *Inscr.* II, 1031; W. Dittenberger Sylloge Inscr. Graec. 258; A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 23 n. 1418); accuratius G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 183 n. 1, cuius apographum exprimimus.

ΑΙΤΩΛΩΝΛΑΔΑ
ΝΑΡΕ.ΑΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΕ
ΣΤΡΑΤΕΥΣΑΜΕΝΟΝΤΕΙΙ
ΟΥΚΟΡΝΗΛΙΟΥΣΥΛΛΑΚΑΙΣ
ΝΔΡΑΓΑΘΙΑ *vacat*

[Τὸ κοινὸν τῶν] Αἰτωλῶν Λάδα[ν .... | ....]ν ἀρε[τ]ᾶς ἕνεκεν καὶ εὐε[ργεσίας τᾶς | εἰς αὐτό], στρατευσάμενον, τει[μαθέντα δόρατι ὑπὸ Λευκί]ου Κορνηλίου Σύλλα καὶ σ[τρατιωτικοῖς δώροις ἐπ' ἀ]νδραγαθίᾳ.

In supplendo titulo Cousinum sequor, qui monuit hoc monumento confirmari, quae Appianus de militibus ex Aetolia ad bellum Mithridaticum coactis narraret Mithr. 30: *Σύλλας δ' ὁ τοῦ Μιθριδατείου πολέμου στρατηγὸς ὑπὸ Ῥωμαίων αἱρεθεὶς εἶναι, τότε πρῶτον ἐξ Ἰταλίας σὺν τέλεσι πέντε καὶ σπείραις τισὶ καὶ ἴλαις ἐς τὴν Ἑλλάδα περαιωθεὶς χρήματα μὲν αὐτίκα καὶ συμμάχους καὶ ἀγορὰν ἔκ τε Αἰτωλίας καὶ Θεσσαλίας συνέλεγεν.* Quod vs. 3 fin. pro *δόρατι* etiam *πολιτείᾳ* restitui posse dicit Cousin, id mihi improbabile videtur, nam si civitate Romana donatus fuisset Ladas, vix praenomen et nomen gentile Aetolos in titulo honorario omissuros fuisse existimaverim. Aetolorum foedus hic commemorari Cousino mirum visum est propter Pausaniae VII, 16, 9 testimonium de omnibus gentium Graecarum consiliis anno 146 a. Chr. a Romanis sublatis; quare Aetolis a Sulla demum permissum esse, ut antiquum foedus instaurarent, sibi persuasit, sed mirum in modum fugit eum, post ipsa verba allata scriptorem statim sic pergere § 10: *ἔτεσι δὲ οὐ πολλοῖς ὕστερον ἐτράποντο ἐς ἔλεον Ῥωμαῖοι τῆς Ἑλλάδος, καὶ συνέδριά τε κατὰ ἔθνος ἀποδιδόασιν ἑκάστοις κτλ.* Hoc multis annis ante Sullam factum esse sponte patet.

397 Prope ecclesiolam S. Ioannis sitam inter rudera Calydonis. Edd. Bazin *Archives des missions* Ser. III Tom. I (1864) p. 370 n. 13 (A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 28 n. 1428*b*); plenius et accuratius G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 185 n. 2.

ΚΑΛΥΔΩΝΙΩΝΔΑΜΑΡΧΟΝ
ΩΝΟΣΚΑΛΥΔΩΝΙΟΝΤΟΝ
ΑΣΕΥΕΡΓΕΤΑΝ

[Ἁ πόλις ἁ] Καλυδωνίων Δάμαρχον | ......ωνος Καλυδώνιον, τὸν | [αὐτ]ᾶς εὐεργέταν.

Titulus primi aut secundi a. Chr. n. saeculi esse videtur.

---

398 Stela sepulcralis, inventa in vinea prope *Kurtaga* haud procul a parietinis Calydonis antiquae et translata in vicum *Bokhori* (Μποχῶρι). Ed. Leake *Travels in Northern Greece* I p. 112 not. 1 tab. I n. 1 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 983 n. 1796*c*; Lebas *Inscr.* II, 1032; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 259 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 24 n. 1419).

ΦΙΛΟΥΜΕΝΑ
ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ

Φιλουμένα, | Αντίμαχος.

II.
ARSINOË ET VICINIA.

399 Lapis inventus in planicie sita ad radices septentrionales montis supra vicum *Angelókastro*, cuius cacumen nunc sustinet turrim Byzantinorum aetate exstructam inter rudera veteris Arsinoënsium arcis. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 351 n. 23.

Α Ϥ Ꮓ Ι И Ο Ǝ Ω И

Ἀρσινοέων.

---

400. 401 Lapis leucophaeus non laevigatus, latus fere 0,37, cuius in fronte versibus inaequalitates lapidis sequentibus incisus est titulus. Dextra pars paullo maiores litteras habet, ita ut versus non per totam lapidis latitudinem continuari, sed illam partem separatim legendam esse appareat. Videtur lapis olim ad murum periboli fani alicuius, Herculis sine dubio, pertinuisse. Inventus est in loco *Kakavariá* sito inter arcem Arsinoës (*Angelókastro*) et fluvium Cyathum. Ex Obergii apographo ed. Lolling *Mitth. des arch. Inst. in Athen* VIII (1883) p. 340.

(400)	(401)
ΤΤΟΥΤΡΙΧΟΝΙΟΥΤΟΒΜ	ιιΜΑ
ΙϹΑΡϹΙΝΟΙϹΤΟΙΗΡΑΚΛΕΙ	ιιΑΙ
⟨ΕΙΟΝΑΙΟΝΟΜΑϹΩΤΩΤ	ΑΡϹ//Ν
Ι//ΝϹΩΤΩΤΙΜΑϹΑΡΓΥΡΙ	ΑΡΧΕΛ
ΝΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΚΥ	
ΟΙΜΑΡΤΥΡΟΙΑΡΙϹΤΑΡΧΟ////	ΘΡΑϹΥΜ
ΑΛΕΞΩΝϹΤΡΑΤΑΓΟΥΛ	ΝΗϹΛΕΩ
ΝΙΚΟΒΟΥΛΟϹΠΟΛΕΜΩΝΟϹ	
ΟΥΔΕΙΝΩΝΑΡΙϹΤΩΝΥΜΟΥ	ΤΙΜΑΡΧΟϹ/
ΙΜΙΟΥΑΡϹΙΝΟΕΙϹΑΛΕΞΟΜΕΝΟϹ	///ΡΑΝ
ΑΛΕΞΟΜΕΝ⟍ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ	ΟΙϹ
ΤΑΓΟΥΑΡϹΙΝΟΕΙϹΑΛΕΞΟΜΕΝΟϹ	

400 [Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν ....]ττου Τριχονίου τὸ β', μ[ηνὸς ....., ἀπέδοτο .....]ις Ἀρσινοὶς τοῖ Ἡρακλεῖ [....... σῶμα γυναι]κεῖον ᾧ ὄνομα Σωτω, τ[ὸ γένος ....., ἐφ' ᾧτε ἐλευθέραν εἶ]μ[ε]ν Σωτώ, τιμᾶς ἀργυρί[ου μνᾶν .... βεβαιοῦτι]ν κατὰ τὸν νόμον Κυ[δ... ...., ... Τριχόνι]οι. μάρτυροι· Ἀρίσταρχο[ς | ...., ...], Ἀλέξων Στρατάγου, Λ ...., ..., Νικόβουλος Πολέμωνος, [.............., ...]ου, Δέων Ἀριστωνύμου, [..... ......, ... Σ]ιμίου Ἀρσινοεῖς, Ἀλεξόμενος [........, ...], Ἀλεξομεν[ὸς] Ἀλεξάνδρου, ..., ... Στρα]τάγου Ἀρσινοεῖς, Ἀλεξομενὸς ....

Supplementa Lollingii sunt, nisi quod is vs. 5 [βεβαιωτῆρες ἦσα]ν reponere maluit. At verbum substantivum addi in hac formula non solet, quum verbum pro nomine usurpatum etiam in duobus titulis Naupactiis legatur, n. 361, 1: βεβαιοῖ κατὰ τὸν νόμον, n. 362, 1: προπωλεῖ κατὰ τὸν νόμον ὁ δεῖνα.

Tituli n. 401, qui eiusdem generis fuisse videtur, pauca modo verba leguntur: Vs. 1 [τ]ιμᾶ[ς ἀργυρίου ....]; vs. 3 Ἀρσ[ι]ν[οεύς]; vs. 4 Ἀρχέλ[αος]; vs. 6 Θρασύμ[αχος]; vs. 7 ....]ιμς Λεω.....; vs. 9 Τίμαρχος. Vs. 10 Lollingius [ἀγ ο]ραν[όμος] restituit, sed nescio an nominis proprii potius reliquiae sint.

Hae manumissiones propter litteraturam non antiqui Aetolorum foederis tempore exaratae videntur, sed postquam id Romanorum permissu restitutum est (cf. adn. ad n. 396), saeculo a. Chr. n. secundo ad finem vergente aut etiam recentiore aetate.

---

402 Lapis inventus in planicie sita ad radices septentrionales arcis Arsinoënsium. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 351 n. 22.

Λ Υ Σ Α И Ι Α

Λυσανία.

---

403 Columna sepulcralis, *Angelókastro.* Ed. Bazin *Archives des missions* Ser. II Tom. I (1864) p. 368 n. 6 (A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 27 n. 1428*f*).

Μ Ο Κ Ρ Α Τ Ε Ι Α
Ρ Υ Κ Λ Ε Ι Δ Α

Δ Α Μ Ι Π Π Α Σ

[Δα]μοκράτεια [Εὐ]ρυκλείδα.
Δαμίππας.

Nomina supplevit Fickius, qui vs. 1 [Ἑρ]μοκράτεια scripsit, sed etiam [Δα]μοκράτεια legi posse adnotavit. Hoc praetuli, quia nomina ab Ἑρμο- incipientia in Aetolorum, Locrorum, Phocensium titulis paene inaudita sunt (Ἑρμόξενος Ἐλατεύς n. 121, 3 unum est exemplum), quum illis quorum prior pars est δᾶμος vocabulum, per omnes eas regiones nihil sit frequentius. Ipsum Δαμοκράτεια habes infra n. 422, 4.

---

404 Columna sepulcralis inserta pavimento ecclesiae in vico *Hagios Ilias.* Ed. Bazin *Archives des missions* Ser. II Tom. I p. 370 n. 12 (A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 28 n. 1428*k*).

Ε Υ Θ Υ Δ Α Μ Ε Χ Α Ι Ρ Ε

Εὐθύδαμε χαῖρε.

Meridiem et occidentem versus ab antiquo Arsinoënsium oppido inter Acheloum fluvium et montes ad eius ripam sinistram pertinentes, via angusta ex interiore Aetoliae planicie in eum qui mari adiacet campum fert; in huius viae exitu meridionali, ubi montes a flumine recedunt, vicus *Hagios Ilias* et iuxta eum ab occidentali parte in colle oppidulum antiquum natura et opere munitissimum est; quem locum Ithoriam a Polybio commemoratam (IV, 64, 9) esse opinantur Bazinus p. 340 et Eugenius Oberhummer *Akarnanien* p. 34, quum Bursianus (Mus. Rhen. XVI p. 440; *Geogr. von Griechenland* I p. 120) eam in contraria Acheloi ripa Acarnanica in loco *Palaeomanina* quaerat. Mihi Bazini iudicium magis probatur. Sed utique non recte ille civitatem foederis Aetolici Ithoriam fuisse sumit, cum Polybius manifesto de castello potius dicat (§ 9 τοῦτο δ' ἐστὶ χωρίον; § 10 ἐξέλιπον τὸν τόπον; § 11 παραπλησίως δὲ καὶ τοὺς λοιποὺς πυργους τοὺς κατὰ τὴν χωραν ἐπέταξε τοῖς προνομεύουσι καταφέρειν), et nemo unquam apud scriptores aut in titulis civis Ithoriensis commemoretur. In cuius populi agro hoc castellum fuerit, non constat, sed proxima ex notis Aetolorum civitatibus est Arsinoë, quare hic potissimum titulum collocandum existimavi.

III.
TRICHONIVM ET VICINIA.

405 Columna sepulcralis immissa pavimento ecclesiae in vico *Mataranga*. Ed. Bazin *Archives des missions* Ser. II Tom. I (1864) p. 368 n. 7 (A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 27 n. 1428*g*).

Χ Ι Δ Α .
Χ Ρ Ι Ω Ν Ο .

[Μοσ]χίδα[ς | Αἰσ]χρίωνο[ς].

Orientem versus ab antiquo Arsinoënsium oppido (*Angelókastro*) in meridionali lacus Trichonidis parte duobus locis exstant antiquarum urbium parietinae, prope vicum *Papadhátaes*, ubi inventus est lapis n. 406 et sine dubio etiam n. 405 inde in vicinum vicum *Mataranga* delatus, et magis orientem versus prope vicum *Gavalóu*, ubi exstant tituli n. 407—410. Ex his duobus oppidis alterutrum Trichonium fuisse, a quo lacus nomen acceperit, inter omnes constat. Sed quum Bursianus (*Geogr. von Griechenland* I p. 136) et Bazinus (p. 321) Trichonio orientalem locum prope *Gavalóu* assignent, illud magis ad occidentem situm oppidum prope *Papadhátaes* vero Lysimachiam esse velint, Lollingius (I. v. Müller *Handbuch der klassischen Alterthumswissenschaft* III p. 139) hic potius Trichonium, illo altero loco vero Phytaeum situm fuisse existimat. Quod mihi propterea minus probatur, quia Bazinus recte monet, id quod a Strabone X, 2, 22 referatur, Lysimachiam medium locum tenere inter Pleurona et Arsinoën, accurate cadere in illas parietinas, quae sint prope *Papadhátaes*. Quod contra palaeocastrum vici *Murstianu*, quo Lollingius Lysimachiam transfert, in proxima vicinia Arsinoës (*Angelókastro*) est et longissime remotum a Pleurone.

Titulum n. 405 quum Bazinus a sinistra integrum esse opinatus esset, Fickius supplevit, a quo alterum nomen mutuatus sum; prius ille [Μα]χίδας esse sumpsit, quod mihi propter litterarum vs. 2 deficientium numerum minus probatur.

406 Titulus lectu perdifficilis, rudibus litteris incisus in stela non laevigata, in vico *Papadhátaes*. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 351 n. 24.

Φ Α Λ Α Κ Ρ Ο Υ

Φαλάκρου.
Cf. adn. ad n. 405.

407 Apud Demetrium Paparoni in vico *Gavalóu*. Edd. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 189 n. 6; W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 352 n. 26.

Τ Ρ Ω Ι Α Σ
Α Ν Ε Θ Η Κ Ε

Τρωίας ἀνέθηκε.
Cf. adn. ad n. 405.

408 Stela lapidis leucophaei, in arce antiqua prope vicum *Gavalóu*. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 352 n. 27.

Α Λ Ε Ξ Ι Α Σ

Ἀλεξίας.
Cf. adn. ad n. 405.

409 In ecclesia diruta sita in campo prope vicum *Gavalóu*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 189 n. 8.

Χ Α Ρ Ι . Ε Ν Ο Υ

Χαρι[ξ]ένου.
Cf. adn. ad n. 405.

410 Lapis durus candidus venis distinctus; litterae eleganter incisae. In vineis ad radices orientales collis siti prope vicum *Gavalóu*, qui arcem antiquam sustinebat. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 352 n. 28.

Ω Φ Ε Λ Ι Ω Ν Ο Σ
Α Ν Θ Ι Π Π Α Σ

Ὠφελίωνος. | Ἀνθίππας.
Cf. adn. ad n. 405.

IV.
THERMVM ET VICINIA.

411 Lapis inaedificatus in pariete apsidis ecclesiae S. Nicolai in vico *Mokista*. Litterae admodum detritae. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 187 n. 4.

Σ Τ Ρ Α Τ Α Γ Ε Ο Ν Τ Ο Σ Τ Ω Ν Α Ι Τ Ω Λ Ω Ν Φ . Λ Λ Ι Ο .
Τ Ο Υ Π Α Ν Τ Α Λ Ε Ω Ν Ο Σ . . . . Ι Ο Ι Ι Ι Ο Υ . Α Ν Α Ι Τ Ω Λ Ι
. Ο . . Ε Δ Ο Ξ Ε Τ Ο Ι Σ Α Ι Τ Ω Λ Ο Ι Σ . . . . Ρ Α Τ Ε
Ο Σ Μ . . . Ο . . . . Ο Ι Ν Ο Ν
Τ Ω Ν . Ι Ω . . . . Ν . . . .
Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ι . . Τ Ο Υ . . Ο . . . .
. Ε Α Μ Ο . . . .

Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν Φ[ί]λλιο[ς] | τοῦ Πανταλέωνος [Πλευρ]ω-[ν]ίου, [Π]αναιτωλι[κ]ο[ῖς], ἔδοξε τοῖς Αἰτωλοῖς, [........κ]ράτε ος Μ...ο.................... τὸ κ]οινὸν | τῶν [Α]ἰ[τ]ω[λῶν ....] προξενί[αν] τοῦ [κ]ο[ινοῦ τῶν Αἰτωλῶν ....|.]εα-μο......

Supra ipsam oram orientalem lacus Trichonidis in loco, qui nunc vocatur *Palaeobázaro*, ubi inventi sunt tituli n. 412. 415. 416, situm fuisse Thermum demonstravit Bursian *Geogr. von Griechenland* I p. 136 refutata Leakii, Kieperti, Bazini sententia, qui Philippum Demetrii f. illo in septentrionali lacus littore iter (Polyb. V, 7 sqq.) fecisse sumpserunt. Immo eum meridionalem lacus oram secutum esse cum aliis de causis tum propter verba c. 7, 2 *τὴν μὲν γὰρ ἐκ τῶν εὐωνύμων ἐπιφάνειαν τῆς πορείας ἠσφαλίσαθ' ἡ λίμνη σχεδὸν ἐπὶ τριάκοντα στάδια* omnium certissimum est. Neque recte Cousinus ethnici reliquiis n. 416, 1 exstantibus Bursiani sententiam refelli existimavit. Quid enim est, cur hoc ethnicum ad ipsius loci incolas potissimum referamus, cum ab alia nescio qua civitate Thermi, id est in sanctissimo et celeberrimo Aetoliae loco, statuam dedicari nullo modo improbabile sit? Quid quod certissimum eius rei exemplum, monumentum n. 415 ab Opuntiis dedicatum exstat? Neque omnino Thermum civitatem fuisse, sed locum consecratum qualis erat Olympia, recte statuit Lollingius; id enim cum ex Polybii descriptione apparet, tum inde iure meritoque colligitur, quod inter homines Aetolos, qui aut apud rerum gestarum scriptores aut in titulis commemorantur, ut multi sunt Calydonii, Pleuronii, Trichonienses, Arsinoënses, Naupactii, Stratii, ita ne unus quidem usquam comparet Thermius origine. Quin igitur tituli supra enumerati monumentorum Thermi erectorum sint, nulla ex parte dubium est. Duo lapides in ecclesia vici vicini *Mokista* inaedificati (n. 411. 413. 414) nescio an indidem delati sint; sed fieri potest, ut antiquitus in delubro vici cuiuspiam iuxta Thermum siti fuerint.

Praetoris Aetolorum nomen n. 411, 2, quin recte suppleverim, eo minus dubium est, quia certe patronymicum Φιλλίδας in Aetolia non inauditum fuisse testatur Polyb. IV, 77, 6. Quare non video cur Cousinus Φ[ύ]-λ[ακ]ο[ς] emendare maluerit. Pater huius praetoris videtur fuisse Pantaleo Pleuronius, qui eodem summo magistratu ter functus est, primum Ol. 148, 3 (a. 186 a. Chr.), tertium Ol. 151, 3 (a. 174 a. Chr.). Secunda praetura aut in Ol. 149, 2 (a. 183 a. Chr.) aut in Ol. 150, 1 (a. 180 a. Chr.) incidit, quia reliquorum qui interiecti sunt annorum magistratus noti sunt. Filii praeturam igitur intra annorum fere 160—146 a. Chr. spatium contineri probabile est. Ceterum tabulam hospitii publici a communi Aetolorum cuipiam decreti hic haberi apparet, etsi totus instrumenti tenor in integrum restitui nequit.

412 Tabula magna, Thermi (*Palaeobázaro*). Ed. Lolling *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 221 n. V (W. Dittenberger Sylloge Inscr. Graec. 441). Cf. Lollingii adnotationem *Mitth. des arch. Inst. in Athen* VIII (1883) p. 341 not. 1.

ΠΟΛΥΦΙΩΝ ΛΥΚΟΥΑ/// ///ΣΑΝΤΗΝΙΔΙΑΝΘΡΕΠΤ//
/ ΕΥΘΗ ΩΣΕΝΥΠ ΔΙΑΓΗΝΗΛΙΟΝΜΗΔΕ
/// ///ΔΕΝΠΡΟΣΗΚΟΥΣΑΝΚΑΤΑΤΟΥΣΑΙΤΩΛΩ////
ΝΟΜΟΥΣΙΣΟΤΕΛΗΚΑΙΕΝΤΕΙΜΟΝ

Πολύφ[ρ]ων Λύκου Α[ἴνη]σαν τὴν ἰδίαν θρεπτ[ὴν | ἀπηλ.]ευθέ[ρ]ωσεν ὑπ[ὸ] Δία Γῆν Ἥλιον μηδε[νὶ | μη]δὲν προσήκουσαν κατὰ τοὺς Αἰτωλῶ[ν], νόμους ἰσοτελῆ καὶ ἔντειμον.

Nomen mulieris manu missae ex titulis ap. Wescher-Foucart *Inscr. de Delphes* 119 et ap. Rangabé *Ant. Hell.* 945 supplevit Lolling.

Supra hunc titulum in eadem tabulae planicie Lollingius litteras ΙΙΟΥΑΙ et infra has complurium versuum titulum lectu difficillimum, in quo versus primi exitus ΜΑΡΚΟΥΝΙΓΕΡΙ agnoscebatur, exaratum fuisse testatur.

413. 414 Lapis inaedificatus in exteriore muro ecclesiae S. Nicolai, quae est in vico *Mokista*. Edd. Bazin *Archives des missions* Ser. III Tom. I (1864) p. 368 n. 8 (Weil *Zeitschr. für Numismatik* VII (1880) p. 125; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 n. 246, 2; A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 27 n. 1428*h*); accuratius G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 188 n. 5; W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 353 n. 30.

(413)
ΑΡΤΕΜΙΤΟΣΑΓΕΜΟΝΟΣ

(414)
ΑΡΤΕΜΙΤΟΣΑ

Var. lect. Tituli sinistri quattuor postremas litteras non iam legit Woodhouse. Vice versa extrema littera Α eius quae a dextra est inscriptionis apud Woodhousium est, apud Cousinum non item.

413 Ἀρτέμιτος Ἁγεμόνος. 414 Ἀρτέμιτος Ἁ[γεμόνος].

Cognomen deae etiam in aliis Graeciae regionibus haudquaquam infrequens (cf. Usener *Götternamen* p. 134 not. 28).

415 Basis magna lapidis calcarii supra margine simplici ornata, integra praeter exiguam partem fractam in angulo sinistro inferiore. Litterae non profunde quidem, sed accurate incisae, vehementer detritae. In parietinis, quae vocantur *Palaeobázaro*, prope locum *Kephalóvrysis*, ubi fuisse videtur Thermum. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 352 n. 29.

ΑΠΟΛΙΣΤΩΝΟΠΟΥΝΤΙΩΝΚΑΙΟΙΛΟΚΡΟΙ
ΟΙΜΕΟΠΟΥΝΤΙΩΝΤΟΝΣΤΡΑΤΑΓΟΝ
ΤΩΝΑΙΤΩΛΩΝΛΥΚΩΠΟΝΠΟΛΕΜΑΡ
ΧΟΥΚΑΙΚΥΔΩΝΙΟΝΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝ
ΛΙΕΥΝΟΙΑΣΤΑΣΕΙΣΑΥΤΟΥΣΤΟΙΣ
ΟΙΣΑΝΕΘΗΚΑΝ

Ἁ πόλις τῶν Ὀπουντίων καὶ οἱ Λοκροὶ οἱ με[τ'] Ὀπουντίων τὸν στραταγὸν | τῶν Αἰτωλῶν Λύκωπον Πολεμάρ|χου Κα[λ]υδώνιον ἀρετᾶς ἕνεκεν | [κ]αὶ εὐνοίας τᾶς εἰς αὐτοὺς τοῖς [θε]οῖς ἀνέθηκαν.

Vs. 2 init., ubi Woodhousius inepte οἱ μὲ[ν] Ὀπουντίων, supplevi ex n. 271, 4. 272, 2. 275, 1. 276, 1. Versus quarti emendatio, quam ipse Woodhousius dubitans proposuit, omnium certissima est.

Lycopus Aetolus legatus Romam missus est anno 190 a. Chr. (Polyb. XXI, 25, 11) una cum Alexandro, Phaenea, Chalepo Naupactio (n. 357, 1). Quare eius praeturam, ut Chalepi, alicui ex postremis saeculi tertii annis vindicaverim, quia eius temporis, quod interiectum est annis 200 et 170 a. Chr., praetores paene omnes noti sunt. Litteratura sane tituli paullo recentiorem aetatem indicare videtur, sed infra annum 170 a. Chr. descendere nolui, quia eiusmodi legationi provectiores modo homines et in republica diu versatos interfuisse cum per se probabile est, tum reliquorum legatorum nominibus confirmatur.

416 Lapis fractus a sinistra; litterae admodum detritae. In loco *Kephalóvrysis.* Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 186 n. 3.

ΝΙΟΙΣΤΡΑΤΑΓΕΟΝΤΟ
ΟΥΠΟΛΥΔΑΙΤΑ
.ΥΧΑΒΙΙΜΑΧΕΤ
ΡΑΤΡΟΥ

[...... Καλυδώ]νιοι, στραταγέοντο[ς τῶν Αἰτωλῶν .... τ]οῦ Πολυδαίτα, [ἀρχόντων (?) .... το]ῦ Χαβ[ρ]ί[α], Μαχ[ά]τ[α | τοῦ .... π]άτρου.

Dedicatio populi cuiusdam Aetolici, quem Calydoniorum potissimum fuisse non plane certum est (v. adn. ad n. 411). Subiungitur ipsi dedicationis formulae primum praetoris Aetolorum nomen, tum nescio quorum aliorum magistratuum. Horum nominum reliquias (vs. 3. 4) num recte interpretatus sim sane dubito, sed nihil video probabilius.

V.

PHISTYVM.

417 Lapis inaedificatus in muro exteriore ecclesiae S. Trinitatis in vico *Kryonero.* Ed. Bazin *Archives des missions* Ser. II Tom. I (1864) p. 369 n. 11 (A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 27 n. 1428*i*).

ΑΓΑΘΑΙ..................ΣΕ..........
ΤΡΙΧΟΝΕΟΣΜ................ΟΝΔΕΕΠΙΠΟΛΙΟΣΕΝΦΙΣΤΥΟΙ
ΝΙΚΟΛΕΥ.ΝΟΣΝΙΚΙΑ...ΞΕΝΩΝΟΣΦΙΣΤΥΩΝΘΕΟΚΟΛΕΥΟΥ
ΣΑΣΑΛΚΗΣΤΙΟΣΑΠΕΔΟΤΟΛΥΚΟΣΛΥΡΙΣΒΟΥΑΡΣΙΝΟΕΥΣ
ΑΦΡΟΔΙΤΑΙΣΥΡΙΑΙΦΙΣΤΥΙΔΙΣΩΜΑΑΝΔΡΗΟΝΟΙΟΝΟΜΑΣΓΑ
ΡΟΣΤΑΓΕΝΟΣΟΙΚΟΓΕΝΗΣΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙΤΙΜΑΣΑΡΓ...
ΟΥΜΜΜΜΛΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΛΥΚΟΦΡΩΝ
ΑΓΗΤΑΒΟΥΚΑΤΙΕΥΣΜΑΡΤΥΡΟΙΚΡΑΤΙΑΔΑΣΥΒΡΙΛΑΟΣ
ΒΟΥΚΑΤΙΕΙΣΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣΣΤΡΑΤΟΛΑΟΣΒΟΥΚΑΤΙΕΙΣ
ΛΥΚΩΝΛΑΜΙΟΣΞΕΝΩΝΑΓΗΣΩΝΦΙΣΤΥΟΙΑΛΚΗΣΤΙΣ
ΑΩΝΑΚΕΙΤΑΙΠΑΡΑΞΕΝΩΝΑΦΙΣΤΥΟΝ

Ἀγαθᾷ [τύχᾳ. Στραταγέοντο]ς [τῶν Αἰτωλῶν ....] | Τριχονέος, μ[ηνὸς ...., ἀρχόντω]ν δὲ ἐπὶ πόλιος ἐν Φιστυοῖ | Νικολέ[ω]νος, Νικιά[δα], Ξένωνος Φιστυῶν, Θεοκολευούσας Ἀλκήστιος, ἀπέδοτο Λύκος Λυ[κ]ίσ[κ]ου Ἀρσινοεὺς | Ἀφροδίτᾳ Συρίᾳ Φιστυΐδι σῶμα ἀνδρῆον, οἷ ὄνομα Σ[π]α[ῖ]ρος, τ[ὸ] γένος οἰκογεν[έ]ς, ἐπ' ἐλευθερίᾳ τιμᾶς ἀργ[υρί]ου ΜΜΜΜ[Δ]. Βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον Λυκόφρων | Ἀγήτα Βουκατιεύς. μάρτυροι· Κρατιάδας, Ὑβρίλαος Βουκατιεῖς, Ἀρίσταρχος, Στρατόλαος Βουκατιεῖς, Λύκων, Λάμιος, Ξένων, Ἀγήσων Φιστυοί, Ἀλκήστις. ἁ ὠνὰ κεῖται παρὰ Ξένωνα Φιστυόν.

Titulum saeculo a. Chr. n. altero medio aut ad finem vergente incisum existimaverim, ut non appareat, utrum vs. 1 praetor foederis Aetolici antiqui an a Romanis restituti (v. adn. ad n. 396) commemoretur. Vs. 3 quod legitur Θεοκολευούσας singulare est, ut non absurda sit coniectura, Y perperam additum esse in transscribendo, ut initio eiusdem versus in nomine Νικολέ⟨υ⟩ωνος. Certe vulgarem verbi formam etiam in Aetolia usitatam fuisse docet titulus n. 421, 2, qui simul alterum exemplum huius verbi de mulieribus usurpati habet. Vs. 5. 6 nomen restituit Fickius collato titulo ap. Wescher-Foucart *Inscr. rec. à Delphes* n. 151, 2: Σπαῖρος Ἀκριτίου Ναυπάκτιος.

Eo loco, ubi lapides n. 417. 418 inventi sint, delubrum Veneris, Phistyorum vero oppidum in proxima vicinia, prope vicum hodiernum *Soponikos* situm fuisse adnotavit Lollingius *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 221.

418 Lapis leucophaeus, iuxta parietem meridionalem sacelli S. Trinitatis prope vicum *Kryonero*, situm in septentrionali ora lacus Trichonidis. Ed. Lolling *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 221 n. IV (A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 24 n. 1420; E. Loewy *Inschr. griech. Bildhauer* p. 195 n. 276).

Ε Π Ι Ι Α Ρ Ω Φ Υ Λ Α Ι////
Ω Ν Λ Υ Κ Ω Ν Ο Σ Τ Ο Υ
Λ Υ Ν Κ Ο Υ//// Κ Ο Ρ Π Ι
Ω Ν Ο Σ Τ Ο Υ Α Γ Η Σ Ω
Ν Ο Σ Ε Χ Ε Λ Α Ο Υ Τ Ο Υ Τ Ι Μ
Α Ι Ο Υ Φ Ι Σ Τ Υ Ω Ν Σ Ω
Ω /// Π Ο Λ Υ Ο Υ Χ Ο Υ Ε Π Ο Η Σ

Ἐπὶ ἱαρῶ φυλά[κ]ων Λύκωνος τοῦ Λύνκου, [Σ]κορπί ωνος τοῦ Ἀγή- σω|νος, Ἐχελάου τοῦ Τιμ|αίου Φιστυῶν. Σώτ|ω[ν] Πολυούχου ἐπόησ[ε].

De loco cf. adn. ad n. 417. Vs. 1 ἱαρωφυλάκων Lollingius, quod nullam habet satis probabilem vocalis productae explicationem; ἱαροφυλάκων errore typothetae aut tacita editoris ipsius emendatione apud Fickium expressum est. Malui duo vocabula distinguere, praesertim cum haud improbabile sit compositum ἱαροφύλαξ in locum antiquioris ἱαρῶ φύλαξ successisse, perinde ac primo ἱερὸς κῆρυξ (Demosth. LIX, 78 ex codice Σ), postea ἱεροκῆρυξ dicebant. Vocalis -ω in terminatione genetivi ex antiquiore sermone resederat, cuius generis exempla haud rara sunt (cf. n. 447, 8 παραμήναι).

419 Lapis mensae sacrae vicibus fungens in ecclesiola Sanctorum Apostolorum in vico *Soponikos*, sito excelso loco supra septentrionalem Trichonidis lacus ripam ad montem *Viéna*. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 353 n. 31.

Κ Α Λ Λ Ι Σ Τ Ι Α Τ Ο Σ Α Ι Σ Σ Χ Ρ Ι Ω Ν Ο Σ
Ε Τ Ω Ν Κ Ζ Χ Α Ι Ρ Ε
Σ Τ Ρ Α Τ Ω Κ Α Λ Λ Ι Σ Τ Ι Α Τ Ο Υ
Ε Τ Ω Ν Ν Ε Χ Α Ι Ρ Ε
Δ Ι Κ Ε Ο Π Ο Λ Ι Σ
Λ Υ Κ Ι Δ Α Ε Τ Ω Ν Κ Ζ
Χ Α Ι Ρ Ε

Καλλίστ[ρ]ατος Αἰσσχρίωνος ἐτῶν κζ' χαῖρε.
Στρατὼ Καλλιστ[ρ]άτου ἐτῶν νε' χαῖρε.
Δικ[αι]όπολις Λυκίδα ἐτῶν κζ' χαῖρε.

Vs. 1. 3 nomen leviter corruptum emendavi; Woodhousius, quod mireris, Καλλιστίατος recte se habere opinatur.

VI.

THESTIA.

420 Tabula tenuis marmoris albi fracta in tres partes, in oppidulo *Paravóla* sito ad septentrionalem lacus Trichonidis ripam, ubi mons *Viéna* angustum modo transitum inter se et lacum relinquit. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 354 n. 32.

Є Υ Π Ο Ρ Ο C
Є Π Ι Ν Ι Κ Ο Υ Α Π
Є Λ Є Υ Θ Є Ρ Ο C
Є Τ Ω Ν Ν Є
Χ Α Ι Ρ Є

Εὔπορος Ἐπινίκου ἀπελεύθερος ἐτῶν νε' χαῖρε.

VII.

APODOTI.

421 Magnus lapis integer, inscriptus litteris grandibus sed neglegenter exaratis, inaedificatus in maceria recentioris aetatis in campo supra ipsas angustias fluvii *Morno*, quae sunt prope locum *Velúkhovo*. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 350 n. 20.

Α Γ Ω Ν Ι Π Π Α Α Σ Τ Ω
Θ Ε Υ Κ Ο Λ Η Σ Α Σ Α Ι
Α Ρ Τ Ε Μ Ι Τ Ι
Α Ν Ε Θ Η Κ Α Ν

Ἀγωνίππα, Ἀστὼ | θευκολήσασαι | Ἀρτέμιτι ἀνέθηκαν.
De verbo θευκολήσασαι cf. quae adnotavi ad n. 417, 3.

422 Lapis a superiore parte margine prominente ornatus, inscriptus litteris accurate incisis, sed a superiore parte vehementer detritus. Inventus fere a. 1888 inter rudera oppidi antiqui supra angustias (Στενά), per quas *Morno* fluvius fertur prope locum, qui hodie vocatur *Velúkhovo.* Exstat apud Demetrium Kostantello cuius est deversorium (*Khan*) situm ad ipsas angustias. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 349 n. 18.

Ο Ν Ι Κ Α Σ
Ν Α
Κ Α Λ Ο Ν Ι Κ Α Σ
Δ Α Μ Ο Κ Ρ Α Τ Ε Ι Α Σ
Π Α Τ Ρ Ο Κ Λ Ε Ο Σ
Ν Ι Κ Ι Α Δ Α Σ
Α Ρ Ι Σ Τ Ι Ω Ν

Versu 1 integrum nomen ΚΑΛΟΝΙΚΑΣ legi potuisse, quo tempore lapis inventus esset, Woodhousio narravit Kostantello.

[Καλ]ονίκας, | . . . . να, | Καλονίκας, | Δαμοκρατείας, Πατροκλέος, Νικιάδας, | Ἀριστίων.

423 Lapis integer, litterae eleganter incisae. Tertius versus multo minores litteras habet quam priores duo. In agro ad ripam fluminis *Morno* prope ecclesiam dirutam S. Basilii, sitam fere miliarii Anglici intervallo ab angustiis (*Steno*), per quas flumen prope locum *Velúkhovo* fertur. Edd. Bazin *Archives des missions* Ser. II Tom. I (1864) p. 367 n. 2 (A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 26 n. 1428*b*); W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 350 n. 19.

Δ Ι Κ Α Ι Ο Π Ο Λ Ι Σ
Ν Ι Κ Α Τ Α Σ
Μ Ο Λ Υ Σ Χ Ρ Ι Ο Σ

Δικαιόπολις | Νικάτας | Μολύσχριος.

Versu tertio ethnici, quod est Μολύκρειος, formam insolentiorem haberi editores consentiunt, neque id improbabile iudico, dummodo vs. 2 Νικάτας genetivum paternam originem designantem esse statuatur; de hoc genetivo nominum in -ας cadentium cf. quae adnotavi ad n. 456, 3. 521, 1. Sin vero vs. 1. 2 duos nominativos agnoscere malis, tertium verbum proprium potius tertii hominis nomen habendum erit quam originis significatio.

424 Columna sepulcralis, inter rudera oppiduli antiqui siti ad dextrum fluminis *Morno* ripam prope vicum *Koniakos* septentrionem versus a loco, qui vocatur *Velúkhovo* (cf. n. 421—423). Ed. Bazin *Archives des missions* Ser. II Tom. I (1864) p. 368 n. 4 (A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 27 n. 1428*d*).

Τ Ι Μ Ο Λ Α

Τιμόλα.

VIII.

OPHIONEES.

425 Stela lapidis duri candidi venis obscurioribus distincti, ornata supra titulum margine prominente; litterae eleganter incisae. In mola Nikolai Makrijanni, quae est prope confluentes fluviorum *Stylia* et *Phidaris* in ea regione, quam antiquitus incolebant Ophionees. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 348 n. 16.

Κ Ρ Ι Ν Ο Λ Α Ο Υ

Κρινολάου.

426 Lapis longus rudi arte elaboratus inventus in palaeocastro sito prope monasterium dirutum S. Demetrii, quod est fere sesquihorae spatio septentrionem versus a vico *Megáli-Lobotiná*. Edd. Bazin *Archives des missions* Ser. II Tom. I (1864) p. 367 n. 3 (A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 26 n. 1428*c*); W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 349 n. 17.

Ν Ι Κ Α Ν Ο Ρ
Γ Α Λ Α Τ Ε Ι Α Σ
Π Ο Λ Ε
Μ Α Ι Ο Υ

Expressi Woodhousii exemplum sine dubio accuratius illo antiquiore, nisi quod Bazinus vs. 1 fin. ΩΡ habet, fortasse rectius.

Νικάν[ω]ρ. | Γαλατείας. | Πολεμαίου.

Trium hominum sepulcrum, duorum virorum et unius mulieris, quorum in designatione promiscue nominativus et genetivus usurpatur ut n. 327. 338. 403. 422 et alibi per illas regiones.

IX.

EVRYTANES.

427 Lapis situs ad viam iuxta fluvium *Eremitza* prope desertum vicum *Sykiá*. Tituli quinque modo priores versus legi possunt, reliqua evanuerunt. Edd. Bazin *Archives des missions* Ser. II Tom. I (1864) p. 368 n. 5 (A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 27 n. 1428*e*); W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 350 n. 21.

ΤΕΡΜΩΝ
ΕΙΤΕΑΙΩΝ
ΕΟΙΤΑΝΩ
ΔΑΕΣΤΗΙ
ΕΥΛΙΧ[ΟΣΟΣ]

Quae uncis inclusi, Bazinus non habet. Reliquis in rebus apographa consentiunt.

Τέρμων Εἰτεαίων | Ἐοιτάνω[ν].

Duo Eurytanum populi aut pagi hi esse videntur. Versuum 4 et 5 minoribus litteris exaratorum reliquiae obscurae sunt.

428 Lapis arenaceus fuscus; angulus dexter superior fractus. Titulus rudi arte profunde incisus litteris grandibus. Inventus in fundo V. G. Pharmakis prope vicum *Lepianá*. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 355 n. 34.

ΑͶΤΙΚΡΑΤΕΙ
ΑͶΤΙΔΙΚΟΥ

Ἀντικράτει[α] | Ἀντιδίκου.

429 Stela lapidis arenacei leucophaei, eleganter polita, inventa inter parietinas oppidi antiqui prope *Zelianítza*. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 355 n. 37.

ΕΥΡΥΝΟΜΗ
ΤΙΜΑΓΟΡΟΥ

Εὐρυνόμη | Τιμαγόρου.

430 Lapis arenaceus leucophaeus, quem possidet Kostas Zakakis in vico *Zelianitza*. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 355 n. 35.

ΕΥΤΥͶ
ΑΙΝΙΧΟΥ
ΚΛΕΟΤΑΣ
ΤΕΛΕΜΜΟΥ

Vs. 1 fin. litterarum Ο et Μ vestigia in lapide agnosci testatur Woodhouse.

Εὔτυ[χ]ο[ς] | Αἰνίχου.
Κλεοτας Τελέμμου.

Primum nomen Εὐτύνομος fuisse sibi persuasit Woodhouse. Sed mihi probabilius est Ͷ pro Χ et Μ pro Σ lectum esse errore satis proclivi. Tertium nomen scrupulum movet; conieceris aut Κλεοίτας aut Κλεύτας exarare voluisse quadratarium.

431 Fragmentum stelae inventum a. 1888, quod possident Chrysaphogeorgaioi in vico *Zelianítza*. Ed. W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 355 n. 36.

ΤΕΛΕΝΙΚΟΣ
ΑΓΟΡΑΙΟΥ

Τελένικος | Ἀγοραίου.

X.

APERANTI.

432 Titulus in lapide leucophaeo non laevigato rudi arte neglegenter incisus, in area Σερμπανέων in vico *Hagios Vasilios*. Edd. Bazin *Archives des missions* Ser. II Tom. I (1864) p. 367 n. 1 (A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 26 n. 1428*a*); W. I. Woodhouse *Journal of Hellenic studies* XIII (1893) p. 354 n. 33.

ΣΙΜΑ
ΘΕΟΔΟΤΟΣ
ΡΙΑΩΓΑΣ
ΚΡΙΤΟΛΑ
ΟΣ
ΔΡΔΥΜΑ

Σίμα, | Θεόδοτος, | [Φ]ι[λ]ώ[τ]ας, | Κριτόλα|ος, | Δ[ι]δύμα.

Woodhousius vs. 3 Ῥιαώπας, vs. 6 [Ἀ]ρδυμᾶ, quae barbara nomina esse sibi persuasit. Sed in postremo nomine Fickii emendatio omnium certissima est, in tertio mea vix incertior. Nam quod Fickius scripsit [Φα]ι-[δ]ώπας, id multo minus convenit cum ductibus litterarum traditis.

XI.

AGRAEI.

433 In valle, quam perfluit *Bjákos* fluvius. Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 62 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 249 n. 3 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 24 n. 1421).

ΑΛΕ
ΞΑΝ
ΔΡΕ
ΧΑΙ
ΡΕ

Ἀλέ|ξαν|δρε | χαῖ|ρε.

434 Tabula inventa in sepulcro prope vicum *Melissada.* Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 61 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 249 n. 2 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 24 n. 1423).

ΤΕΛΕΔ
ΑΣ

Τελέδ ας.

PARS QVINTA.

INSCRIPTIONES ACARNANIAE.

I.

OENIADAE.

435 In moenibus Oeniadarum (*Trigardokastro*). Ed. Cyriacus p. V n. 41 (Boeckh C. I. G. 1796; Lebas *Inscr.* II, 1037; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 247 n. 3 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 17 n. 1407).

Α Ρ Ι Σ Τ Ι Δ Α Σ

Ἀριστίδας.

---

436 Oeniadis. Ed. Lebas *Inscr.* II, 1036 (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 172 n. 245; A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 17 n. 1408).

Ε Π Ι Τ Ε Λ Ε Ο Σ

Ἐπιτέλεος.

437 Oeniadis. Ed. Lebas *Inscr.* II, 1035.

Ξ Ε Ν Ι Α Σ

Ξενίας.

---

438 Lapis immissus arae in ecclesia S. Panteleemonis, quae est in vico *Katochi.* Ed. Leake *Travels in Northern Greece* III p. 556 not. 3. IV, tab. XXXIV n. 163 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 983 n. 1796 *b*; Lebas *Inscr.* II, 1034; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 1 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 17 n. 1405).

Φ Ο Ρ Μ Ι Ω Ν
Θ Υ Ι Ω Ν Ο Σ

Φορμίων | Θυίωνος.

II.

ASTACVS.

439 Stela sepulcralis ornata foliis laureis, in valle prope vicum *Dragamesto,* ubi fuisse videtur Astacus. Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 n. 78 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 1 et ap. Collitz *Griech. Dialectinschr.* II p. 16 n. 1402).

Σ Ω Τ Ι Ω Ν Ο Σ

Σωτίωνος.

III.

CORONTA.

440 In vico *Prodromos* in impluvio scholae. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 183.

Ι Σ Ε Π Τ Α Ε Τ Η Μ Ε Κ Α ⁻ . . . Κ Λ Α Υ Σ
Η Κ Α Ν Ε Ρ Η Μ Α Ι Η Π Ι Ͱ . . . Ο Ν Υ Π Ο Υ
Ο Σ Α Υ Γ Ε Ν Ε Τ Α Σ . . . . . Π Ι Κ Ρ Ο Τ Ο
Ͻ Ν Υ Θ Ρ Ε Ψ Α Μ Ε Ν Λ . . . . . Ϩ Σ Ε Χ Ε Ι Μ

[Τετράκ]ις ἑπταετῆ με Κά[προν] κλαύσ[αντες ἑταῖροι]
[θ]ῆκαν ἐρημαίῃ [νεκρ]ὸν ὑπὸ ψ[αμάθῳ]·
– ᴗ ος αὖ γενέτας ᴗᴗ – ᴗᴗ – ᴗᴗ – ᴗ
[τοῦτ]ό νυ θρεψαμένα [πατρὶ]ς ἔχει μ[ε φίλα].

Etsi tertius versus adeo mutilatus est, ut certa ratione restitui nequeat, tamen totius carminis sententia ea esse videtur, adulescentem quendam cum peregre, fortasse in navigatione, decessisset, in praesentia quidem a sodalibus, qui una iter faciebant, in littore arenoso sepultum esse, sed patrem certiorem factum corpus illinc repetivisse et patriae humo reddidisse.

Coronta Acarnaniae commemorantur a Thucydide II, 102, 1, cuius ex narratione cum appareat, oppidum inter Stratum et Astacum situm fuisse, omnium maxime probabile est, parietinas, quae sunt prope vicos *Prodromos* et *Chrysovitza*, ipsius Corontaeorum oppidi esse (cf. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 367 sqq.; E. Oberhummer *Akarnanien* p. 35). Civitatem sui iuris fuisse videmus ex titulo n. 517, 2, ubi scriba senatus Acarnanum est Νικίας Βαθύου Κοροντᾶιος. Haec igitur est genuina ethnici forma, cuius loco Stephanus Byzantius s. v. ficticiam Κοροντεύς exhibet.

441 Ante domum privatam vici *Chrysovitza*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 182.

Π Ο Λ Ε Μ Ω Ν
Φ Α Σ Ε Ι Δ Α

Πολέμων | Φασείδα.

IV.
STRATVS.

442 Tabula ahenea a. 0,105, l. 0,185, c. 0,002. Litterae altae 0,005—0,006. In quattuor angulis foramina clavis figendis destinata. Inventa tabula in ruderibus veteris Stratiorum oppidi ad eum templi angulum, qui spectat inter septentriones et orientem solem. Ed. A. Joubin *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 445 n. 1. Cf. quae de titulo exposuit F. Bechtel Hermae XXXI p. 318.

Δ Ο Ξ Ε Τ Α Ι Π C Λ Ι Τ Ω Ν Σ Τ Ρ Α Τ Ι
Ω Ν Λ Υ Σ Ι Α Ι Τ Ω Ι Κ Α Λ Λ Ι Α Τ Ω Ι Μ Ε
Γ Α Ρ Ε Ι Κ Α Ι Α Ρ Ι Σ Τ Ι Ω Ν Ι Τ Ω Ι Λ Υ Σ Ι
Α Κ Α Ι Κ Α Λ Λ Ι Π Ω Ι Τ Ω Ι Λ Υ Σ Ι Α Π Ρ
Ο Ξ Ε Ν Ι Α Ν Δ Ο Μ Ε Ν Κ Α Ι Π Ρ Ο Ν Ο
Μ Ι Α Ν Κ Α Ι Π Ρ Ο Π Ρ Α Ξ Ι Α Ν Α Υ Τ Ο Ι
Σ Κ Α Ι Γ Ε Ν Ε Α Ι Π Ρ Ο Ε Ν Γ Υ Ο Ι Π Ρ Ο Ξ
Τ Ο Σ Β Ι Σ Ω Ν Τ Ε Ι Σ Α Ν Δ Ρ Ο Σ
Κ Α Ι Α Τ Ε Λ Ε Ι Α Ν Β Ο Λ Α Ρ Χ Ο Σ Ε Σ Σ Π Ε
Ν Π Α Ρ Ο Σ Σ Ι Τ Υ Λ Ο Η Υ Ι Ο Σ Φ Ο Ι Τ Ι Α Σ

[῎Ε]δοξε τᾷ πόλι τῶν Στρατίων, Λυσίᾳ τῷ Καλλία τῷ Μεγαρεῖ καὶ Ἀριστίωνι τῷ Λυσία καὶ Καλλίπ(π)ῳ τῷ Λυσία προξενίαν δόμεν καὶ προνομίαν καὶ προπραξίαν αὐτοῖς καὶ γενεᾷ. προένγυοι· Προ[ῖ]|τος, Β[ρέ]σων, Τείσανδρος· καὶ ἀτέλειαν. βούλαρχος ἧς Σπ[ί|νθ]αρος Σιτύλου υἱὸς Φοιτιᾶς.

Titulus insignis cum aliis rebus tum litteratura, quae numero quidem et significatione litterarum tota Ionica est praeter signa Η pro aspirationis nota et Ε pro vocali ē producta usurpata; quod contra formae litterarum haud paucae (Α Β Δ Ε Ε Μ Ν Ρ Φ) ex antiquiore illius regionis scriptura servatae sunt. Qua ex re iure meritoque colligas eo ipso tempore, quo Ionica scriptura Stratii uti inciperent, haec exarata esse, id est initio quarti a. Chr. n. saeculi.

Sub finem primus editor legendum existimavit καὶ ἀτέλειαν Βούλαρχος ἔσπ[εν] (i. e. εἶπεν) .αροσσιτύλου υἱὸς Φοιτιᾶς, definite adnotans, Βούλαρχος hic proprium nomen, non magistratus aut muneris publici vocabulum esse. Sed ita .αροσσιτύλου unius nominis reliquiae habendae essent, id quod omnium maxime improbabile est. Sed vel si βούλαρχος ἔσπ[εν] [Π]άρος Σιτύλου υἱὸς Φοιτιᾶς legamus, gravissimae restant offensiones. Nam ut taceam de mira inconstantia, qua additamenti quidem rogator nominatim perscribitur, principalis vero rogationis auctor non item, aoristus ἔσπεν plane inauditus est. Quem quod apud Homerum se legisse profitetur Joubinus, sine dubio imperativi ἔσπετε illic haud infrequenter occurrentis memoria deceptus est. Quare mihi quidem dubium non est, quin illa καὶ ἀτέλειαν non additamentum separatim a quopiam rogatum et populi suffragiis probatum significent, sed mero lapicidae errore supra omissa et postea non suo loco adiecta sint. Reliqua vero temporis notam eius, qui concilio praefuit, nomine expressam continent. Talia plerumque quidem decretis praemittuntur, sed passim etiam subiunguntur, cuius rei in ipsa Stratiorum civitate alia habes exempla n. 443, 9. 445, 11. Verbum substantivum sane plerumque non additur; sed hoc antiquioris moris esse indicant tabulae sexagesimarum Minervae Poliadi ex sociorum tributis consecratarum C. I. A. I, 237, 36: Σοφοκλῆς Κολωνῆθεν ἑλληνοταμίας ἦν; 240, 4: Αἰσχύλος Ἐλευσίνιος ἑλληνοταμίας ἦν; 247, 5: ἑλληνοταμίας ἦν Φιλέταιρος Ἰκαριεύς. Quibus quid cogitari potest similius huius Stratiorum plebisciti? De forma Dorica ἦς nulla potest esse dubitatio; nam etsi vocalis ē productae nullum praeterea hic occurrit exemplum, tamen cum Η (vs. 10) spiritus asperi nota sit, illa non potest non eadem ac correpta nota Ε significata fuisse. Ne de nomine quidem bularchi mihi quicquam ambiguitatis restare videtur, siquidem litteram θῆτα, quae sane ne ipsa quidem alibi in hac inscriptione occurrit, non rotundam sed quadratam fuisse ex litterae Φ (φῖ) forma iure meritoque colligitur. Nihil igitur peccatum est sive in incidendo sive in exscribendo, nisi quod in fine versus noni Ε pro Ι lectum est, simillimo errore ac versu 7 exeunte.

Haec omnia litteris consignata erant, priusquam ederetur commentatio Bechtelii, e qua non sine gaudio intellexi, collegae sermonis Graeci peritissimo de postremi enuntiati interpretatione mecum plane convenire; utrumque nostrum sua sponte in eam incidisse definite testari non inutile erit.

443 Lapis calcarius, a. 0,60, l. 0,27, c. 0,08, integer praeter dextrum latus, ubi dimidia fere pars periit, fractus in duas partes, quorum altera effossa est in angulo septentrionali et orientali templi inter rudera antiqui Stratiorum oppidi, altera in ara magna, quae fuit ante idem templum. Ed. A. Joubin *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 448 n. 2.

Ϙ

Ε Δ Ο Ξ Ε Τ Η Ι Π C
Π Ε Δ Ι Ε Ι Ι Π Π Ο Κ Λ
Σ Τ Ο Υ Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο
Α Υ Τ Ο Ν Κ Α Ι Ε Γ Γ Ο Ν
Ω Ι Α Τ Ε Λ Ε Ι Α Ν Π Α Ν
Κ Α Ι Π Ο Λ Ι Τ Ε Ι Α Ν
Σ Φ Α Λ Ε Ι Α Ν Κ Α Ι Κ Α
Λ Α Σ Σ Α Ν Κ Α Ι Α Υ Τ Ω
Ι Μ Ν Α Μ Ο Ν Ο Σ Λ Υ Σ Ο
Τ Α Β Ο Υ Λ Α Ι Π Ι Θ Α Κ Ο Υ

Ἔδοξε τῆ πό[λει τῶν Στρατίων]· Πεδιεῖ Ἱπποκλ[έος Εὐβοεῖ ἐκ Καρύ]στου· πρόξενο[ν εἶναι Στρατίων] αὐτὸν καὶ ἐκγόν[ους, καὶ εἶναι αὐτ]ῷ ἀτέλειαν πάν[των καὶ ἰσοτέλειαν] καὶ πολιτείαν [καὶ ἀσυλίαν καὶ ἀ]σφάλειαν καὶ κα[τὰ γῆν καὶ κατὰ θά]λατταν καὶ αὐτῶ[ι καὶ χρήματιν, ἐπ]ὶ μνάμονος Λυσο[ῦ, γραμματεύοντος] τᾶ βουλᾶ Πιθάκου.

Tituli n. 443—445 Attici sermonis usu insignes sunt, qui in reliquis duobus constanter servatur, cum hic sane fluctuetur (vs. 1 τῆ; vs. 10 τᾶ βουλᾶ). Quam dialectum non licet ad eam aetatem referri, qua omnino per omnes Graeciae regiones communis illa sermonis forma ex Attica nata antiqua linguae discrimina expulerat. Namque cum n. 445, 3 indicio sit, haec decreta esse priusquam Stratiorum oppidum in Aetolorum potestatem perveniret, id est ante annum 268 a. Chr. (cf. E. Oberhummer *Akarnanien* p. 145. 271), ne litteratura quidem tertio a. Chr. n. saeculo recentior esse potest. Illa vero aetate antiquam dialectum nondum exstinctam fuisse apud Acarnanes certum est. Restat igitur, ut sermonis usum ad eorum, qui proxeniae honore afficiebantur, patrias referamus; ex quibus unus (n. 444, 4) certe Euboeensis est, in alterum, si modo recte supplevi, idem cadere videtur (n. 443, 3); tertii (n. 445, 1) origo ignoratur.

Dativus (n. 443, 2) nullo modo in enuntiati quod sequitur structuram quadrat. Quare hunc quasi quendam argumenti indicem existimo, quales Atticis praecipue plebiscitis haud raro praemittuntur (cf. Saturae H. Sauppio oblatae p. 56 not. 2).

---

444 Apud Ph. D. Moschum in vico *Surovigli* sito prope parietinas Strati veteris. Ed. H. G. Lolling *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 224 n. 2 (E. Oberhummer *Akarnanien* p. 269 n. 6).

ΕΟΙ
ΤΗΙΠΟΛΕΙΤΩΝΣ
ΝΑΡΙΣΤΙΠΠΟΝΑΡΙ
ΤΟΥΣΚΑΡΥΣΤΙΟΝ
ΝΟΝΕΙΝΑΙΚΑΙΕΥΕΡ
ΣΤΡΑΤΙΩΝΑΥΤΟΙ// Κ
ΟΝΟΥΣΚΑΙΕΔΩΚΑ
ΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩ
ΙΕΛΕΙΑΝΚΑΙΠΟΛΙ
Ι ΣΕΓΚΤΗΣΙΓΚ

[Θ]εοί. [Ἔδοξεν] τῆ πόλει τῶν Σ[τρατίω]ν, Ἀρίστιππον Ἀρι[στοκρά]τους Καρύστιον [πρόξε]νον εἶναι καὶ εὐερ[γέτην] Στρατίων αὐτὸ[ν] κ[αὶ ἐκγ]όνους, καὶ ἔδωκα[ν αὐτῷ] ἀτέλειαν πάντω[ν καὶ ἰσοτ]έλειαν καὶ πολι[τείαν καὶ] [γῆ]ς ἔγκτησιγ κ[αὶ οἰκίας ....]

Cf. quae adnotavi ad n. 443.

---

445 Apud Ph. D. Moschum in vico *Surovigli* sito prope parietinas Strati veteris. Ed. H. G. Lolling *Mitth. des arch. Inst. in Athen* IV (1879) p. 223 n. 1.

ΝΠΡΟΞΕΝΟΝΕΙΝΑΙΤΩΝ
ΕΤΗΝΚΑΙΠΟΛΙΤΕΙΑΝΕΙ
ΚΑΡΝΑΝΙΑΣΕΝΟΠΟΙΑ////
ΟΛΕΙΚΑΙΕΓΚΤΗΣΙΝΚΑ
ΙΑΣΚΑΙΑΤΕΛΕΙΑΝΚΑΙ
ΑΣΦΑΛΕΙΑΝΚΑΙΑΣΥ///
ΚΑΙΧΡΗΜΑΣΙΚΑΙ
ΗΝΗΣΚΑΙΚΑΤΑ
ΑΝΤΟΝΠΑΝΤ
ΛΙΕΚΓΟΝΟΙΣ
ΩΝΟΣΦΟΙ
ΙΠΠΟΥ
ΙΝΟΝΤ

.......ν πρόξενον εἶναι τῶν [πόλεων καὶ εὐεργ]έτην, καὶ πολιτείαν εἶ[ναι αὐτῷ τῆς Ἀ]καρνανίας ἐν ὁποία[ι ἂν βούληται π]όλει, καὶ ἔγκτησιν κα[ὶ γῆς καὶ οἰκ]ίας καὶ ἀτέλειαν καὶ | [προδικίαν καὶ] ἀσφάλειαν καὶ ἀσυ[λίαν εἶναι καὶ αὐτῷ] καὶ χρήμασι καὶ [πολέμου ὄντος καὶ εἰρ]ήνης καὶ κατὰ | [γῆν καὶ κατὰ θάλασσ]αν τὸν πάντ[α χρόνον καὶ αὐτῷ κ]αὶ ἐκγόνοις, [γραμματεύοντος βουλῆς ...]μνος Φοι[τιᾶνος, ...]ίππου, | ....ινοντ.....

De aetate cf. quae adnotavi ad n. 443. Non Stratiorum, sed communis Acarnanum concilii hoc esse decretum apparet. Vs. 2 init. [Ἀκαρνάνων καὶ εὐεργ]έτην Lolling. Sane hoc exspectaveris; sed quum reliqui versus inter viginti sex et undetriginta litterarum numeros fluctuent, hic triginta quinque fuisse vix credibile existimaverim. Si ante de civitatibus Acarnaniae dictum fuisse sumemus, supplementum quod posui non improbabile videbitur.

---

446 Tabula lapidis calcarii, a. 0,27, l. 0,25, c. 0,10, fracta undique praeter latus sinistrum, inventa in antiquo Stratiorum oppido in eo angulo templi, qui spectat inter septentriones et orientem solem. Ed. A. Joubin *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 449 n. 3.

ΙΣΤ
ΣΟΙΤΑ
ΡΩΙΑΣΜΥΣΙ
ΦΙΛΛΙΑΣΤΗΛΑ
ΜΝΑΣΕΙΑΣΔΑΜΟΚ
ΣΙΜΟΣΠΕΤΑΛΟΥ $\overset{M}{𐅄}\overset{M}{Δ}$
ΘΕΟΚΛΗΣΘΕΩΝΟΣ $\overset{M}{Δ}$
ΤΕΙΣΑΝΔΡΟΣΜΕΝΕΚΡ
ΘΥΙΩΝΙΔΑΣΗΡΑΚΛΕΟ
ΛΕΩΝΠΕΡΙΚΛΕΟΣ $\overset{M}{Δ}$
ΦΡΥΝΩΝΠΕΡΙΚΛΕΟΣ
ΣΙΜΑΙΘΟΣΠΕΡΙΚΛΕ
ΞΕΝΝΥΣΣΙΡΩΝΟΣ $\overset{M}{Δ}$
ΘΡΑΣΙΜΑΧΟΣΦΙΛΟ
ΝΕΑΙΘΟΣΦΙΛΟΞΕΝΟ
ΝΙΟΠΟΣΦΙΛΟΞΕΝΟ
ΦΙΛ

....ις Τ.......
...σοίτα[ς ....]
.ρωίας Μυσ[τ.....]
Φιλλίας Τηλα[ύγεος ...]
Μνασείας Δαμοκ.....
Σῖμος Πετάλου $\overset{M}{𐅄}\overset{M}{Δ}$
Θεοκλῆς Θέωνος $\overset{M}{Δ}$
Τείσανδρος Μενεκ[ράτεος ....]
Θυιωνίδας Ἡρακλεο[δώρου ....]
Λέων Περικλέος $\overset{M}{Δ}$
Φρύνων Περικλέος ...
Σίμαιθος Περικλέ[ος ...]
Ξένν[ι]ς Σίρωνος $\overset{M}{Δ}$
Θρασ[ύ]μαχος Φιλο[ξένου ...]
Νέαιθος Φιλοξένο[υ ...]
.ιοπος Φιλοξένο[υ ...]
[...... .....]φίλ[ου ....].

Laterculus pecuniarum a civibus munificentia in aedificationem aliudve nescio quod opus collatarum, exaratus ut quidem videtur tertio a. Chr. n. saeculo.

447. 448 Magnus lapis, qui partem arae effecisse videtur ante templum effossum Strati Acarnaniae. Ed. A. Joubin *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 451 n. 4.

(447)

Υ
ΠΡ
ΠΕΔΟΤ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΟΥ
ΣΤΡΑΤΙΟΣΤ ΙΙΕΠ Μ
ΕΙΟΝΩΙΟΝΟΜΑΥΝΟΞ ΣΤΟ
ΟΣΦΡΥΓΑΤΙΜΑΣΑΡΓΜΠΑΡΑΜΕΙΝΑΤΩ
ΔΕ ΡΑΔΙΟΝΥΣΙΟΝΕΩ ΚΑΞΗΔΙΟΝΥ
ΣΙΟΣΕΙΔΕΜΗΠΑΡΑΜΗΝΑΙΑΤΕΛΗΣΑ
ΩΝΑΕΣΤΩΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝ
ΩΚΡΑΤΗΣΣΩΤΕΛΕΟΣΣΤΡΑΤΙΟΣ
ΤΑΝΩΝΑΝΦΥΛΑΣΣΟΝΤΙΣΩΤΕΛΗΣ
ΣΩΚΡΑΤΕΟΣΣΩΤΑΚΟΣΣΩΤΕ ΣΤΡΑ
ΤΙΟΙΜΑΡΤΥΡΟΙΣΩΣΑΝΔΡΟΣ ΛΙΙΩΝΟΣ
ΗΓΝΗΤΟΣΑΙΣΧΡΙΩΝΟΣΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ
ΙΟΣΞΕΝΩΝΟΣΠΟΛΥΞΕΙΝΟΣΛΟΧΑΓΟΥ
ΓΟΜΑΧΟΣΛΑΦΡΙΟΥΑΝ Ο ΑΝΤΙΙ

(448)

Ν
ΟΣ
Ε ΛΑ
ΟΝΟΜΑ
Γ ΜΕΙΝΑΤΩ
Τ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΕΜΗΠΑΡΑΜ ΑΤΕ
ΛΗΣΑΩΝΑ ΤΩ ΚΑΤΑΤΟΝ
ΝΟΜΟΝΣ

417 [. . . . . ἀ]πέδοτ[ο] Διονύσιος . . . . . ου Στράτιος τ[ῷ Δ]ιὶ ἐπ' [ἐλευθερίᾳ σῶ]μ[α ἀνδρ]εῖον, ᾧ ὄνομα Ὑνοξ . . . . . ς, τὸ [γέν]ος Φρύγα, τιμᾶς ἀργ(υρίου) μ(νᾶς). παραμεινάτω | δὲ [πα]ρὰ Διονύσιον ἕω[ς] κα ζῇ Διονύ|σιος· εἰ δὲ μὴ παραμήναι, ἀτελὴς ἁ ὠνὰ ἔστω. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον | [Σ]ωκράτης Σωτέλεος Στράτιος. | τὰν ὠνὰν φυλάσσοντι Σωτέλης | Σωκράτεος, Σώτακος Σωτέ[α] Στράτιοι. μάρτυροι· Σώσανδρος [Σωτ]ίωνος, | . . ήγνητος Αἰσχρίωνος, Ἀπολλώνιος, | . . . ιος Ξένωνος, Πολύξεινος Λοχάγου, . . . τόμαχος Λαφρίου, Ἀν[τίγον]ο[ς] Ἀιτι . . . . .

448 [. . . . . ἀπέδοτο Διονύσιος . . . . . ου Στράτιος τῷ Διὶ ἐπ' ἐλευθερίᾳ σῶμ]α [ἀν|δρεῖον ᾧ] ὄνομα [. τ . . . . ., τὸ γένος . . . . . ., τιμᾶς ἀρ]|γ[υρίου . . . . . . παρα]μεινάτω [δὲ | . τ . . . . παρὰ Διονύσιον ἕως κα ζῇ] | Διονύσιος· [εἰ δ]ὲ μὴ παραμ[ήναι], ἀτε|λὴς ἁ ὠνὰ [ἔσ]τω. βεβαιωτὴρ] κατὰ τὸν | νόμον Σ[ωτέλης Σωκράτεος Στράτιος . . . .].

Hae litterae duorum servorum ab eodem domino Dionysio Stratio manumissorum secundi a. Chr. n. saeculi esse videntur.

449 Lapis sepulcralis, in vico *Lepenu* sito prope rudera Strati veteris. Edd. Leake *Travels in Northern Greece* I tab. I n. 2 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 983 n. 1794*i*; Lebas *Inscr.* II, 1038); L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 64 (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 172 n. 244; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 244 n. 1 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 14 n. 1381).

ΔΙΚΚΩ
ΛΑΜΠΩΝΟΣ

Δικκὼ | Λάμπωνος.

450 Strati Acarnaniae (*Surovigli*). Ex Doubleti apographo ed. *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 632.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Ἡρακλείου.

451 Strati (*Surovigli*) in domo privata. Ex Colnaghii apographo a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 3; L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 63 (ex hoc A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 244 n. 2 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 14 n. 1382).

Colnaghii exemplum:	*Heuzeyi exemplum:*
ΣΑΤΙ	ΣΑΡΠ
ΚΛΕΑΝ	ΚΛΕΑΝ
ΣΩΙΣΙΑΛΛ	ΣΩΣΙΛΛ
ΑΝΘΙΑ	ΑΝΘΙΛ

Σαρπ[ηδών], Κλέαν[δρος], | Σώσιλλ[α], | Ἀνθία.

Quum versus tertius Heuzeyi apographum Colnaghiano aliquanto accuratius esse indicet, etiam in primo restituendo cum Fickio, qui sane Colnaghii exemplum omnino ignorabat, Heuzeyum sequi malui. Utrum nominativi an, ut Fickio placuit, genetivi restituendi sint, in medio relinquendum est. Versu quarto Ἀνθίδ[ος] Fick, non improbabiliter, si genetivos fuisse statuas.

452. 453 Lapis magnus quadrangulus ab omnibus partibus integer, ornatus margine prominente a parte sinistra et a superiore. Nunc est ante domum Pangiu cuiusdam in vico *Oktia*, sito semihorae spatio a parietinis Strati antiquae; incolae eum ex ruderibus templi alicuius in vicinia siti allatum dicebant. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 182.

(452) ΛΕ›
ΜΖ›ΚΟ̄ΦΑΒΙΟΣ (453)
ΕΤ

Apparet a sinistra (n. 452) duorum hominum epitaphium fuisse, ex quibus nihil supersit nisi aetatum designationes [ἐτῶν] λε' et [ἐτῶν] μζ', a dextra (n. 453) viri titulum sepulcralem Κό(ϊντος) Φάβιος . . . . ἐτ[ῶν . .].

V.
PHOETIAE.

454 In ruderibus Phoetiarum (*Porta*). Edd. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 65 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 16 n. 1401); G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 182.

Α Ι Θ Ρ Ι Α Σ
¯Α Σ Χ Ρ Η Σ Τ Α Σ

Αἰθρίας | τᾶς χρηστᾶς.
Fickii coniectura, qui Αἰ[ολ]ίας emendandum opinabatur, Cousini apographo refutata est.

VI.
ALYZIA.

455 Marmor inventum Alyziae (*Kandila*) in horto. Ex apographo Colnaghii a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 143 n. 7.

Κ Λ Ε Ω Ν Μ Ε Ν Ε Τ Ο Α Ν Ε Θ Η Κ Ε
Α Ρ Τ Ε Μ Ι Δ Ι Ε Υ ////////

Κλέων Μενέτου ἀνέθηκε | Ἀρτέμιδι εὐ[χάν].
Titulum quarti a. Chr. n. saeculi esse indicat Ο pro ΟΥ in genetivi terminatione scriptum (vs. 1). Versu secundo supplementum non plane certum est, quia etiam cognomen deae ibi fuisse potest.

456 Basis marmoris nigri, inaedificata Alyziae (*Kandila*) in muro domus. Ex apographo Colnaghii a Newtono misso edd. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 143 n. 8; L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 n. 77, cf. p. 410 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 16 n. 1400).

Υ Γ Ι Ε Ι Α Ι
Ι Π Π Ο Ν Ι Κ Α
Μ Ε Ν Ν Ε Ι Α Σ

Repraesentavi Heuzeyi apographum, a quo Colnaghianum non fere discrepat nisi quod vs. 1 ΥΓΙΕΑΙ habet.

Ὑγιείᾳ | Ἱππονίκα | Μεννείας.

Menneam Alyzeum habes n. 459, 2; neque enim inter nomina Μεινέας et Μεννείας ullum intercedit discrimen nisi scripturae. Probabile est hic duos haberi homines dedicantes, Hipponicam mulierem et Menneam virum; sed fieri etiam potest, ut donum deo ab una Hipponica oblatum sit, Μεννείας vero genetivus sit (cf. n. 423, 2. 484, 4. 521, 1) paternam originem significans.

457 Alyziae (*Kandila*) '*in un tegolo*'. Ex apographo Colnaghii a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 143 n. 9.

Α Λ Υ Ζ Ε Ι Ω Ν

Ἀλυζείων.

458—461 Stelae duae inaedificatae Alyziae (*Kandila*) in ecclesia ab utraque parte portae. Edd. W. Henzen ex Colnaghii apographo a Newtono misso *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 143 n. 10; plenius et accuratius L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 492 n. 79 (antiquiores titulos n. 458 et 459 repetivit A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 2 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 16 n. 1403).

(458) Α Ν Α Σ Σ Α
Ο Ν Τ Ε Ο Σ

Α Ρ Ι Σ Τ Ο Μ Ε Ν Η Σ (459)
Μ Ε Ν Ν Ε Α

(460) † Υ Π Ε Ρ Ε Υ Χ Ι C . . Ε . Θ Ε Ρ Ι
C . . Υ Α Ν Α Γ . . . .

† Κ Α Ι Υ Π Ε Ρ Μ Ν Η Μ Η C Τ Η C Γ Υ Ν . . . . (461)
Α Υ Τ Ο Υ Α Γ Α Π Η C

458 [Λα]άνασσα | [Λε]οντέος.
459 Ἀριστομένης | Μεννέα.
460 † Ὑπὲρ εὐχ[ῆ]ς [Ἐλ]ε[υ]θερί|[ο]υ ἀναγ[νώστου].
461 † Καὶ ὑπὲρ μνήμης τῆς γυν[αικὸς] | αὐτοῦ Ἀγάπης.

Antiquiores tituli (n. 458. 459) secundi aut primi a. Chr. n. saeculi esse videntur, recentiores (n. 460. 461) Christianorum hominum vix ante quartum p. Chr. n. saeculum incisi sunt.

De loco, ubi hic lapis et n. 462 exstent, error natus est ex Heuzeyi lemmate. Etenim E. Oberhummer (*Akarnanien* p. 305 *b*. 308 *b*. 317 *b*. 318 *a*. 320 *b*. 324 *b*) haec monumenta Astaco vindicat, eademque videtur Fickii opinio esse. Ac sane Heuzeyi verba '*au même endroit*' (n. 79. 80) per se rectius referuntur ad proximum titulum n. 78 '*dans la vallée de Dragamesti* (*Astacos*)', quam ad superiorem n. 77 '*à Kandila* (*Alyzia*)'. Sed hanc levem editoris neglegentiam esse intelleges, si ipsam Acarnaniae descriptionem evolveris, ubi p. 410 hos lapides in ecclesia vici *Kandila* esse definite testatur Heuzeyus.

Nomina tituli n. 458 cum integra esse sumpsisset Heuzey (Ἄνασσα Ὄντεος), hanc opinionem iure improbans supplevit Fickius.

---

462 Alyziae (*Kandila*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 492 n. 80 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 3 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 16 n. 1404).

ΦΡΥΝΙΧ . .
ΑΛΕΞ . . .

Φρύνιχ[ος] Ἀλεξ...

De origine v. quae adnotavi ad n. 458—461.

463 In vico *Kandila*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181.

ΓΕΜΕΛΛΑΕΤ
ΧΑΙΡΕ
ΠΩΛΛΙΩΝΕΤΟ
ΧΑΙΡΕ

Γέμελλα ἐτ[ῶι ..] χαῖρε.
Παλλίων ἐτῶ[ν ..] χαῖρε.

VII.

PALAERVS ET VICINIA.

464 Palaeri (*Kekropula*) in tabula grandi. Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 n. 72 (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 172 n. 243; A. Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 15 n. 1395).

ΑΘΑΝΑΣ
ΔΙΟΣ

Ἀθανας, Διός.

465 '*Myrtunte*'. Ed. Lebas *Inscr.* II, 1039.

ΛΟΤΑΦΙΑΔΑΣ

[Δὶι] Ταφιάδας [ἀνέθηκε].

Emendare et supplere conatus sum; quam facili errore ΔΙΙ in ΛΟ abire potuerit, sponte patet. Ταφιάδας vero nomen derivatur a Τάφιος, quod ut omnia ethnica in nomen proprium abire potuit ac potissimum quidem in Acarnania, cuius antiquissimi incolae Taphii perhibebantur. Quod contra nomen Λοταφιάδας, quod hic agnoscere sibi videtur Oberhummer *Akarnanien* p. 319, nullam habet probabilem explicationem. Inter titulos Palaeri et viciniae hunc propterea recepi, quia Μυρτοῦς quidem oppidum in Acarnania nullum fuit, sed iuxta ipsas Palaeri parietinas lacus, qui vocabatur Μυρτούντιον (Strabo X, 2, 21 p. 459; E. Oberhummer *Akarnanien* p. 19. 286).

466 Palaeri (*Kekropula*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 n. 75 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 3 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 16 n. 1398).

. ΘΑΝΑΔ . . .

[Ἀ]θανά[δα].

Utrum nominativus an genetivus restituendus sit non liquet, nam uterque casus in titulis sepulcralibus, qui Palaeri (*Kekropula*) et Sollii (*Zaverda*) inventi sunt, satis frequens est. Atque illos quidem qui genetivum habeant (n. 467—469. 473—480), antiquiores esse quam qui nominativo (n. 470. 471. 481. 482) aut vocativo (n. 472) utantur, consentaneum est, quia hic usus recentiore tempore usquequaque pervulgatus erat, quum secundus casus ubicunque omnino aliquando in usu fuit, prioris aetatis sit. Sane litterarum ductus nullam habent insignem discrepantiam, qua hoc temporum discrimen confirmetur.

467 Palaeri (*Kekropula*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 n. 73 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 1 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 16 n. 1396).

ΔΙΚΑΙΑΣ

Δικαίας.

468 Cippus sepulcralis; litterae non incisae, sed anaglypho expressae. In ecclesia quadam deserta vici *Kekropula*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 2.

. ΙΟΝΥΣΙΟΥ

[Δ]ιονυσίου.

469 In ecclesia quadam deserta vici *Kekropula*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 1.

ΦΑΙΝΑΙΕΤΑΣ

Φαινα[ρ]έτας.

470 Palaeri (*Kekropula*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 n. 76 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 4 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 16 n. 1399).

ΚΡΙΤΟΒΟΥΛΑ

Κριτοβούλα.

471 Palaeri (*Kekropula*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 n. 74 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 2 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 16 n. 1397).

ΚΛΕΥΜΕΙΙ.Η
.ΤΙΛΠϹΝΟ.

Κλευμέ[ν]η[ς | Σ]τίλπωνο[ς].

472 Lapis inventus in vico *Kekropula*, translatus in vicum *Zaverda*, ubi exstat in horreo Georgii Karpusis. Ex G. Doubleti apographo ed. *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 632.

ΧΥΤΡΙΧΑΙΡΕ

Χυτρὶ χαῖρε.

473 Lapis inaedificatus in muro domus Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 3.

ΑΞΙΟΧΟΥ

Ἀξιόχου.

Lapides n. 473—482 inventi sunt in vico *Zaverda*, sito illo quidem ad ipsum litus maris infra antiquum Palaerensium oppidum (*Kekropula*). Iam Thucydides II, 30, 1 in narratione de rebus aestate a. 431 a. Chr. gestis haec habet: *οἱ δ' ἐν ταῖς ἑκατὸν ναυσὶν Ἀθηναῖοι ἔτι ὄντες περὶ Πελοπόννησον Σόλλιόν τε Κορινθίων πόλισμα αἱροῦσι καὶ παραδιδόασι Παλαιρεῦσιν Ἀκαρνάνων μόνοις τὴν γῆν καὶ πόλιν νέμεσθαι, καὶ Ἀστακὸν κτλ.*. Neque vero unquam Sollium redditum esse Corinthiis probabile est cum propter querellas Corinthiorum, de quibus in anni 421 a. Chr. memoria loquitur Thucydides V, 30, 2 (*Κορίνθιοι δὲ παρόντων σφίσι τῶν συμμάχων — ἀντέλεγον τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἃ μὲν ἠδικοῦντο, οὐ δηλοῦντες ἄντικρυς, ὅτι οὔτε Σόλλιον σφίσιν ἀπέλαβον παρ' Ἀθηναίων οὔτε Ἀνακτόριον, εἴ τέ τι ἄλλο ἐνόμιζον ἐλασσοῦσθαι, πρόσχημα δὲ ποιούμενοι τοὺς ἐπὶ Θρᾴκης μὴ προδώσειν*), tum quia post Thucydidem nusquam eius oppidi mentio fit. Quae quum ita sint, haud inepte reliquias in proxima Palaeri vicinia prope vicum *Zaverda* repertas Sollio vindicaverunt K. Bursian *Geographie von Griechenland* I p. 115 et H. G. Lolling apud I. de Müller *Handbuch der Alterthumswissenschaft* III p. 140. Quod contra L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 396 sqq. et E. Oberhummer *Akarnanien* p. 31. 36 sq. parietinas castelli sitas prope Palaerum ab occidentali et meridionali parte iuxta vicum *Plagia* in columine angusti et praerupti collis saxosi, Sollii esse existimaverunt. Sed mihi quidem Bursiani et Lollingii opinio praeferenda videtur, maxime propter Thucydidis locum III, 95, 1: *παρέπλευσεν ἐς Σόλλιον*. Nam cum in eis, quae deinceps narrantur rebus nullae sint Sollii partes, nulla alia cogitari potest oppiduli commemorandi causa, nisi ut ipse locus, quo naves appulerunt, definiretur. Maritimum igitur erat oppidum, quo Palaerenses sibi tradito sine dubio portu (*ἐπινείῳ*) utebantur. Atqui illae de quibus Heuzeyus et Oberhummerus cogitaverunt reliquiae castelli aut oppiduli mediterraneae sunt non minus quam ipsa Palaerensium urbs. Quod Oberhummerus dicit, inter Thyrrheum (*Hagios Vasilios*) et eum, de quo nunc disputamus, locum aequis intervallis distantes complurium castrorum reliquias exstare, id siquid video neutiquam sufficit ad demonstrandum, portum prope hodiernum vicum *Zaverda* situm antiquitus Thyrrheorum potius quam Palaerensium fuisse.

474 Lapis inaedificatus in muro domus Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 4.

ΕΥΦΡΟΝΟΣ

Εὐφρονος.

475 Lapis inaedificatus in muro domus Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 7.

ΚΡΕΟΜΑΧΑΣ

Κρεομάχας.

Hoc nomen etsi permirum est, tamen non putaverim ab editore male lectum esse. Etenim ex simillimo Κλεομάχα hoc natum videtur non transscribentis errore, siquidem Ρ et Λ litterae ne levissimam quidem similitudinem habent, sed pronuntiatione, qua has consonas perfrequenter apud omnium regionum homines Graecos permutatas esse nemo fere ignorat.

476 Lapis a dextra parte gypso oblitus, ut nunc tres postremae litterae legi nequeant. Litterae non incisae, sed anaglypho expressae. In domo Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 9.

ΛΑΜΙΑ[ΔΟΣ]

Tres postremas litteras Cousino indicavit dominus illius domus, qui eas exscripserat, priusquam gypso occultarentur.

Λαμιάδος.

477 Lapis inaedificatus in muro domus Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 5.

ΜΥΡΜΙΔΟΝΟΣ

Μυρμιδόνος.

478 Lapis inaedificatus in muro domus Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 8.

.ΕΝΑΡΧΙΔΟ.

[Ξ]εναρχίδο[ς].

479 Lapis inaedificatus in muro domus Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 6.

ΞΕΝΟΤΙΜΟΥ

Ξενοτίμου.

480 In vico *Zaverda* in domo, cuius dominus est Demetrius Kondussis. Ex G. Doubleti apographo ed. *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 632.

ΞΕΝΩΝΟΣ

[Ξ]ένωνος.

481 Lapis inaedificatus in muro domus Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 1.

.ΚΤΙΑΣΧΑΙΡΕ

[Ἀ]κτιάς χαῖρε.

482 Lapis inaedificatus in muro domus Georgii Tsakalis in vico *Zaverda*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 181 n. 2.

ΠΟΛΥΞΕΝΑ

Πολυξένα.

VIII.

THYRRHEVM.

483 In vico *Hagios Vasilios* apud Georgium Kyriakum. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 165 n. 1 (P. Viereck Sermo Graecus p. 45 n. XXII; E. Oberhummer *Akarnanien* p. 197).

ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΠΟΤΙΡΩΜΑΙΟΥΣ
ΕΠΙΥΠΑΤΩΝΓΑΙΟΥΚΟΙΛΙΟΥΚΑΛΔΟΥΓΑΙΟΥΥΙΟΥ
.ΕΥΚΙΟΥΔΟΜΕΤΙΟΥΓΝΑΙΟΥΑΙΝΟΒΑΡΒΟΥΣΤΡΑΤΗ
..ΥΝΤΟΣΚΑΤΑΠΟΛΙΝΓΑΙΟΥΣΕΝΤΙΟΥΓΑΙΟΥΥΙΟΥ
....ΕΤΩΝΞΕΝΩΝΛΕΥΚΙΟΥΓΕΛΛΙΟΥΛΕΥΚΙΟΥΥΙΟΥΠΙΝΑΞ
....ΑΧΙΑΣΑΝΕΤΕΘΗΚΑΤΑΣΥΓΚΛΗΤΟΥΔΟΓΜΑ
......ΥΣΑΝΤΩΝ ΔΩΡΟΘΕΟΥΤΟΥΙΑΣΟΝΟΣ
.........ΤΟΥΜΕΝΑΝΔΡΟΥ Ϡ ΤΩΔΗΜΩ
'ΩΝ..'ΤΩΔΗΜΩΤ⌒ΘΥΡΡΕ'..

Συμμαχία ποτὶ Ῥωμαίους.

Ἐπὶ ὑπάτων Γαΐου Κοιλίου Κάλδου Γαΐου υἱοῦ, | [Λ]ευκίου Δομετίου Γναίου (υἱοῦ) Αἰνοβάρβου, στρατη[γο]ῦντος κατὰ πόλιν Γαΐου Σεντίου Γαΐου υἱοῦ, | [ἐπὶ δ]ὲ τῶν ξένων Λευκίου Γελλίου Λευκίου υἱοῦ, πίναξ | [συμμ]αχίας ἀνετέθη κατὰ συγκλήτου δόγμα, | [πρεσβε]υσάντων Δωροθέου τοῦ Ἰάσονος [καὶ Μενάνδρου] τοῦ Μενάνδρου· Τῷ δήμῳ [τῷ Ῥωμα]ίων [κα]ὶ τῷ δήμῳ τῷ Θυρρεί[ων | εἰρήνη καὶ φιλία καὶ συμμαχία ἔστω ....].

C. Coelius C. f. Caldus L. Domitius Cn. f. Ahenobarbus consules fuerunt anno 94 a. Chr. Ex duobus praetoribus urbanus C. Sentius manifesto idem est, qui paucis post annis Macedoniam provinciam administravit ingentemque Thracum impetum, cum primo male adversus eos pugnasset (Liv. perioch. 70), tandem feliciter repressit (Orosius 5, 18, 30; Cic. in Pison. 34, 84); L. Gellium praetorem inter peregrinos patrem existimo consulis a. 72 a. Chr., avum consulis a. 36 a. Chr. Neque enim ulla ex parte probabile est, eundem hominem, qui a. 94 a. Chr. praetura functus sit, viginti duobus demum annis post ad consulatum pervenisse. Sane sic nullo modo teneri potest Drumanni opinio, qui ad ipsum consulem anni 72 a. Chr. rettulit, quae apud Ciceronem Bruti 27, 105 de L. Gellio C. Carbonis in consulatu (a. 120 a. Chr.) contubernali leguntur; sed ea per se propter temporum rationes omnium maxime improbabilis est; immo ille Carbonis contubernalis sine dubio praetor peregrinus huius tituli est. Memorabilis est scriptura Αἰνόβαρβος, simillima ea quidem illius quae in titulo Oropio paucis modo annis recentiore I, 413, 24 legitur Αἰνόβαλβος. Qui concentus cum demonstret, iam primo a. Chr. n. saeculo ineunte duas vocales initiales in unam syllabam coaluisse, sponte patet ad antiquitatis affectationem referendam esse formam Ἀηνόβαρβος in titulis aetatis imperatoriae (C. I. A. III, 581, 2. 604, 4). Μένανδρος Μενάνδρου est in titulo n. 486, 9, qui huic aetate suppar videtur. Neque tamen supplementum versus octavi pro certo venditare volo.

---

484 Naupacto tribuit Lebas, qui edidit *Inscr.* II, 1022 (E. Oberhummer *Akarnanien* p. 270 n. 7).

ΔΙΩΝ ΟΥΞΕΙ
ΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΩΝΘΥΡΡΕΙΩΝΚΛΕΟΦΑ
ΡΗΤΟΥΧΑΟΝΑΠΕΥΚΕΣΤΟΝΣΩΤΙ
ΕΝΙΑΣΚΑΣΣΩΠΑΙΟΝΑΥΤΟΥΣΚΑΙΕΓΓΟ
ΣΑΜΑΤΑΠΑΝΤΑΕΙΜΕΝΔΕΑΥΤΟΙΣ
ΑΛΕΙΑΝΚΑΙΑΣΥΛΙΑΝΚΑΙΑΥΤΟΙΣΚΑΙΧΡ
ΛΙΚΑΤΑΓ.......... ΑΛΑΣΣΑΝ
ΚΕΙΑΝ

.....δίων, [......... προξέν]ου[ς] εἶ[μεν] τᾶς πόλιος τῶν Θυρρείων Κλεοφά[νη Ἀγα]|πητοῦ Χάονα Πευκεστόν, Σώτι[μον Ξ]|ενίας Κασσωπαῖον, αὐτοὺς καὶ ἐγγό[νους εἰ]ς ἅματα πάντα. εἶμεν δὲ αὐτοῖς [καὶ ἀσφ]|άλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ αὐτοῖς καὶ χρ[ήμασι | κ]αὶ κατὰ γ[ᾶν καὶ κατὰ θ]άλασσαν | ....κειαν....

De aetate tituli recte iudicasse videtur Oberhummer, qui eum tertio a. Chr. n. saeculo tribuit. Naupacti lapidem inventum esse cave crediderís Lebasio; immo is hic similem errorem commisisse videtur atque in titulo n. 364, cuius de origine Lollingii testimonio plane constat. Duorum primorum versuum fines supplevit R. Schoellius apud Oberhummerum. Versum tertium sic distinxit Oberhummer: [Ἀγα]|πητοῦ Χάονα, Πευκεστὸν Σωτί[ωνος], id quod ipsum per se spectatum probabilius iudicaveris. Sed quid tum faciemus initio versus quarti, inter quod et finem superioris 4—6 litteras modo intercidisse reliqui versus docent? Quare malui Χάονα Πευκεστόν sic coniungere, ut posteriore nomine pagum aut partem Chaonum gentis significari sumerem (cf. Κρὴς Αὔττιος, Θεσσαλὸς Σκοτουσσαῖος et similia), id quod eo minus debet improbabile iudicari, quia nomina gentium in -τός cadentium in Epiro finitimisque regionibus omnium maxime frequentia sint, aliena illa quidem a reliquis omnibus Graeciae partibus si excipias Boeotorum nomen, quorum de origine fortasse hinc coniecturam capere licet. Neque sententiae meae obstat, quod Peucestorum nomen nusquam praeterea legitur; nam multa sunt eiusdem generis ethnica Epirotarum, quae plane ignoraremus, nisi fortuito in inscriptionibus Dodonaeis inventa essent, veluti Δοεστός, Κλαθιατός, Ὑγχεστός, Φοινιατός (v. indicem). Neque a veri specie abhorret, Πευκέστας nomen Macedonicum notissimum nihil esse nisi huius ethnici formam leviter deflexam. Versu 4 non possum non agnoscere genetivi formam a nominativo non discrepantem, quam habes n. 521, 1 ac fortasse etiam n. 423, 2. 456, 3. Versus 5 init., quod Oberhummerus non expedivit, supplevi collata formula in hoc decretorum genere apud Acarnanas non inusitata (εἰς) τὸν πάντα χρόνον; cf. n. 445, 9. 516, 12. 517, 4.

485 Tabula (*a*) lapidis duri, a. 0,37, l. 0,52, c. 0,10, integra a superiore et a sinistra parte, a duabus reliquis mutila, utrimque inscripta, inventa in loco qui vocatur Γιανέρι intra antiquum oppidum Thyrrheum in fundo Ioannis Tsampi, translata in vicum *Hagios Vasilios*, ubi exstat in impluvio Themistoclis Strati. Exscripsit Constantinus Samius, addito fragmento *b*, quod ad utram lapidis planiciem pertineat, in medio relinquendum est. Huius apographo usus est Andreas N. Skias, qui fragmentum *b* non iam vidit, sed lapidis *a* utramque partem ipse denuo exscripsit et omnia edidit Ἐφημερὶς ἀρχαιολογική, περίοδος III, ἔτος 1893 p. 29 n. 1. Cf. quae adnotavit A. N. Skias ibid. p. 176.

a

A

ΧΩΡΟΙΕΠΩΛΗΘΕΝΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΟ
ΤΟΝΔΕΜΗΚΑΤΑΒΑΛΟΝΤΑΗΜΙΟ
ΔΡΥΜΩΙΟΦΙΛΟΜΗΛΟΥΓΕΝΟΜΕ
ΤΑΝΜΑΚΡΑΝΚΑΙΕΙΣΤΑΝΕ
ΔΡΥΝΤΟΝΠΟΤΙΤΑΙΟΔΩΙ
ΛΥΡΟΛΑΟΥΤΑΕΠΙΛΟΙΠ
ΠΕΝΤΕΕΤΕΩΝΑΡΥ
ΚΑΙΑΔΡΑΙΝΕΤΟ
ΛΑΠΙΑΔΙ

B

||ΑΑΡΓΙΛΟΣΜΝΑΣΠΛΕΘΡΟΝΕΑΝΤΑΙ
ΥΚΑΙΟΙΣΤΡΑΤΑΓΟΙΕΤΕΟΜΑ

ΥΝΕΥΔΟΚΟΥΝΤΩΝΥΠΕΡΤΑΜ
ΟΥΚΑΙΣΥΜΠΡΟΒΟΥΛΩΝΚΑΙΤΩΝ
ΙΤΩΝΕΥΚΡΑΤΕΟΣΛΥΚΙΣΚΟΥ
ΛΕΤΥΟΣΑΡΙΣΤΑΣΑΛΚΕΤΑ
ΟΣΑΡΙΣΤΩΝΟΣΛΥΚΙΣΚΟΥΑ
Λ|| ΜΟΝΟΣΜΝΑΣΙΚΡΑ

b

ΜΑΤΑ
ΚΑΙΕΥΑ
ΧΩΡΗΣ
ΜΑΧΟ

Χῶροι ἐπωλήθεν Ἀριστοκράτεο[ς ....] | τὸν δὲ μὴ καταβαλόντα ἡμιό[λιον ὀφλεῖν τὰν τιμάν· ἀγρὸς ὁ ποτὶ τῷ] δρυμῷ, ὁ Φιλομήλου γενόμε[νος .... παρὰ τὰν πλευρὰν] τὰν μακρὰν καὶ εἰς τὰν ε.......................|δρῦν τὸν ποτὶ τῷ ὁδῷ .... Λυρολάου τὰ ἐπίλοιπ[α ....] πέντε ἐτέων ἀρυ........................ καὶ Ἀδραινέτο[υ ... . Ἀσκ]λαπιάδι ....
[.......ν]α ἄργιλος μνᾶς πλέθρον, ἐὰν τα[.................... ...σ]ν καὶ οἱ στραταγοὶ Ἐτεόμα[χος | .... σ]υνευδοκούντων ὑπὲρ τὰμ [πόλ|ιν .... προβούλ]ου καὶ συμπροβούλων καὶ τῶν [......................... ..]ιτων Εὐκράτεος, Λυκίσκου, ..., Λέτυος, Ἀρίστας, Ἀλκέτα, ..., ...ος, Ἀρίστωνος, Λυκίσκου, Α|[........................, Φι]λήμονος, Μνασικρά[τεος, ...].

Titulus de agris Callicratis cuiusdam, cuius res familiaris publicata fuisse videtur, venum datis, tertio a. Chr. n. saeculo lapidi incisus. Etsi in maiore tabulae parte (*a*) nonnullis locis paullo plura supplere mihi licuit quam editori Graeco (*A*, 1—4. *B*, 12. 13), tamen in summa rei non multum lucramur, siquidem nusquam integrum enuntiatum restituere possumus. Minoris fragmenti (*b*) scriptura tam mutila est, ut supplendi conatu abstinere satius sit.

486 Stela sesquipedem Anglicum alta, a superiore parte ornata, immissa muro domus privatae in vico *Hagios Vasilios*. Ed. Leake *Travels in Northern Greece* IV p. 21 not. 1 tab. XXXIV n. 164 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 982 n. 1793*b*; Lebas *Inscr.* II, 1047; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 172 n. 242; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 245 n. 1 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 15 n. 1389; E. Oberhummer *Akarnanien* p. 270 n. 8).

ΠΡΥΤΑΝΙΣ
ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΣΘΕΟΔΟΤΟΥ
ΕΣΤΙΑ
ΛΥΣΙΑΣΜΕΝΟΙΤΙΟΥ
ΥΠΟΠΡΥΤΑΝΙΕΣ
ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΔΩΡΙΜΑΧΟΥ
ΛΕΩΝΙΔΑΣΛΕΩΝΙΔΑ
ΑΓΗΣΙΣΤΡΑΤΟΣΜΝΑΣΙΣΤΡΑΤΟΥ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΣΜΕΝΑΝΔΡΟΥ
ΣΩΤΕΛΗΣΕΠΙΤΕΛΕΟΣ
ΛΑΜΙΣΚΟΣΛΕΟΝΤΟΣ
ΜΑΝΤΙΣ
ΕΥΞΕΝΟΣΔΑΞΙΜΟΥ
ΑΥΛΗΤΑΣ
ΛΕΩΝΛΕΟΝΤΙΣΚΟΥ
ΙΕΡΟΦΟΡΟΣΦΙΛΙΠΠΟΣΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ
ΜΑΓΕΙΡΟΣΝΙΚΑΝΔΡΟΣΣΩΚΡΑΤΕΟΣ
ΔΙΑΚΟΝΟΣΠΡΩΤΟΣΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΑΡΧΟΙΝΟΧΟΥΣΚΑΛΛΙΠΠΟΣΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ
ΙΕΡΟΘΥΤΑΣ
ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣΤΙΜΟΚΡΑΤΕΟΣ

πρύτανις·
Πολύευκτος Θεοδότου
ἑστία·
Λυσίας Μενοιτίου
ὑποπρυτάνιες·
Ἐπικράτης Δωριμάχου
Λεωνίδας Λεωνίδα
Ἀγησίστρατος Μνασιστράτου
Μένανδρος Μενάνδρου
Σωτέλης Ἐπιτέλεος
Λαμίσκος Λέοντος
μάντις·
Εὔξενος Δα[ξ]ίμου
αὐλητάς·
Λέων Λεοντίσκου
ἱεροφόρος· Φίλιππος Πολυεύκτου
μάγειρος· Νίκανδρος Σωκράτεος
διάκονος· Πρῶτος Δημητρίου
ἀρχοινόχους· Κάλλιππος Πολυεύκτου
ἱεροθύτας·
Καλλικράτης Τιμοκράτεος.

Scriptura et sermo alterum aut primum a. Chr. n. saeculum indicat. Qua de causa haud improbabile est, Menandrum Menandri f., qui hic hypoprytanis est, aut patrem esse illius legati, qui n. 483, 8 (a. 94 a. Chr.) est, quae est Oberhummeri sententia, aut adeo eundem utrobique hominem indicari. Apparet recenseri hic omnes, quorum partes aliquae erant in sacris quibusdam peragendis. Similes catalogi exstant haud pauci, inter quos eminent ei, quibus sacrorum Olympicorum antistites et ministri perscripti sunt (cf. Olympia V, Inscriptiones n. 58—141). Vs. 3. 4 ἑστία[ρχος] Λυσίας Boeckh, quod supplementum in titulo ceteroqui plane integro, cuius exemplum a Leakio confectum ne hic quidem ullum lacunae indicium habet, perquam improbabile ratus Fickius legit ἑστία· | Λυσίας Μενοιτίου, provocans ad inscriptiones Laconicas C. I. G. 1435. 1439. 1440. 1442. 1446, in quibus mulier quaepiam ἑστία πόλεως recensetur. Nuper accessit ἑστία τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀρκάδων Olympia V, Inscriptiones p. 561 n. 473, 13. 474, 3.

487 Thyrrhei (*Hagios Vasilios*) apud Thomam Mantzavino. Ex ectypo et apographo suo ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 175 n. 2 (E. Oberhummer *Akarnanien* p. 271 n. 9).

ΦΙ.ΟΙ
ΔΑΜΑΣΙΙ
ΣΩΤΩΝΤL
ΔΑΜΙΩΝΝΙΚΑΙ
ΝΙΚΟΜΑΧΟΣΛΕ
ΣΥΜΒΙΩΤ/
ΠΟΛΥΔΩΡΟΣΕΥΠΟ/
ΑΛΚΙΦΩΝΚΛΕΟΜΕΝL.
ΕΥΑΛΚΟΣΚΛΕΟΜΕΝΕΟΣ
ΑΛΚΑΙΝΕΤΟΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΦΑΙΝΕΑΣΣΩΤΙΩΝΟΣ
ΜΑΝΤΙΣΕΥΞΕΝΟΣΔΑΖΙΜΟΥ
ΑΥΛΗΤΑΣΔΑΖΙΜΟΣΔΑΖΙΜΟΥ
ΜΑΓΕΙΡΟΣΣΩΤΗΡΙΧΟΣ
ΔΙΑΚΟΝΟΣΛΥΚΟΣ
ΠΑΙΔΕΣ
ΛΥΣΙΞΕΝΟΣΛΕΟΝΤΟΣ
ΚΛΕΟΜΕΝΗΣΑΘΑΝΑΔΑΣΟΙΕΥΑΛΚΟΥ
ΚΛΕΟΜΕΝΗΣΑΛΚΙΦΩΝΟΣ
ΑΛΕΞΩΝΛΕΟΝΤΟΣ

Φιλο.....
Δαμάσι[ππος ....]
Σώτων Τε.......
Δαμίων Νικαι[νέτου]
Νικόμαχος Λε....,
συμβιωτα[ί]·
Πολύδωρος Εὐπολ...
Ἀλκιφῶν Κλεομένε[ο]ς
Εὔαλκος Κλεομένεος
Ἀλκαίνετος Ἀλεξάνδρου
Φαι..ας Σωτίωνος
μάντις· Εὔξενος Δαζίμου
αὐλητάς· Δάζιμος Δαζίμου
μάγειρος· Σωτήριχος
διάκονος· Λύκος
παῖδες·
Λυσίξενος Λέοντος
Κλεομένης, Ἀθανάδας οἱ Εὐάλκου
Κλεομένης Ἀλκιφῶνος
Ἄλεξων Λέοντος.

Titulus proxime superiori aetate suppar, quippe qui eundem habeat haruspicem Euxenum Dazimi filium (n. 486, 13. 487, 12). De argumento lubricum est iudicare, quia initium eorum, quorum maximae partes erant, nomina continens intercidit. Id sane manifestum est, haec quoque ad sacra quaedam spectare, sed vix ad eadem ac n. 486, siquidem illic neque συμβιωταί neque παῖδες sunt, hic praeter prytanes et hypoprytanes, quorum nomina cum superiore tabulae parte periisse suspiceris, etiam ἱεροφόρος, ἀρχοινόχους, ἱεροθύτας desiderantur, eo certe loco, quem in altera tabula obtinent.

---

488 Lapis fractus a dextra, qui gradus vice fungitur in scalis domus privatae, quae est in vico *Hagios Vasilios*. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 179 n. 4.

ΜΡΧΡΗΡ|

Videntur a dextra, ubi lapis fractus est, signa ΔΓΗIIII periisse, ut 16666 drachmarum et quattuor obolorum summa, i. e. quinquaginta milium drachmarum tertia pars, perscripta fuerit.

489. 490 Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Carminis n. 489 apographum litteris minusculis confectum, quod Phinticlis professor Atheniensis A. Kirchhoffio miserat, publici iuris fecit G. Kaibel Mus. Rhen. XXXIV p. 187 n. 481 *b*. Accuratius exemplum ex ipso lapide a se exscriptum litteris maiusculis, addito altero titulo (n. 490), edidit G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 178 n. 3 (E. Oberhummer *Akarnanien* p. 272 n. 11).

(490) ΔΑΜΟΚΡΑΤΗϹ
ΔΙΟΝΥϹΙΟΥ
ΕΤѠΝΙΑ
ΧΑΙΡΕ

(489) ΠΑΤΡΙΣΜΕΝΚΑΣΣΩΠΑΠΑΤΗΡΔΕ
ΜΟΙΗΝΜΕΝΕΔΗΜΟΣ
ΜΑΤΗΡΔΕΕΞΕΤΕΚΝΩΣΕΝΑΡΙΣΤ
ΟΚΡΑΤΕΙΕΧΕΝΙΚΑΝ
ΔΙΣΣΑΔΕΤΕΚΝΑΛΙΠΟΥΣΑΝΟΠ
ΑΝΤΟΒΑΡΗΣΛΑΒΕΜΑΔΗΣ
ΑΚΡΙΤΟΝΑΣΤΟΡΓΟΥΘΗΡΟΣΕΧΩΝ
ΚΡΑΔΙΗΝ
//// ΑΡΙΔΕΤΕΚΝΑΛΙΠΟΝΛΥΣΙΞΕΝΩ
ΗΔΕΓΟΝΕΥΣΙΝ
ΟΡΦΑΝΑΤΑΥΤΑΤΡΕΦΕΙΝΜΑΤ
ΡΟΣΕΡΗΜΑΝΕΑΣ
ΑΜΕΤΕΡΑΝΔΕΑΡΕΤΑΝΟΥΦ
ΘΕΝΞΟΜΑΙΑΓΑΡΑΤΕΡΜΩΝ
ΠΑΣΑΤΟΙΗΠΕΙΡΟΥΓΑΙΑΦΕΡΟ
ΠΛΟΣΕΡΕΙ

489 Πατρὶς μὲν Κάσσωπα, πατὴρ δέ μοι ἦν Μενέδημος,
μάτηρ δ' ἐξετέκνωσεν Ἀριστοκράτει' Ἐχενίκα·
δισσὰ δὲ τέκνα λιποῦσαν ὁ παντοβαρὴς λάβε μ' Ἄιδης
ἄκριτον ἀστόργου θηρὸς ἔχων κραδίην.
[ἀνδ]ρὶ δὲ τέκνα λίπον Λυσιξένῳ ἠδὲ γονεῦσιν
ὀρφανὰ ταῦτα τρέφειν ματρὸς ἔρημα νέας.
ἁμετέραν δ' ἀρετὰν οὐ φ|θένξομαι· ἁ γὰρ ἀτέρμων
πᾶσά τοι Ἠπείρου γαῖα φέρο|πλος ἐρεῖ.

490 Δαμοκράτης Διονυσίου | ἐτῶν ια' | χαῖρε.

Antiquiorem titulum (n. 489) secundo a. Chr. n. saeculo incisum iudicaverim. Etenim antiquiorem non esse cum carminis indoles, quam inferiorem aetatem referre iure dixit Kaibelius, tum mira in vocalium η et ᾱ usu inconstantia (Μενέδημος, Ἄιδης, κραδίην, Ἠπείρου — μάτηρ, ματρός, Ἐχενίκαν, ἀρετάν, ἁ, ἁμετέραν), quae dialectum non iam in quotidiano usu hominum vigentem, sed artificiose revocatam indicat, tum iota mutum in voce Ἀιδης omissum indicio est. At altero a. Chr. n. saeculo recentiorem non esse versus postremus prodit, siquidem Ἠπείρου γαῖα φέροπλος scribere non poterat poëta ea aetate, qua iam omnis rei bellicae usus in civitatibus Graecis Romanorum imperio sublatus erat. Nam quod Kaibelius observavit, versu nono poëtam antiquioris carminis exemplum secutum esse, id totum prava exemplaris Phinticliani lectione nititur. In quo cum τῆς Ἠπείρου legeretur, sane foedissimum vitium metricum suspicionem movebat, id pro alius terrae nomine versus mensurae accommodato, veluti Μακηδονίης, repositum esse. Iam quum τοι Ἠπείρου in lapide esse constet, non est quod auctorem carminis aliena pro suis adhibuisse putemus. Ceterum cum in universum distichis elegiacis utatur, altero loco pro pentametro hexametrum posuit, propter nomina propria illum versum respuentia, ut monuit Kaibel. Mulier Cassopaea nupserat civi Thyrrheo Lysixeno, quod nomen in eadem civitate habes n. 487, 17, etsi homo ille vix idem est atque Echetimae maritus.

Alter titulus (n. 490) manifesto imperatorum Romanorum aetate incisus est.

491 In vico *Hagios Vasilios* in domo, cuius dominus est Themistocles Stratos. Ex G. Doubleti apographo ed. *Bull. de corr. Hell* XVII (1893) p. 632 n. 3.

Κ Λ Ε Ω
Δ Ι Ο Φ Α Ν Τ

Κλεὼ Διοφάντ[ου].

492 In vico *Hagios Vasilios* in domo, cuius dominus est Themistocles Stratos. Exscripsit G. Doublet, cuius ex apographo ed. *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 632 n. 1.

Λ Υ Κ Ι Σ Κ Ο Σ
Φ Α Λ Α Κ Ρ Ι Ω Ν Ο Σ

Λυκίσκος Φαλακρίωνος.

493 Stela a. 0,62, l. 0,30, cum aëtomate, in domo Constantini Liarostathis, quae est in vico *Hagios Vasilios*. Ed. Andreas N. Skias Ἐφημερὶς ἀρχαιολογική, περίοδος III, ἔτος 1893 p. 34 n. 2.

Ν Ι Κ Α Σ Ι Σ
Κ Α Σ Α Ν Δ Ρ Ο Υ

Νικασὶς Κασάνδρου.

494 Lapis magnus ruber, inaedificatus in pariete domus privatae in vico *Hagios Vasilios*, ubi fuit quondam Thyrrheorum oppidum. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 180 n. 5.

Α Ρ Ι Σ Τ Ͱ

Ἀρίστη.

495 Lapis parvus inaedificatus in domo Georgii Cyriaci, quae est in vico *Hagios Vasilios*. Ed. Andreas N. Skias Ἐφημερὶς ἀρχαιολογική, περίοδος III, ἔτος 1893 p. 34 n. 4.

Ν Ι Κ . Σ .

Νικ[α]σ[ώ].

496 Stela cum aëtomate, infra quod ramus myrti anaglypho expressus et sub eo cymatium. Lapidis mutilati altitudo maxima 0,35, latitudo 0,45. Litterae intra excavatam lapidis partem non insculptae, sed anaglyphi instar prominentes. In vico *Hagios Vasilios*. Ed. Andreas N. Skias Ἐφημερὶς ἀρχαιολογική, περίοδος III, ἔτος 1893 p. 36 n. 6.

Α Λ Κ Ε Τ Α Χ Α Ι Ρ Ε

Ἀλκέτα χαῖρε.

497 Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 67 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 4 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 15 n. 1394).

Α Μ Φ Ι Λ Α Ι Δ Α Χ Α Ι Ρ Ε

Ἀμφιλαΐδα χαῖρε.

498 Stela inventa Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. Leake *Travels in Northern Greece* IV tab. XXXIV n. 165 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 983 n. 1794*c*; Lebas *Inscr.* II, 1054; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 245 n. 2 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 15 n. 1393).

Α Ν Θ Ι Σ Χ Α Ι Ρ Ε

Ἀνθὶς χαῖρε.

499 Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 66 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 245 n. 3 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 15 n. 1390).

Α Ρ Ι Σ Τ Ω Ν Ε Ι Α Χ Α Ι Ρ Ε

Ἀριστώνεια χαῖρε.

500 Lapis inaedificatus in vico *Hagios Vasilios*, ubi quondam fuit oppidum Thyrrheorum, in maceria horti ecclesiae, iuxta portam ab exteriore parte. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 180 n. 12.

Α Ρ Χ Ε Λ Α Χ Α Ι Ρ Ε

Ἀρχέλα χαῖρε.

501 Lapis exiguus, Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 180 n. 10.

Γ Ν Α Θ Α Ι Ν Α Χ Α Ι Ρ Ε

Γνάθαινα χαῖρε.

502 Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 68 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 5 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 15 n. 1391. Cf. quae de titulo disputavit C. Bursian Mus. Rhen. XVI p. 435).

Ϝ Ρ Ω Σ Ι Σ Χ Α Ι Ρ Ε

Ϝρωσὶς χαῖρε.

Nomen mirum neque erroris suspicione carens. Conieceris Ἐρω[τ]ὶς aut [Π]ρω[τ]ὶς in lapide esse. Utique de digammo in titulo illarum regionum Ionica litteratura exarato cogitare non licet.

503 Lapis magnus quadrangulus, Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 180 n. 6.

Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Α Χ Α Ι Ρ Ε

Ἡράκλεια χαῖρε.

504 Stela a. 0.30, l. 0,35, fracta ab inferiore parte. Litterae insculptae in parte excavata lapidis. In domo Constantini Liarostathis, quae est in vico *Hagios Vasilios*. Ed. Andreas N. Skias Ἐφημερὶς ἀρχαιολογική, περίοδος III, ἔτος 1893 p. 34 n. 3.

Κ Α Λ Λ Ο Ι
Χ Α Ι Ρ Ε

Καλλοῖ χαῖρε.

505 Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 69 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 246 n. 6 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 15 n. 1392).

. Λ Ε Ι Ο Ι
Χ Α Ι Ρ Ε

[Κ]λειοῖ | χαῖρε.

506 In vico *Hagios Vasilios* in domo privata, quam possidet Themistocles Stratos. Ex G. Doubleti apographo ed. *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 632 n. 4.

Λ Ε Ω Ν Χ Α Ι Ρ Ε

Λέων χαῖρε.

507 Stela sepulcralis, ornata denticulis et floribus, Thyrrhei (*Hagios Vasilios*) inaedificata in pariete domus privatae. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 180 n. 11.

Ν Ι Κ Ι Π Π Α Χ Α Ι Ρ Ε

Νικίππα χαῖρε.

508 Thyrrhei (*Hagios Vasilios*) apud Dionysium Lampum. Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 180 n. 9.

Ν Ι Κ Ο Κ Λ Η Σ Χ Α Ι Ρ Ε

Νικοκλῆς χαῖρε.

509 '*Stèle à fronton, ornée d'oves, de denticules et de fleurs, lettres en relief.*' Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 180 n. 8.

Ν Ι Κ Ο Σ Τ Ρ Α Τ Ε Χ Α Ι Ρ Ε

Νικόστρατε χαῖρε.

510 In vico *Hagios Vasilios* in domo, quam possidet Themistocles Stratos. Exscripsit G. Doublet, cuius ex apographo ed. *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 632 n. 2.

Σ Ω Σ Α Ν Δ Ρ Ε
Χ Α Ι Ρ Ε

Σώσανδρε χαῖρε.

511 Lapis magnus quadrangulus, Thyrrhei (*Hagios Vasilios*). Ed. G. Cousin *Bull. de corr. Hell.* X (1886) p. 180 n. 7.

Σ Ω Σ Ι Π Π Ε Χ Α Ι Ρ Ε

Σώσιππε χαῖρε.

512 Stela lata 0,56, supra et infra mutila, in vico *Hagios Vasilios* in impluvio Apostoli Sabbatopuli. Ed. Andreas N. Skias Ἐφημερὶς ἀρχαιολογική, περίοδος III, ἔτος 1893 p. 35 n. 5.

Ο Σ Σ Ω Τ Ι Ω Ν Ο Σ Χ Α Ι Ρ Ε

. . . . ος Σωτίωνος χαῖρε.

IX.

ANACTORIVM.

513—515 Tabula marmorea inventa Actii (*Punta*). Ex Pouquevillii apographo ed. Boissonade inter Lucae Holstenii epistolas a se editas p. 417 sqq. (Diar. class. XVII p. 366 sqq.; *Giornale Arcadico* IV p. 61; Rose Inscr. Graec. p. 282 sq.); Pouqueville Itin. T. III p. 109; Hughes Itin. I p. 426 sqq. Qui omnes cum solum titulum integrum, qui a sinistra est (n. 513), exhibuissent, primus duos reliquos (n. 514. 515) adiecit et omnia multo accuratius exscripsit Leake ap. Walpole *Travels* p. 503 sqq. (inde Boeckh C. I. G. 1793) et *Travels in Northern Greece* IV p. 27 not. 1 tab. XXXV n. 168 (inde Lebas *Inscr.* II, 1043; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 242 n. 2 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 12 n. 1380; E. Oberhummer *Akarnanien* p. 262 n. 3; solum titulum n. 513 repetivit P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 118 n. 98. ed. 2 p. 171 n. 241). Tituli n. 513 exemplum anno 1810 confectum, graviter illud quidem corruptum et mutilatum aut eius, qui transscripsit, neglegentia aut editoris aut typothetae, minusculis litteris, versibus non distinctis, ed. Christophorus Philetas Νέα Πανδώρα τόμ. III (1853) φυλλ. 308, Ἰανουαρ. 15 σελ. 490. Sed nos neque huius apographi vitia neque manifestos antiquissimorum editorum errores curamus, et Leakii exemplum omnium accuratissimum repraesentare satis habemus.

[*Textum vide pag. 124.*]

513 Ἐπ' ἱεραπόλου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ Φιλ[ί]μου ος, προμνάμονος δὲ Ἀγήτα τοῦ Νικία Ἀλυ[ζ]είου, συμπρομναμόνων δὲ Ναυσιμάχου τοῦ Ἀριστοκλέος Ἀστακοῦ, Φιλοξένου τοῦ Ἡρακλείτου Φοιτιᾶνος, γραμματέος δὲ τᾶ βουλᾶ Προίτου τοῦ Διοπείθεος Ματροπολίτα, Κουροτρόπου· ἔδοξε τᾶ βουλᾶ καὶ τῷ κοινῷ τῶν Ἀκαρνάνων, προξένους εἶμεν και εὐεργέτας τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀκαρνάνων κατὰ τὸν νόμον Ἀγατίαν Ὀλυμπίχου Πατρῆ, Πόπλιον, Λεύκιον τοὺς Ποπλίου Ἀκιλίους Ῥωμαίους, καὶ εἶμεν αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἀσφάλειαν καὶ αὐτοῖς καὶ χρήμασι καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ πολέμου καὶ εἰράνας καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν, | καὶ τὰ ἄλλα τίμια καὶ φιλάνθρωπα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀκαρνάνων ὑπάρχει.

(513)

ΕΠΙΕΡΑΠΟΛΟΥΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΑΚΤΙΩΙΦΙΛ..ΜΟΝΟΣ
ΠΡΟΜΝΑΜΟΝ[ΟΣ]ΔΕΑΓΗΤΑΤΟΥΝΙΚΙΑΑΛΥΣΕΙΟΥ
ΣΥΜΠΡΟΜΝΑΜΟΝΩΝΔΕΝΑΥΣΙΜΑΧΟΥΤΟΥΑΡΙΣΤΟΚΛΕ
ΟΣΑΣΤΑΚΟΥΦΙΛΟΞΕΝΟΥΤΟΥΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥΦΟΙΤΙΑΝΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΟΣΔΕΤΑΙΒΟΥΛΑΙΠΡΟΙΤΟΥΤΟΥΔΙΟΠΕΙΘΕΟΣ
ΜΑΤΡΟΠΟΛΙΤΑΚΟΥΡΟΤΡΟΠΟΥΕΔΟΞΕΤΑΙΒΟΥΛΑΙΚΑΙ
ΤΩΙΚΟΙΝΩΙΤΩΝΑΚΑΡΝΑΝΩΝΠΡΟΞΕΝΟΥΣΕΙΜΕΝ
ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΣΤΟΥΚΟΙΝΟΥΤΩΝΑΚΑΡΝΑΝΩΝΚΑΤΑ
ΤΟΝΝΟΜΟΝΑΓΑΣΙΑΝΟΛΥΜΠΙΩΝΟΣΠΑΤΡΗΠΟΠΛΙΟΝ
ΛΕΥΚΙΟΝΤΟΥΣΠΟΠΛΙΟΥΑΚΙΛΙΟΥΣΡΩΜΑΙ
ΟΥΣΚΑΙΕΙΜΕΝΑΥΤΟΙΣ
ΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΕΝΑΚΑΡΝΑΝΙΑΙΑΣΦΑΛΕΙΑΝΚΑΙΑΥΤΟΙΣ
ΚΑΙΧΡΗΜΑΣΙΚΑΙΚΑΤΑΓΑΝΚΑΙΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΚΑΙ
ΠΟΛΕΜΟΥΚΑΙΕΙΡΑΝΑΣΚΑΙΓΑΣΚΑΙΟΙΚΙΑΣΕΓΚΤΗΣΙΝ
ΚΑΙΤΑΑΛΛΑΤΙΜΙΑΚΑΙΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑΠΑΝΤΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣ
ΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΤΟΥΚΟΙΝΟΥΤΩΝ
ΑΚΑΡΝΑΝΩΝΥΠΑΡΧΕΙ

(514)

ΕΠΙΣΤΡΑ
ΩΝΟΣΟΙΝ
ΧΟΥΤΟΥ
ΕΔΟΞΕΤΑ
ΝΟΥΣΕ
ΝΑΝΩΝ
ΠΑΥΣΑΝ
ΕΝΑΚΑΡ
ΚΑΙΚΑΤ
ΕΙΡΑΝΑΣ
ΜΙΑΚΑΙΦ
ΝΟΙΣΚΑ
ΝΑΝΩ

(515)

ΕΠΙΕΡΑΠΟΛ
ΝΟΣΔΕ
ΝΑΥΣΙΜ
ΡΑΚΛΕΙΤΟ
ΛΙΟΠΕΙ
ΙΚΟΙΝΩΙΤ
ΝΟΥΤ
ΕΜΜΕ
ΛΕΟΝΤΙ
ΑΙΑΣΦ
ΘΑΛΑ
ΚΤΗΣΙ
ΛΟΙΣΓ
ΥΠΑΡ

514 Ἐπὶ στρα[ταγοῦ τῶν Ἀκαρνάνων Γάστρου τοῦ Ἄνδρ]|ωνος Οἰν[ιάδα, προμνάμονος δὲ Ναυσιμά]|χου τοῦ [Ἀριστοκλέος Ἀστακοῦ, μηνὸς ....], ἔδοξε τᾶ[ι βουλᾶι καὶ τῷ κοινῷ τῶν Ἀκαρνάνων, προξέ]|νους ε[ἶμεν καὶ εὐεργέτας τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀκαρ]|νάνων [κατὰ τὸν νόμον ....], Παυσαν[ίαν ...., καὶ εἶμεν αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις] ἐν Ἀκαρ[νανίᾳ ἀσφάλειαν καὶ αὐτοῖς καὶ χρήμασι] | καὶ κατ[ὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ πολέμου καὶ] εἰράνας [καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν, καὶ τὰ ἄλλα τί]|μια καὶ φ[ιλάνθρωπα πάντα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ]|νοις κα[ὶ εὐεργέταις τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀκαρ]|νάνων ὑπάρχει.

515 Ἐπ' ἱεραπόλ[ου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ Φιλήμονος, προμνάμο]-νος δὲ [Ἀγήτα τοῦ Νικία Ἀλυζείου, συμπρομναμόνων δὲ] | Ναυσιμ[άχου τοῦ Ἀριστοκλέος Ἀστακοῦ, Φιλοξένου τοῦ Ἡ]|ρακλείτο[υ Φοιτιᾶνος, γραμματέος δὲ τᾶ βουλᾶ Προίτου τοῦ] | [Δ]ιοπεί[θεος Ματροπολίτα, μηνὸς ...., ἔδοξε τᾶ βουλᾶ καὶ τῷ]ι κοινῷ τ[ῶν Ἀκαρνάνων, προξένους εἶμεν καὶ εὐεργέτας τοῦ κοι]|νοῦ τ[ῶν Ἀκαρνάνων κατὰ τὸν νόμον ....], Ἐμμε[νίδαν ...., ..., ...] Λεοντί[νους, καὶ εἶμεν αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις ἐν Ἀκαρνανί]|ᾳ ἀσφ[άλειαν καὶ αὐτοῖς καὶ χρήμασι καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ] | θάλα[σσαν καὶ πολέμου καὶ εἰράνας καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγ]|κτησι[ν, καὶ τὰ ἄλλα τίμια καὶ φιλάνθρωπα πάντα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλ]λοις π[ροξένοις καὶ εὐεργέταις τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀκαρνάνων] | ὑπάρ[χει].

Non modo quae in eodem lapide sunt hospitii publici decreta perexiguo aetatis intervallo inter se distare, sed ne inter duos lapides quidem inscriptos multos annos elapsos esse nomina hominum hic illic recurrentia produnt (cf. n. 513, 1—6. 514, 2. 3. 515, 3. 4. 5. 517, 1). Atque inter omnia aetatis vestigia, quae Oberhummerus diligenter et acute exploravit, omnium certissimum est, quod Oeniadarum civitas hic foederis Acarnanum particeps est (n. 514, 2. 517, 1). Quae cum in Aetolorum potestate fuerit ab anno 330 usque ad a. 189 a. Chr., ante illud quidem tempus haec non incisa esse luce clarius est; restat ut hoc anno recentiores titulos esse statuamus. Difficilius est ab altera parte originem eorum certis temporum terminis circumscribere; sed utique anno 146 a. Chr. priora habenda sunt, praecipue propter antiquum morem Romanos homines significandi, qui in titulo n. 513, 9. 10 observatur; nam neque omissum Graeco more υἱούς, neque additum Ῥωμαίους recentiori consuetudini accommodatum est (cf. Hermae XVI p. 140). Utrum ante bellum Persei hae inscriptiones exaratae essent, an post, ambigebat Oberhummerus. Sed illa quidem opinio una legatione in Macedoniam missa (n. 516, 7) nititur. Atqui cur Acarnanes non potuerint ad aliquam ex illis quattuor civitatibus, in quas Macedonia anno 167 a. Chr. divisa est, legatos mittere non video; gravius cuipiam videatur, quod Foucartus ad titulum sylloges Lebasianae n. 194*d* (v. infra) adnotavit, dativum τοῖ κοινοῖ inveniri in decreto Acarnanum, quod legatorum ad Philippum regem missum mentionem faceret. Id enim manifesto spectat ad n. 516, 9; itaque cum in editis huius tituli exemplaribus Philippi nomen non occurrat, Foucartum apographum non Lebasiano modo sed etiam illo, quod Philetas edidit, plenius habuisse collegit Oberhummer. Iniuria si quid video; namque sententiarum tenorem et versuum ambitum exemplis Lebasii et Philetae inter se collatis tam accurate explorata habemus, ut confidenter negemus Philippi nomen illic unquam scriptum fuisse. Immo Macedonicam legationem propter eam, quam sibi informaverat de plebisciti aetate sententiam mera coniectura ad Philippum potissimum regem rettulisse videtur Foucartus. Ut igitur ratio, quae ad tempora anno 167 a. Chr. priora deducere videbatur, accuratius examinata evertitur, sic inconcussa manet, quam idem Oberhummerus proposuit, ut illo anno recentiora decreta demonstraret. Nempe post Persei bellum ex Acarnanum foedere iussu Romanorum dimissi sunt Leucadii (cf. Liv. XLV, 31, 12); atqui neque in ullo ex his quinque decretis neque in sexto, quod Spartae inventum ideoque in hanc collectionem non receptum est, sed manifesto illis tempore suppar (Lebas-Foucart II, 194*d*; Fick ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 12 n. 1379; Dittenberger Sylloge 321; Oberhummer *Akarnanien* p. 261 n. 2) inter summos foederis Acarnanici magistratus civis Leucadius comparet, id quod in illius oppidi magnitudine et opibus plane incredibile esset, nisi tum iam exemptum fuisset Acarnanum concilio. Itaque annorum 167—146 a. Chr. terminis haec omnia decreta contineri videntur.

Supplementa priorum editorum sunt praeter n. 514, 3, ubi Nausimachi Aristoclis f. Astaceni nomen ex n. 513, 3. 515, 3 reposui.

516. 517 Lapis inventus Actii (*Punta*). Edd. ex Colnaghii apographo a Newtono misso W. Henzen *Bullettino dell' Instituto arch. Rom.* 1860 p. 141 n. 1. 2; plenius et accuratius Lebas *Inscr.* II, 1041. 1042. Postea ex apographo iam anno 1810 facto, quum etiamtum multo maior lapidis pars exstabat, ineditum existimans titulum minusculis litteris non sine gravibus erroribus edidit Christophorus Philetas Νέα Πανδώρα τόμ. III (1863) φυλλ. 308, Ἰανουαρίου 15, σελ. 490 sqq. (E. Oberhummer *Akarnanien* p. 265 n. 4. p. 268 n. 5 cum addendis p. 300). Necessario utrumque exemplum separatim repetimus.

Lebasii exemplum:

a

(516) ϒΔΕΙΝΟΜΑΧΟϒΜΑΤΡΟΠΟΛΙΤΑΜΗΝΟΣΒΟ
ΠΕΙΔΗΔΙΟΓΕΝΗΣΔΙΟΓΕΝΟΥΣΠΕΡΓΑΜΗ
ΑΜΙΑΝΚΑΙΑΝΑΣΤΡΟΦΑΝΕΠΟΗΣΑΤΟΑΞΙ
ΥΜΑΤΙΑΝΕΣΤΡΑΦΗΚΑΛΩΣΚΑΙΔΙΚΑΙΩΣ
ΕΚΑΙΕΠΙΞΕΝΑΣΕΜΜΑΚΕΔΟΝΙΑΙΤΟΙΣΑΠΟΣ
ΕΙΣΑΡΡΩΣΤΙΑΝΕΜΠΕΣΟΥΣΙΝΑΝΕΥΜΙΣΘ
ΑΜΩΝΕΥΝΟΙΑΣ ΟΘΕΝΔΕΔΟΧΘΑΙΤΑ
ΝΟΥΣΠΕΡΓΑΜΗΝΟΝΕΠΙΤΕΤΑΙΚΑΤΑ
ΙΗΤΑΙΚΑΛΩΣΚΑΙΕΥΣΧΗΜΟΝΩΣΠΡΟΞ
ΤΟΜΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΤΟϒΚΟΙΝΟϒΤΩΝΑΚ
ΑΝΚΑΙΑΣΦΑΛΕΙΑΝΚΑΙΑΣϒΛΙΑΝΚΑΙΠΟΛΕΜ
ΩΠΑΠΑΝΤΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣ ΠΡΟΞΓ

(517) ΩΙΑΚΤΙΩΙΓΑΣΤΡΟϒΤΟϒΑΝΔΡΩΝΟΣ
ϒΘΡΑΣΩΝΟΣΑ ϒ ΖΕΙΟϒΓΡΑ
ΤΩΙΚΟΙΝΩΙΤΩΝΑΚ ΝΑΝΩΝΠΡΟΞ
ΓΕΝΗΠΑΣΙΩΝΟΣΚΟΡΚϒΡΑΙΟΝΚΑΙΑΥΤΟ
ΑΛΕΙΑΓΚΑΙΑΣϒΛΙΑΝΚΑΙΠΟΛΕΜΟϒΚΑΙΕ
ΠΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΤΩΝΑΚΑΡΝΑΝΩΝΥΠΑ

b

ΛΑΙΚΑΙΤΟΙΚΟΙΝΟΙΤΩΝΑΚΑΡΝΑ
ΤΑΔΕϒΜΑΦΙΛΟΠΟΝΙΑΙΚΑΙΤΕ
ΕΕΙΜΕΝΔΙΟΓΕΝΗΔΙΟΓΕΝΟϒΣ
ΩΝΚΑΙϒΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΩΙΕΝΑ
ΕΙΡΑΝΑΣΚΑΙΓΑΣΚΑΙΟΙΚΙΑΣΕΝ
ΑΙΕϒΕΡΓΕΤΑΙΣΤΟϒΚΟΙΝΟϒ

ΔΑΠΡΟΜΝΑΜ ΔΕ
ΤΕΟΣΔΕΒΟϒΛΑΣΝΙΚΙΑ
ΜΕΝΚΑΙΕϒΕΡΓΕΤΑΝΤΩΝΑΚΑΡ
ΓΟΝΟϒΣΚΑΙϒΠΑΡΧΕΙΝΑϒΤΩΙΚΑ
ΚΑΙΓΑΣΚΑΙΟΙΚΙΑΣΕΝΚΤΗΣΙΝ

Philetae exemplum:

516 [ἐπὶ Ἱεραπόλου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ .... προ]μνάμονος δὲ Εὐρυλόχου τοῦ Ἀγησάρχου Ἀστακηνοῦ, [τυμπρομναμόνων δὲ ... Ἀν]ακτορέως Φίλωνος τοῦ Ἄρκου Μεδιωνίου, Ἐπαμίωνος .... [γραμματέως δὲ τ]ᾶς Βουλᾶς Δείνωνος τοῦ Δεινομάχου Ματροπολίτα, [ἔλεξε] Ζηνόκουρος Ὑνάρκου Μεδιώνιος, ἐπειδὴ Διογένης Διογένους Περγαμηνὸς ἐνδαμήσας εἰς τὰς πόλ[εις τᾶς Ἀκαρνανίας εὐεργέτησεν] Ἀκαρνάνας τάντε ἐνδαμίαν καὶ ἀναστροφὴν ἐποιήσατο ἀξίως μὲν αὐτὸς αὐτοῦ, ἀξίως δὲ τᾶς [αὐτοῦ] πατρίδος ἔν τε τῷ ἐπιταδεύματι ἀνεστράφη καλῶς καὶ δικαίως, εἰς πάντα αὐτὸς αὐτὸν ἐπι[δι]δοὺς ἀπροφασίττως, ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ ξένης [ἐν] Μακεδονίᾳ τοῖς ἀποσταλεῖσι πρεσβευταῖς ὑπὸ τῶν Ἀκαρνάνων παροῖς [sic], καὶ προσανέθετο τὰς χρείας, τοῖς εἰς ἀρρωστίαν ἐμπεσοῦσιν ἄνευ μισθοῦ δοκιμασίαν ποιούμενος .... αὐτὸς αὐ[τὸν ....

517 Ἐπὶ Ἱεραπόλου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ Ζάστρου τοῦ Ἀνδρωνος Οἰνιάδα, Προμνάμονος δὲ τῶν Ἀκαρνάνων Φιληστίου τοῦ Θράσωνος Ἀλυζείου, Γραμματέως δὲ Βουλᾶς Νικία τοῦ Βαθύου Κορονταίου, ἔδοξε τῷ κοινῷ τῶν Ἀκαρνάνων πρόξενον εἶμεν καὶ εὐεργέταν τῶν Ἀκαρνάνων τὸν πάντα χρόνον Ἐπιγένη Πασίωνος Κορκυραῖον, καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγόνους, καὶ ὑπάρχειν αὐτῷ καὶ ἀτέλειαν καὶ ἐντέλειαν, καὶ ἀσφάλειαν, καὶ ἀσυλίαν, καὶ πολέμου καὶ εἰράνας, [καὶ γᾶς ἔγ]κτησιν, καὶ τὰ ἄλλα τίμια, ὅσα καὶ τοῖς λοιποῖς προξένοις τῶν Ἀκαρνάνων ὑπάρχει.

Repraesentavi editoris Graeci exemplum religiose servatis vel minimis rebus, accentibus, litterarum maiuscularum usu inconstanti, supplementis, verborum divisione. Etiam illud '*sic*', quod n. 516 vs. 8 interpositum est, Philetae debetur. Versuum divisionem ille non indicavit, ita ut de ea ex Lebasii modo exemplo coniectura fieri possit.

Ex his duobus exemplaribus plebiscita honoraria sic videntur refingenda esse:

516 [Ἐπὶ ἱεραπόλου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ ...., προ]μνάμονος δὲ Εὐρυλόχου τοῦ Ἀγησάρχου Ἀστακηνοῦ, | [συμπρομναμόνων δὲ .... Ἀν]ακτορ[ι]έ[ο]ς, Φίλωνος τοῦ Ἄρκου Μεδιωνίου, Ἐπαμίωνος [................., γραμματέος δὲ τ]ᾶς βουλᾶς Δείνωνος τοῦ Δεινομάχου Ματροπολίτα, [ἔλεξε] Ζηνόκουρος(?) [Σ]υνάρ[χ]ου Μεδιώνιος· ἐπειδὴ Διογένης Διογένους Περγαμηνὸς ἐνδαμήσας εἰς τὰς πόλεις τᾶς Ἀκαρνανίας ⟨εὐεργέτησεν Ἀκαρνᾶνας⟩ τάν τε ἐνδαμίαν καὶ ἀναστροφὰν ἐποήσατο ἀξίως μὲν αὐτοσαυτοῦ, ἀξίως | δὲ τᾶς ⟨αὐτοῦ⟩ πατρίδος, ἔν τε τῷ ἐπιταδεύματι ἀνεστράφη καλῶς καὶ δικαίως, εἰς πάντα αὐτοσαυτὸν ἐπι[δι]|δοὺς ἀπροφασίστως, ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ ξένας ἐμ Μακεδονίᾳ τοῖς ἀποσταλεῖσι πρεσβευταῖς ⟨ὑπὸ τῶν Ἀκαρνάνων⟩ παρ[ῆ]ς καὶ | προσανέθετο τὰς χρείας τοῖς εἰς ἀρρωστίαν ἐμπετοῦτιν ἄνευ μισθοῦ, δοκιμασίαν ποιούμενος [τᾶς] αὐτοσαυτ[οῦ ποτὶ τὸ ἔθνος] ἁμῶν εὐνοίας· ὅθεν δεδόχθαι τᾶ[ι βου]λᾷ καὶ τοῖ κοινοῖ τῶν Ἀκαρνά[νων, ἐπαινέσαι Διογένη Διογέ]νους Περγαμηνὸν ἐπί τε τᾷ κατὰ [τὸ ἐπι]τάδευμα φιλοπονίᾳ καὶ τέ|[χνᾳ καὶ τᾷ ἀναστροφᾷ ἂν πεπο]ίηται καλῶς καὶ εὐσχημόνως· πρόξ[ενον δ]ὲ εἶμεν Διογένη Διογένους | [Περγαμηνὸν καὶ εὐεργέταν] τὸμ πάντα χρόνον τοῦ κοινοῦ τῶν Ακ[αρνάν]ων, καὶ ὑπάρχειν αὐτῷ ἐν Ἀ|[καρνανίᾳ ἀτέλειαν καὶ ἐντέλει]αν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ πολέμ[ου καὶ] εἰράνας καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔν|[κτησιν καὶ τὰ ἄλλα φιλάνθρ]ωπα πάντα, ὅσα καὶ τοῖς [λοιποῖς] προξέ[νοις κ]αὶ εὐεργέταις τοῦ κοινοῦ [τῶν Ἀκαρνάνων ὑπάρχει].

517 Ἐπὶ ἱεραπόλου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἀκτίῳ Γάστρου τοῦ Ἄιδρωνος Οἰνιάδα, προμνάμονος δὲ τῶν Ἀκαρνάνων Φιλωτίου τοῦ Θράσωνος Ἀλυζείου, γραμματέ[ο]ς δὲ βουλᾶς Νικία τοῦ Βαθύου Κορειταίου, ἔδοξε τῷ κοινῷ τῶν Ἀκαρνάνων, πρόξενον εἶμεν καὶ εὐεργέταν τῶν Ἀκαρνάνων τὸν πάντα χρόνον Ἐπιγένη Πατίωνος Κορκυραῖον καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγόνους, καὶ ὑπάρχειν αὐτῷ καὶ ἀτέλειαν καὶ ἐντέλειαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ πολέμου καὶ εἰράνας καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν, καὶ τὰ ἄλλα τίμια, ὅσα καὶ τοῖς λοιποῖς προξένοις τῶν Ἀκαρνάνων ὑπάρχει.

De aetate cf. quae disputavi ad n. 513. Restituendi negotium apographorum discrepantia graviter impeditur, ex quibus Lebasianum perquam accuratum est, sed mutilum, Philetae vero exemplum multo plenius praeter tituli n. 516 vs. 9—14 qui ab illo nescio quo pacto omissi unius Lebasii fide nituntur, sed singulari neglegentia confectum. Quo nomine primum vituperandum est, quod versuum divisionem indicare supersedit; verum noli putare, eam in tenore tituli a nobis restituto plane arbitrariam esse. Immo fragmentum Lebasianum *b* ipsum dextrum lapidis marginem habere facile probatur, siquidem n. 517, 1 a sinistra viginti quattuor litteras intercidisse certissimum est. Iam si tot fere litteras retro numeraveris in Philetae exemplari ab eis, quae nunc apud Lebasium sunt initia versuum n. 517, 2—6, aut si eandem numerandi rationem certis ac necessariis versuum n. 516, 9—14 supplementis adhibueris, ubique in ipsos fines versuum in fragmento *b* servatorum incides. Paullo incertior est ratio in versibus n. 516, 3—8, quorum apud Lebasium non exstat nisi fragmentum *a* utrimque mutilum; sed hic quoque integri quondam versus initium quattuor et viginti fere litterarum spatio distare ab eo loco, a quo apud Lebasium versus incipit, consentaneum est. Primorum duorum versuum distinctio sane nullam habet fidem. Litterarum per singulos versus numerus fluctuat inter 64 et 82, quia scriptura satis inaequalis est; confer quaeso tituli alterius (n. 517) vs. 1—3 cum 4—6 in Lebasii editione. Verum enimvero quod in titulo n. 516 nonnulli versus secundum rationem quam modo exposui divisi illum numerum longe excedunt, ad interpolationem audacissimam referendum est. Qua in re vs. 7 quidem ὑπὸ τῶν Ἀκαρνάνων et omitti et addi licuit aequo iure; sed omisso versus litterarum est octoginta unius, addito nonaginta sex. Versu sexto αὐτοῦ cum usu tituli, qui praeterea unum pronomen reciprocum αὐτοσαυτοῦ (vs. 5. 6. 8) novit, pugnare manifestum est; quod si reponas, nonaginta quinque litterae erunt, illo omisso paullo plus quam octoginta. Denique versu quinto vocabula εὐεργέτησαν Ἀκαρνᾶνας structuram planissimam et huiusmodi instrumentorum usui accommodatissimam tam importune turbant, ut de eorum fide dubitari deberet vel si non accederet alterum argumentum ex numero litterarum repetitum, quas versus cum illo additamento habet nonaginta quattuor, sine eo septuaginta quattuor. Neque vero interpolavit modo, quisquis anno 1810 titulum exscripsit, sed etiam corrupit neglegentia; quod quoniam vs. 517, 1 Ζάστρου perperam pro Γάστρου lectum esse Lebasii exemplum arguit, apparet in partibus quae solius Philetae fide traditae sunt, nominum propriorum formas inauditas in gravissimam corruptelae suspicionem incurrere. Quare nullus dubito, quin Ὑνάρχου n. 516, 4 nomen nihili sit; num recte [Σ]υνάρ[χ]ου reposuerim, sane dubium est. Ac ne Ζηνόκουρος quidem offensione caret, ut nesciam an Ζηνόδωρος potius nomen notissimum in lapide fuerit. Quod contra Ἐπαμίωνος (n. 516, 2) genetivus non est quod reprehendatur, dummodo non cum Phileta hoc idem nomen esse statuamus atque Ἐπαμείνονος, sed hypocoristicum inde derivatum. Longe gravissimas difficultates habent tituli n. 516 versus septimus et octavus. Ex quibus hunc quidem, quem nemo dum attigerat, certa ratione restitui; ille vero perspicuus est praeter mirum illud παροῖς. In eo quod Oberhummerus latere putat παρ' οἷς, id ut facilitate mutationis arridet maxime, ita structuram enuntiati pervertit; unde enim hoc recepto pendebit dativus τοῖς ἀποσταλεῖσι πρεσβευταῖς? Quod contra Philetae emendatio παρέστη sententiae et structurae aptissima est, sed eadem violentissima. Quare ausus sum imperfectum Doricum παρ[ῆ]ς restituere; eam formam etiam Acarnanibus usitatam fuisse docet n. 442, 9. Sane ille titulus quarti a. Chr. n. saeculi est, hic alterius, quo talia conservata esse sane mireris. Error ex itacismo ei qui transscripsit familiari natus est, neque huic opinioni obstat illud *sic* non ab apographi auctore sed a Phileta, qui edidit, adiectum.

518 Anactorio tribuit Lebas, qui edidit *Inscr.* II, 1048 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 82 n. 3180; E. Oberhummer *Akarnanien* p. 271 n. 10).

ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΕΠΙΠΡΥΤΑΝΙΟΣΠΛ . .
ΑΡΧΟΥΤΟΥΦΙΛΙΝΟΥΓΡΑΜΜΑΤΕ
. . ΤΟΣΑΛΙΑΣΑΓΑΝΟΡΟΣΤΟΥΑΛΓΙΣΚΟΥ
ΛΟΥΤΟΥΑΝΔΡΟ

Ἀγαθᾷ τύχᾳ· ἐπὶ πρυτάνιος Πλ.. άρχου τοῦ Φιλίνου, γραμματε[ύοντ]ος ἁλίας Ἀγάνορος τοῦ Ἀλγίσκου, | ....λου τοῦ Ἀνδρο...

Etsi unius Lebasii testimonium de origine tenemus, quem in hoc genere non semel errasse constat (cf. adn. ad n. 364. 484), tamen cur hunc potissimum titulum ad Thyrrheorum civitatem referre maluerit Oberhummer non perspicio.

519 Actii. Ed. Lebas *Inscr.* II, 1044.

ΠΑΣΑΣ
ΚΛΕΟΥΣΕΡΓΟΝ
ΥΟΛΒΟΥΦΕΡΤ

– ⏑⏑ – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – ⏑⏑ πάσας,
[Εὐρυ]κλέους ἔργον [πολ]υόλβου φέρτ[α|τον ἀνδρός].

Carmen hexametris heroicis compositum fuisse apparet; vs. 2 init. etiam alind nomen choriambicae mensurae in -κλέους cadens fuisse potest.

520 Actii. Ed. Lebas *Inscr.* II, 1045.

ΟΙΠΑΡ
ΟΝΕΙΣ
ΜΑΧΟΙ
ΤΟΝΠΡ
ΣΤΑΘΕ
ΑΡΕΤΑ

Οἱ παρ......... ονεῖς [..... καὶ σύμ|μαχοι .... τὸν πρ[..
...... κατα]σταθέ[ντα ....] ἀρετᾶ[ς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας].

521 Titulus incerto Acarnaniae septentrionalis loco inventus, ab iuvene quodam, cui apographum transmissum erat, communicatus cum Rossio, qui edidit *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* a. 1840 p. 28 (inde Welcker Nov. Mus. Rhen. (1840) p. 28; Boeckh C. I. G. 1794*h*; Lebas *Inscr.* II, 1056; Roehl I. G. A. p. 76 n. 329; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 118 n. 97, ed. 2 p. 57 n. 91; G. Kaibel Epigr. Graec. 182; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 131 n. 106; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 80 n. 3175; E. Cougny Anth. Pal. III p. 96 n. 20; E. Hoffmann Sylloge Epigr. Graec. p. 35 n. 51).

ΠΡΟΚΛΕΙΔΑΣΙΟΛΕΣΑΛΛΑΚΕΚΛ
ΒΕΒΙΑΙΒΝCVΣΟΔΟΙΟ
ΒΟΣΠΒRΙΤΑΣΑVΤΟCΑΣ
⊕ΑΝΒΜΑΒΝΑΜΒΝΟΣ

Προκλείδας [τ]όδε σᾶμα κεκλ(ε)ύσε[τ]αι ἐγγὺς ὁδοῖο.
ὃς περὶ τᾶς αὐτῶ γᾶς | θάνε βα[ρ]νάμενος.

Versu primo homines docti cum iure mirarentur formam Προκλείδας, variis rationibus hanc difficultatem expedire conati sunt, cum Boeckhius quidem genetivum Προκλείδα reponeret improbabiliter, K. Keilius vero (*Arch. Zeitg.* 1849 n. 594) et Kaibelius nominativum recte se habere defenderent allatis testimoniis Plutarchi Alcib. 24: ὧν γὰρ ἐκέκτητο (Τισσαφέρνης) παραδείσων τὸν κάλλιστον καὶ ὑδάτων καὶ λειμώνων ὑγιεινῶν ἕνεκεν καὶ διατριβὰς ἔχοντα καὶ καταφυγὰς ἠσκημένας βασιλικῶς καὶ περιττῶς Ἀλκιβιάδην καλεῖν ἔθετο· καὶ πάντες οὕτω καλοῦντες καὶ προσαγορεύοντες διετέλουν et tituli C. I. G. 2058 (Syll. I. G. 248) vs. 101: ἕως οὗ ὁ ἥρως ὁ Συσίας. Sed hic quidem cum statua herois manifesto significetur, nihil est insoliti, illic vero Persicum, non Graecum morem tangi apparet. Quare nominativo hic locum esse nego; genetivum huius declinationis vero apud Corinthios eorumque colonos aliquando in -ας exiisse F. Bechtelius collegit ex vocibus τοῦ Φάγας et τοῦ Ἀραίας in arbitrio Megarensium de Epidauriorum et Corinthiorum finibus (Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 16 n. 3025, 19 sqq.). Sane illic mira cernitur inconstantia siquidem in proxima illorum locorum vicinia (vs. 13—16) quater legitur τοῦ Κορνιάτα et vs. 20. 21 adeo alternant τᾶς Αἰγιπύρας et τοῦ Αἰγιπύρας; sed nescio an haec confusio generis masculini et feminini ex ipsa terminationis aequalitate nata sit. Quo accedit quod etiam in aliis titulis Aetolicis et Acarnanicis eiusdem formae vestigia occurrunt, certissima quidem n. 484, 4, paullo incertiora n. 423, 2. 456, 3. Genetivus in -ας a femininis ad masculina permanavit, ut apud Tegeatas vice versa genetivus in -αυ a masculinis in feminina translatus est.

522 In oppidi *Vonitza* ea parte, quae vocatur *Bokáli.* Ed. Leake *Travels in Northern Greece* IV tab. XXXIV n. 166 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 983 n. 1794*g*; Lebas *Inscr.* II, 1049; Roehl I. G. A. p. 76 n. 330; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 132 n. 107; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 81 n. 3176; E. Hoffmann Sylloge Epigr. Graec. p. 35 n. 50).

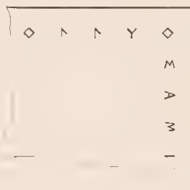

Roehlius versum hexametrum fuisse opinatur hunc fere in modum conformatum:

[Πέιτος ⏑ ἀπ]όλλω, ὅς Ἀμ[πρακίαν ποτ' ἔναιεν].

Non absurde quidem, etsi etiam alia excogitari possunt. Nominum reliquias, veluti .... όλλιος Αμ[αντου] has esse sane veri simile non est. A. Fickio vero (*Göttinger Gel. Anzeigen* 1883 p. 124) hexametri initium Ὦλλυο Σαμι[άδα] agnoscenti iure obloquitur Hoffmannus monens titulum a sinistra mutilum esse.

523 In loco Ἀϊλιάς sito prope *Vonitza.* Edd. Meletius Geogr. p. 322; ex schedis Apostoli Zeni Montfaucon Diar. Ital. p. 425 (cf. p. 431), qui Corcyrae tribuit (inde Muratori T. I p. XXI; Bonada T. I p. 97; Donatus p. 35, 6; Brunck Anal. T. III p. 188; Iacobs Anth. Pal. T. II p. 868; Boeckh C. I. G. 1794*a*; Lebas *Inscr.* II, 1046*a*; G. Kaibel Epigr. Graec. 830; E. Cougny Anth. Pal. T. III p. 39 n. 255; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 244 n. 1*a* et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 14 n. 1385).

ΜΑΧΑΤΑΣΠΟΗΣΕ
ΤΟΝΔΙΟΣΑΛΚΜΗΝΗΣΤΕΓΟΝΟΝΤΙΜΑΙΣΙΝΑΕΞΩΝ
ΥΙΟΣΛΑΣΘΕΝΕΟΣΣΤΗΣΕΝΑΓΑΛΜΑΤΟΔΕ
ΜΝΗΜΗΝΑΘΑΝΑΤΟΝΣΩΖΩΝΠΑΤΡΟΣΤΕΚΑΙΑΥΤΟΥ
ΛΑΦΑΝΕΟΣΚΛΕΙΝΩΛΟΞΙΟΥΕΝΤΕΜΕΝΕΙ

Μαχάτας (ἐ)πόησε.
Τὸν Διὸς Ἀλκμήνης τε γόνον τιμαῖσιν ἀέξων
υἱὸς Λασθένεος στῆσεν ἄγαλμα τόδε,
μνήμην ἀθάνατον σώζων πατρός τε καὶ αὑτοῦ
Λαφάνεος κλεινῷ Λοξίου ἐν τεμένει.

524 Titulo n. 523 annexos hos duos versus exhibet Montfaucon et omnes qui ex eo illum titulum expresserunt, veluti Boeckh C. I. G. 1794*b*. Sed Meletius eos non habet, ut appareat a Montfaucone duorum monumentorum ab eodem homine dedicatorum titulos in unum confusos esse (Lebas *Inscr.* II, 1046*b*; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 245 n. 1*b* et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 14 n. 1385*b*).

ΩΦΑΝΗΣΛΑΣΘΕΝΕΟΣΑΣΚΛΑΠΙΩ
ΑΝΕΘΗΚΕΜΑΧΑΤΑΣΕΠΟΗΣΕ

[Λα]φάνης Λασθένεος Ἀσκλαπιῷ ἀνέθηκε.
Μαχάτας ἐπόησε.

Vs. 1 emendavit Boeckhius, iniuria si quid video vituperatus a Kaibelio, qui [Λε]ωφάνης supplere mavult. At mira est inconstantia in patris et filii nominibus ab eadem stirpe repetitis, et in altero eiusdem hominis titulo n. 523, 5 item Λαφάνεος scribitur.

525 Lapis sepulcralis, inventus inter rudera Anactorii et delatus in oppidum *Vonitza.* Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 n. 70.

. ΑΙΡΙΠΠΑ
. ΙΝΙΧΟΥ
. ΑΚΥΝΘΙΑ

[Χ]αρίππα [Ο]ἰνίχου [Ζ]ακυνθία.

526 In colle saxoso praerupto, qui vocatur ἅγιος Ἠλίας, prope promunturium *Gelada* situm orientem versus ab oppido *Vonitza.* Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 491 n. 71 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 245 n. 3 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 14 n. 1387).

ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΟΥ

Καλλαίσχρου.

527 In domo privata sita in ea parte oppidi *Vonitza*, quae vocatur *Bokáli*. Ed. Leake *Travels in Northern Greece* IV tab. XXXIV n. 167 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 983 n. 1794*f*; Lebas *Inscr.* II, 1050; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 245 n. 4 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 15 n. 1388).

Σ Τ Ι Λ Π Α Σ

Στιλπᾶς.

528 Prope oppidum *Vonitza* in loco, qui vocatur ἅγιος Βασίλειος, vidit Meletius qui edidit Geogr. p. 322. Inter titulos Corcyraeos habet Montfaucon Diar. Ital. p. 425 (Muratori T. III p. MCDLXXIX, 10; Boeckh C. I. G. 1794*c*; Lebas *Inscr.* II, 1051; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 245 n. 2 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 14 n. 1386).

Τ Ε Λ Λ Ι Α Σ Π Υ Θ Ι Ω Ν Ο Σ

Τελλίας Πυθίωνος.

529 Prope oppidum *Vonitza* in loco, qui vocatur ἅγιος Βασίλειος, vidit Meletius qui edidit Geogr. p. 322. Ut Corcyraeum exhibet Montfaucon Diar. Ital. p. 424 (Muratori T. III p. MDCLVI, 4; Boeckh C. I. G. 1794*d*; Lebas *Inscr.* II, 1053).

Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι Τ Ο C Τ Υ Α Ν Ε Υ C Ε Τ Ω Ν Ο Χ Α Ι Ρ Ε

Ἡράκλειτος Τυανεὺς ἐτῶν ο΄ χαῖρε.

530 Anactorio tribuit Lebas, qui edidit *Inscr.* II, 1052.

Σ Ω Τ Ι Ω Ν Χ Α Ι Ρ Ε

Σωτίων χαῖρε.

X.
AMPHILOCHIA.

531. 532 'In moenibus utrimque a porta quadam oppidi, quod Argos Amphilochicum visum, in finibus Epiri, ab ostiis Acheloi miliaria IX distans, loco qui tum Gerovilia dictus, ponit Cyriacus p. V n. 40. In eodem oppido (Argis) »iuxta Acheloum fluvium, quem incolae Ierovilian vocant, in lapidibus moenium« ponit Iulianus Giambertus, cuius schedae, quarum apographum ex Villoisonianis habemus, fluxerunt e Cyriaco. Ex schedis Cyriaci utrumque titulum dedit Muratori T. III p. MDCLIV et titulum *b* (n. 532) insuper ex suis p. MDCXXX, 8. Ceterum Achelous hodie dicitur Aspropotamo, non Ierovilia; neque ad Acheloum est Argos Amphilochiorum. *Aeniae* has inscriptiones recte tribuit Krusius Hellad. T. II P. II p. 343' Boeckh C. I. G. 1795*a b* (Lebas *Inscr.* II, 1055*a b*; A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 247 n. 2 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 17 n. 1406).

(531)	(532)
Κ Ε Φ Α Λ Ο Σ	Α Ν Δ Ρ Ο Ν Ι Κ Ο Σ
Γ Ρ Α Υ Χ Ο Υ	Τ Ε Λ Ω Ν Ο Σ
	Χ Α Ι Ρ Ε

531 Κέφαλος Πραύχου.
532 Ἀνδρόνικος | Τέλωνος | χαῖρε.

De horum titulorum origine admodum lubricum est iudicium, quia confusa et inter se pugnantia narrat Cyriacus. Nam quod prope ostium Acheloi inventos dicit lapides, id ad Oeniadarum oppidum spectare videtur; quare huic vindicavit Fickius. Neque vero in finibus Epiri hoc est neque quisquam illic situm opinari poterat Argos Amphilochicum, cui urbi Cyriacus hos cippos vindicat; quare Amphilochorum genti tribuere maluit Oberhummer in indice nominum (*Akarnanien* p. 307*a*. 316*a*. 325*a*. 328*a*). Sed utra ex his sententiis praeferenda sit, ut diiudicari possit tantum abest, ut haud absurde tertiam aeque probabilem eis adiungas. Etenim *Gerovilia* aut *Ierovilia* locus in Acarnania quantum scimus nullus est; quod Boeckhius monuit, Acheloum non sic hodie vocari, sed *Aspropotamo*, id sane nullius momenti est; nam ad ipsum fluminis nomen *Ierovilia* non relatum est nisi Giamberti, qui sua Cyriaco debet, neglegentia et festinatione; ipse Cyriacus definite locum, ubi lapides inventi sint, non fluvium eo nomine designat. Quod si corruptelam aliquam — neque enim exemplum ipsius Cyriaci manu scriptum exstat — latere coniicias in nomine inaudito, haud inepte *Surovigli* vicum in loco veteris Stratiorum oppidi situm indicari existimaveris.

533 In vico *Therikisi*. Ed. L. Heuzey *Le mont Olympe et l'Acarnanie* p. 490 n. 60 (A. Fick ap. Bezzenberger *Beiträge* VII p. 249 n. 1 et ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 24 n. 1422).

Ξ Ε Ν Ο Λ Α Ε
Χ . Ι Ρ Ε

Ξενόλας χ[α]ῖρε.

PARS SEXTA.

INSCRIPTIONES INSVLARVM MARIS IONII.

I.

LEVCAS.

534 Tabula lapidea, a. 0,26, l. 0,65. Infra titulum spatium fere 0,05 scriptura vacat, a dextra et a sinistra margo excavatus. Superior pars et angulus sinister superior laesus, reliqua integra. Veronae in museo lapidario n. 52. Maximam partem tituli (vs. 3—12) ed. Scipio Maffei Mus. Veron. p. XXXV (inde Boeckh C. I. G. 1846; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 175 n. II; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 98 n. 3207; E. Oberhummer *Akarnanien* p. 272). Vere anni 1896 M. Fränkel lapide diligenter examinato tres primos versus exscripsit, reliqua contulit.

ΜΜΑΤΑΓ . ΡΑΜΜΕΝΑ
ΠΑΘΩΝΤΙΑΦΩΣΚΑΕΠΙΝΟΜΕ
ΕΙΕΝΙ /// ΓΟΙΤΟΝΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΕΙΔΕΤ
ΜΜΕΝΩΝΜΗΠΟΙΗΣΑΙΑΠΟΛΙΣΚΑΘΩΣΓΕΓΡΑΠ
ΝΤΑΠΑΝΤΑΕΣΤΩΒΑΘΥΟΥΤΟΥΑΓΗΣΑΝΔΡΟΥΣΩΣΤΡΑΤΟΥ
ΟΥΛΑΜΙΣΚΟΥΔΙΑΚΡΙΤΟΥΤΟΥΣΑΘΩΝΟΣΔΑΜΥΛΟΥΤΟΥΔΑΜΥ
Λ/ΥΠΟΛΕΜΑΡΧΟΥΤΟΥΠΟΛΕΜΑΡΧΟΥΑΝΔΡΩΝΟΣΤΟΥΣΩΤΙΩ
ΝΟΣΣΤΡΑΤΑΓΟΣΕΥΚΛΕ[ΙΔΑ]ΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥΠΡΟΒΟΥΛΟΣΕΥΦΡΑ
ΝΩΡΑΡΧΕΛΑΟΥΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣΑΡΚΙΩΝΑΡΚΙΩΝΟΣΜΑΡΤΥΡΕΣ
ΣΩΣΤΡΑΤΟΣΛΑΜΙΣΚΟΥΑΓΗΜΩΝΤΕΛΕΣΩΝΟΣΑΡΙΣΤΟΜΕ
ΝΗΣΛΕΟΝΤΟΣΧΑΡΜΩΝΑΡΧΑΝΔΡΟΥΑΝΔΡΩΝΣΩΤΙΩΝΟΣΖΕΥ
ΞΙΣΔΩΡΙΩΝΟΣΕΙΣΗΝΕΓΚΕΣΩΣΤΡΑΤΟΣΛΑΜΙΣΚΟΥ

[......... γρά]μματα γ[εγ]ραμμένα. εἰ [δέ τί κα ....] πάθωντι ἀφ' ὧ[ν] κα ἐπινομε[ύωντι, ...] εἶεν [κύρι]οι τὸν πάντα χρόνον. εἰ δέ τ[ι τῶ]ν ἐν τᾷδε τᾷ δόσει γεγρα]μμέ[ν]ων μὴ ποιήσαι ἁ πόλις καθὼς γέγραπ[ται, τὰ περι]όντα πάντα ἔστω Βάθυος τοῦ Ἀγησάνδρου, Σωσ[τ]ρά[τ]ου [τ]οῦ Λαμίσκου, Διακρίτου τοῦ Σάθωνος, Δαμύλου τοῦ Δαμύλ[ο]υ, Πολεμάρχου τοῦ Πολεμάρχου, Ἄνδρωνος τοῦ Σωτίωνος. στραταγός· Εὐκλείδας Διονυσίου. πρόβουλος· Εὐφράνωρ Ἀρχελάου. πολέμαρχος· Ἀρκίων Ἀρκίωνος. μάρτυρες· | Σώστρατος Λαμίσκου, Ἀγήμων Τελέσωνος, Ἀριστομέ|νης Λέοντος, Χάρμων Ἀρχάνδρου, Ἄνδρων Σωτίωνος, Ζεῦξις Δωρίωνος. εἰσήνεγκε Σώστρατος Λαμίσκου.

Unde lapis Veronam delatus sit, non traditur; quo factum est, ut de origine tituli haud levis lis oreretur inter homines doctos; nam Boeckhius quidem inter Corcyraeos recepit fretus nominibus Agesandri, Andronis, Aristomenis, Dionysii, Euclidis, Leontis, quae et hic et in monumentis Corcyraeis de quorum origine plane constaret legerentur. Quod contra P. Gardner *Catalogue of the Greek coins of the British Museum, Thessaly to Aetolia*, 1883 p. LIV et E. Oberhummer *Akarnanien* p. 273 in nummis Leucadiorum nomina Agemonis, Aristomenis, Archelai, Bathyi, Damyli, Diacriti, Leontis, Polemarchi, Sostrati legi monuerunt; quae cum hic recurrerent, sine dubio hanc inscriptionem Leucadi vidicandam. Quos verum vidisse non tam propter maiorem nominum consentientium numerum statuendum est, quam quia illa Corcyraea Boeckhii nomina ad unum omnia tam vulgaria sunt, ut nihil probent, quum inter haec Leucadia nonnulla paullo rariora (Δαμύλος, Διάκριτος), unum vero paene singulare inveniatur, Βάθυος, quod praeter hanc tabulam et nummos Leucadios non legitur nisi in titulo Acarnanico n. 517, 2: Νικία τοῦ Βαθύου Κορονταίου. Atqui Acarnanum foederi Leucadii quidem per longinquum tempus interfuerunt, cum Corcyraeis nulla intercedat cum illa gente arctior necessitudo.

Donationis has litteras esse monuit Boeckhius; ac vs. 3—5 quidem monstrare videntur, ipsi civitati Leucadiorum donatam esse rem nescio quam certis condicionibus propositis, quas si populus in se recipere nollet aut neglegeret, donationem irritam esse et rem donatam ad priores dominos redire statuitur.

535 Tabula margine circumdata, a. 0,66, l. 0,86. Litterae altae 0,085—0,09, admodum profunde incisae. Fuit Venetiis, deinde delata est Veronam, ubi nunc exstat in museo lapidario n. 16. Ed. Scipio Maffei Mus. Veron. p. XXXVI. Aeri incisum exhibet Venturi *Guida al Museo Veronese* T. I p. 66 n. 16 tab. VIII (inde Boeckh C. I. G. 1919). Vere anni 1896 exscripsit M. Fränkel, cuius exemplum exprimimus.

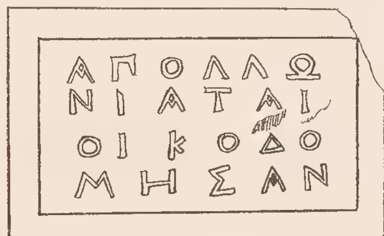

Ἀπολλωνιᾶται οἰκοδόμησαν.

Ex his duobus titulis (n. 535. 536) manavit Hughesi error, fuisse aliquando in insula Leucade oppidum Apolloniam nomine (cf. adn. ad n. 549). Contra quem Boeckhius monuit, Apolloniatas intellegendos esse Illyriae, Corcyraeorum colonos ideoque satis arcta necessitudine cum Leucadiis coniunctos, qui Leucade aedificium aliquod, fortasse sacellum Apollinis Leucadii exstruxissent. Quod Boeckhius de duobus aedificiis cogitare videtur, quae singula singulos titulos habuerint, id si quid video accuratis Fraenkelii et Partschii delineationibus refutatum est, ex quibus didicimus adeo convenire inter inscriptiones vel minutissimis in rebus, ut bis in diversis eiusdem aedificii partibus eadem verba incisa fuisse manifestum sit.

536 Tabula alta 0,67 praeter exiguam partem inferiorem, quae terrae immissa est, inscripta litteris elegantibus altis 0,095, exstans ad eum angulum parietinarum Leucadis veteris, qui spectat inter septentriones et orientem solem. Ex Graeci cuiusdam apographo prava versuum divisione ed. Hughes Itin. T. I p. 402 (inde Boeckh C. I. G. in adnotatione ad n. 1919). Accurate exscripsit Partsch et ectypum chartaceum misit.

[Ἀ]πολλ[ω|ν]ιᾶται | [ο]ἰκοδό|[μ]ησαν.

Vide quae adnotata sunt ad n. 535.

537 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Decembris 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 91 n. 1).

Ἀγ[α]θοκλῆς Ἀ[γαθοκλέ]-
ος Ἡρακλεῖ Ἀλ . . . . .
ᾳ ἀνέθηκε.
Τιμόδαμος Τι[μοδάμου]
[ἐ]ποίησε Ἀμπρα[κιώτας].

Vs. 2. 3 Ἀλ[κείδ]ᾳ Stamatelos, vix recte.

538 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 49).

Ἥρυος Ἀλκυνιάτ[α].
Καλλὶς ἀνέθηκε.

539 Lapis inventus prope oppidum Leucadiorum. Ed. I. Stamatelos Νέα Πανδώρα III, φυλλ. νζ', Ἰούλιος 1852 p. 211 sqq. (E. Cougny Anth. Pal. III p. 309 n. 118); idem Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 91 n. 2; E. Oberhummer *Akarnanien* p. 274 n. 15).

φρούρια καὶ τκολιὰν ἀ[τραπὸν εἰργάσατο].
ὧν ἕνεκεν Λευκὰς τὸν ἀεὶ σωτῆ[ρα πολιτᾶν]
εἰκόνι καὶ πίστει καὶ φιλίᾳ στεφανοῖ.
ὦ πόλι, γιγνώσκεις γὰρ ὅλᾳ χερὶ καὶ διανοίᾳ
τοῖς ἀγαθοῖς ὀρέγειν ἀθανάτους χάριτας.
Λευκάς.

Vs. 1 ἄ[νοδον] Stamatelos vitio metrico foedissimo, ἄ[τραπον] Cougny. Vs. 2 σωτῆ[ρα ἑαυτῆς] editores omnes contra versus leges et dialecti usum, quod emendare conatus sum.

540 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1886) p. 91 n. 3; E. Oberhummer *Akarnanien* p. 275 n. 16).

Αὐτ. Καίσ. Ἀνδριαν . .
Ἡ πόλις Λευκάδ . .
ἀρετῆς ἕνεκεν εὐδαίμονιας
καὶ εὐεργετίας τῆς εἰς
τὴν πατρίδα καὶ ἐπὶ κατὰ
πάντα τρόπον πεπολιτεῦθαι.

Hadriani Imperatoris monumentum honorarium hoc esse existimat Oberhummer, neque dubium est, quin ipse Stamatelos in primo versu exscribendo hanc opinionem animo conceperit. Sed utrumque errasse vs. 3—6 luculentissime demonstrant; etenim cum alia leviora, tum vero voces τὴν πατρίδα vs. 5 et πεπολιτεῦ(σ)θαι vs. 6 indicio sunt, civis Leucadii hunc esse titulum. Quem sic fere restituendum existimo:

Αὐ[ρ](ήλιον) Κα[σ]σανδρί(δ)αν | ἡ πόλις Λευκαδ[ίων] | ἀρετῆς ἕνεκει
(καὶ) εὐ[ν]ο[ί]ας καὶ εὐεργεσίας τῆς εἰς | τὴν πατρίδα καὶ ἐπὶ (τῷ)
κατὰ πάντα τρόπον πεπολιτεῦ(σ)θαι | [καλῶς καὶ φιλοτίμως].

Incertissimum ex his est versus tertii supplementum, siquidem εὐδαίμονας ex εὐνοίας corruptum esse non sane probabile videtur. At utique non licet lenissima medela εὐδαιμον(ί)ας reponere, quia propter felicitatem aliquem honore affici et cum titulorum Graecorum usu et cum sana ratione pugnat. Post vs. 6 nonnulla intercidisse sponte patet; namque quempiam '*omni modo*' (κατὰ πάντα τρόπον) in republica versatum esse nulla est laus.

541 '*Inscription céramique.*' Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 2).

[Ἀγ]ελάδα.

Editor scribit εις] ελαδα, quod sensu cassum est.

542 '*Inscription céramique.*' Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 1).

. . . . ουνε

Editor supplet αιμ]ουνε, quod quid sibi velit non assequor. Nescio an potius [Δι]ουν(σ)[ίου], aut aliud nomen ab eiusdem dei appellatione derivatum fuerit.

543 Lapis inventus in vineis meridiem versus ab antiquo Leucadiorum oppido, ubi fuisse videtur necropolis, translatus in vicum *Katuna*, ubi exstat in domo privata, cuius dominus est Georgius Vretos. Exemplum praeter nonnullas litterarum formas minus fideliter exceptas accuratissime confectum habet Ἰόνιος Ἀνθολογία IV p. 874 (inde Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 988 n. 1923*b*; G. Kaibel Epigr. Graec. 482; E. Cougny Anth. Pal. III p. 175 n. 506; E. Oberhummer *Akarnanien* p. 274 n. 13). Mendosius litteris minusculis ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (inde *Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 50). Apographum et ectypum chartaceum misit Partsch.

ΤΕΛΕϹΦΟ
ΡΕΧΑΙΡΕ
ΗΝΩΡΑϹΥΕΧΟΥϹΑΤΕΛΕϹΦΟΡΟΝΚΑΙΑΠΕ
ΔΗϹΕΤΗΝΖΩΝΗΝΕΑΥΤΟΥΗΟΝΟϹΕΣΗΡΠ
ΑΖΕΚΑΙΟΥΚΕΤΙΜΟΙΡΑΑΝΕΜΕΙΝΕΩΤΑΧΙ
ΝΟΥΘΑΝΑΤΟΥΚΑΙΓΟΝϹΩΝΑΤΥ
ΧΩΝ

Τελεσφό ρε χαῖρε.
Ἦν ὥρα συ(ν)έχουσα Τελεσφόρον καὶ ἀπέ|δησε
τὴν ζωνὴν ἑαυτοῦ·
γόνος ἐξήρπα[ξ]ε καὶ οὐκέτι μοῖρ' ἀνέμεινε.
ἶ ταχινοῦ θανάτου καὶ γονέων ἀτυ|χῶν.

Epigrammatis obscuri sententiam perspexit Kaibelius, qui Telesphorum cum tempestatis iniquitate in navigatione quadam Leucade detineretur ibique cingulo soluto caeli serenitatem opperiretur, casu quodam in mare praecipitatum periisse statuit. Post ἑαυτοῦ quod nihil spatii vacui est, id cum titulus non versibus distinctis exaratus sit, facile ad lapicidae nonnulla verba transsilientis socordiam referas; sed quia verba τὴν ζωνὴν ἑαυτοῦ ne ipsa quidem pentametri mensurae accommodata sint, praestat cum Kaibelio culpam ad ipsum poëtam referre, qui mancum versum facere voluerit aut integrum facere nequiverit.

544 Leucade. Ed. Lebas *Inscr.* II, 1040 et tab. VII, 13 (Roehl I. G. A. p. 78 n. 338; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 57 n. 92; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 81 n. 3178; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 131 n. 104).

ΜΙΚVΘΑΜ

Μικύθας.

Genetivus est nominis mulieris; de genetivi et nominativi in titulis sepulcralibus illarum regionum usu cf. adn. ad n. 466.

545 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 27).

Ἀριστοῦς.

546 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 5).

Ἀρνίσκου.

547 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 17).

[Εὐ]χαρίστας.

548 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 29).

[Θ]ευκλείας.

Editor primus Ο Ευκλείας, sed hoc unum nomen esse apparet.

549 Columella sepulcralis, Leucade in coemeterio. Ex apographo Colnaghii a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 5. Minusculis litteris I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 10).

ΝΙΚΑΝΔΡΙΔΑ

Νικανδρίδα.

Hunc titulum cum multis aliis Colnaghius Apolloniae inventum dicit. Sed cum ex addito hodierno nomine *Santa-Maura* tum inde, quod eosdem lapides ad unum omnes Stamatelos Leucade vidit, apparet illum in eo errore de oppidi nomine versatum esse, cui ansam dederunt tituli n. 535. 536.

550 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 11).

Νικα(ν)δρίδα.

551 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 3).

Νικίππας.

552 Columna sepulcralis, Leucade in coemeterio. Ex Colnaghii apographo a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 5. Minusculis litteris I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 1).

ΑΓΑΘΙΝΟ

Ἀγαθῖνο[ς].

553 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 16).

Ἀκανθίς.

554 Columella ex insula Leucade in museum Nanianum translata. Edd. Passeri Diss. II p. 32; Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 57 aeri incisum (Mus. Nan. coll. ant. n. 72; Boeckh C. I. G. 1920).

ΑΛΚΥΩΝ

Ἀλκυών.

555 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 14).

Ἀπολλόδωρο[ς].

556 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 4).

Ἀπολλώνι[ος].

557 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 7).

Ἀριστταγό[ρας].

558 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 26).

Ἀρίστων.

559 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 8).

Ἀρίττων.

560 Columella sepulcralis, Leucade in coemeterio. Ex Colnaghii apographo a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 5. Plenius et accuratius, sed minusculis litteris I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 25).

Colnaghi:	*Stamatelos:*
ΔΙΟΤΗΜΟ	Διότιμος.

561 Columna sepulcralis, Leucade in coemeterio. Ex Colnaghii apographo a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 5. Minusculis litteris I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 24).

ΚΛΕΟΣΘΕΝΗΣ

Κλεοσθένης.

562 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 18).

[Κ]οσμία.

563 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 20).

Κωβιος.

564 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 13).

Λυσικλῆς.

565 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 19).

Μελίτα.

566 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 22).

Νικαρέτα.

567 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 28).

Νικο . . . . . .

568 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 12).

[Π]αρμένων.

569 Stela sepulcralis a. 1759 ex insula Leucade in museum Nanianum translata. Edd. Passeri Diss. II p. 36; Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 212 (Mus. Nan. coll. ant. n. 86; Boeckh C. I. G. 1922).

ΓΕΙΣΙΤΕΛΗΣ

Πεισιτέλης.

570 Columella sepulcralis, Leucade in domo prope moenia oppidi. Ex apographo Colnaghii a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 6. Minusculis litteris I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 15).

ΠΟΛΥΠΕΙΘΗΣ

Πολυπείθης.

571 Cippus sepulcralis. Leucade apud Angelum Calcani, qui illic negotia consularia regni Italici gerit, exscripsit Doublet et edidit *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 210 n. 2.

ΜΥΡΤΙΛΟΣ
ΦΙΛΟΝΙΚΟΥ

Μυρτίλος Φιλονίκου.

572 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 6).

Νικὼ Λαΐδα.

Editor Graecus unum nomen Νικωλαιδα hoc esse vult, sed ita scriptura per ω permira videri debet.

573 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 39).

Νικόμαχος, Πολυκράτεια.

574 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 24).

Ἀγησοῖ.

575 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 23).

Γοργοῖ.

576 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 31).

Δικαία χαῖρε.

577 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 35).

Κληναγόρα χαῖρε.

Permagna similitudo huic epitaphio intercedit cum Ithacensi n. 671. Quod illic per duos versus haec disposita sunt, nullius est momenti; nam Stamatelos omnes huius generis titulos continua scriptura exhibet, etiam quos plus uno versu habere aliorum testimonio constet (n. 579. 582. 584. 586. 589. 591. 594. 595) aut certis de causis probabile sit (n. 593. 598). Paullo plus tribuendum tertii versus reliquiis, quas Forchhammerus illi Ithacensi titulo adiungit, cum hic desiderentur. Neque praeterea ullum exstat vestigium, quod Stamatelum titulis suis Leucadiis alienos immiscuisse indicet, neque magis est cur Forchhammerum erroris insimulemus. Quae cum ita sint, ut in re incertissima malui utrumque separatim repetere.

578 Lapis latus infra, ubi integer est, 0,42, supra 0,30, inventus in vineis meridiem versus ab antiquo Leucadiorum oppido, ubi fuisse videtur necropolis. Exscripsit Partsch.

Σ Λ Ε Ο Ν Τ Ι Σ
Χ Α Ι Ρ Ε

Vs. 1 init. duae litterae interciderunt.
. . ς, Λεοντίς, | χαῖρε.

579 Cippus sepulcralis, Leucade. Minusculis litteris ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 36). Apud Angelum Calcani, qui ibi negotia consularia regni Italici gerit, exscripsit Doublet et edidit *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 210 n. 4.

Π Α Ρ Θ Ε Ν Ι Σ
Χ Α Ι Ρ Ξ

Παρθενὶς | χαῖρε.

580 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 45).

Σαλαμὶς (χ)αῖ[ρε], Λυσίας χαῖρε.

Stamatelos post primum nomen καί exhibet; sed quum ille omnes titulos sine versuum distinctione exhibeat (v. ad n. 577), haud improbabile est, in lapide haec per quattuor versus disposita, alterum vero in fine mutilum fuisse. Certe particulae copulativae usus a more abhorret.

581 Leucade. Minusculis litteris ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 37). Apud Angelum Calcani, qui illic negotia consularia regni Italici gerit, exscripsit Doublet et edidit *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 210 n. 3.

Σ Υ Ν Η Θ Ε Α Χ Α Ι Ρ Ε

Συνήθεια χαῖρε.

582 Stela sepulcralis cum aëtomate, infra quod titulus, anno 1759 ex insula Leucade in museum Nanianum translata. Edd. Passeri Diss. II p. 28; Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 212 (Mus. Nan. coll. ant. n. 69; Boeckh C. I. G. 1923). Minusculis litteris I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 34).

Σ Ω Σ Ι Κ Ρ Α Τ Ε Ι
Χ Α Ι Ρ Ε

Σωσικράτει[α] | χαῖρε.

583 Cippus sepulcralis, Leucade. Minusculis litteris ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 32). Apud Angelum Calcani, qui illic negotia consularia regni Italici gerit, exscripsit Doublet et edidit *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 210 n. 5.

Σ Ω Τ Η Ρ Ι Σ Χ Α Ι Ρ Ε

Σωτηρὶς χαῖρε.

584 Columella sepulcralis, Leucade in coemeterio. Ex Colnaghii apographo a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 5. Minusculis litteris I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 44).

Χ Α [Ι] Ρ Ε
Σ Ω Τ Α Κ Ο Σ
Χ Α Ι Ρ Ε

Quam uncis inclusi litteram, Colnaghius non habet.

. . . . | χαῖρε, | Σώτακος χαῖρε.

585 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 30).

Φιλικὰ χαῖρε.

586 Columella sepulcralis, Leucade in coemeterio. Ex apographo Colnaghii a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 5. Plenius et accuratius minusculis litteris I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 33).

Stamatelos: Φίλων χαῖρε.

Colnaghi:
ΙΛΩΝ
ΧΑΙΡΑ

587 Monumentum sepulcrale cum fastigio, a. 1759 ex insula Leucade in museum Nanianum translatum. Edd. Passeri Diss. II p. 29; Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 211 (Mus. Nan. coll. ant. n. 70; Boeckh C. I. G. 1921).

ΛΕΟΝΤΙΟΝΑΙΣΧΥΛΕΔΑΜΟΞΕΝΑ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Λεόντιον, Αἴσχύλε, Δαμοξένα, | χαίρετε.

588 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 40).

.... | Θευ[γ]ένευς Ἀστυπαλαιεύς.

Traditur Θευπενευς.

589 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 322 n. CLIX (minusculis repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 553 n. 44). Inter Leucadios titulos exhibet I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 48).

ΦΙΛΙΣΤΙΣ
ΑΡΙΣΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΑ
ΑΡΙΣΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ
ΚΟΡΚΥΡΑΙΑ

Φιλιστὶς | Ἀριστομέδοντος, | Ἡράκλεια | Ἀριστομέδοντος | Κορκυραία.

Malui Stamatelum sequi de origine tituli quam Mustoxydem, quia ipsum ethnicum Κορκυραία additum mulierem non in patria sepultam indicat. Ceterum Κερκυραία Stamatelos contra illarum regionum consuetudinem; reliquis in rebus apographa consentiunt.

590 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 41).

Δημήτριος Μασσαλιώτης.

591 Columella sepulcralis, Leucade in coemeterio. Ex Colnaghii apographo a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 5. Minusculis litteris I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 38).

Colnaghi:
Δ . . Ω
ΛΙΤΥΛΗΝΑ
ΟΣ
Ι

Stamatelos: Διων Μιτυληναι[ος].

Δίων Μιτυληναῖ ος.

592 In vineis sitis meridiem versus ab antiquo Leucadiorum oppido, ubi fuisse videtur necropolis. Exscripsit Partsch.

ΜΝΗΣΙΚΛΕΙΑ
ΠΕΛΛΑΙΑ ΧΑΙΡΕ
ΧΡΗΣΤΗΓΥΝΗ
ΩΠΑΡΙΟΝΤΕΣ

Μνησίκλεια | Πελλαία χαῖρε. | χρηστὴ γυνή, ὦ παριόντες.

593 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 47).

[Πυ]θιάδας
[Εὐ]θύμου
[Σι]κυώνιος.

Stamatelos hic ut ubique versuum distinctionem non indicavit, sed ex lacunis apparet, titulum per tres versus scriptum et lapidem a sinistra mutilum esse (cf. n. 598); cum versus tertius, quem Stamatelos supplevit, ambitum partis deletae indicet, non dubitavi vs. 1. 2 item binas litteras reponere.

594 Cippus sepulcralis, Leucade. Minusculis litteris ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 42). Apud Angelum Calcani, qui illic negotia consularia regni Italici gerit, exscripsit Doublet et edidit *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 201 n. 1.

ΦΑΛΑΡΙΣ
ΑΙΣΧΡΙΩΝΟΣ
ΣΤΡΑΤΙΟΣ

Φάλαρις | Αἰσχρίωνος Στράτιος.
Aeschrionem Stratium habes etiam n. 447, 14.

595 Columella sepulcralis, Leucade in coemeterio. Ex apographo Colnaghii a Newtono misso ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1860 p. 142 n. 5. Minusculis litteris I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 43).

Colnaghi:
ΒΥΡΑΚΘΗΙΟΣ
ΒΟΥΒΑΛΙΣ
ΕΠΙΓΕΝΕΟΣ

Stamatelos:
Συρακοσιος Βουβαλις Ἐπιγενεος.

Videntur haec duorum hominum, viri et mulieris, epitaphiorum reliquiae esse, quorum ex priore nihil aetatem tulit nisi ethnicum:
.... Συρακόσιος.
Βουβαλὶς Ἐπιγένεος.

596 Lapis anno 1759 ex insula Leucade in museum Nanianum translatus. Edd. Passeri Diss. II p. 36; Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 211 (Mus. Nan. coll. ant. n. 87; Boeckh C. I. G. 1924).

ΙΟΥΛΙΑ
ΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΑϛΕΤΩΝ
ΞΘϛΧΑΙΡΕ

Ἰουλία Ἀλεξάνδρα ἐτῶν | ξθ' χαῖρε.

597 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 92 n. 21).

. . . . ς Ἀττύτειμος.

Videtur nominis gentilis Romani littera finalis aetatem tulisse; nam inferioris aetatis titulum esse etiam paenultima syllaba per diphthongum scripta prodit. Primus editor sane Σαττύτειμος unum atque integrum nomen esse sibi persuasit, id quod omnium maxime improbabile est.

598 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 52).

Πόπλ[ιος]
Βετ[ούριος]
Εὐ . . . . . .

Editor Graecus hic ut ubique (cf. adn. ad n. 577) versuum dispositionem neglexit, quae tamen ex lacunis perspicitur (v. n. 593). Ceterum is Ποπλ[ιος] Βετ[ερος] Ευ[τυχου] scribit, quae supplementa indicant eum nominum Romanorum naturam usumque non perspecta habuisse.

599 Leucade. Ed. I. Stamatelos Ἐφημερὶς τῶν φιλομαθῶν 1868 Dec. 20 (*Bulletin de l'école française d'Athènes* I (1868) p. 93 n. 53).

Πομπήιος Νεικιάδας ἐτῶν . . . .

II.

ZACYNTHVS.

600 In insula Zacyntho, in ara ecclesiae S. Demetrii in vico *Melinado*. Edd. Chandler Inscr. Graec. P. II p. 86 n. 159; St.-Sauveur Itin. T. III p. 104 cum tabula ahenea; Walpole Mem. p. 455, 3; Hughes Itin. T. I p. 152; ex his et schedis Koehlerianis et Broendstedianis Boeckh C. I. G. 1934 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 172 n. 1679); O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII) p. 8.

ΑΡΧΙΚΛΗΣ ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΟΣΚΑΙΑΛΚΙ
ΔΑΜΑΑΡΧΙΚΛΕΟΣ ΚΛΗΝΙΓΓΑΝΤΑΝΑΥ
ΤΩΝΘΥΓΑΤΕΡΑΘΕΟΚΟΛΗΣΑΣΑΝΑΡΤΕΜΙΤΙ
ΟΓΙΤΑΙΔΙ

Cum Boeckhio Broendstedii exemplum, quocum fere ubique consentit Chandlerianum, exprimimus. Reliquorum errores, quas enotatos habes apud Boeckhium, hic repetere supervacaneum est.

Ἀρχικλῆς Ἀριστομένεος καὶ Ἀλκιδάμα Ἀρχικλέος Κλ[η]νίππαν τὰν αὑτῶν θυγατέρα θεοκολήσασαν Ἀρτέμιτι, Ὀπιταΐδι.

Cum nomine Κληνίππαν, de quo iniuria dubitatum est, cf. Κληναγόρα n. 577. 671, 1.

601 Super portam ecclesiae monasterii τῆς Σκοπιωτίσσης in insula Zacyntho, in magno lapide. Versum priorem ed. Hughes Itin. T. I p. 153 (Boeckh C. I. G. 1935; G. Kaibel Epigr. Graec. 1116). Hunc minusculis repetivit et alterum primus edidit O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII) p. 10.

ΟΦΘΟΝΟΣΑΥΤΟΣΕΑΥΤΟΝΕΟΙΣΒΕΛΕΕΣΣΙΔΑΜΑΖΕΙ
Π Κ Τ Ο Ι Є 9 Ѡ Ѵ + Α Β Ⲵ Τ Κ

Ὁ φθόνος αὐτὸς ἑαυτὸν ἑοῖς βελέεσσι δαμάζει.

Hunc versum in Anthologia Palatina X, 111 legi monuit Kaibelius, qui n. 1115 geminum exemplum exhibet carminis de invidia, quod habes Anth. Pal. XI, 193, in lapide Lugdunensi incisi. Alteri versui nihil necessitudinis cum priore intercedit. Is Christianae aetatis est, ac nescio an initio κ(αὶ) τὸ ἱερ(ό)ν agnoscendum sit. Reliqua obscura.

602 Lapis termini similis, a. 1,00, l. 0,45, c. 0,15, inventus in insula Zacyntho, septentrionem et occidentem versus a vico *Bujato* in fundo Nicolai Metaxae, qui habitat in vicino vico *Skulikadho*. Ed. O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII) p. 8.

Ν Α Ξ
Ι Α Ν Σ
ΕΠΑΙΝΙ

Δ
|

Nihil certi dispicitur.

603 Glans missilis plumbea inventa Zacynthi ad radices collis, in quo est castellum. Ed. O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII) p. 6.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΥ

Ἀσκληπιοδώρου.

604 Glans missilis plumbea, inventa Zacynthi et delata in collectionem Barbierii, quae ibi fuit. Ex P. Chiotis apographo ed. O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII) p. 6.

ΙΜΗΥΟ

Si nusquam erratum statueris, vix quicquam quod intellegi possit ex his ductibus extorquebis. Facillima medela [Πολυτ]ιμή[τ]ου vel aliud nomen eadem ratione compositum restituitur.

605 Stela sepulcralis a superiore parte palmis exornata, inscripta litteris a summo deorsum currentibus, ex quibus infima aliquantum detrita est. Post hanc utrum etiam aliae fuerint necne, definiri nequit. Inventus lapis in vico *Lithakias*, exstat Zacynthi in museo. Ed. I. Six *Mitth. des arch. Inst. in Athen* XIX (1894) p. 340 adn. 1.

W I O A R B

Quid hae litterae sibi vellent, neque Sixius extricavit neque ego perspicio.

606 In insula Zacyntho occidentem versus ab arce. Ex P. Forchhammeri schedis ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 989 n. 1934*c*.

Ε Υ Π Ο Ρ Ο Σ Χ Α Ι Ρ Ε

Εὔπορος χαῖρε.

607 Fragmentum lapidis inventum in vico *Bujato* insulae Zacynthi. Ed. O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII) p. 13 n. 6 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 173 n. 1680*b*).

Κ Ρ Ι Τ Ο Λ Α Ο Σ

Κριτόλαος.

608 Cippus sepulcralis inventus a. 1852 in loco *Aringo* insulae Zacynthi, sito e regione castelli a septentrionibus. Edd. P. Chiotis Ἱστορικὰ ἀπομνημονεύματα II, Corcyrae 1858, p. 600; O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII) p. 13 n. 5.

Κέστις [Ῥ]ουφῖνος χαῖρε.

Editores exhibent Ἰουφῖνος. Sed mendum manifestum est et emendatio certa.

609 In ecclesia S. Andreae et Michaëlis in loco qui vocatur *Aringa*, Zacynthi septentrionem versus a castello. Ex Barbierii apographo ed. O. Riemann *Zante* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII) p. 13 n. 4.

Η Ν Α

. . . . . ηνα.

III.
CEPHALLENIA.

1. CRANII.

610 In Craniorum insulae Cephalleniae moenibus vidit Hamiltonus centurio, postea in Britanniam delatus lapis pervenit in collectionem Nogentianam. Duo Boeckhius acceperat apographa, alterum ex Guilelmi Gellii schedis a Rosio missum, alterum ab Eduardo Gerhardo cum eo communicatum, cui miserat Crawfurdus, qui senatui Ionico ab epistulis erat. Ed. Boeckh C. I. G. 1928; minusculis litteris Ἴονιος Ἀνθολογία V (1835) p. 84. 122. Cum imagine accurate delineata Leake, qui Palae vindicavit, *Transactions of the Royal Society* N. S. I p. 273. 305 (inde Roehl I. G. A. p. 77 n. 335; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 307 n. 309; O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 167 n. 1660). Gellius in libro *Probestücke von Städtemauern des alten Griechenlands*, 1831, tab. XV lapidem e moenibus evolsum delineavit (Roehl I. G. A. p. 182). Tituli exemplum cum eo, quo Boeckhius usus est, consentit praeter praeposterum versuum ordinem. Cranium (non Palensem) esse lapidem etiam in apographo, quod G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum* p. 72 se apud viduam Tsimaratus in vico *Hagia Thekla* vidisse testatur, adnotatum erat.

Imaginem tituli Leakianam et Roehlius exhibuit et nos exprimimus. Ex antiquioribus apographis haec adnotanda videntur, quia fieri potest, ut rectius se habeant: Vs. 1 ≥ΣΑΙ≥ΑΜΜ Gell et Crawfurd; vs. 2 ΑƎΛʞ iidem. Duobus locis manifesto suos errores emendavit lapicida, vs. 1 fin., ubi primum prava positura exaraverat ≥, deinde rectum Σ apposuit, et vs. 3, ubi quintam litteram Ε mendose insculptam in Τ mutavit.

Μνασίας | Κλεάριος | σαοττρεῖ.

Verbum σαοστρεῖ a σάοστρον (σῶστρον) repetit Roehlius, ut feliciter servatus Mnasias deis hoc dono gratiam retulisse intellegatur.

Gellius *Probestücke von Städtemauern* tab. XV alium repraesentat eorundem moenium lapidem cum hac inscriptione (Roehl I. G. A. 182):

ΜΕΛϜ≥ΙΟΣ
ϜΛ ΜΙΔ

[Μ]ελ[ή]σιος | Ἐμ[με]νίδ[α]. Prius nomen restituit Roehl, alterum ego.

611 Fragmentum lapidis calcarii, quod inter rudera oppidi Craniorum in insula Cephallenia repertum in museum Parisinum intulit F. Lenormant. Ed. idem Mus. Rhen. XX (1866) p. 519 n. 345 (inde Roehl I. G. A. p. 77 n. 333).

8 ꓘ A

+ ᚷ

Nihil certi legitur.

612 Stela sepulcralis marmorea, inventa in loco *Spartia* sive *Spartea* sita in ea insulae Cephalleniae parte, quae vocatur *Livatho*. Nunc est apud Ch. I. Tsimaratum, qui habitat in vico *Hagia Thekla* sito in occidentali paeninsulae Palensium (*Paliki*) ora. Ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 30 n. 6 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1666*c*).

Ἡρακλέων Ἡρακλέοντος
χαῖρε.
[Π]αρρησία Ἡρακλέοντος γύναι
χαῖρε.

613 In sepulcro diruto, quod est in colle sito iuxta antiquum Craniorum oppidum. Ex apographo, quod Crawfurdus, qui senatui Ionico ab epistulis erat, ad Eduardum Gerhardum miserat, ed. Boeckh C. I. G. 1930*e*. Accuratius ex Forchhammeri schedis idem vol. II Add. p. 988; F. Lenormant Mus. Rhen. XX p. 519; G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 72 n. 5; minusculis litteris O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 27. His omnibus apographis diligentissime cum lapide collatis denuo exscripsit Partsch, cuius exemplum repraesentamus antiquiorum erroribus non enotatis.

ΚΛΑVΔΙ.ΟΝΑC..ΟΣΟΝ
ΕΡΩΤΟ.ΜΗΤΗΡ
ΧΑΙΡΕ

Κλαυδί[α] | Ὀνασ[ιφ]ό[ρ]ον, Ἔρωτος μήτηρ, , χαῖρε.

614 Cippus sepulcralis, inaedificatus in muro domus Antonii Mazarakis in vico *Mazarakata* prope rudera veteris Craniorum oppidi. Ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 30 n. 4 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1666*b*).

Σίμακε χαῖρε.
Φίλων χαῖρε.

615 Cippus sepulcralis, inaedificatus a dextra iuxta portam domus Ioannis Mazarakis in vico *Mazarakata* sito prope parietinas veteris Craniorum urbis. Edd. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 30 n. 3 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1666*a*); plenius et accuratius G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 73 n. 6.

ΧΑΙΡ[ε]Α	Σ
ΣΩ7ΕΜΛ	ΟΣ
ΚΛΕΥΜΑΧ	Η
ΧΑΙΡΕΤΕ	

Χαιρέας, Συ[σί]μα[χ]ος, Κλευμάχη, χαίρετε.

616 Cippus sepulcralis, inventus inter rudera antiqui Craniorum oppidi. Ex Tsimarati apographo ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 30 n. 5.

. . . . . ιπ(π)ε χαῖρε.
παύσας δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη.

Vs. 1 ιπιε traditur. Vs. 2 παύσας utique corruptum est, sed ζήσας et βιώσας aeque abhorrent a litteris traditis, ut emendatio in medio relinquenda sit.

2. SAME.

617 Basis inventa Cephalleniae. Ipse lapis quo pervenerit, latet. Sed forma gypsea est Corcyrae in collectione gymnasii. Edd. W. Vischer *Epigr. und archäol. Beiträge aus Griechenland* p. 12 (*Kleine Schriften* II p. 21) n. 29 tab. II, 6; minusculis litteris O. Riemann *Corfou* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII) p. 45 n. 11.

ΛΥΤΟΚΡΛΤΟΡΛΚΑΙΣ
ΡΛΣΕΒΛΣΤΟΝΕΥΣΕΒΗ
ΛΟΥΚΙΟΝΣΕΠΤΙΜΙΟΝ
ΣΕΟΥΗΡΟΝΠΕΡΤΙΝΛΚΑ
ΛΡΛΒΙΚΟΝΛΔΙΛΒΗΝΙΚΟ
ΛΡΧΙΕΡΕΛΜΕΓΙΣΤΟΝ
ΗΠΟΛΙϹΗϹΛΜΛΙΩΝ
Ψ Β ❦ Κ Δ

Αὐτοκράτορα Καίσ[α]ρα Σεβαστὸν Εὐσεβῆ Λούκιον Σεπτίμιον Σεουῆρον Περτίνακα | Ἀραβικὸν Ἀδιαβηνικόν, | ἀρχιερέα μέγιστον ἡ πόλις ἡ Σαμαίων. ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς) κ(αὶ) δ(ήμου).

Tituli origo annorum 195 et 199 p. Chr. terminis contineri videtur, siquidem illo Arabici et Adiabenici, hoc Parthici maximi nomine uti coepit Septimius Severus.

618 Lucerna fictilis ornata uvis et foliis, inventa Samae, exstat in collectione Antonii Migliaressi, doctoris medicinae, quae est in oppido *Argostoli*. Ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 66.

ΚΑΛΛΙCΤΟΝ

Κάλλιστον.

Cave emendaveris Καλλίστ(ι)ον. De hoc nominum genere cf. quae adnotavi ad n. 23.

619 Glans missilis plumbea inscripta a duabus partibus (*a b*), in collectione Antonii Migliaressi, doctoris medicinae, in oppido *Argostoli*. Ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 65.

a

ΕΥΓΕΙ

b

ΤΟΥΣ

Εὐγεί του Σ(αμαίου).

620 Glans missilis plumbea, quam possidet Zervos, demarchus Sames. Ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 43.

ΕΥΓΕΙ

Εὐγεί[του Σαμαίου]. Cf. n. 619.

621 Sarcophagus ex uno lapide constructus, inventus in vineis inter rudera antiqui Samaeorum oppidi. Ex Zervi, Sames demarchi, apographo edd. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 42; accuratius G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 76 n. 4.

ΕΚΛΟΓΗΧΑΙΡΕ

Ἐκλογὴ χαῖρε.

622 Lapis inventus Samae Cephalleniae, est apud Ch. I. Tsimaratum, qui habitat in vico *Hagia Thekla* in occidentali paeninsulae Palensium (*Paliki*) ora. Ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 44 n. 8 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1664*c*).

ΛΕΑΙΝΑΙ
ΧΑΙΡΕ

Λέαινα(ι) | χαῖρε.

623 Samae Cephalleniae in domo privata. Minusculis litteris ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 44 n. 10 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1664*e*); maiusculis litteris G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 77 n. 12.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙΑ

Ξενοκράτεια.

624 Cippus sepulcralis, inventus Samae Cephalleniae. Ex Zervi demarchi apographo ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 44 n. 11.

Φίλων Φίλωνος.

625 Fragmentum lapidis inventum Samae, exstat apud Ch. I. Tsimaratum in vico *Hagia Thekla*, sito in occidentali paeninsulae Palensium (*Paliki*) ora. Ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 44 n. 7 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1664*b*).

ΟΛΑΟΣ

. . . . όλαος.

626. 627 Ex Broendstedii schedis, qui Ithacae tribuit, ed. Boeckh C. I. G. 1925*h* (inde O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1673*b*). Sed in alio apographo, quod apud Ch. I. Tsimaratum in vico *Hagia Thekla*, sito in occidentali paeninsulae Palensium Cephalleniae ora, vidit O. Riemann, et ex quo varias lectiones exhibuit in libro *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 43 n. 5, adnotatum erat lapidem Samae Cephalleniae inventum esse.

(626)	ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΑΚΑΣΣΑΝΔΡΙΣ
(627)	ΜΗΤΡΟΦΑΝΤΟΣ ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΥΣ

Vs. 1 Κασανδρίς, vs. 4 Κασανδρεύς, vs. 3 Παρμενίονος in Tsimarati apographo esse testatur Riemann. Sed sine dubio maior fides habenda est Broendstedio.

626 Στρατονίκα Κασσανδρίς.
627 Μητρόφαντος | Παρμενίωνος Κασσανδρεύς.

628 Samae Cephalleniae. Ed. W. Mure *Annali dell' Instituto arch. Rom.* X (1838) p. 128. Ex schedis Murii a Gerhardo secum communicatus Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 988 n. 1930*f* (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1663).

ΔΙΟΠΕΙΘΗΣ
ΦΙΛΙΝΘΑ
ΣΙΛΑΝΟΣ
ΕΜΙΝΑΥΤΑ
ΠΙΣΤΑΚΙΣ

Διοπείθης, | Φιλίνθα, | Σιλανός, | [Σ]μιν[δ]ύ[ρ]α, | Πιστακίς.

Quartum nomen Hoffmannus reiecta incredibili interpretatione Boeckhii εἰμὶ ναύτα(ς) »*nauta sum*«, sollertissime emendavit. Σμινδυρίδης ὁ Ἱπποκράτεος Συβαρίτης est apud Herodotum VI, 127. Sybaritae Achaei erant e Peloponneso, Cephallenas item proxima necessitudine Achaeos attigisse constat.

629 Lapis sepulcralis, a. 1,37, l. 0,40, Samae Cephalleniae. Ex Ch. I. Tsimarati apographo edd. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 44 n. 6 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1664*a*); G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 78 n. 15.

ΑΥΤΟΜΕΔΑ
. . ΣΙΜΑ
ΞΕΝΝΩ
ΦΙΛΩΝ
. . . .
ΝΙΚΙΟΝ

Αὐτομέδα, | [Αἴ]σίμα, | Ξεννώ, Φίλων, ..., | Νίκιον.

630 Lapis sepulcralis, a. 1,00, l. 0,46, c. 0,13, inventus ad radices arcis meridionalis antiqui Samaeorum oppidi, quae nunc vocatur Ἅγιοι Φανέντες. Edd. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 44 n. 9 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1664*d*); G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 78 n. 16.

ΚΑΣΣΙΣ
ΦΙΛΙΣ

Κασσίς, Φιλίς.

Prius nomen opinetur quispiam gentile Romanum esse pro Κάσσιος, ut n. 608 Κέστις Ῥουφῖνος est. Sed cum neque hic neque in titulis simillimis n. 629. 631—636 ullum praeterea Romanae aetatis vestigium sit, praestabit nomen mulieris Graecae, hypocoristicum a Κασσιέπεια aliove simili derivatum, agnoscere.

631 Lapis a. 0,45, l. 0,52, c. 0,12, inventus in oppido antiquo Samaeorum, exstat apud Zervum demarchum. Edd. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 44 n. 9 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1664*d*); G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 78 n. 14.

Ͻ Σ
Ν Ο Δ Ω Ρ Α
[Ο] Τ Ο Δ Ι Κ Α
[Ο] Σ Τ Ρ Α Τ Ο Σ
[Τ] Ι Σ

Vs. 1 omittit Biedermann. Vs. 3 primam litteram O potissimum fuisse non est certum, Biedermannus eam non habet. Vs. 4 prima littera, cum Riemannus et Biedermannus exscriberent, evanuerat, sed Zervos meminerat eam O fuisse. Vs. 5 T solus Biedermannus vidit; idem inter vs. 4 et 5 unius versus defectum notat.

. . . . ος
. . . . ν[ο]δώρα
[Πρω]τοδίκα
. . . . . όστρατος
. . . τις.

Versum tertium supplevi, reliqua ambigua sunt.

632 Cippus sepulcralis fractus in duas partes, a. 0,30, l. 0,25, c. 0,12, inventus ad radices arcis meridionalis Samaeorum, quae vocatur Ἅγιοι Φανέντες, exstat in oppido apud Demetrium Theodosatum demarchum. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 77 n. 10.

Κ Λ Ε Ι Ν
Π Ο Λ Ο
. . . . .
Κ Λ Ε Ι Ѡ Ο
Ρ Ο Φ Α Ν
Κ Λ Ε Ο Φ

Κλειν . . . ., | Πολο . . . . ., ..., | Κλει[ν]ο . . . ., [Π]ρόφαν[τος] (?) | Κλεοφ[αντος].

633 Cippus sepulcralis, a. 0,56, l. 0,43, c. 0,16, inventus ad radices arcis meridionalis oppidi Samae, quae vocatur Ἅγιοι Φανέντες, exstat in oppido apud Ioannem Theodosatum demarchum. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 77 n. 11.

Υ Β Α Ι Ο Ο Σ
Λ Υ Κ Ι Σ Κ Α

[Π]ύ[ρ]αι[θ]ος, | Λυκίσκα.

Prius nomen supplere et emendare conatus sum.

634 Cippus sepulcralis, a. 0,63, l. 0,26, c. 0,10, inventus ad radices arcis meridionalis oppidi Samae, quae vocatur Ἅγιοι Φανέντες. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 76 n. 7.

Μ Α Χ Ο Σ
Τ Ρ Α Τ Α
Α Χ Ο Σ
Ο Ν
Α Ν Η Σ

. . . . . μαχος, | [. . . . . σ]τράτα, | [. . . . . μ]αχος, | . . . ον, | [. . . . . φ]άνης.

635 Cippus sepulcralis, a. 0,46, l. 0,31, c. 0,10, inventus ad radices arcis meridionalis oppidi Samae, quae vocatur Ἅγιοι Φανέντες. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 77 n. 8.

Α Σ Υ Δ Α
Ι Κ Α Γ Ο Ρ
Γ Η Σ Α Ν
Α Μ Ο Κ Ρ Ι Τ

[Θρ]ασύδα[μος, | Ν]ικαγόρ[ας, Ἀ]γήσαν[δρος, | Δ]αμόκριτ[ος]. Supplevit Biedermann.

636 Cippus sepulcralis, a. 0,33, l. 0,26, c. 0,08, inventus ad radices arcis meridionalis oppidi Samae, quae vocatur Ἅγιοι Φανέντες. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 77 n. 9.

. Λ Υ Κ Α Σ . . .
. Υ Β Ι Ο Τ Ο Σ

[Γ]λυκᾶς (?), | [Ε]ὔβιοτος.

Prius nomen admodum dubium, praesertim cum nominis ab adiectivo γλυκύς derivati nullum praeterea exstet per illas Graeciae occidentalis regiones exemplum (cf. adn. ad n. 669).

637 Lapis sepulcralis, in domo privata, quam possidet Γεώργιος Ἀντσολάτος in vico *Dichalia* sito septentrionem et orientem versus a Same. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 79 n. 19.

Χ Ο Ρ Α Γ Ι Σ

Χοραγίς.

638 Apographum in libro manuscripto, cui titulus erat '*Notizie intorno l'Isola di Cefalonia*', quem Biedermannus in vico *Hagia Thekla* vidit, continebatur; id titulum Samae vindicabat. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 77 n. 20.

Ι Ο Υ Λ Ι Α Κ Ι Λ Ι
Α Ν Α Σ Σ Α
Χ Α Ι Ρ Ε
Ε Τ Ω Ν Κ Α

Ἰουλία . . . . | . . άνασσα | χαῖρε | ἐτῶν κ'.

639 Cippus sepulcralis, a. 0,60, l. 0,43, c. 0,13, inventus ad radices arcis meridionalis Samaeorum, quae vocatur Ἅγιοι Φανέντες, exstat in oppido apud Demetrium Theodosatum demarchum. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 77 n. 13.

Π Ο Ϲ Ε Ι
Δ Ω Ν Ι Ε
Χ Α Ι Ρ Ε

Ποσει|δώνιε χαῖρε.

640 Cephalleniae. Ex P. Forchhammeri schedis ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 989 n. 1930*g*. Samaeum esse titulum testatur Loverdos ap. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 43 n. 3.

Є Υ Є Λ Π Ι Ϲ Τ Ο Ϲ
Є Τ Ω Ν Μ Є
Χ Α Ι Ρ Є
Π Α Ν Κ Α Ρ Π Ο Ϲ
Є Τ Ω Ν Κ · Ζ
Χ Α Ι Ρ Є

Εὐέλπιστος ἐτῶν με' χαῖρε.
Πάνκαρπος ἐτῶν κζ' χαῖρε.

641 Fragmentum tabulae tenuis marmoreae, a. 0,13, l. 0,12, Samae apud Demetrium Theodosatum demarchum. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 78 n. 17.

. . . Τ Ω Ν . . .
. . . Ι Ρ Ε . . .
. . . Ω Ν . . .

. . . . *των* [. . . . | *χα*]*ῖρε* . . . | . . . *ων* . . . . .

642 Fragmentum craterae, Samae apud Demetrium Theodosatum demarchum. Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 78 n. 18.

. . Α Ρ Π Ι ω Ι . .

[Κ]*αρπίω*[*ν*] (?).

643 Tabula rudibus quibusdam ornamentis distincta. Meletius vidit '*εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς Κεφαλληνίας, Πισκάρδο τανῦν καλούμενον*'. Postea Corcyram translata est, unde anno 1700 Venetias ibique ex Apostoli Zeni collectione in museum Nanianum illata est. Minusculis litteris habet Meletius Geogr. p. 327; minus accurate inter titulos Corcyraeos Montfaucon Diar. Ital. p. 424 (inde Muratori T. III p. MCDLXIV, 5). Aeri incisum exhibet Paciaudus Mon. Pelop. T. I p. 198 (Mus. Nan. coll. ant. n. 78; Boeckh C. I. G. 1933). Exemplum multo neglegentius confectum, quod est apud Ch. I. Tsimaratum in vico *Hagia Thekla* insulae Cephalleniae, minusculis litteris repetivit O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 52; sed eius menda enotare inutile est. Venetiis in Museo civico sub n. 2002 asservatur codex cum hoc indice: *Indici e tavole dei marmi scritti e figurati componenti il museo Nani. Disegnati di Giovanni Grevenbroch* MDCCLXX (qui etiam editus est Venetiis MDCCXCI). Hunc codicem, in quo hic titulus n. 19 est, anno 1896 in nostrum usum contulit M. Fränkel.

Τ Ι Τ Ο Ϲ Φ Λ Α Ρ Ι Ο Ϲ Δ Ι Ο
Ν Υ Ϲ Ι Ο Ϲ ⌀ Є Ν Ο Ρ
Κ Ι Ϲ Ζ Ο Μ Α Ι Ϲ Ο Ι Τ Ο
Ν Ϲ Є Β Α Ϲ Ϲ Τ Ι Ο Ν Ο Ρ Κ Ι
Ο Ν Μ Η Δ Є Ν Ι Є Ξ Ο Ν Є Ι
Ν Α Ι Α Ν Υ Ξ Α Ι Τ Η Ν Ϲ Ο Ρ
Ο Ν Ο Λ Υ Ν Π Ι Α Δ Ο Ϲ Є Ι
Δ Є Τ Ι Ϲ Α Ν Υ Ξ Ι Δ ω Ϲ Є
Ι Τ ω Φ Ι Ϲ Ϲ Κ ω Δ Η Ν Α Ρ Υ
Ι Α Δ Ι Ϲ Χ Є Ι Λ Ι Α Π Є Ν
Τ Α Κ Ο Ϲ Ι Α Κ Α Ι Υ Φ Є Ξ Ι
Λ Ο Γ Ο Ν Α Ϲ Є Β Є Ι Α Ϲ

Vs. 4 init. ΝϹЄΠΑϹ codex Venetus. Praeterea nihil ex eo discriminis enotavit Fränkel.

Τίτος Φλάβιος Διο νύσιος ἐνορ κίσζομαί σοι τὸ ν Σεβάσστιον ὅρκ⟨ι⟩|ον, μηδενὶ ἐξὸν εἶ ναι ἀνῦξαι τὴν σορ ὸν Ὀλυνπιάδος. εἰ δέ τις ἀνύξ(ε)ι, δώσε|ι τῷ φίσσκῳ δηνάρ ια δισχείλια πεν|τακόσια, καὶ ὑφέξ(ε)ι | λόγον ἀσεβείας.

Cum litterarum formae tum orthographia titulum saeculo p. Chr. n. tertio antiquiorem non indicant. *Σεβασστιον ὅρκον* (vs. 4) iusiurandum per genium Augusti esse monuit Boeckhius.

644 Titulus inventus Samae Cephalleniae. Ex Zervi demarchi apographo ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 44 n. 12.

Α Ν Ν Ε Σ

Cogitaverit quispiam de mulieris nomine accusativo casu prolato, ut legatur . . . . *αν* Νέσ[*τορα*]. Sed id neutiquam certum est.

3. PALE.

645 Basis arae figura, anno 1758 ex insula Cephallenia in museum Nanianum illata. Aeri incisum titulum ed. Paciaudus Mon. Pelop. T. I p. 94 (Mus. Nan. coll. ant. n. 58; *Memorie per servire alla storia letteraria* Sept. 1758 p. 213). Ex perversa Paciaudi restitutione vitiosissime in aes incisum praebet St.-Sauveur Itin. ad T. III p. 64. Paciaudi exemplum repetivit Boeckh C. I. G. 1929. Exemplum plenius, sed de interpolatione suspectum, ex *Ζερβοῦ Ἰακωβάτου* libro *Συλλογὴ ἀρχαιολογικῶν λειψάνων τῆς νήσου Κεφαλληνίας*, *Céphalonie* 1861 p. 62 expressit G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 75 n. 4 (litteris minusculis).

Α Ν Α
ω
Ο Υ Γ Υ Ν Α Ι Κ Α Β Ι
Α Ρ Ι Ϲ Τ Ο Μ Α Ν Τ Ι Δ Ο Ϲ
Α Ι . Ι Ε Ρ Α Ϲ Α Μ Ε Ν Η Ν Τ Η Ϲ Ϲ Ε Β
Η Β Ο Υ Λ Η Κ Α Ι Ο Δ Η Μ Ο Ϲ Π Α Λ Ε Ι
ω Ν Ε Υ Γ Ε Ν Ε Ι Α Ϲ Ε Ι Ν Ε Κ Ε Ν
Κ Α Ι Τ Η Ϲ Π Ε Ρ Ι Τ Ο Ν Β Ι Ο Ν
Ϲ ω Φ Ρ Ο Ϲ Υ Ν Η Ϲ Ψ Β

Var. lect. Vs. 1—3 *Φλαβιάναν* | *εὐτυχῆ Πυθοδώρου Γλαύκου γυναῖκα καὶ Βίωνος* Iacobatos. Vs. 4 *ἀρχιερασαμένου* idem. Versuum divisio apud Iacobatum alia est, quam hic eo minus attinet enotare, quia apparet ex illo *Βίωνος*, Iacobati lectionem ab editorum priorum supplementis pendere.

. . . . *αν* Ἀ[. . . . . . ., *θυγατέρα* . . . . . | . .]*ου, γυναῖκα* Βι(*βουλλίου*) *Ἀριστομάντιδος*, [*τὴν* | *κ*]*αὶ ἱερασαμένην τῆς Σεβ*(*αστῆς*), | *ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Παλείων εὐγενείας εἵνεκεν καὶ τῆς περὶ τὸν βίον σωφροσύνης. ψ*(*ηφίσματι*) *β*(*ουλῆς*).

Boeckhius versu tertio **Βι** nominis proprii reliquias esse putat, in quibus supplendis Paciaudi inventum Βί[*ανος*] ei non displicet, vs. 4 vero *ἀριστομάντιδος* appellativum esse et optimum vatem significare opinatur. At neque hoc vocabulum alibi legitur neque declinationis ratio huic interpretationi favet. Quod contra *Ἀριστόμαντις* nomen proprium habes Olympia V, Inscriptiones p. 523 n. 431, 5. Sane illic feminam significat, sed hoc non minus quam ea, quorum altera pars *-πολις* est (*Εὔπολις*, *Κρατησίπολις*), de utroque sexu usurpari licebat. Sequitur ut vs. 3 extr. nomen gentile fuerit, quod sane etiam Βι(*βίου*) aut Βι(*ψανίου*) suppleri potest.

646 In insula Cephallenia, inter rudera urbis Palensium. Ex Broendstedii schedis ed. Boeckh C. I. G. 1930 *b* (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 167 n. 1661 *a*).

Ν Ι Κ Ο Χ Α Ι Ρ Ε
Π Α Ρ Α Μ Ο Ν Ε
Χ Α Ι Ρ Ε

Νικό(*ϊ*) *χαῖρε.* | *Παράμονε* | *χαῖρε.*

Primum versum supplevit Boeckhius.

4. PRONNI.

647 Cippus sepulcralis cum aëtomate, venuste exornatus, inventus in meridionali Pronnorum castello, quod vocatur ’ς σουριᾶς τὸ κάστρο, exstat in vico *Kornelo.* Ed. G. Biedermann *Die Insel Kephallenia im Alterthum*, Monaci 1887, p. 80.

Σ Ω Τ Ι Ω Ν

Σωτίων.

648 Discus lapideus, qui ab altera parte convexa permulta foramina parva rotunda habet, ab altera plana titulum, inventus inter rudera Pronnorum, translatus in collectionem Antonii Migliaressi, doctoris medicinae, in oppido *Argostoli.* Ed. O. Riemann *Céphalonie* (*Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII) p. 66.

Φιλώτας.

5. TITVLI INCERTORVM INSVLAE CEPHALLENIAE LOCORVM.

649 Discus aheneus, cuius diameter est 0,162, crassitudo 0,005, aliquot abhinc annis inventus et in museum comitis Tyszkiewicz illatus. De loco, ubi repertus sit, Froehnerus haec habet: '*On affirme que le disque a été trouvé dans l'île de Céphalonie même. Je n'y contredis pas.*' Sed quis illud affirmet, non dicit, ut non absit suspicio, quin de Cephallenica tituli origine mera coniectura ex argumento capta sit. Ed. W. Froehner *Revue archéologique* Ser. III Tom. XVIII (1891) p. 45 sqq. cum imagine photographica tab. XVIII (inde minusculis litteris repetiverunt R. Peppmüller *Wochenschrift für classische Philologie* VIII (1891) n. 31 p. 859; E. Hoffmann Sylloge Epigr. Graec. p. 143 n. 288). Nos Froehneri imaginem exprimimus. Cf. quae de inscriptione exposuerunt F. Blass *Jahrb. für Philologie* CXLIII p. 588 sq.; A. Kirchhoff *Studien zur Gesch. des griech. Alphabets* ed. 4 p. 167; W. Larfeld *Jahresberichte über die Fortschritte der Alterthumswissensch.* LXXXVII (Suppl. anni 1895) p. 224.

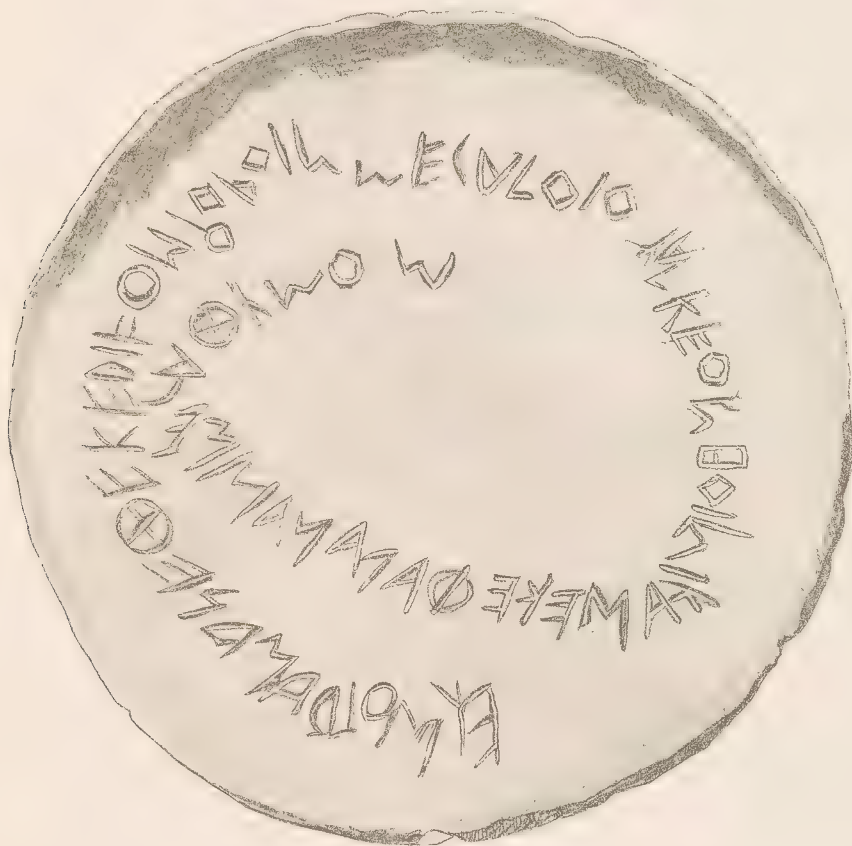

Εὐτοίδα μ' ἀνέθηκε Διϝὸς ϙόροιν μεγάλοιο
χάλκον, ᾧ νίκατε Κεφαλ(λ)ᾶνας μεγαθυμως.

Homericorum locorum B, 631: αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους et Hymn. XXXIII (in Dioscuros), 9: εὐχόμενοι καλέουσι Διὸς κούρους μεγάλοιο imitationem monstravit Froehner. Quod vero idem a muliere, cui nomen fuisset Ἐξώτρα, disci iactu superatos sumpsit illos magnanimos Cephallenas, iure miratus est Blassius, cumque intellegeret litteras, quas ille ΤΡ legisset, ΙD potius videri, pro Ψ vero certe non

minus probabiliter Y legi posse, Εὐτοίδα aut Εὐτώιδα legit eumque nominativum abiecta littera finali -ς esse statuit, in illis regionibus ubi vice versa genetivus patronymicorum nonnunquam in -ας cadat (cf. n. 521, 1) non inauditum; cuius rei certum testimonium praebere Philoclidae Leucadii titulum dedicatorium Dodonaeum (v. indicem). His ut sunt prudenter et sagaciter disputata non habeo, quod addam.

Originem tituli (v. lemma) nemo pro certo testatur; sane in certaminibus alibi atque in insula Cephallenia habitis non probabile est omnes praeter eum qui vicerit agonistas Cephallenas fuisse. Verum enimvero hac ex re de ludorum quidem loco coniectura fieri potest, de victoris patria eiusque delubri, ubi discus dedicatus sit, loco non item. Quid quod ipsum ὧ νίκασε Κεφαλλᾶνας μεγαθύμως egregie convenit ei, qui peregre adveniens indigenas omnes, qui cum ipso concertarent, superaverit? (cf. Olympia V, Inscriptiones p. 301 n. 174, 5 sqq.: ὃς ἐνθάδε τοὺς ἀπὸ νάσων τέσσαρας εὐθείᾳ παῖδας ἔκλινε μάχᾳ). Quod vero Froehnerus dicit, sacra Dioscurorum optime convenire insulae in vicinia Spartae sitae, id permirum est; conieceris eum Cephalleniam cum Cytheris confudisse. Quare nihil pro certo diiudicari licet, nisi neque litteraturam neque sermonem tituli impedire, quominus Cephalleniae tribuatur. Utique ϙώροιν et μεγαθύμως scribere malui quam ϙούροιν et μεγαθύμους, quae Froehnero placuerunt. Nam dialectum, quae ᾱ pro Attico η̄ habeat, tam antiquo tempore ου pro ω ascivisse improbabile est, praeter Corinthios eorumque vicinos et colonos, qui hic propter litteraturam in censum non veniunt. Sexto a. Chr. n. saeculo recentior non est.

650 Columella anno 1760 ex Cephallenia insula in museum Nanianum translata. Aeri incisum titulum ed. Biagi Mon. Graec. in fine libri n. VI (Mus. Nan. coll. ant. n. 95; Boeckh C. I. G. 1930; G. Kaibel Epigr. Graec. 264). In Musei civici Veneti codice 2002 (v. ad n. 643) n. 122 est apographum tituli, quod contulit M. Fränkel.

ΜΑΚΗΔΕΑΠΟΤΜΟΥ
ΟΝΙΚΕΚΛΙΜΕΝΟΝ
ϹΚΑΙΜΗΤΕΡΑΜΗΤΡΟϹ
ΚΟΜΕΝΟΥϹ
ΑϹΠΡΟϹΑΛΑΝΠΕΤΟΝΑΔ
ΟϹΚΑΤΕΒΗΝ
ϹΩϹΕΠΕΒΑΛΛΕΝ
ΠΕϹΙΝΤΕΦΙΛΟΙϹ
ΟΙΕΚΑΙΠΘΛΙΗΤΑΙϹ
ΚΡΥΑΜΗΚΕΤΙΠΕΜΠΕΙ
ΝΕΙΘΑΝΑΤΟϹ
ΕΜΩΝΑΠΟΠΑΥΕΤΕΘΡΗΙ

Var. lect. Expressi cum Boeckhio Biagii exemplum. In codice Veronensi desiderantur vs. 4—8 init. singulae litterae, item vs. 5 extrema Δ. Vs. 2 init. illic ΖΝΙ est; vs. 3 fin. ΜΗΤΡΟΙ.

[– ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑]μα κήδεα πότμου
[– ⏑⏑ – μ' ἐτορᾶς ἐν χθ]ονὶ κεκλιμένον·
[λείπω δ' ἐν μεγάροις γονέα]ς καὶ μητέρα μητρὸς
[καὶ πάππον στυγερῷ πένθεϊ τη]κομένους.
[– ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑]ας πρὸς ἀλάνπετον ᾄδ[ην]
[– ⏑⏑ – ⏑⏑ – οἰκτρότατ]ος κατέβην.
[ἀλλ' ἐπτοῖτι πατὴρ κόνιν εὐσεβέ]ως ἐπέβαλλεν
[καὶ σὺν μητρὶ τάφους ἄμφε]πε σ[ύ]ν τε φίλοις.
[– ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ ξεί]νοι[ς] καὶ π[ο]λιήταις
[– ⏑⏑ – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – ⏑⏑ ⏓]
[– ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ δά]κρυα μηκέτι πέμπει[ν]
[– ⏑⏑ – εἷς γὰρ πάντα μέ]νει θάνατος.
[– ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑] ἐμῶν ἀποπαύετε θρή[νων]
[– ⏑⏑ – ⏑⏑ – – ⏑⏑ – ⏑⏑ ⏑].

Kaibelii supplementa praeter perpauca nimis incerta repetivi. Versus decimus ab ipso lapicida errore omissus videtur.

651 Lapis anno 1754 ex insula Cephallenia in museum Nanianum translatus. Aeri incisum ed. Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 213 (Mus. Nan. coll. ant. n. 76; Boeckh C. I. G. 1932). In Musei civici Veneti codice 2002 (v. ad n. 643) hic titulus est n. 213. Contulit M. Fränkel.

ϹΑΒЄΙΝΟϹ
ϹΑΒЄΙΝΟΥ
ΥΙΟϹЄΤΩΝ
ΝΆ
ΧΑΙΡЄ

Var. lect. Vs. 4 ΗΆ Pac., ΝΆ codex Venetus.

Σαβεῖνος Σαβείνου | υἱὸς ἐτῶν να' χαῖρε.

652 Lapis anno 1754 ex Cephallenia in museum Nanianum illatus. Aeri incisum ed. Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 213 (Mus. Nan. coll. ant. n. 77; Boeckh C. I. G. 1931).

ΤΟϹΗΜΑΤΟΥΤΟ
ΠΟΠΛΙΟΥΒΕΙΒΙΟΥ
ΆΙΑΤΟϹΆΛΟΧΟϹ
ΟΥΛΠΙΑΑΓΟΥϹΙΆ
ЄΤΩΝΆΖ
ΧΑΙΡЄ

Τὸ σῆμα τοῦτο | Ποπλίου Βειβίου | Αἴα(ν)τος ἄλοχος | Οὐλπία Ἀ[π]ουσία | ἐτῶν λξ' | χαῖρε.

Nomina vs. 3. 4 restitui; illud Boeckhius non attigit, hoc quum Ἀγουσία nomen Graecum esse recte negaret, Ἀ[ρ]ουσία i. e. *Aruseia* fuisse sibi persuasit. Sed post Οὐλπία cognomen Graecum potius quam alterum nomen gentile Latinum exspectamus, quare lenissima mutatione Ἀ[π]ουσία reposui. Eiusdem generis substantiva haud infrequenter nominum propriorum vices gerere notum est; ac si quis virtutum quidem vocabula apte sic usurpari concedat, *absentiae* vero notionem ab hoc usu abhorrere iudicet, is reputet filiam patre absente natam non ineptius Ἀπουσίαν nominari quam Romani eiusmodi filio nomen, quod est *Proculus*, imposuerint.

IV.
ITHACA.

653 In insula Ithaca ad marginem septentrionalem portus parvi, cui nomen est Polis, repertus est lapis in duas partes fractus et infra, ut quidem videtur, mutilus. Pars dextra maior (*b*) anno 1868 ab Henrico Schliemanno inventa est et edita in libro *Ithaque, le Peloponnèse, Troie* p. 48 sqq. Anno 1880 hanc partem una cum altera (*a*) photographica arte expressit Stillmann; quam tituli effigiem cum commentario edidit D. Comparetti *Atti della R. Accademia dei Lincei* Ann. CCLXXVIII (1880—1881) Ser. III, *Memorie della classe di scienze morali storiche e filologiche* Vol. VI p. 83 sqq. cum tab. II (Stillmanni photographicam imaginem expresserunt Roehl I. G. A. p. 78 n. 336; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 307 n. 310; O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 169 n. 1669).

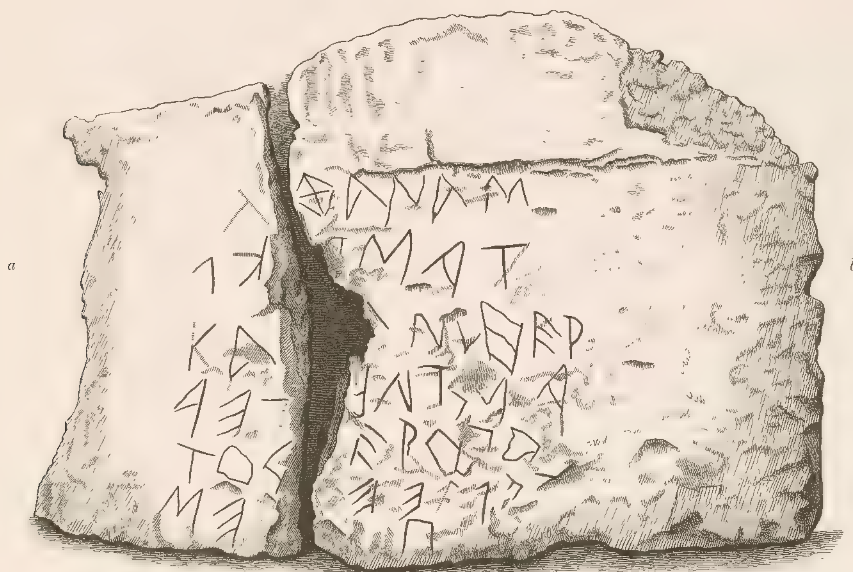

[Τᾶς Ἀ]θάνας τᾶς ... | κα[ὶ τ]ᾶς Ἥρ|ας τα..εα | τοὶ [ἱ]εροπο[ο]ί με ἐ[πό]ησ|[αν ....].

Roehlius vs. 1—4 in integrum restituere conatus est sic: [Τᾶς Ἀ]θάνας, | τᾶς Ῥ[έας] | κα[ὶ τ]ᾶς Ἥρ|ας τὰ [ἔτ]εια. Sed neque versu altero littera initialis nominis Ῥέας in Stillmanni imagine agnoscitur neque ΕΑ, quod in fine versus quarti est, recte suppletur [ἔτ]εια, siquidem in huius lapidis litteratura Ε non potest veram diphthongum ει significare. Putaverim vs. 2 et 4 cognomina potius Minervae et Iunonis scripta fuisse.

654 Cippus cum aëtomate ex Ithaca insula anno 1758 in museum Nanianum translatus. Aeri incisum ed. Paciaudus Mon. Pelop. T. I p. 142 (Mus. Nan. coll. ant. n. 17; G. Gell De Ithaca p. 37; Ion. Ant. T. II p. 38; Boeckh C. I. G. 1926). In Musei civici Veneti codice 2002 (v. ad n. 643) huius tituli apographum esse n. 249, sed tam minutis litteris exaratum, ut legi vix possit, testatur M. Fränkel.

ΙΕΡΟΣΟΧΩΡΟΣΤΗΣ
ΑΡΤΕΜΙΔΟΣΤΟΝΕ
ΧΟΝΤΑΚΑΙΚΑΡΠΟΥ
ΜΕΝΟ.ΙΤΙΝΜΕΝΔΕ
ΚΑΤΗΝΚΑ-ΑΘΥΕΙΝΕ
ΚΑΣΤΟΥΕΤΟΥΣΕΚΔΕΤΟΥ
ΠΕΡΙΤΤΟΥΤΟΙΙΝΑΟΝΕ
ΠΙΣΚΕΥΛ.ΕΙΝΕΑΝΔΕΤΙΣ
ΜΗΠΟΙΗΤΑΥΤΑΤΗΙ
ΘΕΩΙΜΕΛΗΣΕΙ

Ἱερὸς ὁ χῶρος τῆς Ἀρτέμιδος. τὸν ἔ|χοντα καὶ καρπού|μενο[ν] τ[ὴ]ν μὲν δε|κάτην κα[τ]αθύειν ἑ|κάστου ἔτους, ἐκ δὲ τοῦ | περιττοῦ τὸ[ν] ναὸν ἐπιτκευά[ζ]ειν· ἐὰν δέ τις μὴ ποιῇ ταῦτα, τῇ θεῷ μελήσει.

Scripturae ratio ac maxime quidem litterarum ligatarum usus haec altero p. Chr. n. saeculo ad finem vergente aut tertio incisa esse arguit. Atque in illam quidem aetatem optime quadrat Xenophontis studium atque aemulatio, quae cernitur in titulo, quem ille Artemisio suo Scilluntio se imposuisse refert Anab. V, 3, 13, ad verbum repetito. Eum vero non vanum ornamentum fuisse fundi, sed revera illum quicumque fuit hominem Ithacensem in patria insula simile Artemisium consecrasse iure meritoque iudicavit Boeckhius.

655 Fragmentum tibiae lapideae, quod Schliemannus Ithacae emit de rustico quodam, qui in sarcophago inventum dicebat. Ed. Schliemann *Ithaque, le Peloponnèse, Troie* p. 49; accuratius idem Mykenae p. 88 (Roehl I. G. A. p. 78 n. 337; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 308 n. 311; O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 170 n. 1670).

H≶AΡOM

ἱαρός.

656 Collare aureum ex tenui lamina XXVIII pollices longa fabricatum; in medio est nodus Gordius, exquisite ornatus gemmis granatis, rosis aureis et pendulis ornamentis in formam capitum papaveris; opus est eximium. Fiott Lee Britannus reperit in sepulcro quodam Ithacensi. Titulum, qui in interiore parte est, ed. Hughes Itin. T. I p. 164 (Boeckh C. I. G. 1927; O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 172 n. 1677).

Σ Α Φ Φ Ο Υ Λ Α Ω Δ Α Μ Ι Α Σ

Σαφφοῦ(ς), Λα(ο)δαμίας.

Mendum alterius nominis sustulit Boeckhius. Prius editores Σάφφου scribunt, ac Boeckhius quidem post id commate distinguit, Hoffmannus non item. Quum Σάφφου nihili sit, sumpsi litteram finalem genetivi evanuisse, etsi sic quoque mirum manet, duarum mulierum nomina coniuncta hic inveniri.

657 Litterae rupi incisae iuxta reliquias viae antiquae inter *Aetò* et *Ai Ianvi* in insula Ithaca. Ed. Leake *Travels in Northern Greece* III p. 37.

Ο Δ

Ὀδ[ύς] recte supplevit Leake, cum incolae litteras ad Ulixis sui memoriam referrent.

658 Lapis ex Ithaca insula in museum Nanianum delatus. Ex schedis alienis ed. Pocockius Inscr. ant. P. I c. 3 s. 7 p. 42 (Iacobs Anth. Paralip. p. 815 et Anth. Pal. T. II p. 866. T. III Add. p. CIII sq.; Graefe Act. Petropol. vol. VIII p. 643 sq.). Aeri incisum exhibet Biagius Mon. Graec. p. 297 (Mus. Nan. coll. ant. n. 96; Boeckh in prooemio lect. univ. Berol. hib. 1823/4; rep. Opusc. IV p. 195 sq.; C. I. G. 1925 cum Add. p. 988; G. Kaibel Epigr. Graec. 187; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 35 n. 30; E. Cougny Anth. Pal. III p. 114 n. 165; O. Hoffmann *Griech. Dialektinschr.* II p. 170 n. 1671). Est etiam in Musei civici Veneti codice 2002 (v. ad n. 643) n. 25, sed quam inde enotavit M. Fränkel primi versus lectionem, ea tam mendosa est, ut eam hic repetere inutile sit.

Τ Η Ν Θ Τ Ο Ι Τ Ο Δ Ε Σ Α Μ Α Τ Ο Λ Α Ι Ν Ο Ν Θ Η Ε Ν Ε Υ Ο Υ Δ Α Μ . .
Ο Σ Π Ο Κ Ε Ν Α Μ Φ Ι Α Λ Θ Ι Π Ρ Α Τ Ο Σ Ε Ν Ε Ι Τ Ι Θ Α Κ Α Ι
Κ Α Ι Β Ο Υ Λ Α Ι Κ Α Ι Χ Ε Ρ Σ Ι Ν Ε Σ Α Ρ Ε Α Τ Ι Μ Ε Α Ι Δ Ε Π Α Ι Δ Ι
Ε Λ Λ Ι Π Ε Κ Α Ι Κ Τ Η Σ Ι Ν Κ Α Ι Κ Λ Ε Ο Σ Α Θ Α Ν Α Τ Ο Ν

Τήνα τοι τόδε σᾶμα τὸ λάινον, ὦ [ξ]έν', Εὐθυδάμ[ω],
ὅς ποκ' ἐν ἀμφιάλῳ πρᾶτος ἔ[γ]ε[ν]τ' Ἰθάκᾳ
καὶ βουλᾷ καὶ χερσὶν ἐν Ἄρεα. Τιμέᾳ δὲ παιδὶ
ἔλλιπε καὶ κτῆσιν καὶ κλέος ἀθάνατον.

Altero a. Chr. n. saeculo titulum incisum arguunt sermo et metrum, quibus Alexandrinorum artem prodi recte monuit Kaibel. Vs. 1 ὦ [ξ]έν' emendavit Meineke; vs. 2 ἔ[γ]ε[ν]τ' Buttmann.

659 Cippus sepulcralis, inventus Ithacae. Ex Broendstedii schedis ed. Boeckh C. I. G. 1925*b* I (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1673*a*).

Α Γ Ε Μ Α Χ Ο Υ

Ἀγεμάχου.

660 Cippus sepulcralis, inventus Ithacae. Ex Broendstedii apographo ed. Boeckh C. I. G. 1925*b* II (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1673*a*).

Δ Α Μ Ω Σ

Δαμῶς.

661 Lapis sepulcralis, inventus in sepulcro prope vicum *Pillikata* insulae Ithacae. Apographum, quod confecerat Diomedes Pillikas demarchus, transmisit Partsch.

Ε Υ Δ Ο Ρ Ι Χ Α Σ

Εὐδορίχας.

In nomine utique rarissimo nolui quicquam mutare, etsi alteram partem a verbi δέρειν radice descendere haudquaquam probabile et emendatio Εὐδ[ω]ρίχας in promptu est.

662 Cippus sepulcralis, inventus Ithacae. Ex Broendstedii schedis ed. Boeckh C. I. G. 1925*b* III (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1673*a*).

Κ Λ Ε Ω Ν Ο Σ

Κλέωνος.

663 Cippus sepulcralis, inventus Ithacae. Ex Broendstedii apographo ed. Boeckh C. I. G. 1925*b* IV (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1673*a*).

Λ Υ Σ Ι Δ Ι Κ Α Σ

Λυσιδίκας.

664 Cippus sepulcralis, inventus Ithacae. Ex Broendstedii apographo ed. Boeckh C. I. G. 1925*b* V (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1673*a*).

Φ Ι Λ Ω Τ Ι Ο Σ

Φιλώτιος.

665 Ithacae. Ex Gustavi Krameri schedis ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 988 n. 1925*q* (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1676*c*).

Λ Α Ι Α Ν Δ Ρ Ο Υ
Δ Α Μ Ο Φ Ι Λ Ο Υ

Λαιάνδρου, | Δαμοφίλου.

666 In arce diruta montis *Aito*, qui est in isthmo Ithacae insulae. Ed. Leake *Travels in Northern Greece* III p. 37 not. 3 tab. XXIV n. 107 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 988 n. 1925*l*; O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1674*a*).

Α Μ Υ Ν Τ Α Σ

Ἀμύντας.

667 Lapis sepulcralis, inventus inter rudera arcis antiquae in loco *Aito*, qua insula Ithaca in isthmum angustissimum coartatur. Ed. Leake *Travels in Northern Greece* III p. 37 not. 3 tab. XXIV n. 106 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1674*b*).

ΞΕΝΑ

...... ξένα.

668 In monasterio S. Taxiarchis, quod est prope *Oxoï* in septentrionali insulae Ithacae parte. Edd. G. Gell Ithaca p. 115 (Boeckh C. I. G. 1925*c*; O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 170 n. 1672*a*); Leake *Travels in Northern Greece* III p. 52 tab. XXIV n. 112.

ΑΓΗΜΟΝΙΔΑ
ΧΑΙΡΕ

Ἀγημονίδα χαῖρε.

669 Ithacae. Ex schedis Forchhammeri ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 988 n. 1925*m* (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1675*a*).

ΓΑΥΚΙΑ
ΧΑΙΡΕ

Γ(λ)αυκία | χαῖρε.

Aut sic aut Γ[λ]υκία emendandum esse vidit Boeckhius. Illud praetuli, quia nominis a γλυκύς descendentis per omnes illas regiones nullum praesto est exemplum (nam n. 636, 1 incertissimum), quum Γλαῦκος, Γλαύκων aliaque id genus satis frequentia sint.

670 Prope locum *Melanydro*, qui est in vicinia vici *Oxoï* siti in septentrionali insulae Ithacae parte. Edd. G. Gell Ithaca p. 114 (Boeckh C. I. G. 1925*e*); Leake *Travels in Northern Greece* III p. 52 tab. XXIV n. 108.

ΘΕΟΔΩΡΕ
ΧΑΙΡΕ

Θεόδωρε χαῖρε.

671 Lapis infra fractus, Ithacae. Ex Forchhammeri schedis ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 988 n. 1925*o* (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1675*b*).

ΚΛΗΝΑΓΟΡΑ
ΧΑΙΡΕ
ϹΩϹΥ

Κληναγόρα | χαῖρε. | Σωσύ[λε, χαῖρε].

Tertium versum Boeckhius et Hoffmannus non attigerunt, sed supplementum certum videtur. De Κληναγόρα nominis scriptura cf. adn. ad n. 577. 600, 2.

672. 673 Lapis inaedificatus in pariete domus in vico *Exogi* (*Oxoï*), sito in septentrionali et occidentali insulae Ithacae parte. Titulum n. 672 ex Gustavi Krameri schedis ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 988 n. 1925*p* (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1676*b*). Utrumque exscripsit Partsch, qui monet epigramma n. 673 cum propter lapidis posituram tum propter calcem, qua is obductus sit, lectu difficillimum esse.

(672) ΚΡΙΤΟΛΑΕ
ΧΑΙΡΕ

(673)
ΩΚΘΔΘΜΗΣΙΑΥΤΗΗΚΥΔΙΑΖΥΝ
ΑΡΘΜΗΣΚΛΙΕΣΘΛΗΝΤΘΥΝΑΝΙΕ
ΡΟΤΑΤΧΑΤΙΧΔΕΣΘΘΥΙΥΓΙΧΚ/
ΓΙΝΙΘΙΙΧΙΧΝΧΙΕ ΘΙΛΙΡ
ΔΗΣΚΑΙΦΡΟΝΤΗΔΟΣ
ΑΥΤΧΣΕΥΙΗΔΟΝΘΣΛΞ
ΕΧ(Λ)

ras anaglypho expressum

672 Κριτόλαε χαῖρε.

Tituli n. 673, qui versibus herois aut elegiacis compositus fuisse videtur, pauca modo vocabula leguntur. Vs. 1 ᾠκοδόμησ' αὐτῃ; vs. 2 καὶ ἐσθλήν; vs. 5 [σπου]δῆς καὶ φροντ[ί]δος.

674 In vico *Oxoï* sito in septentrionali insulae Ithacae parte. Edd. G. Gell Ithaca p. 114 (Boeckh C. I. G. 1925*g*); Leake *Travels in Northern Greece* III p. 52 tab. XXIV n. 110 (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1672*c*).

ΜΟΛΩΤΑ
ΧΑΙΡΕ

Μολῶτα χαῖρε.

675 Ithacae. Ex Gustavi Krameri schedis ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 988 n. 1925*r* (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1676*d*).

ΠΟΛΥΚΡΙΤΑ
ΧΑΙΡΕ

Πολυκρίτα χαῖρε.

676 Ithacae. Ex Broendstedii schedis ed. Boeckh C. I. G. 1925*i*.

ΣΩΣΙΜΙΟΣ ΧΑΙΡΕ

Σωσίμιος χαῖρε.

Nomen mihi non diversum videtur a notissimo illo, quod est Σωσίβιος. Neque vero in incidendo aut in transscribendo erratum esse existimo, siquidem antiqua quidem, quae in illis regionibus usitata fuerat, litterae βῆτα forma Ⲙ (cf. n. 521, 4), quae sane cum Μ facile confundi poterat, aliena est ab hoc titulo, cuius aetatem inferiorem χαῖρε additum prodit; vulgaris vero ne levissimam quidem cum Μ similitudinem habet. Quod contra pronuntiatione has duas consonas haud infrequenter permutatas esse in sermone Graeco constat.

677 In vico *Oxoï* sito in septentrionali insulae Ithacae parte. Edd. G. Gell Ithaca p. 114 (Boeckh C. I. G. 1925 *d*; O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 170 n. 1672 *b*); Leake *Travels in Northern Greece* III p. 52 tab. XXIV n. 111.

Ε Λ Α ϕ Ι Ε Λ Α ϕ Ι
Λ Α Μ Ι Σ Κ Ε Χ Α Ι Ρ Ε Τ Ε

Ἐλαφί, Ἐλαφί, | Λαμίσκε χαίρετε.

678 Lapis sepulcralis, prope *Melanydro* in vicinia vici *Oxoï* siti in septentrionali insulae Ithacae parte. Edd. G. Gell Ithaca p. 114 (Boeckh C. I. G. 1925 *k*); Leake *Travels in Northern Greece* III p. 52 tab. XXIV n. 109.

Σ Ε Π Τ Ο Υ
Μ Ε - Μ Ο Υ Σ Ι
Κ Ε Χ Α Ι Ρ Ε

Σέπτου|με μουσι|κὲ χαῖρε.

Hic *μουσικέ* proprium nomen non esse inde apparet, quod praemittitur cognomen Latinum, non nomen gentile.

679 Lapis inaedificatus in pariete domus in vico *Exogi*, qui vulgo *Oxoï* vocatur, insulae Ithacae. Ed. Boeckh ex G. Krameri schedis C. I. G. vol. II Add. p. 988 n. 1925 *n* (O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 171 n. 1676 *a*). Exscripsit Partsch, cuius exemplum exprimimus.

Δ Ἀ Μ Ο Σ Θ Ε Ν Η
Τ Ε Ι Σ Υ Ἀ Χ Ἀ Ι Ρ Ε Τ Ε

Δαμοσθένη, | Τεισύα, χαίρετε.

680 Ithacae. Ex P. Forchhammeri schedis ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 988 n. 1925 *s*.

C Ω Ι Λ Ο C
C Ω Τ Ι Ω Ν

Σωῖλος, | Σωτίων.

Prius nomen errore pro notissimo illo Ζωΐλος exscriptum putarem, nisi hic haberetur ea litterae C forma, cui nulla intercedit cum Z similitudo.

681 Cippus sepulcralis prope vicum *Oxoï* situm in septentrionali Ithacae insulae parte. Edd. G. Gell Ithaca p. 115 (Boeckh C. I. G. 1925 *f*); accuratius Leake *Travels in Northern Greece* III p. 52 tab. XXIV n. 113.

Θ Є Ο Δ Ω
Ρ Ο C Є Υ
Τ Υ Χ Ο Υ
Є Τ Ω Ν ϛ Ο C

Θεόδω|ρος Εὐ|τύχου | ἐτῶν ος.

V.

CORCYRA.

1. PLEBISCITA CORCYRAEORVM.

682 Tabula ahenea cum aëtomate, intra quod noctuae imago duobus ramis oleagineis circumdata, inventa anno 1839 in Palaeopoli Corcyraeorum, illata in collectionem Woodhousii et ex ea in museum Britannicum. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 188 n. VI; W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 7 (*Kleine Schriften* II p. 13) n. 22 tab. I, 4; omnium accuratissime C. T. Newton *Greek inscriptions in the British Museum* II p. 30 n. CLXVI (tab. III), cuius exemplum repetimus (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 34 n. 28. ed. 2 p. 56 n. 89; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 89 n. 3199).

[*Textum vide pag. 147.*]

Litteras tituli argento expletas esse testatur Newton.

Πρύτανις Στράτων· | μεὶς Ψυδρεύς, ἁμέρα τε|τάρτα ἐπὶ δέκα· προστάτας Γνάθιος Σωκράτευς· πρόξενον ποεῖ ἁ ἁλία Διονύσιον Φρυνίχου | Ἀθηναῖον αὐτὸν καὶ | ἐκγόνους. δίδωτι δὲ καὶ | γᾶς καὶ οἰκίας ἔμπασιν. τὰν δὲ προξενίαν γράψαντας εἰς χαλκὸν ἀνθέμεν εἴ κα προβούλοις καὶ προ|δίκοις δοκῆι καλῶς ἔχειν.

Διονύσιον Φρυνίχου | Ἀθηναῖον.

Et formulis et litteratura hoc decretum a reliquis eiusdem generis (n. 685 688) tantopere discrepat, ut magnum temporis intervallum intercedere manifestum sit. Ac scriptura quidem plane quadrat in finem quarti a. Chr. n. saeculi, cui Vischerus titulum vindicavit. Qui quod Dionysii patrem Phrynichum archontem Ol. 110, 4 (a. 337 a. Chr.) esse coniecit, id sane propter nomen neutiquam rarum in medio relinquendum est. Neque certius est, eundem Stratona Corcyraeorum prytanin hic haberi, cuius nomen in latere cocto impressum habes infra n. 805, quae est eiusdem hominis docti sententia. Namque laterum illorum aetas multo inferior est, quam huius decreti; cf. quae exposui ad n. 735. Ψυδρεύς mensis nomen ad Mercurii cognomen ceteroquin ignotum, simile illud quidem eis quae tradita sunt Δόλιος et Ψιθυριστής, ingeniose revocavit Vischerus. Similiter apud Corcyraeos mensis Μαχανεύς (n. 694,

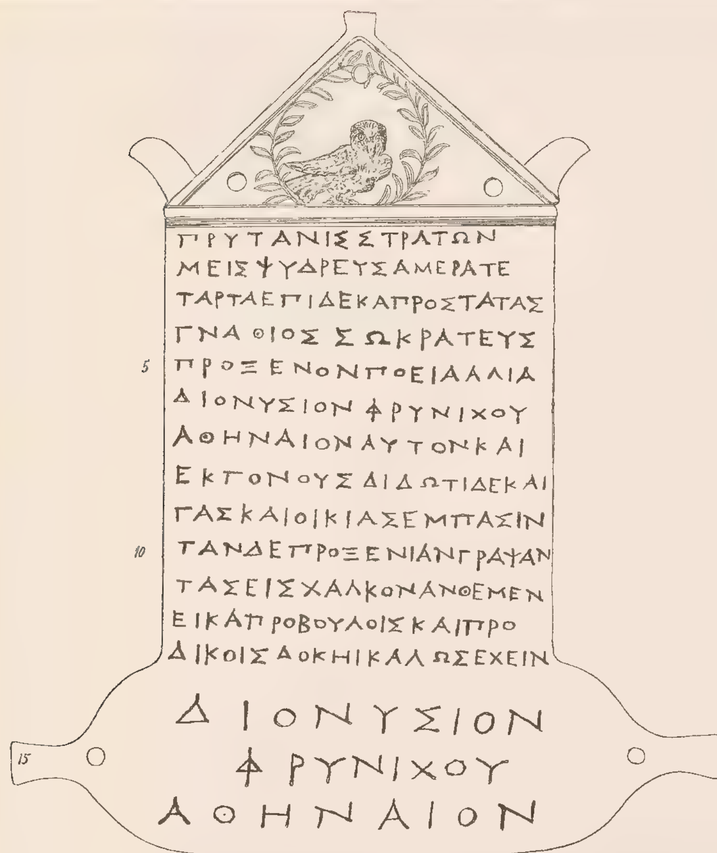

l. 48) ab Iovis et fortasse Εὔκλειος (n. 694, 51. 57. 59) a Dianae cognomento appellatus est. Minus recte προστάτας (vs. 3) idem homo doctus de eis interpretatur, qui apud Thucydidem III, 75, 2. IV, 46, 4 et Aeneam Poliorc. 11, 15 προστάται τοῦ δήμου audiant; nam hos G. Gilbertus *Griech. Staatsalterthümer* II p. 235 not. 1 recte monuit non magis magistratus esse quam homines, qui Athenis eadem voce significarentur. Praestat igitur προστάταν προβούλων hic agnoscere, cuius muneris mentio redit n. 694, 117. Noctuam Atheniensium civitatis insigne in hac tabula expressam Newtonus composuit cum illis duabus securibus, quae in plebiscito Eleorum de Damocratis Tenedii honoribus (Olympia V p. 75 n. 39) essent. Ipsam noctuam habes in frustulo tabulae aheneae Olympiae effosso (Olympia V p. 745 n. 819). Atque hunc morem frequentem fuisse apud Graecos Mustoxydis probavit allato Antigoni loco de rebus mirabilibus c. 15: ἐν δὲ Κράννωνι τῆς Θετταλίας δύο φασὶν μόνον εἶναι κόρακας· διὸ καὶ ἐπὶ τῶν προξενιῶν (cod. προξένων, em. Locella) τῶν ἀναγραφομένων τὸ παράσημον τῆς πόλεως (καθάπερ ἐστὶν ἔθιμον πᾶσι προσπαρατιθέναι) ὑπογράφονται δύο κόρακας ἐφ᾽ ἁμαξίου χαλκοῦ. Vs. 12 init. εἴ κα Vischer, Newton, εἴ κα recte Mustoxydis, Blass.

683 Lapis anno 1758 e Corcyrae Palaeopoli sublatus et in museum Nanianum illatus. E schedis Apostoli Zeni ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 427 (inde Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 92 sqq.). Aeri incisum exhibet Passerius Observ. antiq. Sect. II p. 4 (Collect. antiq. mus. Nanian. n. 59; Boeckh C. I. G. 1839); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 177 n. III (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 87 n. 3196).

Δ Ι Κ Ο Ι Σ Δ Ι Α Τ Ο Π Ο Λ
Κ Ι Ν Δ Υ Ν Ε Υ Σ Α Σ Μ Ε Τ Α Π Λ Ο Ι Α
Ω Ν Α Φ Ε Ι Λ Ε Τ Ο Μ Ε Ν Τ Α Π Λ Ο Ι Α Κ Α Π
Ι Ω Ν Δ Ι Α Φ Θ Ε Ι Ρ Α Σ Τ Ω Ι Π Λ Η Θ Ε Ι Ν Ι Κ Α Θ Ε Ι
Α Π Ο Λ Ι Ν Α Α Λ Σ Ο Σ Ω Σ Κ Α Λ Λ Ι Σ Τ Ο Ν Ε Ι Κ Α
Ε Π Τ Ο Μ Ε Ν Ο Ι Σ Α Ρ Μ Ο Ζ Ε Ι Ν Φ Α Ι Ν Η Τ Α Ι Κ Α Ι Γ
Π Ο Λ Ε Μ Ι Σ Α Ν Τ Α Σ Ω Σ Κ Α Λ Λ Ι Σ Τ Α Κ Α Μ Α Θ Ε Κ Α Σ Τ
Α Σ Γ Ε Ν Ο Μ Ε Ν Ο Υ Σ Ω Σ Η Ρ Ω Τ Ι Μ Η Ν Τ Ο Ν Τ Ε
Ο Φ Ο Ρ Ω Ν Δ Υ Ω Δ Ε Κ Α Ε Κ Α Τ Ε Ρ Ω Ν Τ Ω Μ Μ Ε Ι
Η Π Α Σ Α Ν Δ Ι Δ Ο Ν Τ Ο Σ Α Υ Τ Α Ι Σ Τ Ο Υ Τ Α Ν
Κ Α Σ Τ Α Κ Ι Σ Π Ρ Ο Β Ο Υ Λ Ο Ι Σ Κ Α Ι Π Ρ Ο Δ Ι Κ Ο Ι
Ν Α Μ Φ Ι Π Ο Λ Ο Ν Τ Ε Κ Α Θ Α Π Ε Ρ Κ Α Ι Ε Ι Σ Α Λ
Ι Σ Ε Ι Σ Α Λ Κ Ι Ν Ο Υ Ν Κ Α Ι Δ Α Μ Ο Κ Ο Α
Δ Ρ Ε Ι Ο Ν Π Ο Π Α Ι Κ Α Ι Σ Τ Ε Ι Α Ν

Var. lect. Cum Boeckhio Montfauconi exemplum exprimimus, tabula aenea Passerii et plenius et accuratius illud quidem. Vs. 1 extr. ΤΟΠΩ Pass. || vs. 2 extr. ΤΑΠΛΟΙΑ om. Pass. Must. | vs. 3 extr. ΟΙΑΚΑΠ om. Pass. | vs. 5 init. ΠΟΛΙΝΑΝΔΣΟΣ Pass., ΑΠΟΛΛΙΝΙΑΛΣΟΣ Montfaucon || vs. 6 init. ΠΤΟΜ Pass. | vs. 12 ΠΕΡΙΕΙΣ Λ Pass. || vs. 13 init. nihil nisi ΝΟΥΝΚΑΙΛΑΜΟΚΟΑ Pass., Montfauconus levi errore habet ΑΛΚΙΗΟΥΝ vs. 14 Pass. nihil nisi in fine Α---ΜΙΣΤ.

[- - - - - - προβούλοις καὶ προ]δίκοις διὰ τὸ πολ....... ....
κινδυνεύσας μετὰ πλοια[ρίων .... μικρ]ῶν ἀφείλετο μὲν τὰ πλοῖα
κα[ὶ ....., πολλοὺς | δὲ τῶν πολεμ]ίων διαφθείρας, τῷ πλήθει νικαθεὶ[ς
ἐτελεύτασεν .... κατ]ὰ πόλιν ἄλσος ὡς κάλλιστον, εἴ κα [προ-
βούλοις | καὶ προδίκοις τῳ ἐπτουμένοις ἁρμόζειν φαίνηται, καὶ γ.......
.. .. πολεμ[ή]σαντας ὡς κάλλιστα κα[ὶ κ]αθ᾽ ἕκαστ[α ......
ἀρίστους ἄνδρ]ας γενομένους, ὡς ἥρω τιμὴν τόν τε [ναύαρχον καὶ | τοὺς

στρατιώτας ......]οφόρων δυώδεκα ἑκατέρων τῶν με[ρῶν ....
...]η, πᾶσαν διδόντος αὐταῖς τοῦ τα[μία .... τοῖς ἑ]καστάκι
προβούλοις καὶ προδίκοι[ς ....]ν ἀμφίπολόν τε καθάπερ καὶ
εἰς ἄλ[λα ἱερὰ .... κα]ὶ εἰς Ἀλκίνουν καὶ Δαμοκ[ρ]ά[τη .....
....]δρεῖον [δ]ο[ῦν]αι καὶ στε[φ]αν[ῶ]σαι ...
.....].

Honores nauarchi, qui fortiter pugnans mortem oppetierat, hic haberi viderunt editores. Neque vero contra nescio quam aliam civitatem bellum gestum hic indicari, sed contra praedones existimaverim maxime propter vs. 3, ubi *ἀφείλετο τὰ πλοῖα* vix aliter intelligi potest ac de navibus quibusdam onerariis civium Corcyraeorum, quas ab illis captas nauarchus pugnando recuperaverit. Eiusmodi rerum gestarum mentio frequens est in titulis Graecis maxime tertii a. Chr. n. saeculi ad finem vergentis, cui etiam hunc titulum vindicaverim. Nam litterarum formae, quae sane (maxime Z vs. 6, v. adn. ad n. 692) multo recentiorem aetatem indicare videntur, nullam habent fidem. Paucis locis (vs. 2. 9. 14) paullo plura supplere ausus sum quam priores editores; vice versa sub finem tituli nonnulla a Mustoxyde sollerter excogitata tamen recipere nolui, quia nimis incerta existimo.

---

684 Marmor fractum ab omnibus partibus praeter superiorem, ubi ante versum primum vacuum spatium sex fere digitorum latitudine est, duplici linea ab inscriptione separatum. Inventus lapis in Palaeopoli Corcyraeorum et translatus in collectionem Woodhousii. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 183 n. IV (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 538 n. 1; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 88 n. 3197).

ΣΤΟΝΤΡΟΠΟΝΚΑΙΤΟΝΑΛ
ΑΙΩΙΦΡΟΥΡΙΟΥΥΠΑΛΛΩΝ
ΜΕΝΑΝΑΥΤΟΤΑΜΠΟΛ
ΥΣΑΥΤΟΣΑΥΤΟΝΕΠ
ΔΥΝΟΥΣΟΙΠΡΟΔΗΛ
ΣΕΓΕΝΗΘΗΠΡΟ

......ς τὸν τρόπον καὶ τὸν ἄλ[λον .... τοῦ ἐπὶ τῷ ...
.]αιῳ φρουρίου ὑπ' ἄλλων .... κομισα]μέναν αὐτὸ τὰμ πόλ[ιν ..
... . ἐπιδο]ὺς αὐτοσαυτὸν ἐπ[ὶ .... κιν]δύνους οἱ προ-
δηλ[ούμενοι ....|.........]ς ἐγενήθη προ.......

Titulus similis argumenti ac n. 693. Cur tamen eiusdem tabulae fragmentum putemus, quae est Blassii coniectura, non video satis idoneam causam. Recepi Blassii supplementa praeter vs. 5, ubi is [*κιν*]*δύνους, οἱ προδηλ*.[*οι*]. Sed videtur hic potius *ὁ προδηλούμενος* hominem antea commemoratum significare.

---

685 Tabula ahenea, quae supra aëtoma habet, infra quandam quasi plinthum, in qua scripti sunt postremi duo versus. Corcyrae olim in collectione Francisci Prossalendi, unde postea Athenas translata est. Edd. Mustoxydis Illustr. Corcyr. I p. 188; Dodwell Itin. T. II p. 503 (Boeckh C. I. G. 1844); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 194 n. IX; accuratius Pittakis Eph. 3703 (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 34 n. 29. ed. 2 p. 56 n. 90; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 91 n. 3203).

ΕΔΟΞΕΤΑΙΑΛΙΑΙΠΡΟ
ΞΕΝΟΝΕΙΜΕΝΤΑΣ
ΠΟΛΙΟΣΤΩΓΚΟΡΚΥ
ΡΑΙΩΝΦΙΛΙΣΤΙΩΝΑ
ΘΕΥΔΩΡΟΥΛΟΚΡΟΝΑΥ
ΤΟΓΚΑΙΕΚΓΟΝΟΥΣΕΙ
ΜΕΝΔΕΑΥΤΩΙΓΑΣ
ΚΑΙΟΙΚΙΑΣΕΓΚΤΑΣΙΝ
ΚΑΙΤΑΛΛΑΤΙΜΙΑΟ
ΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ
ΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡ
ΓΕΤΑΙΣ[Γ]ΕΓΡΑΠΤΑΙ
ΤΑΝΔΕΠΡΟΞΕΝΙΑΝ
ΓΡΑΨΑΝΤΑΣΕΙΣΧΑΛ
ΚΩΜΑΑΝΑΘΕΜΕΝΟ
ΠΕΙΚΑΔΟΚΗΠΡΟΒΟΥ
ΛΟΙΣΚΑΙΠΡΟΔΙΚΟΙΣ
ΚΑΛΩΣΕΧΕΙΝΤΟΝ
ΔΕΤΑΜΙΑΝΔΟΜΕΝΤΟ
ΓͰ.ΟΜΕΝΟΝΑΝΑΛΩΜΑ

ΦΙΛΙΣΤΙΩΝΑΘΕΥ
ΔΩ[ΡΟ]ΥΛ[Ο]ΚΡΟΝ

Expressi Pittakis apographum, intra cancellos additis iis litteris, quas is non iam invenit in tabula. Sed vs. 8, ubi ille ΟΚΙΑΣ exhibet pro antiquiorum exemplarium lectione ΟΙΚΙΑΣ, eum secutus non sum. Etenim typothetae, non antiqui sculptoris errorem hunc esse inde apparet, quod Pittakis in adnotatione, ubi discrimina inter ipsum aes et Boeckhii editionem intercedentia singillatim enumerat, huius loci mentionem non facit.

Ἔδοξε τᾷ ἁλίᾳ, πρόξενον εἶμεν τᾶς πόλιος τῶγ Κορκυραίων Φιλι-
στίωνα Θευδώρου Λοκρὸν αὐτὸγ καὶ ἐκγόνους. εἶμεν δὲ αὐτῷ γᾶς | καὶ
οἰκίας ἔγκτασιν καὶ τἆλλα τίμια, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ
εὐερ|γέταις γέγραπται. | τὰν δὲ προξενίαν | γραψαντας εἰς χάλκωμα
ἀναθέμεν ὅπει κα δοκῇ προβούλοις καὶ προδίκοις καλῶς ἔχειν· τὸν
δὲ ταμίαν δόμεν τὸ | γ[εν]όμενον ἀνάλωμα.
Φιλιστίωνα Θευ|δώρου Λοκρόν.

Decreta honoraria n. 685—688, ut a n. 682 magno temporum hiatu distinentur, sic inter se aetate supparia esse apparet. Quae quod Boeckhius reiecta Mustoxydis usque ad finem quinti a. Chr. n. saeculi ascendentis opinione circa Ol. 140 (a. 220 a. Chr.) exarata iudicavit, non videtur quidem nimium a vero aberrasse, sed nescio an etiam aliquot decenniis recentiora habenda sint. Etenim eis quidem, quarum litteraturam accurate cognitam habeamus (n. 686. 687), egregia hoc nomine intercedit similitudo cum titulo n. 689, quem anno 182 a. Chr. incisum constat, ac si omnino quicquam discriminis statui licet, ille his paullo antiquior potius videtur quam recentior. Adde quod proxeni pater n. 686, 2. 17 Attalus vocatur, quod nomen civem Ambraciotam gessisse vix ante Attali I regnum (a. 241—197 a. Chr.) probabile est, ut filii aetas ea, qua a Corcyraeis hospitem publicum ascitum credibile sit, non possit non in secundum a. Chr. n. saeculum incidere. Etiam iota mutum in coniunctivis omissum (n. 685, 16. 688, 13) huic aetati melius convenit (cf. adn. ad n. 692).

Qui inter hos titulos intercedat temporum ordo, definire lubricum est. Nam antiquiori litterae Ξ formae, quam una habet tabula n. 685 (vs. 1. 2. 11), ac ne haec quidem constanter (vs. 13 Ξ est), propterea nihil tribuendum est, quia iam plus quam saeculi spatio antiquius decretum n. 682 simpliciorem Ξ habet. Maioris momenti est, quod unus titulus n. 688, 14 prodicis et probulis adiungit praetores (*στρατηγούς*), quum

n. 682 in illis duobus modo magistratibus commemorandis cum n. 685. 686. 687 consentiat, unde haud absurde colligas, illum horum omnium titulorum recentissimum esse.

Philistio, cui hic proxeniae honos tribuitur, ex Locrorum Epizephyriorum civitate oriundus fuisse videtur, cum quia nomen Φιλιστίων maxime in Sicilia et Italia meridionali frequens est, tum quia Locri Ozolae et Opuntii non solent in originis significatione solum gentis vocabulum omisso civitatis nomine usurpare.

686 Tabula ahenea inventa Corcyrae, delata in museum Britannicum. Edd. Dodwell Itin. p. 505 (Boeckh C. I. G. 1843); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 191 n. VII, cf. Roehl Sched. epigr. p. 6; omnium accuratissime C. T. Newton *Greek inscriptions in the British Museum* II p. 31 n. CLXVII tab. II fig. 2, cuius exemplum exprimimus (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 90 n. 3202).

ΕΔΟΞΕΤΑΙΑΛΙΑΙΠΡΟΞΕ
ΝΟΝΕΙΜΕΝΠΑΥΣΑΝΙΑΝΑΤ
ΤΑΛΟΥΑΜΒΡΑΚΙΩΤΑΝ
ΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΩΝΚΟΡΚΥΡΑΙ
ΩΝΑΥΤΟΝΚΑΙΕΓΓΟΝΟΥΣ
ΕΙΜΕΝΔΕΑΥΤΟΙΣΚΑΙΤΑ
ΑΛΛΑΤΙΜΙΑΟΣΑΚΑ
ΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣ
ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΓΕΓΡΑ
ΠΤΑΙΤΑΝΔΕΠΡΟΞΕΝΙ
ΑΝΠΡΟΒΟΥΛΟΥΣΚΑΙΠΡΟ
ΔΙΚΟΥΣΓΡΑΨΑΝΤΑΣΕΙΣ
ΧΑΛΚΩΜΑΑΝΑΘΕΜΕΝ
ΤΟΝΔΕΤΑΜΙΑΝΔΟΜΕΝ
ΤΟΓΕΝΟΜΕΝΟΝΑΝΑΛΩ
ΜΑ

ΠΑΥΣΑΝΙΑΝΑΤΤΑΛΟΥ
ΑΜΒΡΑΚΙΩΤΑΝ

Ἔδοξε τᾷ ἁλίᾳ, προξε νον εἶμεν Παυσανίαν Ἀττάλου Ἀμβρακιώταν τᾶς πόλιος τῶν Κορκυραί|ων αὐτὸν καὶ ἐγγόνους· | εἶμεν δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ ἄλλα τίμια, ὅσα καὶ τ[οῖς] ἄλλοις προξένοις [καὶ] | εὐεργέταις γέγ[ραπ]ται. τὰν δὲ προξενί αν προβούλους καὶ προ|δίκους γράψαντας εἰς χάλκωμα ἀναθέμεν, τὸν δὲ ταμίαν δόμεν | τὸ γενόμενον ἀνάλωμα. Παυσανίαν Ἀττάλου Ἀμβρακιώταν.

Cf. quae adnotavi ad n. 685.

687 Stela exigua ahenea infra paullo latior quam supra, fracta ab inferiore parte. Planicies, quae scripturam habet, utrimque continetur duabus antis, quae epistylium et aëtoma sustinent, cuius summa pars periit. Tota stela a. 0,142, l. 0,122, planicies inscripta lata a superiore parte 0,95, ab inferiore 0,98. Litterae accurate incisae. Corcyra tabula translata est Venetias in museum Nanianum, unde in Correrianum (hodie *museo civico*) pervenit. Ed. Biagius Descr. Ath. p. 305 et in epistula ad Marinium, quae est in Guattani Monum. ined. p. LXX. Aliud apographum, a clerico quodam Graeco acceptum, ed. St.-Sauveur Itin. T. I p. III cum tabula aeri incisa (Mustoxydis Illustr. Corcyr. I p. 201). Ex his exemplis et apographo, quod a Webero negotiatore Veneto acceperat, ed. Boeckh C. I. G. 1842 (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 192 n. VIII; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 90 n. 3201). Anno 1896 exscripsit M. Fränkel, cuius exemplum exprimimus.

ΕΔΟΞΕΤΑΙΑΛΙΑΙΠΡΟΞΕ
ΝΟΥΣΕΙΜΕΝΤΑΣΠΟΛΙΟΣ
ΤΩΝΚΟΡΚΥΡΑΙΩΝΛΥΚΙΣΚΟΝ
ΚΑΙΕΧΕΣΘΕΝΗΔΗΜΟΠΕΙ
ΘΟΥΣΠΡΙΗΝΙΣΥΠΑ·ΡΧΕΙΝΤΕ
ΑΥΤΟΙΣΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΓΑΣ
ΚΑΙΟΙΚΙΑΣΕΓΚΤΑΣΙΝΚΑΙ
ΤΑΑΛΛΑΤΙΜΙΑΟΣΑΚΑΙ
ΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣ
ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΥΠΑΡΧΟΝ
ΑΡΑΚΟΡΚΥΡΑΙΟΙΣΤΑΝ
ΙΑΝΕΚΓΡΑΨΑΝ
ΑΘΕ

Ἔδοξε τᾷ ἁλίᾳ, προξένους εἶμεν τᾶς πόλιος τῶν Κορκυραίων Λυκίσκον | καὶ Ἐχεσθένη Δημοπείθους Πριην(ε)ῖς, ὑπάρχειν τε αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτασιν καὶ | τὰ ἄλλα τίμια, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις ὑπάρχον[τι π]αρὰ Κορκυραίοις. τὰν [δὲ προξεν]ίαν ἐκγράψαν[τας εἰς χάλκωμα ἀνα]θέ[μεν - - - - - - - -].

Cf. quae adnotavi ad n. 685.

688 Tabula ahenea, quae habet a superiore parte aëtoma, ab inferiore quandam quasi plinthum, in qua postremi duo versus scripti sunt, inventa in Palaeopoli Corcyrae; fuit apud Victorium Gangadi Corcyraeum, postea Athenas translata est. Edd. Polycarpus Bulgari in folio singulari Venetiis a. 1786 cum interpretatione Italica; Biagius in epistula ad Marinium expressa in Guattani Monum. inedd. a. 1787 p. LXVIII sqq. Ex apographo, quod a clerico quodam Graeco acceperat, St.-Sauveur Itin. T. I p. 112 sqq.; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 196 sqq.; Dodwell Itin. T. II p. 238; Kendrick *Ionian islands*, Londini 1822 p. 238; Müller *Reise durch Griechenland und die ionischen Inseln*, Lipsiae 1822 (Rose Inscr. Graec. p. 280 sqq.; Boeckh C. I. G. 1841 cum Add. p. 986); Pittakis Eph. 3704 (Franz Elementa epigr. Graec. p. 217 n. 80); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 196 n. X (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 90 n. 3200).

ΕΔΟΞΕΤΑΙΑΛΙΑΙΠΡΟ
ΞΕΝΟΝΕΙΜΕΝΒΟΙΣΚΟΝ
ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣΔΩΔΩ
ΝΑΙΟΝΑΥΤΟΝΚΑΙΕΚΓΟ
ΝΟΥΣΕΙΜΕΝΔΕΑΥΤΟΙΣ
ΓΑΣΚΑΙΟΙΚΙΑΣΕΓΚΤΑ
ΣΙΝΚΑΙΤΑΑΛΛΑΤΙΜΙ
ΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ
ΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΙΕΥΕΡΓΕ
ΤΑΙΣΤΑΝΔ¯ΠΡΟΞΕΝΙ
ΑΝΓΡΑΨΑΝΤΑΣΕΙΣΧΑΛ
ΚΩΜΑΑ ΕΜΕΝΟΠΕΙ
ΚΑΔΟΚΗΠΡΟΒΟΥΛΟΙΣΠΡΟ
ΔΙΚΟΙΣΣΤΡΑΤΗΓΟΙΣΚΑ
ΛΩΣΕΧΕΙΝΤΟΝΔΕΤΑΜΙ
ΑΝΔΕΜΕΝΤΟΓΕΝΟΜΕΝΟΝ
ΑΝΑΛΩΜΑ ΚΟΡΚΥΡΑ

ΒΟΙΣΚΟΝΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ
ΔΩΔΩΝΑΙΟΝ

Vs. 17 ΚΟΡΚΥΡΑ recentiore demum aetate additum esse, id quod iam Boeckhius coniecerat, testatur Mustoxydis.

Ἔδοξε τᾷ ἁλίᾳ, πρό|ξενον εἶμεν Βοΐσκον | Λυκόφρονος Δωδω|ναῖον αὐτὸν καὶ ἐκγόνους· εἶμεν δὲ αὐτοῖς γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτα|σιν καὶ τὰ ἄλλα τίμια, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις | προξένοις καὶ εὐεργέ|ταις. τὰν δ[ὲ] προ-ξενί|αν γράψαντας εἰς χάλκωμα ἀ[νθ]έμεν ὅπει | κα δοκῇ προβούλοις, προ|δίκοις, στρατηγοῖς κα|λῶς ἔχειν. τὸν δε ταμί|αν δ[ό]μεν τὸ γενόμενον ἀνάλωμα.

Βοΐσκον Λυκόφρονος | Δωδωναῖον.

Cf. quae adnotavi ad n. 685.

2. ALIAE LITTERAE PVBLICAE.

689 Lapis inventus anno 1812 a militibus Francogallis inter rudera antiqui Corcyraeorum oppidi, cum munitionum exstruendarum causa solum foderent. Lapis periisse videtur, sed apographum transmissum est Mustoxydi, qui edidit *Delle cose Corciresi* p. 208 n. XIII (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 540 n. 3 cum tabula n. 1; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 92 n. 3205).

[Στραταγο]ῦντος Θεσσαλῶν | [μὲν Ἱππο]λόχου τοῦ Ἀλεξίππου [τὸ δεύτ]ερον Λαρισαίου, μηνὸς | [ὡς Θε]σσαλοὶ ἄγοντι Θεμιστίου | [ἁμέρ]ᾳ τριακάδι, Περραιβῶν δὲ στρα[ταγο]ῦντος Δημητρίου τοῦ Δημαινέ[του Γ]ον-νέως, μηνὸς καθὼς Περραιβοὶ [ἄγον]τι Δίου ἁμέρᾳ τριακάδι, ἐπιτρο-[πὰν] δόντων Μονδαιέων καὶ Ἀζωρι[αστᾶ]ν, μναμονεύοντος Λυσάνο[ρος τοῦ] Φιντύλου Ἀπολλωνιάτα κα[ὶ | συν]δικαστᾶν Ξενοφάντου τοῦ | [Δα]-μέα Κορκυραίου, Κλεοστράτο[υ | τοῦ] Δαμάρχου Δυρραχίνου, ἐκρίναμ[εν ἐλθ]όντες ἐπὶ τὰν χώραν, περιαγησα[μένων] ἑκατέρων, ὅρους εἶμεν Μον[-δαιεῦσ]ι καὶ Ἀζωριασταῖς ἀπὸ τ[.. ....], εἶτ᾽ αὖ Μονδαιέων μὲ[ν εἶμεν ...., Ἀζω]ριαστᾶν [δὲ ....].

Arbitrium inter duos Graeciae septentrionalis populos de finibus agrorum litigantes, datum illud quidem anno Ol. 149, 3 (a. 182 a. Chr.), id quod Wachsmuthius primus perspexit, suppleto praetoris Thessalorum nomine ex Eusebii versione Armeniaca (I p. 245, 7 ed. Schoene), ubi quinto decimo loco, qui in illum annum incidit, recensetur Hippolochus Alexippi f. Larisaeus. Ad hunc iam ante Wachsmuthium Mustoxydis et Letronnius retulerunt nummos Thessalicos ap. Mionnet Suppl. III p. 262 n. 4 (*Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 5 n. 57—59) cum inscriptione ΙΠΠΟΛΟΧΟ. Eundem hominem anno 191 a. Chr. Scotusae cum praesidio Larisaeorum, cui ibi praeerat, a Romanis captum esse (Livius XXXVI, 9, 4. 14) iam Niebuhrius monuerat. Denique archonte Delphis Praxia, a. 178 a. Chr., eum hieromnemonem Thessalorum fuisse didicimus ex decreto Amphictionum, quod edidit P. Foucart *Bull. de corr. Hell.* VII (1883) p. 427 n. VI vs. 3 sqq.: Θεσσαλῶν Ἱπ|πολόχωι Ἀλεξίππου, Πολυξένωι Θρασίππου | Λαρισαίοις. Ex civitatibus litigantibus cum Azorum Perrhaebiae esse constet (v. E. Oberhummer ap. Pauly-Wissowa *Realencykl.* II, 2 p. 2645), sequitur ut Mondaea Thessalorum sit, quia utriusque gentis summus magistratus praescribitur. Utrumque vero oppidum maxime ad septentriones ad ipsa Macedoniae confinia situm fuisse videtur. Et Mondaeensium quidem antea plane ignotorum alteram mentionem indicavit B. Latyschew *Mitth. des arch. Inst. in Athen* VII (1883) p. 381 in catalogo proxenorum Delphicorum *Bull. de corr. Hell.* VII p. 185 sqq., ubi Haussoullierus ΕΝΚΟΝΔΑΙΑΙ quidem exhibet, sed definite testatur litteram Κ incertam esse. Tertia accessit in lamina Dodonaea a Blassio huc relata, quae incipit a verbis ἐπικοινᾶται Μον[δ]αιατᾶν τὸ κοινόν (v. indicem huius voluminis).

Quot arbitri fuerint, ambigi potest. Wachsmuthius duos statuit, alterum Corcyraeum, alterum Dyrrhachinum; in eadem sententia videtur Blassius esse, quippe qui μναμονεύοντος de magistratu publico intellegat, provocans ad Sylloges meae p. 12 not. 4. Sed quid Apolloniatarum civitati eiusque magistratibus cum hac lite? Quare mihi praestare videtur, tresviros arbitros intellegere, ex quibus, qui toti negotio praeest, μνάμων, reliqui duo eius collegae iudices (συνδικασταί) vocantur. Sane μνάμονος nomen sic alibi non reperitur; sed si quis propterea malit μνάμονα scribam arbitrorum intellegere, is nominum ordine refutetur.

In supplementis quid Mustoxydi, Wachsmuthio, Blassio debeatur, distinguere huius loci non est; sed indicandum est, vs. 10. 17. 19 me ab eorum omnium ratione discessisse in restituenda ethnici forma, quae est Ἀζωριασταί. Haec vs. 17 totidem litteris scripta exstat; nam quod edi-

tores Ἀζωρίας ταῖς scribunt, id sententiam et structuram enuntiati pervertit; idem in vs. 19 cadit. Neque quicquam mirum est in illa ethnici derivatione; plane gemina forma finitimi oppidi Dii incolae Διέσται et Διάσται vocabantur (Herodian. ed. Lentz I, 78, 16), atque omnino multa Macedoniae vicinarumque regionum ethnica in -στής cadere, non modo ubi σ ad stirpem vocis primitivae pertinet (Ὀρέσται), sed etiam ubi non potest non ad suffixum referri, ut in Λυγκηστής a Λύγκος et in Κυρρέστης vel Κυρρήστης a Κύρρος derivato. Ex reliquis exemplis apud Herodianum Πιάσται ad Pontum Euxinum incolentes longius distant; Προνάσται vero Boeotiae omnino ficticii esse videntur, cum vox nihil nisi homines antea in terra habitantes significet. In ipsa Thessalia vero septentrionali situm erat Phacium oppidum (Bursian *Geogr. von Griechenland* I p. 53. 68), cuius in nummis ΦΑΚΙΑΣΤΩΝ legitur (*Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 40). Cf. etiam *Bull. de corr. Hell.* IV (1880) p. 101 n. 1, ubi est Ἐορδαῖος Κραννέστης, coniuncto regionis et oppidi nomine, ut Κρὴς Λύττιος aut Θετταλὸς Σκοτουσσαῖος.

---

690 Lapis inventus anno 1812 a militibus Gallis inter rudera antiquae urbis Corcyraeorum, cum munitionum exstruendarum causa foderent, translatus in collectionem Gangadi. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 207 n. XII (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 539 n. 2; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 91 n. 3204).

ΘΑΜΑΝΩΝΠΕΡΙ
ΚΑΤΑΒΑΝΤΩΝΤΑΙΠΕ
ΕΙΣΟΜΟ^{ΛΟ}ΓΟΝΚΑΙΑΠΟΤΑΣ
ΕΦΑΝΟΡΙΖΕΙΝΤΑΣΚΩΜΑΣ
ΒΟΛΑΛΙΘΩΝΚΑΙΙΕΡΟΝΠΟΣΕΙΔΑ
ΤΟΟΤΙΠΟΣΕΙΔΑΝΟΣΕΣΤΙΠΡΙΖ
ΑΤΟΝΒΟΥΝΟΝΑΝΩΚΑΘΩΣ
ΚΑΘΑΚΡΟΝΕΠΙΤΟΝΜΕ
ΤΕΡΜΟΝΑΕΙΜΕΝ

Litteraturam tituli eandem esse ac n. 689 testatur Mustoxydis. Vs. 3 litterae ΛΟ errore lapicidae omissae ac postea supra versum additae sunt.

[------ Ἀ]θαμάνων περὶ ......|...... καταβάντων τᾶ περι...
.... εἰς ὁμόλογον καὶ ἀπὸ τᾶς .... ἔφαν ὁρί-
ζειν τὰς κώμας [..........|....... περι]βολὰ λίθων καὶ ἱερὸν Πο-
σειδᾶ[νος ....|.........]το ὅτι Ποσειδᾶνός ἐστι πριζ[.....|....
ἀν]ὰ τὸν βουνὸν ἄνω καθὼς ....|...... καθ᾽ ἄκρον ἐπὶ τὸν με..
.... τέρμονα εἶμει ....

Et argumentum et aetas huius tituli non multum discrepat a n. 689. A priorum editorum lectionibus paucis modo locis discessi; vs. 4 illi ἐφ᾽ ἂν legunt, mihi ἔφαν tertia pluralis numeri persona de sententia ab arbitris pronuntiata usurpari videtur. Vs. 5 dubitans sane [περι]βολά scripsi sumens hoc maceriam, qua locus sacer cingebatur, significare; qua vi sane Attice περίβολος potius dicitur. Vs. 6 init. τό Must. Wachsm. Blass. Sed mihi verisimilius est tertiae personae medii in -ντο cadentis terminationem hic exstare. In eiusdem versus fine πρίζ[ειν] Must. Wachsm. sententia obscura; quare malui supplendi conatu abstinere cum Blassio, qui haud inepte adnotat, fortasse hic aut nomen proprium aut aliquam verbi [ὁ]ρίζ[ειν] formam scriptam fuisse.

---

691. 692 Lapis Corcyra Veronam in museum lapidarium (n. 34) translatus. Ed. Scipio Maffei Mus. Veron. p. XI sq. cum notis, priore parte (n. 691) aeri incisa Venturi *Guida al Mus. Ver.* T. I p. 114 sqq. (Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 70 sqq.; Boeckh C. I. G. 1838; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 86 n. 3195). Contulit B. Keil et emendatiores haud paucorum locorum lectiones publici iuris fecit *Mitth. des arch. Inst. in Athen* XX (1895) p. 434 sq. not. 1. Ectypum chartaceum misit M. Fränkel, ex quo litterarum formas in antiquioribus editionibus non accurate expressas repraesentavi.

[*Textum vide pag. 152.*]

Litterae tituli n. 691 multo minores (a. 0,007—0,009) quam n. 692 (a. 0,013—0,015). Illae nonnunquam lineas obliquas introrsus flexas habent (Ѧ Ʌ Ѫ ≮), sed ea curvatura neque constanter usurpatur et ubi usu venit lenissima est, ut satius visum sit eam typis non imitari. Drachmae signum, quod apud priores editores Ͱ est, ex ectypo dispicitur superiorem lineam modo plane horizontalem habere (Ͱ), modo paullulum inclinatam sed ubique multo minus quam inferiorem. Titulus n. 692 multo recentiorem litteraturam habet, id quod praeter nonnullarum litterarum formam (illic ΜΠΣΩ, hic ΜΠΣΩ) maxime inde apparet, quod hic lineae rectae fines cuneatim dilatatos habent hunc in modum:

ΕΞΗΚΜΠΣΤΤ

Quae scribendi consuetudo in Euchiris Eubulidisque Atheniensium statuariorum signaturis aliisque aetate supparum artificum titulis observatur (cf. E. Loewy *Inschriften griech. Bildhauer* p. 165 n. 224 sqq.). In titulo n. 691 praeter nonnulla, quae in ectypo non satis distincte dispiciuntur, Keilii lectiones omnes ectypi fide confirmantur (vs. 4. 8. 10. 12). Nonnunquam etiam paullo plura quam ille legerat agnoscere licuit: vs. 5 ΠΟΛ...ΘΙΔΑ Keil, qui monet etiam quattuor litteras inter Λ et Θ suppleri posse. ΠΟ/ ⟨..ΘΙΔΑ distincte agnosco in ectypo. Contra quas vs. 12 dispicere mihi visus sum reliquias incertas esse moneo. Denique nonnullis locis, quos Keilius non attigit, aut plura aut veriora, quam Maffeius et Venturius habent, in ectypo legi: Vs. 6 ΦΙΛΟΓΕΝΕΙ; vs. 11 litterae ΚΕΩΓ, quae ab antiquioribus apographis omissae sunt, perquam distincte dispiciuntur in ectypo, cum initialis littera insequentis nominis ΓΛΑΥΚΩΙ aegre agnoscatur; sed spatium ei sufficere certum est. Denique vs. 15 init. litterae ΛΑΙ ex ectypo accesserunt.

Tituli n. 692 unam modo litteram attigit Keilius monens vs. 4 ΝΑΩ, non ΝΑΟ in lapide esse. Ectypum fines versuum 1—9 non integros continet, ut hic nihil nisi ΝΑ(agnoscatur. Quod contra initio versuum 2. 4. 9 nonnullas litteras ex ectypo addere, vs. 3 ΔΙΚΑΝ pro ΑΙΚΑΝ ex eodem emendare licuit.

691 ......ας ἀγωγᾶς· Ͱ. ἀγωγαὶ ἑκατὸμ Μεν[...... ....
Δαμ]ατρίωι τοῦ ἀπορθώματος ἐργασίας· Η...|........ ποὶ τὸμ Μη-
τροδώρου τοῖχον ἐργασίας· ↑↑↑.....|.........ς· ↑ΠͰͰ. μισθωτοῖς
πὸ τὸμ βωμόν· ΓΙΙΙΙΙ. ...αβαλε....|........ ἀγωγᾶς· ͰͰͰͰ. Πο-
λυ[μα]θίδᾳ χόου ἀγωγᾶς· ͰͰͰ......|...... Φιλογένει χόου ἀγωγᾶς·
ΓͰͰͰ. Σιμίαι πεδα[..... .... το]ῖς ἑπομένοις ταῖς ἁμάξαις· ↑↑ΓΙ.
Μελανθίωι .... Πολίτᾳ τοῦ ὄφιος ἐργασίας· ΗͰ. κασσιτέρου
[.....|.... ἐς] τὸν ὄφιν χαλκοῦ τάλαντον ἡμιτάλαντον δέκα [μναῖ ...
......]↑ͰͰ. μέταλλα· ↑↑↑Γ. χαλκοῦ ἐς τὸν ὄφιν ....μα· Ͱ.
γόμφων χαλκέων Γλαύκῳ μναῖ δεκαπέντε ....ρου δύο .ν..μα·
ͰͰ. ἐς τὸμ βωμὸν νίτρου· Ι[...... ... Μελ]ανθίῳ· Ͱ. [κεφαλαιον
ἀναλώμα]τος· ..Η↑↑↑..ͰͰͰΙΙΙΙΙ-ΤCC. ....λαι, [ἐπεσ]όφευε Ἐπί-
τυχος· ΗΗΗΗ↑ΓͰͰͰΙΙΙΙ-.

Hunc recensum pecuniarum in opere aliquo atque in templo quidem faciendo consumptarum esse viderunt Maffeius et Boeckhius, atque ille quidem ex serpentis mentione (vs. 8. 9. 10) admodum probabiliter coniecit, Aesculapii delubrum significari eiusque dei nomen n. 692, 17 restituendum esse. De aetate Boeckhius et Blassius non ab omni parte recte indicaverunt, quia utriusque tituli causam coniunctam existimabant, cum ectypo inspecto statim appareat, eorum origines plus quam saeculi intervallo distineri. Atque hunc antiquiorem quidem ad ipsa saeculi a. Chr. n. tertii

(691)
ΑΣΑΓΩΓΑΣ:Ρ:ΑΓΩΓΑΙΕΚΑΤΟΜΜΕΝ
ΑΤΡΙΩΙΤΟΥΑΠΟΡΘΩΜΑΤΟΣΕΡΓΑΣΙΑΣ:Η
ΠΟΙΤΟΜΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥΤΟΙΧΟΝΕΡΓΑΣΙΑΣ:↑↑↑
Σ:↑ΠΡΡ:ΜΙΣΘΩΤΟΙΣΠΟΤΟΜΒΩΜΟΝ:ΠΙΙΙΙΙ: ΑΒΑΛΕ
ΑΓΩΓΑΣ:ΡΡΡΡΠΟΛ\..ΘΙΔΑΙΧΟΟΥΑΓΩΓΑΣ:ΡΡΡ
ΦΙΛΟΓΕΝΕΙΧΟΟΥΑΓΩΓΑΣ:ΠΡΡΡ:ΣΙΜΙΑΙΠΕΔΑ
ΙΣΕΠΟΜΕΝΟΙΣΤΑΙΣΑΜΑΞΑΙΣ:↑↑ΠΙ:ΜΕΛΑΝΘΙΩΙ
ΠΟΛΙΤΑΙΤΟΥΟΦΙΟΣΕΡΓΑΣΙΑΣ:ΗΡ:ΚΑΣΣΙΤΕΡΟΥ *vacat*
ΤΟΝΟΦΙΝΧΑΛΚΟΥΤΑΛΑΝΤΟΝΗΜΙΤΑΛΑΝΤΟΝΔΕΚΑ
↑ΡΡ:ΜΕΤΑΛΛΑ:↑↑↑Π:ΧΑΛΚΟΥΕΣΤΟΝΟΦΙΝ
ΜΑ:Ρ:ΓΟΜΦΩΝΧΑΛΚΕΩΓΓΛΑΥΚΩΙΜΝΑΙΔΕΚΑΠΕΝΤΕ
ΡΟΥΔΥΟ.Ν..ΙΜΑ:ΡΡ:ΕΣΤΟΜΒΩΜΟΝΝΙΤΡΟΥ:Ι
ΑΝΘΙΩΙ:Ρ *vacat*
ΤΟΣ..Η↑↑↑..ΡΡΡΙΙΙΙΙ-ΤCC *vacat*
ΛΑΙ....ΟΦΕΥΕΕΠΙΤΥΧΟΣ:ΗΗΗΗ↑ΠΡΡΡΙΙΙΙ-

vacuum spatium duorum fere versuum

(692)
ΟΙΔΙΚΑΣΤΑΙΚΑΙΚΟΙΝΟΙΕΥΔΟΚΟΥ
ΣΚΑΙΥΠΕΡΤΑΝΠΟΛΙΝΤΩΝΣΥΝ
ΝΔΙΚΑΝΕΙΜΕΝΑΠΟΔΙΚΟΝ *vacat*
ΑΤΟΣΤΑΣΣΤΕΓΑΣΤΟΥΝΑΩ
ΒΛΑΠΤΗΤΟΡΥΜΑΤΟΝΤΟΙΧΟ.Ν
ΟΣΕΠΙΣΚΕΑΖΕΙΝΤΑΝΠΟΛΙΝ
ΝΑΛΩΜΑΤΩΝΑΝΥΠΟΔΙΚΟΝ
ΤΗΡΙΩΝΑΠΕΡΙΤΑΝΚΟΡΧΥΡΕ
.ΣΑΝΕΚΤΑΣΟΙΚΙΑΣΕΙΣΤΟΝΑ
ΡΥΜΑΤΟΣΤΟΥΡΕΟΝΤΟΣΑΠΟ
ΙΤΟΝΑΩΡΙΟΝΣΤΡΕΨΑΙΔΕ
ΑΣΣΚΕΟΘΗΚΑΣΤΑΜΠΟΛΙΝ
ΕΜΒΑΛΕΙΝΔΕΚΑΙΕΙΣΕ
Η.ΡΑΟΒΕΛΙΣΚΟΝΟΡΘΟΝΟΠΩΣ
ΗΑΝΑΓΡΑΦΗΤΩΕΙΣΣΤΑ
ΤΟΝΤΟΙΧΟΝΕΝΤΩΙΔΑ
ΘΗΕΙΣΤΟΙΕΡΟΝΤΟΥΑ
ΟΣΤΑΝΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ
ΝΑΓΡΑΦΗΑΥΤΑΑΕΠΙ
/// ΤΙΕΣΤΙΕΠΙΤΙΜΙ
ΕΡΟΙ

initia referre non dubito, siquidem litteraturam habet illo antiquissimo quidem hospitii publici decreto n. 682 paullo recentiorem, sed reliquis omnibus eiusdem generis monumentis (n. 685—688) manifesto longe antiquiorem. Supplementa pleraque Boeckhii sunt. Vs. 5 Πολυ[μα]θίδα restitui, cum Boeckhius probante Blassio ΓΟ pro IIC perperam lectum existimans ad numerorum notas retulisset, nomen vero [Ἀγα]θίδας fuisse statuisset. Vs. 15 [ἐπεσ]όφευε ingeniose Keilius allato Epictetae testamento C. I. G. 2448. In quo qui occurreret ἐπίσοφος, eum sane privatum curatorem esse, cui pecuniae relictae ab Epicteta administrandae mandarentur, sed videri nomen a publico quodam magistratu ad illum translatum esse.

692 [Τάδε ἔκριναν] οἱ δικασταὶ καὶ κοινοί, εὐδοκου[μένων αὐτοῖ]ς καὶ ὑπὲρ τὰν πόλιν τῶν συν[δίκων· τὰν μὲ]ν δίκαν εἶμεν ἀπόδικον [περὶ τοῦ .....]ατος τᾶς στέγας τοῦ ναυ||[ρίου· εἰ δέ κα] βλάπτη τὸ ῥύμα τὸν τοῖχον | [τοῦ .....ματ]ος, ἐπισκεάζειν τὰν πόλιν | [ἀπὸ τῶν αὐτᾶς] ἀναλωμάτων, ἀνυπόδικον [δὲ εἶμεν Σω]τηρίωνα περὶ τᾶν κορχυρε||[ᾶν τᾶν φερ]ο[υ]σᾶν ἐκ τᾶς οἰκίας εἰς τὸ ναύ[ριον καὶ τοῦ] ῥύματος τοῦ ῥέοντος ἀπὸ | [τᾶς στέγας ἐ]πὶ τὸ ναώριον. στρέψαι δὲ | [τὰν στέγαν τ]ᾶς σκεοθήκας τὰμ πόλιν | [καὶ ἐπισκευάσα]ι, ἐμβαλεῖν δὲ καὶ εἰς ἕ[καστον καλυπτ]ῆρα ὀβελίσκον ὀρθόν. ὅπως [δὲ ἁ κρίσις φανερὰ] ῇ, ἀναγραφήτω εἰς στ ε[λαν .... πρὸ]ς τὸν τοῖχον ἐν τῷ δα||[μοσίῳ ...... ἀνατ]εθῇ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀ[σκλαπιοῦ ..... καὶ ἁ]ναγραφῇ αὔτα ἁ ἐπί[κριτις ....]τι ἐστὶ ἐπιτίμι[ον .... ἱ]εροὶ ....

Arbitrium hic habemus quo lis inter hominem privatum, cuius nomen vs. 8 scriptum Σωτηρίων fuisse videtur, et civitatem Corcyraeorum diremta est. Habebat ille domum supra navalia ita sitam, ut ex ea aqua in mare defluere non posset nisi per ipsa navalia, et hoc ei antiquitus iuris fuisse videtur, ut aquam per navalia deduceret. Atqui cum id ipsis navalium aedificiis nocere videretur, civitas postulavit, ut ille damnum datum suis impensis resarciret. Qua in re duae diversae res in censum venisse videntur. Primum enim canalibus subterraneis ex domo aqua in navalia et per ea in mare derivabatur. Hae sunt κορχυρέαι vs. 8. Nam cum Hesychius γοργύρα· ὑπόνομος, δι' οὗ τὰ ὕδατα ὑπεξάγει habeat eaque significatio facile concilietur cum Herodoti loco III, 145, ubi vox de carcere subterraneo usurpatur, in tanta mediarum cum tenuibus et aspiratis per diversas Graeciae dialectos commutatarum copia non dissimile est veri, eadem vi Corcyraeos κορχυρέα usurpasse, praesertim cum in alia glossa Hesychius κορκόδρυα· ὑδρόρυα, ubi δ propter ipsam glossarum ordinem ad corruptelam referendum est (κορκορρόα· ὑδρορόα emendavit Lobeck Pathologiae prolegomena p. 271) tenuis pro media inveniatur. Deinde vero etiam aqua pluvia ex domus privatae altiore loco sitae tecto in na-

valia et potissimum in armamentarii (*τκευοθήκης*) tectum decidens nocere existimabatur. Namque de ea re dici vs. 10. 11 ex praepositionum discrimine colligo; nempe canales quidem (vs. 8. 9) *ἐκ τᾶς οἰκίας εἰς τὸ ναώριον* deducuntur, pluvia vero aqua *ἀπὸ τᾶς στέγας ἐπὶ τὸ ναώριον* decidit. De litis genere et ordine nihil accuratius cognoscitur, nisi non iudicium ordinarium hoc fuisse, siquidem *δικαττταί*, qui sane iudices ordinarii sunt, non soli iudicant, sed una cum eis *κοινοί*, id est arbitri a litigantibus electi (vs. 1). Apparet vero civitatem causa cecidisse; nam vs. 3 *τὰν δίκαν εἶμεν ἀπόδικον* sine dubio hoc significat, arbitros secundum reum sententiam pronuntiasse (*ἀποδικάσαι, ἀποψηφίσασθαι*). Quae summa totius arbitrii deinde singillatim ita explicatur, ut civitas navalium aedificia suis sumptibus sarcire iubeatur, Soterio vero (vs. 8—11) hoc onere plane liberetur. Qua in re arbitri non modo id secuti esse videntur, quod ille servitutem aquae deducendae antiquitus fundo navalium iniunctam probaverat, sed etiam, quod aqua parieti aedificii nocuerat, maxima ex parte ad culpam magistratuum, qui tectum non satis diligenter reficiendum curaverant, retulisse videntur arbitri; quo refero versus 11—14, quorum sane supplementa multo incertiora esse quam priorum me non fugit; *στρέψαι* de tegulis tecti tollendis et meliore ordine rursus ponendis (‘*umdecken*’) alio exemplo firmare non possum. Ceterum supplementa paene omnia mea sunt, quoniam ex prioribus editoribus nemo conexum sententiarum restituere conatus est, sed omnes pauca hic illic supplevisse contenti fuerunt. Vs. 4 init. 6 init. genetivum nominis in *-μα* cadentis, quod structuram, quae tectum sustineret, significabat, fuisse persuasum habeo; cogitavi de *ἀναλήμματος* aut *στηρίγματος*, sed neutrum ab omni parte placet.

Aetatem tituli indicant litterarum formae, quae ultra medium saeculum alterum a. Chr. n. ascendere non sinunt, si eas contuleris cum scriptura tituli n. 689; atque illud genus scripturae apicatae, quod hic tenemus (v. supra), etiam in aliis Graeciae partibus tum potissimum in usum venisse videtur. Etiam littera iota muta in coniunctivis omissa ei tempori convenit. Ex altera parte fine saeculi a. Chr. n. secundi utique non multo recentiorem esse colligimus ex antiquiore litterae Ɪ forma (vs. 6); quae cum ultra medium saeculum alterum a. Chr. n. sola usurpata esset, sub finem eius promiscue cum ea recentior Z scribi solebat, ineunte vero proximo saeculo haec illam magis magisque expulit. Iam primorum post a. 100 a. Chr. decenniorum tituli multo plures (Latischew Inscr. orae sept. Pont. Eux. I, 185, sub ipsa saeculi initia, Chersonesi Tauricae; Syll. Inscr. Graec. 388, a. 91 a. Chr., Andaniae; Inscr. Graec. sept. I, 413. 416. 417. 419. 420, Oropi, Sullana aetate; I, 1762 Thespiis, eodem tempore) per omnes Graeciae regiones Z habent, quam Ɪ (ut Lebas-Waddington *Asie mineure* 136*a*, Ephesi, a. 88 a. Chr.). Idem in Atticis titulis observare licet.

---

693 Olim Corcyrae, mox Venetiis apud Io. Bapt. Rhamnusium. Ex schedis suis Muratorius (qui etiam apographum a Bimardo transmissum habebat) T. II p. DLXXXVIII, 1 (inde Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 65 sqq.; Boeckh C. I. G. 1840 cum Add. p. 986; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 184 n. V; W. Dittenberger Syll. Inscr. Graec. 320; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 89 n. 3198). Cf. Addenda.

Α Γ Α Θ Α Ι Τ Υ Χ Α Ι
Τ Α Δ Ε Ε Μ Π Ρ Ι Α Τ Ο Α Π Ο Λ Ι Σ Τ Ο Ι Σ Π Ρ Ο Ξ Ε Ν Ο Ι Σ
Κ Α Ρ Π Ε Υ Ε Ι Ν Ο Σ Α Ε Π Ι Τ Α Δ Ε Ι Ο Ι Ω Ν Τ Ι Λ Υ Γ Δ Α
Μ Ι Φ Ε Ι Δ Ω Ν Ο Σ Κ Ν Ω Σ Σ Ι Ω Ε Μ Μ Ο Λ Ο Κ Α Ν Τ Ι Α Ν
Π Ε Λ Ω Ν Π Ε Λ Ε Θ Ρ Α Δ Ε Κ Α Ε Ν Τ Ω Ι Π Ε Δ Ι Ω Ι
Α Ν Π Ε Λ Ω Ν Τ Ε Τ Ρ Α Π Ε Λ Ε Θ Ρ Ι Α Ν
Ε Ρ Μ Ω Ν Ι Τ Υ Λ Ε Σ Ι Ω Ι Α Ν Π Ε Λ Ω Ν Τ Ε Τ Ρ Α Π Λ Ε
Θ Ρ Ι Α Ν Ε Ν Τ Ω Ι Π Ε Ι Δ Ι Ω Ι
Ω Τ Α Ρ Γ Ω Ι Α Ν Τ Α Ρ Α Ι Ω Ι Α Ν Π Ε Λ Ω Ν Π Λ Ε Θ Ρ Α
Ε Ι Κ Α Τ Ι Ε Ν Τ Ω Ι Π Ε Δ Ι Ω Ι Κ Α Τ Α Β Α Θ Ε Ι Α Ν . . . . . .
Σ Κ Ι Π Τ Ι Α Ι Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Α Ι Α Ν Π Ε Λ Ω Ν Η Λ Ε Θ Ρ Α . Ε Ι Κ Α
Τ Ι Δ Υ Ο Ε Ν Μ Ι Ν Ω Ι Α Π Ο Τ Ω Ι Π Ο Ρ Ω Ι Ε Σ Κ Α Τ Ω . . . .
Φ Α Ι Σ Τ Ι Ω Ι Θ Α Μ Ι Κ Λ Ε Ι Κ Α Ι Φ Α Ι Ν Ο Κ Λ Ε Ι Α Ν
Π Ε Λ Ω Ν Τ Ε Τ Ρ Α Π Λ Ε Θ Ρ Ι Α Ν Ε Ν Τ Α Ι Ν Α Σ Ω Ι
Ε Π Ι Λ Ι Π Α Ρ Α Ι Α Ν Π Ε Λ Ω Ν Τ Ε Τ Ρ Α Π Λ Ε Θ Ρ Ι Α Ν
Α Ρ Χ Α Γ Ο Ρ Α Ι Δ Ε Λ Φ Ω Ι Ο Ι Κ Ι Α Ν Ε Ν Τ Α Ι Η Ρ Α Ι Δ Ι Ψ Ι
Λ Α Σ Π Λ Ε Θ Ρ Α Ε Ξ Π Ο Ι Τ Α Ι Κ Ω Μ Ι Κ Ο Υ Α Ν Π Ε
Λ Ω Ν Τ Ε Τ Ρ Α Π Λ Ε Θ Ρ Ι Α Ν Ε Ν Τ Ω Ι Π Ε Δ Ι Ω Ι
Μ Ι Σ Γ Ο Λ Α Ι Α Ρ Κ Α Δ Ι Α Ν Π Ε Λ Ω Ν Τ Ε Τ Ρ Α Π Λ Ε
Θ Ρ Ι Α Ν Ε Ν Τ Ω Ι Π Ε Δ Ι Ω Ι Α Λ Λ Α Ν Α Ν Π Ε Λ Ω Ν Δ Ι
Π Λ Ε Θ Ρ Ι Α Ν Ε Ν Τ Ω Ι Π Ε Δ Ι Ω Ι Α Λ Λ Α Ν Α Ν Π Ε
Λ Ω Ν Δ Ι Π Λ Ε Θ Ρ Ι Α Ν Ε Ν Σ Χ Ι Ν Ο Υ Ρ Ι Ο Ι Κ Ι Α Ν
. . . . Τ Α Ι Α Λ Λ Α Ν Ι Δ Ι Κ Ο Μ Α Ι

Ἀγαθᾷ τύχᾳ. | Τάδε ἐμπρίατο ἁ πόλις τοῖς προξένοις | καρπεύειν ὅσα ἐπιτάδειοι ὦντι·

Λυγδάμι Φείδωνος Κνωσσίῳ ἐμ Μολοκᾶντι ἀνπέλων πέλεθρα δέκα ἐν τῷ πεδίῳ, ἀνπέλων τετραπελεθρίαν.

Ἑρμωνι Τυλ[ι]σίῳ ἀνπέλων τετραπλεθρίαν ἐν τῷ πε⟨ι⟩δίῳ.

[Πρ]ωτάρ[χ]ῳ Ἀ[π]ταραίῳ ἀνπέλων πλέθρα εἴκατι ἐν τῷ πεδίῳ κατὰ βαθεῖαν ......

Σκιπτίᾳ εὐεργέτᾳ ἀνπέλων [π]λέθρα εἴκα|τι δύο ἐν Μινῴᾳ πὸ τῷ πόρῳ ἐς Κατω..... Φαιστίῳ Θαμικλεῖ καὶ Φαινοκλεῖ ἀνπέλων τετραπλεθρίαν ἐν τᾷ νάσῳ, | ἐπὶ Λιπάρᾳ ἀνπέλων τετραπλεθρίαν.

Ἀρχαγόρᾳ Δελφῷ οἰκίαν ἐν τᾷ Ἡραΐδι, ψιλᾶς πλέθρα ἓξ ποὶ τᾷ Κωμικοῦ, ἀνπέλων τετραπλεθρίαν ἐν τῷ πεδίῳ.

Μισγόλᾳ Ἀρκάδι ἀνπέλων τετραπλεθρίαν ἐν τῷ πεδίῳ, ἄλλαν ἀνπέλων διπλεθρίαν ἐν τῷ πεδίῳ, ἄλλαν ἀνπέλων διπλεθρίαν ἐν Σχινοῦρι, οἰκίαν [ἐν] τᾷ Ἀλλανίδι κ[ώ]μᾳ.

Civitas proxenis agros, vineas, domos dat, non dono quidem, sed ut eis utantur ac fruantur; cuius rei praeter hunc titulum nullum usquam exstat exemplum. Quo magis dolendum est lapidem periisse et apographum, ceteroquin non nimis neglegenter confectum, litterarum certe formas non accurate repraesentare. Quare de aetate non possumus confidenter iudicare, etsi tertii a. Chr. n. saeculi esse probabile videtur. Nam recentiorem iudicare totus tituli sermo vetat, antiquior vix esse potest propter nomen *Κωμικοῦ* vs. 17. Non neglegendum est, omnes proxenos

praeter Archagoram Delphum Cretenses esse. Nam vs. 8 Τυλ[ι]σίῳ emendandum est et de eodem oppido Cretico intellegendum, cuius civium haud paucorum epitaphia Pagasis inventa sunt (v. indicem); minus recte antea cum Boeckhio, qui ad scholia Lycophronis vs. 993 et Steph. Byz. Τυλησσός provocabat, de oppido Italico cogitavi et Τυλ[η]σσίῳ emendavi. Vs. 19 vero Misgolam non Arcada Peloponnesium intellegendum esse, sed civem urbis Creticae (Lebas-Waddington *Asie mineure* 72, Steph. Byz. Ἀρκάδες πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς. οἱ πολῖται ὁμοίως Ἀρκάδες) certum est, quia illi non solent civitatis nomine omisso simpliciter Arcades vocari; cf. quae de Locris adnotavi ad n. 685, 5. Hanc vero commercii cum Cretensibus necessitudinem nescio an probabilius sit Corcyraeis intercessisse ante annum 229 a. Chr., quo Romanorum societati se applicuerunt, quam postea. Archagorae Delphi nomen nullum habet usum in tituli aetate constituenda; nam Ioannes Pomtow harum rerum peritissimus mihi per litteras significavit, hoc nomen in inscriptionibus Delphicis nusquam occurrere, ut suspicio sibi subnata sit, id transscribentis errore ex Ἀρισταγόρᾳ aut Ἀρχιάδᾳ, quod utrumque nomen perfrequens esset per tertium a. Chr. n. saeculum in monumentis Delphorum, corruptum esse. Quod sane in medio relinquendum est.

Vs. 3 pro ὅσα aut (ὥ)ς (κ)α cum Boeckhio aut ὅσα (κα) emendandum videtur. Vs. 7 Τυλ[ι]σίῳ v. supra. Vs. 9 Πρωτάρχῳ emendavit Boeckh, Ἀ[π]ταραίῳ Ahrens diall. II p. 114, cum Boeckhius Ἀντανδρίῳ legisset. Vs. 12 cave omissum iota mutum in Μνώιᾳ pro aetatis indicio habueris; hoc potius in exscribendo peccatum videtur. Deinde πο(ί) emendaveram in Sylloge, sed nunc πό defenditur exemplo tituli n. 691, 4. Quod hic vs. 17 distincte scriptum est ποὶ τᾷ Κωμικοῦ, nihil difficultatis habet; nam eandem inconstantiam etiam illic habes vs. 3. In fine eiusdem versus ἐσ[χ]άτω emendavit Boeckhius, fortasse recte. Sed potest etiam praepositio ἐς et initium nominis loci nescio cuius esse.

3. PRIVATORVM DONATIONES.

694 Corcyrae. Minusculis litteris ed. ex apographo a. 1701 ab Apostolo Zeno accepto Montfaucon Diar. Ital. p. 412 sqq. (inde satis mendose maiuscula scriptura repetivit Muratori T. II p. DCXXXIII, 2; Quirinus Cardinalis Primordia Corcyrae cap. XXII. XXIII). Repetivit idem Illustrium auctorum dicta expensa et emendata in libro, cui titulus Primordia Corcyrae p. 46 sqq. Italice vertit Scipio Maffei *Traduttori Italiani* p. 114. Graeca cum hac interpretatione repetivit Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 145 sqq. Deinde ed. Boeckh Oec. civ. Ath. ed. 1 vol. II p. 400 cum tab. X; C. I. G. 1845 (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 162 n. I; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 93 n. 3206). Cf. quae adnotavit H. L. Ahrens De Graecae linguae dialectis II p. 12. 225. 362.

I Ἐπὶ συντρίαι. πρυτανεύοντος Ἀριστομένεος, μηνὸς Μαχανέος τετάρτῃ ἐπὶ εἰκάδι, Ἀριστομένης Ἀριστολαΐδα (Ὑλ)λεὺς δίδωτι τᾷ πόλει τῶν Κορκυραίων εἰς τὰν τῶν τεχνιτᾶν μίσθωσιν τῶι Διονύσωι ἀργυρίου Κορινθίου μνᾶς ἑξήκοντα. δίδωτι δὲ καὶ Ψύλλα(ς) Ἀλκίμου Ὑλλὶς τᾶι πόλει τῶν Κορκυραίων εἰς τὰν τῶν τεχνιτᾶν μίσθωσιν τῶι Διονύσωι ἀργυρίου Κορινθίου μνᾶς ἑξήκοντα. ἑλέσθω δὲ ἁ βουλὰ ἑκαστάκις εἰς ἐνιαυτὸν τοὺς ἐκδαν(ε)ισοῦντας τὸ ἀργύριον ἄνδρας τρεῖς τοὺς δυνατωτάτους χρήμασιν. ἁ δὲ ἐκδάνεισις καὶ ἀνάπραξις τοῦ ἀργυρίου γινέσθω καὶ ἁ λοιπὰ διοίκησις, καθώς κα δοκῆι βουλᾶι καλῶς ἔχειν. ὡς δέ κα(ι) γένωνται τοκιζόμεναι μναῖ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα καὶ ἐκδανεισθῶντι αἱ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα μναῖ, παρελθόντος ἐνιαυτοῦ μετὰ τὸ ἐκδαν(ε)ισθῆναι τὰς ἑκατὸν ὀγδοήκοντα μνᾶς ἀποστειλάτω ἁ πόλις κατὰ τὸν τοῦ ἀγωνοθέτα νόμον ἐπὶ τὰν τῶν τεχνιτᾶν μίσθωσιν καὶ ἀγέτω τὰ Διονύσια ἀφ᾽ οὗ κ᾽ ἄρξ[ω]νται παρ᾽ ἅτερον ἐνιαυτόν, εἰ μή τι διὰ πό(λεμον) ἀδύνατον γένοιτο βουλᾶς καὶ ἁλίας ὑπερθεμένας. ἀγέτω δὲ ἀπὸ Κορινθιᾶν μνᾶν πεντήκοντα ἀπὸ τοῦ τόκου τῶν τριῶν ταλάντων μισθουμένα αὐλητὰς τρεῖς, τραγωιδοὺς τρεῖς, κωμωιδοὺς τρεῖς, καὶ τὰ λοιπὰ ποιούντω πάντα οἱ ἑκαστάκις ἐόντες ἄρχοντες, καθὼς ὁ τοῦ ἀγωνοθέτα νόμος τάσσει. διδόσθω δὲ καὶ τὰ σιτηρέσια τοῖς τεχνίταις τὰ ἔννομα ἀπὸ τοῦ τόκου χωρὶς τᾶν πεντήκοντα μνᾶν. εἰ δέ τί κ᾽ ἀδύνατον γένοιτο διὰ πόλεμον καὶ μὴ ἀποστείληι ἁ πόλις ἐπὶ τοὺς τεχνίτας ἢ μὴ παραγένοιντο οἱ τεχνῖται, ἢ λίπηι τις τὸν ἀγῶνα, ἐκδαν(ε)ιζέσθω καὶ τὸ λειφθὲν ἀργύριον πᾶν καὶ ὑπαρχέτω τοκιζόμενον εἰς τὰν τῶν τεχνιτᾶν μίσθωσιν· εἰ δὲ δυνατοῦ ἐόντος καὶ μὴ ἐπικωλύοντος μηθενὸς μὴ ἀποστείλαι ἁ πόλις ἐπὶ τοὺς τεχνίτας κατὰ τὰν περίοδον ἑκάσταν, ἢ παραγενομένων τῶν ἐργολάβων μὴ μισθώσαιτο τοὺς τεχνίτας ἢ μὴ διδοίη τὸν μισθὸν τὸν ὑπογεγραμμένον ἢ τὰ σιτηρέσια τὰ ἔννομα, ἢ εἰς ἄλλο τι καταχρήσαιτο τὸ ἀργύριον καὶ μὴ εἰς τὰν τῶν τεχνιτῶν μίσθωσιν, Ἀριστομένεος καὶ Ψύλλας ἐόντ[ω] τὰ δο[θ]έντα χρήματα πάντα ἢ τῶν ἐπινόμων τῶν Ἀριστομένεος καὶ Ψύλλας. μάρτυρες· Μολώτας Γλαύκου, Σώσανδρος Θευδ[ώ]ρου, Προμαχίδας Μ[υ]ρτίλου.

II Πόθοδον ποιησαμένων Ἀριστομένεος τοῦ Ἀριστολαΐδα καὶ Ψύλλας τ[ᾶς] Ἀλκίμου περὶ τοῦ ἀργυρίου οὗ ἔδωκαν τᾶι πόλει καὶ τῷ Διονύσῳ εἰς τὰν τῶν τεχνιτᾶν μίσθωσιν ἑκάτερος Κορινθίας μνᾶς ἑξήκοντα, ἔδοξε τᾶι βουλᾶι, τὸ δοθὲν ἀργύριον παρὰ Ἀριστομένεος καὶ Ψύλλας ἐκδανεῖσαι τοὺς αἱρεθέντας· ἑλέσθαι δὲ τὰν βουλὰν τοὺς χειριξοῦντας τὸ ἀργύριον ἄνδρας τρεῖς εἰς ἐνιαυτὸν τοὺς δυνατωτάτους χρήματι, καὶ πλεονάκις τοὺς αὐτοὺς διαλιπόντας ἔτη δύο, μὴ νεωτέρους ἐτῶν τριάκοντα πέντε μηδὲ πρεσβυτέρους ἑ[β]δομήκοντα· αἱρεῖσθαι δὲ ἑκάστου ἐνιαυτοῦ μηνὸς Μαχανέος ἐμ βουλᾶι ἢ ἁλίᾳ· οἱ δὲ αἱρεθέντες ἐπ᾽ Ἀριστομένεος παραλαβόντες τὸ ἀργύριον παρὰ Ἀριστομένεος καὶ Ψύλλας ἐγδανεισάντω ἐμ μηνὶ δυωδεκάτωι καὶ Εὐκλείωι τῶι ἐπὶ Ἀριστομένεος, προκαρύξαντες ἐν καρυκτᾶι μὴ μεῖον ἢ ἁμέρας πέντε, χρηματίζοντες ποτὶ τοῖς ἁρμάτεσσι, μὴ πλείονος τόκου δανείζοντες ἢ δύο δραχμᾶν τὸν μῆνα ἕκαστον τὰν μνᾶν ἑκάσταν μηδ᾽ ἐλάσσονος, συναλλάσσοντ[ες] ὥς κ᾽ αὐτοὶ προαιρῶνται, ὥστε τὸν πριάμενον ἀποδόμεν τό τε κεφάλαιον καὶ τὸν τόκον ἐμ μηνὶ Εὐκλείωι τῶι μετὰ πρύτανιν Ἀριστομένη. ἀναπράξαντες τό τε κεφάλαιον καὶ τὸν τόκον ἐν τῶι Εὐκλείωι μηνὶ τῶι με[τ᾽] Ἀριστομένη(ι) παραδόντω τοῖς αἱρεθεῖσι εἰς τὸν ὑπ᾽ αὐτὰ ἐνιαυτὸν ἐπὶ τὰν χείριξιν τοῦ ἀργυρίου· οἱ δὲ παραλαβόντες χρηματιζόντ[ω] τὸ ἀργύριον πᾶν ἐν τῶι Ἀρτεμιτίωι μηνὶ τῶι ἐφ᾽ αὐτῶν ποτὶ τοῖς ἁρμάτεσσι προκαρύξαντες καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ποιοῦντες καθὼς καὶ τοὺς ἐπ᾽ Ἀριστομένεος αἱρεθέντας γέγραπται· ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ ἑκαστάκις αἱρεθέντες ποιούντω. εἰ δὲ οἱ αἱρεθέντες ἐπὶ τὰν χείριξιν τοῦ ἀργυρίου μὴ ποιήσαιέν τι τῶν γεγραμμένων, εἰ μὴ ἐκδανείσαιεν τὸ ἀργύριον καθὼς γέγραπται δυνατοὶ ἐόντες, ἀποτ(ε)ισάντω ἀργυρίου Κορινθίου μνᾶς τριάκοντα καὶ τὸ κεφάλαιον ὅ κα παραλάβ[ω]ντι παραδόντω, εἰ δὲ μή, διπλῆ ἀποτ(ε)ισάντω τὸ κεφάλαιον. περὶ δὲ τοῦ ἀδυνάτου βουλὰ καὶ ἁλία ἐπιγινωσκέτω. εἰ δὲ ἐγδανείσαντες μὴ ἀνπράξαιεν τὸ κεφάλαιον καὶ τὸν τόκον, ἢ μὴ παραδοῖ[ε]ν (αὐ)τὸ τοῖς αἱρεθεῖσι, καθὼς γέγραπται,

ἀποτ(ε)ιτάντω τό τε κεφάλαιον καὶ τὸν τόκον διπλῆ, ὁπότερόν κα μὴ παραδ[ῶ]ντι. ἐπεὶ δέ κα γένωνται τοκιζόμεναι μναῖ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα καὶ ἐγδανειτ[θ]ῶντι αἱ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα μναῖ, παρελθόντος ἐνιαυτοῦ μετὰ τὸ ἐγδανειτθῆμεν τὰς ἑκατὸν ὀγδοήκοντα μνᾶς ἀποστειλάντω οἱ ἄρχοντες ἐπὶ τὰν τῶν τεχνιτᾶν μίσθωσιν κατὰ τὸν (τοῦ) ἀγωνοθέτα νόμον, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ποιούντω οἱ ἑκαστάκις ἄρχοντες καθὼς ἐν τ[ᾶι] δ[ό]σει γέγραπται, εἰ μή τι διὰ πόλεμον γένοιτο βουλᾶς καὶ ἁλίας ὑπερθεμένας. μισθούσθω δὲ τοὺς τεχνίτας ἀφ' οὗ κ' ἀρχὴ γένοιτο, παρ' ἕτερον ἐνιαυτὸν ἀπὸ τοῦ τόκου τῶν τριῶν ταλάντων ἀπὸ μνᾶν πεντήκοντα αὐλητὰς τρεῖς, τραγωιδοὺς τρεῖς, κωμωιδοὺς τρεῖς, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα κατὰ τὸν τοῦ ἀγωνοθέτα νόμον. δίδοσθαι καὶ τὰ σιτηρέσια τοῖς τεχνίταις τὰ ἔννομα ἀπὸ τοῦ τόκου χωρὶς τᾶν πεντήκοντα μνᾶν· οἱ δὲ χειρίζοντες τὸ ἀργύριον καθ' οὕς κα χρόνους παραγίν[ω]νται οἱ τεχνῖται, ἐπεί κ' ἀναπράξωντι τὸ ἀργύριον, πεντήκοντα μνᾶς τὸν μισθὸν τοῖς τεχνίταις καὶ τὰ σιτηρέσια τὰ γινόμενα παραδόντω τῶι ἀγωνοθέται τοῦ Ἀρτεμιτίου μηνὸς πρὸ(ς) τᾶς ἕκτας, τὸ δὲ λοιπὸν τοῖς ἐφ[αι]ρεθεῖσιν· ὁ δὲ παραλαβὼν ἀγωνοθέτης ποι[εί]τω πάντα κατὰ τὸν νόμον καὶ ἀπολογιξάσθω εἰς βουλὰν ἐν τᾶι πράται συνέδραι [ὅπο]ν τ[έ] κα παραλάβ[ηι] ἀργύριον καὶ καθὼς κα ἕκαστ[α] διοικήση. ἀπολογιξάσθωσαν δὲ καὶ οἱ χειρίζοντες τὸ ἀργύριον ἑκαστάκις εἰς βουλὰν μηνὸς Ἀρτεμιτίου, οἵ τε παραλαβόντες καὶ οἱ παρα(δι)δόντες, καθὼς κα ἕκαστα παραλάβ[ω]ντι καὶ παραδ[ῶ]ντι. [ε]ἰ δὲ μὴ ποιήσαιέν τι τῶν γεγραμμένων οἵ τε χειρίζοντες τὸ ἀργύριον ἢ οἱ ἄρχοντες, ἀποτ(ε)ισάτω ὁ αἴτιος ἀργυρίου Κορινθίου μνᾶς τριάκοντα καὶ ὃ (κα) καταβλάψηι διπλῆ. εἰ δέ τί κα ὁ ἀγωνοθέτας ἢ οἱ χειρίζοντες τὸ ἀργύριον μὴ ὀρθῶς ἀπολογίξωνται, νομοφύλακες ἐκλογιζούσθω καθὼς καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἱερὰ καὶ δημόσια χρήματα. μὴ ἐξέσ[τ]ω δὲ μηθενὶ προστατῆσαι περὶ τοῦ ἀνατεθέντος ὑπὸ Ἀριστομένεος καὶ Ψύλλας ἀργυρίου, ὥστε εἰς ἄλλο τι καταχρησθῆμεν, ἀλλ' εἰς τὰν τῶν τεχνιτᾶν μίσθωσιν, εἰς δὲ ἄλλο μηθὲν μηθαμῶς μηδεμιᾶι παρευρέσει. εἰ δέ τις προστατήσαι ἢ καταχρήσαιτο εἰς ἄλλο τι, ἀποτεισάτω ὁ προστατήσας καὶ ὁ καταχρησάμενος Ἀριστομένηι καὶ Ψύλλαι ἢ τοῖς ἐπινόμοις τοῖς Ἀριστομένεος καὶ Ψύλλας ἀργυρίου Κορινθίου μνᾶς ἑξήκοντα καὶ τὸ ἀργύριον ὃ κατεχρήσθη διπλῆ. πάντων δὲ τούτων καὶ εἴ τινός κα ἄλλου δοκῆι πρόδικοι βουλᾶς κρίσιν ἀπάρβολον γραψάμενοι καὶ ἐπιγράψαντες τὸ ἀργύριον τὸ ἐφ' ἑκάστου ἀδικήματος γεγραμμένον δ[ό]ντ[ω] προστάται προβούλων, ὁ(ι) δὲ εἰς τὰ δικαστήρια φερέτω, ἅ κα μεῖον ἢ τριακοσταῖ[α] ἦι· ἐξέστω δὲ καὶ ἄλλωι τῶι λῶντι κρίνεσθαι κατὰ ταὐτά. τὸν δὲ κατακριθέντα οἱ τὰς κρίσιας γραψάμενοι εἰσπράξαντες ὅσα μὲν ποτὶ τὸ κοινὸν συν[ε]ίκει τοῖς ἀρημένοις ἐπὶ τὰν χείριξιν τοῦ ἀργυρίου παραδόντω, οἱ δὲ ἐγδανεισάντω καθὼς καὶ τὸ ἄλλο ἀργύριον γέγραπται, ὅσα δὲ Ἀριστομένει ἢ Ψύλλαι ἢ τοῖς ἐπινόμοις ἐπιτίμια ἐπιβάλλει, αὐτοὶ εἰσπρασσόντ[ων], καὶ κρινέσθω ἕκαστοι καθώς κ' αὐτοὶ προαιρ[ῶ]νται. εἰ δέ τις τῶν ἐπινόμων τῶν Ἀριστομένεος ἢ Ψύλλας προστατήσαι εἰς ἄλλο τι καταχρησθῆμεν ἢ καταχρήσαιτο ἄλλαι παι, μὴ ἐόντω τὰ ἐπιτίμια μηδὲ τὰ χρήματα Ἀριστομένεος καὶ Ψύλλας μηδὲ τῶν ἐπινόμων Ἀριστομένεος καὶ Ψύλλας, ἀλλὰ δημόσια εἰς τὰν τῶν τεχνιτᾶν μίσθωσιν, καὶ ἐγδανειζέσθω μετὰ τοῦ ἄλλου ἀργυρίου, καθὼς ἐπάνω γέγραπται. εἰ δέ τι ἀδύνατον διὰ πόλεμον γένοιτο καὶ μὴ ἀποστείλαι ἁ πόλις ἐπὶ τοὺς τεχνίτας ἢ μὴ παραγέν[ω]νται οἱ τεχνῖται, ἐκδανειζέσθω καὶ αἱ πεντήκοντα μναῖ καὶ τὰ σιτηρέσια ἄχρι οὗ κα δυνατὸν γένηται· ὡσαύτως δὲ καὶ εἴ τις λίποι τὸν ἀγῶνα τῶν τεχνιτᾶν, ἐγδανειζέσθω καὶ τὸ λειφθὲν ἀργύριον καὶ ὑπαρχέτω εἰς τὰν τῶν τεχνιτᾶν μίσθωσιν. εἰ δέ κα διόρθωσις τῶν νόμων γίνηται, ταξάντων οἱ διορθωτῆρες εἰς τοὺς νόμους καθώς κα δ(έ)ῃ τὸ ἀργύριον χειρίζεσθαι. τὰ δὲ λοιπὰ πάντα γινέσθω ὥς κα δοκῆι βουλᾶι καὶ ἁλίαι κα[λ]ῶς ἔχ[ειν]. γινέσθω δὲ μηθὲν ὑπεναντίον τῶι δόγματι μηδὲ τᾶι δόσει. τᾶς δὲ δόσιος καὶ τοῦ γράμματος ἀντίγραφον ἀναγράψαι εἰς στάλαν λιθίναν καὶ ἀναθέμεν ὅ(ν)π[ε]ι κα δοκῆι προβούλοις καὶ προδίκοις καλῶς ἔχειν· τᾶς δὲ ἀναγραφᾶς καὶ ἀναθέσ[ιο]ς προβούλους μετὰ διοικητᾶ καὶ ἀρχιτέκτονος τὰν ἐπιμέλειαν ποιήσασθαι, τὸ δὲ γεγραμμένον ἀνάλωμα ταμία[ν] δόμεν.

Prior pars tituli (I vs. 1—38) donationem continet Aristomenis Aristolaidae filii et Psyllae Alcimi filiae, quae sine dubio illius uxor fuit. Nam Boeckhio, qui altero quoque loco virum commemorari, cui Ψύλλας nomen esset, sumpserat, iure oblocutus est Ahrens. Cui quod incredibile visum est, a nomine masculino in -ας cadente genetivum item in -ας exeuntem formari potuisse, non ab omni parte videtur recte iudicasse; cf. n. 423, 2. 456, 3. 484, 4. 521, 1. Sed ut mittam nullum adhuc Corcyrae eiusmodi exemplum inventum esse, in Boeckhii sententia vs. 5 Ὑλλίς in Ὑλλεύς mutandum esset admodum violenta emendatione; quod contra semel (vs. 5) Ψύλλας pro Ψύλλα et semel (vs. 40) τοῦ pro τᾶς male lectum esse multo credibilius est. Accedit quod duos homines non eodem patre natos, qui in eiusmodi negotio coniunctim agant, per se omnium maxime probabile est maritum et uxorem esse. Subiungitur altero loco (II vs. 39—146) decretum senatus Corcyraeorum de pecuniarum donatarum administratione.

Boeckhius tertio aut altero a. Chr. n. saeculo titulum incisum existimavit, Ahrensius definite tertio vindicavit. Sed mihi e contrario certum videtur, altero saeculo non esse antiquiorem. Litteraturam sane ignoramus (nisi quod μῦ et ἄλφα inter se confusae vs. 118 indicio sunt, hanc litteram A fuisse), sed ex orthographia satis confidenter de aetate iudicari potest. Quae sane haud paucis locis eius, qui exscripsit, libidine et neglegentia turbata est, sed sunt etiam. in quae haec suspicio non cadat, veluti δανίζειν (vs. 9. 14. 28, contra diphthongus est vs. 10. 13. 43. 72. 77. 79. 122. 131. 134. 136) et ἀποτῖσαι (vs. 71. 75. 101; diphthongum habes vs. 110) et omnium maxime ἀρημένοις vs. 121 iota muto omisso (cf. παρατήσατο Syll. Inscr. Graec. 255, 18), in quem errorem is, qui exscripsit, ne poterat quidem incidere, quia in diphthongo initiali formae Doricae ΑΙΡΗΜΕΝΟΙΣ primam vocalem produci fere ignorabatur (vide Ahrens De dialectis II p. 299). Hic igitur ipse lapicida iota omisit, neque est cur reliquis locis, ubi idem usu venit (vs. 3 τᾶ, vs. 40 τῶ, vs. 41 Διονύσω, vs. 49 ἁλία, et in coniunctivis ἦ vs. 118, δ(έ)η vs. 139) eum, qui transscripsit, culpemus, praesertim cum plerumque recte additum sit, vel in mediis vocabulis τραγωιδούς, κωμωιδούς vs. 21. 86. Semel perperam adicitur iota (Ἀριστομένηι vs. 59). Vides tenuia consuetudinis, quae postea latissime patuit, initia, quae Corcyrae ut multis aliis locis a saeculo secundo a. Chr. n. incipere docent tituli n. 685, 16. 688, 13. 692, 15. 17. 19. Qua aetate Doricae dialecto hic illic nonnulla ex vulgari sermone admixta esse (δημόσια vs. 105. 130, τετάρτη vs. 2, ἀρχή vs. 84, ἀγωνοθέτης vs. 94, τεχνιτῶν vs. 6. 35, ἐκδαν(ε)ισθῆναι vs. 14) neutiquam incredibile est. Quare haec nolui ad transscribentis errorem referre; sane eius vitia multa et gravia sunt, sed ea fere omnia ad recentiorem pronuntiationem spectant; formas vero verborum ab eo Atticae dialecto accommodatas esse propterea non credo, quia vix quicquam ex eis intellexit, quae exscribebat; aliter non, ut hoc utar, vs. 82 τε scripsisset pro ΤΑΙ dativo articuli (τᾷ). Itaque omnia illa vulgaria intacta reliqui. Cf. n. 489 cum adnotatione et n. 688, 14.

Vs. 2. 3 αριστολαιδα λευς emendavit Boeckhius. Vs. 5 ψυλλας emendavit Ahrensius (v. supra). Vs. 12 pro ὡς δέ Boeckhius emendavit (ἐπεὶ) δέ coll. vs. 76, sed Blassius iure lectionem traditam retinuit. Vs. 17 αρξονται. Vs. 18 init. μη τι δι απο αδυνατον. Vs. 25. 27 optativi γένοιτο et παραγένοιντο cum per se soloeci sunt, tum propter interiectos coniunctivos ἀποστείλῃ et λίπῃ intolerabiles. Sed utrum is, qui haec verbis concepit, an lapicida, an is, qui exscripsit, peccaverit, in medio relinquendum est; item utrum γένηται et παραγένωνται rescribendum sit, an κ' ante ἀδύνατον delendum et optativi ἀποστεῖλαι et λίποι reponendi. Nam qui hoc praetulit Blassius recte quidem ad alios locos (vs. 29 sqq. 66 sqq. 72 sqq. 82. 100. 109. 125 sqq. 132 sq. 135) provocavit. Sed καδυνατον pro αδυνατον errore aut incisum aut exscriptum esse perquam improbabile est. Quare

nihil mutare satius duxi. Vs. 36 *εοντο*; ibid. *δοδεντα*. Vs. 37. 38 *γλαυκους, ωσανδρος*. Versuum divisionem non ex lapide expressam, sed plane arbitrariam esse tenendum est. Vs. 38 *Θευδορου*; ibid. *μερτιλου*. Vs. 40 *του* emendavit Ahrens (v. supra). Vs. 45. 46 *καὶ πλειονάκις τοὺς αὐτούς, διαλιπόντας ἔτη δύο* Boeckh, Blass. Sed haec arctissima conexione inter se contineri manifestum est, ut enuntietur eosdem non licere refici nisi biennii intervallo intermisso; quare comma sustuli. Vs. 47 *ευδομηκον|τα*, sine dubio transscribentis errore. Vs. 52 *ἐν Καρυκτᾶι* Boeckh, Blass, qui proprium loci cuiusdam nomen intellegunt. Probabilius C. Wescher *Rev. arch.* XII (1865) p. 311 sqq. *καρυκτάν* sc. *ἁλίαν* id comitiorum genus interpretatur, quod Athenis *ἐκκλησία σύγκλητος* dicitur; etsi *κηρυκτὸς στέφανος*, quem ille sententiae suae firmandae causa affert, ab hac quaestione alienus est. Vs. 55 *συναλλασσονται*. Vs. 59 *ται μεν αριστουενηι*. Vs. 61 *χρηματιζοντο*. Vs. 70 *παραλαβοντι*. Vs. 74 *παραδοιηντο*. Retinui Boeckhii emendationem; Blassius *το* delet, ex insequentis *τοῖς* initio male repetito ortum existimans; [*αὐ*]*τ*[*ά*] Mustoxydis. Fortasse, quam coniecturam Blassius proposuit, *τὸ* retinendum est et post hunc articulum (*κεφάλαιον ἢ τὸν τόκον*) supplendum. Vs. 76 *παραδοντι*. Vs. 77 *εγδανειτοων|τι*. Vs. 82 *εν τε δωσει*; *ε* pro *αι* a transscribente positum secundum hodiernam diphthongi pronuntiationem. Vs. 90 *παραγινονται*. Vs. 93 *εφερεθειτιι*. Vs. 94 *ποιήτω*. Vs. 95. 96 *συνεδραιωνται κα παραλαβειη*. Vs. 96 *εκαστη*. Vs. 99 *παραδιδόντες*; ibid. *παραλαβοντι*. Vs. 100 *παραδόντι*; ibid. *οι δε μη*. Vs. 104 pro *ἐκλογιζούσθω* Boeckhius emendavit *ἐκλογιζ*[*έ*]*σθω*. Sed errorum, quibus sane scatet apographum, causae plerumque in propatulo sunt, cum in hac flexione *ου* pro *ε* scriptum esse permirum videri debeat. Recte igitur Blassius mentionem fecit formarum, qualis est *ἐλόσθω*, quarum non modo in titulis Atticis sat magnus numerus exstat (cf. Meisterhans *Grammatik der attischen Inschriften* ed. 2 p. 133), sed ne Dorida quidem eis abstinere *ἐπελάσθω* (i. e. *ἐπελαόσθω*, nam *αε* in *η* contrahi debebat) in tab. Heracl. I, 127 et *ἀνελόσθω* in titulo Tegeae reperto I. G. A. 68 indicio sunt. Hic sane accurate *-όσθω*, non *-ούσθω* scribendum erat. Vs. 105 *εξεσθω*. Vs. 116 *δωντο*. Vs. 117 si *οἱ δέ*, quod in apographo est, retinere coneris, duplici emendatione, *προστάται*(*ς*) et *φερ*[*όν*]*τω* opus sit. Adde, quod *προστάτας*, quem eundem esse magistratum probabile est, n. 682, 3 singulari numero commemoratur. Quare cum Boeckhio *ὁ δέ* scripsi. Vs. 117. 118 apographum haec habet *ακα μειον η τριακοτται μη εξεττω δε και αλλωι τωι λωντι*. In quibus ab *ἐξέστω* novum enuntiatum incipere apparet. Neque enim *μὴ ἐξέστω* coniungi licet, siquidem absurdum est aliquid non licere unicuique, qui velit. Iam Boeckhius, quem Blassius secutus est, *ακα* in *ἁμέραι* mutavit et *μή* tamquam insiticium eiecit; utrumque perquam violenter, cum mea emendatione una modo littera (Μ in Α) mutetur ac tamen eadem sententia restituatur. Vs. 124. 125 *εἰσπρασσονται*. Vs. 125 *προαιροῦνται*. Vs. 133 *παραγένονται*. Vs. 139 *καδη το αργυριον*. Vs. 140 in apographo sic se habet: *κα δοκηι βουλαι και αλιαι - - καθως εχουτι γινεσθω δε ων*. Cum Boeckhio et Blassio Maffei emendationem recepi. Vs. 143 *αναθεμενον ποι καδοκηι*. Boeckhius emendat *ὅποι*, Ahrensius probante Blassio *ὅπ*[*ε*]*ι*, quod praetuli cum propter n. 682, 12. 685, 15. 16. 688, 12, tum quia etiam alibi Ο pro Ε perperam lectum est (vs. 100 *οι* pro *εἰ*, vs. 121 *συνοικει* pro *συνείκει*). Vs. 144 *αναθεσεις*. Vs. 146 *ταμιαι*.

---

695 Corcyrae. Ex schedis Apostoli Zeni ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 422 (Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 91; Dobree Diar. class. XXX p. 140; Rose Inscr. p. 408; Boeckh C. I. G. 1850; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 267 n. C; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3213).

ΘΕΟΣΤΥΧΑΝΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΣΔΕ
ΚΑΤΑΣΜΑΧΧΙΔΑΝΔΙΔΩΤΙ....
ΠΟΛΥΤΙΜΩΙ....ΑΙΚΑΠΑΣΧΗΤΑΝΓΑΝ....
ΕΠΑΚΟ....ΑΡΙΣΤΟΔΑΜΑΝ
ΔΑΜΟΥΧΙΔΑΣΕ.ΚΛΕΙΔΑ
ΠΟΛΥΤΙΜΩΙ..ΛΩΝΙΔΑΣΑΣΧΥΛΟΥ
ΤΑΝΕΝΚΝΙΣΙ.....

Θεὸς τύχαν. Ἀριστοδάμ(α)ς Δε.... κα(ς) τῶν [*Β*]*αχχιδᾶν δίδωτι Πολυτίμῳ .... αἴ (τί) κα πάσχῃ τὰν γᾶν* [*τὰν .....*] | *ἐπάκο*[*ος*] *Ἀριστοδάμαν*[*τι*] | *Δαμουχίδας Ε*[*ὐ*]*κλείδα,* | *Πολυτίμῳ* [*Φι*]*λωνίδας Α*(*ἰ*)*σχύλου.* | *τὰν ἐν Κνισι .....*

Pleraque Dobraeus ingeniose restituit, etsi pro incredibili transscribentis neglegentia multa incerta manent. Vs. 1 fin. 2 init. aut *δεκάτας Βαχχιδᾶν* aut *Μαχάτα Σιμιχιδᾶν* Dobree, *Δεκάτα ἐκ Βαχχιδᾶν* Boeckh. Quae omnia displicent; nam ut taceam neque *δεκάτας* hic aptam significationem habere, neque *Δεκάτας* nomen proprium in lingua Graeca fuisse ulla ex parte probabile esse, ne id quidem ullo exemplo aut Corcyraeo aut alio defenditur, hominem addito gentis cuius sit nomine appellari. Quare Bacchidarum gentem longe alio consilio hic commemoratam fuisse opinor, quod propter mutilam lapidis condicionem definiri iam non licet. Quod in Zeni apographo vs. 2. 3 extr. defectus litterarum nonnullarum notatur, vs. 1 non item, nullius momenti est. Nam statim vs. 4, qui tamen manifesto in fine mutilus est, nihil eiusmodi significatur. Bacchidarum nomen recte restitutum existimo, etsi ad eam litterae Β formam, quae n. 521, 4 est quaeque sane perfacile cum Μ confundi poterat, provocare non licet propter tituli aetatem, qui, etsi singularum litterarum formae praestari non possunt in tali apographo, tamen manifesto litteratura Ionica exaratus fuit. Vs. 3 *αἴ κά* [*τι*] editores omnes. At etsi ΤΙ ante Π facillime omitti poterat, tamen ordinem verborum mutandum existimavi propter eam legem, quam Guilelmus Schulze professor Gottingensis a se observatam per colloquium mecum communicavit; nempe apud omnes Dorienses, cum in aliis particulis et pronominibus haec collocatio usitata esset *ὅς κά τι, ὅπει κά τις, ἐπεί κά τις*, in coniunctione conditionali constanter *αἴ* (*εἴ*) *τίς κα, εἴ τί κα* dici. Contra reliquas gentes hic quoque illum vulgarem ordinem sequi. Ac de Corcyraeorum quidem usu testatur titulus n. 694, 103: *εἰ δέ τί κα ὁ ἀγωνοθέτας ἢ οἱ χειρίζοντες τὸ ἀργύριον μὴ ὀρθῶς ἀπολογίξωνται.* Vs. 4 *ἐπάκο*[*οι*] iidem sunt, qui alibi *μάρτυρες*; hic vocis usus recurrit in titulis Laconicis I. G. A. 83, 7. 84, 3. 86, 10. 88, 9. Postremi versus reliquias ab eo, qui exscripserit, praepostero loco additas ac potius cum versus tertii fine coniungendas esse (*τὰν γᾶν τὰν ἐν Κνισι .....*) haud improbabiliter coniecit Blassius. Sed fieri etiam potest, ut ab his alterius fundi donatio incipiat, ad quam ex priore illa *δίδωτι Πολιτίμῳ — τὰν γᾶν* mente repetenda sint. Sic sane statuendum est vs. 3 post *τὰν γᾶν* similem situs definitionem ac vs. 7 est intercidisse in lacuna, quam apographum indicat.

---

4. TERMINI.

696. 697 Columna rotunda lapidis calcarii leucophaei; altitudo 1.8 est, ambitus 1,5. Corcyrae inventa est prope sepulcrum Menecratis (n. 867), exstat in museo. Edd. Franz *Arch. Zeitg.* 1846 p. 378 tab. XLVIII n. 4; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 252 n. LXXXII cum imagine xylographa (inde antiquiorem titulum n. 696 solum repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 579 not. 63); W. Vischer Mus. Rhen. IX p. 384; *Epigr. und arch. Beiträge* p. 10 (*Kleine Schriften* II p. 18) n. 23 tab. II, 8. Titulum n. 696 lapide denuo inspecto ed. Roehl I. G. A. p. 81 n. 345 (Imagines ed. 1 p. 61 n. 15, ed. 2 p. 73 n. 17; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 55 n. 86; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 130 n. 101); minusculis litteris O. Riemann, *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 43 n. 3 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 85 n. 3191; cf. quae de titulo observavit A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alpha-*

bets ed. 4 p. 106 sq.). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

697 ΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝ

696 ΛΕΞΕΙΑΤΑΣ

Antiquior titulus n. 696 in planicie angusta accuratissime laevigata ab imo sursum currens incisus est, recentior n. 697 paullo propius ab superiore quam ab inferiore lapidis fine per dimidium fere ambitum circularem cylindri pertinet.

696 Λεξειάτας.

Hunc nominativum esse vocabuli in -τας a nomine proprio Λεξείας derivati, quod adiectivi instar usurpatum hunc Lexiae nescio cuius terminum significaret, perspexit Kirchhoffius. Sed iniuria mihi in medio reliquisse videtur utrum Λεξειάτας an Ληξειάτας legendum esset. Nam hoc quidem nomen non potest non ad verbi quod est λαγχάνειν radicem revocari; a qua si descenderet, Corcyraeorum dialectus ᾱ pro η flagitaret. Quare vocalis corripienda est. Et propter scripturam sinistrorsum currentem et propter Corinthiam litterae ε formam servatam (B) titulum satis antiquum iure existimat Kirchhoffius, etsi illis antiquissimis monumentis dedicatoriis (n. 704. 705) et sepulcralibus (n. 867. 868. 869. 870) aliquanto recentior habendus sit, quia hic iam I et Σ pro Ϟ (ἰῶτα) et M (σῖγμα) scribantur. Quae cum ita sint, haud absurde priore saeculi a. Chr. n. quinti parte hanc inscriptionem incisam conieceris.

697 Διοσκούρων.

Litteratura quarto a. Chr. n. saeculo titulum exaratum docet.

698 Lapis calcarius cylindri figura; altitudo 0,90, ambitus 1,28. In superficie excavatio rudi arte elaborata. Effossus lapis anno 1845 in antiquo Corcyraeorum oppido ad radices collis, in quo est monasterium S. Euphemiae, exstat in museo Corcyraeo. Edd. Mustoxydis Ephem. Ion. 1845 p. 29 sqq. (inde Rangabé *Ant. Hell.* 356); *Delle cose Corciresi* p. 254 n. LXXXIII cum imagine xylographa (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 575 n. 77); ex ipso lapide R. Bergmann Hermae II p. 139 n. 2. Eius exemplum denuo cum lapide collatum repetivit Roehl I. G. A. p. 81 n. 346 (Imagines ed. 1 p. 62 n. 16, ed. 2 p. 74 n. 18; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 34 n. 26, ed. 2 p. 56 n. 87); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 43 n. 4 (E. L. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 130 n. 102; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 85 n. 3192. Cf. quae de titulo disserunt A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 106 et Bernardus Schmidt *Jahrb. für Philologie* CXLV (1892) p. 313 sqq.). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

ΟΡϜΟΣΗΙΑΡΟΣ
ΤΑΣΑΚΡΙΑΣ

Bergmannus et Roehlius initio versus prioris dimidiatam aspirationis notam (⊣) exhibent, sed ectypum non modo nullum eius vestigium habet, sed etiam collocatio litterarum cum vs. 2 collata demonstrat, O primam totius tituli litteram fuisse. Quae antiquiores intra litterae O circulum exhibent puncta et lineolas, eas lapide fortuito laeso natas esse docent multa similia vestigia per omnes tituli partes dispersa, quae in ectypo conspiciuntur.

Ὄρϝος ἱαρὸς | τᾶς Ἀκρίας.

Titulum hunc aetate supparem esse ei, qui proxime antecedit, ex litteratura iure meritoque collegit Kirchhoffius. Ἀκρίαν Iunonem interpretatur B. Schmidt, qui probabiliter apud Thucydidem III, 75, 5 τὴν πρὸ τοῦ Ἡραίου νῆσον eam intellegit, quae nunc castellum oppidi sustinet, Heraeum vero in colle monasterii S. Euphemiae, cuius ad radices hic terminus effossus est, situm fuisse existimat. Neque enim recte cognomen Ἀκρία ad promunturium potissimum referri, cum in universum deam, quae edito loco fanum habeat, designet; sic etiam interpretari Hesychium Ἀκρία· ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Ἄργει, ἐπί τινος ἄκρας ἱδρυμένη, ἀφ' ἧς καὶ Ἀκρίσιος ὠνομάσθη. ἔστι δὲ καὶ ⟨ἡ⟩ Ἥρα καὶ Ἄρτεμις καὶ Ἀφροδίτη προσαγορευομένη ἐν Ἄργει, κατὰ τὸ ὅμοιον ἐπ' ἄκρῳ ἱδρυμέναι.

699 Columna lapidis calcarii, altitudo 1,44, ambitus mediae partis 0,90. Titulus in planicie angusta laevigata, ut n. 696. Supra titulum duae lineae parallelae incisae, quas pictura sequi debebat. Inventus lapis Corcyrae ad aediculam Panagiae Νερατσύκα dictam, prope rivulum, cuius in vicinia antiquitus templum fuit. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 98. Accuratius exscripsit Broendsted, cuius ex schedis habet Boeckh C. I. G. 1877; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 262 n. LXXXVI (Roehl I. G. A. p. 81 n. 347; Imagines ed. 1 p. 62 n. 17, ed. 2 p. 74 n. 19; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 130 n. 103); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 42 n. 2 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 86 n. 3193). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Lapidis figura:

Ρ□□ΣΓΥ⊠ΑΙ□Σ

Ῥόος Πυθαῖος.

Paullo recentiorem quam n. 696. 698 hunc lapidem existimat Kirchhoffius, quia digamma in titulo n. 698 etiamtum in media voce servatum hic omittatur (cf. n. 868, 3 ῥοϝαῖσι). Neque tamen ad postrema saeculi quinti tempora pertinere probabile est, praesertim quia theta etiamtum crucem, non punctum, habet, quam antiquiorem formam fere omnes Graecae gentes abiecerunt aliquanto ante quam Ionicam litteraturam asciscerent.

700 In antiquo Corcyraeorum oppido. Habet Cyriacus p. XIX n. 131 et ex suis schedis Muratori T. III p. MDCCXXI, 1 (Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 104; Boeckh C. I. G. 1909; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 260 n. LXXXIV; C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 577; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 34 n. 27, ed. 2 p. 56 n. 88; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 86 n. 3194).

ΟΡΒΟΣΙΑΡΟΥΚ
ΑΙΟΣΙΟΥ

Ὄρβος ἱαροῦ κ|αὶ ὁσίου.

Iniuria Wachsmuthius et Blassius de fide exempli a Cyriaco confecto, quo sane omnis tituli memoria continetur, dubitantes ὅρ[ϝ]ος emendare

conati sunt. Etenim aspirationis nota in ἰαρο͂υ omissa litteraturam Ionicam testatur. Iam nullum quidem praeterea tenemus titulum Corcyraeum, qui ceteroquin Ionicis litteris consignatus tamen spirantis labialis signum retineat. Reliquos vero Graecos duplicem viam ingressos esse constat, cum aut ex antiqua scriptura notam ⊏ retinerent aut Ionicam B praeter mediam etiam illam spirantem significare vellent. Utrum Corcyraei fecerint, hic titulus docet, cuius testimonium haud mediocriter adiuvatur nummo Dyrrhachinorum, qui Corcyraeorum coloni fuerunt, cum inscriptione ΒΟΙΚΗΝΟΣ, qui est manifesto genetivus nominis Βοικήν derivati a βοῖκος terminatione per illas regiones frequentissima (*Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 68 n. 45; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 103 n. 3225). Ceterum cum Boeckhius etiamtum Ὄρβος pro nomine proprio habuisset, Mystoxydis appellativum terminum significans agnovit.

701 Lapis coni figura, Corcyrae in museo Prossalendi. Ed. Dodwell Itin. T. I p. 35 (Boeckh C. I. G. 1876; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 261 n. LXXXV).

ΟΡΟΣ
ΦΑΛΑΚΟΣ

Ὅρος | Φάλακος.

Boeckhius emendavit Φα[ί]ακος, dubitans ipse. Mihi praestare videtur nihil mutare. Deum vel heroa ceteroqui ignotum significari apparet.

702 Lapis coni figura, Corcyrae in museo Prossalendi. Ed. Dodwell Itin. T. I p. 35 (Boeckh C. I. G. 1870; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 240 n. LXXIV; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3215).

ΔΙΟΣ
ΜΗΛΩΣΙΟΥ

Διὸς Μηλωσίου.

703 Lapis coni figura, Corcyrae in museo Prossalendi. Ed. Dodwell Itin. T. I p. 35 (Boeckh C. I. G. 1872; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 250 n. LXXIX).

ΑΦΡΟΔΕΙΤΗ

Ἀφροδείτη[ς].

Aut sic aut Ἀφροδείτῃ legendum esse videtur Boeckhio. Sed cum lapidis figura significet, terminum, non basin anathematis esse, genetivus necessario praeferendus est.

5. DEDICATIONES.

704 Lapis calcarius coni figura, non laevigatus, a. 0,39 (Six) — 0,41 (Brugmann), l. 0,13 (Six) aut 0,17 (Brugmann), c. 0,11. Ubi inventus sit lapis, non constat. Asservatur in museo Corcyraeo. Edd. K. Brugmann *Indogermanische Forschungen* 1893 p. 87—89 cum imagine tab. I, quam repetimus; I. Six *Mitth. des arch. Inst. in Athen* XIX (1894) p. 340 sqq. Ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

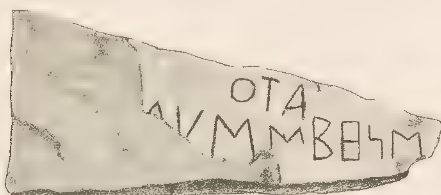

Ab hoc Brugmanni exemplo, quod admodum accuratum esse ex ectypo cognoscitur, Sixius non discrepat, nisi quod initio in ea parte, ubi superficies deleta est, tamen sinistri anguli litterae M certa vestigia agnovit. Ac sane in ectypo quoque lineae obliquae, quae angulum superstitem proxime attingit, reliquiae iuxta ipsam fracturam agnoscuntur, alterius, quae ab huius summa parte sinistrorsum descendit, non item.

Μῦς με ἵσ(σ)ατο.

Apollinis Agyiei simulacrum, accurate respondens illud quidem descriptioni Harpocrationis, s. v. Ἀγυιᾶς (ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν) agnovit Sixius, recte negans hunc lapidem pro figura sua unquam basis vicibus fungi potuisse. Atque etsi in ipsa insula Corcyra praeter hunc lapidem nullum sacrorum Apollinis Agyiei vestigium teneremus, tamen ea non modo Dorica fuisse in universum constare, sed etiam in littore continentis e regione illius insulae, ab Ambracia Apolloniam Illyriae usque, nummos eius cultum testari (Overbeck *Kunstmythologie, bes. Theil III* (Apollo) p. 4, *Münztafel I*, 1—8). Inferiorem partem lapidis Sixius statuit aut terrae aut basi humili immissam fuisse, ut ante superstitem scripturam vix aliis litteris spatium relinquatur. Quare cum Brugmannus de nomine hypocoristico in -υς cadente, qualia sunt Δέρμυς, Θάρσυς, Τῆλυς, Φίλυς, cogitasset, ille Μῦς integrum esse nomen perspexit.

Verbum Brugmannus demonstravit triplicem in modum legi posse, aut ἵσατο, aut ἵσσατο (de geminatione non indicata provocat ad n. 868, 3 στονόϝεσαν), aut εἵσατο (nam ⊟ ʽε significare in titulis Corinthiis Blassii ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 72 n. 3140. 3143). Sed cum apud ipsos Corcyraeos nullum huius scripturae exemplum inveniamus (⊟ B est in ἕσταχ(α) n. 870, 1 et Μʽείξιος n. 869), praestare ἵσσατο, qui aoristus medius ab ἵζω derivatus totidem litteris legatur in titulo Argivo apud Baunackium Philologi XLVIII p. 396 sq., cum iam Homerus activum aoristum in composito certe verbo καθίζω usurpet. Utrum littera sibilans semel scripta in pronuntiatione geminanda sit necne, discerni omnino nequit, siquidem hoc ex eo genere est, in quo magnopere fluctuabatur, dum apud Atticos ubique simplex consona praevaluit.

Titulus, cum antiquissimam prae se ferat litteraturae Corinthiae et Corcyraeae speciem eandem, quae etiam in carminibus sepulcralibus n. 867—870 obvia est, utique sexto a. Chr. n. saeculo non est recentior habendus, sed fieri potest, ut etiam antiquior sit.

705 Tabula ahenea oblonga, a. 0,05, l. 0,13, fracta in duas partes, sed integra praeter ansam dextram mutilatam, inventa anno 1837 in regione oppidi antiqui Corcyraeorum, unde in collectionem I. Woodhousii et ex ea in museum Britannicum pervenit. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 233 n. LXIX cum imagine xylographa; W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 6 (*Kleine Schriften* II p. 12) n. 21 tab. II, 1; Roehl I. G. A. p. 79 n. 341; Imagines ed. 1 p. 60 n. 11, ed. 2 p. 72 n. 13; C. T. Newton *Greek Inscriptions in the British Museum* II p. 29 n. CLXV cum imagine, quam repetimus (E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 127 n. 97; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 84 n. 3187). Cf. quae de titulo exposuit A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 106.

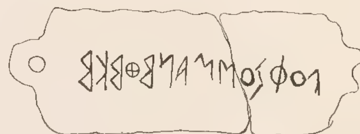

Λόφιός μ' ἀνέθηκε.

Tabula sine dubio basi monumenti affixa erat, id quod in illis occidentalibus Graeciae regionibus, ubi omnino tabularum ahenearum in titulis incidendis frequentior usus erat, haud raro factum videmus (v. Olympia V, Inscriptiones, p. 241 n. 142. p. 289 n. 166. p. 301 n. 174. p. 287 n. 365). Litteratura atque aetas eadem est quae tituli n. 704.

706 Lapis calcarius, a. 0,415, l. 0,455, c. 0,17, a superiore parte laesus, sed ita ut duae excavationes superficiei etiamnunc cognoscantur. Titulus in taenia laevigata, litterae recentiore aetate colore rubro expletae, sed ita ut, quae maximam partem evanuerant, perperam restituerentur. Infra titulum planicies excavata quadrata, margine laevigato circumdata. Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 88 (inde Boeckh C. I. G. 1849). Ex Forchhammeri apographo versus prioris initium supplevit Boeckh vol. II Add. p. 986. Totum titulum plenius et accuratius edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 221 n. LIII (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 557 n. 70; F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 518 n. 334); O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 46 n. 18; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 99 n. 3211). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

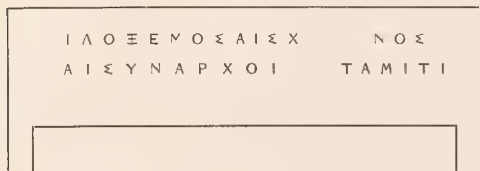

Vs. 1 ΦΙΛΟΞΕΝΟΣΑΙΣΧΡΙΩΝΟΣ integrum legerunt Forchhammer et Mustoxydis, nisi quod primam litteram unus Forchhammerus vidit. Nos Wilhelmi exemplum exprimimus, quod omnibus in rebus ectypo confirmatur.

Φιλόξενος Αἰσχρίωνος | [κ]αὶ σύναρχοι [Ἀρ]τάμιτι.

Ex omnibus prytanum dedicationibus (n. 706—710) hanc longe antiquissimam esse cum simplicitas tituli docet, qui neque magistratus vocabulum habeat, neque collegas singillatim enumeret, tum litteratura, quae utique tertii a. Chr. n. saeculi primis decenniis non est recentior, sed probabilius etiam quarto vindicatur. Etiam forma Dorica [Ἀρ]τάμιτι titulum satis antiquum esse demonstrat; nam recentiore tempore etiam ubi in universum servatur dialectus, tamen in hac stirpe Attica vocalis irrepsit, consona Dorica retenta n. 694, 92. 98 μηνὸς Ἀρτεμιτίου. Alium longe inferioris aetatis prytanin eponymum Philoxenum habes infra n. 814.

707 Corcyrae in marmore quadrato, quod maceriae ecclesiam Beatae Virginis cingenti inclusum est. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 87. Aliud exemplum exstat in diario *Giornale dell' Italia letterata* T. XXXI (Patav. 1811) p. 175. Ex his et apographo Broendstedii ed. Boeckh C. I. G. 1848 (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 220 n. LII; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 99 n. 3210).

. . . Ο Ξ Ε Ν Ο Σ Μ Ο Λ Ω Τ Α Π Ρ Υ Τ Α
Ν Ε Υ Σ Α Σ Κ Α Ι Ο Ι Σ Υ Ν Α Ρ Χ Ο Ι
. . Ω Ν Μ Ο Λ Ω . Α Ι Κ Ε Τ Α Ι Δ Α Σ
. . . . Κ . . . Ρ Χ Ο Σ Λ Ε Ο Ν Τ Ο Σ
. . . . Ρ . . . Ρ Ο Υ Θ Ε Ο Ι Σ

. . . όξενος Μολώτα πρυτα|νεύσας καὶ οἱ σύναρχοι | . . ων Μολώ[τ]α, Ἱκεταΐδας . . . ., Κ[λέα]ρχος Λέοντος, | . . . . ρ[οδώ]ρου, θεοῖς.

Hanc dedicationem recentiorem quam n. 706, antiquiorem quam n. 708 esse in notis ad illos titulos probavi. Accuratius nihil explorari potest, quia de litteratura nihil certi scimus. Utique aut tertii aut secundi a. Chr. n. saeculi est.

708 Lapis Corcyra Venetiam in museum Nanianum delatus. Ex Apostoli Zeni apographo edd. Montfaucon Diar. Ital. p. 422 (inde Muratori T. II p. DXLVII, 1; Corsini F. Att. II p. 417); ex apographo ab amico quodam Nanii accepto St.-Sauveur Itin. I p. 110. Aeri incisum exhibuit Biagius Mon. Graec. mus. Nan. p. 93 (Coll. ant. mus. Nan. n. 44); Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 184 sqq. (Boeckh *Staatshaushaltung der Athener* II ed. 1 p. 402; C. I. G. 1847; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 219 n. LI). Exemplum tituli est in codice Musei civici Veneti 2002 (vide ad n. 643) n. 224, quod contulit M. Fränkel.

Α Π Ο Λ Λ Ο Δ Ω Ρ Ο Σ Α Π Ο Λ Λ Ο Δ Ο Τ Ο Υ Π
Ν Ε Υ Σ Α Σ Κ Α Ι Ο Ι Σ Υ Ν Α Ρ Χ Ο Ι Φ Ι Λ Ω Τ Α Σ Ι Α Κ Χ Ο Υ Σ
Κ Ο Σ Α Π Ε Λ Α Ο Υ Ν Ι Κ Α Ν Ω Ρ Ν Ι Κ Ο Σ Τ Ρ Α Τ Ο Υ Θ Ε Ο Ι Σ

Var. lect. Vs. 1 fin. ΤΟΥΙ mus. Nan. et cod. Ven., Π reliqui praeter St.-Sauveur, qui manifesta interpolatione ΠΡΥΤΑ habet. | Vs. 2 fin. ΧΟΓ cod. Ven., ΧΟΣ Montf., ΧΟΥΣ reliqui. | Vs. 3 init. ΧΟΣ cod. Ven., ΛΟΣ mus. Nan., ΚΟΣ reliqui: deinde ΑΙΕΜΟ cod. Ven., ΑΠΕΛΟΥ Montf., ΑΠΕΛΑΟΥ reliqui; deinde ΝΙΚΩΣ mus. Nan., reliqui recte ΝΙΚΟΣ; in fine litterae ΟΙΣ absunt a mus. Nan. et cod. Ven.

Ἀπολλόδωρος Ἀπολλοδότου π[ρυτα]νεύσας καὶ οἱ σύναρχοι Φιλώτας Ἰάκχου, Σ. . . . . κος Ἀ[γ]ελάου, Νικάνωρ Νικοστράτου, θεοῖς.

Paullo recentiorem hunc titulum iudicaverim quam n. 707, siquidem contra illum in numero prytanum cum n. 709 facit, qui manifesto utroque posterior est. Et hic et illic cum eponymo quattuor prytanes sunt, n. 707 vero quinque. Itaque is temporum ordo maxime probabilis videri debet, in quo semel, non bis mutatum esse numerum statuendum est. Apollodorum quominus eundem prytanem eponymum esse statuamus, cuius nomen compluribus lateribus coctis impressum est (n. 749. 750. 751), nihil impedit. Is alterius a. Chr. n. saeculi esse videtur.

709 Fragmentum basis lapidis calcarii leucophaei, a. 0,10, l. 0,44, c. 0,12, a sinistra mutilum, Corcyrae in Palaeopoli anno 1813 inventum, exstat in museo Corcyraeo. Ed. ex Broendstedii apographo Boeckh C. I. G. 1849*b*. Ad versus 2 initium aliam, sed ne ipsam quidem veram lectionem ex Forchhammeri apographo ascripsit idem vol. II Add. p. 986. Plenius et accuratius edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 222 n. LIV (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 558 n. 71); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 46 n. 19. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

Σ Υ Σ Α Σ Κ   Ο Ι Σ Υ Ν Α Ρ Χ Ο Ι
Ζ Ω Ι Λ Ο Υ Π Ο Π Λ Ι Ο Σ Λ Ε Υ Κ Ι Ο Υ
Ω Τ Α   Θ Ε Ο Ι Σ

[. . . . . . πρυταν]εύσας κ[αὶ] οἱ σύναρχοι . . . . Ζωΐλου, Πόπλιος Λευκίου, | [. . . . . Μολ]ώτα, θεοῖς.

Primi a. Chr. n. saeculi titulum esse cum litterarum formae (imprimis Ζ, cf. adn. ad n. 692) arguunt, tum nomen prytanis Πόπλιος Λευκίου, quod

maxime accommodatum est usui illius aetatis. Nam ut civem Corcyraeum itemque eius patrem nomina Romana gessisse ante initium primi a. Chr. n. saeculi minime probabile est, sic mos utrumque praenomine nudo sine nomine gentilicio significandi aetate imperatorum non plane quidem cessavit, sed tamen multo rarior factus est. Iniuria Boeckhius hic quinque prytanes enumerari sumpsit. Nam vs. 3 a sinistra utique nihil intercidisse potest nisi unum nomen integrum et paucae patronymici litterae; quare plane incredibile est, vs. 2 init. tria integra nomina (Zoili filii et alius prytanis cum patre) fuisse. Sane si quattuor modo prytanes fuisse statuimus, sumendum erit eponymi nomen (vs. 1 init.) quinque fere litteris brevius fuisse quam illius collegae, qui Zoilo patre utebatur (vs. 2 init.), et eponymum patronymico caruisse. Quarum rerum neutra incredibilis est.

710 Marmor inventum in puteo in vico τῶν Δέκα ἁγίων, translatum in collectionem St. Gangadi. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 222 n. LV (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 548 n. 20).

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣΠ·ΥΙΟΣ
ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ
ΠΡΥΤΑΝΕΥΣΑΣ
ΘΕΟΙΣ

Κορνήλιος Π(οπλίου) υἱὸς Ἠπειρωτικὸς φιλόπατρις, πρυτανεύσας, θεοῖς.

Manifesto imperatorum Romanorum aetatis est haec dedicatio. Admodum proclivis est suspicio, vs. 1 init. praenomen intercidisse. Cur nulli hic compareant σύναρχοι, ambigi potest. Sed certe non absimile est veri, hunc magistratum, ut Athenis praeturam, principum imperio sublato collegio singulis quotannis hominibus mandatum esse.

711 Fragmentum basis exiguae, quod effossum Corcyrae pervenit ad Mustoxydem, qui edidit *Delle cose Corciresi* p. 332 n. CLXXXII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 557 n. 68).

. . . . ΚΑΙΝΙΚΑΝΔΡΟΣΥΠΕΡ
. . . . ΤΩΝΓΟΝΕΩΝ

.... καὶ Νίκανδρος ὑπὲρ | [τῶν ἑαυ]τῶν γονέων.

712 Marmor latum; in superficie duo foramina, quorum alterum formam pedis humani habet. Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 222 n. LVI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 548 n. 21).

ΕΠΙΠΡΥΤΑΝΙΟΣΚΛΕΑΝΔΡΟΥ
ΛΕΥΚΙΟΣΣΑΙΝΙΟΣΦΙΛΙΠΠΟΥΥΙΟΣ
ΠΡΕΠΩΝΙΕΡΑΤΕΥΣΑΣΤΩΙΚΟΙΝΩΙ
ΤΗΣΣΥΝΟΔΟΥ ΑΝΕΘΗΚΕ

Ἐπὶ πρυτάνιος Κλεάνδρου Λεύκιος Σαίνιος Φιλίππου υἱὸς | Πρέπων, ἱερατεύσας, τῷ κοινῷ τῆς συνόδου ἀνέθηκε.

L. Saenii Prepontis nomen non agnoscunt editores, qui πρέπων littera minuscula initiali scripserint. At neque Λεύκιος Σαίνιος Φιλίππου υἱὸς integrum nomen est, neque quisquam Graecus dixit πρέπων ἱερατεύσας pro eo, quod debebat esse πρεπόντως. Primi p. Chr. n. saeculi videtur, siquidem posteriore aetate plerumque Λούκιος scribitur.

713 Lapis a sinistra fractus, anno 1759 Corcyra in museum Nanianum illatus. Post Passerium cum supplemento dedit Paciaudus Mon. Pelop. T. I p. 188 aeri incisum (hoc exemplum suppletum repetitur Coll. ant. mus. Nan. n. 6, pars superstes sola n. 177; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 90; Boeckh C. I. G. 1871; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 251 n. LXXX; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 n. 3216).

ΚΙΩΝ
ΚΡΑΤΕΟΣ
ΙΗΡΑΚΛΕΙ

..... κίων ...... κράτεος [Ἑρμᾶ]ι, Ἡρακλεῖ.

714 Corcyrae, fragmentum lateris. Edd. *Giornale dell' Italia letterata* T. XXXI p. 177; Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 429; Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 96 (Boeckh C. I. G. 1873; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 250 n. LXXVIII; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 n. 3217).

ΑΣΑΦΡΟΔΙΤΑΙ

..... ας Ἀφροδίτᾳ.

715 Corcyrae in Palaeopoli reperit Warsberg et intulit in museum Corcyraeum. Ed. idem *Kunstchronik* 1884 p. 290 n. 1 (S. Reinach *Chroniques d'Orient* p. 74 n. 1).

ΦΡΟΔΙΤΑ Ι

[..... Ἀ]φροδίτᾳ.

716 Fragmentum marmoris; in superficie excavatio. Effossus lapis Corcyrae, in impluvio ecclesiae, quae est in Palaeopoli, a Belisario Pieri. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 252 n. LXXXI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 550 n. 23).

ΑΡΑΠΙΕΙΣΕΙ

[........ Σ]αράπι, Εἴσει.

717 In basi figurae marmoreae parvae, Corcyrae repertae. Ex schedis Broendstedii ed. Boeckh C. I. G. 1874*b* (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 234 n. LXX).

CΤΕΦΑΝΟCΚΑ
ΤΑCΥΝΤΑΓΗΝ
ΕΥΧΑΡΙCΤΩΝ

Στέφανος κατὰ συνταγὴν εὐχαριστῶν.

718 Titulum Corcyrae repertum ex Apostoli Zeni schedis ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 422 (Murat. T. I p. XIII, 7; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 88; Salvinius ap. Gor. Symbol. litt. vol. II p. 208; Boeckh C. I. G. 1869; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 239 n. LXXIII). Cf. quae adnotavit Osann Syll. Inscr. Graec. Add. p. 576 (Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 986).

ΦΑΙΑΚΟΣΙΝΗΔΙΕΙΥΨΙΣΤΩ
ΕΥΧΗΝ

......., | Φαίακος [γυ]νή, Διεὶ ὑψίστῳ | εὐχήν.

Sic haec probabiliter expedivit Osannus, cum Valckenaerius ad Herodotum VIII, 65 Φαιακοσίνη nomen inauditum tutari conatus esset, alii alia non minus incredibilia proposuissent.

719 Corcyrae in Palaeopoli reperit Warsberg et intulit in museum Corcyraeum. Ed. idem *Kunstchronik* 1884 p. 290 n. 2 (S. Reinach *Chroniques d'Orient* p. 74 n. 2).

ΙΑΡΟΣΠΑΝΤΩΝ
ΘΕΩΝΟΔΕΒΩΜΟΣ

Ἰαρὸς πάντων | θεῶν ὅδε βωμός.

720. 721 In epistylio ecclesiae Panagiae, quae est in Palaeopoli Corcyraeorum, hi duo tituli, n. 720 superiore loco litteris maioribus, n. 721 infra illum minoribus. Titulum n. 720 edd. W. Vischer Mus. Rhen. XII p. 621 (*Kleine Schriften* II p. 167) n. 16; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 32. — N. 721 edd. Spon et Wheler Itin. T. III P. I p. 82 (cf. Wheler p. 33 ed. Angl.); Montfaucon Diar. Ital. p. 427 (cf. p. 431) ex schedis Apostoli Zeni (Meletius Geogr. p. 325; Vir doctus in *Memorie del Valvasense, Venezia, Maggio* 1753, p. 57; Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 197 sqq.; Brunck Anal. III p. 231 n. 380; Iacobs Animadv. III, 2 p. 88; Anth. Pal. Appendix n. 298); ex collectione manuscripta Marinii Vaticana Angelus Maius Script. vett. nova collectio T. V p. 160 n. 3 (A. Kirchhoff C. I. G. 8608; G. Kaibel Epigr. Graec. 1060); ex ipso lapide accuratissime W. Vischer Mus. Rhen. XII p. 621; *Kleine Schriften* II p. 167 (E. Cougny Anth. Pal. III p. 57 n. 353); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 32. — Utrumque exscripsit A. Wilhelm.

(720)

+ Α Υ Τ Η Η Π Υ Λ Η Τ Ο Υ Κ Υ Ρ Ι Ο Υ Δ Ι Κ Ε Ο Ι Ε Ι C Ε Λ Ε Υ C Ο Ν Τ Ε Ε Ν Α Υ Τ Η

(721)

ΚΑ

+ ΠΙCΤΙΝΕΧΩΝΒΑCΙΛΙΑΝΕΜΩΝΜΕΝΕΩΝCΥΝΕΡΙΘΟΝ COIΜΑΡΥΨΙΜΕΔΟΝΤΟΝΔΙΕΡΟΝΕΚΤΙCΑΝΗΟΝ +
ΕΛΛΗΝΩΝΤΕΜΕΝΗΚΑΙΒΩΜΟΥCΕΞΑΛΑΠΑΞΑC + ΧΕΙΡΟCΑΠΟΥΤΙΔΑΝΗCΙΟΒΙΑΝΟCΕΔΝΟΝΑΝΑΚΤΙ

720 *Αὕτη ἡ πύλη τοῦ κυρίου. δίκ[αι]οι εἰσελευσοντ[αι] ἐν αὐτῇ.*

721 *Πίστιν ἔχων Βασίλ(ε)ιαν ἐμῶν μεγέων συνέριθον*
τοί, μάκαρ ὑψιμέδον, τονδ᾽ ἱερὸν ἔκτισα ναὸν
Ἑλλήνων τεμένη καὶ βωμοὺς ἐξαλαπάξας
χειρὸς ἀπ᾽ οὐτιδανῆς Ἰοβιανὸς ἔδνον ἄνακτι.

Priorem titulum eisdem aut plane similibus verbis redire in aliarum ecclesiarum Christianarum portis monuit Vischer allatis exemplis C. I. G. 8930—8934 (Lebas-Waddington *Asie mineure* 1960. 2413*a*. 2570*a*), cf. etiam C. I. A. III, 404. Initio *αὕτη πύλη* Vischer, quod defendere conatur allato C. I. G. 8934 (Lebas-Waddington 2570*a*). Sed articulum, qui in reliquis titulis est omnibus, ne hic quidem omissum esse Riemanni et Wilhelmi testimoniis constat. Recte igitur, id quod negat Vischerus, Kirchhoffius eum in illo titulo Emeseno coniectura restituisse videtur.

Alteram inscriptionem quattuor versibus hexametris conceptam apparet fere a. 363 a Chr. Ioviani imperatoris iussu incisam esse, cum is deorum Graecorum cultu abolito fana arasque eorum in insula sitas evertisset. Versu postremo *χειρὸς ἀπ᾽ οὐτιδανῆς* ad *ἔκτισα* (vs. 3) relata humilem et abiectum hominis Christiani animum testari monuit Kirchhoffius.

6. TITVLI HONORARII.

722 Corcyrae. Edd. Spon Itin. T. III P. I p. 84; *Recherches d'Antiquités* p. 118 (ap. Polen. Suppl. Thes. T. IV p. 437) et in Misc. erud. antiq. I, 4 p. 14; Meletius Geogr. p. 325; Montfaucon Diar. Ital. p. 425 ex schedis Apostoli Zeni; Muratori T. II p. DLIII, 1, qui Venetiis esse refert apud Apostolum Zenum. Apud eundem a. 1746 transscripsit Paciaudus et ed. Mon. Pelop. T. II p. 33 (Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 187; Boeckh C. I. G. 1880; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 223 n. LVII).

Α Π Ο Λ Ι Σ Μ Α Ρ Κ Ο Ν Κ Α Λ Η . . . . .
Γ Α Ι Ο Υ Υ Ι Ο Ν Β Υ Β Λ Ο Ν Τ Ο Ν
Π Α Τ Ρ Ω Ν Α Κ Α Ι Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Α Ν
Ε Ρ Μ Α Ι Κ Α Ι Η Ρ Α Κ Λ Ε Ι

Ἁ πόλις Μᾶρκον Καλ[πόρνιον] Γαΐου υἱὸν Βύβλον, τὸν πάτρωνα καὶ εὐεργέταν, Ἑρμᾷ καὶ Ἡρακλεῖ.

Cum Maffeius *Καλή[νιον]* supplevisset, Boeckhius recte monuit, Calpurniae gentis esse Bibulos; quo magis mireris, eum hominem ipsum non agnovisse. Neque enim ulla est causa dubitandi, quin haec inscriptio monumenti sit M. Bibulo illi, qui a. 59 a. Chr. Caesaris in consulatu collega fuerat, a Corcyraeis dedicati, praesertim cum is bello civili per tempus haud exiguum in ipsa insula Corcyra praetorium habuerit (Caesar B. c. III, 7, 1. 8, 3). Gai filium eum fuisse ex hoc titulo demum discimus, quum neque fasti consulares neque tituli, in quibus eius magistratus commemoratur, paternae originis notam habeant (cf. C. I. L. I, 1 ed. 2 p. 156. 157).

723 In museo Veronensi. Edd. Maffei Mus. Ver. p. XL (Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 185; Boeckh C. I. G. 1878); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 225 n. LVIII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 558 n. 72; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 n. 3218).

Ο Δ Α Μ Ο Σ Ο Τ Ω Ν Κ Ο Ρ Κ Υ Ρ Α Ι Ω Ν
Μ Α Ρ Κ Ο Ν Α Γ Ρ Ι Π Π Α Ν Α Υ Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Ρ Α
Τ Ο Ν Α Υ Τ Ο Υ Π Α Τ Ρ Ω Ν Α Κ Α Ι Σ Ω Τ Η Ρ Α
Θ Ε Ο Ι Σ

Vs. 3 ΠΑΤΡΟΝΑ Maffei, ΠΑΤΡΩΝΑ Mustoxydis.

Ὁ δᾶμος ὁ τῶν Κορκυραίων | Μᾶρκον Ἀγρίππαν αὐτοκράτορα, | τὸν αὐτᾶς πάτρωνα καὶ σωτῆρα, θεοῖς.

Hic titulus a reliquis Agrippae imperatoriae acclamationis significatione (vs. 2 fin.) discrepat, cuius vestigia praeterea in duobus incriptionum Latinarum fragmentis (C. I. L. IX, 262. 2200) exstare videntur. Recte et ordine magistratuum vocabula non cumulantur cum imperatoris titulo (Th. Mommsen *Röm. Staatsrecht* 1^{3} p. 125 not. 1). Sed hic ipse num recte ponatur, iure dubitatum est. Mommsenus hoc ad errorem hominum provincialium rettulit (*Staatsrecht* II, 2^{3} p. 1156 not. 2), quia neque in nummo ullo neque in monumento haud dubiae auctoritatis id unquam inveniretur. Causam erroris in illis paucis inscriptionibus commissi inde repetendam esse, quod oblatus quidem Agrippae esset hic quoque honos, sed ab ipso spretus, id quod in re persimili, triumphum dico, bis factum esse Cassii Dionis LIV, 11, 6. 24, 7 (annis 19 et 13 a. Chr.) definito testimonio constat.

724 Sub statua Corcyra Venetias atque inde in museum Veronense delata. Edd. Marmora hist. Corcyr. lib. III; Spon Itin. T. III P. I p. 83; Montfaucon Diar. Ital. p. 426 (Muratori T. I p. CCXXIV, 3; Meletius Geogr. vet. et nov. p. 325; Vandal. Diss. V, 2; St.-Sauveur Itin. T. I p. 159; Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 189); omnium accuratissime Maffei Mus. Veron. p. XLI (Boeckh C. I. G. 1879).

Α Π Ο Λ Ι Σ Γ Ε Ρ Μ Α Ν Ι Κ Ο Ν Κ Α Ι Σ Α Ρ [Α]
Τ Ι Β Ε Ρ Ι Ο Υ Κ Α Ι Σ Α Ρ Ο Σ Υ Ι Ο Ν
Σ Ε Β Α Σ Τ Ο Υ Κ Α Ι Σ Α Ρ Ο Σ
Υ Ι Ω Ν Ο Ν Υ Π Α Τ Ε Υ Ο Ν Τ Α
Θ Ε Ο Ι Σ

Vs. 1 fin. Α om. Maffei, cuius praeterea apographum cum Boeckhio exprimimus.

Ἁ πόλις Γερμανικὸν Καίσαρα, | Τιβερίου Καίσαρος υἱόν, | Σεβαστοῦ Καίσαρος υἱωνόν, ὑπατεύοντα, | θεοῖς.

Monumentum Germanico Caesari primum consuli (a. 12 p. Chr.), superstite etiamtum Augusto, positum.

725 Basis lapidis calcarii, a. 0,60, l. 0,60, c. 0,18, Corcyrae in museo. Ex Broendstedii schedis edd. Boeckh C. I. G. 1879*b* (Franz Elem. epigr. Graec. p. 288 n. 128); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 227 n. LXI; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 45 n. 10. Exscripsit A. Wilhelm.

ΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΘ
ΥΙΟΝΘΕΟΥΤΡΑΙΑΝΟ
ΩΝΟΝΘΕΟΥΝΕΡΟΥΑ
ΟΝΑΙΛΙΟΝΑΔΡΙΑΝΟΙ
ΕΙΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝΑΡΧΙΕ
ΕΓΙΣΤΟΝΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣΕ
ΣΙΑΣ ΤΟ Β̄
ΟΛΙΣΑΚΟΡΚΥΡΑΙΩΝΤ
ΥΤΑΣ ΣΩΤΗΡΑ

[Αὐτο]κράτορα Καίσαρα, Θ[εοῦ Ἁδριανο]ῦ υἱόν, θεοῦ Τραϊανο[ῦ Παρθικοῦ | υἱ]ωνόν, θεοῦ Νέρουα [ἔκγονον, Τίτ]ον Αἴλιον Ἁδριανὸ[ν Ἀντων]εῖνον Σεβαστόν, ἀρχιε[ρέα μ]έγιστον, δημαρχικῆς ἐ[ξου]|σίας τὸ β', [ἁ π]όλις ἁ Κορκυραίων τὸ[ν | ἑα]υτᾶς σωτῆρα.

Alteram tribuniciam potestatem (vs. 7) Antoninus Pius gessit ab a. d. IV id. Decembres 138 p. Chr. usque ad eundem insequentis anni diem (P. v. Rohden ap. Pauly-Wissowa *Realencykl.* II, 2 p. 2500).

726 Duo fragmenta lapidis calcarii, inaedificata in maceria quadam horti Vasilakis occidentem versus a monasterio S. Euphemiae; quo in horto fundamenta aedificii marmorei eruta et caput effigiei humanae eleganter sculptae inventum est. *a* a sinistra integrum, a. 0,31, l. 0,25. — *b* a. 0,26, l. 0,37; a dextra exstat margo. Pleniorem quam nunc est titulum, sed non sine gravissima interpolationis suspicione (v. var. lect.), fragmentis non separatis et versuum positura ex parte perperam indicata, ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 330 n. CLXXX (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 557 n. 67). Exscripsit A. Wilhelm et ectypa chartacea misit.

a
ΣΕΠΙ
ΟΥΗΡΟ
ΠΕΡΤΙ
ΤΟΝΑΡΑ
ΝΙΚΟΝΤ

b
ΝΙΚΟΝ
ΗΚΟΡΚΥΡΑΙΩΝ
Β *vacat*

Var. lect. Expressi Wilhelmi exemplum. Versus quattuor primos Mustoxydis pleniores habet: Vs. 1 ΣΕΠΤΙΜΙΟΝΣΕ; vs. 2 ΟΥΗΡΟΝ; vs. 3 ΠΕΡΤΙΝΑΚΑ; vs. 4 ΤΟΝΑΡΑΒΙΚΟΝ. Qua in re perquam mirum est, tres ex his versibus in integras voces exire, quarum terminationes facillimo negotio suppleri poterant, cum tamen appareat, re vera ubique in lapide etiam plura scripta fuisse. Miro casu ubique post extremam vocis cuiusque litteram lapidem fractum esse neutiquam credibile est.

[Αὐτοκράτορα Καίσαρα Λ(ούκιον)] Σεπτ[ίμιον Σε]ουῆρο[ν Εὐσεβῆ] Περτί[νακα Σεβαστ]ὸν Ἀρα[βικὸν Ἀδιαβη]νικὸν Π[αρθικὸν] Μ[έγιστον Βρεταν]νικὸν [ἡ πόλις] ἡ Κορκυραίων. [Ψ(ηφίσματι)] β(ουλῆς).

Eadem nomina et cognomina reperiuntur in titulis monumentorum, quae Septimio Severo per supremos imperii annos posita sunt (Dessau Inscr. Lat. sel. I n. 431. 432).

727 Basis quadrata lapidis calcarii leucophaei, a. 0,26, c. 0,65, l. 0,65. In superficie duorum pedum statuae immissorum vestigia. Inventa in via, qua a monasterio Ἁγίων Ἀποστόλων Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου ad introitum villae regiae sitae Palaeopoli Corcyraeorum itur. Exstat in museo Corcyraeo. Ed. Romanos in diario Corcyraeo Ῥήγας ὁ Φεραῖος 27. Ἰανουάρ. 1880; Παρνασσός VI (1880) p. 162 sqq. (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3218). Exscripsit A. Wilhelm.

Α Π Ο Λ Ι Σ Μ Ν Α Σ Ι Λ Α Ν
Α Ρ Χ Ι Μ Η Δ Ε Ο Σ Α Ρ Ε Τ Α Σ
Ε Ν Ε Κ Ε Ν Κ Α Ι Ε Υ Ν Ο Ι Α Σ
Θ Ε Ο Ι Σ

Ἁ πόλις Μνασίλαν | Ἀρχιμήδεος ἀρετᾶς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας θεοῖς.

Ab initiis aerae Christianae utique huius tituli origo non magno temporis intervallo distinetur, quantum quidem ex eius litteratura et sermone colligere licet. Mnasilas prytanis Corcyraeorum eponymus (n. 780. 781) quominus idem homo habeatur, temporum certe rationes non impediunt.

728 Marmor leucophaeum effossum anno 1826 in Palaeopoli Corcyraeorum et translatum in collectionem Gangadi. Ed. Mustoxydis Ἑλληνομνήμων I p. 45 (inde W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 12 (*Kleine Schriften* II p. 20) n. 28); accuratius idem Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 229 n. LXIII (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 558 n. 73 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3218).

Α Π Ο Λ Ι Σ
Ν Ι Κ Α Ρ Χ Ο Ν Λ Α Κ Ρ Ι Τ Ο Υ
Α Ρ Ε Τ Α Σ Ε Ν Ε Κ Α Κ Α Ι
Ε Υ Ν Ο Ι Α Σ Τ Α Σ Ε Ι Σ Α Υ Τ Α Ν
Θ Ε Ο Ι Σ

Ἁ πόλις | Νίκαρχον Λακρίτου | ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ εὐνοίας τᾶς εἰς αὐτὰν | θεοῖς.

Etsi nomen, quod est Λάκριτος, n. 730, 1 redit, tamen eundem hominem esse non certum est, quia hic titulus etiamtum Doricam dialectum habet, ille vero vulgari sermone conceptus est. Quod cave ad monumenti publici et privati discrimen retuleris; nam etiam n. 731 cum illo arctissima originis et argumenti necessitudine conexus lingua communi utitur, etsi a civitate Corcyraeorum dedicatus est.

729 Basis lapidis calcarii, a. 0,18, l. 0,41, c. 0,19, a sinistra et a superiore parte integra, Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 11 (*Kleine Schriften* II p. 19) n. 24 tab. II, 2; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 229 n. LXIV (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 558 n. 74); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47 n. 22 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3218). Exscripsit A. Wilhelm.

Α Π Ο Λ Ι Σ Τ Ε
Ν Α Ν Ν Ι Γ Ρ Ο Υ Γ Υ Ν
Τ Α Ν Ι Ε Ρ Ε Ι Τ Ε Υ Ο Υ
Γ Τ

Ἁ πόλις Τε[ρ]εν[τίαν ..]ναν, Νίγρου γυν[αῖκα], | ταν ἱερειτεύου[σαν] τᾶς ......, ἀ[ρ]ετ[ᾶς ἕνεκα καὶ εὐνοίας].

Vs. 1 cum alia supplementa, quae homines docti proposuerant (Τειμοξέναν Keil, Τερτυλλίναν Vischer), scriptura lapidis accuratius cognita refutentur, Mustoxydis Τε[ρ]εν[τια]νάν hoc quidem nomine non reprehendendum est. Sed multo probabilius est, nomine gentili cum cognomine sive Graeco sive Romano mulierem significatam esse, quam nudo illo Τερεντιανάν. Cognomen sane breve fuisse videtur, qualia haud pauca sunt in -να cadentia Graeca et Latina, veluti Ἄγνα, Ἄμνα, Μάγνα. Titulus imperatorum aetatis est, sed saeculo primo p. Chr. n. vix recentior.

730 Post n. 731, quasi cum eo cohaerentem, relicto tamen spatio, ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 423 ex Corcyraeis Apostoli Zeni (inde Muratori T. II p. DXLVII, 3; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 203; Boeckh C. I. G. 1881). Postea lapide fracto extremae partes a dextra et sinistra (*a d*) perierunt, mediam vero (*b c*) Mustoxydis felici casu invenit inter lapides, quibus via publica sternebatur, et in collegii Ionii collectionem inferendam curavit; titulum edidit *Delle cose Corciresi* p. 305 n. CXI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 577 n. 80); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 45 n. 12. At huius rursus fragmenti pars superior (*b*) nescio quo casu intercidit, inferiorem (*c*) solam in museo Corcyraeo reperit A. Wilhelm et exscripsit.

a | *b* | *d*
Π Α Ρ Μ Ε Ν Ι Ϲ Κ Ο Ν Λ Α Κ Ι Π Ο Υ Τ Ο Ν
Ε Α Υ Τ Η Ϲ Α Ν Δ Ρ Α Α . Ι Ϲ Τ Α
Λ Υ Ϲ Α Ν Ι Ο Υ
c

Qui titulum integrum ediderunt, minus accurate litterarum formas expresserunt. Neque enim Α et Σ, sed Α et Ϲ in lapide esse Wilhelmi (et de Ϲ etiam Mustoxydis) testimonio confirmatur.

Παρμενίσκον Λακ[ρίτ]ου, τὸν | ἑαυτῆς ἄνδρα, | Ἀ[ρ]ίστα | Λυσανίου.

Lacriti nomen vs. 1 reposui ex n. 728, 2. Quam facile ΡΙΤ in ΙΠ abire potuerit, sponte patet. Boeckhii emendatio [Ἀλ]κί[μ]ου, pro qua etiam [Ἀλ]κίπ(π)ου legi posse monet, propterea reicienda est, quia ΛΑ in fragmento *b* post Boeckhii aetatem recuperato distincte legit Mustoxydis, cum reliqua nominis pars uno vitioso Montfauconi apographo tradita sit.

Duas habes statuarum inscriptiones, quarum altera (n. 730) Parmenisco ab Arista uxore, altera (n. 731) huic ipsi Aristae a civitate Corcyraeorum posita est. Uterque titulus vulgarem sermonem habet; nam -ᾱ finalis in nomine Ἀρίστα utrobique servata ad peculiarem nominum humanorum rationem referenda est, de qua dixi Olympia V p. 309 ad n. 179. Iam publicae Corcyraeorum dedicationes omnes dialectum Doricam conservant usque ad annum 138 p. Chr. (n. 725); ex duabus, quae vulgari sermone utuntur, altera (n. 726) circa a. 210 p. Chr. incisa est, alteram (n. 733) certe quominus Hadriano recentiorem existimemus, nihil obstat. Neque est, cur privatorum titulorum hoc nomine aliam causam esse iudicemus; nam n. 732, qui unus ex huius generis titulis lingua communi conceptis certam originis notam habet, Antonini Pii aut M. Aurelii aetate dedicatus videtur. Sequitur, ut etiam reliquos (n. 730. 731. 734) Antonini Pii initiis recentiores esse statuamus, cui sententiae in nullo ex his titulis vel levissima difficultas obstat. Nam quod in neutro ex his duobus nomen Romanum occurrit, nemo peritus pro prioris aetatis indicio habebit.

731 Cum n. 728 edd. Montfaucon Diar. Ital. p. 423 ex Corcyraeis Apostoli Zeni (inde Muratori T. II p. DXLVII, 3; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 203; Boeckh C. I. G. 1882); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 229 n. LXV, cuius exemplum exprimimus.

Η Π Ο Λ Ι Ϲ Α Ρ Ι Ϲ Τ Α Ν Π Α Ρ Μ Ε Ν Ι Ϲ Κ Ο Υ Μ Ε Ν
Γ Υ Ν Α Ι Κ Α Θ Υ Γ Α Τ Ε Ρ Α Δ Ε Λ Υ Ϲ Α Ν Ι Ο Υ
Ε Υ Ϲ Ε Β Ε Ι Α Ϲ Ε Ν Ε Κ Ε Ν Κ Α Ι Ϲ Ω Φ Ρ Ο Ϲ Υ Ν Η Ϲ

Ἡ πόλις Ἀρίσταν, Παρμενίσκου μὲν | γυναῖκα, θυγατέρα δὲ Λυσανίου, εὐσεβείας ἕνεκεν καὶ σωφροσύνης.

Cf. quae exposui ad n. 730.

732 In basi arae ecclesiae ἁγίας Παρασκευῆς in paeninsula Corcyrae. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 191. Ex hoc et duobus apographis, quorum alterum miserat Creuzerus, alterum Welckerus ex litteris Prossalendi Corcyraei, ed. Boeckh C. I. G. 1883; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 226 n. LX.

Ν Υ Μ Φ Ι Ο Ν Ν Υ Μ
Φ Ι Ο Υ Υ Ι Ο Ν Ε Φ Η
Β Ε Υ Ο Ν Τ Α Τ Ι ·
Κ Λ Α Υ Δ · Α Τ Τ Ι
Κ Ο Ϲ Η Ρ Ω Δ Η Ϲ
Τ Ο Ν Υ Ι Ο Ν Τ Ο Υ
Φ Ι Λ Ο Υ Ψ Η Φ Ι Ϲ Α
Μ Ε Ν Η Ϲ Τ Η Ϲ Β Ο Υ
Λ Η Ϲ Κ Ο Ρ Κ Υ Ρ Α Ι Ω Ν

Νυμφίον Νυμφίου υἱὸν ἐφηβεύοντα Τι(βέριος) | Κλαύδ(ιος) Ἀττι|κὸς Ἡρώδης, | τὸν υἱὸν τοῦ | φίλου, ψηφισαμένης τῆς βου|λῆς Κορκυραίων.

Cf. quae disputata sunt ad n. 730.

733 Lapis calcarius leucophaeus, qui partem efficiebat basis rotundae, a. 0,48, l. 0,59 (a parte antica), c. 0,36, inventus mense Iunio a. 1846 iuxta ecclesiam Beatae Virginis, quae est in Palaeopoli Corcyraeorum. Nunc est Corcyrae in museo. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 227 n. LXII; W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 11 (*Kleine Schriften* II p. 19) n. 25 tab. II, 3; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 44 n. 8. Exscripsit A. Wilhelm.

Κ Ο Ρ Κ Υ Ρ Α Ι Ω Ν Τ Ι Τ Ο Ν Φ Λ Α Β Ι Ο Ν Α Ρ Ι Ϲ Τ Ο
Ο Κ Α Ι Ϲ Α Ρ Α Κ Α Ι Φ Ι Λ Ο Π Α Τ Ρ Ι Ν Α Γ Ω Ν Ο Θ Ε
Α Ι Π Ρ Υ Τ Α Ν Ε Υ Ϲ Α Ν Τ Α Κ Α Ι Π Α Ϲ Α Ν Α Ρ Χ Η Ν
Ϲ Φ Ι Λ Ο Τ Ε Ι Μ Η Θ Ε Ν Τ Α Α Ρ Ε Τ Η Ϲ
Ε Υ Ν Ο Ι Α Ϲ Τ Η Ϲ Ε Ι Ϲ Α Υ Τ Η Ν Θ Ε Ο Ι Ϲ

[Ἡ πόλις ἡ] Κορκυραίων Τίτον Φλάβιον Ἀριστο[......, φιλ]οκαίσαρα καὶ φιλόπατριν, ἀγωνοθε[τήσαντα κ]αὶ πρυτανεύσαντα καὶ πᾶσαν ἀρχὴν | [μεγαλοψύχω]ς φιλοτειμηθέντα, ἀρετῆς | [ἕνεκα καὶ] εὐνοίας τῆς εἰς αὑτήν, θεοῖς.

Antonini Pii initiis non antiquior videtur titulus propter sermonis vulgaris usum (cf. adn. ad n. 730). Vs. 1 Ἀριστό[βουλον] Vischer, qui tamen ipse monet supplementum incertissimum esse.

734 Corcyrae. Edd. Spon Itin. T. III P. I p. 85; Meletius Geogr. p. 325; Montfaucon Diar. Ital. p. 422 (Patinus Comm. in cenotaphium M. Artorii p. 461; Cuper Apoth. Hom. p. 281; Muratori T. III p. MDCXCI, 17; Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 195; Boeckh C. I. G. 1884; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 230 n. LXVI).

Ι Ο Υ Λ Ι Α Ν Θ Ε Ο
Δ Ω Ρ Α Ν Α Ρ Ε Τ Η Σ
Ε Ν Ε Κ Ε Ν Θ Ε Ο Ι Σ

Ἰουλίαν Θεοδώραν ἀρετῆς ἕνεκε θεοῖς.

Propter sermonis vulgaris usum Antonini Pii initiis non videtur antiquior esse (cf. adn. ad n. 730).

7. LATERES CVM PRYTANVM NOMINIBVS ALIISQVE INSCRIPTIONIBVS.

735 Later coctus, qui litteras forma impressas habet, crassus 0,03. Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 84 (Boeckh C. I. G. 1851); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 213 n. XIV. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Ε Π Ι Α Γ Η Σ Α Ν Δ Ρ Ο Υ

Ἐπὶ Ἀγησάνδρου.

Quos hic componimus titulos (n. 735—826), quin ad prytanes eponymos Corcyraeorum referendi essent, nemo unquam dubitavit. De eorum aetate coniectura fieri potest ex nummis Corcyraeis (Mionnet II p. 68 sqq. *Supplém.* III p. 427 sqq., *Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 146 sqq.), in quibus ex his nominibus redeunt: Ἀριστέας (n. 752, *Catal.* p. 146 n. 488—491), Δαμόστρατος (n. 762—768, *Catal.* p. 147 n. 499—503), Στράτων (n. 805, *Catal.* p. 149 n. 525. 526), Σωσιγένης (n. 809, *Catal.* p. 149 n. 527. 528), Σώστρατος (n. 810, *Catal.* p. 150 n. 529. 530), Φάλακρος (n. 822, *Catal.* p. 150 n. 531—535), Φιλωνίδας (n. 815—817, *Catal.* p. 151 sq. n. 549—556), Φιλώτας (n. 819, *Catal.* p. 152 n. 557—562). Cf. P. Gardner *Catal. Thessaly to Aetolia* Introd. p. L, qui nonnullos titulos nondum noverat, et his adiungit Menandri nomen (*Catal.* p. 148 n. 510—513) ex latere n. 1059, quem nos, quippe a Lenormanto uno inter alios ficticios editum, in dubiorum et spuriorum appendicem relegavimus (v. adn. ad n. 988). Iam nummos illos cusos esse constat per eam aetatem, quae annorum 229 et 48 a. Chr. terminis continetur, ut de illorum quidem prytanum lateribus, qui in nummis redeunt, nihil dubii relinquatur. Sed ne ex reliquis quidem ullum postremis tertii a. Chr. n. saeculi decenniis antiquiorem esse probabile est propter litteraturam, quae in titulis, quorum quidem scriptura ex ectypis Wilhelmianis accurate cognoscatur, Damostrati (n. 762—767), Sosigenis (n. 809), Philonidae (n. 815 sqq.) nullo ex eorum prytanum, quorum nummi non exstant, titulis recentior est, haud paucis adeo manifesto antiquior. Quod si litterarum ductum formasque accuratius examinemus, haud improbabile videbitur, paene omnes hos lateres alterius et prioris p. Chr. n. saeculi esse, perpaucos tertii exeuntis. Eo spectat, quod Π et Σ fere ubique occurrunt, Π Π Σ raro, itemque quod hastarum curvarum, quales tertio saeculo atque etiam primis secundi decenniis perfrequenter inveniuntur (cf. potissimum n. 686. 687. 689. 691), hic rara sunt exempla: n. 743 in Alexiclis nomine Ξ plane eandem formam Ξ habet atque n. 686, 1. 8. 10), n. 769 ex duabus postremis praepositionis ἐπί litteris, quae in unam coaluerunt, prior manifesto Π fuit, eademque ligatura sine dubio in Nicostrati titulo n. 792 fuit, ubi Vischerus Π exhibet. Plerumque vero omnes litterae praeter rotundas ex lineis rectis componuntur, id quod in lapidum titulis inde a medio saeculo altero a. Chr. n. vulgare est (cf. adn. ad n. 692). Ut igitur initium illius spatii, quod nummi monstrant, annum 229 a. Chr. dico, vix ullus ex horum laterum prytanibus attingit, ita non est negandum fortasse unum vel alterum extremo anno 48 a. Chr. adeo recentiorem esse. Qua in re maxime memorabile est, nonnullos prytanes litterae sigma formam satis recentem C aut unam aut promiscue cum antiquiore Σ usurpare, Aeschyliscum (n. 738—742, cum n. 737 Σ sit), Menestratum (n. 778), Mnasilam (n. 780), Nicomedem (n. 789. 790) et eum, cuius ex nomine nihil nisi ΝΟC (n. 825) aetatem tulit. Memorabile est, neminem ex his in nummo redire, ut haud absurda sit coniectura eos post a. 48 a. Chr. in magistratu fuisse. Antiquiorem sane hanc litterae figuram Corcyrae in lateribus esse, quam in lapidibus manifestum est. Namque in monumentis a republica aut ab hominibus elegantioribus dedicatis non ante Antonini Pii aetatem comparet (n. 725. 726. 730. 731. 733), ac ne epitaphia humiliorum quidem, in quibus haud infrequens est, multo antiquiora videntur pleraque; sed unum n. 941, ubi ΧΡΗCΤΕ legitur, propter nominum ordinem liberae Romanorum reipublicae temporibus vindicandum est (v. adnotationem). Contra ne nimis recentes prytanum lateres existimemus, illud suadet, quod litterae rotundae Є C Ѡ ab iis plane alienae sunt ut a lapidibus Corcyraeis postremorum ante Christum saeculorum; manifesto igitur nummorum usus discrepans et fluctuans (ΑΡΙΣΤΕΑΣΑΡΙΣΤΩΝΟΣ *Catal.* p. 146 n. 492 sqq., ΑΡΙCΤΕΑCΑΡΙCΤΩΝΟC p. 147 n. 497 sq., ΔΑΜΟCΤΡΑΤΟC p. 147 n. 499 sqq., ΗΡΩΔΗC p. 147 n. 504 sqq., ΦΙΛΩΝ p. 151 n. 536 sqq., ΦΙΛѠΝ p. 151 n. 546 sqq., ΦΙΛΩΝΙΔΑΣ p. 151 n. 549 sqq., ΦΙΛΩΝΙΔΑC p. 152 n. 554 sqq.) ad monumentorum genera diversa, non ad aetatis discrimina referendus est.

Sermo quoque nihil habet, quod cum illa originis aetate, de qua ex nummis coniectura facta est, pugnet. Doricae dialecti leges in universum servantur cum in stirpium vocalibus (Δαμοστράτου, Δαμοφίλου, Δάμωνος, Ἑρμωνάστου, Μνατία, Μνατίλα), tum in flexionibus (Ἀρχία, Θερσία, Μνασία, Μνασίλα, Προμαχίδα, Φιλωνίδα — nam Σθενίου et Στρατίου ad nominativos in -ος cadentes redire manifestum est — Ἀριστομένεος, Ναυσικράτεος, Νικομήδεος, Σωσθένεος); atque illa quidem lex in uno nomine Ἀσκληπιοδώρου (n. 757) migratur, etsi non est propterea, cur ad nimis recentem aetatem titulum detrudamus (cf. quae exposui ad n. 694), flexiones vero inter Doricam et vulgarem rationem non fluctuant nisi in nominibus in -κλῆς exeuntibus (Ἀριστοκλέος n. 753, Ξενοκλέος n. 794 — Ἀλεξικλέους n. 743, Ἀριστοκλέους n. 754, Τιμοκλέους n. 812). Id vero non est neglegendum, in nominibus a νίκα et τιμά descendentibus nunquam diphthongum pro vocali producta inveniri, quod est certissimum aetatis principatu antiquioris indicium.

Nomina ipsa non multum nos adiuvant; nam quod certissimum videri possit, si idem homo eodem prytanis eponymi magistratu fungens alibi redeat, id quater quidem usu venit, sed duo modo ex his exemplis, Apollodori (n. 749—751, coll. n. 708, 1) et Aristomenis (n. 755, coll. n. 694, 1) ita comparata sunt, ut eundem hominem designari credibile sit; quod contra Strato (n. 682, 1) prytane cognomini, qui in titulo n. 805 et in nummis est, non uno saeculo antiquior fuerit necesse est, neque aliter iudicandum de Philoxeno (n. 814, coll. n. 706, 1). Φιλώτας Ἰάκχου n. 708, 2 cum aequalis et collega sit Apollodori, certe non improbabile est eundem esse ac n. 819, etsi alius est annus, itemque Προμαχίδας Μυρτίλου n. 694, 38, quum tempore suppar sit Aristomeni, aliquo ex proximis annis magistratum eponymum cepisse videtur (n. 796. 797). Denique Μνασίλας Ἀρχιμήδεος n. 727, 1 certe si litteraturam illius tituli spectes, quin idem habeatur cum prytane n. 780. 781 nihil obstat. Reliqua nomina, quae alibi redeunt, variis de causis nihil momenti habent. In Sosandrum Theudori f., qui n. 694, 38 testis adhibetur, idem caderet, quod supra de eiusdem condicionis homine Promachida Myrtili f. observavi, dummodo constaret omnino in latere Corcyraeo ἐπὶ Σωσάνδρου recte lectum esse (v. adn. ad n. 807). Praeterea Νίκανδρος (n. 784) redit n. 711, 1. 851, Φιλωνίδας (n. 815 sqq.) n. 695, 6, cuius tituli aetas plane incerta est.

Ut igitur in universum de horum laterum aetate satis certum iudicium ferri licet, sic de prytanum ordine chronologico constituendo desperandum est; atque in plerisque quidem lateribus, iis praecipue, qui non iam extent quorumque scriptura non accurate cognita sit, ne illud quidem discerni potest, utrum alteri (aut adeo tertio) an primo a. Chr. n. saeculo vindicandi sint. Ex ectypis a Wilhelmo missis sane cognosci potest, titulos Alexiclis (n. 744. 745), Apollodori (n. 749. 750. 751), Boisci (n. 758. 759, quem ni fallor omnium maxime probabile est tertii etiamtum saeculi esse), Damostrati (n. 762 sqq.), Damophili (n. 769), Xenoclis (n. 793. 794) in antiquiorum numero habendos esse, contra Alcaeum (n. 746), Androna (n. 748), Damona (n. 770), Sthenium (n. 799) recentiores videri, ut mittam nunc eos, de quorum inferiore aetate supra dixi, Aeschyliscum, Asclepiodorum, Menestratum, Mnasilam, Nicomedem; sed multa etiam hic incerta manent. Quare nihil relinquebatur, nisi ut titulos secundum alphabeticum nominum ordinem adornarem.

736 Later coctus, crassus 0,03, cum litteris forma impressis, admodum anguste collocatis. Corcyrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Ε Γ Ι Α Π Η Σ Α Ν Δ Ι)

Ἐπὶ Ἀγησάνδ[ρου].

737 Later coctus cum titulo forma impresso, crassus 0,05, Corcyrae in museo. Ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47 (minusculis litteris repetivit F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Ε Π Ι Α Ι Σ Χ Υ Λ Ι Σ Κ Ο Υ

Ἐπὶ Αἰσχυλίσκου.
De aetate cf. quae adnotavi ad n. 735.

738. 739 Later magnus, longus 0,45, latus 0,46, crassus 0,055, cum duobus titulis forma impressis. Corcyrae in museo. Ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47. Apographa et ectypa chartacea misit A. Wilhelm.

(738)

Ε Π Ι Α Ι Ϲ Χ Υ Λ Ι Ϲ Κ Ο Υ

(739)

Ι Α Ι Ϲ Χ Υ Λ Ι Ϲ Κ Ο Υ

Ἐπὶ Αἰσχυλίσκου.

740 Later coctus, crassus in margine 0,06, in media parte paullo tenuior, cum titulo eadem forma expresso, quae bis in uno eodemque latere (n. 738. 739) est. Corcyrae in museo. Edd. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 84; ex eo et Broendstedii schedis Boeckh C. I. G. 1852*a* (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 213 n. XV). Tres lateres cum hoc titulo (fortasse hunc et n. 742) in Woodhousii collectione fuisse testatur Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 10), item tres, sive eosdem sive alios, in collectione, quae erat in gymnasio, vidit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Ε Π Ι Α Ι Ϲ Χ Υ Λ Ι Ϲ Κ Ο Υ

Ἐπὶ Αἰσχυλίσκου.

741 Later coctus, cum titulo eadem forma impresso ac n. 740, fractus a dextra, Corcyrae in museo. Ex Boendstedii schedis ed. Boeckh C. I. G. 1852*b*. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Ε Π Ι Α Ι Ϲ >

Ἐπὶ Αἰσχ[υλίσκου].

742 Lateres cocti duo cum titulis eadem forma expressis, crassi 0,05, Corcyrae in museo. Fortasse hi visi sunt a Vischero et Riemanno (v. lemma n. 740). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Ε Π Ι Α Ι Ϲ Χ Υ Λ Ι Ϲ Κ Ο Υ

Ἐπὶ Αἰσχυλίσκου.

743 Later coctus, crassus 0,022, Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis Ἑλληνομνήμων I p. 121 (inde minusculis litteris repetivit W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 11) n. 13); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 213 n. XVIII. A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

\ΛΕΞΙΚΛΕΟ\

[Ἐπὶ Ἀ]λεξικλέου[ς].
De litteratura et aetate cf. adn. ad n. 735.

744 Later coctus, crassus 0,022, Corcyrae in museo. A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

ΕΠΙΑΛΕΞΙ

Ἐπὶ Ἀλεξι[κλέους].

745 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis Ἑλληνομνήμων I p. 121 (inde minusculis litteris repetivit W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 11) n. 12); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 213 n. XVII (minusculis litteris repetivit F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

Ε Π Ι Α Λ Ε Ξ Ι Κ Ι Σ Κ Ο Υ

Ἐπὶ Ἀλεξικίσκου.
Nomen ceteroqui inauditum, etsi concedendum est, legitima ratione id derivatum esse ab Ἀλεξικός (Syll. Inscr. Graec. 367, 136), quod ipsum rursus hypocoristicum est ab Ἀλεξικράτης aliove simili descendens. Non abest suspicio, quin Mustoxydis laterem Alexiclis prytanis (n. 743. 744) viderit, cuius titulus a dextra partim evanuerat. Sic pro ΛΕΟΥ[Σ] facile ΣΚΟΥ legi poterat.

746 Later coctus, crassus 0,022, cum titulo forma impresso. Corcyrae in museo. Edd. Mustoxydis Illustr. Corcyr. I p. 183; Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 429; *Giornale dell' Italia letterata* XXXI (Patavii 1811) p. 172; ex his et Broendstedii schedis Boeckh C. I. G. 1853 (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 213 n. XVI). A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

ΕΠΙΑΛΚΑΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀλκαίου.
De litteratura et aetate cf. adn. ad n. 735.

747 Titulus impressus lateri cocto. Corcyrae, quondam in collectione Woodhousii. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 214 n. XIX; W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 4 (*Kleine Schriften* II p. 9) n. 5 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214). Minusculis litteris repetivit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56.

ΕΠΙΑΜΩΜΗΤΟΥ

Ἐπὶ Ἀμωμήτου.

Quem titulum Mustoxydis Ἑλληνομνήμων I p. 121 exhibet Ἐπὶ Ἀμμήτου, eum Vischerus quidem p. 5 (11) n. 14 ab hoc distinguit, sed perperam si quid video, siquidem neutro loco utrumque habet Mustoxydis, quum reliqui, qui in Hellenomnemone editi sunt, ad unum omnes in libro de rebus Corcyraeorum repetantur.

748 Titulus impressus lateri cocto, crasso 0,07. Corcyrae in museo. Ed. Montfaucon cum aliis titulis confusum (v. lemma n. 944) Diar. Ital. p. 424 (Muratori T. III p. MDCLVI, 4; Mustoxydis Illustr. Corcyr. I p. 183; Boeckh C. I. G. 1854; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 214 n. XX). A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

Ἐπὶ Ἀνδ[ρ]ωνο[ς].

De litteratura et aetate cf. adn. ad n. 735.

749 Titulus impressus lateri cocto, crasso fere 0,06. Corcyrae in museo. Ed. Montfaucon cum aliis titulis confusum (v. lemma n. 944) Diar. Ital. p. 424 (Muratori T. III p. MDCLVI, 4; Mustoxydis Illustr. Corcyr. I p. 183; Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. VI p. 429; *Giornale dell' Italia letterata* XXXI (Patavii 1811) p. 176); ex his et Broendstedii schedis Boeckh C. I. G. 1855 (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 214 n. XXI). A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, quod exprimimus.

Ἐπὶ Ἀπολ λοδώρου.

Cf. n. 708, 1 et adn. ad n. 735.

750 Later coctus, longus 0,23, latus 0,14, crassus in media parte fere 0,055, cum marginibus altis prominientibus a dextra et a sinistra. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Ε ΙΙΙ Α Π Ο Λ
Λ Ο Δ Ω Ρ Ο Υ

Ἐ[πὶ] Ἀπολ|λοδώρου.

751 Later coctus, crassus 0,055. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Ε Ι
Λ Ο

Ἐ[πὶ Ἀπολ]λο[δώρου].

752 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 214 n. XXII (minusculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 4 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

ΕΠΙΑΡΙΣΤΕΑ

Ἐπὶ Ἀριστέα.

Cf. adn. ad n. 735.

753 Titulus impressus lateri, invento Corcyrae. Edd. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 84; Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 429; *Giornale dell' Italia letterata* XXXI (Patavii 1811) p. 177 (ex his Boeckh C. I. G. 1856; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 214 n. XXIII; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

ΕΠΙΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΣ

Ἐπὶ Ἀριστοκλέος.

754 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 214 n. XXIV (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 5).

ΕΠΙΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ
ΕΥΠΟΛΕΜΟΥ

Ἐπὶ Ἀριστοκλέους Εὐπολέμου.

Etsi etiam alia cogitari possunt, tamen omnium maxime probabile est, Εὐπολέμου patris nomen esse, quo hic prytanis Aristocles ab alio antiquiore distinguatur; nam articulus τοῦ omissus non sine exemplo est. Accedit quod diversa quoque genetivi terminatio (cf. adn. ad n. 735) suadet, ne lateres n. 753. 754 ad eundem prytanin referamus. Simile exemplum in nummis est Aristeae Aristonis filii, cum reliqui prytanes patronymico careant (*Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 146 n. 493 sqq.).

755 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 214 n. XXV (minusculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 6 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

ΕΠΙΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΟΣ

Ἐπὶ Ἀριστομένεος.

Idem prytanis eponymus est n. 694, 1, altero a. Chr. n. saeculo. Cf. adn. ad n. 735.

756 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis Ἑλληνομνήμων I p. 121 (inde minusculis litteris repetivit W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 11) n. 15); *Delle cose Corciresi* p. 214 n. XXVI.

ΕΠΙΑΡΧΙΑ

Ἐπὶ Ἀρχία.

757 Titulus impressus lateri, invento Corcyrae, illato in Museum Nanianum. Ed. aeri incisum Mus. Nan. ant. coll. n. 406 (inde Mustoxydis Illustr. Corcyr. I p. 183; Boeckh C. I. G. 1857; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 215 n. XXVII). Est etiam in Musei civici Veneto codice 2002 (cf. quae adnotavi ad n. 643) n. 127.

ΕΠΙΑΣΚΛΗΠΙΟΔΩΡΟΥ

In codice Veneto πῖ primo loco Γ est, altero Π, σῖγμα Σ.

Ἐπὶ Ἀσκληπιοδώρου.

Cf. adn. ad n. 735.

758 Fragmentum lateris cocti, Corcyrae in museo. Edd. Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 429; *Giornale dell' Italia letterata* XXXI (Patavii 1811) p. 176; Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 84; ex his et Broendstedii schedis Boeckh C. I. G. 1858 (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 215 n. XXIX; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

a ΕΠΙΒΟΙΣΚΟΥ *b*

Tituli initium (*a*) nunc periit.
Ἐπὶ Βοΐσκου.
De aetate et litteratura cf. adn. ad n. 735.

759 Later coctus, crassus 0,06, Corcyrae in museo. Sinistra pars fracta. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

ΙΒΟΙΣΚΟΥ

[Ἐπ]ὶ Βοΐσκου.

760 Later coctus, Corcyrae. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 85 (Boeckh C. I. G. 1859; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 215 n. XXX; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

ΕΠΙΒΟΥΒΑΛΟΥ

Ἐπὶ Βουβάλου.
Iniuria Boeckhius de sinceritate lectionis dubitans Βου[π]άλου emendavit. Nam ut in universum animalium vocabula nominum humanorum vicibus fungentia neutiquam rara sunt apud Graecos, ita hoc potissimum testes locupletes habet titulos C. I. A. II, 3558, ubi ΒΟΥΒΑΔΟΣ Pittakis mendum certissima emendatione sustulit Kumanudis probante Koehlero; C. I. A. II, 3772: Ἡροξένη, Βουβάλιον; Inscr. Graec. sept. III, 595, 2: Βουβαλὶς Ἐπιγένεος.

761 Later coctus, crassus 0,055—0,06, cum titulo forma impresso. Corcyrae, quondam in Woodhousii collectione, nunc in museo. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 215 n. XXVIII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 557 n. 69); W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 10); O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

ΕΠΙΒΟΥΒΑΛ ΟΥ

ΕΠΙΒΕΙΒΑ Must., ΕΠΙΒ///ΒΑ Riemann, ΕΠΙΒΟΥΒΛ Vischer, qui tamen omnes quin eundem laterem viderint, quem etiam Wilhelmus in museo reperit, mihi non videtur dubitandum.
Ἐπὶ Βουβάλου.
Vide adn. ad n. 760.

762. 763 Later coctus, longus 0,40, latus 0,42, crassus 0,026, cum duobus titulis eadem forma impressis. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

(762)

ΕΠΙΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΥ

(763)

ΟΣΤΡΑΤΟΥ

Ἐπὶ Δαμοστράτου.

764 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 85 (Boeckh C. I. G. 1860); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 215 n. XXXI; minusculis litteris repetivit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

ΕΠΙΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΥ

Ἐπὶ Δαμοστράτου.

765 Later coctus, crassus 0,022, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

ΊΙΔΑΜΟΣ

[Ἐ]πὶ Δαμοσ[τράτου].

766 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

ΕΠΙΔΑΜ

Ἐπὶ Δαμ[οστράτου].

767 Later coctus, crassus 0,026, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

ΑΤΟΥ

[Ἐπὶ Δαμοστρ]άτου.

768 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 335 n. XCI (minusculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 7 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

ΕΠΙΔΑΜΟΣΙΑ

Ἐπὶ Δαμοσ[τρ]ά[του].
Mustoxydis et Wachsmuthius de miro nomine Δαμοσίας non dubitaverunt, Blassius dubitanter ἐπὶ Δαμασία coniecit; at mihi non dubium videtur, quin nomen eiusdem magistratus, qui n. 762—767 est, in fine mutilatum hic habeatur.

769 Later coctus, crassus 0,023—0,025, Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 215 n. XXXIII (minusculis litteris inde repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 8). A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

ΕΠΙΔΑΜΟΦΙΛΟΥ

Ἐπὶ Δαμοφίλου.
Cf. adn. ad n. 735.

770 Later coctus, crassus 0,27, Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 85 (Boeckh C. I. G. 1861; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 215 n. XXXII). A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

ΕΠΙΔΑΜΩ

Ἐπὶ Δάμων[ος].
Cf. adn. ad n. 735.

771 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 215 n. XXXIV (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 9).

Ε Π Ι Δ Ι Ο Ν . . . .

Ἐπὶ Διο[νυσίου].

Idem prytanis nomen, sed sine praepositione, habes infra n. 820.

---

772 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 216 n. XXXV (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 10).

Ε Π Ι Ε Ρ Α Σ Ω Ν Ο Σ

Ἐπὶ Ἐράτωνος.

---

773 Later coctus. Corcyrae, quondam in collectione Woodhousii. Ed. W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 4 (*Kleine Schriften* II p. 9) n. 6 (inde minusculis litteris repetiverunt O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

Ε Π Ι Ε Ρ Ι Μ Ν Α Σ Τ Ο Υ

Ἐπὶ Ἐριμνάστου.

---

774 Later coctus, a. 0,18, l. 0,19, c. 0,026, Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 216 n. XXXVI. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

Ε Π Ι Ε Ρ Ι Μ Ν Α Σ

Ἐπὶ Ἐριμνάσ[του].

---

775 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 216 n. XXXVII (minusculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 11 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

Ε Π Ι Θ Ε Ρ Ε Ι Α

Ἐπὶ Θερ[σ]ία.

Mustoxydis et Wachsmuth Θερεία retinuerunt; Blassius quin recte emendaverit, eo nomine dubito, quia genetivus Θερσία est in nummo Dyrrhachinorum, qui Corcyraeorum coloni fuerunt, *Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 70 n. 77.

---

776 Titulus impressus lateri cocto. Corcyrae, quondam in collectione Woodhousii. Ed. W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 10) n. 7; minusculis litteris repetivit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56.

Ε Π Ι Κ Ω Θ

Ἐπὶ Κωθ[ωνος].

---

777 Fragmentum lateris cocti, crassi 0,027. Corcyrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Π Ι Λ Υ Κ

[Ἐ]πὶ Λυκ......

---

778 Titulus impressus lateri cocto, crasso 0,027. Corcyrae, quondam in collectione Woodhousii, nunc in museo. Ed. W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 10) n. 8 (inde minusculis litteris repetivit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Ε Π Ι
Μ Ε Ν Ε Ϲ Τ Ρ Α Τ Ο Υ

Ἐπὶ | Μενεστράτου.

De litteratura et aetate cf. adn. ad n. 735.

---

779 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 328 n. CLXXVII (minusculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 12 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

Ε Π Ι Μ Ν Α Σ Ι Α

Sic Mustoxydis; Wachsmuthius errore ἐπὶ Μνασίου expressit.

Ἐπὶ Μνασία.

Non ab omni parte incredibile est, ΜΝΑΣΙΛΑ in latere fuisse alteramque ex duabus simillimis litteris a Mustoxyde errore omissam. Sed fieri etiam potest, ut duo fuerint Corcyraeorum prytanes eponymi, Mnasias (n. 779) et Mnasilas (n. 780).

---

780 Later coctus, crassus 0,25. Corcyrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Ι Ν Α Ϲ Ι Λ Α

[Ἐπὶ Μ]νασίλα.

Cf. quae adnotata sunt ad n. 779. Quominus hunc eundem esse statuamus ac Mnasilam Archimedis f., cuius est monumentum n. 727, nihil impedit, praesertim cum hunc laterem in recentissimorum numero habendum esse litterae Ϲ forma indicio sit. Cf. adn. ad n. 735.

---

781 Later coctus, crassus 0,027, fortasse eadem forma impressus ac n. 780. Corcyrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Ε Π Ι Μ

Ἐπὶ Μ[νασίλα].

782 Later coctus, crassus 0,027, Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 85 (Boeckh C. I. G. 1862; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 216 n. XXXVIII; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Ι Ι Ι Ν Α Υ Σ Ι Κ Ρ Α Τ Ε Ο

Mustoxydis integrum exhibet titulum. Sed nunc certe mutilus est utrimque.

[Ἐπ]ὶ Ναυσικράτεο[ς].

783 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

ΥΣΙΚΡΑΤΕ

[Ἐπὶ Να]υσικράτεος.

784 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 216 n. XXXIX.

Ε Π Ι Ν Ι Κ Α Ν Δ Ρ Ο Υ

Ἐπὶ Νικάνδρου.

785 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

Ξ Π Ι Ν Ι Κ Ο Μ Α Χ Ο Υ

Ἐπὶ Νικομάχου.

786 Later coctus, crassus 0,029, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Ι Κ Μ Χ Ο Υ

[Ἐπ]ὶ Νικομάχου.

787 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Ι Κ Ο Μ Α Χ

[Ἐπὶ Ν]ικομάχ[ου].

788 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Ε Π Ι Ν Ι Κ Ο Μ

Ἐπὶ Νικομ[άχου].

789 Later coctus, longus 0,165, latus 0,95, crassus 0,055, Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis Ἑλληνομνήμων I p. 121 (inde minusculis litteris repetivit W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 11) n. 16); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 216 n. XL (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Ε Π Ι Ν Ι Κ Ο Μ Η Δ Ε Ο Σ

Ἐπὶ Νικομήδεος.

De litteratura et aetate v. adn. ad n. 735.

790 Later coctus, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Π Ι Ν Ι Κ Ο Μ Η Δ Ε Ο Σ

[Ἐ]πὶ Νικομήδεος.

791 Titulus impressus lateri cocto, qui praeterea aliquot voces a falsario recentioris aetatis insculptas habet (v. infra n. 1030). Ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47 n. 1.

Μ Η Δ Ε Ο Σ

[Ἐπὶ Νικο]μήδεος.

792 Titulus impressus lateri cocto, in horto Rhigellis, qui est in Palaeopoli Corcyraeorum. Ed. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 617 (*Kleine Schriften* II p. 162) n. 3.

Π Ν Ι Κ Ο Σ Τ Ρ Α Τ Ο Υ

[Ἐ]π(ὶ) Νικοστράτου.

793 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius exemplum exhibemus.

ΕΠΙΞΕΝΟΚΛΕ

Ἐ[π]ὶ Ξενοκλέ[ος].

794 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 335; W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 10); O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 19, qui titulum manifesto errore inter adulterinos recenset. A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

ΟΚΛΕΟΣ

[Ἐπὶ Ξεν]οκλέος.

795 Titulus impressus lateri cocto. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 216 n. XLI (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 13).

Ε Π Ι Π Α Ν Η Σ . .

Ἐπὶ Παντσ[ία].

796 Titulus impressus lateri cocto. Corcyrae quondam in collectione Woodhousii. Ed. W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 10) n. 9 (inde minusculis litteris repetivit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56).

Ε Π Ι Π Ρ Ο Μ

Ἐπὶ Προμ[αχίδα].
Cf. n. 797.

797 Later coctus, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

Α Χ Ι Δ Α

[Ἐπὶ Προμ]αχίδα supplevit Wilhelm collato titulo n. 796, haud improbabiliter, praesertim cum n. 694, 38 Promachidas Myrtili f. sit aequalis Aristomenis prytanis eponymi (n. 694, 1. 755). Cf. adn. ad n. 735.

798 Later coctus. Corcyrae in colle orientem versus ab oppido antiquo. Ed. F. Lenormant *Rev. arch.* N. S. IX (1864) p. 67.

Ε Π Ι Σ Θ Ε Ν Ι Ο Υ

Ἐπὶ Σθενίου.

799 Later coctus, crassus 0,027, Corcyrae in museo. A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

ΕΠΙΣΘΕΝ

Ἐπὶ Σθενί[ου].
De litteratura et aetate cf. adn. ad n. 735.

800 Later coctus, longus 0,21, latus 0,16, crassus 0,025. Corcyrae, quondam in collectione Woodhousii, nunc in museo. Ed. W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 10) n. 10; inde minusculis litteris repetivit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm. Forma alia est ac n. 799, litterae minus arte collocatae.

Ε Π Ι Σ Θ Ε Ν Ι Ο Υ

Nunc superiores nonnullarum litterarum partes perierunt.
Ἐπὶ Σθενίου.

801 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis Ἑλληνομνήμων I p. 121 (inde minusculis litteris repetivit W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 11) n. 17); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 216 n. XLII.

Ε Π Ι Σ Κ Υ Λ Α Κ Ο Σ

Ἐπὶ Σκύλακος.

802 Later coctus, crassus 0,03, Corcyrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Ε Π Ι Σ Τ Ρ

Ἐπὶ Στρ[ατίου].

803 Later coctus. Corcyrae quondam in museo Prossalendi. Ex Forchhammeri apographo edd. Boeckh C. I. G. Add. vol. II p. 986 n. 1862*b*; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 328 n. CLXXVIII.

Ε Π Ι Σ Τ Ρ Α Τ Ι Ο Υ

Ἐπὶ Στρατίου.

804 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 217 n. XLIII (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 14).

Ε Π Ι Σ Π Α Τ Ο Υ

Ἐπὶ Σ[τρ]ατ(ί)ου.
Etsi Wachsmuthius non dubitavit de nomine Σπάτου, tamen certum mihi videtur hunc Stratii prytanis (n. 803) laterem esse, titulo fortasse minus bene servato et propterea non recte exscripto.

805 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis Ἑλληνομνήμων I p. 121 (inde minusculis litteris repetivit W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 11) n. 18); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 217 n. XLIV.

Ε Π Ι Σ Τ Ρ Α Τ [Ω Ν Ο Σ]

In recentiore Mustoxydis exemplo quattuor postremae litterae desunt.
Ἐπὶ Στράτωνος.
Proclivis est suspicio, quattuor postremas litteras in priore Mustoxydis apographo mera coniectura additas ideoque potius ex n. 803 Ἐπὶ Στρατ[ίου] supplendum esse. Sed obstant nummi Stratonis prytanis nomen gerentes (*Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 149 n. 525. 526). Ille sane Strato, cuius magistratu decretum de Dionysii Atheniensis honoribus n. 682 factum est, multo antiquior fuit. Cf. adn. ad n. 735.

806 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. Ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Ε Π Ι Σ Ω Λ

Ἐπὶ Σωά[νδρου].

807 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis Ἑλληνομνήμων I p. 121 (inde minusculis litteris repetivit W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 6 (*Kleine Schriften* II p. 11) n. 19); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 217 n. XLV.

Ε Π Ι Σ Ω . Α Ν Δ Ρ Ο Υ

Ἐπὶ Σω[σ]άνδρου.
Titulus n. 806 suspicionem movet, lacunae signum in medio versu a Mustoxyde iniuria positum esse, ut hic quoque Ἐπὶ Σωάνδρου legendum sit. Quod si recte litterae defectus notatus est, haud absurde conicias, hunc Sosandrum Theudori f. (n. 694, 38) esse; temporum certe rationes quadrant (v. adn. ad n. 735).

808 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 217 n. XLVI (minusculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 15 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 100 n. 3214).

Ε Π Ι Σ Ω Σ Θ Ε Ν Ε Ο Σ

Ἐπὶ Σωσθένεος.

809 Later coctus, crassus 0,025, Corcyrae in museo. A. Wilhelm misit apographum et ectypum chartaceum, cuius imaginem exhibemus.

ΕΠΙΣΩΣΙ

Ἐπὶ Σωσι[γένεος] haud improbabiliter suppleveris ex nummis Corcyraeis, qui hoc prytanis nomen habent (*Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 149 n. 527. 528).

810 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 217 n. XLVII (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 16).

Ε Π Ι Σ Ω Σ Τ Ρ Α Τ Ο Υ

Ἐπὶ Σωστράτου.

Cf. adn. ad n. 735.

811 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 217 n. XLVIII (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 17).

Ε Π Ι Σ Ω Τ Ι Ω Ν Ο Σ

Ἐπὶ Σωτίωνος.

812 Titulus impressus lateri cocto. Corcyrae quondam in collectione Woodhousii. Ed. W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 5 (*Kleine Schriften* II p. 10) n. 11; inde minusculis litteris repetivit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56.

Ε Π Ι Τ Ι Μ Ο Κ Λ Ε Ο Υ Σ

Ἐπὶ Τιμοκλέους.

813 Fragmentum lateris, erutum Corcyrae eodem loco ac n. 819. Ed. H. Lechat *Bull. de corr. Hell.* XV (1891) p. 6 n. 2.

Ε Π Ι Φ

Ἐπὶ Φ . . . . .

814 Titulus impressus lateri cocto, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 217 n. L (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 18).

Ε Π Ι Φ Ι Λ Ο Ξ Ε Ν Ο Υ

Ἐπὶ Φιλοξένου.

Philoxenus Aeschrionis f. prytanis eponymus Corcyraeorum (n. 706, 1) necessario ab hoc distinguendus est, quia illius tituli litteratura aut quarti a. Chr. n. saeculi est aut tertii ineuntis. Cf. adn. ad n. 735.

815 Later coctus, crassus 0,024, Corcyrae in museo. Edd. Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 429; *Giornale dell' Italia letterata* T. XXXI (1811) p. 178 (Boeckh C. I. G. 1864*b*; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 217 n. XLIX). Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

Ε Π Ι Φ Ι Λ Ω Ν Ι Δ Α

Ἐπὶ Φιλωνίδα.

Cf. adn. ad n. 735.

816 Titulus impressus lateri cocto, qui praeterea aliquot vocabula a falsario recentioris temporis insculpta habet (v. infra n. 1031). Corcyrae in museo. Ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 1.

Ω Ν Ι Δ Α

[Ἐπὶ Φιλ]ωνίδα.

817 Titulus impressus lateri invento Corcyrae. Edd. Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 429; *Giornale dell' Italia letterata* T. XXXI (1811) p. 177; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 96; ex his et Broendstedii schedis Boeckh C. I. G. 1864*a*.

. . . Φ Ι Λ Ω Ν Ι Δ Α

[Ἐπὶ] Φιλωνίδα.

818 Later coctus, crassus 0,024, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

Ε Π Ι Φ Ι Λ Ω Ι

Ἐπὶ Φιλω[νίδα].

819 Fragmentum lateris cocti, erutum Corcyrae meridiem versus ab oppido hodierno, inter portum magnum et colles, qui meridiem versus usque ad promunturium Κανόνι extenduntur, non procul ab hoc promunturio septentrionem versus. Ed. H. Lechat *Bull. de corr. Hell.* XV (1891) p. 6 n. 1.

Γ Π Ι Φ Ι Λ Ω Τ

Ἐπὶ Φιλώτ[α].

820 Fragmentum lateris cocti, inventum in Palaeopoli Corcyrae, translatum in collectionem Panagiotae Patricii. Minusculis litteris ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 57 n. 2.

Διονυσίου.

Litteram ο utroque loco minoris moduli esse quam reliquas testatur editor.

Tituli n. 820—823 quin item prytanum sint, non est dubium, etsi mero genetivo utuntur. Nam praepositionem intercidisse quidem in omnibus non est probabile, sed cum n. 820 idem nomen habeat, quod n. 771 cum praepositione legimus, n. 821 idem, quod tres lateres n. 798—800 exhibent, Φάλακρος vero (n. 822) prytanis nomen in nummis inveniatur (v. adn. ad n. 735), n. 823 facile ad similem titulum ac n. 785—788 revocetur, haec omnia a mero casu repeti nullo modo possunt. Incertior res est de frustulis n. 824. 825.

821 Fragmentum lateris cocti cum titulo impresso, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 218. 335.

Σ Θ Ε Ν Ι Ο Υ

Σθενίου.

Cf. adn. ad n. 820.

822 Titulus impressus lateri invento Corcyrae. Edd. Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 429; *Giornale dell' Italia letterata* T. XXXI (Patavii 1811) p. 178; Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 96; ex his Boeckh C. I. G. 1863 (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 263 n. LXXXVIII).

Φ Α Λ Α Κ Ρ Ο Υ

Φαλάκρου.

Cf. adn. ad n. 735. 820.

823 Fragmentum lateris cum titulo impresso, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 218 (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547 n. 19).

Ο Μ Α Χ Ο Υ

..... ομάχου.

Cf. adn. ad n. 820.

824 Fragmentum lateris cocti cum titulo impresso. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 218 (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 547).

Τ Α Ν Α

Hae quoque nominis proprii reliquiae esse videntur, quo prytanis eponymus significabatur. Fortasse ... τάνα[κτος] aut ... τάν[δρου] fuit.

825 Later coctus, crassus 0,029, Corcyrae in museo. Titulus litteras non cavas, sed prominentes habet, positas inter duas lineas eiusdem generis. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

... νος.

826 Later inventus Corcyrae. Edd. *Giornale dell' Italia letterata* XXXI p. 175; Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 429; Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 97 (Boeckh C. I. G. 1875); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 263 n. LXXXVII.

Ι Σ Τ Ο
Ν Η Σ

Ἰστ[ώ]νης.

Lateres n. 826—829 etsi alius generis sunt ac priores omnes, tamen hic eos collocandos existimavi, ne his paucis et exiguis reliquiis separatam classem constituerem. Ceterum quod Boeckhius n. 826 terminum fundi fuisse conicit, fortasse nymphae, a qua mons in insula Corcyra situs (cf. testimonia apud Bursianum *Geogr. von Griechenland* II p. 357 not. 1) nomen habuisset, de nympha credo, de termino non item, quoniam vir clarissimus neglexit, non cippo lapideo hoc inscriptum esse, sed lateri cocto. Hunc potius in aedificatione sacelli illius deae collocatum existimo; similiter tegulae marmoreae templi Iovis Olympiae perfrequenter inscriptionem Διός (Διὸρ) Ὀλυμπίου habent (Olympia V p. 707 n. 760 sqq.).

827 Duo fragmenta lateris cocti, a. 0,21, l. 0,26, c. 0,03. Separatim asservantur in museo Corcyraeo. Coniunxit A. Wilhelm, qui apographum et ectypum chartaceum misit.

Quid hae scripturae reliquiae sibi velint, non assequor.

828 Later coctus, inventus Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 218.

Θ

829 Later coctus, inventus Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 218.

Δ

In aliis lateribus intra hanc litteram compendium nominis Corcyraeorum ex litteris ligatis compositum exstare dicit Mustoxydis.

8. GLANDES MISSILES.

830 Glans missilis plumbea, inventa Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 264 n. XCIV. In collectione Woodhousii vidit W. Vischer, qui edidit *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 3 (*Kleine Schriften* II p. 8) n. 1. In museo exscripsit O. Riemann et minusculis litteris edidit *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 55.

Κ Ο Ρ Ι Ν . .

Κορινθίων].

Plura exempla in museo asservari testatur Riemannus.

831 Glans missilis plumbea, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 335.

Κ Ο Ρ . . Υ . .

Κορ[κ]υ[ραίων].

832 Glans missilis plumbea. Corcyrae quondam in collectione Woodhousii. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 366 (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 577); W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 3 (*Kleine Schriften* II p. 8) n. 2 (O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 55).

Β Α Σ Ι Λ Ε Ω Σ

Sic Vischerus. Apud Mustoxydem in fine ΕΥΣ est.

Βασιλέως.

Cum omnes tituli glandium, quorum de lectione constet, genetivum habeant, hic quoque Vischerum rectius legisse quam Mustoxydem persuasum habeo. Recte quidem negavit Vischerus, pro certo definiri posse,

quisnam esset hic rex; sed quum nomen non additum sit, probabile est unum ex eis regibus intellegendum esse, quorum in potestate insula per annos 300—272 a. Chr. fuit, Demetrium Poliorcetam, Agathoclem Syracusium, Pyrrhum Epirotam dico.

833 Glans missilis plumbi durissimi et purissimi, Venetiis allata Heidelbergam ad G. F. Creuzerum, apud quem vidit Boeckhius, qui titulum edidit C. I. G. 1865*b* (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 264 n. XC).

ΑΣΣΚΛΗΠΙΟΔΩ . . .

Ἀσσκληπιοδώ[ρου].

Idem nomen, sed alia litteratura, est in glande missili plumbea Zacynthi inventa n. 603. Neque vero est propterea quod de eius, quam hic edimus, origine Corcyraea dubitemus. Boeckhius quum inter tres, quae ipsi notae erant, glandes Corcyrae repertas in duabus redire existimaret nomina prytanum eponymorum aliunde nota (n. 833 Ἀσκληπιοδώρου, coll. n. 757 ἐπὶ Ἀσκληπιοδώρου, n. 837 Καλλιστράτου, coll. nummo apud Mionnetum Suppl. II p. 72 n. 43), his titulis magistratus supremos Corcyraeorum indicari collegit. At primum quidem de Callistrato opinio eum fefellit; nam Mionnetus ΚΑΛΛΟΣΤΡΑΤΟΣ potius habet, quae sine dubio est prava lectio eius inscriptionis, quae rectius in catalogo musei Britannici (*Thessaly to Aetolia* p. 147 n. 499) ΔΑΜΟΣΤΡΑΤΟΣ scribitur, ut P. Gardner in introductione p. L rectissime Callistratum inter prytanum nomina, quorum memoria in nummis certa esset, omiserit. Deinde vero quae post Boeckhium accesserunt sex nomina in glandibus insculpta (Δικαιάρχος n. 834, Ἑρμίας n. 835, Εὔσκανος (?) n. 836, Λάκριτος n. 838, Ξενοκλῆς n. 839, Τελένικος n. 841), ex eis nullum redit inter prytanes aut in nummis aut in lateribus coctis (n. 735 sqq.) inscriptos praeter Xenoclem (n. 793. 794), neutiquam rarum nomen. Adde quod nudus genetivus ubique usurpatus non tam temporis definitionem indicare videtur, quam re vera eius, qui nominetur, esse glandulam missilem. Quod quum in Corinthiorum (n. 830), Corcyraeorum (n. 831), regis (n. 832) mentione luce clarius sit, quo iure aliorum nominum genetivos alio referemus nisi ad duces exercituum aut numerorum militarium, quorum funditores illis usi sint? At prytanum eponymorum officia ad rem bellicam non spectasse eo certius est, quia scimus praetorum (στρατηγῶν) collegium Corcyrae fuisse (n. 688, 14). De quibus si quis hic cogitet, non obloquar. Sed possunt etiam militum mercennariorum a Corcyraeis eorumque adversariis conductorum duces et praefecti intellegi. Neque enim ullum ex his nominibus, nisi forte Lacritus (n. 728, 2. 730, 1), ita comparatum est, ut ex eo quicquam de hominis origine Corcyraea colligas.

834 Glans missilis plumbea inventa Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 264 n. XCI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 550 n. 24).

ΔΙΚΑΙΑΡΧΟΥ

Δικαιάρχου.

Cf. adn. ad n. 833.

835 Glans missilis plumbea inventa Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 264 n. XCII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 550 n. 25).

ΕΡ . . Α

Ἑρ[μί]α.

Cf. adn. ad n. 833.

836 Glans missilis non plumbea, ut pleraeque, sed ahenea, ab altera parte titulum tenens, ab altera scorpii imaginem. Corcyrae quondam in collectione Woodhousii. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 366 (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 577); W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 4 (*Kleine Schriften* II p. 8) n. 4 tab. I, 3 (O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56).

Sic Vischer, ΕΥΣΚΑΡΟΥ Mustoxydis.

Εὐσκάνου.

Vischerus, cui de lectione quidem hic ut n. 832 maior videtur fides habenda, ambiguus haeret, utrum Εὔσκανος nominis proprii, quod sine exemplo sit, genetivum hic agnoscat an enuntiatum εὖ σκάνου, quo is, quem telum feriret, per acerbam ironiam bene habitare sive tendere iuberetur. Quae ratio cum paullo artificiosius excogitata est, tum vero ab reliquarum glandium Corcyraearum titulis plane discrepat. Quare Εὐσκάνου genetivum praefero; id unum dubitari potest, num forte in prima littera incidenda (non in exscribenda) erratum et [Σ]υσκάνου legendum sit. Nam certe contubernalis (συσκήνου) vocabulum non minus facile in nominis proprii vim abire poterat, quam comitis itineris (Συνέκδημος n. 853; C. I. A. III, 1091. 1096. 1100. 1176).

837 Titulus idem in duabus glandibus missilibus formae ellipticae lectus est, quae Corcyrae inventae erant. Ed. Mag. encycl. a. XVIII (1813) T. II p. 427. Eundem titulum Boeckhio misit Broendstedius, qui item Corcyraeam glandem eum habere testatus est. Denique ipse Boeckhius Heidelbergae apud Creuzerum vidit glandem cum hoc nomine plane aequalem illi n. 833. Ed. Boeckh C. I. G. 1866 (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 264 n. XCIII); minusculis litteris repetivit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 55.

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ

Καλλιστράτου.

Cf. adn. ad n. 833.

838 Glans missilis plumbea inventa Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 265 n. XCV (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 550 n. 26).

ΛΑΚΡΙΤΟΥ

Λακρίτου.

Cf. adn. ad n. 833.

839 Glans missilis plumbea, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 265 n. XCVII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 550 n. 27).

ΞΕΝΟΚΛΕΩ

Ξενοκλέω[ς].

Nominis flexio ad eam vocabulorum in -εύς et -κλῆς confusionem referenda videtur, quae inferiore aetate nonnunquam observatur, ut Ἡρακλέως, . . ρικλέως in duobus titulis Atticis scriptum est (cf. Meisterhans *Grammatik der attischen Inschriften* ed. 2 p. 104 not. 976). Ceterum cf. adn. ad n. 833.

840 Glans missilis plumbea, a. 1760 Corcyrae reperta et in museum Nanianum illata. Ed. Mus. Nan. ant. coll. n. 151 (inde Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 97; Boeckh C. I. G. 1867; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 265 n. XCVIII).

ΠΑΥ

Παυ......

841 Glans missilis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 265 n. XCIX (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 550 n. 28).

ΤΕΛΕΝΙ..

Τελενί[κου].

Cf. adn. ad n. 833.

842 Glans missilis plumbea, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 265 n. XCVI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 577 n. 78).

ΟϘΟ
ΒΙΣ

Neque quid hae litterae sibi velint, definiri potest, neque pro certo dici, utrum haec inscriptio eadem sit ac n. 843 an alia.

843 Glans missilis plumbea. Corcyrae quondam in collectione Woodhousii. Ed. W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 3 (*Kleine Schriften* II p. 8) n. 3 tab. I, 2 (O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 56).

b

a

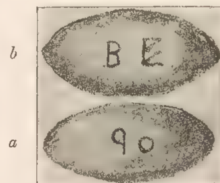

Alterius partis (*a*) litteram initialem *κόππα* esse haud improbabiliter existimat Vischer, ut ϙο(ρινθίων) aut ϙο(ρϙυραίων) supplendum sit, in altera (*b*) minus feliciter nomen appellativum *βέ*[λος] agnovit, quum K. Keilius (*Gersdorf's Repertorium* 1856 m. Sept. p. 262) Βελλεροφόντης aut Βελλεροφόντου (rectius -τας aut -τα) significari coniciat. Si Vischerus recte exscripsit, notanda est forma litterae ε ex Corinthia B et vulgari E mirum in modum mixta et coniuncta cum recentiore litterae *βῆτα* figura.

844 Glans missilis plumbea, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 335.

ΜΕΣ

9. SVPELLEX VARIA.

845 Titulus in fundo lucernae fictilis. Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 324 n. CLXIV (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 554 n. 55).

ΚΑΛΛΙCΤ
ΟΥ

Καλλίστ|ου.

Has quoque lucernarum fictilium inscriptiones (n. 845—853) fuerunt, qui de prytanibus eponymis Corcyraeorum intellegerent, Boeckhius (ad C. I. G. 1868*a b*) et Wachsmuthius (Mus. Rhen. XVIII p. 548 ad n. 21). Sed cum inter lateres coctos perpauci (n. 820—825) praepositione ἐπί careant, plerique vero eam habeant, hic nusquam eius vestigium exstat. Accedit quod illos omnes praeter unum n. 822 definitis editorum testimoniis constat mutilos esse, ut ne certum quidem sit praepositionem nunquam scriptam fuisse. Denique quo consilio in huiusmodi opere significetur cuiusque annus magistratus eponymus, non assequor; amphorarum Cnidiarum, Rhodiarum similiumque manifesto longe alia causa est. Figulos igitur, non prytanes hic agnosco. Quorum ex nominibus quod duo (Κλέανδρος n. 846, Νίκανδρος n. 851) etiam a prytanibus eponymis Corcyraeorum gesta sunt, in summa horum nominum frequentia nullius momenti est. Ceterum hae lucernae videntur Romanorum imperatorum aetatis esse cum propter litteraturam nonnullorum titulorum, tum quia neque Λουκίου scriptura (n. 850), neque homo Graecus uno cognomine Latino Κρήσκης utens (n. 847. 848. 849) in liberae reipublicae tempora quadrat.

846 Lucerna fictilis Corcyraea; in fundo titulus. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 103 (Boeckh C. I. G. 1868*a*; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 324 n. CLXVI).

ΚΛΕΑΝΔΡΟΥ

Κλεάνδρου.

Etsi Boeckhius non recte huc traxit nummum apud Mionnetum Suppl. II p. 72 n. 43, quem ex typis capitis Apollinis laureati et partis anticae equi Mustoxydis cognovit Colophonium esse, non Corcyraeum, tamen fuisse Corcyrae prytanem eponymum Cleandrum docet titulus n. 712, 1. Sed is cur hic non esset intellegendus, docui ad n. 845.

847 In fundo lucernae fictilis, quae habet Neptunum cum tridente anaglypho expressum. Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 325 (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 59).

ΚΡΗCΚ
ΕΝΤΟC

Κρήσκ|εντος.

848 In fundo lucernae fictilis, quae obscaenum anaglyphum viri et mulieris habet. Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 325 (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 60).

ΚΡΗCΚΕΝ
ΤΟC

Κρήσκεν|τος.

849 Titulus in fundo lucernae fictilis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 324 n. CLXV (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 554 n. 56).

ΚΡΗCΚΕΝΤ
ΟC

Κρήσκεντ|ος.

850 Lucerna fictilis cum duabus figuris milites armatos sedentes repraesentantibus. Corcyrae in domo Panagiotae Patricii. Ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 57 n. 5.

ΛΟΥΧΙΟΥ

Λου[κ]ίου.

851 Lucerna fictilis Corcyraea; in fundo titulus. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 103 (Boeckh C. I. G. 1868*b*); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 324 n. CLXVII (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 57).

ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ

Antiquius Mustoxydis exemplum in syllaba initiali ΕΙ habet.

Νικάνδρου.

Nicander prytanis est n. 784, qui tamen hic non est intellegendus (cf. adn. ad n. 845).

852 Lucerna fictilis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 325 n. CLXVIII.

ΝΙΚΑΡΧΟΥ

Νικάρχου.

853 Lucerna fictilis ornata pampino. Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 325 n. CLXIX (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 58).

ΣΥΝΕΚΔ
ΗΜΟΣ

Συνέκδημος.

De nomine vide adn. ad n. 836.

854 Vas nigro colore inductum, a. 0,33—0,35, crassitudo, quo loco maxima est, 0,75—0,76, in collo 0,31. Titulus non pictus, sed insculptus margini vasis. Inventum in loco, qui vocatur Παλαιοχώρα, paullo infra *Gastouni* ad viam, qua in vicum *Berutsa* itur, et translatum in oppidum ad Panagiotam Patricium. Minusculis litteris ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 57 n. 3.

Φιλίππου.

855 Cuneus fictilis, a. 0,105, l. et c. 0,067. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

titulus

ΕΛΕ
ΝΟ

Ἔλει σ(ε)?

856 Cuneus fictilis, a. 1759 Corcyra in museum Nanianum delatus. Edd. aeri incisum Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 179 (Mus. Nan. ant. coll. n. 74; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 207; Boeckh C. I. G. 1901; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 315 n. CXXXIV cum imagine xylographa; minusculis litteris F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adnotatione ad n. 3219). Est etiam in Musei civici Veneti codice 2002 (v. quae adnotavi ad n. 643) n. 133.

ΚΛΕΟ
ΞΕ
ΝΑ

Κλεοξένα.

857 Pondus aheneum quadratum, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 328 n. CLXXIX (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 556 n. 66).

Α<ΟΡΑΝΟΜ
Ω
Ν
Μ

Ἀγορανόμων · Μ

Quadraginta drachmas intellegendas esse visum est Mustoxydi, Wachsmuthio, Hultschio; iam quum pondus grammata Gallica 226,93 (3502 grana Anglica, ut refert Mustoxydis) habeat, drachma gramm. 5,673 efficitur, quam Hultschius *Griech. und röm. Metrologie* ed. 2 p. 556 Aeginaeam aliquanto imminutam existimat. Sed haec tota ratio propterea mihi improbanda videtur, quia litterarum formae, maxime < (γάμμα) et Ρ (ῥῶ) hoc pondus longe antiquius esse demonstrant ea aetate, qua Μ numerum quadragenarium significabat. Quo accedit, quod non satis perspicitur, cur pondera quadraginta potissimum drachmarum facienda curaverint Corcyraei, cuius numeri in nummorum divisione et in ratiocinatione nullum momentum erat. Quare ut in ponderibus quibusdam Athenis repertis legitur ΜΝΑ ΑΓΟ(ρανόμων), ΗΜΙ(μναῖον) ΑΓΟΡΑΝΟ(μων), v. Hultsch p. 546 not. 3. p. 547 not. 1, sic hic quoque Μ minae signum interpretor. Efficitur igitur drachma grammatum Gallicorum 2,27, quae etsi paullo levior est quam ea, quae ex altero pondere n. 858 computatione cognoscitur, tamen multo propius ad eam accedit, quam illa, de qua Mustoxydis, Wachsmuthius, Hultschius cogitaverunt.

858 Pondus aheneum. Corcyrae, quondam in collectione Woodhousii. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 328 (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 556).

ИΘΘΓ

Septuaginta quinque drachmas significari Hultschius *Griech. und röm. Metrologie* ed. 2 p. 556 intellexit; quare quum pondus 194 grammata Gallica habeat (3000 grana Anglica, ut Mustoxydis refert), drachmam 2,59, minam 259 grammatum fuisse videri. Artificiosam Mustoxydis computationem refutare non opus est; sufficit monuisse, eum septuaginta quinque dimidiatas drachmas intellegere; quis enim unquam sic numeravit aut numerare potuit?

859 Pondus quadratum plumbeum. Corcyrae in collectione Woodhousii. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 328 (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 556).

ΙΙΙΙ

Pondus habet grammata Gallica 82,94 (1280 grana Anglica, ut refert Mustoxydis). Quare si numerum quaternarium de decadrachmis intellegeremus, efficeretur drachma 2,075 grammatum Gallicorum, non nimium discrepans ab eis, de quibus diximus ad n. 857. 858. Sed cur decadrachma, non drachmae numerentur, obscurum est, quare res videtur in medio relinquenda.

860 Figura vitrea virum repraesentans. Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 327 n. CLXXV (minusculis litteris repetivit F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

ΛΑΜΠΑΔΙΑΣ

Λαμπαδίας.

861 Tegula rubro colore tincta. Infra titulum caput pueri. Corcyrae. Edd. d'Orioli *Gazetta degli Stati uniti delle isole Ionie* 1846 n. 74 (O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 21); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 326 n. CLXXII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 63; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

ΜΕΝΕΚΡΑΤΕΟΣ
. . . .

Μενεκράτεος.

Ne hunc quidem est cur prytanem existimemus.

862 '*Roh geformter Stirnziegel*, 0,17 *breit*, 0,23 *hoch*; *zwei Exemplare*'. Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 325 n. CLXX (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 61). Exscripsit A. Wilhelm.

ϟCIOY

Mustoxydis ΑΣΙΟΥ. Tamen non est, cur dubitemus, quin easdem tegulas significet. Integrum esse titulum ex Wilhelmi apographo perspicitur.

Ἀσίου.

863 Tabula argillacea exigua. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

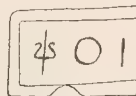

Nominis proprii a litteris Φοι... incipientis reliquiae hae esse videntur.

864 Annulus aureus, cui gemmae loco insertus est gryps aureus, qui in utroque latere binas litteras habet. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 326 n. CLXXIV (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 64).

ΔΑ ΜΟ

Δαμ[ώ] (?).

865 In fundo poculi. Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 326 n. CLXXI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 62).

ΘΡΑCωΝΟC

Θράσωνος.

866 Folium oleagineum aureum, quod cum compluribus aliis coronam efficit. Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 327 n. CLXXVI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 555 n. 65).

ΤΙΜΟΘΕΑ

Τιμοθέα.

10. TITVLI SEPVLCRALES VERSIBVS COMPOSITI.

867 Monumentum sepulcrale, constructum ex parvis lapidibus calcariis in formam cylindri compositis, cuius diameter est quinque metrorum Gallicorum, altitudo 1,25—1,57. Infimus lapidum ordo 0,2 prominet in modum gradus, item supremus, sed multo minus (0,08), ut γείσου speciem praebeat. Superimpositum est tectum coni humilis figura. Intra sepulcrum neque ossa inventa sunt neque cineres, sed patera aenea et aliquot vasa parva fictilia. Infra illum prominentem ordinem supremum lapidum titulus uno versu longitudinis 9,8 metrorum Gallicorum in orbem currit, exaratus litteris altis 0,04—0,05, profunde incisis et praeter paucos locos perbene conservatis. Erutum monumentum ineunte mense Octobri anni 1843 in suburbio meridionali oppidi Corcyrae, cui nomen est Καστράδες, inter plura sepulcra antiqua, quae duos ordines efficiebant, superiorem et inferiorem. Inferioris eiusdemque antiquioris ordinis hoc monumentum est, quod hodie quoque antiquum locum tenet. Edd. F. Orioli Ephem. Ion. 1843 n. 668. 669. 673 (inde Rangabé *Ant. Hell.* 318); Ch. Philetas Διάλεξις περὶ τῆς ἐν Κερκύρᾳ Μενεκρατείου ἐπιγραφῆς, ἐν Κερκύρᾳ 1844 (I. Franz *Archäologische Zeitung* IV (1846) p. 378 tab. XLVIII, 3; L. Ross *Jahrbücher für Philologie* LXIX (1854) p. 635 (*Archäologische Aufsätze* II p. 563 sqq.); Lebas *Voyage archéologique* tab. V, 14); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 274 n. CIII cum imagine xylographa (G. Kaibel Epigr. Graec. 179); O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 30 cum tabula II (P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 32 n. 24. ed. 2 p. 54 n. 83; S. Reinach *Traité d'épigraphie Grecque* p. 13 not. 2). Ex Philetae exemplo, sed adhibito ectypo chartaceo et nonnullis locis dubiis in lapide denuo examinatis, Roehl I. G. A. p. 79 n. 342 (Imagines ed. 1 p. 61 n. 12. ed. 2 p. 73 n. 14; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 127 n. 98). Lapide denuo examinato ed. F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 84 n. 3188 (E. Cougny Anthol. Palat. III p. 95 n. 7; E. Hoffmann Sylloge Epigr. Graec. p. 33 n. 46). Cf. quae de titulo disputaverunt G. Secchi *Lezione sopra l' antica paleografia monumentale di Corinto*, Romae 1844; F. W. Schneidewin in huius libelli censura *Göttinger gelehrte Anzeigen* 1845 p. 981 sqq.; Anonymus quidam Diar. class. 1845 p. 142; W. M. Leake *Transactions of the Royal society of Litterature* N. S. II (1847) p. 1 sq.; W. Vischer *Epigraphische und archäologische Beiträge aus Griechenland* p. 9 (*Kleine Schriften* II p. 16); F. Blass Saturae philologae H. Sauppio oblatae p. 131; A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 105 sq. Ectypum chartaceum transmisit A. Wilhelm, in quo tamen nonnullae partes propter lapidem recentiore tempore magis corrosum non iam distincte agnoscuntur.

Roehlii exemplum:

Initium tituli ex ectypo delineatum:

Var. lect. Vs. 1 (hexametros numero, cum titulus uno continuo versu scriptus sit) post ΑΜΑΜ interpunctio ⁝ apud Mustoxydem est, quam reliqui omittunt. In ectypo Wilhelmi duorum superiorum punctorum reliquiae dispiciuntur, sed formam interpunctionis et hic et alibi non eam, quam Mustoxydis praebet, sed solitam ⁝ esse, quam reliqui exhibent, cognoscitur. | Vs. 4 fin. ΙΜΟΦΑΚ Mustoxydis, ΥΟΑΚ Orioli, ϽΙ//ΙΜΟΦΑΚ Roehlius in lapide agnovit, ϽΡ ΜΟΦΑΚ Philetas, ΙΜΟΦΑΚ Riemann. Blassius lapide examinato post ΑΚ scriptum fuisse intellexit coppa eiusdem formae, quae habetur I. G. A. n. 28*c* (Ϙ). In ectypo Wilhelmi post ΑΚ nulla amplius perspiciuntur litterarum vestigia. Ceterum in medio orbe litterae Ο nonnullis locis plane certum esse punctum, aliis ambigi posse utrum fuerit necne, affirmat Riemann; certum esse imprimis in Τλασίαϝο, Οἰανθ - -, αὐτῶι (vs. 2), ἐνθών. Roehlius in suo ectypo conspicuum esse refert in τόδε (vs. 1), Οἰανθ - - -, αὐτῶι (vs. 2) et in postrema vocis δαμοσίων syllaba. In Wilhelmi ectypo pro certo agnoscitur in τόδε (vs. 1) et in δαμοσίων vocis postrema vocali. Qua in re memorabile est, in titulo n. 869 quidem, ubi haec littera semper punctum habet, eius orbem tam accurate incisum esse, ut eum circino similive instrumento circumductum esse appareat, sed hic minime idem usu venire.

Υἱοῦ Τλασίαϝο Μενεκράτεος τόδε σᾶμα
Οἰανθέος γενεάν. τόδε δ' αὐτῷ δᾶμος ἐποίει·
ἦς γὰρ πρόξενϝος δάμου φίλος· ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
ὤλετο, δαμόσιον δὲ κακὸ[ν πένθησαν ἅπαντες].
Πραξιμένης δ' αὐτῷ γ[αίας] ἀπὸ πατρίδος ἐνθὼν
σὺν δάμῳ τόδε σᾶμα κασιγνήτοιο πονήθη.

De huius nobilissimi monumenti aetate quondam mirum in modum dissentiebant homines docti, quum Rossius (p. 563. 574) octavi septimive a. Chr. n. saeculi esse iudicaret, contra Philetas, Rangabéus, Franzius

post bellum Peloponnesiacum demum dedicatum opinarentur. Atque ex argumento quidem nihil ad aetatem diiudicandam utile repeti potest. Nam quod S. Birchius apud Franzium Menecratem in antiquissimo Graecorum proelio navali a. 664 a. Chr. (Thuc. I, 13) occubuisse opinatur, id futile est, siquidem de proelio navali hic nihil legitur, ut multo probabilior sit Rossii sententia, per itineris occasionem Menecratem in mari periisse. Litteraturam vero et sermonem, ut ad Philetae asseclarumque opinionem refellendam sane sufficiant, sic non cogere ultra initia sexti a. Chr. n. saeculi ascendere primus Leakius, ut erat vir sani et sobrii iudicii, intellexit, quem deinde Kirchhoffius, Kaibelius aliique secuti sunt. Quod vero proxeniae mentionem temporibus bello Persico antiquioribus non convenire sibi persuasit, id cum per se in tanta rerum Graecarum per illa saecula obscuritate lubricum est, tum redarguitur voce *ϝισοπρόξενος* in titulo Olympia V p. 27 n. 11, 3 inventa.

Cenotaphium esse cum tituli verba produnt, tum ipsa res probavit; neque enim ullae corporis reliquiae inventae sunt (v. lemma). Cur Corcyrae, non Oeantheae in patria, erectum sit, mireris. Sed videtur in vicinia Corcyrae, cum iter illuc aut illinc alio faceret, periisse. Praximenem fratrem in proxenia hereditaria Menecrati successisse probabiliter coniecit Kaibelius.

Initio cum *ὦ υἱὸς Τλασίαϝο* legisset Secchi, reliqui omnes hoc et metri et sermonis legibus repugnare perspexerunt; neque usquam in hoc titulo ◇ quadrata occurrit. Quare pro signo initiali hoc potius habendum. De digamma genetivi *Τλασίαϝο* post aliorum iudicia improbabilia accommodatissime ad persuadendum disputavit Blassius, monens Corcyraeos in quotidiano sermone una *Τλασία* forma usos esse; cum igitur epicum illud *-αο* suae dialecti legibus accommodare vellent, similitudine Doricarum vocium *λαϝός* et *ναϝός*, quae Homericis *λαός* et *ναός* responderent, deceptos esse. Quarti hexametri finis innumeris supplendi conatibus vexatus est, ex quibus antiquiores composuerunt Franz p. 382 et Ross p. 572 sqq. Multi tam absurdi sunt, ut silentio premere praestet. Omnium maxime iure meritoque editoribus, veluti Rossio et Kaibelio, arrisit inventum Schneidewini et Anonymi Angli *δαμόσιον δὲ κα[θίκετο πένθος ἅπαντας]* (sic Schneid., *ἕκαστον* Anon.). At hoc cum littera post *κα* non *θ*, sed *φ* esse videretur, abiciendum ratus Roehlius supplevit *δαμοσίων δὲ καφῶν ῥό[θιον τὸν ἔθαψεν]*, quod plane mireris assensum tulisse Caueri et Robertsii. Nam *κάφος* quidem pro *σκάφος* iis exemplis, quae ex dialecto Dorica attulit Ahrens De diall. II p. 109. 110, satis defendi ille iudicabat; sed non defendit inauditam in titulo vetere Dorico contractam formam *καφῶν*, ut recte monuit Blassius; neque omnino quicquam contortius cogitari potest hac dicendi ratione, qua Menecrates, quia eius corpus navibus emissis diu frustra quaesitum esset, remorum pulsu sepultus esse perhiberetur. Quod quoniam *καθόν* in lapide fuisse omnium maxime probabile est (v. var. lect.), Schneidewini inventum huic lectioni accommodasse satis habui. Malum publicum Corcyraeis videbatur mors hospitis reipublicae dilectissimi ideoque omnes cives eam lugebant. In fine tituli aoristum passivi *πονήθη* certatim defenderunt homines docti allatis locis Hom. Ψ, 245: *τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα*, Archilochi fr. 12 Bergk: *εἰ κείνου κεφαλὴν καὶ χαρίεντα μέλεα Ἥφαιστος καθαροῖσιν ἐν εἵμασιν ἀμφεπονήθη*. Euripidis Helenae vs. 1512 sane non recte a Robertsio huc trahitur; traditum quidem est *πονηθεῖσ(α)*, sed et metro et sententia cogente Hermannus *πονασθεῖσ(α)* emendavit.

868 Lapis calcarius, a. 0,56, l. 1,91, c. 0,15 (Wilhelm), fractus in effodiendo in duas partes. In superiore parte a dextra quattuor foramina a fronte usque ad dextrum latus pertinentia, per quae sine dubio funes transmittebantur, quibus in portando lapide opus erat. Superficies, quae non accurate laevigata erat, optime conservata, lineae tenues, quibus litterarum positura regebatur, perspicue agnoscuntur; item litterae omnes facillime leguntur praeter octo postremas quarti versus, quae ex parte evanuerunt. Inventum monumentum mense Aprili anni 1846 eodem loco ac sepulcrum Menecratis (n. 867), sed minus profunde (0,9) terra absconditum, translatum in museum Corcyraeum, ubi nunc etiam est. Edd. F. Orioli Eph. Ion. 1846 n. 68, cf. n. 73. 77 (I. Franz *Arch. Zeitg.* IV (1846) p. 377 sqq. tab. XLVIII, 2); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 288 n. CIV cum imagine xylographa; W. Vischer Mus. Rhen. IX p. 383 sq.; L. Ross *Jahrbuch für Philologie* LXIX (1854) p. 544 sqq. (*Arch. Aufsätze* II p. 575 sqq.); W. Vischer *Epigraph. und archäol. Beiträge aus Griechenland* p. 10 (*Kleine Schriften* II p. 17); Lebas *Voyage archéologique* tab. VI, 1; O. Riemann (cum imagine tituli) *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 42 n. 1 (ex Mustoxydis exemplo Roehl I. G. A. p. 80 n. 343; Imagines ed. 1 p. 62 n. 13. ed. 2 p. 73 n. 14; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 32 n. 23. ed. 2 p. 55 n. 84; G. Kaibel Epigr. Graec. 180; E. L. Hicks *Manual of Greek historical inscriptions* p. 3 n. 2; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 129 n. 99; S. Reinach *Traité d'épigraphie Grecque* p. 13 not. 1; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 85 n. 3189; E. Cougny Anth. Pal. III p. 94 n. 1; E. Hoffmann Sylloge Epigr. Graec. p. 33 n. 47). Cf. quae de titulo disputaverunt A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 105 sq. et P. Cauer *Wochenschrift für classische Philologie* VI (1889) p. 678 n. 25. Ectypum chartaceum misit A. Wilhelm, cuius imaginem exhibemus.

Σᾶμα τόδε Ἀρνιάδα· χαροπὸς τόνδ' ὤλεσεν Ἄρης
βαρνάμενον παρὰ ναυσὶν ἐπ' Ἀράθθοιο ῥοϝαῖσι
πολλὸν ἀριστεύ⟨τ⟩οντα κατὰ στονόϝεσ(σ)αν ἀϝυτάν.

Riemannus bis, vs. 2 in ΠΑΡΑ et vs. 3 in ΑΡΑΘΘΟΙΟ, litteram R pro P exhibet, sed, ut ex ectypo Wilhelmiano cognoscitur, neutro recte; ex quo simul causae erroris dispiciuntur. Nempe tota planicies inscripta non plane laevigata est, sed ictus instrumenti alicuius, quo dolabrata est, ubique exhibet permultos, qui omnes eadem regione e sinistro superiore loco in dextrum inferiorem currunt. Ei et latitudine et profunditate longe cedunt litterarum ductibus. Sed talis ictus ipsum litterae P angulum inferiorem tangens errori ansam dedit vs. 3; in altero vero versu alia fortuita lapidis laesio eandem fallacem speciem effecit. Quod Vischerus refert, vs. 3 alterum ⊕ in ΑΡΑ⊕⊕ΟΙΟ paullo minoris moduli esse, ectypo confirmatur, quod simul magis inaequalem et angulatam hanc litteram monstrat quam priorem. Omnino litterae rotundae hic non, ut n. 869 circino ductae sunt, quare non magis orbes omnibus numeris absolutos efficiunt quam n. 867.

Litteratura eandem aetatem prodit ac n. 867, dicendi genus in hoc epigrammate politius esse quam illic recte observavit Kaibel, sed hoc potest poëtarum potius quam aetatum discrimen esse. Hic vel Franzius, qui plane futilibus argumentis sibi persuaserat Menecratis monumentum hoc multo recentius esse, ultra sextum a. Chr. n. saeculum descendere non est ausus. At Rossius hic plane immodicus fuit, cum multo ante Ol. 40 ac fortasse circa ipsum Olympiadum initium titulum incisum iudicaret. Nimirum epigramma sermone Dorico et litteratura Corinthia scriptum incisum est dimidio saeculo, antequam colonia Corinthiorum Corcyram deduceretur! Hunc quoque titulum sexti a. Chr. n. sae-

culi ineuntis esse nunc omnes periti consentiunt. De illa prima pugna navali a. 664 a. Chr. (v. ad n. 867) ne hic quidem cogitari licet, quia, ut Rossius rectissime observavit, non de proelio navali dicitur, sed de certamine pedestri ad naves in ripa Aratthi fluminis commisso. Probabiliter Kaibelius coniecit, leonem iuxta haec sepulcra inventum et a primis editoribus perperam ad Menecratis, qui omnino non pugnans mortem oppetiit, monumentum relatum, olim Arniadae potius tumulo impositum fuisse; quo de more provocat ad Anthol. Palat. VII, 161, ubi aquila sepulcro Aristomenis imposita commemoratur, et VII, 426: *εἰπέ, λέων, φθιμένοιο τίνος τάφον ἀμφιβέβηκας, βουφάγε; τίς τᾶς σᾶς ἄξιος ἦν ἀρετᾶς;* eiusdem generis monumenti reliquiae exstant Thebis cum epigrammate (I. G. sept. I, 2540) sic incipiente: *Ἔλθ' ἐπ' ἐμέ, σκέψαι με, τὸν ἄλκιμον, ὡς ἐπὶ τύμβῳ Εὐβίωνος κεῖμαι μνῆμα βίου φθιμένου.*

Primi editores legerunt vs. 1 *Σᾶμα τόδ' Ἀρνιάδα Χάροπος· τόνδ' ὤλεσεν Ἄρης*, dum Rossius *χαροπός* epitheton, quod alibi Minervae, leonibus aliisque animalibus tribueretur, hic de Marte usurpari intellexit. Blassius sane ad illam pristinam rationem rediit, quia in Rossiana ei cum asyndeton displicebat, tum nomen paternum omissum. Sed illud quidem aliorum priscorum epigrammatum, veluti C. I. A. I, 469, 1 *Σῆμα Φρασικλείας· κούρη κεκλήσομαι αἰεί* exemplo bene defendit Cauer, hoc vero per se non magni momenti est; nam cum ex tribus monumentis aetate supparibus duo (n. 867. 869) nomen patris addant, tertium (n. 868) omittat, certam legem aut morem statuere non licet. Quod contra in Blassii sententia nomen *Ἄρης* epitheto carens sane offensioni esse monuit Cauer. Vs. 2 *βαρνάμενον* cf. n. 521, 4. C. I. A. IV, 1, 2 p. 108 n. 446*a*. De litterae *βῆτα* forma Corinthia cf. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 102. In postremo versu *ἀριστεύτοντα* lapicidae errori deberi omnes consentiunt, sed utrum Τ perperam additum sit, ut statuunt Roehlius et Cauerus, an pro F errore incisum (sic primus Franzius; probarunt Kaibel, Roberts, Hoffmann) definiri non posse recte iudicavit F. Blass *Über die Aussprache des Griechischen* ed. 3 p. 75 not. 275.

869 Columna rotunda marmoris albi cum capite simplici, cuius formam delineavit O. Puchstein *Das ionische Capitell* p. 47. Nonnullis locis exstant vestigia coloris rubri. Abacus, in quo titulus incisus est, a. 0,17, l. 0,77. In ea planicie, quae titulum habet, bis bina foramina, item in latere sinistro bis terna, in quibus omnibus adhuc exstant clavi. Inventus lapis ineunte mense Augusto anni 1866 Corcyrae prope monumentum Menecratis (n. 867) in hortulo domus privatae, cuius dominus erat Γεώργιος Λιτζαρόπουλος, illatus in museum, ubi nunc etiam est. Edd. ex Decharmii litteris E. Egger *Comptes rendus de l'académie des inscriptions* 1866 p. 383. 393 (cf. quae adnotaverunt E. Miller ibid. p. 398 sqq.; E. Egger 1867 p. 158 sqq.); R. Bergmann Hermae II p. 136 n. 1 (H. Schliemann *Ithaque, le Péloponnèse et Troie* 1869 p. 7 ex Decharmii exemplo); minusculis litteris ex ectypo et apographo, quae Romanos gymnasii Corcyraei director confecerat, Engelmann *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1872 p. 35; ex his, adhibito etiam novem postremarum litterarum ectypo chartaceo, Roehl I. G. A. p. 81 n. 344 cum Add. p. 182 (Imagines ed. 1 p. 61 n. 14. ed. 2 p. 73 n. 16; G. Kaibel Epigr. Graec. 181; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 1 p. 32 n. 25. ed. 2 p. 55 n. 85; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 130 n. 100; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 85 n. 3190; E. Cougny Anthol. Palat. III p. 94 n. 2; E. Hoffmann Syll. Epigr. Graec. p. 34 n. 48. Cf. quae de titulo adnotavit A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griech. Alphabets* ed. 4 p. 105 sq.). A. Wilhelm ectypum chartaceum transmisit, cuius imaginem exhibemus.

De litterae Θ forma cf. quae adnotavi ad n. 867. 868.

Στάλα Ξενϝάρεος τοῦ Μ῾είξιός εἰμ' ἐπὶ τύμῳ.

Hoc quoque epitaphium iure sexto a. Chr. n. saeculo vindicaverunt Kirchhoffius et Kaibelius; litterarum formae et significationes eaedem sunt ac n. 867. 868, etsi propter elegantiam scripturae hunc lapidem illis paullo recentiorem existimaveris. Nam singulae litterae hic accuratissime et pulcherrime incisae sunt, cum si totum titulum spectes, sane quaedam inaequalitas in magnitudine et positura litterarum cernatur. *Ξενϝάρης* digamma habet ut n. 867, 3 *πρόξενϝος*. Aspiratio post *μῦ* posita in *Μ῾είξιος* satis defenditur titulis I, 3493 *Μ῾ειλο....* et Olympia V p. 51 n. 22*b*, 12 *τῶι Μ῾εγαρ[εῖ]*. Scripturam *τύμῳ* pro *τύμβῳ* non lapicidae incuria natam esse, sed hanc vocis formam Corcyraeorum dialecti propriam fuisse huius tituli cum n. 870, 2 consensus probat. Latinum *tumulus* haud inepte contulit Bergmannus.

870 Fragmentum lapidis inventum a. 1819 Corcyrae, fuit postea ibidem apud Gangadium. Periisse videtur. Ex apographo a Creuzero sibi misso ed. Boeckh C. I. G. 20 (inde I. Franz Elementa Epigr. Graec. p. 76 n. 31). Accuratius edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 268 n. CI cum imagine xylographa (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 578 n. 81; G. Kaibel Epigr. Graec. Add. p. 519 n. 181*a*; Roehl I. G. A. p. 78 n. 340; Imagines ed. 1 p. 60 n. 10. ed. 2 p. 72 n. 12; P. Cauer Delectus Inscr. Graec. ed. 2 p. 54 n. 82; E. S. Roberts *Introduction to Greek Epigraphy* I p. 127 n. 96; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 83 n. 3186; E. Hoffmann Epigr. Graec. p. 31 n. 45. Nos quoque Mustoxydis exemplum repetimus). Cf. quae de titulo disputavit E. Loch De titulis Graecis sepulcralibus, Regiomonti 1890, p. 2 sq.

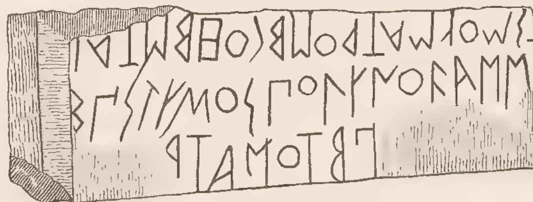

Vs. 3 a dextra iuxta ꟸ, a quo in exemplo Mustoxydis versus incipit, Creuzerianum apographum litteras ◁ΤF habet; sed eas Mustoxydis testatur recentiore aetate additas esse.

[Στάλα Σ]ίμου ματρὸς ἐγὼ ἕστακ' ἐπὶ τύμῳ,
Πολυνόϝας, σ[τοναχὰ δ' υἱῷ κατελεί]πετο ματρ[ός].

Litteratura plane eadem ac n. 867—869, ut recte Kaibelius hunc quoque lapidem sexto a. Chr. n. saeculo vindicasse videatur. Vs. 1 init. [*Σᾶμ' Ἐχετ*]*ίμου* Roehl (*σᾶμα* iam Kaibelius suppleverat). Sed Lochius monuit, in titulis Corcyraeis antiquis *σᾶμα* totum sepulcrum (n. 867, 1. 868, 1) significare, cuius partes distinguerentur tumulus (*τῦμος* n. 869. 870, 2) et cippus ei impositus (*στάλα* n. 869), eundemque sermonis usum cum apud

Homerum tum ubique in litteris Graecis praeter nonnulla epigrammata infimae aetatis, in quibus σᾶμα idem atque ἐπίθημα esset, observari. Quare hic στάλα, non σᾶμα dicendum fuisse. Nomen supplevi certa ratione, nam alii hic locus est nulli. Σῖμος nomen satis antiquum esse probat Thucydides VI, 5, 1 inter conditores Himerae, cuius origines hoc titulo certe non recentiores sunt, Simum Zanclaeum recensens. Vs. 2 Πουλυνόϝας Roehl contra scripturae antiquae Corinthiae, quae in hoc quoque titulo obtinet (vs. 1 [Σ]ίμου), usum. Πωλυνόϝας Wilamowitz, sed ne hoc quidem opus esse vidit Blass. Productio metrica non tam, ut is vult, nomine proprio excusari mihi videtur, quam talibus mensuris quales sunt ἀθάνατος, ἀκάματος. Quarum exemplum cur sequi maluerit poëta quam talium, quale est Πουλυδάμας, latet, nisi hic quoque dialecti Doricae, quae illud πουλυ- ignorat, cum epica coniunctio culpanda est. Alterius hexametri supplementum a Kaibelio propositum recepi; nam iniuria id Blassius impugnasse videtur, cum diceret postremam vs. 2 litteram μῦ potius quam σῖγμα esse videri. Non ita est, quandoquidem in Mustoxydis imagine dextram hastam directam non integram exstare indicatur.

871. 872 Inter titulos Corcyraeos ab Apostolo Zeno acceptos ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 425 (Muratori T. III p. MCDXXXIII, 7; Bonada T. I p. 340; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 109 sqq.; Brunck Analect. T. III p. 309 n. 728; Iacobs Animadv. T. III P. II p. 314; Anthol. Palat. Append. n. 201 cum notis p. 931, cf. Ruhnken ap. Koenium ad Gregor. Corinth. p. 609 ed. Lips.; Boeckh C. I. G. 1914; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 292 n. CV; G. Kaibel Epigr. Graec. 183; E. Cougny Anthol. Palat. III p. 113 n. 150. Cf. quae adnotavit F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 102 ad n. 3219).

(871) ΗΜΑΛΑΔΗΠΕΡΙΣΕΙΟΛΥΓΡΟΜΠΟΤΜΟΝΕΚΛΥΕΠΑΤΡΑ
ΑΛΚΗΑΜΦΙΛΟΧΩΓΓΑΙΑΘΡΑΣΥΠΤΟΛΕΜΩΝ
ΟΥΝΕΚΕΝΙΛΛΥΡΙΟΙΣΙΝΥΦΙΠΠΟΜΑΧΟΙΣΙΔΑΜΑΣΘΗΣ
ΟΣΤΕΑΔΕΝΝΑΣΟΙΓΑΙΔΕΤΑΡΟΙΕΚΤΕΡΙΣΑΝ
(872) ΚΑΙΣΟΥΑΠΟΦΘΙΜΕΝΟΥΠΙΣΤΟΙΦΙΛΟΙΟΥΚΕΛΑΘΟΝΤΟ
ΣΙΝΝΑΦΥΛΟΠΙΔΟΣΔΕΞΕΡΥΣΑΝΣΤΥΓΕΡΑΣ
ΑΜΦΙΛΟΧΟΙΘΡΑΣΕΩΝΕΥΕΙΔΟΤΕΣΕΡΓΟΝΑΚΟΝΤΩΝ
ΟΙΣΕΜΕΓΑΧΝΥΜΕΝΟΙΣΥΓΓΕΝΗΕΚΤΕΡΙΣΑΝ

871 Ἦ μάλα δὴ περὶ σεῖο λυγρὸμ πότμον ἔκλυε πάτρα,
Ἀλκή(ν), Ἀμφιλόχωγ γαῖα θρασυπτολέμων,
οὕνεκεν Ἰλλυριοῖσιν ὑφ᾽ ἱππομάχοισι δαμάσθης,
ὀστέα δ᾽ ἐν νάσ[ῳ] [τ]ᾶδ᾽ ἕταροι κτέρισαν.

872 Καὶ σοῦ ἀποφθιμένου πιστοὶ φίλοι οὐκ ἐλάθοντο,
Σίννα, φυλόπιδος δ᾽ ἐξέρυσαν στυγερᾶς
Ἀμφίλοχοι, θρασέων εὖ εἰδότες ἔργον ἀκόντων,
οἵ σε μέγ᾽ ἀχνύμενοι συγγενῆ ἐκτέρισαν.

Duorum hominum Amphilochorum Alcenis et Sinnae epitaphia hic haberi perspexit Blassius, qui cum in eodem proelio occubuissent, una sepulti sunt. Priores editores cum de uno mortuo cogitarent, aut n. 871, 2 aut n. 872, 2 nomen proprium quaesiverunt. Ac Kaibelius quidem rectissime priore loco Ruhnkenii inventum ἀλκ[ίμα] cum violentius tum a sententia minus aptum ratus ex ingeniosa Wilamowitzii coniectura Ἀλκή(ν) reposuit, nomen cum stirpe tum derivationis ratione illarum regionum usui accommodatissimum (cf. F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 103 n. 3225). Sed n. 872, 2 frustra nomen proprium expellere conati sunt iidem duumviri; certe Wilamowitzii emendatio ἔντεα probari nequit, cum de ipso corpore, non de armis dici manifestum sit. Accedit quod illud καί n. 872, 1, si conectendis enuntiatis inserviret, id quod in unius quidem hominis epitaphio necessario statuendum esset, importunissime idem, quod antea iam narratum erat, tamquam novam rem adiungeret. Quod contra in Blassii sententia καὶ σοῦ — οὐκ ἐλάθοντο '*ne tui quidem obliti sunt*' aptissime dicitur. Denique idem exitus (κτέρισαν n. 871, 4; ἐκτέρισαν n. 872, 4), ut in duobus carminibus accurate inter se respondentibus venustus, sic in uno eodemque molestissimus est.

Ante Corcyram a Romanis occupatam (a. 229 a. Chr.) hunc cippum positum existimo; nam post illud tempus vix illic talibus proeliis locus erat. Accuratius nihil statui potest, quia ignoramus, qua potissimum aetate Amphilochi Aetolorum sympolitiae se adiunxerint; nam quo tempore haec incisa sunt, etiamtum sui iuris fuisse videntur. Utique tertio a. Chr. n. saeculo non videtur antiquior titulus.

873 Olim Corcyrae, sed a. 1759 translatum in museum Nanianum. Edd. Almorò Albrizzi *Foglietti lett.* Mart. 26 a. 1725; ex apographo ab Octavio Bochio misso Muratori T. II p. MXLI, 5 (inde minusculis litteris Dorville ad Charitonem p. 352 ed. Lips.); *Mem. per serv. alla storia letteraria* T. I P. V (1753); aeri incisum Paciaudus Monum. Pelop. vol. II p. 189 (Mus. Nan. ant. coll. n. 60; Bonada T. II p. 532; Brunck Analect. T. III p. 305 n. 714, cf. Iacobs Animadv. T. III P. II p. 293; Iacobs Anthol. Palat. Append. n. 251; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 209 sqq.; Boeckh C. I. G. 1886; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 299 n. CVIII; G. Kaibel Epigr. Graec. 184; E. Cougny Anthol. Palat. III p. 116 n. 176). Cf. quae de titulo exposuit F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 102 ad n. 3219. Est etiam in Musei civici Veneti codice 2002 (cf. quae adnotavi ad n. 643) n. 263.

ΜΥΡΙΑΠΟΦΘΙΜΕΝΟΙΟΤΑΦΩΙΠΕΡΙΤΩΙΔΕΧΥΘΕΙΣΑ
ΠΑΙΔΟΣΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΜΥΡΑΤΟΚΑΛΛΙΟΠΑ
ΩΚΥΜΟΡΟΝΚΑΙΑΤΕΚΝΟΝΕΠΕΙΘΕΤΟΤΑΙΔΥΠΟΓΑΙΑΙ
ΕΠΤΑΚΑΙΕΙΚΟΣΕΤΟΥΣΠΝΕΥΜΑΛΙΠΟΝΤΑΒΙΟΥ
ΙΣΤΟΡΑΠΑΙΔΕΙΑΣΤΟΞΩΙΚΛΥΤΟΝΩΙΠΟΚΑΛΗΣΤΑΣ
ΑΝΔΡΟΦΟΝΟΥΣΑΛΙΑΙΣΚΤΕΙΝΕΝΕΠΙΣΤΡΟΦΑΣΙΝ
ΑΛΛΙΘΙΝΥΝΠΑΡΟΔΙΤΑΤΟΝΕΚΧΘΟΝΟΣΑΛΚΙΝΟΟΙΟ
ΧΑΙΡΕΙΠΩΝΑΓΑΘΟΥΠΑΙΔΑΓΑΘΟΝΣΑΤΥΡΟΥ

Μυρί᾽ ἀποφθιμένοιο τάφῳ περὶ τῷδε χυθεῖσα
παιδὸς Ἀλεξάνδρου μύρατο Καλλιόπα,
ὠκύμορον καὶ ἄτεκνον ἐπεὶ θέτο τᾷδ᾽ ὑπὸ γαίᾳ
ἑπτακαιεικοσέτους πνεῦμα λιπόντα βίου,
ἵστορα παιδείας, τόξῳ κλυτόν, ᾧ ποκα λῃστὰς
ἀνδροφόνους ἁλίαις κτεῖνεν ἐπὶ Στροφάσιν.
ἀλλ᾽ ἴθι νῦν, παροδῖτα, τὸν ἐκ χθονὸς Ἀλκινόοιο
χαίρ᾽ εἰπὼν ἀγαθοῦ παῖδ᾽ ἀγαθὸν Σατύρου.

Kaibelius ante annum 227 a. Chr., quo Romani Illyricorum latrocinia sustulissent (Polyb. II, 11 sq.), hoc epigramma compositum videri recte pronuntiavit. Quod idem in λῃστάς omissum iota miratur, addendum est, non minus memorabilem esse ipsam vocalem η, cum praeterea Καλλιόπα, τᾶιδ' ὑπὸ γαίαι atque adeo ποκα scriptum sit. Sed cum altero a. Chr. n. saeculo utraque inconstantia iam non nimis rara sit Corcyrae (de ι omisso cf. n. 685, 16. 688, 13. 692, 15. 17. 19. 694, 3. 40. 41. 49. 118. 121. 139. de η et ᾱ promiscue usurpatis n. 688, 14. 694, 2. 84. 94. 105. 133 cum adnotatione mea), non plane incredibile est, iam tertio saeculo aliquando sic peccatum esse.

874 Stela lapidis calcarii cum aëtomate, in formam aediculae elaborata, a. 0,86, l. 0,43, sine anaglypho. Epistylium et planicies infra spatium excavatum, quod titulum habet egregia cura et arte elaboratum. In epistylio taenia cum nomine sepultae, infra titulus. Inventum monumentum 'ἐν τῇ ἐσχατιᾷ τοῦ πάλαι μὲν Ὑλλαϊκοῦ λιμένος, νῦν δὲ λίμνης τοῦ Χαλκιοπούλου, κατὰ τὴν μεσημβρινὴν αὐτὴν ὄχθην καὶ παρὰ τὴν κλιτὺν καταφύτου γεωλόφου Κατακαλοῦ καλουμένου ἐν τῇ περιφερείᾳ Κανάλιου τῆς νήσου Κερκύρας, εἴκοσι μόλις ἀπέχοντος λεπτὰ ἀπὸ τῆς χλοερᾶς χερτονήσου, ἐφ' ἧς ἔκειτο ἡ ἀρχαία τῶν Κερκυραίων πόλις', inter rudera aedificii cuiusdam. Ed. Ioannes A. Romanos *Mitth. des arch. Inst. in Athen* II (1877) p. 289, Ὥρα 24. Σεπτέμβρ. 1877 (O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 49; G. Kaibel Mus. Rhen. XXXIV p. 182 n. 184*a*; E. Cougny Anthol. Palat. III p. 117 n. 184). Nunc est Corcyrae in museo, ubi exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

Φ Ι Λ Ι Σ Τ Ι Ο Ν

Δ Ο Ι Α Ι Μ Ε Ν Δ Ε Κ Α Δ Ε Σ Σ Ε Τ Ε Λ Ε Ι Ο Τ Ο Κ Ω Ν Ε Ν Ι Α Υ Τ Ω Ν
Η Δ Η Κ Α Ι Τ Ρ Ι Τ Α Τ Ο Υ Κ Υ Κ Λ Ο Σ Ε Π Ε Ι Χ Ε Ν Ε Τ Ε Υ Σ
Μ Ι Σ Τ Ο Μ Ε Ν Α Ν Φ Θ Ι Μ Ε Ν Ο Ι Σ Ι Φ Ι Λ Ι Σ Τ Ι Ο Ν Α Ν Ι Κ Α Π Ε . .
Μ Α Τ Ρ Ι Π Ο Λ Υ Θ Ρ Η Ν Ω Ι Κ Α Λ Λ Ι Π Ε Σ Α Ρ Π Α Λ Ι Δ Ι
Δ Ω Μ Α Δ Α Ρ Ι Σ Τ Α Ν Δ Ρ Ο Ι Ο Λ Ε Λ Ο Ν Χ Ο Τ Ο Σ Α Κ Ρ Ι Τ Ο Ν Α Ι Δ Α ·
Κ Α Ι Τ Ε Κ Ε Α Κ Ρ Υ Ε Ρ Α Ι Θ Η Κ Α Σ Ε Ν Ο Ρ Φ Α Ν Ι Α Ι
Α Γ Η Ν Ο Σ Κ Λ Υ Τ Ο Ν Α Ι Μ Α Σ Ε Δ Υ Σ Τ Α Τ Ο Ν Υ Π Ν Ο Ν Ε Λ Ο
Π Ι Κ Ρ Ο Σ Ο Δ Ε Ζ Ο Φ Ε Ρ Α Ι Τ Υ Μ Β Ο Σ Ε Δ Ε Κ Τ

Litterarum formas ex ectypo expressi, quantum eius fieri poterat, nam in mira et magnitudinis et figurae inaequalitate multa erant, quae non licebat typis accurate repraesentare. Vs. 8 ζῆτα in Wilhelmi apographo Z est, sed in ectypo agnoscitur Ꙁ, quae forma ex Ι per mediam Ꙁ nata videtur. Praecipue memorabilis est Τ pro Τ constanter usurpata. Permultae hastae, quae vulgo rectae sunt, hic magis minusve curvatae deprehenduntur, sed ne in hac quidem re lapicida sibi constitit. Vs. 7 fin. ΓΛΟ, vs. 8 init. ΓΙΙΚΡΟΣ Wilhelm, sed in ectypo Ε et Π totae agnoscuntur.

Φιλίττιον [χαῖρε].

Δοιαὶ μὲν δεκάδες σε τελειοτόκων ἐνιαυτῶν
ἤδη καὶ τριτάτου κύκλος ἐπεῖχεν ἔτευς,
μιστομένα(ν) φθιμένοισι, Φιλίττιον, ἀνίκα πέ[νθος]
ματρὶ πολυθρήνῳ κάλλιπες Ἁρπαλίδι·
δῶμα δ' Ἀριττάνδροιο λελονχότος ἄκριτον ἄιδα[ν]
καὶ τέκεα κρυερᾷ θῆκας ἐν ὀρφανίᾳ.
Ἀγῆνος κλυτὸν αἷμα, σὲ δ' ὕστατον ὕπνον ἑλο[ῦσαν]
πικρὸς ὅδε ζοφερᾷ τύμβος ἔδεκτ[ο κόνει].

Alteri a. Chr. n. saeculo vindicavit Romanos propter scripturam; utique, si non antiquius, certe primis illius saeculi decenniis insculptum est, quia litterarum ductus magnam cum n. 689 similitudinem habent. Sed nescio an vel illo titulo paullo antiquius sit hoc epigramma et tertio etiamtum a. Chr. n. saeculo exaratum. Supplementa Romani sunt praeter vs. 5 extr., ubi is αἶ[σαν], quod ectypo et apographo Wilhelmi emendatur. Kaibelius notatu digna existimat nomina Ἁρπαλίς et Ἀγήν, quae commonefacerent Harpali a Pythea fabula satyrica, cui Agen titulus erat, irrisi. Sed quod per hanc occasionem Agena proavum dicit Philistii, totum epigramma perperam intellexisse videtur. Neque enim dubitandum est, quin Agen et Harpalis parentes sint mulieris defunctae, Aristander vero maritus.

875 Lapis calcarius leucophaeus subruber, fractus a dextra, a. 0,30, l. 0,45, c. 0,17. Litterae, praecipue in versu altero, lectu difficillimae. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

Τ Ε
Κ Α Λ Λ Ι Σ Θ Ε Ν Η Σ Α Λ Ε Ι Ο Σ Ο Γ Δ Ω Κ Ο Ν
Π Α Ι Σ Ξ Ε Ι Ν Ο Φ Α Ν Τ Ο Υ Τ Α Ι Δ Ε Κ Ε Υ Θ Ο
Τ Ο Ν Α Υ Τ Ο Ν Α Π Ι Σ Α Τ Ι Σ Α Σ Τ Ε Ι Α Τ Α Φ Ο Ν
Σ Υ Ν Α Ν Δ Ρ Ι Ν Α Ι Ω Π Α Ι Σ Κ Λ Υ Τ Ο Υ Φ Ι Λ Η Τ Ο

[Ἀτ]τε[ία χαῖρε].
Καλλισθένης Ἀλεῖος ὀγδωκον[τέτης]
παῖς Ξεινοφάντου τᾷδε κεύθο[μαι χθονί].
τὸν αὐτὸν ἁ Πισᾶτις Ἀστεία τάφον
σὺν ἀνδρὶ ναίω, παῖς κλυτοῦ Φιλήτο[ρος].

Versus postremi supplementum meum est, reliqua Wilhelmi, qui monet vs. 1 et ante ΤΕ et post has litteras certa scripturae vestigia non agnosci in lapide. Titulus alterius a. Chr. n. saeculi esse videtur.

876 Fragmentum lapidis calcarii leucophaei, supra et infra integrum, a. 0,26, l. 0,25, c. 0,24. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

```
 ΔΙΤΑΚΕΔΝΟΝΑΙ
ΣΝΑΥΣΙΘΟΥΠΟΛΙΣ
-ΙΚΟΝΙΙΕΤΑΙ
ΞΙΑΝΚΑΤΩΛΕΝΗΝ
 \ΝΟΙΣΜΕΝΟΣ
   ΓΑΡΕΚΤΥΧΑΣ
    ΛΙΩΛΕΣΕΝ
```

[Ἀνδρ' εἰσορᾷς, ὁ]δῖτα, κεδνὸν Αἰ[σχύλου],
[ὃν εὐκλεὴς ἔτικτ]ε Ναυσίθου πόλις·
[νέος δ' ἅμ' αὐτῷ παῖς ἀπ]εικονίζεται
[ἀκμὴν ἄωρος, δε]ξιὰν κατ' ὠλένην
[φέρων ἐρετμόν, βοστρύχοις ἠ]ν[θ]ισμένος.
[οἴκτιρ' ἀθρήσας· νηλέως] γὰρ ἐκ τύχας
[λυγρᾶς σφε πόντος κύμασιν] διώλεσεν.

Sub finem alterius aut ipsis initiis primi a. Chr. n. saeculi haec composita. Nam antiquiora haberi prohibet totum scripturae genus, recentiora quominus existimentur, praecipue littera Ι obstare videtur (v. adn. ad n. 692). Restituere conatus sum ita, ut duorum naufragorum, patris et filii, sepulcro imaginem utriusque anaglypham impositam sumerem. Qua de re dubitari posse me non fugit. Vs. 2 Nausithoi oppidum dicitur Corcyra, quia is (Hom. ζ, 7. η, 56. 62. 63. θ, 565) primus Phaeacas Scheriam, quae recentioribus Corcyra est, deduxisse perhibetur. Alibi Alcinoi illius filii multo notioris nomen ita usurpatur (cf. n. 873, 7). Quod vs. 5 filium naufragum remum gerere sumpsi, id ad testimonia poëtarum redit, quibus discimus non modo remos nautarum et naufragorum tumulis impositos (Hom. λ, 77), sed etiam in cippis sepulcralibus eorum pictura vel anaglypho expressos esse (Anthol. Palat. VII, 279, 1. 2). Ceterum ne hoc quidem supplementum certum esse intellego.

877 Tabula marmoris albi, fracta a dextra et ab angulo sinistro inferiore, a. 0,37, l. 0,44, c. 0,04. Litterae inter lineas insculptae. Ex tribus fragmentis, quae separatim Corcyrae in museo asservantur, composuit A. Wilhelm et exscripsit.

```
ΒΑΙΟΝΟΡΗΣΩΞΕΙΝΕ/ΤΟΔΗΡΙΟΝΑ
ΤΩΙΚΑΤΑΓΗΣΧΑΙΡΕΙΝΝΙΚΟΜΑΧ
ΡΗΝΕΙΗΙΣΥΔΕΚΥΔΟΣΕΝΑΛΛΩ
ΣΤΟΝΔΟΡΙΚΑΙΒΟΥΛΑΙΠΡΟΦ\ΡΟΝ
ΚΕΥΘΟΥΣΗΣΑΛΟΧΟΥΝΕΙΙΚΗΣΜΓ
ΙΩΣΙΜ/ΗΣΟΝΟΜΗΝΑΣΕΤΡΥΓ
ΤΑΝΜΕΝΕΤΕΚΤΟΚΕΤΟΙΟΚΑΚΑ
 ΤΑΝ  ΕΝΟΣΩΙΣΤΥΓΕΡΑΙΧΡ
ΚΑ     ΙΒΟΥΛΑΙΣΙΝΙΣΟΦΡΟΝ
           ΛΕΑΝΕΙΔΟΜΕΝΑ
            ΙΟΙΣΙΜΕΤΑΡΣΙ
              ΥΣΕΒΕΩΝ
```

Litterarum formas similes ac n. 692 (Ε Ι Ν Μ Υ) esse notavit Wilhelm. Vs. 5 primo ΝΕΙΚΗΣ fuisse, deinde Νίκης emendatum esse testatur idem.

Βαιὸν ὁρῇς, ὦ ξεῖνε, τόδ' ἠρίον, ἀ[λλὰ μάλ' εἰπὼν]
τῷ κατὰ γῆς χαίρειν Νικομάχ[ῳ πάριθι]·
Ῥηνείη⟨ι⟩, σὺ δὲ κῦδος ἐν ἄλλω[ι ζήτεε, γαία]ς
τον δορὶ καὶ βουλᾷ πρόφρον[ι κλεινότατον]
κευθούσης ἀλόχου Νίκης μέ[τα σύν τε θυγατρί],
Ζωσίμη ἧς ὄνομ' ἦν· ἃς ἐτρύγ[ησ' Ἀΐδας],
τὰν μὲν ἔτ' ἐκ τοκετοῖο κακὰς [ὠδῖνας ἔχουσαν]
τὰν [δ]ὲ νόσῳ στυγερᾷ χρ[ιμψαμέναν πρὸ μόρου].
κα[ὶ πάτραν] βουλαῖσιν ἰσόφρον[ος εὐθυντῆρος]
[Ῥηνείην με]λέαν εἴδομεν α[ὐξομέναν].
[ψυχὰ δ' αἰθερ]ίοισι μετάρσι[ος ἀΐξασα]
[πτήμασιν εἰς οἴκους ε]ὐσεβέων [ἀνέβα].

Initium primi a. Chr. n. saeculi sapit cum litteratura tum mira dialecti inconstantia, in qua non modo Dorica (ὁρῇς vs. 1, βουλᾷ vs. 4, τάν vs. 7. 8) cum eis, quae Ionum et Atticorum dialecto communia sunt (γῆς vs. 2, κευθούσης, Νίκης vs. 5, Ζωσίμη, ἧς vs. 6), alternant, sed ne ibi quidem, ubi Ionicus sermo ab Attico discrepat, alteruter constanter servatur (Ῥηνείη vs. 3 — στυγερᾷ vs. 8, [με]λέαν vs. 10), quod etsi in epitaphio in insula Dorica Corcyra homini Ioni insulano a suis, ut videtur, civibus posito minorem offensionem habet, antiquiori aetate certe non convenit. Iota mutum nusquam quidem omissum — qua de causa utique ad imperatorum tempora non descendendum est — sed semel tamen (Ῥηνείη vs. 3) perperam additum est. Quod quoniam hae rationes ad Mithridatica potissimum tempora nos deducunt, sumpsi vs. 9. 10 de patria Nicomachi Rhenaea, quam illius belli procellis misere iactatam esse probabile est, ipsius regimine et consilio in meliorem statum redacta dici, praesertim cum illum de republica administranda bene meruisse etiam versus quartus indicio sit. Scrupulum tamen movet, quod illud distichon ab argumentis eorum, quae proxime antecedunt et sequuntur, nimis abhorret.

Supplementa mea sunt. Vs. 6 rex inferorum cum messore aut vinitore comparatur. Vs. 8 verbum χρίμπτεσθαι imaginem navis, quae scopulo illisa aut in vado haerens perit, continere videtur (Hom. hymn. Apoll. 439: ἡ δ' ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο ποντοπόρος νηῦς). Paullo aliter Anth. Pal. VII, 23, 6: εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνα. Aliud verbum a χρ incipiens praesto non erat praeter χρ[ησαμένη], quod sermoni poëtico minus accommodatum videbatur. Ceterum cum in universum quidem versus accurate divisi sint, vs. 3 littera finalis hexametri adhaesisse videtur pentametri initio, nisi malis Σ mero errore additum statuere. Nam utique στον Graecum non est.

878. 879 Tabula marmoris albi, a. 0,25, l. 0,40, c. 0,10; dextra potissimum pars admodum detrita, ut difficillime legatur. Corcyrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

(878) ΙΝΕΤΙΣΕΙΖΗΝΩΝΠΑΤΡΟΣΤΙΝΟΣΗΛΙΟΔΩΙΟΙ
ΗΙΣΥΓΟΝΗΙΘΕΩΝΔΗΛΟΣΕΦΕΡΒΕΘΑΛΟΣ
ΚΕΙΝΟΣΕΦΩΙΚΑΙΠΕΤΡΟΣΑΛΙΞΑΝΤΩΙΠΑΡΑΤΥΜΒΩΙ
ΔΑΚΡΥΣΙΓΟΕΡΟΥΘΡΗΝΟΝΙΕΙΣΣΤΟΜΑΤΟΣ
ΝΗΙ ΕΙΣΓΑΡΝΟΥΣΩΤΟΝΑΛΑΜΠΕΤΟΝΗΛΘΟΝΥΦΑΔΗΝ
ΔΙΣΣΑΣΕΞΕΤΕΩΝΠΛΗΣΑΜΕΝΟΣΔΕΚΑΔΑΣ
ΔΥΣΤΗΝΟΙΓΕΝΕΤΑΙΖΗΝΩΝΣΕΘΕΝΟΙΣΙΛΕΛΟΙΠΑΣ
ΑΛΓΕΑΚΑΙΚΩΦΟΥΨΥΧΡΟΝΑΓΑΛΜΑΤΑΦΟΥ
(879) ΟΥΝΟΜΑΜΟΙΖΗΝΩΝΜΕΛΛΕΙΣΞΕΝΕΤΟΥΤΟΓΑΡΑΜΕ
ΠΕΥΘΕΣΘΑΙΝΟΥΣΩΔΕΙΣΑΙΔΑΝΚΑΤΕΒΑΝ
ΕΝΜΟΝΟΝΕΙΚΟΣΤΩΙΠΡΟΣΙΔΩΝΕΝΙΑΥΤΟΝΙ Ι
ΙΔΡΙΣΑΘΗΝΑΙΗΣΕΥΠΑΛΑΜΟΥΓ Ι ΔΟΣ
ΟΥΓΕΝΥΩΝΚΕΡΑΣΑΣΙΕΡΟΝ Λ ΟΥΧΥΜΕΝΑΙΟ
ΔΕΞΑΜΕΝΟΣΛΩΤΩΝΟΥΑΣΙΗΛ ΙΗΝ
ΠΑΤΡΙΣΔΕΠΤΟΛΕΜΟΙΣΕΓΚΑ
ΑΣΤΟΡΓΗΣΛΙΠΑ//// ΑΚΡΑΓ ΑΜΙΓΟΣ

878 [Ξε]ῖνε, τίς εἶ; Ζήνων. πατρὸς τίνος; Ἡλιοδώ[ρ]ο[υ].
εἶ τύ γ' ὃν τίκτεν Δῆλος ἔφερβε θάλος;
κεῖνος, ἐφ' ᾧ καὶ πέτρος ἀλιξάντῳ παρὰ τύμβῳ
δακρύει γοεροῦ θρῆνον ἱεὶς στόματος.
[δμ]η[θ]εὶς γὰρ νούσῳ τὸν ἀλάμπετον ἦλθον ὑφ' ἅδην
διττὰς ἓξ ἐτέων πλησάμενος δεκάδας.
δύστηνοι γενέται, Ζήνων, σέθεν, οἷσι λέλοιπας
ἄλγεα καὶ κωφοῦ ψυχρὸν ἄγαλμα τάφου.

879 Οὔνομά μοι Ζήνων· μέλλεις, ξένε, τοῦτο γὰρ ἀμὲ
πεύθεσθαι· νούσῳ δ' εἰς ἀίδαν κατέβαν.
ἐν μονον εἰκοστῷ προτιδὼν ἐνιαυτ[ῷ ⏑ – ⏓]
ἴδρις Ἀθηναίης εὐπαλάμου γ[ραφί]δος,
οὐ γενύων κεράτας ἱερὸν [θάλος], οὐχ ὑμεναίο[ις]
δεξάμενος λωτῶν οὔασι[ν ἁρμον]ίην.
πατρὶς δὲ πτολέμοις ἐγ Κα[ππαδοκῶν κλωσθεῖσα]
ἅ, στοργῆς λίπ' ⏑– –⏑⏑ – ⏑ μ[έρ]ος.

Multis indiciis hunc lapidem a n. 877 non magno temporis spatio distineri cognoscitur, quare quum n. 878, 2 Delium origine significet defunctum, non dubitavi n. 879, 7 temporum Mithridaticorum mentionem reponere, eo confidentius, quia certe sententiam in universum bellicam patriae laudem praedicantem hic non fuisse persuasum habeo; ea enim in Deliorum res et mores minime quadraret. Qui tum insulam tenebant (ab a. 167 a. Chr.) sane cleruchi Athenienses erant. Sed cum hi ab eis qui urbem incolebant Atheniensibus, Mithridatis asseclis, vi et armis petiti fortiter contra illos pugnassent, tum vero ab exercitu Pontico victi et crudeliter exterminati essent (Th. Reinach Mithridates Eupator p. 137 ed. Germ.), consentaneum est Atheniensis Deli habitantis filium in ipsa insula natum post funestum civium fatum Delum quam Athenas patriam suam appellare maluisse. Ceterum utrum Heliodorus cum uxore et Zenone filio ex illa Deliorum caede feliciter elapsus sit, an iam antea patriam reliquerit, latet. Utique Corcyrae habitasse videntur, quo tempore filius mortuus est; quam ad rem etiam vestigia Dorici sermonis sane in altero modo epigrammate obvia redire videntur (vs. 1 ἀμέ, vs. 2 εἰς ἀίδαν κατέβαν).

Versuum n. 878, 1. 5. 879, 4 supplementa Wilhelmi sunt, n. 879, 5. 6. 7 mea. N. 878, 2 interrogatio est, respondet mortuus 'κεῖνος', et pergit de tumulo verba facere. Vs. 3 ἀλίξαντος cf. Anth. Pal. VII, 404, 4: ἀλίξαντον τὸν μόρον εἰνάλιον, qui tamen usus origini vocis minus accommodatus est quam hic. Vs. 6 tmesis satis dura pro δισσὰς ἐκπλησάμενος ἐτέων δεκάδας. Ab n. 879, 1 alterum epigramma incipere apparet. Nam qui mortuus coniecturam facere potest, viatorem aliquid ex se quaesiturum esse, quod ille iamdudum (n. 878, 1) quaesiverat? Vs. 3 fin. emendatio necessaria est, quoniam εἰκοστῷ non potest alio atque ad anni notionem referri. Vs. 5 cf. Anthol. Palat. VII, 334, 11. 12:

ἀλλά μοι οὐ γενύων ἐπεδέξατο κούριμον ἄνθος
ἡλικίης ἐρατῆς, οὐ γάμον, οὐ δαΐδας.

Apparet vero hunc poëtam κεράσας pro κείρας scripsisse sermonis ignorantia. Cum vs. 6 conferri potest Anthol. Palat. VII, 186, 1. 2:

ἄρτι μὲν ἐν θαλάμοις Νικιππίδος ἡδὺς ἐπήχει
λωτός, καὶ γαμικοῖς ὕμνος ἔχαιρε κρότοις.

Versum octavum non expedio.

880 Lapis valde oblitteratus, inventus inter rudera antiquae Corcyraeorum urbis, translatus in museum Prossalendi. Edd. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 115 sqq.; Dodwell Itin. T. II p. 506; Schinas in Ἑρμῇ λογίῳ 1812 p. 46 (Welcker Spicil. epigr. II p. 15 n. 33; Sylloge epigr. ed. alt. p. 36 sqq.; Graefe Act. Petrop. vol. VIII p. 630 sqq.; Osann Auct. Lex. Graec. p. 66; Boeckh C. I. G. 1907; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 294 n. CVI; G. Kaibel Epigr. Graec. 185; E. Cougny Anth. Pal. III p. 125 n. 229. Cf. quae adnotaverunt K. Keil *Mélanges Gréco-Romaines* II p. 44 sqq. et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 302 ad n. 3219).

ΟΔΙΤΑΒΑΙΟΝΣΑΜΑΤΙΣΤΑΘΕΙΣΠΑΡΑ
ΜΑΘΟΙΣΚΕΝΑΤΡΕΚΕΙΑΝΙΣΘΙΔΩΣΠΑΤΡΟΣ
ΑΘΗΝΙΩΝΟΣΟΥΝΤΑΦΗΣΙΚΛΗΖΕΤΑΙ
ΚΑΙΜΝΑΣΕΑΝΑΥΔΑΣΟΝΟΥΝΟΜΑΦΘΙΤΟΥ
ΚΑΙΓΝΩΘΙΜΥΘΟΥΣΟΙΣΣΟΦΩΣΕΤΕΡΠΕΤΟ
ΑΙΜΕΝΤΑΚΟΣΜΟΥΣΕΜΝΑΚΑΙΔΙΑΣΤΕΡΩΝ
ΔΙ. . . . ΕΤΑΝΠΥΡΩΠΟΝΑΙΘΕΡΟΔΡΟΜΩ
. . . . ΚΑΙΓΕΩΜΟΡΟΝΤΕΧΝΑΝ
ΓΡΑΜΜΑΙΣΙΝΙΧΝΕΥΤΕΙΡΑΝΕΥΑΔΕΙΝΔΕΟΙ
ΚΑΤΕΙΔΟΜΗΡΟΥΔΕΛΤΟΝΑΣΕΝΙΠΤΥΧΑΙΣ
ΟΠΙΠΛΑΝΑΤΑΣΕΣΤΙΛΑΡΤΙΟΥΓΟΝΟΣ
ΚΑΙΜΗΝΙΣΑΚΑΡΝΙΑΤΩΝΕΠΑΤΡΕΚΕΣ
ΔΑΘΕΞΑΠΑΝΤΩΝΕΣΘΛΟΝΑΡΑΤΟΚΛΕΟΣ
ΝΕ.ΝΔΕΝΑΚΜΑΙΚΟΥΡΟΝΩΙΠΟΡΕΝΤΕΧΝΑΝ
ΟΝΥΝΕΥΝ ΤΡΩΚΟΝΤΑΔΗ
ΥΠΑΛΙΩΙΠΛΕΙΩΝΑΣΕΙΣΙΔΩΝΦΑΟΣ
ΠΟΘΕΙΝΟΣΑΣΤΟΙΣΤΑΝΔΥΠΗΛΥΘΕΧΘΟΝΑ

Var. lect. Vs. 1 ΒΑΙΟΣ Schinas, ΒΑΙΟΝ Mustoxydis Dodwell vs. 4 ΑΦΘΙΤΟΝ Schin., ΑΦΘΙΤΟΥ Must. Dodw. | vs. 6 init. ΔΕΙΜΕΝ Schin., sed ΑΙ scriptum esse definite testatur Mustoxydis | vs. 6 sub finem ΔΙ Dodw., ΔΗ Must., Δ Schin. | vs. 7 init. Δ....Ε Must. | vs. 7 med. ΑΥΓΩΠΟΝ Schin. | vs. 8 ΤΕΩΜΟΡΟΝ Dodw., ΓΕΩΜΟΡΟΝ Must. Schin. | vs. 9 fin. ΕΥΑΔΕΙΔΟΙ Dodw., ΕΥΑΔΕΙΝΔΕΟΙ Must., ΕΥΑΔΕΙΝΔΟΙ Schin. | vs. 11 init. ΟΠ.Π Must. | vs. 11 med. ΠΛΑΝΗΤΑΣ ΕΠΙ Schin., ΠΛΑΝΑΤΑΣΕΣΤΙ reliqui | vs. 13 ΔΑΘΕΤΑ Schin., ΔΑ.ΕΞΑ Must., ΔΑΘΕΞΑ Dodw. | vs. 14 init. ΝΕΝΑΕΝ Dodw. Schin., ΝΕ.ΝΔΕΝ Must. | vs. 14 med. ΑΚΜΕ Dodw., ΑΚΜΑΙ Schin. Must. vs. 14 sub fin. ΩΠΟΡΕΝ Schin. | vs. 15 init. ΟΝΗΝΕΥΝ Dodw. Schin., ΟΝΥΝΕΝ Must. | vs. 16 init. ΥΠΑΛΙΩΠΛ sine iota Dodw. Must. vs. 16 sub fin. ΕΙΔΩΝ Dodw., ΕΙΣΙΔΩΝ Must. Schin. | vs. 17 med. ΑΣΤΟΙΣ Schin. Must., ΔΕΤΟΙΣ Dodw. Tot vitia manifestissima apographis communia sunt, ut appareat non pro se quemque illos tresviros ex lapide titulum exscripsisse, sed alterum alterius exemplo usum esse. Litterarum figurae in nullo ex eis satis diligenter enotatae videntur, nam pro Ε et Σ Є et Ϲ C fuisse nonnullis erroribus transscribentium probabile fit (vs. 13 ΔΑΘΕΞ e ΔΑЄΙΣ vel ΔΑЄΙϹ, vs. 15 ΟΝΥΝΕΥΝ pro CΥΝΕΥΝ, vs. 11 ΕΠΙ pro ЄϹΤΙ, vs. 16 ΕΙΔΩΝ pro ΕΙϹΙΔΩΝ).

Ὀδῖτα, βαιὸν σάματι σταθεὶς πάρα
μάθοις κεν ἀτρέκειαν. ἴσθι δ' ὡς πατρὸς
Ἀθηνίωνος οὐν ταφῇσι κλῄζεται
καὶ Μνασέαν αὔδατον οὔνομ' ἄφθιτο[ν],
καὶ γνῶθι μύθους οἷς σοφῶς ἐτέρπετο
ἃ μὲν τὰ κόσμου σεμνὰ καὶ δι' ἀστέρων
δι[ῆλθ]ε τὰν πυρωπὸν αἰθεροδρόμω[ν]
[κέλευθον, ἃ δὲ] καὶ γεωμόρον τέχναν
γραμμαῖσιν ἰχνεύτειραν· εὖ [δ' ἀ]είν[α]ο[ν]
κατεῖδ' Ὁμήρου δέλτον, ἃς ἐνὶ πτυχαῖς
ὁ [τρ]ιπλανάτας ἐστὶ Λαρτίου γόνος
καὶ μῆνις ἁ [β]αρ[ε]ῖα· τῶν ἐπ' ἀτρεκὲς
δα[εὶς] ἁπάντων ἐσθλὸν ἄρατο κλέος·
νέ[ο]ν δ' ἐν ἀκμᾷ κοῦρον, ᾧ πόρεν τέχναν
[σ]υνευν[έ]τιν τ' ἔλειψε. τε]τρώκοντα δὲ
ὑπ' ἀλίῳ πλεῦνας εἰσιδὼν φάος
ποθεινὸς ἀστοῖς τάνδ' ὑπήλυθε χθόνα.

Litterarum forma Є Ϲ C, quae in apographis quidem, quibus utimur, non sunt, sed in lapide fuisse videntur (v. var. lect. sub fin.) hoc epigramma imperatorum Romanorum aetati vindicant, ut Kaibelius, qui primo vel ante vel post Chr. n. saeculo exaratum dicit, certe non recentius sed fortasse etiam paullo antiquius existimasse videatur, quam re vera est. Certatim emendaverunt et suppleverunt homines docti: Vs. 7 διῆλθε Boeckhio debetur, item vs. 8 κέλευθον, ἃ δέ; vs. 9 fin. εὖ [δ' ἀ]είν[α]ο[ν] Blass felicissima coniectura, vs. 11 init. [τρ]ιπλανάτας Kaibel palmari emendatione, vs. 12 βαρεῖα Meineke, vs. 13 δα[είς] idem. Vs. 15 ὁμευνέτιν τ' ἔλειψε Welcker probante Kaibelio, quos secutus sum, nisi quod aliud compositum praetuli, quod a ductibus litterarum traditis etiam propius abest. Ceterum hunc Mnaseam Welckerus eundem esse admodum probabiliter coniecit, qui commemoretur apud Manethona Apot. V, 266:

ἀστρολόγον πινυτὸν καὶ ῥήτορα καὶ φιλόμουσον
ῥυθμοῖς καὶ μέτρων ποιήμασιν εὔστοχον ἄνδρα.

881 Lamina ahenea, quae basi statuae affixa erat, apud Victorium Gangadi, reperta Corcyrae. Edd. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 107 (Welcker Syll. Epigr. ed. alt. p. 35); accuratius etiam ex schedis Koehlerianis Boeckh C. I. G. 1897 (God. Hermann Opusc. V p. 174, cf. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 986); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 298 n. CVII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 577; G. Kaibel Epigr. Graec. 884; E. Cougny Anthol. Palat. III p. 143 n. 324). Cf. quae adnotavit G. Kaibel Hermae XV p. 464.

ΙϹΟΝΤΟΙΤΟΚЄЄϹϹΙΘΡΑϹѠΝΓЄΡΑϹѠΠΑϹЄΤΙΜΑΙ
ΘЄΥΓЄΝΗΑΝΤΑΓΑΘΑϹΤΟΥΤΟΔΙΔΑϹΚΑΛΙΑϹ
ЄϹΘΛΑΔΑЄΙϹΠΑΙѠΝΟϹΑΛЄΞΗΤΗΡΙΑΝΟΥϹѠΝ
ΟΙϹΠΟΛΛΟΥϹΘΑΝΑΤΟΥΡΥϹΑΤΟΚΑΙΚΑΜΑΤѠΝ
[Α]ΛΛΑΤΙϹΑΙΝЄΙΤѠΤΟΝΑЄΙΧΡΟΝΟΝΑΝЄΡΑΤΟΥΤΟΝ
[ΟϹ]ΚЄΦΙΛΟΥΛΑΘΑΝΜΗΔЄΘΑΝΟΝΤΟϹЄ[ΤΛΑ]

Vs. 5. 6 quas uncis inclusi litteras, Mustoxydis in altero exemplo non habet. In fine versus postremi ЄΤΛΑ schedae Koehlerianae, ЄΧΟΙ Mustoxydis in antiquiore apographo, quae utraque est manifesta coniectura.

Ἶσόν τοι τοκέεσσι Θράσων γέρας ὤπασε τιμ[ῶν]
Θευγένη ἀντ' ἀγαθᾶς τοῦτο διδασκαλίας,
ἐσθλὰ δαεὶς Παιῶνος ἀλεξητήρια νούσων,
οἷς πολλοὺς θανάτου ῥύσατο καὶ καμάτων.

ἀλλά τις αἰνείτω τὸν ἀεὶ χρόνον ἄνδρα τοῦτον,
[ὅς τ]ε φίλου λάθαν μηδὲ θανόντος ἔ[τλα].

Saeculo altero (p. Chr. n.) non recentiorem recte existimat Kaibel. Idem in Herma finem primi versus perbene sanavit; nam participium *τιμῶν* omnibus priorum conatibus (*τιμᾷ* Welcker Syll. 31, *τιμᾶς* G. Hermann Opusc. V p. 174, *τήνας* Kaibel in Epigr. Graec.) propterea praeferendum est, quia sic demum accusativus *Θευγένη* vs. 2 explicatur neque opus est hunc aut dativum aut vocativum haberi. Vs. 6 Kaibel in Herma probavit Hermanni emendationem *ὅς τε*, cum in Epigr. Graec. *ὅς κε* cum indicativo tolerari posse existimasset provocans ad sylloges suae n. 333, 2 [*σώφρ*]*ων ὅς κεν ἔην ἢ πινυτὸς πραπίδας*, et n. 387, 8, ubi *ὅταν* cum indicativo legitur. Sed ipsum *ὅς κε* ab huius loci sententia alienum.

---

882. 883 Tabula marmorea, a. 1,23, l. 0,63, supra mutila, a reliquis partibus margine prominente ornata, quo circumdatur planicies a. 0,94, l. 0,49, in qua titulus incisus est, sed ita ut hic illic initia et fines versuum in marginem transeant. Recentiore aetate litterae rubro colore repletae, sed haud paucis locis non sollerter neque recte, ut ex uno ectypo, in quo tamen litterae minus bene servatae non comparent, vera scriptura cognosci possit. Corcyrae quondam in collectione Prossalendi, nunc in museo publico. Ex P. Forchhammeri et G. Krameri apographis ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 986 n. 1907 *bb* (G. Kaibel Epigr. Graec. 261; E. Cougny Anthol. Palat. III p. 144 n. 332. 333. Partem modo repetivit S. Reinach *Traité d'épigraphie Grecque* p. 169 n. 3). Cf. quae adnotavit O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 44. Ectypum et apographum ex ectypo confectum transmisit A. Wilhelm.

(882)
ΙΜΟΝΕΣΑΘΑΝΑΙΟΙΠΟΛΛΟΙΚΑΤΟΛΥΜΠΙΟΝΕΔΡΗΝ
ΑΛΛΑΘΕΟΣΤΟΥΤΩΝΕΣΤΙΠΑΤΗΡΟΜΕΓΑΣ
ΟΣΚΟΣΜΟΝΔΙΕΤΑΞΕΣΕΛΗΝΗΝΝΥΚΤΙΚΕΛΕΥΣΑΣ
ΠΕΙΘΕΣΘΑΙΤΕΙΤΑΝΑΗΜΕΡΙΝΑΙΣΧΑΡΙΣΙ
ΩΠΙΣΘΕΙΣΑΔΕΜΑΣΜΕΝΕΠΙΧΘΟΝΟΣΗΣΑΠΕΤΕΧΘΗΝ
ΛΕΙΠΩΤΗΝΨΥΧΗΝΔΑΘΑΝΑΤΗΝΕΛΑΧΟΝ
ΕΝΓΑΙΗΜΕΝΣΩΜΑΤΟΣΥΝΓΕΝΕΣΟΥΡΑΝΙΟ[ΣΔΕ]
ΗΛΥΘΕΝΗΨΥΧΗΔΩΜΑΚΑΤΟΥΦΘΙΜΕΝΩΝ
ΚΕΙΤΑΙΜΕΝΓΑΙΗΦΘΙΜΕΝΟΝΔΕΜΑΣΗΔΕΔΟΘ[ΕΙΣΑ]
Ψ[ΥΧΗ]ΜΟΙΝΑΙΕΙΔΩΜΑΤΕΠΟΥΡΑΝΙΑ
ΑΘΑΝΑΤΟΣΨ[ΥΧΗΤ]ΑΜΕΝΟΙΛΤΑΤΩ[Ν]ΕΝΟΛ[Υ]Μ[Ω]
ΝΑΙΩΣΩΜΑΔΕΜΟΝΓΑΙΑΦΕΡΕΙΦΘΙΜΕΝΟ[Ν]
Ε[ΝΜ]Ε[Ν]ΥΠΑΝΚΑΛΙΣΙ[Ν]ΦΕΡΟΜΑΙΤΕΚΝΟΝΕΝΔΕΧ
[ΕΥ]Ο[ΔΩΟΣΠΟΣΙ]Σ[Η]ΝΟΠΠΟΤΝΑΙ ΔΟΜΟΥΣ
ΤΕΣΣΑΡΑ[Κ]Ο[ΝΤΑΕ]ΤΗΣΔΕΠΡΟΣΟΥΡΑΝΟΝΑΣΤΕΡΟΕΝΤΑ
ΗΛΥΘΟΝΕΝΓΑΙΗΣΩ[Μ]ΕΜΟΝΕΝΘΕΜΕΝΗ

(883)
ΤΟΥΤΕΥΟΔΟΣ[Β]ΡΟΤΟΙΣΠΑΣΙΠΑΡΑΙΝΩ
ΤΗΨΥΧΗ[Μ]ΕΤΑΔΟΣΚΑΛΩΝΤΕΧΘΕΙΣ
ΚΑΙΤΟΝΒΙΟΝΤΡΥΦΗΠΑΡΗΓΟΡΗΣΟΝ
Ε[Ι]ΔΩΣΗΝΚΑΤΑ[ΒΗ]ΣΕΣΠΩΜΑΛΗΘΗΣ
ΟΥ[ΔΕ]ΝΤΩΝ[ΕΠΑΝΩΚ]ΑΤΩΤΟΤΟΨΕΙ
Ψ Υ[Χ]ΗΣΕΚΜ[ΕΛ]ΕΩΝΑΠΟΠΤΑΘΕΙΣΗΣ

Var. lect. Per totum titulum quae nunc plane evanuerunt litterae aut tam exigua vestigia reliquerunt, ut nulla inde de litterae figura coniectura fieri posset, intra uncos ex Boeckhii exemplo addidi. Quod contra litteras ex parte evanidas, quae tamen adhuc agnoscuntur, tales exhibeo, quales nunc sunt, ac semel moneo, has omnes a Boeckhio integras repraesentari. Praeterea haec notanda sunt: N. 882 vs. 4 ΤΕΙΤΑΝΗΜΕ Boeckh, ΤΕΙΤΑΝΑΗΜΕ ectypum et apographum Wilhelmi. | Vs. 8 fin. ΜΕΝΟΝ Boeckh, ΜΕΝΩΝ Wilhelm. In ectypo utrum lineola recta fortuita laesio an pars litterae sit, non satis perspicio. Vs. 11 med. ΤΑΜΕΝΟΙΚΙΑ Boeckh, ΙΑΥΕΝΟΙΛΤΑ Wilhelm. In ectypo nihil certi legere possum. Vs. 13 exitum exhibeo, qualis nunc apparet; Boeckhius habet ΤΕΚΝΟΕ ΝΔΕΧΕ[ΣΘΑΙ], monens ultimas litteras coniecturae deberi, sed esse in schedis. | N. 883 vs. 2 med. ΜΕΓΑΛΩΣΚΑΛΟΝ Boeckh; deinde ΤΕΧ ΘΕΙΣ Boeckh, ΤΕΧΘΕΙΣ Wilhelm. | Vs. 5 fin. ΠΟΥΟΨΕΙ Boeckh, ΤΟΤΟΨΕΙ Wilhelm. Praeterea nonnullis locis ligatas litteras ex Wilhelmi apographo recepi, ubi Boeckhius separatas habet; item quae manifesta Boeckhiani exempli vitia ectypo et exemplo novo sublata sunt, ea commemoranda non existimavi.

882
[Δ]αίμονες ἀθάνατοι πολλοὶ κατ' Ὀλύμπιον ἕδρην,
ἀλλὰ θεὸς τούτων ἐστὶ πατὴρ ὁ μέγας,
ὃς κόσμον διέταξε, Σελήνην νυκτὶ κελεύσας
πείθεσθαι, Τειτᾶνα ἡμεριναῖς χάρισι.
ᾧ π(ε)ισθεῖσα δέμας μὲν ἐπὶ χθονός, ἧς ἀπετέχθην,
λείπω, τὴν ψυχὴν δ' ἀθανάτην ἔλαχον.

Ἐν γαίῃ μὲν σῶμα τὸ συνγενές, οὐράνιος δὲ
ἤλυθεν ἡ ψυχὴ δῶμα κατ' οὐ φθίμενον.

Κεῖται μὲν γαίῃ φθίμενον δέμας, ἡ δὲ δοθεῖσα
ψυχή μοι ναίει δώματ' ἐπουράνια.

Ἀθάνατος ψυχὴ τὰ μὲν οἰκία τῶν ἐν Ὀλύμπῳ
ναίω, σῶμα δ' ἐμὸν γαῖα φέρει φθίμενον.

Ἓν μὲν ὑπ' ἀνκαλίσιν φέρομαι τέκνον ἑνδεχ[έτηρον]
Εὐόδῳ ὃς πόσις ἦν ὁππότ' ἔναιε δόμους·
τεσσαρακονταετὴς δὲ πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα
ἤλυθον, ἐν γαίῃ σῶμ' ἐμὸν ἐνθεμένη.

883
Τοῦτ' Εὔοδος βροτοῖσι πᾶσι παραινῶ·
τῇ ψυχῇ μετάδος καλ[ῶ]ν· [τί] ἔχθεις;
καὶ τὸν βίον τρυφῇ παρηγόρησον
εἰδώς, ἣν καταβῇς ἐς πῶμα Λήθης
οὐδὲν τῶν ἐπάνω κάτω ποτ' ὄψει
ψυχῆς ἐκ μελέων ἀποπταθείσης.

Altero p. Chr. n. saeculo ad finem vergente aut tertio ineunte haec incisa esse demonstrat insignis litterarum ligatarum frequentia. Quot epigrammata sint, ambigas. Mihi vero nullo modo omnia, quae metro elegiaco composita sunt, unum carmen efficere posse persuasum est. Nam n. 882 vs. 6 legitima est et usitatissima quidem carminis sepulcralis clausula, quam deinde sine ulla iunctura tria disticha excipiunt eandem sententiam variantia, quae res, nisi plura carmina distinguimus, molestissima est. Ne tamen in nimis exiguas partes titulus discerperetur, priorum editorum exemplum secutus omnia elegiaca uno numero (n. 882) comprehendi et quae metri discrimine ab eis separantur, n. 883 esse volui.

In supplendo Boeckhium Kaibeliumque secutus sum praeter n. 883, 2, ubi, cum *τεχθείς* sensu cassum esset, Boeckhius [ὁ] *τεχθείς* reposuit, quod iure ne ipsum quidem placuit Kaibelio. Hic potius *τεχθεῖσ[η]* fuisse vel *δοθεῖση* vel *τραφεῖση* opinatur. Emendatio mea inde proficiscitur, quod ΠΕΧΘΕΙΣ in lapide fuisse videtur. Sumo igitur in exemplari lapicidae tradito ΤΙΕΧΘΕΙΣ fuisse, sed eum, cum errore ΠΕΧΘΕΙΣ legisset, per ligaturam, quales in hoc titulo innumerae sunt, ΤΕ pro ΠΕ exarasse. Interrogatio ʻQuid (bona et voluptates vitae) odistiʼ ab hoc loco non aliena videtur. De verbo cf. Euripidis Med. 117 *τί τοῦσδ᾽ ἔχθεις;*

884 Corcyrae in basi statuae ornatissimae vidit Cyriacus Anconitanus p. XX n. 135 (inde L. Holstenius Nott. et castigatt. ad Steph. Byz. v. *Σχερία* p. 309); Muratori T. II p. MLXXIX, 2 (ex schedis suis et Barberiniis Cyriaci). Mire corruptum titulum ex schedis Apostoli Zeni exhibet Montfaucon Diar. Ital. p. 428 et hinc Muratori ibid. n. 3. Lapidem in museum Veronense intulit Maffeius et inscriptionem edidit Mus. Veron. p. LXV. Aeri incisum dedit Venturi *Guida al Mus. Veron.* T. I tab. 11 n. 27 ad p. 95 (Brunck Anal. T. III p. 303 n. 706; Iacobs Animadv. T. III P. II p. 280; Anthol. Palat. Append. n. 307; Mustoxydis Illustr. Corcyr. I p. 216 sqq.; Boeckh C. I. G. 1888; G. Kaibel Epigr. Graec. 186).

ΒΑΣΙΛΕΙΔΗΣ ❦ ΕΤΩΝ ΚΓ
❦ ΗΡΩΣ ΧΑΙΡΕ
. . . . ΠΥΝΘΑΝΕΑΙΤΙΣΕΦΥΝΞΕΝΕΤΙΣΔΕΕΓΕΝΗΘΗΝ
. ΠΑΡΟΔΕΙΤΑΜΑΘΕΣΤΑΣΟΛΙΓΟΝΠΡΟΤΑΦΩ[Ν]
[Γ]ΕΝΝΑΜΕΝΓΛΑΥΚΟΣΜΕΠΑΤΗΡΤΙΚΤΕΙΔΕΜΕΜΗΤΗ[Ρ]
ΧΡΥΣΟΓΟΝΗΚΑΙΜΕΥΔΥΣΜΟΡΟΣΟΥΚΟΝΑΤΟ
ΤΗΛΟΘΙΓΑΡΠΑΤΡΗΣΒΕΙΘΥΝΙΔΟΣΩΛΕΣΑΘΥΜΟΝ
ΝΑΥΤΙΛΙΗΛΥΓΡΗΝΗΙΤΕΜΗΠΙΣΥΝΟΣ
[Κ]ΕΙΜΑΙΔΕΝΣΧΕΡΙΗΠΑΡΑΘΕΙΝΑΛΟΣΗΝΕΜΟΕΣΣΑΝ
ΥΣΤΑΤΑΛΥΓΡΟΝΕΜΟΙΔΕΡΚΟΜΕΝΟΣΠΕΛΑΓΟΣ

Venturii exemplum repetimus, intra uncos additis nonnullis litteris, quas ille non iam repperit, ex antiquioribus editoribus, quorum errores enotare non opus est.

Βασιλείδης ἐτῶν κγ´ | ἥρως χαῖρε.
[Εἰ, φίλε], πυνθάνεαι, τίς ἔφυν, ξένε, τίς δ᾽ ἐγενήθην,
[ὦ] παροδεῖτα, μάθε στὰς ὀλίγον πρὸ τάφων.
γεινᾶ μὲν Γλαῦκός με πατήρ, τίκτει δέ με μήτηρ
Χρυσογόνη, καί μευ δύσμορος οὐκ ὄνατο·
τηλόθι γὰρ πατρης Βειθυνίδος ὤλεσα θυμὸν
ναυτιλίῃ λυγρῇ νηί τ᾽ ἐμῇ πίσυνος·
κεῖμαι δ᾽ ἐν Σχερίῃ παρὰ θεῖν᾽ ἁλὸς ἠνεμόεσσαν
ὕστατα λυγρὸν ἐμοὶ δερκόμενος πέλαγος.

Alterius p. Chr. n. saeculi esse videtur. In primo epigrammatis versu (3) Kaibelii supplementum recepi; [*εἰ μέν*] Dorvillius, [*εἰ τάχα*] Iacobsius, [*εἴπερ*] Boeckh.

885 Fragmentum inventum Corcyrae ad ecclesiam antiquam Sanctorum Sosipatri et Iasonis. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 304 n. CX (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 551 n. 29; G. Kaibel Epigr. Graec. 262).

ΝϹΤΑΔΙΟΙϹΠΑΛΑΙϹΑϹ
ΟΙΚΟΝΑΡΙϹΤΟΝ
ΕΙΤΑΙΜΑΚΕΔΩΝΜΕΤΑΘΥΡϹΟΥ
ΑΛΥΜΕΝΟϹΑΥΤΟϹΑΝΥΝΦΟϹ
ΛΥΚΕΡΟϹΦΙΛΟϹΟΥΔΕΝΟϹΕΚΘΡΟϹ
ΚΑϹΦΑΟϹΜΕΓΑϹΗΡΩϹ
ΔΙΑϹΙΕΡΑϹΚΟΡΚΥΡΗϹ

[– ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ ἐ]ν σταδίοισ(ι) παλαίσας
[εὐκλείσας ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑] οἶκον ἄριστον
[– ⏑⏑ – ⏑⏑ – ⏑⏑ κ]εῖται Μακεδὼν Με[γ]αθύρσου
[– ⏑⏑ – τύμβῳ κεκ]αλυμ[μ]ένος, αὐτὸς ἄνυνφος
[πᾶσι δ᾽ ἑταίροισιν γ]λυκερὸς φίλος, οὐδενὸς ἐ[χ]θρός·
[κοινὸν δ᾽ ἀστοῖσιν θῆ]κας φάος, (ὦ) μέγας ἥρως,
[σώσας σοῖς ὅπλοισιν ἕ]δ[ρ]ας ἱερὰς Κορκύρης.

Vs. 1—4 fere Kaibelii supplementa exprimo. Postremum vero distichon ille non plane expedivit, cum vs. 6 ΔΙΑϹ nec *σταδίας* fuisse neque *πόλιας* placere recte iudicaret. Contra *ἕδραι*, quod posui, in significando oppido frequens est apud poëtas (*βοὰ κατεῖχε Περγάμων ἕδρας* Eurip. Troad. 557). Quod vero hoc distichon ad oppidum ab hostium oppugnatione defensum rettuli, id imprimis locutione [*θῆ*]*κας φάος* permotus feci, quae ad servatam, non ad illustratam (victoria certaminis gymnici) patriam spectat. Proficiscitur igitur poëta a laude athletae (vs. 1. 2), pergit ad vitam privatam moresque omnibus acceptos (vs. 3—5), denique adiungit gloriam bellicam (vs. 6. 7). Fortasse in ipsa illa oppidi defensione occubuit Macedo. Vs. 6 *ὦ* ante *μέγας ἥρως* supplevit Kaibelius.

886 Fragmentum inventum Corcyrae. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 334 n. CXC (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 554 n. 54). Ex Wilamowitzii apographo G. Kaibel Epigr. Graec. 263.

. . . .
. . . . . ΓΥΝΑΙΞΙΚΑΙΤΕΚΝΟΙΣ
. . ΙΣΤ . ΝΑΙΑΝΗΧΡΟΝΟΝ
. . . ΙΛΗΦΩΣΚΛΕΟΣ
. . . ΑΙΤЄΚΝΟΙϹΒΙΟΝ

Vs. 2 *τόν* Wilamowitzius. Vs. 3 init. *εἰ*]*ληφώς* idem. Reliquis in rebus apographa consentiunt.

. . . .
[ἀστοῖς δ᾽ ἀμύνων καὶ] γυναιξὶ καὶ τέκνοις
[δούλειον ἦμαρ, ε]ἰς τὸν αἰανῆ χρόνον
[κάλλιστον ἐν θνητοῖσιν ε]ἴληφὼς κλέος,
[λείπει ποθεινὸς πατρίδι κ]αὶ τέκνοις βίον.

Omnia restituere conatus sum, sed singulas voces me praestare nolle non est, quod dicam. Kaibelius priores duos versus intactos reliquit, miratur autem vs. 1 pluralem γυναιξί, quia ad defuncti familiam haec referre videtur; sed ipse pluralis aliud monstrat. Vs. 3 ille nihil nisi λαμπρὸν εἰ]ληφὼς κλέος, vs. 4 aut [λιπὼν γυναικὶ τέκνα κ]αὶ τέκνοις βίον aut [πολλὸν λιπὼν γυναικὶ κ]αὶ τέκνοις βίον legere vult, sumens βίον hic victum significare. Sed in clausula epigrammatis sepulcralis nomen de vita intellegere longe praestat. Mea supplementa interpretatione non egent; unum monuerim, huic poëtae αἰανής, de cuius vi dissentiebant homines docti, manifesto aeternum significare. Wilamowitzius suspectum habuit epigramma, ut quidem videtur propter lapidis naturam; 'in lamina lapidis sectilis incisum' Kaibel. De hac re eius, qui lapidem non viderit, nullum est iudicium. Verba nihil suspicionis movent; si ea a falsario ex antiquo lapide in alium transscripta esse sumeremus, certe nihil statueremus, nisi quod Corcyrae frequenter factum esse constat (cf. appendicem titulorum spuriorum).

11. TITVLI SEPVLCRALES ALII.

887 Stela sepulcralis lapidis calcarii leucophaei a superiore parte simpliciter ornata, Corcyrae in museo. Ex Broendstedii schedis, qui errore Cephalleniae tribuit, ed. Boeckh C. I. G. 1930*c* I (inde O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 167 n. 1661*b*). Ex ipso lapide ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 311 n. CXX (huius exemplum minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 582*a*; maiusculis litteris F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 517 n. 332); rursus ex lapide minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 44 n. 7 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219). Exscripsit A. Wilhelm.

Ε Ι Ρ Α Ν Α

Εἰράνα.

Litteratura quartum aut tertium a. Chr. n. saeculum prodit.

888 Stela simplex lapidis calcarii leucophaei, a. 0,39, l. 0,25, integra. Corcyrae in museo. Ex Broendstedii schedis, qui errore Cephalleniae tribuit, ed. Boeckh C. I. G. 1930*c* II (inde O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 167 n. 1661*c*). Ex ipso lapide Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 315 n. CXXXVI (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 582*b*; maiusculis litteris F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 518 n. 336. Cf. W. Vischer *Kleine Schriften* II p. 160 not. 2). Denuo e lapide O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 45 n. 13 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III n. 101 in adn. ad n. 3219). Exscripsit A. Wilhelm.

| Κ Ο Σ Σ Υ Φ Α |

De lectione ne Mustoxydis quidem a reliquis, qui lapidem viderunt, discrepat; Κοσούφα apud Wachsmuthium error typothetae est.

Κοσσύφα.

Tertio a. Chr. n. saeculo titulum recentiorem non esse ex litteratura merito collegit A. Wilhelm.

889 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 322 n. CLVII.

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ

Σωκράτης.

890 Lapis epistylio ornatus, a. 1759 Corcyra in museum Nanianum translatus. Edd. post Passerium Diss. I p. 58 Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 91 (Mus. Nan. ant. coll. n. 93; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 182; Boeckh C. I. G. 1896); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 313 n. CXXVIII cum imagine xylographa (minusculis litteris F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219). Est etiam in Musei civici Veneti codice 2002 (v. adn. ad n. 643) n. 124.

Θ Ε Ο Μ Η Δ Η Σ
Α Ρ Ι Σ Τ Ο Λ Α Ι Δ Α

[Θ]εομήδης | Ἀριστολαΐδα.

891 Titulum ut Corcyraeum ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 425 (Muratori T. III p. MCDLXXIX, 10; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 206; Boeckh C. I. G. 1911; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 320 n. CLII; minusculis litteris F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

Λ Υ Σ Ι Σ Τ Ρ Α Τ Ο Υ Π Ε Ι Θ Ε Ι Α Σ

Aliquid hic turbatum esse apparet. At utrum Blassius recte commutando nominum ordine (Πειθίας Λυσιστράτου) veram tituli formam restituere conatus sit, an Λυσίστρατο[ς], Πειθίας emendandum sit (cf. n. 936—940), vix diiudicari poterit.

892 Lapis sepulcralis fastigio ornatus, ex antiquo Corcyraeorum oppido a. 1758 in museum Nanianum delatus. Aeri incisum dedit Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 203 (Mus. Nan. ant. coll. n. 62; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 206; Boeckh C. I. G. 1917; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 324 n. CLXIII). Est etiam in Musei civici Veneti codice 2002 (v. quae adnotavi ad n. 643) n. 16.

Φ Ο Ρ Μ Ι Ω Ν Α Ρ Τ Ε
Μ Ω Ν Ο Σ Μ Ε Γ Α Ρ Ε Υ Σ

Φορμίων Ἀρτέμωνος Μεγαρεύς.

Propter litteraturam titulus imperatorum Romanorum aetate non est antiquior habendus.

893 Epitaphium a. 1759 ex antiquo Corcyraeorum oppido in museum Nanianum translatum. Aeri incisum ed. Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 205 (Mus. Nan. ant. coll. n. 161; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 207; Boeckh C. I. G. 1910; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 319 n. CXLIX; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219). Est etiam in Musei civici Veneti codice 2002 (cf. quae adnotavi ad n. 643) n. 270.

Γ Α Ν Κ Ι Ο Σ
Κ Ο Ρ Ι Ν Θ Ι Ο Υ

Πάνκιος | Κορινθίου.

Boeckhius Πάγκιος genetivum existimat, Κορινθίου ethnicum. Ac sane neque Πάγκις hypocoristicum a Παγκράτης vel Παγκλῆς derivatum quicquam reprehensionis habet, et genetivi usus in sepulcrali titulo latissime

per Graeciam propagatus (v. ad n. 466) etsi a Corcyraeorum quidem monumentis quantum scimus alienus est, tamen in hominis peregrini titulo offensione caret (v. ad n. 973). At alia quoque via patet, ut Πάνκιος nominativum, qui eadem ratione defenditur ac Πάγκις (cf. Νικίας, Νίκιος, Νῖκις), Κορινθίου vero patris nomen statuamus; ethnica semper et ubique a Graecis sic usurpata esse in vulgus notum est.

894 Corcyrae. Ex Apostoli Zeni schedis ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 422 (Gori Mus. Flor. T. III p. 76; Muratori T. III p. MDCXXVII, 8; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 95; Boeckh C. I. G. 1885; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 270 n. CII).

ΑΓΙΣ
ΑΜΥΡΑΛΟΥ
ΑΝΔΡΕΙΑ

Ἆγις | Ἀμ[φι]άλου. | Ἀνδρεία.

Recte Boeckhius statuere videtur duorum hominum, viri Agidis et mulieris Andriae, hoc esse epitaphium. Nomen vs. 2 quod ille in dubium vocasse satis habuit, emendare conatus sum. Υ pro ɸ non minus proclivi errore lectum est quam Ρ pro Ι.

895 Monumentum sepulcrale cum fastigio, infra quod titulus, Corcyra a. 1760 in museum Nanianum translatum. Ed. aeri incisum Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 204 (Mus. Nan. ant. coll. n. 90; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 206; Boeckh C. I. G. 1903; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 315 n. CXXXVII; minusculis litteris F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

ΛΑΜΙΑΣΟΦΙΟΥΣΟΦΙΟΣΣΟΦΟΚΛΕΥΣ

Λάμια Σοφίου. Σόφιος Σοφοκλεῦς.

896 Marmor candidum cylindri solidi figura; diameter 0,147, altitudo 0,145. In superficie circulari titulus. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Ἄλυ|πε | χαῖρε.

Hic (n. 896—930) eos titulos composui, qui singula nomina Graeca cum valedictionis vocabulo χαῖρε habent. Cuius usum recentioris aetatis esse apparet. Nam pauci quidem illi tituli, quos saeculis tertio et quarto a. Chr. n. exaratos constat (n. 887. 888), eo additamento carent; quod qui habent ex eis nullus est, quem saeculo altero a. Chr. n. (n. 901) antiquiorem esse demonstrari possit. Haud paucos adeo manifestum est multo recentiores esse (cf. n. 898. 909. 914. 918. 925).

897 Stela lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate, Corcyrae in colle orientem versus ab oppido antiquo. Ed. F. Lenormant *Rev. arch.* N. S. IX (1864) p. 67 n. 1.

ΑΝΔΡΟΚΛΗΧΑΙΡΕ

Ἀνδροκλῆ χαῖρε.

898 Lapis calcarius eius figurae, quae infra delineata est, a. 0,16, l. 0,33, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Ἀνθηδών. χαῖρε.

Nomen civitatis Ἀνθηδών etsi feminini generis est, tamen nulla ex parte dubium est, quin hoc viri sit epitaphum, quia omnia huius generis nomina in -ών de hominibus usurpata in masculinum genus abeunt; cf. Καλυδών, Καλχηδών, Κραννών, Σιδών, ut non afferam Μαραθών (C. I. A. III, 1128), quod etiam ubi loci nomen est, haud raro masculino genere utitur. Litterarum formae imperatorum Romanorum aetatem indicant.

899 Stela lapidis calcarii cum aëtomate, intra quod phiala rudi arte delineata. Infra aëtoma locus quadratus excavatus sine anaglypho. Supra eum titulus. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

ΑΡΕΤΗΧΑΙΡΕ

Ἀρετὴ χαῖρε.

900 Cuneus fictilis a. 1759 Corcyra in museum Nanianum illatus. Aeri incisum titulum exhibet Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 179 (Mus. Nan. ant. coll. n. 75; Mustoxydis Illustr. Corcyr. I p. 207; Boeckh C. I. G. 1887); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 306 n. CXII cum imagine xylographa (minusculis litteris repetivit F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219). Est etiam in Musei civici Veneti codice 2002 (v. ad n. 643) n. 133.

ΑΡΤΕΜ
ΟΚΛΕΑ
ΧΑΙΡΕ

Ἀρτεμ|όκλεα | χαῖρε.

901 Stela lapidis calcarii cum aëtomate, aediculae figura, sine anaglypho, a. 0,80, l. 0,42. In epistylio titulus. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

ΑΡΧΕΛΑΙΔΑΧΑΙΡΕ

Ἀρχελαΐδα χαῖρε.

Litterae alpha figurae alternantes Α Α alteri a. Chr. n. saeculo optime conveniunt.

902 Cippus sepulcralis inventus Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 332 n. CLXXXIII (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 553 n. 47).

ΑΡΧΙΜΗΔΗΣΧΑΙΡΕ

Ἀρχιμήδης χαῖρε.

903 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 332 n. CLXXXIV (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 553 n. 48).

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑΧΑΙΡΕ

Ἀφροδισία χαῖρε.

904 Cippus sepulcralis inventus Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 333 n. CLXXXV (minusculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 554 n. 49 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

Β Ο Ι Λ Α Α Χ Α Ι Ρ Ε

Βόϊλ[λ]α χαῖρε.

Emendavi. Editores Βοιλάα retinuerunt, Blassius confert Βοιλήν Dyrrhachini hominis nomen in nummo apud Mionnetum Suppl. III p. 334 n. 157. Sed cum in nummo eiusdem civitatis (*Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 68 n. 45) Βοικῆνος legatur, vix dubitari poterit, quin illa altera scriptura errori legentis debeatur, quales permulti sunt in Mionneti libro.

905 Lapis inventus ab hodierno Corcyraeorum oppido miliarii Italici intervallo ad parietinas ecclesiolae Beatae Virginis, cui cognomen est Μεγαλόμματος. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 307 n. CXIV cum imagine xylographa (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 551 n. 31).

Γ Λ Α Υ Κ Ε Χ Α Ι Ρ Ε

Γλαῦκε χαῖρε.

906 Stela sepulcralis lapidis calcarii leucophaei, a. 0,93, l. 0,43, c. 0,165, ornata acroteriis et aëtomate, intra quod vas anaglypho expressum. Corcyrae in museo. Ex Forchhammeri schedis, qui Zacynthi inventam dicebat, ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 989 n. 1934*b*. Ex ipso lapide edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 308 n. CVII cum imagine xylographa (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 582; F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 518 n. 337); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 43 n. 5. Exscripsit A. Wilhelm.

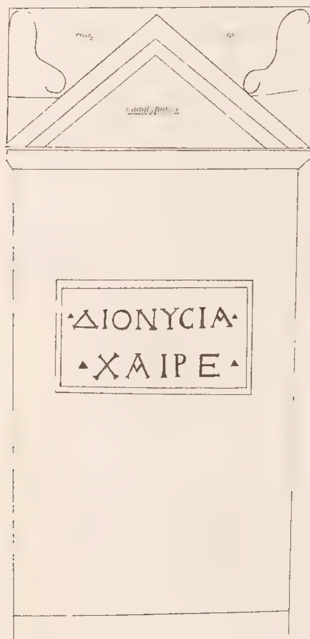

Διονυσία | χαῖρε.

Mustoxydis exemplum repraesentavi, quocum plane concinit apographum Wilhelmi.

907 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 310 n. CXVIII (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 552 n. 33).

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Α Χ Α Ι Ρ Ε

Διονυσία χαῖρε.

908 Stela lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate, Corcyrae in colle orientem versus ab oppido antiquo. Ed. F. Lenormant *Rev. arch.* N. S. IX (1864) p. 67 n. 2.

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Ε Χ Α Ι Ρ Ε

Διονύσιε χαῖρε.

909 Cippus sepulcralis inventus Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 333 n. CLXXXVII (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 554 n. 51).

Ε Β Η Κ Α Ρ Π Ι Α Χ Α Ι Ρ Ε

Sic Mustoxydis. Apud Wachsmuthium errore Ἐπηκαρπία expressum est.

Ἐβ[ι]καρπία χαῖρε.

Idem nomen esse atque Ἐπικαρπία manifestum est. At cum Η pro Ι facile errore transscribentis a pronuntiatione recentiorum Graecorum profecto natum esse possit, in Β pro Π scriptum neutiquam idem cadit; namque apud Graecos hodiernos hae quidem consonae nullam soni similitudinem habent, cum inferioribus antiquitatis saeculis eas nonnunquam confusas esse constet. Cf. Ἐβικαρπί[α] apud Paton et Hicks *Inscr. of Cos* p. 196 n. 276; Ἐβαφρίωνος in titulo Megarico Inscr. Graec. sept. I, 164, cuius de lectione consentientibus Schtschtukareffii et Lollingii testimoniis plane constat.

910 Cuneus fictilis Corcyra a. 1759 in museum Nanianum translatus. Ed. Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 179 (Mus. Nan. ant. coll. n. 73; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 207; Boeckh C. I. G. 1892; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 312 n. CXXIII cum imagine xylographa).

Є Π Ι Κ Τ Є
Ϲ Ι
Χ Α Ι Ρ Є

Ἐπίκτ[η]σι χαῖρε.

911 Corcyrae in Palaeopoli. Edd. Cyriacus Ancon. p. XIX n. 132; ex suis schedis Muratori T. III p. MDCLXXXV, 11 (Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 99; Boeckh C. I. G. 1893; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 312 n. CXXIV).

Ε Ρ Μ Α Ι Ω Ν Χ Α Ι Ρ Ε

Ἑρμαίων χαῖρε.

912 Lapis sectus in pyramidis formam, cuius basis longa 0,115, lata 0,08—0,09 titulum habet; altitudo 0,20. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

Ξ Υ Π
Ρ Α Ξ Ι
Χ Α Ι Ρ Є

Εὔπραξι χαῖρε.

913 Lapis a. 1758 Corcyra in museum Nanianum delatus. Edd. Passerius Diss. II p. 37; Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 206 in aere (Mus. Nan. ant. coll. n. 89; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 207; Boeckh C. I. G. 1895; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 313 n. CXXVII).

ΘΕΜΙΣ
ΩΝ
ΧΑΙΡΕ

Θεμίσ[τ]ων χαῖρε.

914 Lapis rotundus sepulcralis, Corcyrae. Edd. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 104; ex schedis Broendstedii Boeckh C. I. G. 1898; accuratius Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 314 n. CXXX cum imagine xylographa.

ΚΑΛΛΙϹΤΙΝ
ΧΑΙΡΕ

Καλλίστιν χαῖρε.

Terminatio -ιν pro -ιον (ut -ις pro -ιος) haud infrequens est imperatorum Romanorum aetate, qua hunc titulum non antiquiorem esse etiam litteratura prodit.

915 Stela lapidis calcarii leucophaei, supra simpliciter ornata, a. 0,27, l. 0,305, infra fracta. Corcyrae. *'Bei den Grabungen der Gasgesellschaft gefunden.'* Exstat in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

ΑΡΠΕΧΑΙ...

[Ἅ]ρπε χαῖ[ρε].

916 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 314 n. CXXXI (minusculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 552 n. 36 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

ΚΕΡΚΑΧΑΙΡΕ

Κέρκα χαῖρε.

917 Corcyrae. Ex schedis Apostoli Zeni ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 424 (inde Muratori T. III p. MDCLVI, 4) confusum cum aliis titulis (v. lemma n. 944). Seiunxit Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 196 (Boeckh C. I. G. 1904); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 316 n. CXXXVIII).

ΛΕΩΝΧΑΙΡΑΙ

Λέων χαῖρ[ε].

Et hic et n. 926. 945. 965 quin in exscribendo, non in incidendo foedus error ΧΑΙΡΑΙ commissus sit, nulla est dubitatio. Etenim in innumeris lapidibus, qui aut exstant aut quorum notitia fidis testibus debetur, semper vox recte exarata est, etiam infima aetate. Quod contra haec quattuor monumenta, quae iampridem perierunt, ab uno homine Apostolo Zeno visa sunt, quem in exscribendo ubique eadem ratione peccasse luce clarius est.

918 Corcyrae *'chez M. Varoungas, horloger, sous les arcades de l'Esplanade'*, fragmentum columnae octagonae. Ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 57.

Λούκιε
χαῖρε.

Propter recentiorem praenominis scripturam (cf. Hermae VI p. 310) Claudii principatu non antiquior existimandus est lapis.

919 Marmor cum fastigio, infra quod titulus, a. 1759 ex Palaeopoli Corcyrae in museum Nanianum translatum. Edd. Passerius Diss. II p. 31; Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 203 aeri incisum (Mus. Nan. ant. coll. n. 71; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 206; Boeckh C. I. G. 1905; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 316 n. CXL). Est etiam in Musei civici Veneti codice 2002 (vide quae adnotavi ad n. 643) n. 126.

ΛΥΚΙΣΚΕ · ΛΥΚΙΣΚΕΧΑΙΡΕ

Λυκίσκε. Λυκίσκε χαῖρε.

Nominis repetiti causa in obscuro est.

920 Stela aediculae figura lapidis calcarii leucophaei, a. 1,60, l. 0,47, cum aëtomate. *'Bei den Grabungen der Gasgesellschaft gefunden.'* Lapidem operariorum neglegentia in multa frustula fractum in museo rursus composuit A. Wilhelm et exscripsit. In epistylio titulus.

ΜΕΛΙΣΣΙΧΑΙΡΕ

Μελιστὶ χαῖρε.

921 Cippus sepulcralis, Corcyrae in suburbio, quod vocatur *Kastraï*. Ex schedis Broendstedii ed. Boeckh C. I. G. 1907*b* (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 317 n. CXLIV; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 n. 3219).

ΜΟΛΩΤΙΧΑΙΡΕ

Μολῶτι χαῖρε.

922 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 319 n. CL (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 553 n. 40).

ΠΑΡΜΕΝΙΣΚΕΧΑΙΡΕ

Παρμενίσκε χαῖρε.

923 Cippus sepulcralis inventus Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 333 n. CLXXXIX (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 554 n. 53).

ΠΑΡΜΕ
ΝΙΣ.ΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Παρμε|νίσ[κ]ος χαῖρε.

924 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 319 n. CLI (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 553 n. 41).

ΠΑΡΜΕΝΟΝΧΑΙΡΕ

Παρμέν[ω]ν χαῖρε.

Wachsmuthius retinuit Πάρμενον, quae nominis forma, si quid video, defendi non poterit, sive vocativum nominis masculini Παρμένων, sive neutrum participii nominis muliebris vice fungens esse statueris.

925 Stela lapidis calcarii leucophaei in aediculae formam sculpta, a. 0,48, l. 0,265, cum aëtomate. Infra aëtoma locus excavatus, sed carens anaglypho. In epistylio titulus. Ex collectione Woodhousii in museum Corcyraeum illata. Exscripsit A. Wilhelm.

Π Ι Ϲ Τ Ο Ϲ ⊤ Α Ι Ρ Ε

Πίττος χαῖρε.

Collectio Woodhousiana multa continebat monumenta sepulcralia non Corcyraea origine, quae nunc etiam Corcyrae exstant. Ea ab hac collectione excludenda fuisse sponte patet. Sed hoc opus, cuius certe neque lapis neque forma neque titulus impedit, quominus Corcyraeum habeatur, recepi.

926 Titulum inter Corcyraeos ex Apostoli Zeni schedis cum aliis commixtum (v. ad n. 944) ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 424 (Muratori T. III p. MDCLVI, 4). Separavit Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 196 (Boeckh C. I. G. 1916).

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ Χ Α Ι Ρ Α Ι

Σωκράτης χαῖρ[ε].

De errore in syllaba finali verbi commisso cf. adn. ad n. 917.

927 Fragmentum stelae sepulcralis lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate; in museo Corcyraeo. In aëtomate, cuius tertia fere pars a dextra periit, titulus. Exscripsit A. Wilhelm.

Σ Ω Σ Τ Ρ Α Τ Ε Χ Α

Σωστρατε χα[ῖρε].

928 Pars superior stelae lapidis calcarii leucophaei, aediculae figura, cum aëtomate. Corcyrae in museo. In epistylio taenia desinens utrimque in tenues lemniscos volantes; in ea titulus. Edd. ex Broendstedii apographo, qui Cephalleniae tribuit, Boeckh C. I. G. 1930*c* III (inde O. Hoffmann ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* II p. 168 n. 1661*d*); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 322 n. CLVIII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 582*c*; F. Lenormant ibid. XXI p. 518 n. 335); minusculis litteris ex ipso lapide O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 46 n. 16 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219). Exscripsit A. Wilhelm.

Φαικύλε χαῖρε.

929 Stela lapidis calcarii leucophaei cum aëtomate, a. 0,41, l. 0,295, inventa mense Augusto anni 1896 '*bei den Grabungen der Gasgesellschaft*' prope monasterium Platytera inter *Mandhukio* et *San Roco*. Exstat in museo Corcyrae. Exscripsit A. Wilhelm.

Φ Ι Λ Ω Τ Ι Σ
Χ Α Ι Ρ Ε

Φιλῶτις χαῖρε.

930 Fragmentum superioris partis stelae sepulcralis in aediculae figuram elaboratae, a. 0,12, l. 0,21. In epistylio titulus. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Ξ Ε Ν Ε Χ Α Ι Ρ Ε

. . . . . ξενε χαῖρε.

931 Cippus sepulcralis, a. 0,85, l. 0,40, c. 0,16, erutus Corcyrae et translatus, ut quidem dicebatur, Athenas. Ex litteris Corcyraei cuiusdam ad I. A. Romanum datis minusculis litteris ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

Φίλαινο[ς]. Διωνύτιε χαῖρε.

Riemannus legit *Φιλαίνου* et perversam nominum patris filiique collocationem tituli n. 891 exemplo defendere studet. Sed de illo ipso res admodum incerta est. Quare malui duorum hominum titulos in eodem cippo collocatos distinguere.

932 Stela quadrata lapidis calcarii leucophaei, Corcyrae in colle orientem versus ab oppido antiquo. Ed. F. Lenormant *Rev. arch.* N. S. IX (1864) p. 67 n. 3.

Λ Υ Κ Ο Σ
Φ Ι Λ Ο Χ Α Ρ Ι Ο Σ
Χ Α Ι Ρ Ε

Λύκος Φιλοχάριος χαῖρε.

933 Stela sepulcralis et supra et infra margine prominente ornata, marmoris albi, a. 0,54, l. 0,23. Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 318 n. CXLVI (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 552 n. 38, maiusculis F. Lenormant XXI p. 403 n. 294). Exscripsit A. Wilhelm.

Ν Ι Κ Ι Α Λ Ε Υ Κ Ι Ο Υ
Χ Ρ Η Σ Τ Ε Χ Α Ι Ρ Ε

Νικία Λευκίου | χρηστὲ χαῖρε.

934 Stela sepulcralis lapidis calcarii rudi arte elaborata cum aëtomate, a. 0,76, l. 0,33. In loco quadrato excavato, ita ut mediam fere partem tertiam huius excavationis occupet, incisus titulus. Corcyrae in museo. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 323 n. CLX (minusculis litteris repetiverunt C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 553 n. 45 et F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219). Exscripsit A. Wilhelm.

ΦΙΛΟΞΕΝΑ
ΛΥΣΙΜΑ
ΧΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Φιλοξένα | Λυσιμά|χου χαῖρε.

935 Lapis inventus miliarii Italici intervallo ab hodierno Corcyraeorum oppido ad parietinas ecclesiolae Beatae Virginis, cui cognomen est Μεγαλόιμματος. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 308 n. CXVI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 551 n. 32).

ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ
ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΣΙΚΥΩΝΙΟΣ
ΧΑΙΡΕ

Δημοκράτης Δημοστράτου | Σικυώνιος | χαῖρε.

936 Cippus sepulcralis inventus Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 333 n. CLXXXVI (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 554 n. 50).

ΔΙΑΝΟΙΑΕΥΦΡΟΣΥΝΟΝΧΑΙΡΕΤΕ

Διάνοια, Εὐφρόσυνον χαίρετε.

Nomen Εὐφρόσυνον hic et n. 937 obvium eius generis est, de quo verba feci ad n. 23. 944.

---

937 Cippus sepulcralis inventus Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 333 n. CLXXXVIII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 554 n. 52).

ΛΥΚΙΣΚΕΕΥΦΡΟΣΥΝΟΝΧΑΙΡΕΤΕ

Λυκίσκε, Εὐφρόσυνον χαίρετε.

938 Corcyrae. Edd. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 103; ex hoc et Broendstedii schedis Boeckh C. I. G. 1913; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 320 n. CLV cum imagine xylographa (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

ΣΑΜΑΝΔΡΕΠΙΤΟΥΛΕ
ΧΑΙΡΕΤΕ

Σάμανδρε, Πιτ[θ]ύλε, | χαίρετε.

Alterum nomen probabiliter emendavit Blass.

939 Corcyrae. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. I p. 206 (Boeckh C. I. G. 1915; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 322 n. CLVI).

ΣΤΑΤΙΕΔΟΞΑΧΑΙΡΕΤΕ

Στάτιε, Δόξα χαίρετε.

940 Pars superior stelae lapidis calcarii in aediculae figuram elaboratae cum aëtomate, a. 0,20, l. 0,25, a sinistra fracta. In epistylio, cuius tertia fere pars intercidit, titulus. Corcyrae in museo exscripsit A. Wilhelm.

ΝΑΡΟΔΙΟΝΧΑΙΡΕΤΕ

Litterae alpha forma inter A et Α fluctuans alterum a. Chr. n. saeculum indicare videtur.

. . . . να, Ῥόδιον, χαίρετε.

941 Fragmenta duo tabulae marmoris candidi rudi arte elaboratae, a. 0,10, l. 0,47. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

ΑΝΤΙΟΧΕΟΦΕΛΛ | ΙΕΧΡΗΣΤΕ
ΧΑΙΡΕ

Αντίοχε Ὀφέλλιε χρηστὲ χαῖρε.

Hic (n. 941—945) collocavi epitaphia, quae nomina gentilia Romana habent, sed aetatis defuncti significatione carent. Quae pleraque quidem ad priora principatus saecula referenda sunt, sed hunc priori potius primi a. Chr. n. saeculi parti vindicat antiquior nominum ordo, ex quo nomen Graecum non cognominis, sed praenominis Romani locum obtinet. Iam quum videamus ex duabus dedicationibus Deliacis *Bull. de corr. Hell.* VII p. 12 n. 5. VIII p. 145 antiquiorem anni 97 a. Chr. septem quidem prioris moris nomina habere (veluti Ἡρόδοτος Κλώδιος, Κλεομένης Ἐγνάτιος, Πρόθυμος Γράνιος sim.), unum modo posterioris (Πόπλιος Κόρουιος Κοΐντου Φιλοκλῆς), in recentiore (a. 74 a. Chr.) vero vice versa nullum illius nominum ordinis exemplum legi, sex huius (Αὖλος Καστρίκιος Δέκμου Ἀχαιός, Αὖλος Σολπίκιος Σερουίου Ὀνησᾶς, Δέκμος Κλώδιος Δέκμου Δημήτριος sim.), hinc eo certior coniectura de tituli Corcyraei aetate fieri potest, quia hanc mutationem, quippe quae ad Romanam, non Graecam consuetudinem spectet, ubique terrarum eodem fere tempore usu venisse consentaneum est.

942 Lapis calcarius sectus in pyramidis formam, a. 0,295; in basi longa 0,105, lata 0,10 titulus (cf. n. 912). Corcyrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

ΜΑΝ
ΝΗΙΑ

Hastarum fines similem in modum dilatatae ac n. 692. Quo titulo tamen hic aliquanto recentior videtur, maxime propter Η elementi figuram, quae initio aerae Christianae certe non multo antiquiorem indicat.

Μαννήϊα.

943 Lapis inventus prope monasterium ἁγίου Θεοδώρου. Lapide non viso ex imperiti hominis, ut ipse dicit, apographo ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 397 n. CXIII (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 551 n. 30).

ΓΑΙΟCΑΠΛ
ΑΤΙΛΙΑ
ΓΑΙΟCΑΠΑ
ΠΟΛΕ

Γάϊος Ἀ[τί]λ[ιος . . . .
Ἀτιλία . . . . . .
Γάϊος Ἀ[τίλιος] Πολε . . . . .

944 Corcyrae. Ex schedis Apostoli Zeni ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 424 (Muratori T. III p. MDCLVI, 4), subiunctis titulis n. 529. 748. 749. 917. 926. 945. 965. Separavit Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 196 (Boeckh C. I. G. 1899; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 314 n. CXXXII).

ΚΛΑΥΔΙΑΑΜΕΜΠΟΝΧΑΙΡΕ

Κλαυδία Ἄμεμπ(τ)ον χαῖρε.

Boeckhius Κλαυδία, ἄμεμπ[τος], χαῖρε. Sed leniore medela nomen restitui potest multorum aliorum similitudine, de quibus dixi ad n. 23. 936. satis superque defensum.

945 Corcyrae. Ex schedis Apostoli Zeni ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 424 (inde Muratori T. III p. MDCLVI, 4) cum aliis (v. ad n. 944). Separavit Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 196 (Boeckh C. I. G. 1900; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 314 n. CXXXIII).

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΧΑΙΡΑΙ

Κλαύδιος Μυρτίλος χαῖρ[ε].
De errore in verbi syllaba finali commisso v. adn. ad n. 917.

---

946 Tabula marmoris candidi, a. 0,40, l. 0,16. Litterae inter lineas rudi arte insculptae. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

ΙΟΥΛΙΟϹ
ΑΝΤΙΠΑ
ΤΡΟϹ
ϵ Τ ω Ν
Λ ϵ
ΧΑΙΡϵ

Ἰούλιος | Ἀντίπα|τρος ἐτῶν | λε' χαῖρε.
Hunc locum (n. 946—972) eis titulis assignavi, in quibus aetates hominum defunctorum annorum numero definiuntur. Qui non modo ad unum omnes principatus demum temporibus exarati sunt, sed etsi singillatim de aetatibus iudicare lubricum est, tamen multo plures certe ex eis saeculorum secundi et tertii p. Chr. n. speciem prae se ferunt, quam primi.

---

947 Tabula marmoris candidi integra praeter angulum sinistrum superiorem, a. 0,36, l. 0,30. Corcyrae quondam in collectione Woodhousii, nunc in museo. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 307 n. CXV; W. Vischer *Archäologisches und Epigraphisches aus Korkyra, Megara und Athen*, Basileae 1854, n. 26; *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland*, Bas. 1855, p. 12 (*Kleine Schriften* II p. 20) n. 27 tab. II, 5; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47 n. 21. Exscripsit A. Wilhelm.

ΑΜΙϹ >
ΕΤΩΝ
< ΠΕ <
< ΧΑΙΡΕ <

[Δ]ᾶμις | ἐτῶν πε' | χαῖρε.

---

948 Lapis sepulcralis, Corcyrae. Cum n. 979 coniunctum ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 105; ex hoc exemplo et Broendstedii schedis Boeckh C. I. G. 1889; accuratius Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 310 n. CXIX.

ΔΙΟΝΥϹΙϹ
ΕΥΒΟΥΛΟΥ
ΙΕΡΟΝΕΙΚΗϹ
ΕΤΩΝΞ
ΧΑΙΡΕ

Διονῦσις Εὐβούλου ἱερονείκης ἐτῶν ξ' χαῖρε.

949. 950 Tabula marmoris candidi utrimque inscripta, fracta ab inferiore parte, a. 0,28, l. 0,19, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

in fronte:

(949)
ΝΟΥΜ
ΕΡΙΑ ΕΛ
ΕΥΘΕΡΙΣ
ΕΤΩΝ
ΙΕ
Ε

in parte aversa:

(950)
ΖΩΣΙΜΗ
ΕΤΩΝ <
< ΙΗ <
ΧΑΙΡΕ

949 Νουμερία Ἐλ|ευθερὶς | ἐτῶν | ιε' | [χαῖρ]ε.
950 Ζωσίμη | ἐτῶν | ιη' χαῖρε.
Uter titulus antiquior sit, vix licet certa ratione definire. Neuter sane ante alterum p. Chr. n. saeculum incisus videtur, quam in partem praeter litteraturam etiam scripturae nominis Νουμερία n. 949, l. 2 aliquid tribuendum est, pro quo antiquiore aetate Νεμερία exarari debuit (cf. Hermae VI p. 297).

---

951 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 311 n. CXXII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 552 n. 34).

ΕΛΠΙΔΙ
ΑΕΤΩΝ
< Ν <
ΧΑΙΡΕ

Ἐλπιδί|α ἐτῶν | ν' | χαῖρε.

---

952 Tabula tenuis marmoris, a. 0,27, l. 0,26, fracta ab inferiore parte. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

ΕΡΜΟΛΕ
ΕϹΕΤΩΝ
Δ
ΧΑΙΡΕ

De lectione nusquam dubitari posse asseverat Wilhelm.
Ἑρμόλε|ες ἐτῶν | δ' | χαῖρε.
Mirum nomen, quod neglegentia lapicidae ex Ἑρμό(κ)λεες corruptum coniecerim; sane tam recenti aetate vocativus contractione carens ipse quoque insolitus est.

---

953 Lapis Corcyra in museum Nanianum delatus. Ed. *Mem. per servire alla storia letteraria* Sept. 1758 p. 212. Aeri incisum habet Biagi Monum. Graec. ex mus. Nan. inter epitaphia n. 9 (Mus. Nan. ant. coll. n. 104; Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 100; Boeckh C. I. G. 1894; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 312 n. CXXV). Est etiam in Musei civici Veneti codice 2002 (v. quae adnotavi ad n. 643) n. 200, quod exemplum contulit Fränkel.

ϵΥΤΥΧΗϹ
ΗΡΑϵΤωΝ
Γ◇ΧΑΙΡϵ

Vs. 3 altera littera apud Biagium ◇ est, in codice musei Veneti O.
Εὐτύχης | Ἡρᾶ ἐτῶν | γο' χαῖρε.

954 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 313 n. CXXVI (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 552 n. 35).

ΘΕΑΙΤΗΤΟC
ΕΤΩΝΓ
ΧΑΙΡΕ

Θεαίτητος ἐτῶν γ' | χαῖρε.

955. 956 Marmor album utrimque inscriptum, inventum Corcyrae, in collectionem Blacas et postea in museum Britannicum illatum. Edd. Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 103. 104 (Boeckh C. I. G. 1890. 1891); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 311 n. CXXI. p. 314 n. CXXIX; C. T. Newton *Greek Inscr. in the British Museum* II p. 31 n. CLXIX.

in fronte:

(955) ΘΕΡΑΠΩΝ
ΕΤΩΝ·Η
ΧΑΙΡΕ

in parte postica:

(956) ΕΛΛΙΙΝ
ΕΤΩΝ
ΝΧΑΙΡΕ

955 Θεράπων | ἐτῶν η' χαῖρε.
956 Ἕλλην ἐτῶν ν' | χαῖρε.

957 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 320 n. CLIII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 553 n. 42).

Π·ΑΙΛΙΟC
ΘΥΡCΟC
ΕΤΩΝΞΕ
ΧΑΙΡΕ

Π(όπλιος) Αἴλιος, Θύρσος | ἐτῶν ξε' | χαῖρε.

958 Corcyrae. Ed. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. I p. 206 (Boeckh C. I. G. 1902; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 315 n. CXXXV).

ΚΛΕΟΠΑ
ΤΡΟΣΕΤΩΝ
ΝΓΧΑΙΡΕ

Κλεόπατρος ἐτῶν | νγ' χαῖρε.

959 Inter Corcyraea ex schedis Apostoli Zeni ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 429, cf. 432 (Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 100; Boeckh C. I. G. 1906; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 317 n. CXLII).

<ΜΕΜϤ
ΜΕΜΦΙC
ΕΤΩΝ<.Ξ<
ΧΑΙΡΕ

Μέμ(μιος) | Μέμφις | ἐτῶν ξ' χαῖρε.

960 Tabula marmorea, a. 0,145, l. 0,285. Litterae inter lineas incisae. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

ΦΙΛΙΣ
ΜΗΝΟΦΙΛΟΥ
ΕΤΩΝ,Δ
ΧΑΙΡΕ

Vs. 1 in prima littera ex superstitibus lapicidam errorem initio commissum deinde emendasse manifestum est.

[Μην]οφιλὶς | Μηνοφίλου ἐτῶν δ' | χαῖρε.

961 Corcyrae in marmore candido, quod Arsenii cuiusdam fuit. Edd. Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 104; ex schedis Koehlerianis Boeckh C. I. G. 1908; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 318 n. CXLV.

ΝΕΟΚΛΗΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΕΤΩΝ..
ΧΑΙΡΕ

Νεοκλῆς Θεοδώρου ἐτῶν .. | χαῖρε.

962 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 316 n. CXLI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 552 n. 37).

ΜΕΜΜΙΑ
ΝΕΙΚΕΕΤΩ
ΝΔΣ\ΨΧΑΙ
ΡΑ

Μεμμία Νείκ[η] ἐτῶν δ[ξ]' χαῖ ρ[ε].

Numerus sexaginta quattuor annorum neutiquam certus est, sed ex eis notis numeralibus, quae hic omnino in censum veniunt, nulla ad traditum Σ tam prope accedit quam Ξ, praesertim si eam supra nescio quo casu mutilatum sumas. Quae sequuntur \Ψ litterae esse non videntur, sed signum interpunctionis non recte exceptum.

963 Cippus sepulcralis, Corcyrae. Edd. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 318 n. CXLVII; W. Vischer *Epigr. und arch. Beiträge aus Griechenland* p. 11 (*Kleine Schriften* II p. 20) n. 26 tab. II, 4; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47 n. 20.

ΠΟΛΕΟΣ
ΝΙΚΟΣΤΤΡΑ
ΤΟΣΕΤΩ
Ν·ΒΧΑΙΡΕ

[Ἀ]πολέ(ï)ος | Νικόστ⟨τ⟩ρα|τος ἐτῶν β' χαῖρε.

Initio vs. 1 Πόλεος nomen proprium esse statuit Vischer, negat K. Keil. Sed neuter reputasse videtur, si omnino hic aliud nomen illi, quod est Νικόστρατος, praemitteretur, utique nomine gentili Romano opus esse. Atque opinetur quidem quispiam ipso Πόλεος Latinum nomen *Pollius* exprimi, quia liquidarum geminatio in hoc genere haud raro neglegatur, ε vero pro ι satis frequenter in nominibus Romanis scribatur. At ut illud verissimum est, sic hoc in terminatione *-ius* nominum gentilium uno exemplo Σωφήεος (C. I. A. III, 3373, cf. Hermae VI p. 143) probatur, cui nunc non iam satis confido, quia uno Pittakis apographo continetur tituli memoria. Quare malui satis leni medela [Ἀ]πολέ[ï]ος reponere.

964 Tabula marmoris candidi, a. 0,34, l. 0,23 (in media altitudinis parte). A superiore parte duo foramina affigendae tabulae destinata. Corcyrae quondam in museo Prossalendi, nunc in museo publico. Ex Forchhammeri apographo ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 987 n. 1910*b* (Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 317 n. CXLIII; F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 517 n. 331); minusculis litteris ex ipso lapide O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 46 n. 17. Exscripsit A. Wilhelm.

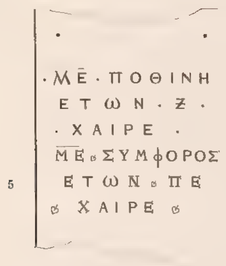

Με(μμία) Ποθ(ε)ινὴ | ἐτῶν ξ' χαῖρε.
Μέ(μμιος) Σύμφορος | ἐτῶν πε' χαῖρε.

965 Titulus Corcyraeus. Cum aliis (v. ad n. 944) coniunctum ex Apostoli Zeni schedis ed. Montfaucon Diar. Ital. p. 424 (Muratori T. III p. MDCLVI, 4). Separavit Mustoxydis Illustr. Corcyr. T. II p. 196 (Boeckh C. I. G. 1912; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 320 n. CLIV; C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 553 n. 43).

Σ Α Β Ι Ν Ο Σ Ε Τ Ω Ν Κ Ε Χ Α Ι Ρ Α Ι

Σαβῖνος ἐτῶν κε' χαῖρ[ε].
De syllaba verbi finali perperam exscripta cf. adn. ad n. 917.

966 Lapis inventus in insula Paxo. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 323 n. CLXII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 553 n. 46).

Φ Ο Υ Λ Κ Ε Ν
Ν Ι Α Φ Α Υ C
Τ Α Ε Τ Ω Ν
< Κ <
Χ Α Ι Ρ Ε

Φουλκεννία Φαῦστα ἐτῶν | κ' χαῖρε.
Nomen Latinum, quod est *Fulcinia*, hic eadem ratione Graece redditur, qua Polybius XVIII, 48 Στερτέννιος pro *Stertinius* scripsisse videtur (Στερέννιος codex).

967 Tabula marmoris albi, a. 0,22, l. 0,26. Litterae inter lineas insculptas. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Δ Ο Μ Ι Τ Ι Ο C
Φ Ι Λ Η Τ Ο C
Ε Τ Ω Ν Λ
Χ Α Ι Ρ Ε

Δομίτιος | Φίλητος | ἐτῶν λ' χαῖρε.

968 Tabula marmoris albi undique fracta praeter dextram partem, ubi exstat margo, a. 0,18, l. 0,24. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

.......ἴδο[υ] ....α | [ἐτ]ῶν ιγ' [χαῖ]ρε.

969 Lapis calcarius, a. 0,70, l. 0,68, inaedificatus in pariete exteriore ecclesiolae dirutae Ὁδηγητρίας, quae vocatur *Nerarziba*, in insula Corcyra. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

[......... ἐτῶν .., ...] ἐτῶν [.., | χ]αίρετε.
[Κ]λαύδιος Δει.......

970 Tabula marmorea, a. 0,17, l. 0,16. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Πο..... ἐτ[ῶν ..] χαῖρ[ε].

971 Tabula marmorea, a. 0,22, l. 0,13. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

......πας [ἐτ]ῶν | .. | [χαῖ]ρε.

972 Tabula marmoris albi, a. 0,17, l. 0,13, fracta in tres partes. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Ἀντ..... ...νος [ἐτῶν] | ε' χ[αῖρε].

973 Stela sepulcralis marmorea, a. 0,33, l. 0,40. Infra titulum caput mulieris anaglypho expressum. Corcyrae in museo. Ex Broendstedii schedis, qui errore Cephalleniae tribuit, ed. Boeckh C. I. G. 1930*d*; ex ipso lapide Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 323 n. CLXI (minusculis litteris repetivit C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 582*d*, maiusculis F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 518 n. 338); minusculis litteris ex ipso lapide O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 46 n. 15. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

Ε Π Ι Φ Ι Λ Ο Υ Μ Ε Ν Η

Ἐπὶ Φιλουμένη.

Tituli forma apud Boeotos frequentissima, ne a Phocensium quidem more aliena (n. 28. 29. 30. 31. 55. 56. 57. 59. 60. 72. 73. 76. 77. 82. 83. 163. 164. 165. 178. 179. 180. 216. 217. 225), apud Locros orientales iam multo rarior (n. 264. 307), a Locridis occidentalis, Aetoliae, Acarnaniae, insularum maris Ionii monumentis plane aliena est. Quare lapidem aut tumulo peregrinae mulieris, quae Corcyrae supremum diem obierat, impositum fuisse statuendum est, aut ipsum aliunde in insulam delatum esse.

974 Parvum marmor album quadratum, a. 0,135, l. 0,19, c. 0,055. Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

Μ Є Ι Ρ Α C
C Α Β Β Ο Υ
ΤЄΡЄΝΤΙΑΤЄΙ/
ΤΙΑЄΠΟΙ://!//

Μειρᾶς Σάββου.
Τερεντία Τε[ρ]τία ἐποίει.

Apparet hic ἐποίει non ad artificem spectare, sed ad mulierem, quae monumentum faciendum et tumulo mortui imponendum curavit.

975 Fragmentum lapidis sepulcralis fastigio ornati, a. 1759 ex oppido antiquo Corcyraeorum in museum Nanianum translatum. Aeri incisum ed. Paciaudus Mon. Pelop. T. II p. 206 (Mus. Nan. ant. coll. n. 62; Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 105; Boeckh C. I. G. 1918. Priorem modo versum habet Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 335).

Μ Ο Κ Λ Η Ι
Ε Μ Ω

[Δα]μοκλῆ[ς Πολ]έμω[νος] aut [Ἀρτ]έμω[νος] suppleveris, sed possunt etiam alia excogitari.

12. VARIA ET INCERTA.

976 Lapis calcarius a superiore parte mutilus. Infra pars prominens, quae alii lapidi immissa erat. Totus lapis a. 0,95, l. 0,31, c. 0,14, planicies quae scripturam habet a. 0,36 accuratissime laevigata, infra eam planicies angusta laevis cum stella, inferior pars lapidis non accurate polita. Corcyrae in museo. Ex G. Krameri apographo ed. Boeckh C. I. G. vol. II Add. p. 986 n. 1849*c*; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 234 n. LXXI (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 558 n. 75); F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 517 n. 333; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 43 n. 6 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 99 n. 3212). Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Σ Θ Ε Ι ΠΓ Ο Σ Α Γ Α Θ Ο Κ Λ Ε Ο Σ
Τ Ι Μ Ω Ν Σ Τ Ρ Α Τ Ω Ν Ο Σ
Θ Γ Ι Ω Ν Α Μ Φ Ι Σ Θ Ε Ν Ε Ο Σ
Δ / Α Ι Ν Ε Τ Ο Σ Φ Ι Λ Α Ν Δ Ρ Ι Δ Α
Λ Δ Α Σ Α Ρ Ι Σ Τ Ο Κ Λ Ε Ο Σ
Κ Α Λ Λ Ι Α Σ Α Ρ Ι Σ Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ε Ο Σ
Σ Θ Ε Ν Η Σ Μ Α Γ Ι Ρ Ο Σ
Ρ Ο Σ Υ Π Η Ρ Ε Τ Α Σ
Ω Ν Α Ο Τ Ο Σ
Α Ν Ο Σ Ο Ι Ι. Ο Χ Ο Ο Σ

vacat

Vs. 5 ΛΔΑΣ Wilhelm, ΑΔΑΣ Mustoxydis, ΧΑΔΑΣ Lenormant.

Σθέ[νι]ππος Ἀγαθοκλέος
Τίμων Στράτωνος
Θε[ρσ]ίων Ἀμφισθένεος
Δα[μ]αίνετος Φιλανδρίδα
. . . άδας Ἀριστοκλέος
Καλλίας Ἀριστοκράτεος
. . . . σθένης μάγιρος
. . . . . ρος ὑπηρέτας
. . . . . . ων ἀοζός
. . . . . . ανος οἰνοχόος.

Titulus accurate et eleganter incisus aut quarti saeculi a. Chr. n. est aut tertii ineuntis; sed illud mihi quidem probabilius videtur. Vs. 3 Θε[ρσ]ίων supplevit Boeckh; recte quidem Blassius monet, etiam Θε[αρ]ίων suppleri posse. Sed illud praetuli, quia Θερσίας nomen Corcyrae et in aliis coloniis Corinthiorum usurpatum esse tituli n. 775 et nummi Dyrrhachini, quem illic attuli, testimoniis constat. μάγιρος per simplicem vocalem in media syllaba iam in antiquo titulo Epidaurio Ἐφ. ἀρχ. 1885 p. 197 scriptum esse monuit Blass.

977 Diptychum plumbeum, Corcyrae. Ex apographo, quod instituto archaeologico Romano transmiserat Orioli, ed. W. Henzen *Bull. dell' Inst. arch. Rom.* 1848 p. 72 (cf. ibid. p. 96); Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 237 n. LXXII (inde C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 559 n. 76; W. Dittenberger Sylloge Inscr. Graec. 431; F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 102 n. 3220. Priorem tituli partem repetivit S. Reinach *Traité d'épigraphie Grecque* p. 151 not. 1).

. . . . A N A	. . . .
Σ Ι Λ Α Ν Ο Υ Τ Ο Ν Ν	Ο Ο Ν Κ Α Ι Τ Α Ν Γ Λ Ω Σ
Σ Α Ν Τ Ο Υ Τ Ε Ι Κ Α Τ Α Γ	Ρ Α Φ Ω Κ Α Ι Τ Ω Ν Μ Α Ρ
Τ Υ Ρ Ω Ν Τ Ω Ν Σ Ι Λ Α Ν	Ο Υ Τ Α Ν Γ Λ Ω Σ Σ Α Ν Κ
Α Ι Τ Ο Ν Ν Ο Ο Ν Τ Ο Υ Τ Ε Ι	Κ Α Τ Α Γ Ρ Α Φ Ω Ε Π Α Ι
Ν Ε Τ Ο Υ Τ Α Ν Γ Λ Ω Σ Σ	Α Ν Κ Α Ι Τ Ο Ν Ν Ο Ο Ν Τ Ο Υ Τ
Ε Ι Κ Α Τ Α Γ Ρ Α Φ Ω Α Γ	Η Ν Ο Σ Τ Α Ν Γ Λ Ω Σ Σ Α Ν
Κ Α Ι Τ Ο Ν Ν Ο Ο Ν Τ Ο Υ Τ Ε Ι	Κ Α Τ Α Γ Ρ Α Φ Ω Τ Ι Μ Α Ρ Ε
Τ Α Σ Τ Α Ν Γ Λ Ω Σ Σ Α Ν	Κ Α Ι Τ Ο Ν Ν Ο Ο Ν Τ Ο Υ Τ Ε Ι Κ Α
Τ Α Γ Ρ Α Φ Ω	. . . .
. . . .	. . . . Τ Ω Φ Α Ι Ν͡Τ Α Ι

Vs. 1 fortasse ΑΚ aut ΚΑ legendum esse adnotant Orioli et Mustoxydis. Vs. 11 ΤΩΦΑΜ Or., ΤΩΦΑΙΝ͡ΤΑΙ Must.

Σιλαιοῦ τὸι νόον καὶ τὰν γλῶσσαν τουτεῖ καταγράφω, καὶ τῶν μαρ|τύρων τῶν Σιλαιοῦ τὰν γλῶσσαν κ|αὶ τὸν νόον τουτεῖ καταγράφω. Ἐπαινέτου τὰν γλῶσσαν καὶ τὸν νόον τουτ|εῖ καταγράφω. Ἁγῆνος τὰν γλῶσσαν καὶ τὸν νόον τουτεῖ καταγράφω. Τιμαρέ|τας τὰν γλῶσσαν καὶ τὸν νόον τουτεῖ κα ταγράφω.

Tertii a. Chr. n. saeculi esse videtur. A versuum 1 et 11 reliquiis supplendis abstinui cum prioribus editoribus, reliqua omnia integra sunt et perspicua. Multa similium exsecrationum exempla congessit Wachsmuthius p. 560—574.

978 Fragmentum exiguum tabulae aheneae, inventum Corcyrae, ex I. Woodhousii collectione in museum Britannicum illatum. Ed. C. T. Newton *Greek Inscr. in the British Museum* II p. 31 n. CLXVIII.

. . . Ε Ι Α Ι Ε
Τ Ω Ν Χ Ρ Η Μ Α Τ Ω
Γ Ρ Α Ξ Ι Σ Ε Σ Τ Ω Μ Η
Δ Ο Γ Μ Α Τ Ι Τ Ε Τ Ο Μ Η

. . . . *είαι ἐ* . . . . *τῶν χρημάτω[ν* . . . .] *πρᾶξι- ἔστω μὴ* . . . . | . . . . . *δόγματί τε τομη* . .

Ad decretum quoddam de publicis pecuniis administrandis haec non improbabiliter refert editor. Sed possunt etiam ex litteris ad aes alienum contractum spectantibus haec superesse, ut similia sint illius nobilissimi Nicaretes Thespiensis lapidis, quem habes I, 3172, ubi vs. 29 sqq. leguntur [ἡ] *δὲ πρᾶξις ἔστω ἔκ τε αὐτῶν τῶν δανεισαμένων καὶ ἐκ τῶν ἐγγύων καὶ ἐξ ἑνὸς καὶ ἐκ πλεόνων καὶ ἐκ πάντων*, quorum admonent quae hic vs. 3 sunt. Tabulae aheneae usus sane magis favet Newtoni sententiae, sed non tam accurate cognitam habemus Corcyraeorum veterum in hoc genere consuetudinem, ut praefracte negemus ei in privati negotii documento locum fuisse. Quare fragmentum inter incerta referre malui.

979 Litterae ab homine imperito in postica parte tabulae n. 948 neglegenter insculptae. Illi titulo subiunctas habet Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 105 (Boeckh C. I. G. 1889); separatim Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 310.

Χ Α Ρ Ι Ν Μ Ε Ν C Υ Ν Τ Ε Κ Ν Ι
Η Σ Π Ρ Ω Τ Ο Ν . . . . Μ Ε Π Ε
Δ . Υ Π Ο Τ Η Σ Π Ρ Ο Ν Ο Ι Α Σ
Ε . . . . Μ Η Τ Ρ Ο Σ Π Ρ Ω
Τ Η Σ Τ Ε Γ Α Σ Τ Ρ Ο Σ

Vs. 1 *χάριν μὲν* [ε]*ὐτεκνί*[*ης*]. Vs. 2 . . . *ης πρῶτον*. Vs. 3 *ὑπὸ τῆς προνοίας*. Vs. 4. 5 *μητρὸς πρώ|της τε γαστρός*. Haec quid sibi velint, plane obscurum est.

980 Marmor inventum Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 335.

. . Α Τ Α Κ Τ Α Ι Ε Κ . . . .
Κ Α Ι Τ Α Χ Ρ . . .
Δ Ο Κ Ε . . . .

[. . . . *δι*]*ατάκται ἐκ* . . . . *καὶ τὰ χρ*[*ήματα* . . . .] *δοκε*[*ῖ* . . . . .].

981 Corcyrae in columna. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 319 n. CXLVIII (C. Wachsmuth Mus. Rhen. XVIII p. 552 n. 39).

Π Α Υ C Ι Λ Υ Π
Ν Η Δ Υ Μ Ο
Θ Α Ν Α Τ Ο . . Α

Παυσιλύπ[*ου*] | *νηδύμο*[*υ*] | *θανάτο*[*υ* . .]*α* . . . .

De tituli natura et consilio iudicium ambiguum est, sed putaverim eum sepulcro cuidam impositum fuisse, quod defuncti nomen alio loco incisum habebat. Certe in laterem n. 1051 verba ex hoc lapide demum pervenerunt.

982 Fragmentum marmoris albi inventum Corcyrae. In museum Britannicum intulit Sir Walter Trevelyan anno 1879. Ed. C. T. Newton *Greek Inscr. in the British Museum* II p. 32 n. CLXX.

Γ Ε Υ C
Є Δ Ρ Ι Ο
Λ Ω Ν
Κ Ρ Α

Vs. 2 [*συν*]*έδριο*[*ν*] aut [*συν*]*εδρίο*[*υ*]. Reliqua obscura.

983 Columella rotunda a. 0,54, diam. 0,18, inventa occidentem versus a lacu *Χαλκιόπουλο* ad viam, quae in vicum *Benitsa* fert, et translata in domum Panagiotae Patricii, quae est in superiore parte viae, quae vocatur *Esplanade*. Ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 57.

Є Ο Ρ
Κ Є Ι Ν

984 Later coctus, Corcyrae. Ed. Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 335.

Ψ Ο Λ Ι Φ Ο Μ Α Π Ι Δ Ε

APPENDIX.

TITVLI DVBII ET SPVRII.

985 'Apud nobilissimam Lucae monachi aedem in Phocide iuxta Daulidem ad VIII. mil. in marmore' Cyriacus p. XXXI n. 211 et ex eiusdem schedis a Compagnonio missis Muratori T. I p. CDXCIII, 2 (Boeckh C. I. G. 1749; Lebas *Inscr.* II, 998).

ΦΙΛΟΚΡΑΤΕΙ
ΑΡΧΗΚΑΡΠΟΦΟΡΙΑΣΑΝΘΟΣ
ΚΑΙΑΡΧΗΠΡΑΚΤΙΚΗΣΑΡΕΤΗΣ
ΕΝΓΚΡΑΤΕΙΑ

Φιλοκράτει.
Ἀρχὴ καρποφορίας ἄνθος, | καὶ ἀρχὴ πρακτικῆς ἀρετῆς | ἐνγκράτεια.

Boeckhius, qui de genuina tituli origine non dubitabat, primo versu defuncti nomen dativo casu agnovit, cui sane plerumque ἐπί addi soleret; ei vero sententiam stoicam subiunctam esse. At eiusmodi sententia pedestri sermone enuntiata in monumento sepulcrali res permira est, quam vix credas vel fide digniori testi quam Cyriacus est. Hic enim cum similis fraudis haud semel commissae plane convictus sit (cf. Th. Mommsen *Jahrbuch der Kgl. preussischen Kunstsammlungen* IV (1883) p. 75. 78; W. Kubitschek *Archäol. und epigr. Mittheil. aus Oesterreich* VIII p. 102 sqq.), quin hunc quoque titulum ementitus sit, vix videtur dubitandum. Verba, quibus sententia concepta est, unde repetiverit, latet; nam ipsum ea excogitasse propter illa alia commenta, in quibus semper certum scriptoris antiqui locum expressit, non est credibile.

---

986 'Εἰς *χωρίον ὀνομαζόμενον Μετόχι δύο ὥρας ἀπέχον τοῦ Λοιδορικίου*' (qui est vicus inter Amphissam et Naupactum situs) titulum inventum dicit Mustoxydis in schedis, cum Pouquevillius Artotinae in metochio monasterii esse referat. Edd. Pouqueville Itin. T. III p. 248 not. 1; ex eo et Mustoxydis schedis Boeckh C. I. G. 1759 (inde Lebas *Inscr.* II, 1004). Cf. quae de titulo adnotavit O. Müller *Die Dorier* II p. 420 not. 2.

ΚΑΛΧΑΝΤΑΜΟΨΟΝΔΙΚΑΙΟΣΗΡΑΚΛΗΣ
ΧΛΕΥΜΕΝΟΣΠΕΙΕΡΙΝΕΟΙΠΛΗΞΑΣ
ΑΥΤΟΝΤΩΚΟΛΑΦΩΚΑΙΑΠΕΚΤΕΙΝΑΣ
ΤΕΘΑΨΕΝΕΝΕΡΙΝΕΩ

Cum Boeckhio repraesentamus Mustoxydis exemplum. Pouq. vs. 2 ΠΕΡΙ, vs. 3 ΑΠΕΚΤΙΝΑΣ, vs. 4 ΕΝΘΕΡΙΝΕΩ.

Κάλχαντα Μόψον δίκαιος Ἡ*ρακλῆς | χλεύμενος πε[ρ]ὶ ἐρινεο[ῦ] πλήξας | αὐτὸν τῷ κολάφῳ καὶ ἀπεκτείνας | τέθαψεν ἐν* Ἐ*ρινεῷ.*

Gravissimae suspicioni ansam praebent, quae de loco, ubi titulus inventus sit, traduntur. Nam Artotinam Erineum Doridis esse sibi persuaserat Pouquevillius, manifesto errore, siquidem ille vicus non in valle Cephisi, sed ad flumen, quod in sinum Corinthium defluit, in Locride situs est. Ac tamen titulus eum locum, ubi positus sit, Erineum esse indicat. Quare non Pouquevillium quidem finxisse, sed ipsum eius, qui hunc titulum concinnaverat, fraude ad illam pravam de Erinei situ opinionem deductum esse existimo. Mustoxydis vero non ipsum lapidem, si omnino unquam lapis fuit, vidisse, sed apographum cum loci designatione, quae item ad Locrorum occidentalium regionem, non ad Doridem, spectabat a nescio quo accepisse videtur. Neque desunt, quae titulum ab homine parum Graece docto compositum arguant, ut vs. 2 *χλεύμενος* pro *χλευαζόμενος* aut *κεχλευασμένος*, vs. 3 med. *τῷ κολάφῳ* articuli usus ineptus, vs. 3 fin. *ἀπεκτείνας* et vs. 4 init. *τέθαψεν* flexiones barbarae. Quae omnia emendatione tollere summae audaciae est, ac vel Boeckhius, qui titulum genuinum arbitrabatur, duos ex his barbarismis toleravit, unum emendatione satis facili *ἀπ[ο]κτείνας* vitavit, quarto vero eidemque gravissimo quod scriptura *καὶ ἀποκτείνας τ' ἔθαψεν* mederi se posse existimavit, in errore manifesto versatus est; nam hoc Graecum esse praefracte nego. Etiam illa duorum nominum coniunctio, qua unus homo significatur (*Κάλχαντα Μόψον* vs. 1) a Graecorum more abhorret (Tzetzes ad Lycophr. 980 in eadem fabula enarranda habet *Κάλχαντα τοῦτον ἤτοι τὸν Μόψον*). Quae cum ita sint, non attinet cum Boeckhio et Müllero verba tradita emendationibus temptare (vs. 1 [Ἀλ]*καῖος* Ἡ*ρακλῆς* Müller).

---

987 Eodem loco ac n. 986 se invenisse dicit Pouqueville, qui edidit Itin. III p. 250 not. 2 (inde Boeckh C. I. G. 1760; Lebas *Inscr.* II, 1005).

ΔΟΡΙΣΠΕΛΙΣΕΟΣΘΕΜΑΝΟΒΟΙΩ

Sensu cassa haec sunt; de genuina origine gravissimam suspicionem movet necessitudo, quae huic fragmento cum n. 986 intercedit; quae non solum Pouquevillii testimonio et loci significatione continetur, sed ut n. 986, 2. 4 Erinei oppidi, sic hic initio Doridis regionis, in fine Boei oppiduli mentio occurrit. Haec omnia eiusdem hominis, qui suam de horum locorum situ sententiam antiqui monumenti testimonio confirmare cuperet, fraudi deberi videntur.

---

988 Naupacti anno 1860 se exscripsisse refert F. Lenormant, qui edidit Mus. Rhen. XXI p. 402 n. 287.

ΛΕΟΝΤΙϹΚΟϹ
ΕΤѠΝΜΒ

Λεοντίσκος | ἐτῶν μβ'.

Cum hic primus sit intra huius voluminis ambitum titulus Lenormantianus, commodissimum visum est hic paucis de omnium fide dicere. Praeter hunc Naupactium in eodem musei Rhenani volumine ille homo doctus publici iuris fecit singulos titulos Leucadios (n. 990) et Zacynthios (n. 991), aliquot Corcyraeos (n. 1058—1061), denique magnum numerum eorum, quos in insula Cephallenia se reperisse narrat (n. 993—1028);

ex quibus omnibus nullus ab alio homine visus est. Quae res in paucis illis monumentis Naupactiis, Leucadiis, Zacynthiis, Corcyraeis non magni momenti est ad editoris fidem infringendam, praesertim cum inter Corcyraea praeter illa etiam nonnulla ab aliis visa ediderit (cf. n. 887. 888. 906. 928. 933. 964. 973. 976. 1032. 1044. 1046. 1049. 1050). Quod contra permirum est, quod ex titulis Cephalleniis, quos Lenormantus primus ediderat, ne unus quidem ab Riemanno aliisque, qui post illum insulam adierunt, repertus est; nam illa narratiuncula, qua hanc suspicionem occupare et removere conatur Lenormant (v. lemma n. 1005), et ad exiguam modo partem horum titulorum spectat et ipsa sine dubio ficticia est. Quodsi memineris, quae in eisdem 'centuriis' edita sint Atticae aliarumque regionum monumenta, ea certissimis rationibus fraudis plane convicta esse (v. adn. ad I, 3473), non dubitabis mecum etiam haec ad unum omnia reiicere. Quod non multa singillatim occurrunt fraudis indicia, id ad Lenormanti in fingendo non tam sollertiam quam cautionem et timiditatem referendum est. Neque enim quicquam comminisci ausus est, quod argumento aut sermone memorabile esset, sed aut genuinorum titulorum exempla anxie expressit (v. ad n. 1005; plane idem fecit in Megaricis I, 3473 sqq.) aut nomina vulgaria et tritissimas titulorum dedicatoriorum aut sepulcralium formulas posuisse satis habuit. At ut vel in illo genere errorem vitare non potuit, sic in hoc memorabile est, etiam in eis titulis sepulcralibus Cephalleniis, qui si genuini essent propter litterarum formas (Γ Σ) tertio saeculo a. Chr. n. vindicandi essent, nusquam alias atque Atticas vocales occurrere (n. 997 Πηνελόπη; n. 1001 Ἀσκληπιάδης; n. 1018 Στήσιππος; n. 1025 Μνησίθεος Ὀνησίμου), cum genuinae inscriptiones Zacynthi, Cephalleniae, Ithacae non modo illa aetate, sed etiam multo inferiore etiamtum suam sermonis formam ex parte retineant (n. 600 Ἀλκιδάμα, Κληνίππα; n. 609 .....ήνα; n. 613 Κλαυδία Ὀνασιφόρον; n. 626 Στρατονίκα; n. 629 Αὐτομέδα, [Αἰ]σίμα; n. 631 Πρωτοδίκα; n. 633 Λυκίσκα; n. 635 Θρασύδαμος; n. 648 Φιλώτας; n. 658 Εὐθυδάμω; n. 660 Δαμῶς; n. 661 Εὐδορίχας; n. 663 Λυσιδίκας; n. 665 Δαμοφίλου; n. 667 .... ξένα; n. 668 Ἀγημονίδα; n. 671 Κληναγόρα; n. 675 Πολυκρίτα; n. 679 Δαμοσθένη). Quae cum ita sint, omnes centuriarum Lenormantianarum titulos, qui non aliorum testimoniis confirmentur, in hanc appendicem conieci. Mero meo errore factum est, ut unus n. 611, qui a Roehlio sine dubitationis nota receptus erat, etiam hic in genuinorum numero retineretur. At sciens prudensque nonnullos, qui aliquot annis ante ab eodem homine docto in ephemeride archaeologica Parisiensi editi erant (n. 798. 897. 908. 932), turbae ficticiorum immiscere nolui; neque enim tum iam illam vecordem fingendi libidinem, qua abreptus aliquanto post acervatim titulos falsos fudit, hominem tenuisse persuasum habeo.

---

989 Lapis qui vocatur πῶρος, qui fuit anno 1889 Leucade in domo Angeli Calcani, qui negotia consularia regni Italici illic gerebat. Inventum esse anno 1753 prope locum Calterimi haud procul a parietinis Leucadis veteris et deinde in suam possessionem pervenisse narrat Demetrius Petrizzopulos, qui edidit in libro impudentissimis mendaciis referto *Saggio storico sulle prime età dell' Isola di Leucade nell' Ionio*, Florentiae 1814 p. 41 tab. II (inde Boeckh C. I. G. 43; I. Franz Elementa epigr. Graec. p. 92 n. 39). Cf. quae de titulo disputaverunt G. Hermann *Über Herrn Professor Boeckh's Behandlung der griechischen Inschriften* p. 61 sqq. 75; M. H. E. Meier ibid. p. 167 sqq.; Boeckh C. I. G. vol. I Add. p. 888; A. Kirchhoff *Studien zur Geschichte des griechischen Alphabets* ed. 4 p. 115. Sed hi omnes Petrizzopuli apographo solo usi sunt; quo accuratius, etsi minus plene, nuper ex G. Doubleti ectypo editus est titulus *Bull. de corr. Hell.* XVII (1893) p. 210.

Ǝ Μ Ο Τ   ϥ Ι Α Π
Ɛ Σ Ι Ϙ Ρ Α Τ Ο Σ Τ Ο
Ϙ Ο Δ Ο   Τ Ι Ⅎ Λ /////
// / //.   . . / . / //
//
////////////////////////////////// Ⅴ Α Γ
И Π Ι Α Ϙ Σ Ο Μ Ο Ν Ν Ο
Ɛ Ι Ν Ο Μ Ο Ο Ν Ο Μ Α Τ Ɛ Ι
Τ Ι Ǝ Ο Σ Ο ϥ Ǝ Ǝ Τ Α Μ Μ
Ι Ʃ Α Τ Α Ν Ε Ν Ⅴ Ɛ V Ϙ Α Τ Ο Ι

Var. lect. Doubleti exemplum exprimimus; discrepantes Petrizzopuli lectiones non est quod enotentur praeter eos locos, quos ille etiamtum integros vidit: Vs. 1 fin. ƎΜΟΤΟ Petr., primum Ο om. Doublet; vs. 2 init. ΝΕΣΙϘ Petr. Vs. 3—6 apud Petrizzopulum hanc habent speciem:

Α Ϙ Ο Ι Τ Ι Ǝ Λ Ο Ϙ
Ο Ϙ Α Ϙ Α Α Ɛ Ι Ν Ι Ε Δ
Μ Ο Λ Λ Ο Π Α Γ Γ Ο
Ο Σ Ϙ Α Ι Γ Ο Λ Ε Ι Ν

Hinc simul apparet, versuum divisionem quae in lapide est ab eo pro arbitrio mutatam esse.

Boeckhius haec sic legit: Παῖρ ὁ τοῦ Μενεσικράτους τοῦ Κορειτίου κα[ὶ] οὐκ Ἀκαρεὶν ἱερόν τ' Ἀπόλλωνος καὶ πόλιν ὁμωνομάτειν ματῆρος κείτισα τὰν ἐν τῷ Λευκάτῳ. In quibus cum multa insint parum Graeca, multa aliis nominibus plane incredibilia, eum de Petrizzopuli fraude cogitasse, praesertim cum aliis figmentis audacissimis liber eius abundet, non est mirum. At Hermannus omnia illa ad perversam Boeckhii interpretationem referens, si veriorem lectionem sequeremur nullam manere de genuina origine dubitationem pronuntiavit. Atqui ipsius conatus .... ὁ Μελησικράτους τοῦ Κορωτίου καὶ .... ἱερὸν τὠπόλλωνος καὶ πόλιν ὁμοόνουμα τιμάν τε τἱερῶ ἐκτεισάταν ἐν τῷ Λευκάτᾳ Boeckhiano vix felicior est existimandus. Nam primum quidem ductus litterarum traditos audacissime commutat, quod etsi propter dubiam exempli Petrizzopuliani fidem tum non erat magnopere vituperandum, tamen nunc accuratissimo Doubleti exemplo omnes illae coniecturae Hermanni refutatae sunt. Deinde vero quod suam lectionem reprehensione carere sibi persuasit, insigniter erravit; nam unus genetivus Μελησικράτους triplicem habet offensionem, quandoquidem Leucadii Corinthiorum coloni neque omnino tam antiqua aetate has vocales contraxerunt (cf. Μενεκράτεος n. 867, 1; ΞενϜάρεος n. 869), neque si contraxissent ου pronuntiassent, sed utique ευ, neque simplici Ο significassent vocalem productam contractione natam, sed ΟΥ (δάμου n. 867, 3; τοῦ n. 869; Σίμου n. 870, 1). Aeque incredibilis est accusativus ὁμοόνουμα pro ὁμώνυμον; porro in ἱερόν, ἱεροῦ nota aspirationis omissa non minus mira est, quam vocalis ε pro antiquiore α usurpata. Maxime vero mireris, quod ille in titulo, quem ipse remotissimae antiquitati vindicat, ἐκτεισάταν scriptum fuisse statuit, de aetatum discrimine non minus quam de diversa vocalis productae et correptae condicione unice securus. Quare ut largiendum est, non omnia quae Boeckhius protulerit mentem eius, qui titulum composuit, recte referre, nonnulla adeo tam obscura esse, ut vix explicari possint, sic tamen apparet haud pauca inesse, quae certissima ratione manum non antiqui hominis Leucadii sed recentioris falsarii prodant. In scriptura quidem hoc nomine primum commemorandus est usus litterae Ϙ ante vocalem Α (vs. 7 ΙΑϘ, vs. 10 ⅤΕVϘΑΤΟΙ) in eis verbis, de quorum lectione neque Boeckhius et Hermannus dissenserunt neque quisquam potest dubitare, deinde Ʃ Σ hastis parallelis vs. 7—10 ter usurpata, cum vs. 2 bis antiquior Σ sit. Vides falsarium primum antiquitatis speciem affectasse, deinde imprudentem in suae aetatis consuetudinem relapsum esse. Scripturam ΟΟ pro Ω et ΕΕ pro Η Fourmonti figmentorum admonere iam Boeckhius monuit; atque etsi de illa quidem vs. 8 dubitari potest, quia scriptor fortasse ὁμο-ονοματ- cum hiatu legi voluit, tamen vs. 9 ματεερος certum est, qua in voce praeter illud scripturae genus ipsa producta vocalis gravissimam habet offensionem, quoniam praeterea in omnibus Graecorum litteris ματρός modo et ματέρος genetivos novimus. Vides ex his omnibus fraudis indiciis nullum accuratiore Doubleti exemplo refutari, immo omnia confirmari. Id unum redarguitur, quod Boeckhius suspicatus erat, omnino lapidem nunquam fuisse in rerum natura, sed titulum a Petrizzopulo in charta confictum esse. Sane id proclive erat suspicari, praecipue quod ille monumentum a se Museo Naniano venumdatum praedicabat, in quod tamen nunquam id pervenisse constabat. Hoc quoque foedum mendacium fuisse, Doubleti invento demonstratum est, sed de causa mentiendi Boeckhius erravit, qui Petrizzopulum cavere voluisse existimabat, ne apud ipsum lapis frustra quaereretur. Quod cum ita sit, ne de origine tituli ficticii quidem satis certum iudicium ferri licet; nam sunt quae alterum falsarium alterius opere usum indicent, praesertim cum is, qui titulum sculpsit, paullo peritior sermonis et litteraturae veterum Graecorum fuisse videatur, quam ipse Petrizzopulos. Sed utut hoc se habet, certe recte exempli Doubletiani editor negavit recuperato lapide iustissimas causas, propter quas Boeckhius aliique titulum spurium iudicassent, ulla ex parte infringi.

990 'Leucade in basi marmorea.' Anno 1860 se exscripsisse narrat F. Lenormant, qui edidit Mus. Rhen. XXI p. 402 n. 288.

ΛΥΤΟΚΡΛΤΟ
Μ·ΛΥΡΗΛΙΟΝ
ΣΕΒΛΣΤΟΝΗΒ

Αὐτοκράτο[ρα Καίσαρα] | Μ(ᾶρκον) Αὐρήλιον [Ἀντωνεῖνον] | Σεβαστὸν ἡ β[ουλὴ Λευκαδίων].
Cf. quae adnotavi ad n. 988.

991 'Descripsi nuper in vico Hieracaryo insulae Zacynthi' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 526 n. 378.

ΤΕΡΕΝΤΙΛΝΟΣ
ΛΠΟΛΛΩΝΙ
ΕΥΧΗΝ

Τερεντιανὸς | Ἀπόλλωνι | εὐχήν.
Cf. quae adnotavi ad n. 988.

992 Titulum anno 1721 Zacynthi erutum refert P. Chiotis Ἱστορικὰ ὑπομνήματα II, *Corfou* 1858 p. 600 (O. Riemann *Zante, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII p. 13 n. 11).

ΤΑΦΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΑΘΕΟΥ

Ficticium esse hoc Theodori, qui atheos cognominatus est (cf. Diog. Laert. II, 86), epitaphium probe perspexit Riemannus.

993 'Inter rudera Cranii. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 519 n. 343.

ΘΗΚΕΝ

[. . . . . . ἀνέ]θηκεν.
Cf. adn. ad n. 988.

994 'Inter rudera Cranii, in basi lapidea. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 519 n. 344.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΚΑΙΣΑΡΑΤΙΤΟΝΑΙΛΙΟΝ
ΑΔΡΙΑΝΟΝΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝΣΕΒΑΣΤΟΝ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Τίτον Αἴλιον | Ἁδριανὸν Ἀντωνεῖνον Σεβαστόν.
Cf. adn. ad n. 988.

995 Inter rudera Cranii Cephalleniae anno 1860 se exscripsisse dicit F. Lenormant, qui edidit Mus. Rhen. XXI p. 519 n. 342.

ΕΥΣΕΒΕΙΑΣΕΝΕΚΕΝ
ΚΑΙΤΗΣΕΙΣΤΗΝΠΟΛΙΝ
ΕΥΝΟΙΑΣ

. . . . | εὐσεβείας ἕνεκεν | καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν εὐνοίας.
Cf. adn. ad n. 988.

996 'Stela marmorea in necropoli Cranii reperta et intra domum privatam Argostolii asservata. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 520 n. 347.

ΕΡΩΤΙΟΝ

Ἐρώτιον.
Cf. adn. ad n. 988.

997 'Descripsi nuper in domo privata Argostolii. Inscriptum est stelae marmoreae in necropoli Cranii repertae' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 520 n. 348.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ

Πηνελόπη.
Cf. adn. ad n. 988.

998 'In stela marmorea ex necropoli Cranii. Descripsi Argostolii anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 520 n. 349.

ΦΙΛΙΝΝΑ

Φίλιννα.
Cf. adn. ad n. 988.

999 'Descripsi nuper Argostolii, in stela marmorea Cranii reperta' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 520 n. 351.

ΜΥΡΤΙΟΝΧΡΗΣΤΗ

Μύρτιον χρηστή.
Cf. adn. ad n. 988.

1000 'In stela marmorea ex necropoli Cranii. Descripsi Argostolii anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 520 n. 350.

ΕΥΑΝΘΗΧΑΙΡΕ

Εὐάνθη χαῖρε.
Cf. adn. ad n. 988.

1001 'Descripsi anno 1860 Argostolii, apud Milium, tunc Graeciae consulem. Inscriptum erat stelae ex necropoli Cranii' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 520 n. 352.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ

Ἀσκληπιάδης.
Cf. adn. ad n. 988.

1002 'Apud eundem [i. e. Milium Graeciae consulem] descripsi anno 1860, in stela e Cranio' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 520 n. 353.

ΣΩΣΑΝΔΡΟΣ

Σώσανδρος.
Cf. adn. ad n. 988.

1003 'Stela marmorea in necropoli Cranii reperta. Descripsi anno 1860 apud Berettam, Galliae consulem Argostoliensem' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 521 n. 354.

ΔΙΟΝΥϹΙЄ
ΧΡΗϹΤЄ
ΧΑΙΡЄ

Διονύσιε | χρηστὲ | χαῖρε.
Cf. adn. ad n. 988.

1004 Inter rudera Cranii Cephalleniae anno 1860 se exscripsisse dicit F. Lenormant, qui edidit Mus. Rhen. XXI p. 519 n. 341.

Χ Ρ Η Σ Τ Ε · Χ Α Ι Ρ

..... χρηστὲ χαῖρ[ε].
Cf. adn. ad n. 988.

1005 'Tituli n. 365—371 [nobis n. 1005. 1006. 1007. 1011. 1012. 1013. 1014] inter rudera Sames anno 1860 reperti sunt ab exercitus Anglici mechanicis, dum lapides monumentorum huius civitatis evellunt ad aedificandam Corcyrae arcem montis Abraham, quae nunc ab ipsis Anglis diruta est, quum insulas maris Ionici Graecis tradiderunt. Eodem anno eos descripsi, sed anno 1863 et Corcyrae et Cephalleniae frustra quaesivi. Fortasse, tamquam vulgaribus lapidibus, in macerie murorum arcis eis usi erant architecti Britanni' F. Lenormant, qui hunc titulum 'in basi marmorea quadrata esse' refert. Edd. minusculis litteris ex Lenormanti apographo E. Gerhard *Arch. Anzeiger* XXIV (1866) p. 204* n. 8, 2, maiusculis ipse Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 524 n. 369.

Α Υ Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Ρ Α Κ Α Ι Σ Α Ρ Α Μ
Α Υ Ρ Η Λ Ι Ο Ν Α Ν Τ Ω Ν Ε Ι Ν Ο Ν Σ Ε Β Α Σ
Τ Ο Ν Σ Ε Β Α Σ Τ Ο Υ Κ Α Ι Σ Α Ρ Ο Σ Α Υ Τ Ο Κ Ρ Α
Τ Ο Ρ Ο Σ Λ Σ Ε Π Τ Ι Μ Ι Ο Υ Σ Ε Ο Υ Η Ρ Ο Υ Π Ε Ρ
Τ Ι Ν Α Κ Ο Σ Α Ρ Α Β Ι Κ Ο Υ Α Δ Ι Α Β Η Ν Ι Κ Ο Υ
Μ Ε Γ Ι Σ Τ Ο Υ Η Π Ο Λ Ι Σ Η Σ Α Μ Α Ι Ω Ν
Ψ Β ф Κ Δ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Μ(ᾶρκον) | Αὐρήλιον Ἀντωνεῖνον Σεβασ|τόν, Σεβαττοῦ Καίσαρος Αὐτοκρά|τορος Λ(ουκίου) Σεπτιμίου Σεουήρου Περ|τίνακος Ἀραβικοῦ Ἀδιαβηνικοῦ | μεγίστου, ἡ πόλις ἡ Σαμαίων. | ψη(φίσματι) β(ουλῆς) κ(αὶ) δ(ήμου).

Hos tres titulos (n. 1005—1007) ad exemplum genuini n. 617 concinnatos esse apparet. Sed hoc negotium, ut erat facillimum et tutissimum ei, qui vel mediocri eiusmodi titulorum honorariorum cognitione imbutus esset, sic tamen non ab omni parte prospere cessit Lenormanto. Nam quod paternam originem in titulis n. 1005. 1006 mero genetivo indicari voluit, id fecit sine dubio memor Graecae consuetudinis hoc nomine ab Romanorum more discrepantis. Sed eam in eiusmodi titulos non cadere, immo constanti usu accusativum υἱόν flagitari, nemo peritus negabit. Etiam Σεβαττοῦ nomini patris praemissum (n. 1005, 3. 1006, 3) insolentius est, etsi hoc quidem tolerari posset, si nulla esset alia suspicionis causa. Cf. praeterea quae disputata sunt ad n. 988.

1006 'In basi marmorea quadrata.' De loco v. ad n. 1005. Edd. minusculis litteris ex F. Lenormanti apographo E. Gerhard *Arch. Anzeiger* XXIV (1866) p. 204* n. 8, 3, maiusculis ipse Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 525 n. 371.

Α Υ Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Ρ Α Κ Α Ι Σ Α Ρ Α Π
////////////////////////////////////// Σ ////////////////
Σ Ε Β Α Σ Τ Ο Υ Κ Α Ι Σ Α Ρ Ο Σ Α Υ Τ Ο Κ Ρ Α
Τ Ο Ρ Ο Σ Λ Σ Ε Π Τ Ι Μ Ι Ο Υ Σ Ε Ο Υ Η Ρ Ο Υ
Π Ε Ρ Τ Ι Ν Α Κ Ο Σ Α Ρ Α Β Ι Κ Ο Υ Α Δ Ι Α Β Η
Ν Ι Κ Ο Υ Π Α Ρ Θ Ι Κ Ο Υ Μ Ε Γ Ι Σ Τ Ο Υ Η
Π Ο Λ Ι Σ Η Σ Α Μ Α Ι Ω Ν
Ψ Β ф Κ Δ

Αὐτοκράτορα Καίσαρα Π(όπλιον) | [Σεπτίμιον Γέταν] Σ[εβαττόν], | Σεβαττοῦ Καίσαρος Αὐτοκρά|τορος Λ(ουκίου) Σεπτιμίου Σεουήρου | Περτίνακος Ἀραβικοῦ Ἀδιαβη|νικοῦ Παρθικοῦ μεγίστου, ἡ | πόλις ἡ Σαμαίων. | ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς) κ(αὶ) δ(ήμου).
Cf. adn. ad n. 988. 1005.

1007 'In basi marmorea quadrata.' De loco v. ad n. 1005. Edd. minusculis litteris ex F. Lenormanti apographo E. Gerhard *Arch. Anzeiger* XXIV (1866) p. 204* n. 8, 1, maiusculis ipse Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 524 n. 370.

Ι Ο Υ Λ Ι Α Ν Δ Ο Μ Ν Α Ν
Σ Ε Β Α Σ Τ Η Ν Α Υ Τ Ο Κ Ρ Α.
Τ Ο Ρ Ο Σ Κ Α Ι Σ Α Ρ Ο Σ Λ Ο Υ
Κ Ι Ο Υ Σ Ε Π Τ Ι Μ Ι Ο Υ Σ Ε
Ο Υ Η Ρ Ο Υ Π Ε Ρ Τ Ι Ν Α Κ Ο Σ
Σ Ε Β Α Σ Τ Ο Υ Α Ρ Α Β Ι Κ Ο Υ
Α Δ Ι Α Β Η Ν Ι Κ Ο Υ Π Α Ρ Θ Ι
Κ Ο Υ Μ Ε Γ Ι Σ Τ Ο Υ Γ Υ Ν Α Ι Κ Α
Η Π Ο Λ Ι Σ Η Σ Α Μ Α Ι Ω Ν
Ψ Β ф Κ Δ

Ἰουλίαν Δόμναν | Σεβαστήν, Αὐτοκρά|τορος Καίσαρος Λου|κίου Σεπτιμίου Σε ουήρου Περτίνακος | Σεβαστοῦ Ἀραβικοῦ | Ἀδιαβηνικοῦ Παρθι|κοῦ μεγίστου γυναῖκα, | ἡ πόλις ἡ Σαμαίων. | ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς) κ(αὶ) δ(ήμου).
Cf. adn. ad n. 988. 1005.

1008 'Same, in stela marmorea. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 522 n. 362.

Φ Ι Λ Ο Κ Ρ Α Τ Η Σ Ζ Ω Σ Ι Μ Ο Υ

Φιλοκράτης Ζωσίμου.
Cf. adn. ad n. 988.

1009 'Same, in stela rotunda prope portum antiquum. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 522 n. 363.

Ζ Ω Ι Λ Ε
Χ Ρ Η C Τ Ε
Χ Α Ι Ρ Ε

Ζωῖλε | χρηστὲ χαῖρε.
Cf. adn. ad n. 988.

1010 'Same, in domo privata. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 523 n. 364.

Κ Λ · Ε Ρ Μ Η Σ Ι Α Ν Α Ξ

Κλ(αύδιος) Ἑρμησιάναξ.
Cf. adn. ad n. 988.

1011 'Same, in stela marmorea quadrata.' De loco v. ad n. 1005. Ed. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 523 n. 365.

Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Α
Χ Α Ι Ρ Ε

Ἀλεξάνδρα | χαῖρε.
Cf. adn. ad n. 988. 1005.

1012 'In stela rotunda marmorea.' De loco v. ad n. 1005. Ed. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 523 n. 366.

ΚΑΛΛΙΠΠΕ
ΧΡΗΣΤΕ
ΧΑΙΡΕ

Κάλλιππε | χρηστὲ χαῖρε.
Cf. adn. ad n. 988. 1005.

1013 'In stela quadrata marmorea.' De loco v. ad n. 1005. Ed. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 523 n. 367.

ΜΑΤΡΩΝΑ
ΧΡΗϹΤΗ

Ματρῶνα | χρηστή.
Cf. adn. ad n. 988. 1005.

1014 'In stela marmorea, eleganti fastigio decorata.' De loco v. ad n. 1005. Ed. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 523 n. 368.

ΧΑΙΡΕΑΣ

Χαιρέας.
Cf. adn. ad n. 988. 1005.

1015 Apud Ch. I. Tzimaratum in vico *Hagia Thekla*, qui est in ora occidentali paeninsulae Palensium (*Paliki*), O. Riemann vidit apographum tituli, qui Palae inventus dicebatur, et minusculis litteris edidit *Cephalonie, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XII p. 32.

ἡ πόλις Παλείων
τῆς Κεφαληνίας ἐλευθέρας.

Illum lapidem Palensem ficticium esse, neque hic quicquam aliud haberi quam partem tituli Attici C. I. G. 340 (C. I. A. III, 481) imperite exscriptam, iure meritoque existimat Riemannus.

1016 'Inter rudera civitatis Pallensium. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 521 n. 355.

ΑΣΑΝΕΘΗΚΕΝ

..... ας ἀνέθηκεν.
Cf. adn. ad n. 988.

1017 'Inter rudera civitatis Pallensium. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 521 n. 356.

ΕΚΕΝ
ΡΟΣΥΝΗΣ

[.... ἀρετῆς ἕν]εκεν [καὶ σωφ]ροσύνης.
Cf. adn. ad n. 988.

1018 'In stela Pallae reperta. Descripsi anno 1860 Lixurii, in domo privata' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 521 n. 357.

ΣΤΗΣΙΠΠΟΣΦΙΛΙΠΠΟΥ

Στήσιππος Φιλίππου.
Cf. adn. ad n. 988.

1019 'Stela e Pallensium civitate. Descripsi Lixurii anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 521 n. 358.

ΤΙΜΟΧΑΡΗΣ

Τιμοχάρης.
Cf. adn. ad n. 988.

1020 'In stela Pallae reperta. Descripsi Lixurii anno 1860, apud Typaldum Cavalieratum' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 522 n. 359.

ΑΜΥΝΑΝΔΡΕΚΛΕΑΝΔΡΟΥ
ΧΡΗΣΤΕΚΑΙΑΛΥΠΕ
ΧΑΙΡΕ

Ἀμύνανδρε Κλεάνδρου | χρηστὲ καὶ ἄλυπε χαῖρε.
Cf. adn. ad n. 988.

1021 'In glandula missili plumbea Pallae reperta. Descripsi Pallae anno 1860, apud Stamatelum Pylarium medicum' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 522 n. 360.

ΤΙΜΑΓ

Τιμαγ(όρας).
Cf. adn. ad n. 988.

1022 'Descripsi apud eundem [i. e. Stamatelum Pylarium medicum] anno 1860, in glandula missili plumbea' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 522 n. 361.

ΤΥΧΑ

Τύχα.
Cf. adn. ad n. 988.

1023 'Inter rudera Pronnorum. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 525 n. 372.

ЄΤѠΝΛΔ
ΧΑΙΡЄ

...... ἐτῶν λδ' | χαῖρε.
Cf. adn. ad n. 988.

1024 'Inter rudera Pronnorum, in stela marmorea. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 525 n. 373.

ΑΙΧΜΕΑΣ

Αἰχμέας.
Cf. adn. ad n. 988.

1025 'Inter rudera Pronnorum, in stela marmorea. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 525 n. 374.

ΜΝΗΣΙΘΕΟΣΟΝΗΣΙΜΟΥ

Μνησίθεος Ὀνησίμου.
Cf. adn. ad n. 988.

1026 'Inter rudera Pronnorum. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 525 n. 375.

Α Θ Η Ν Α Γ Ο
Ρ Α Σ Ε Τ Ω Ν

Ἀθηναγό|ρας ἐτῶν | [..., *χαῖρε*].
Cf. adn. ad n. 988.

1027 'Inter rudera Pronnorum. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 526 n. 376.

Χ Ρ Η C Τ Є
Χ Α Ι Ρ Є

..... *χρηστὲ χαῖρε.*
Cf. adn. ad n. 988.

1028 'Inter rudera Pronnorum. Descripsi anno 1860' F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 526 n. 377.

Ε Ο Ι Σ Π

[Θ]*εοῖς π*[*άσι*].
Cf. adn. ad n. 988.

1029 Later fractus in duas partes; fuit Corcyrae in museo. Alteram (*b*) edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 403 n. 293, ambas coniunctim W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 620 (*Kleine Schriften* II p. 165) n. 9; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47 n. 1.

a | *b*
Ε Μ Ω Ν Μ Ε Ν Ε Ω Ν
Σ Υ Ν Ε Ρ Ι Θ Ο Ι

Ficticiorum titulorum Corcyraeorum duplex est genus; alteri enim (n. 1029—1056) in lateribus coctis incisi sunt, quorum pars adhuc exstat, alii ab hominibus fide dignissimis visi sunt. Alterius generis (n. 1057—1061) lapides aut lateres nemo se vidisse testatur praeter ipsos, qui titulos ediderunt; in quos cum suspicio gravissima fraudis cadat, probabile est in charta demum illas quidem inscriptiones confictas esse. Prius genus cum manifestum sit fraude non minus stulta quam impudenti natum esse, ne de aetate quidem magnopere est quod dubitetur. Nam perquam noviciam esse horum omnium fabricam inde cernitur, quod nullum dum huius generis exemplum novit Mustoxydis ne in recentissimo quidem illo de rebus Corcyraeis libro. Quod contra Lenormantus et Vischerus proximis post 1860 annis in museo Corcyraeo hos lateres invenerunt, atque etsi Vischero a. 1862 narrabatur, eos iam sedecim annos (i. e. inde ab 1846) in ea collectione esse, tamen ipse meminerat se anno 1853 nullum eorum ibi vidisse. Quare quin paullo post medium hoc saeculum non modo in museum illati, sed tum demum confecti sint hi tituli, non est dubium. Accuratiora, etsi non ab omni parte certa, de fraudis auctore Wilhelmus fando accepit Corcyrae (vide adn. ad n. 1034).

Octo primi lateres (n. 1029—1036) particulas epigrammatis dedicatorii, quod Iovianus in epistylio ecclesiae Panagiae a se condita incidendum curavit (n. 721), continent. Hoc cum primum intellexisset Vischerus, simul certissimum fraudis argumentum inde repetivit. Nam non modo nulla causa excogitari potest, cur illius tituli verba antiquitus in lateribus repetita sint, sed etiam versuum dispositio plane inepta demonstrat non serio egisse, quicunque haec insculpserit (v. adn. ad n. 1035. 1036). Quid quod etiam lapsus lapicidae ex n. 721, 2 religiose conservatus est n. 1032?

Later n. 1029 finem primi hexametri [*Πίστιν ἔχων βασιλ(ε)ίαν*] *ἐμῶν μενέων συνέριθο*[*ν*] continet. Breves tituli versus, ex quibus quattuor demum unum hexametrum efficiant, iure mireris.

1030 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 620 (*Kleine Schriften* II p. 166) n. 10; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47 n. 1. In eodem latere est genuini tituli fragmentum n. 791.

Β Α Σ Ι Λ Ι Α Ν Ε Μ Ω Ν
+ Ε Λ Λ Η Ν Ω Ν

Cf. adn. ad n. 1029. Hic primi hexametri media pars *βασιλ(ε)ίαν ἐμῶν* et tertii vox prima *Ἑλλήνων* leguntur.

1031 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 620 (*Kleine Schriften* II p. 166) n. 12; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 47 n. 1. In eodem latere est genuini tituli fragmentum n. 816.

Ε Λ Λ Η Ν Ω Ν Μ Ε Ν Η Κ Α Ι
Β Ω Μ Ο Υ

Cf. adn. ad n. 1029. Tertii hexametri est initium *Ἑλλήνων* [*τε*]*μένη καὶ* | *βωμού*[*ς ἐξαλαπάξας*].

1032 Later fractus in duas partes; fuit Corcyrae in museo. Alteram (*b*) edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 403 n. 295 (inde F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219); W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 620 (*Kleine Schriften* II p. 165) post n. 9. Alteram (*a*) idem p. 166 n. 11. Coniunctas minusculis litteris exhibet O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 1.

a | *b*
- Ο Ι Μ Α Ρ | Υ Ψ Ι Μ Ε Δ Ο Ν

In fine ΔΟΝ Vischer, ΔΩΝ Lenormant.

Cf. adn. ad n. 1029. Secundi hexametri initium est [*σ*]*οὶ μά(κα)ρ ὑψιμέδον.* Errorem lapicidae ΜΑΡ pro ΜΑΚΑΡ falsarius repetivit neglecta emendatione, quam ille supra versum ascripserat.

1033 Later coctus, fractus a sinistra; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 621 (*Kleine Schriften* II p. 166) n. 14; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 1.

Τ Ι Δ Α Ν Η Σ Ι
Ι Ο

Cf. adn. ad n. 1029. Quarti hexametri pars haec est [*χειρὸς ἀπ' οὐ*]*τιδανῆς* Ἰο[*βιανὸς ἕδνον ἄνακτι*], mira litterarum dispositione exarata.

1034 Later coctus, a. 0,125, l. 0,175, c. 0,03, fractus a sinistra, Corcyrae in horto Vasilakis, qui quondam fuit Woodhousii. Exscripsit A. Wilhelm.

Ν Α Ν Α Κ Τ Ι

Cf. adn. ad n. 1029. Finis est quarti hexametri [*ἕδνο*]*ν ἄνακτι.*

Hortularius horti illius quondam Woodhousiani Wilhelmo narravit hominem Graecum, cui nomen fuisset Buas (*Μπούας*, quod nomen hodie etiam Corcyrae invenitur), lateres huius generis fabricasse et ad Woodhousium attulisse, dum ille fraudem cognosceret et lateres deleret. Quo factum videtur, ut ex magno numero eiusmodi figmentorum, quae manifesto eandem fabricam prae se ferunt, pauca modo conservarentur (praeter hunc cf. n. 1043. 1046. 1048. 1054).

1035 Later coctus, fractus a dextra; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 621 (*Kleine Schriften* II p. 166) n. 15; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 1.

Σ Ε Δ Ν Ο Ν Α Ν Α Κ Τ Ι

Cf. adn. ad n. 1035. Finis est versus quarti [᾿Ιοβιανὸ]ς ἕδνον ἄνακτι.

Etsi et hic titulus et n. 1034 ex fine tituli Ioviani repetiti sunt, tamen cave hic eiusdem lateris exemplum plenius haberi existimaveris. Nam hic dextram, illic sinistram lateris partem mutilatam esse Vischeri et Wilhelmi testimoniis constat. Egregium fraudis vestigium est, quod iuxta ipsam fracturam lateris extrema totius versus littera scripta est, cum vice versa ab initio, etsi illic later integer est neque alius versus antecedit, ultima nominis [᾿Ιοβιανό]ς littera legitur.

1036 Later coctus, fractus a dextra; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 621 (*Kleine Schriften* II p. 166) n. 13; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 1.

Χ Ε Ι Ρ Ο Σ Α Π
Ο Β

Vs. 2 Riemannus *οβι* habet.

Cf. adn. ad n. 1029. Partes sunt versus quarti, prava litterarum dispositione:

χειρὸς ἀπ᾿ [οὐτιδανῆς ᾿Ι] οβ[ιανὸς ἕδνον ἄνακτι].

1037 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII (*Kleine Schriften* II p. 165) n. 8; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 3.

Β Ω Μ Ο Σ Τ Ω Ν Ε Λ Λ Η Ν Ω Ν

Βωμὸς τῶν ῾Ελλήνων.

Tituli n. 1037—1039 etsi non, ut proximi priores, ex ipsis verbis tituli Ioviani (n. 721) expressi sunt, tamen hic quoque illam inscriptionem fraudi ansam dedisse apparet. Nam n. 1037 ex versu ῾Ελλήνων τεμένη καὶ βωμοὺς ἐξαλαπάξας petita sunt ab homine, cuius stupor non intellegebat, in universum quidem sacrorum paganorum aras recte ῾Ελλήνων βωμούς vocari, de una certa ara idem nomen usurpatum sensu cassum esse. Tituli n. 1038 et 1039 autem inde nati esse videntur, quod utriusque generis, quod Iovianus commemoraverat, singula exempla exhibere in animo habebat falsarius. Illa vero signa, quae infra medium versum sunt in utroque latere, aut ex alio genuino latere imitatus est, aut adeo ipsa genuina sunt, ut hic antiquiori titulo in eisdem lateribus recentiorem ficticium adiectum esse statuendum sit, perinde ac n. 1030 et 1031. Nam talia in antiquis lateribus Corcyraeis exstare Mustoxydis, qui haec figmenta nondum noverat (ad n. 1029), testimonio constat (vide n. 828. 829).

1038 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 404 n. 298; accuratius W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 619 (*Kleine Schriften* II p. 165); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 4.

Β Ω Μ Ο Σ Τ Ο Υ Α Π Ω Λ Ο Ν Ο Σ

Ⓐ

Βωμὸς τοῦ ᾿Απ[όλ]λωνος.

Cf. adn. ad n. 1037.

1039 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 404 n. 299; W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 619 (*Kleine Schriften* II p. 164); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 2.

Τ Ε Μ Ε Ν Ο Σ Ε C Τ Ι Δ Ι Ο Σ

\+

Ⓐ

Var. lect. In versu primo, quem Lenormantus solum exhibet, sic variare litterae sigma figuram definite testatur Vischerus, cum Lenormantus ubique Σ exhibeat.

Τέμενός ἐστι Διός.

Cf. adn. ad n. 1037.

1040 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 403 n. 297, cuius apographum recte se habere testatur W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 620 (*Kleine Schriften* II p. 165); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 5.

Κ Ε Ρ Κ Υ Ρ Α Ν Ι Κ Η Τ Ρ Ι Α

Κέρκυρα νικήτρια.

Acute Vischerus coniecit falsarium sua deprompsisse ex titulo duodecimi p. Chr. n. saeculi, quem habes C. I. G. 8733: ᾿Εμμανουὴλ Κομ(νηνῷ) αὐτοκ[ράτορος ᾿Ι]ω[άννου] | εὐδαίμ(ονος) υἱῷ εὐδαιμονεστάτῳ | Σικελοὺς τυραννοῦντας, ἐκπολεμήσαντι εὐχαριστήριον Κέρκυρα νικητήριον. Sed huius ipsius tituli genuinam originem haud spernendis argumentis usus in dubium vocavit Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 232 n. XLVIII.

1041 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 617 (*Kleine Schriften* II p. 161) n. 2; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 12.

Ε Π Ι Ν Ο Κ Ο Μ Η Δ Ε Α

Videtur genuinus titulus ἐπὶ Νικομήδεος (n. 789 790) incredibili socordia exscriptus esse.

1042 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 617 (*Kleine Schriften* II p. 161) n. 1; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 18.

Ε Π Ι Σ Π Α Τ Ι Ο Υ

Stratii prytanis lateres (n. 802. 803) videtur falsarius ita imitatus esse, ut medium locum teneret inter veram lectionem et Mustoxydis errorem. Nam hic quidem Σπατίου in latere esse Vischeri testimonio constat, illic Σπάτου a Mustoxyde perperam lectum videtur.

1043 Later coctus, a. 0,21, l. 0,26, c. 0,027, Corcyrae in museo. Exscripsit A. Wilhelm.

Ε Π Ι Ο Ι Φ Ι Λ Ω Ν Ι Δ Α

Wilhelmus sibi fidem suspectam indicat; fortasse ad exemplum lateris n. 815 confictus est, sed in forma conficienda pro ΦΙ errore ΟΙ posuerat falsarius.

1044 Later coctus, qui fuit Corcyrae in museo. Edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 403 n. 296; W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 618 (*Kleine Schriften* II p. 163); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 17.

Λ Γ Α Θ Ο Υ Κ Λ Η Σ Μ Ο Υ Σ Α Ι Ο Υ

Ἀγαθουκλῆς Μουσαίου.

Hunc titulum falsarius repetivit ex stela sepulcrali cum anaglypho, quae nescio unde Corcyram in collectionem Woodhousianam pervenit ac nunc quoque asservatur in museo Corcyraeo. Eius titulus ab A. Wilhelmo meum in usum exscriptus sic se habet: Ἀγαθοκλῆς Μουσαίου | Ἀθηναῖος. Vides diphthongum in altera nominis syllaba ipsius falsarii neglegentiae acceptam ferri. Ut hanc sic etiam eas inscriptiones quae proxime insequuntur n. 1045—1050 ex notis cippis sepulcralibus in lateres translatas esse apparet (v. ubique adnotationes). Sed ne illic quidem, ubi ignoramus unde hauserit falsarius (n. 1051 sqq.), de ipsa fraude vel levissima dubitatio relinquitur. Nam quis unquam audivit de genuino titulo sepulcrali non lapidi, sed lateri cocto inciso?

1045 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 404 n. 300; W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 618 (*Kleine Schriften* II p. 163); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 6 (F. Blass ap. Collitz *Griech. Dialektinschr.* III p. 101 in adn. ad n. 3219).

Α Π Ε Λ Λ Η Θ   Ε Μ Ι Σ Ω Ν Ο Σ

Ἀπελλῆ Θεμίτωνος.

O. Riemann *Zante, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* XVIII p. 12 n. 2 edidit titulum Zacynthi in horto comitis Romae asservatum, sed origine nequaquam Zacynthium, qui sic se habet: Εὔφρων Ἑρμαφίλου χρηστὲ χαῖρε. | Ἀπελλᾶ Θεμίστωνος χρηστὲ χαῖρε. Ex hoc falsarium Corcyraeum sua mutuatum esse perquam probabilis est Riemanni suspicio.

1046 Later coctus, a. 0,323, l. 0,125, c. 0,02, Corcyrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Θ Ε Ο Δ Ο Τ Ε   Α Μ Υ Ν Ε Ο Υ

Titulus hic itemque n. 1047 conficti sunt ad exemplum cippi sepulcralis, qui non Corcyraeus est origine, sed illic in collectione Woodhousii fuit et nunc est in museo. Is hunc titulum habet: Θεόδοτε Ἀμύντου | χρηστὲ χαῖρε. Vides errorem a falsario in patris nomine legendo commissum.

1047 Later coctus, fractus in duas partes; fuit Corcyrae in museo. *a* ed. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 403 n. 292. Contulit W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 618 (*Kleine Schriften* II p. 163). — *b* ed. W. Vischer ibid. n. 4. Coniuncta minusculis litteris exhibet O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 15.

a | *b*
Θ Ε Ο Δ Ο Τ Ε Α | Μ Υ Ν Ε Ο Υ
Χ Ρ Η Σ Τ Ε Χ Α Ι Ρ Ε |

Θεόδοτε Ἀμυνέου | χρηστὲ χαῖρε.

De exemplo, quod falsarius secutus est, v. adn. ad n. 1046. Id eum bis in duobus lateribus expressisse propterea certum est, quia in superstite n. 1046 nihil unquam scriptum fuit praeter unum versum, qui nomen et patris designationem habet, quum hic de altero versu Vischeri testis oculati relatione plane constet. Adde quod n. 1047 in duas partes fractus fuit, n. 1046 etiamnunc integer est.

1048 Later coctus, a. 0,125, l. 0,34, c. 0,03, fractus in duas partes (*a b*), quae separatim asservantur in museo Corcyraeo. Coniuncta exscripsit A. Wilhelm et ectypum chartaceum misit.

a | *b*
Ι Ε Ν Ε Κ Ρ Α Τ Η | Δ Ι Ο Δ Ω Ρ Ο Υ
Α Θ Η Ν Α | Ε

[Μ]ενεκράτη Διοδώρου | Ἀθηνα[ῖ]ε.

Hic quoque titulus desumptus est ex monumento superstite, stelam sepulcralem marmoris albi cum anaglypho dico, non Corcyraeam quidem origine, sed Corcyrae olim in collectione Woodhousii, nunc in museo asservatam, cuius titulus ab A. Wilhelmo meum in usum exscriptus sic se habet: Μενεκράτη Διοδώρου Ἀθηναῖε | χρηστὲ χαῖρε.

1049 Fragmenta duo lateris cocti, Corcyrae. *a* edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 517 n. 330; W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 619 (*Kleine Schriften* II p. 164); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 11. — *b* edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 403 n. 291; W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 618 (*Kleine Schriften* II p. 162); minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 16.

a | *b*
Μ Ε Ν Ε Κ Ρ Α Τ Η | Δ Ι Ο Δ Ω Ρ Ο Υ
Α Θ Η Ν Α Ι Ε |
Χ Ρ Η Σ Τ Α Ι Χ Α Ι Ρ |

Μενεκράτη Διοδώρου | Ἀθηναῖε | χρηστ(ὲ) χαῖρ[ε].

Cum Vischerus testis oculatus versum tertium ΧΡΗΣΤΑΙΧΑΙΡ (hac barbara scriptura) in latere esse asseveret, later a Wilhelmo compositus n. 1048 vero integer sit neque quicquam praeter nomen et originis significationem habeat, apparet bis eundem titulum ex cippo sepulcrali in laterem transcriptum esse a falsario (cf. etiam n. 1046. 1047).

1050 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. F. Lenormant Mus. Rhen. XXI p. 403 n. 294; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 7. Vidit etiam W. Vischer, cf. *Kleine Schriften* II p. 161. 163, qui Lenormanti lectionem recte se habere testatur.

Ν Ι Κ Ι Α Λ Ε Υ Κ Ι Ο Υ
Χ Ρ Η Σ Τ Ε Χ Α Ι Ρ Ε

Νικία Λευκίου | χρηστὲ χαῖρε.

Haec manifesto ex lapide sepulcrali n. 933 a falsario in hunc laterem transscripta sunt.

1051 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 623 (*Kleine Schriften* II p. 169) n. 17; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 14.

ΠΑΥΣΙΛΥΠΟ ΝΗΔΥΜ
ΘΑΝΑΤΟ

Παυσιλύπο[υ] νηδύμ[ου] | θανάτο[υ].

Hunc titulum a falsario ex columna, in qua legit Mustoxydis (cf. n. 981), in laterem transscriptum esse vidit Vischerus.

1052 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 619 (*Kleine Schriften* II p. 164) n. 6; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 9.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ ΧΑΙΡΕ ΜΕΝΙΤΩΡ ΣΟΦΩΤΑΤΕ

Διομήδης χαῖρε, μέντωρ σοφώτατε.

Hic quoque titulus, etiamsi alia omnia recte se haberent, propterea in ficticiorum numero habendus esset, quia sepulcralis est in latere cocto. Sed accedit illud mirum ΜΕΝΙΤΩΡ vel ΜΕΝΤΩΡ. Mihi videtur falsarium μέντωρ appellative de magistro aut paedagogo usurpasse.

1053 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 618 (*Kleine Schriften* II p. 163) n. 5; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 8.

ΚΑΔΜΟΣ

Κάδμος.

1054 Later coctus, a. 0,16, l. 0,27, c. 0,03, cum litteris non excavatis, sed prominentibus. Corcyrae in museo. Apographum et ectypum chartaceum misit A. Wilhelm.

Wilhelmus hunc titulum ficticium existimat, quem verum vidisse propterea potissimum iudico, quia nonnullae litterae (praecipue ΜΟ et utrumque Η) aliquantum ad dextram inclinatae sunt, id quod ab veterum more alienum iure ad hodiernum scribendi consuetudinem retuleris.

1055 Later coctus; fuit Corcyrae in museo. Ed. O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 10.

.....θνα.

1056 Fragmentum lateris cocti; fuit Corcyrae in museo. Edd. W. Vischer Mus. Rhen. XXII p. 619 (*Kleine Schriften* II p. 164) n. 7; minusculis litteris O. Riemann *Corfou, Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome* VIII p. 48 n. 13.

ΗΣΤΕ

[.... χρ]ηστέ.

1057 Ex Pyrrhi Ligorii schedis edd. Holstenius Not. et Castigat. ad Steph. Byz. p. 150; Gudius p. LIX, 3 (inde Mustoxydis Illustr. Corcyr. II p. 192; Boeckh C. I. G. 1874; Mustoxydis *Delle cose Corciresi* p. 231 n. LXVII).

ΘΕΟΙΣΔΙΟΣΚΟΡΟΙΣΙΣΤΩΝΑΙΟΙΣ
Λ.ΑΥΡΗΛΙΟΣΦΕΡΕΚΥΔΗΣΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ
ΣΕΒΑΣΤΟΥΤΟΥΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥΣΕΒΗΡΟΥ
ΕΠΙΣΤ.ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

Θεοῖς Διοσκόροις Ἰστωναίοις Λ(ούκιος) Αὐρήλιος Φερεκύδης ἀπελεύθερος | Σεβαστοῦ τοῦ Ἀντωνείνου Σεβήρου | ἐπιστ(άτης) Κερκυραίων ἀνέθηκεν.

Boeckhius nihil de fraude suspicatur, sed praeter Ligorii malam fidem ipsius quoque tituli verba non uno nomine fictionem arguunt. Primum Lucius Aurelius non potuit nisi L. Veri aut Commodi libertus esse, sed horum neutrum simpliciter Antoninum appellare licebat; quod Σεβαστοῦ τοῦ Ἀντωνείνου dicitur, etsi item plane inauditum est, tamen hoc ad iteratam incuria transscribentis syllabam finalem haud absurde retuleris. Verum illud ἐπιστάτου Κερκυραίων munus, quo libertus Caesaris fungitur, non minus singulare est quam compendium scripturae ΕΠΙΣΤ pro ἐπιστάτης. Denique nominis Κέρκυρα, Κερκυραῖοι scriptura per ε Corcyrae inaudita est non antiquiore modo aetate, sed etiam illa ipsa, cui hic falsarius suum commentum tribuit (cf. n. 726, 7. 732, 9. 733, 1). Quod supra n. 1040 habes exemplum, item ficticium est, quem vero illic in adnotatione attuli titulum C. I. G. 8733, is vel si non recte a Mustoxyde in dubium vocatus est, tamen de Antoninorum aetate nihil docet; est enim saeculi p. Chr. n. duodecimi.

1058 'Corcyrae in latere.' Anno 1863 se exscripsisse refert F. Lenormant, qui edidit Mus. Rhen. XXI p. 402 n. 289.

ΕΠΙΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

Ἐπὶ Ἀπολλωνίου.

V. adn. ad n. 988.

1059 'Corcyrae in latere.' Anno 1863 se exscripsisse dicit F. Lenormant, qui edidit Mus. Rhen. XXI p. 403 n. 290.

ΕΠΙΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

Ἐπὶ Μενάνδρου.

V. adn. ad n. 988. Nomen nescio an homo rei nummariae haud mediocriter peritus petiverit ex nummis Corcyraeis (*Catalogue of Greek coins, Thessaly to Aetolia* p. 148 n. 510—513).

1060 Corcyrae in glandula missili plumbea. Apud comitem Capodistriam anno 1863 se exscripsisse narrat F. Lenormant, qui edidit Mus. Rhen. XXI p. 518 n. 339.

Α Ρ Χ Ι Α

Ἀρχία.

V. adn. ad n. 988. Nomen prytanis Lenormantus acceptum ferre videtur lateri genuino n. 756.

1061 Glandula missilis plumbea. Anno 1863 Corcyrae apud Iulium Pretenderin medicum se exscripsisse dicit F. Lenormant, qui edidit Mus. Rhen. XXI p. 518 n. 340.

Π Ρ Ο Μ Α Χ

Προμαχ...

V. adn. ad n. 988.

ADDENDA.

PARS PRIOR.

TITVLI NVPER. INVENTI.

1062. 1063 Lapis calcarius, fractus a sinistra, a. 0,30; litterarum altitudo 0,012. In loco qui vocatur *Palatia*, ubi fuit Anticyra, sub oleis. Ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 243 n. 1.

(1062) ΕΔΩΚΕΑΠΟΛΙΣ
ΝΤΑΙΕΙΑΥΤΩΙ
ΟΠΟΛΙΤΕΙΑΝΕΝ
ΝΑΣΦΑΛΕΙΑΝ
ΑΤ..ΙΑΟΣΑ
ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΠΟΛΙ
ΝΩΝΤΙΜΟΘΕΟΥΚΑΛ
ΕΝΟΥΑΝΤΙΚΥΡΕΙΣ

(1063) ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣΔΕ
ΕΔΩΚΑΝΠΡΟΞΕΝΙΑΝ
ΝΟΙΣΚΑΙ

1062 [Ἄρχοντος ...., γραμματεύοντος δὲ ....], ἔδωκε ἁ πόλις [τῶν Ἀντικυρέων ....]νταιεῖ αὐτῶι [καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, ..., ἰσ]οπολιτείαν, ἔν[κτησιν γᾶς καὶ οἰκίας, ἀσυλία]ν, ἀσφάλειαν, [........... καὶ τἆλλ]α τ[ίμ]ια, ὅσα [καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ] εὐεργέταις (τᾶς) πόλι[ος τᾶς Ἀντικυρέων ὑπάρχει. ἔγγυοι ....]νων Τιμοθέου, Καλ[................ξ]ένου Ἀντικυρεῖς.

1063 [Ἄρχοντος ...., γ]ραμματεύοντος δὲ [τοῦ συνεδρίου ...., Ἀντικυρεῖς] ἔδωκαν προξενίαν [................. αὐτῶι καὶ ἐκγό]νοις, καὶ ....

Supplementa pleraque Perdrizeti sunt.

1064 Stela rectangula marmoris subcaerulei, a. 1,24, l. 0,47, c. 0,18. Litterarum, intra quas vestigia coloris rubri exstant, altitudo 0,12. In fodiendo puteo fere duobus metris infra superficiem terrae, in loco *Palatia*, ubi quondam fuit Anticyra Phocidis, invenit Demetrius Gigellos habitans in vico *Aspra Spitia*. Ex ectypo chartaceo et apographo suo ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XIX (1895) p. 391; cf. XX (1896) p. 244 n. 2.

ΟΙΣΑΡΕΤΗΣΚΑΤΑΠΑΝΤΑΜΕΛΕΙΒΙΟΝΟΙΔΕΤΑΧΙΣΤΑ
ΘΝΗΣΚΟΥΣΙΣΤΥΓΕΡΩΝΕΓΞΥΝΟΧΑΙΣΠΟΛΕΜΩΝ
ΩΓΚΑΙΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣΠΑΤΡΑΣΥΠΕΡΑΣΠΙΔΑΕΙΡΑΣ
ΩΛΕΤΟΔΥΣΜΕΝΕΩΜΦΥΛΟΝΑΜΥΝΟΜΕΝΟΣ

Οἷς ἀρετῆς κατὰ παντα μέλει βίον, οἱ δὲ τάχιστα
θνήσκουσι στυγερῶν ἐγ ξυνοχαῖς πολέμων·
ὧγ καὶ Ἀρίσταρχος πάτρας ὕπερ ἀσπίδ' ἀείρας
ὤλετο δυσμενέωμ φῦλον ἀμυνόμενος.

Vs. 1 οἵδε Perdrizet. In Gallorum incursione (a. 278 a. Chr.) repellenda Aristarchum pro patria mortem oppetiisse perquam probabiliter coniecit idem.

1065 Tabula marmorea, a. 0,96, l. 0,45, c. 0,21, inventa inter rudera Amphicliae prope *Dadi*. Ed. Ἄστυ 27 Φεβρ. 1896 (inde *Mitth. des arch. Inst. in Athen* XXI (1896) p. 109 sq.).

ΕΠΙΤΙΜΑΙΝΕΤΩ
ΤΙΜΑΓΟΡΩ
ΜΝΑΣΙΑ

Ἐπὶ Τιμαινέτῳ, Τιμαγόρῳ, | Μνασίᾳ.

Praepositio ad omnia tria nomina pertinere videtur.

1066 Lapide, qui in fronte titulum n. 318 habet, Stournarae et Margaritis Amphissensium beneficio ex pariete evolso in alio latere comparuit instrumentum manumissionis simile illius, quod ex ectypo et apographo suo ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XIX (1895) p. 385 n. 1.

ᴗ ᴗ ᴗ – ıı Χ Α Ν Α Γ Α Θ Α Ν　　　　ᴗ C Є Ν /
C Α Φ Ι Λ Λ Ι Δ Α Τ Ο Υ Ζ Ω Π Υ Ρ Ο Υ Θ Є C Є Ι Φ Υ C Є Ι Δ Є Ξ Є Ν Α Ν Θ Ο Υ Μ Η Ν
Α Μ Ω Ν Ο C Θ Є Ο Κ Ο Λ Є Ο Ν Τ Ο C Δ Є Τ Ω Α C Κ Λ Α Π Ι Ω Τ Ω Є Ν Α Μ Φ Ι
Α Α Ρ Χ Ι Α Τ Ο Υ Θ Є Ο Δ Ω Ρ Ο Υ Χ Є Ι Ρ Ο Γ Ρ Α Φ Ο Ν Ν Ι Κ Ι Α Τ Ο Υ Ν Ι Κ Ι Α Α Μ Φ Ι
Ο C Υ Π Є Ρ C Ω C Ι Χ Α Ν Ζ Ω C Α Π Α Ρ Ο Υ C Α Ν Κ Α Ι Κ Є Λ Є Υ Ο Υ C Α Ν Υ Π Є Ρ Α
Γ Ρ Α Ψ Α Ι Є Π Є Ι Є Λ Є Γ Є Ν Α Υ Τ Α Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Α Μ Η Є Ι Δ Є Ν Α Ι Α Π Є Δ Ο Τ
C Ι Χ Α Ζ Ω C Α Α Μ Φ Ι C C Ι C Τ Ω Α C Κ Λ Α Π Ι Ω Τ Ω Є Ν Α Μ Φ Ι C C Α C Ω Μ Α Ο Ι Κ
Є C Α Ο Ν Ο Μ Α Ν Ι Κ Ο C Τ Ρ Α Τ Α Δ Ο Υ C Α Ν Ο . Α C Ι Φ Ο Ρ Ω Ν Ι Κ Ω Ν Ο C Π Α Ι Δ Ι Α Δ Υ Ο
Ξ Α Θ Η C Є Ι Τ Є Α Γ Ο Ρ Α C Α C Α Μ Η Є Λ Α C C Ο Ν Τ Ω Ν Δ Υ Ο Π Α Ρ Α Μ Є Ι Ν Α Τ Ω
Ο C Τ Ρ Α Τ Α C Ω C Ι Χ Α Ζ Ω C Α Τ Ο Ν Τ Α C Ζ Ω Α C Χ Ρ Ο Ν Ο Ν Π Α Ν Τ
Ο Є Π Ι Τ Α C C Ο Μ Є Ν Ο Ν Π Α Ν Α Ν Є Π Ι Κ Ω Λ Υ Τ Ω C Є C Τ Ω Δ Є
Τ　　Α Τ Ο Ν Θ Α Ν Α Τ Ο Ν C Ω C Ι Χ Α C Є Λ Є Υ Θ Є Ρ Α Κ Α
Δ Є Ν Ι Π Ο Θ Η Κ Ο Υ C Α Μ Η Δ Є Ν Κ Α Τ Α Μ Η Δ Є Ν Α
Є Υ C Є Τ Α Ν Ω Ν Α Ν Τ Ω Θ Є Ω Τ Α Ν Ω Ν Α Ν
Α Ρ Χ Ι Α C Τ Ο Δ Є Α Ν Τ Ι Γ Ρ Α Φ Ο Ν Α Υ Τ Α C
Κ Α Θ Є C Τ Α Κ Є Δ Є Κ Α Ι Β Є Β Α Ι Ω Τ Η Ρ Α Κ Λ
Λ Λ Ι Ξ Є Ν Ο Υ Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Є C Ο Ι Α Υ Τ
Μ Φ Ι C C Є　　Ο Ν Α Β Є Β Α Ι
Γ Ρ Α Μ Μ Є Ν Ο Υ C Ω
Η Κ Α Τ Α Γ Є Γ

[Θεὸς τύ]χαν ἀγαθάν. [Ἄρχοντο]ς ἐν Ἀ[μφίσ]σᾳ Φιλλίδα τοῦ Ζωπύρου θέσει, φύσει δὲ Ξενάνθου, μην[ὸς] | Ἀμῶνος, θεοκολέοντος δὲ τῷ Ἀσκλαπιῷ τῷ ἐν Ἀμφί[σσ]|ᾳ Ἀρχία τοῦ Θεοδώρου, χειρόγραφον Νικία τοῦ Νικία Ἀμφι[σσέ]|ος ὑπὲρ Σωτίχαν Ζωσᾶ παροῦσαν καὶ κελεύουσαν ὑπὲρ α[ὑτὰ|ν] γράψαι, ἐπεὶ ἔλεγεν αὐτὰ γράμματα μὴ εἰδέναι· ἀπέδοτ[ο Σω]|τίχα Ζωσᾶ Ἀμφισσὶς τῷ Ἀσκλαπιῷ τῷ ἐν Ἀμφίσσᾳ σῶμα οἰκ[ογεν]|ὲς ᾇ ὄνομα Νικοστράτα, δοῦσαν Ὀ[ν]ασιφόρῳ Νίκωνος παιδία δύο [εἴτε ἐ]ξ|αὐθῆς εἴτε ἀγοράσασα μὴ ἔλασσον τῶν δύο. παραμεινάτω [δὲ Νικ]οστρατα Σωτίχᾳ Ζωσᾶ τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον πάντ[α, ποιοῦσα τ]ὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν ἀνεπικωλύτως. ἔστω δὲ [Νικοσ]τρά]τ[α μετ]ὰ τὸν θάνατον τὸν Σωτίχας ἐλευθέρα κα[ὶ ἀνέφαπτος μη]δενὶ ποθήκουσα μηδὲν κατὰ μηδένα [τρόπον, καθὼς ἐπίστ]ευσε τὰν ὠνὰν τῷ θεῷ. τὰν ὠνὰν [φυλάσσει ὁ θεοκόλος] Ἀρχίας, τὸ δὲ ἀντίγραφον αὐτᾶς ......|.....· καθέστακε δὲ καὶ βεβαιωτῆρα Κα[.......|.... Κα]λλιξένου. μάρτυρες οἱ αὐτ[οί. χειρόγραφον Κα.....|........ Ἀ]μφισσέ[ος· γέγ]ονα βεβαι[ωτὴρ ἐπὶ τᾶς ὠνᾶς | τοῦ προγε]γραμμένου σώ[ματος | ....]η κατὰ γεγ........

Manumissio ei, quam idem lapis habet (n. 318), tempore suppar, etsi non eiusdem quidem anni est. Vs. 9 ΑΘΗC pro αὑτῆς scriptum esse perspexit editor. Et dialectus Dorica neglecta et ᾱ pro ᾱυ scriptum huic aetati optime convenit, ac vel aspiratae pro tenui usus paullo insolentior quidem est, sed neutiquam inauditus. Vs. 17. 18 supplevi collatis titulis Tithorensibus n. 192, 28. 193, 30 sqq. 194, 29. Editor cum reliqua intacta relinqueret, vs. 18 [γέγ]ονα recte scripsit, ante hanc vocem perperam [Ἀ]μφισσε[ῖς], quo simul factum est, ut vs. 18 non agnosceret pronomen οἱ αὐτ[οί], de quo tamen nulla potest esse dubitatio. Refertur illud ad tresviros modo commemoratos, ex quibus primus Archias sacerdos instrumentum venditionis, alter huius instrumenti exemplum conservat, tertius βεβαιωτῆρος officio fungitur.

1067—1069 Lapis calcarius, in muro substructionum ad dextram domus Kutzochionis in oppido Amphissa (*Salona*). Media pars quadrata non laevigata, circumdata ab omnibus quattuor partibus margine accurate polito. Huius superiorem partem et particulam dextri marginis occupant hi duo manumissionum tituli, cum reliqua scriptura vacua sint. Ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XIX (1895) p. 388 n. 2.

(1067)

Є C Υ Ν Є Υ Α
Π Ο Ι Ο Υ C
Ο Є Π Ι Τ Α C C Ο
Ν Ω Ν Α Ν Є Π Ι Κ
Μ Є Χ Ρ Ι . . Є Υ Β Ο Υ Λ Ι
Δ Α . Δ Є
Β Ο Υ Λ Ι Δ Α C Є Π Ι

(1068)

Α Ν Β Ο Υ Λ Η . . . Α Ι Α
Ω Ν Α Ν Є Υ Β Ο Υ Λ Ι Δ
Λ Є Υ Η Є Ι Δ Є Τ Ι Π Α
Β Ο Υ Λ Ι Δ Α C
Є Λ Є Υ Θ

(1069)

Ρ . Κ Α Ι Α Ν
Π Ο Θ Η Κ Ο Υ C Α Κ Α Τ Α Μ Η Δ
Τ Ρ Ο Π Ο Ν Κ Α Θ Ω C Є Π Ι C Τ Є Υ C Є Τ
Τ Α Ν Ω Ν Α Ν Є Π Ι Κ Τ Η C Ι C Κ Α . Є
Δ Є Κ Α Ι Β Є Β Α Ι Ω Τ Η Ρ Α Κ Α Τ Α Τ Ο
Ν　Μ Ο Ν Ξ Є Ν Ο Χ Α Ρ Η Ν Є Υ Α Ι Ν Є Τ Ο Υ
Φ Υ Λ Α . Є Ι Ο Θ Є Ο Κ Ο Λ Ο C
Δ . Ο Ν . . . . Τ Ο Α Ν Τ Ι Γ Ρ
Β Ο Υ Λ Α Ρ Χ Ο C Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Ο C
Μ Ο Υ Μ Α Ρ Τ Υ Ρ Є C Ο Ι Υ Π Ο Γ

1067 ....ε συνευα[ρεστέοντος ...|.....] ποιοῦσ[α ....| ... τ]ὸ ἐπιτασσό[μενον ὑπὸ ....|....]νων ἀνεπικ[ωλύτως ......| ......] μέχρι [ἂν] Εὐβουλί[δας ζώῃ .....|...... Εὐβουλί]δα[ν] δὲ [.........|....... Εὐ]βουλίδας ἐπι....

1068 ....αν βουλη...αια [.....|...... τὰν] ὠνὰν Εὐβουλίδ[ας .... ἃ ἂν κε]λεύῃ. εἰ δέ τι πά[θοι ἀνθρώπινον | Εὐ]βουλίδας, [ἔστω ....|......] ἐλευθ[ερ.....].

1069 [..... ἔστω Ἐπίκτησις ἐλευθέ]ρ[α] καὶ ἀν[έφαπτος, | μηδενὶ] ποθήκουσα κατὰ μηδ[έ|να] τρόπον, καθὼς ἐπίστευσε τ[ῷ | θεῷ] τὰν ὠνὰν Ἐπίκτησις. κα[θ]έ[στ|ακε] δὲ καὶ βεβαιωτῆρα κατὰ τὸ[ν] | ν[ό]μον Ξενοχάρην Εὐαινέτου. [τὰν ὠνὰν] φυλά[σ](σ)ει ὁ θεοκόλος .... Δ[ι]ον[υσίου], τὸ ἀντίγρ[αφον δὲ ὁ] | βούλαρχος Δημήτριος ....|..... μου. μάρτυρες οἱ ὑπογ[εγραμμένοι ....].

Duarum manumissionum has esse reliquias editor sibi persuasit, cui opinioni magnopere favet, quod n. 1067 et 1068 manifesto eiusdem manumissoris Eubulidae nomen habuit. At si haec accuratius examinaveris, intelleges inter fragmenti n. 1067 vs. 3. 4, qui formulam notissimam habent, nullo modo interponi posse, quae n. 1068 vs. 3 scripta sint. Vice versa fragmenti n. 1068 reliquias vs. 3. 4 ЄΙΔЄΤΙΠΑθοι .... ΕὐΒΟΥΛΙΔΑϹ inter se cohaerere eisque n. 1067 vs. 4 importunissime interponi luce clarius est. Adde quod, si haec re vera eiusdem tituli essent, priore loco (vs. 3. 4) scriptum esset *εἰ δέ τι πά[θοι .... Εὐ]βουλίδας*, tum demum (vs. 5) *μέχρι [ἂν] Εὐβουλί[δας ζώηι]*, quem praeposterum ordinem esse manifestum est. Aut igitur statuendum est, posituram horum fragmentorum longe aliam esse in lapide ac Perdrizetus repraesentaverit, ut non respondeant inter se versus, quos ille respondere indicavit, aut duas eiusdem hominis Eubulidae manumissiones hic haberi. Hoc praetuli, quia ex reliquis titulorum Amphissensium apographis, quae ille publici iuris fecit, apparet non esse cur hominem doctissimum eiusmodi neglegentiae insimulemus. Ceterum supplementa partim Perdrizeti sunt, partim mea.

1070 Lapis calcarius integer supra et a sinistra parte, a. 0,16, inscriptus litteris altis 0,01, Amphissae (*Salona*) in domo Theodori Nianiouris infra castellum. Ex ectypo chartaceo et apographo suo ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XIX (1895) p. 390 n. 3.

Γ Α
Τ Ο Σ Ν Η
Κ Λ Α Π Ι Ω
Α Ρ Μ Υ Λ Ι Σ Κ
Α Σ Κ Λ Α
Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ι Α
Π Α Ρ Α Μ Ε Ι Ν
Σ Α Τ Ο Ε Π Ι Τ Α
Μ Η Ν Ε Λ Ε Υ Θ
Ρ Ι Α Ν Μ Η Θ Ε Ν
_ Ω Ν Τ Α Ν Ω Ν Α Ν

['Α]γα[θᾷ τύχᾳ. Ἐν Ἀμφίσσᾳ ἄρχον]|τος Νη[........, θεοκολέοντος δὲ τῷ Ἀσ]κλαπιῷ [τῷ ἐν Ἀμφίσσᾳ ....], Ἁρμυλὶς Κ[..... ἀπέδοτο τῷ] | Ἀσκλα[πιῷ τῷ ἐν Ἀμφίσσᾳ ἐπ' ἐ]λευθερίᾳ [σῶμα γυναικεῖον ......] | παραμειν[άτω δὲ .... ποιοῦ]σα τὸ ἐπιτα[σσόμενον πᾶν ....]μην ἐλευθ[ερ............ ἐλευθε]ρίαν, μηθεν[ὶ ποθήκουσα ....]ων· τὰν ὠνὰν [φυλάττει ....].

1071 Lapis inscriptus litteris grandibus, fractus undique, Amphissae (*Salona*) in domo Georgii Syrii sita in inferiore oppidi parte. Ex P. Iamoti apographo ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XIX (1895) p. 391 n. 4.

\ Ν Ι Κ Ο Υ
Є Ξ Α Ν
Δ Ρ Ο Υ *vacat*
\ Τ Ι Ω Τ

Vs. 1 [Ἑλλ]*ανίκου*; vs. 2. 3 [Ἀλ]*εξάν δρου*; vs. 4 nescio quae forma vocabuli [*στρ*]*ατιώτ*[*ης*] fuisse videtur. Natura et argumentum tituli obscura.

1072 Cubus lapidis leucophaei sustinens columnam in ecclesia diruta S. Ioannis, quae est Amphissae (*Salona*). Ex P. Iamoti apographo ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XIX (1895) p. 391 n. 5.

Ι Δ Α V Α C Ο Δ Η
Κ Ρ Α Τ Є Ι Α C
Τ Η Ν C Υ Ν Τ Ρ Ο Β

[Τὴν δεῖνα | ..]ιδά[μ]ας ὁ Δη[μο]κρατείας | τὴν σύντρο[φον ἀνέθηκεν] suppleveris, etsi haec restitutio non caret difficultatibus. Maxime origo non paterno, sed materno nomine significata in illis quidem regionibus singularis est (cf. adn. ad n. 53. 73). Littera maioris moduli iuxta versus tertii finem a dextra scripta, qua ex parte lapidem integrum esse editor definite testatur, quid sibi velit et num omnino ad hunc titulum pertineat, in medio relinquendum est. Fortasse *ψ(ηφίσματι) β(ουλῆς)* fuit.

1073 Stela lapidis calcarii cum aëtomate, in domo privata oppidi *Galaxidi*, cuius dominus est Kyriakos Kalmoukos. Ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 243 n. 3.

Δ Ι Ω Ν Ο C
Α

Δίωνος, | [*Ἀγί*]*α*(?).

1074 Lapis calcarius leucophaeus longus, a. 0,41, l. 0,155, c. 0,37. In inferiore parte planiciei anticae titulus. Ante domum quam possidet Ioannes Zetos in insula *Trizonia*. Exscripsit Lolling.

Σ Τ Ρ Α Τ Ω Σ

Στρατῶς.

1075 Tabula inaedificata supra portam domus privatae, sitae in insula Ithaca ad viam prope vicum *Hagios Georgios* ad radices Aëti montis. Exscripsit P. Wolters.

Α Λ Λ Ι Δ Ρ Ο Μ Ο Υ

[Κ]*αλλιδρόμου.*

Litteratura tertii a. Chr. n. saeculi est.

PARS ALTERA.

CORRIGENDA IN TITVLIS EDITIS.

P. 7 n. 27. Ed. P. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 244.

P. 31 n. 110. De hoc titulo et eis, qui proxime insequuntur, quae disputavi confirmantur tabulis pecuniarum expensarum Delphicis, quas E. Bourguet edidit *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 197 sqq. Quae proximorum post 350 a. Chr. decenniorum sunt; ac tot nomina, ex parte quidem rarissima, eadem et hic et illic leguntur, ut quin eiusdem aetatis sint hae inscriptiones nemo iam dubitare possit. Qui illic recensentur viginti duo archontes Delphorum, ex eis quidem nullius ipso anno aliquis ex his titulis Elatensibus exaratus est. Sed, ut hoc potissimum utar, Ornichidas qui n. 112, 6 archon est, illic vs. 52 inter buleutas redit. Cf. Add. ad n. 115.

P. 31 n. 111. Vs. 8. 9 Ἀρίστων | [Αὐ]ητος supplendum est ex *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 197 sqq., ubi idem homo vs. 186 senator Delphorum est. Editor sane illic exhibet Αυντός, sed hunc genetivum nominis proprii Graeci esse posse profecto nemo credet, et ex hac tabula Elatensi, ubi initio vs. 9 Lollingius duarum modo litterarum defectum notavit, apparet illic N pro H lenissimo errore aut incisum aut lectum esse.

P. 32 n. 112. Vs. 6 pro Ὀρι[θ]ίδα, ut Foucartum secutus scripsi, Ὀρνι[χ]ίδα formam dialecto illius regionis accommodatam reponendam esse docet titulus *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 197 sqq., ubi vs. 52 idem homo inter senatores Delphorum est.

P. 32 n. 114. Vs. 7 non recte a me suppletum Ἱερότ[ρατος], sed Ἵερος integrum nomen esse, apparet ex *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 197 vs. 135, ubi Πυθόδωρος Ἱέρου civis Delphus est.

P. 32 n. 115. Eiusdem anni senatus est *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 197 vs. 157 sqq. Nam quod illic inter quindecim senatores primo loco nomina Μελάνωπος, Κλέων Αἰνησιδάμου, Δαμοχάρης, Αἰσχριώνδας Ἀγέλα se excipiunt, nemo ad merum casum referet. Archontis nomen illic desideratur, nam qui nominatur Πλείστων, proximi anni est, cuius prytanibus illi pecunias a se administratas tradiderunt. Ceterum annus Damatrii sive quo alio nomine fuit archontis certe non prior est quam a. 335/4 a. Chr.; fortasse etiam aliquot annis posterior est. Etenim cum iam vs. 149, archonte Delphis Charixeno, hieromnemones a rege Alexandro missi recenseantur, vs. 126 formula ἄλλα ὕστερον ἀπεδῶν χρήματα transitur ad illum annum, cuius est titulus Elatensis n. 115. Quod vero βουλευόντων recentioris aetatis esse quam βρυτανευόντων (πρυτάνεων) dixi, illa tabula Delphica redarguitur, in qua eadem aetate utrumque vocabulum usurpatur.

P. 75 n. 318. Cf. titulum in altero eiusdem lapidis latere scriptum n. 1066, 3, quo supplementum meum versus alterius [Θ]εο[κ]ο[λ]έοντος luculentissime confirmatur.

P. 79 n. 333. De hoc titulo, cum mea iam typis expressa essent, disputavit Ricardus Meister *Der Rechtsvertrag zwischen Chaleion und Oiantheia, Berichte der Königl. sächsischen Gesellschaft der Wissenschaften* 1896 p. 19 sqq.

P. 89 n. 337. Ed. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 243 n. 2.

P. 89 n. 340. Ed. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 243 n. 1, qui etiam primam nominis litteram exhibet, sed ita ut ex parte eam evanuisse significet (Δ).

P. 89 n. 341. Ed. Perdrizet *Bull. de corr. Hell.* XX (1896) p. 243 n. 4, apud quem titulus sic se habet:

ΕΡΜΙΟΝΗ
ΒΡΕΙΣΗΙΣ
ΑΓΑΠΗΝ
ΧΑΙΡ

P. 113 n. 442. Aere denuo accurate collato quattuor postremi versus repetiti sunt *Bull. de corr. Hell.* XIX (1895) p. 549; qui sic se habent:

ΣΚΑΙΓΕΝΕΑΙΠΡΟΕΝΓVΟΙΓΡΟΤ
ΤΟΣΒΙ.ΣΩΝΤΕΙΣΑΝΔΡΟΣ
ΚΑΙΑΤΕΛΕΙΑΝΒΟΛΑΡΧΟΣΕΣΣΠΙ
ΝΘΑΡΟΣΣΙΤVΛΟΗVΙΟΣΠΟΙΤΙΑΣ

His lectionem Bechtelii meamque confirmari apparet; vs. 7. 8 Προῖτος legi non posse, in *Bull. de corr. Hell.* recte adnotatur, additurque ex huius vocis litteris primam modo incertam esse. Litteris minusculis illic Γρότ τος scribitur, sed nescio an praestet Πρότ|τος legere, quam hypocoristicam nominis Πρότιμος formam esse suspiceris.

P. 137 n. 611. Hunc titulum, cum ex solis Lenormanti centuriis Musco Rhenano insertis notus sit, in appendicem subditiciorum relegare debebam secundum ea, quae disputata sunt ad n. 988.

P. 137 n. 617. Ex forma gypsea, quae Corcyrae asservatur, titulum denuo exscripsit A. Wilhelm. Sed eius exemplum accuratissime concinit cum Vischeriano, nisi quod vs. 6 altero et vs. 7 utroque loco A pro Λ et vs. 2 priore loco et vs. 8 B pro B exhibet, cum reliquis locis hic ut apud Vischerum vulgaris huius litterae forma sit (vs. 2 altero loco, vs. 5 *bis*).

P. 153 n. 693. De origine huius tituli veriora docuit Codex Ambrosianus R. 124 p. 85 apographum paullo accuratius illo edito continens, quem contulit Ericus Ziebarth. In eo enim Pinellii manu exarata est haec adnotatio: *'l' Inscrizione greca dorica fu portata di* c a n d i a *da Al s̄e Reniero che la donò G. B. Ramusio ed altre inscrizione'*. Cretensis igitur est tabula, non Corcyraea, unde iam apparet, qui factum sit, ut praeter unum Delphum non recenserentur hic proxeni nisi ex Creta insula oriundi. Memorabiles lectiones has ex libro Ambrosiano enotavit Ziebarthius: Vs. 3 ΚΑΡΠΕΥΕΙΝΑΣΚΑ. Legendum igitur *καρπεύειν, ἆς κα ἐπιτάδειοι ὦντι*. Vs 9 ΑΠΤΑΡΑΙΩΙ distincte exstat in codice. Vs. 19 ΕΝΣΚΙΝΟΥΡΙ. Vs. 20 ΤΑΙΛΑΥΑΝΙΛΙΚΟΜΑ, sed supra ΛΑΥ scr. ΑΛΧ, supra Λ terminationis ΙΛΙ vero Δ. Quare *Λαχανίδι* in lapide fuisse mihi maxime probabile videtur. Versuum divisiones nonnullis locis alias esse atque in exemplari edito observavit Ziebarthius.

P. 168 n. 775. Pro 'eo nomine dubito' lege 'eo m i n u s dubito'.

P. 190 n. 915. Ed. M. C. Dawes Athenaeum 3601 p. 610.

P. 190 n. 920. Ed. M. C. Dawes Athenaeum 3601 p. 610.

P. 191 n. 929. Ed. M. C. Dawes Athenaeum 3601 p. 610.

Ex typographia Imperii Germanici.